

Giới thiệu Long Ngạo Chiến Thần

Thể loại: Đông phương, dị thể

Dịch giả: Nhóm Nguyệt Ân Các

Long Ngạo sống suốt mười năm không người biết đến. Hắn từ thiên tài trở thành phế vật, nhận hết sỉ nhục của thế nhân suốt mười.

Trong mười năm ấy, hắn đã vô số lần thất bại trước khi mở ra được luyện hồn Huyết Trì, tu luyện Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết.

Hắn từng bước đi tới đỉnh cao của thế giới này, đạp lên đầy rẫy hài cốt để bước tới võ đạo đỉnh phong.

Một kẻ phong lưu, hải hươc, vì nhớ người yêu mà tóc đã hóa bạc. Hắn tìm mọi cách để chinh phục trái tim của nàng, vì con gái của Quý ma tông mà quyết tâm tìm đến bí thuật nâng cao tu vi để cướp lại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mười Năm Kiên Trì

Xích Hòa trấn, Long gia.

Phủ đệ rất lớn nhưng lại bị phân chia thành nhiều khu, tất cả cũng là do sự bất đồng, đến địa vị cũng bất đồng.

Trong một tiểu độc viện (*) rách nát, ở góc Tây Nam.

“Àm!”

Một tiếng nổ vang lên, cánh cửa bị một cước đá văng ra, vỡ vụn.

Bốn thiếu niên gồm ba nam một nữ, cùng chen nhau mà vào, khuôn mặt đầy giận dữ, đằng đằng sát khí. Người chưa tới nhưng tiếng hô đầy phẫn nộ đã truyền đến: “Long Ngạo, mẹ nhà ngươi, ngươi muốn hại chết chúng ta à?”

Trong tiểu độc viện, một chàng trai đáng người cao ngất, ngũ quan cương nghị, ánh mắt sắc bén đang luyện quyền. Một quyền đánh ra, như hổ sinh uy, ẩn chứa sức nặng ngàn cân.

Nghe được tiếng hô, Long Ngạo nhướng mày, trên mặt đầy vẻ chán ghét. Hắn thu quyền, hít thở thật sâu, cố gắng làm cho bản thân hoàn toàn khôi phục.

“A, lão Thất, phế vật nhà chúng ta sao đột nhiên lại chịu khó thể, thật đúng là làm cho người ta kính nể.”

“Phi, Cửu ca, ngươi có thể đừng làm ta cảm thấy buồn nôn như vậy được không? Phế vật chính là phế vật, các ngươi có ai từng thấy có người đã mười tám tuổi mà chưa ngưng luyện được nội kinh không?”

“Chưa từng thấy.”

“Này không được, không được, mặt mũi Long gia chúng ta, đều bị hắn làm cho mất hết rồi. Nếu không phải do nể mặt đại bá, thì loại phế vật như vậy đã sớm bị đuổi ra khỏi gia tộc.”

Ba nam một nữ không kiêng nể gì mà chế nhạo Long Ngạo, trên mặt bốn người tràn ngập sự trêu chọc, khinh bỉ nhưng bộ dạng thì tỏ ra cao cao tại tại.

Bốn người này chính là đệ tử Long gia, phân biệt là Long An, Long Chính, Long Phương, Long Thiên Thiên, phụ thân của bốn người là Long Kiên và Long Lâm. Thật ra phụ thân của Long Ngạo với Long Kiên là hai anh em ruột, quan hệ của năm người này không cần nói ra cũng hiểu.

Long Ngạo không nói gì, ánh mắt phẫn nộ, trong lòng đầy lửa giận nhưng vì Long Ngạo trong lòng biết rõ, cho dù bản thân có phẫn nộ như thế nào, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, nếu nói ra chỉ nhận lấy một trận đòn.

“Này, các người mau nhìn xem, lão Thất tức giận kìa, làm ta sợ muốn chết. Lão Thất ngươi đừng tức giận, ta làm rất sợ hãi đó.” - Long Phương vỗ ngực, tỏ vẻ lo lắng, sợ hãi.

“Long Ngạo, từ nay về sau, ngươi không được luyện Bá Long Quyết của Long gia nữa.”

“Dựa vào cái gì? Gia gia đã từng nói qua, chỉ cần là đệ tử Long gia, đều có thể tu luyện Bá Long Quyết.” - Lần này Long Ngạo rút cuộc cũng mở miệng. Bởi vì Bá Long Quyết là hy vọng của chính hắn, một khi không thể tu luyện, cũng chính là chặt đứt hết tất cả mọi thứ của hắn.

Trên mặt Long An càng thêm vài phần khinh bỉ, nói với giọng khinh thường: “Ông nội chính xác là đã từng nói như thế, nhưng phải tùy người. Chứ thứ phế vật ngay cả nội kinh cũng không thể ngưng luyện ra thì ta nói cho người biết, người tu luyện Bá Long Quyết, ngoại trừ việc vứt hết mặt mũi của Long gia, người có thể làm gì chứ?”

Long Ngạo bị đối phương hỏi đến á khẩu, không trả lời được, bởi vì sự thật chính xác là như vậy. Suốt mười năm qua, hắn không thể ngưng luyện ra nội kinh, vẫn chỉ dừng lại ở cảnh giới hậu kỳ thiên tam trọng.

“Như thế nào? Không nói được à? Nhiều lời với phế vật như người đối với ta là sỉ nhục lớn nhất đó. Hãy bớt nói nhảm đi, lần này chúng ta tìm người chủ yếu là để tính sổ.”

“Tính sổ cái gì?”

“Người muốn giả bộ hồ đồ với bọn ta à? Lão Thất, thật sự không ngờ người không chỉ là tên phế vật, còn là một tên tiểu nhân âm hiểm. Ngày hôm qua ta kêu người quét dọn từ đường, người nhìn xem, người quét dọn cái kiểu gì vậy, làm hại chúng ta bị Nhị thúc hung hăng trách phạt. Nói đi, món nợ này nên tính như thế nào đây?”

“Lỗi là của các người. Quét dọn từ đường vốn là chuyện của các người, vì sao ta phải quét dọn? Nếu ta giúp các người quét dọn, vì sao các người lại còn muốn kén cá chọn canh? Nếu chê ta quét dọn không sạch sẽ, tại sao các người không tự mình đi quét dọn đi?”

Phẫn nộ trong hân lòng giống như ngọn núi lửa phun trào, trực tiếp trút ra hết.

Bốn người bị Long Ngạo hỏi ngược lại, cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lập tức sắc mặt của bốn người trở nên giận dữ, Long An cười lạnh nói: “Thật sự người nói rất hay, xem ra hôm nay lão Thất cảm thấy cơ thể ngứa ngáy rồi.”

Bốn người cười tà ác, từng bước một đi đến Long Ngạo.

“Các người...”

Không chờ Long Ngạo nói hết lời, bốn người họ đã chen nhau mà lên, người một đá, ta một đấm, thi nhau đánh vào người Long Ngạo, ước chừng một phút sau bọn họ mới dừng tay.

Nhìn thấy sự kiên quyết của Long Ngạo vẫn như cũ, sắc mặt bốn người dường như có thay đổi, nhưng phần nhiều vẫn là trào phúng và khinh bỉ.

“Lão Thất đừng có trách ta không có tình người, sáng mai, nếu như để chúng ta nhìn thấy từ đường không được quét dọn sạch sẽ, sẽ không đơn giản là đánh một chút như vậy đâu. Đến lúc đó đừng nói Bá Long Quyết cho dù là bí quyết võ công khác người cũng đừng mơ tưởng tu luyện nữa.”

Sau khi bốn người hung hăng liếc mắt, nhìn khinh bỉ một cái, thì mới chịu rời đi, bóng dáng bốn người dần dần biến mất, chỉ còn có thể nghe được loáng thoáng tiếng cười nói của bốn người họ truyền đến.

Long Ngạo kiên cường đứng lên, toàn thân, quần áo rách nát, vết máu loang lổ.

Giờ khắc này, Long Ngạo sớm đã quên những đau đớn thể xác trên người, bởi vì sự phẫn nộ và không cam lòng ở trong tâm mới chính là sự đau đớn nhất.

Hai tay nắm chặt lại, mười ngón tay thậm chí đâm vào da thịt đều không hề hay biết, ở trong lòng Long Ngạo không ngừng hỏi chính mình, đây rốt cuộc là vì cái gì?

Long Ngạo biết, bản thân không ngừng bị sỉ nhục, bị đánh đập mà không dám đánh trả, tất cả đều là bởi vì thực lực của chính mình không đủ, nếu mình cô đọng ra nội kinh, hơn nữa đạt tới mức tuần hoàn không ngừng, đối phương có còn dám làm như thế sao?

Thực lực, thực lực, vẫn là thực lực. Long Ngạo biết rất rõ, chính mình phải có thực lực, chỉ có như vậy mới có thể không bị bất kì kẻ nào sỉ nhục. Hai tay nắm chặt, Long Ngạo nói với chính mình, mặc kệ phải nỗ lực bao nhiêu, hắn phải có được thực lực.

Thiên võ đại lục, lấy võ vi tôn.

Mười năm trước, Long Ngạo từng là thiên tài có thiên phú nhất của Long gia, chính thức bước vào cảnh giới nội kinh lục trọng thiên.

Mười năm trước, Long Ngạo chỉ mới tám tuổi.

Tám tuổi đạt nội kinh trọng thiên lục trọng, đừng nói ở Long gia, cho dù so với cả Xích Họa trấn, đều khó có người là đối thủ với thiên tài có thiên phú như vậy. Long Ngạo đã bị vô số người ghen tị thù hận, được mọi người gán cho bốn chữ “kinh tài tuyệt diễm”.

Tốc độ tu luyện cực nhanh, thiên phú cao, khắp cả Xích Họa trấn, không ai sánh bằng.

Nhưng trời không thuận theo ý người.

Trong lúc Long Ngao từ cảnh giới nội kinh lục trọng thiên đột phá lên nội kinh thất trọng thiên, nội kinh trong cơ thể căn bản không thể ngưng tụ được, cứ đứng yên không chuyển động. Cuối cùng thậm chí xuống dốc không phanh, không chỉ không đột phá được, ngược lại một lần nữa thụt lùi về sau cảnh giới tam trọng thiên.

Nguyên nhân nằm ở đâu không người nào biết, kể cả bản thân Long Ngao cũng không biết rốt cuộc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Sau đó Long gia đã nghĩ ra tất cả các loại biện pháp, muốn cứu vãn thiên tài của ngày xưa nhưng kết quả cuối cùng vẫn thất vọng, thất vọng, vẫn là thất vọng.

Mỗi người đều tự lựa cho mình một thời điểm để buông bỏ, nhưng bản thân Long Ngao vẫn không buông bỏ, tu luyện cả ngày lẫn đêm, so với người khác khắc khổ vạn lần, nhưng mọi cố gắng cuối cùng vẫn hóa thành bọt biển.

Thật sự phải buông bỏ sao?

Long Ngao không ngừng hỏi chính mình, nhưng để đến được đáp án cuối cùng thì chỉ có một, phải kiên trì.

Đỉnh cao võ đạo, Long Ngao cho tới nay mơ ước tha thiết muốn theo đuổi thứ đó, bởi vì hắn biết, muốn sống tốt về sau thì phải càng phải mạnh mẽ. Nếu không như vậy, hắn cũng không thể kiên trì mười năm, cố chấp suốt mười năm, không phải ai cũng làm được.

Cứ như vậy, Long Ngao vẫn kiên trì, nỗ lực, mười năm như một ngày, nhưng vận mệnh vô tình, biến Long Ngao trở thành một câu truyện cười lớn nhất, mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, kiên trì như thế nào, từ đầu đến cuối vẫn không thể ngưng luyện được nội kinh.

Dần dần, danh hiệu thiên tài ngày xưa bị phế bỏ. Có thể do lúc trước nhiều kẻ hâm mộ ghen tị, dẫn đến bây giờ, đệ tử Long gia thỉnh thoảng sẽ kiểm Long Ngao gây sự, không chỉ chế nhạo trong lời nói, mà còn trêu chọc, tung quyền đâm cước đá.

Cố gắng mười năm, kiên trì mười năm, cuối cùng chỉ đổi lấy hai chữ “phế vật”, không chỉ làm cho bản thân không ngóc đầu lên nổi, mà còn làm cho phụ thân hổ thẹn.

(*) Tiểu độc viện: Căn tiểu viện nằm một mình.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tiểu Ấn Bí Ấn

Vào ban đêm, không khí vô cùng tĩnh mịch.

Sau khi tắm rửa xong, Long Ngao thay một bộ quần áo sạch sẽ. Cuối cùng, hắn vẫn chọn đi quét dọn từ đường.

Không phải vì hắn yếu đuối, nhất gan, sợ phiền phức, mà bởi vì hắn không muốn mất đi cơ hội tiếp tục tu luyện.

Bất đắc dĩ nên phải làm, Long Ngao đi tới trước từ đường trong cấm địa của Long gia.

Từ đường Long gia nằm ở nơi sâu nhất trong phủ đệ, là nơi thờ phụng liệt tổ liệt tông của Long gia, bốn phía toàn cây cối, khung cảnh yên tĩnh vắng vẻ. Bình thường nơi này hầu như không có ai ghé qua.

Long Ngao nhẹ nhàng đẩy cánh cửa lớn từ đường ra, một làn hơi lạnh thổi qua mặt làm cho hắn nhận không được phải rung mình một cái. Long Ngao miệng lầm bầm: “Quét dọn cho các người thì có ích gì? Khi nào các người mới phù hộ cho ta, nếu có kiếp sau, ta thật sự không muốn tiếp tục trở thành đệ tử Long gia nữa.”

Long Ngao tiến vào từ đường, rồi đóng cửa lớn từ đường lại. Hắn bất đắc dĩ cười khổ, nhìn thoáng qua hai bên, cũng không có ý định quét dọn, mà trực tiếp đi tới chỗ phía trước cái bàn, đặt mông ngồi xuống.

“Thật không biết mười năm nay qua, ta một mực kiên trì đến cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì để người khác chế nhạo, khinh bỉ?” - Hắn cười cười tự giễu cợt mình, hai chữ “phế vật” là thứ làm hắn không dám buông lời, nhất định phải tiếp tục kiên trì, nhưng kết quả của kiên trì vẫn là phế vật.

Dưới ánh đèn lờ mờ, chỉ có thể nghe được tiếng gió bên ngoài.

“A, cái gì vậy?”

Góc tường đông nam của từ đường như có một tia ánh sáng chợt lóe lên, nhất thời làm cho Long Ngao chú ý đến.

Hắn liền đứng lên, đi vào góc tường phía đông nam. Bởi vì vách tường bằng gỗ lâu năm rồi nên đã hư hỏng, tỏa ra một mùi rất hôi thối. Long Ngạo phát phát tay, cố nén mùi khó chịu lại, cầm ngọn đèn mờ mờ, cẩn thận quan sát.

“Chẳng lẽ chỗ này có lỗ rỗng?”

Mang theo sự tò mò, Long Ngạo gõ nhẹ xuống mấy viên gạch lát sàn dưới mặt đất. Hắn phát hiện có một viên gạch âm thanh không giống những viên gạch khác.

Không biết rốt cuộc bên dưới viên gạch này là gì, Long Ngạo liền thử cạy lên, nhưng vì ánh đèn không đủ sáng, căn bản không thể thấy rõ bên trong rốt cuộc có vật gì.

Hắn vươn tay phải ra, theo chỗ rỗng luồn vào, đến hơn nửa cánh tay, mới sờ được một thứ gì đó ướt sũng, hắn liền lấy lên.

“Ài!”

Nhìn thấy trong tay có gì đó, Long Ngạo hít vào một hơi thật sâu. Hắn dường như đã sớm quen với sự xui xẻo của chính mình.

Thứ trong tay của Long Ngạo chính là một cái tiểu ấn vuông vức. Toàn thân tiểu ấn màu vàng đen, trên mặt loang lổ gì sét, nhưng vẫn có thể nhìn được những hoa văn khắc trên đó.

Tuy rằng thất vọng nhưng lòng hiếu kì của hắn vẫn chiến thắng sự thất vọng.

Hắn cầm trong tay chiếc tiểu ấn, dùng ngọn đèn mờ mờ soi sáng. Long Ngạo ngắm nhìn cẩn thận hoa văn trên chiếc tiểu ấn.

Sáu mặt tiểu ấn đều có hoa văn trạm khắc, nếu đơn độc lấy ra chắc sẽ không ai nhận ra đây rốt cuộc là hoa văn gì. Nhưng nếu nhìn kỹ sáu mặt của tiểu ấn thì sẽ phát hiện ra, nếu ghép hoa văn sáu mặt tiểu ấn lại sẽ được một hoa văn đầy đủ.

Long?

Hoa văn Cự Long?

Long Ngạo nhìn một vòng sáu mặt của tiểu ấn, liền kinh ngạc phát hiện ra nếu đem hoa văn trên sáu mặt tiểu ấn này ghép lại thì sẽ thành một bức tranh Cự Long điêu khắc rất sống động. Long thủ, long triều, long lân, mỗi một chỗ đều vô cùng tinh xảo.

Cự Long là tồn tại ở trong truyền thuyết.

Tuy rằng chưa từng gặp qua Cự Long thật sự, nhưng Long Ngạo vẫn biết hình dáng thật của một Cự Long.

“Một hình vẽ Cự Long có thể làm được gì chứ?” - Long Ngạo nói thầm trong lòng một câu.

Nghĩ đến sự kiên trì khắc khổ mười năm của mình nhưng cuối cùng lại đổi được sự chế nhạo là phế vật, Long Ngạo liền phần nộ cùng không cam lòng, nhưng lại không có chỗ để phát tiết. Vừa vịn trong tay có đồ vật, hắn liền bất chấp tất cả, trực tiếp ném mạnh tiểu ấn đang cầm trong tay ra ngoài.

Nhân yếu thị đảo môi khởi lai, hát lương thủy đô hội tắc. (*)

Chiếc tiểu ấn bị hắn hung hăng ném đi lại va vào mặt tường, còn phát ra một tia lửa nhỏ. Bỗng nhiên, chiếc tiểu ấn liền bắn ngược về phía Long Ngạo với tốc độ như cũ, khiến cho hắn hoảng sợ.

Trong tình thế cấp bách, hắn liền lấy hai tay che mặt, văng trúng chỗ nào cũng được, duy chỉ có khuôn mặt là không được.

“A!” - Long Ngạo bị chiếc tiểu ấn văng trúng mạnh một cái, trong nháy mắt cánh tay hắn bị rách một mảng lớn, tạo ra một vết thương hở. Máu tươi chảy ra, vô tình chảy lên chiếc tiểu ấn.

Bởi vì quá đau nên Long Ngạo không phát hiện máu tươi nhanh chóng bị chiếc tiểu ấn hấp thụ, hơn nữa chiếc tiểu ấn còn đang lơ lửng giữa không trung. Đúng lúc này, chiếc tiểu ấn lại tỏa ra một luồng khí tức kì dị. Ngay sau đó, một con Hắc sắc thần long (*) thật lớn xuất hiện.

Long ảnh bay lượn, long tức cường đại đến mức tràn ngập cả từ đường. Giờ khắc này, Long Ngạo sớm đã không còn để ý đến cánh tay bị thương. Hắn mở to đôi mắt, khó có thể tin được là bản thân được nhìn thấy một màn xuất hiện như vậy ngay trước mắt.

“Đây là sự thật sao?” - Long Ngạo tự hỏi bản thân.

“Nhiều năm như vậy, rốt cuộc ta cũng tìm được rồi?” - Không chờ Long Ngạo phản ứng lại, ngay sau đó long ảnh thật lớn đã hướng về phía hắn mà bay đến, hóa thành vô số điểm đen li ti, nhập toàn bộ vào trong thân thể của hắn.

Nhất thời, một luồng sức mạnh kỳ dị chạy dọc hết toàn thân Long Ngạo, thân thể hắn rung lên, sau khi nhận lấy thì mất hết tri giác, ngất đi.

Màn đêm vẫn tĩnh mịch như vậy.

Từ đường vẫn im ắng như cũ, Long Ngạo lẳng lặng nằm dưới mặt đất, khắp thân thể tràn ngập nội kinh, hơn nửa đã tiến vào đan điền, bắt đầu ngưng luyện tuần hoàn không thôi.

Mười năm trước, Long Ngạo không chỉ ngưng luyện ra nội kinh mà nội kinh còn đạt đến cảnh giới lục trọng thiên. Cũng tại mức cuối cùng đó, nội kinh của hắn không tuần hoàn được nên dẫn đến thất bại. Mười năm sau, Long Ngạo vẫn còn mơ hồ, ngay cả bản thân cũng không biết xảy ra chuyện gì, nội kinh trong đan điền trong cơ thể đã không thể ngưng luyện được, thật đúng là tạo hóa trêu người.

Thiên vũ đại lục, võ giả chí thượng. Mà võ giả lại chia làm hậu thiên võ giả và tiên thiên võ giả.

Hậu thiên võ giả, tổng cộng có mười cảnh giới, từ cảnh giới hậu thiên nhất trọng thiên tới cảnh giới nội kinh thập trọng thiên. Sau cảnh giới tứ trọng thiên này sẽ ngưng luyện được nội kinh, sau cảnh giới thất trọng thiên sẽ có trạng thái tuần hoàn không thôi.

Xích Họa trấn, tứ đại gia tộc, kể cả trong Long gia cũng không có lấy một vị tiên thiên võ giả. Cường đại nhất đó là nội kinh thập trọng thiên đỉnh phong võ giả.

Không biết đã qua bao lâu, trong cơn mê man Long Ngạo đau đớn rên rỉ một tiếng. Tiếp theo hắn chậm rãi mở hai mắt, bò một cách khó khăn trên mặt đất, nhớ tới sự việc vừa diễn ra cứ giống như một giấc mơ.

Cự Long?

Hắn rõ ràng đã nhìn thấy Cự Long dù chỉ là long ảnh, nhưng dù gì cũng có quan hệ với Cự Long.

“Long ảnh đâu? Tiểu ấn đâu?”

Trong lòng hắn cảm thấy rất hiếu kì, bởi vì vừa mới lấy được chiếc tiểu ấn, còn thấy qua long ảnh, mà lúc này lại không thấy nữa, chẳng lẽ là mình gặp quỷ rồi sao?

Hắn nhìn về phía góc tường, trên mặt đất còn lưu lại dấu tích cây viên gạch do bản thân cạy ra. Nói như vậy, bản thân không phải vừa gặp quỷ chứ? Nếu đã như vậy, long ảnh kia cùng chiếc tiểu ấn đâu rồi?

Trong khoảng thời gian ngắn, Long Ngạo cũng hoàn toàn mơ hồ, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Vừa mới xảy ra chuyện mà bản thân cũng không còn thấy cảm giác gì nữa, chẳng lẽ có người nào đã tới? Vẫn là có chỗ không hợp lí.

“A?” - Hắn vui mừng hô lên một tiếng.

Ngay sau đó, trên mặt Long Ngạo hiện lên vẻ vui mừng như điên, bởi vì hắn phát hiện ra mười năm qua vẫn không thể ngưng luyện được nội kinh, đột nhiên nội kinh xuất hiện ở trong cơ thể, hơn nữa lại còn nằm trong đan điền, hình thành trạng thái tuần hoàn không thôi.

(*) Nhân yếu thị đảo môi khởi lai, hát lương thủy đô hội tác: Người nếu không may uống nước lạnh đều bị tê răng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiên Phiến

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong trong phút chốc, Long Ngạo không kịp phản ứng. Đang yên đang lành, sao chính mình lại có thể cô đọng ra nội kinh trong cơ thể.

Nếu chỉ vậy thì không nói, vấn đề hiện tại là hắn không chỉ ngưng luyện nội kinh, mà nội kinh còn ở trong đan điền, hình thành nên trạng thái không ngưng tuần hoàn.

Thế này nghĩa là sao?

Khí tụ trong đan điền, nội kinh hình thành trạng thái tuần hoàn không ngừng, cũng có nghĩa là tu vi chính thức đạt đến cảnh giới nội kinh thất trọng thiên.

Trong cảnh giới thiên hậu võ giả, nội kinh tứ trọng thiên và nội kinh thất trọng thiên được phân biệt bởi hai bước này. Vô số người bị thất bại tại hai bước này, có thể nghĩ, muốn đột phá nội kinh thất trọng thiên thực sự có rất nhiều khó khăn.

Khí tụ trong đan điền, nội kinh hình thành trạng thái tuần hoàn không ngừng cũng có nghĩa là tu vi chính thức đạt đến cảnh giới nội kinh thất trọng thiên.

Ở trong cảnh giới thiên hậu võ giả, nội kinh tứ trọng thiên và nội kinh thất trọng thiên được phân biệt bởi hai bước này. Có vô số người bị thất bại tại hai bước này, có thể hiểu được nếu muốn đột phá được cảnh giới nội kinh thất trọng thiên sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Mười năm kiên trì vẫn không thể thành công, tại sao lại đột phá êm đẹp như vậy được?

Long Ngạo hoàn toàn mơ hồ, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì. Hạnh phúc dường như tới quá nhanh, thật giống như bị một đĩa bánh trực tiếp rơi vào đầu. Nếu không phải phúc lớn mạng lớn chỉ sợ đã chết rồi.

“Ha ha, ta rốt cuộc cũng đã đạt đến nội kinh thất trọng thiên rồi, ha ha...” - Giờ phút này, Long Ngạo cười như điên. Do vị trí của từ đường ở nơi sâu nhất trong phủ đệ nên bản mọi người không thể nghe thấy được tiếng cười như điên của Long Ngạo. Cứ như vậy, mười năm kiên trì và cố gắng, rốt cuộc cũng đã thấy được hồi báo. Chỉ những người đã từng trải qua những chuyện như vậy mới có thể hiểu được tâm trạng của hắn lúc này.

Ước chừng, hắn đã cười như điên được ba phút.

Long Ngạo đứng dậy chỉnh lại y phục của bản thân, động tác giống như người lính ở chiến trường, sau đó bắt đầu tu luyện Bá Long quyết. Mười năm qua, lần đầu tiên hắn cảm nhận được dường như có bản thân một sức mạnh vô tận tồn tại trong cơ thể. Bá Long quyền phát ra từ tay hắn uy thế thật mạnh mẽ cường đại, so với trước kia quả thực là khác xa.

Đột nhiên cô đọng ra nội kinh, hơn nữa hình thành trạng thái tuần hoàn không ngừng, Long Ngạo sớm quên chuyện long ảnh cùng với tiểu ấn. Hai năm đắm của hắn hưng hăng đánh vào không khí, hai mắt lộ ra vẻ phấn khích.

“Long An, Long Chính, Long Phương, sáng ngày mai, ta muốn nói cho các người biết ta không phải phế vật, ta mạnh hơn các người nhiều.”

Trong giây lát, ánh mắt của Long Ngạo chợt dừng lại, biểu cảm trên mặt của hắn rất quái dị.

“Cửu Chuyển Luân Hồi quyết, vừa chuyển luân hồi, Thiên Huyền Cửu Biến.”

Giờ phút này, trong đầu Long Ngạo xuất hiện một đoạn thông tin về một môn võ quyết tu luyện tâm pháp, võ quyết này tên là Cửu Chuyển Luân Hồi quyết, tổng cộng có cửu chuyển(*), chuyển đầu tiên tên là Thiên Huyền Cửu Biến.

Tuy rằng không biết làm sao võ quyết này lại xuất hiện trong đầu mình, võ quyết này đến từ đâu, nhưng Long Ngạo vẫn không ngừng vui mừng. Bởi vì hắn có thể cảm giác được bộ võ quyết bỗng nhiên xuất hiện trong đầu này có bao nhiêu lợi hại.

Không dám chần chừ, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện bộ võ quyết Cửu Chuyển Luân Hồi mới xuất hiện trong đầu kia.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa lên, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi trên đại địa, gà trống còn chưa kịp gáy, Long An, Long Chính, Long Phương và Long Thiên Thiên đều đã thức dậy, đi về hướng từ đường Long gia.

Tinh thần bốn người họ đều rất hưng phấn, có lẽ vì chuyện sắp xảy ra.

Ngày xưa là thiên tài, hiện giờ lại thành kẻ bọn họ có thể dẫm nát dưới lòng bàn chân. Lúc trước càng ghen tị, thù hận bao nhiêu thì giờ càng bắt nạt bấy nhiêu, tất cả chỉ vì trong lòng khó chịu về việc có kẻ mạnh hơn mình.

“Cửu ca, chúng ta cứ từ từ mà đi, nếu lão Thất còn không dọn dẹp sạch sẽ, chúng ta nhất định sẽ phải giáo huấn hắn một trận. Tối hôm qua ta nghĩ ra một động tác võ thuật mới rất đẹp mắt, trước giờ chắc hẳn các người chưa từng được thấy qua.”

Nhìn thấy vẻ mặt cười gian của Long Phương, Long Thiên Thiên có chút vội vàng, hỏi: “Lão Thập Nhị, rốt cuộc là động tác võ thuật mới rất đẹp mắt nào? Người mau nói ra đi, tưởng tượng đến lúc có thể vũ nhục tên phế vật kia, lòng ta cảm thấy vui sướng đến mức không nói nên lời.”

Long Phương gật đầu tâm đắc, giọng nói âm hiểm: “Ta nghĩ suốt một đêm, thật vất vả lắm mới nghĩ ra được, động tác võ thuật đẹp mắt mới của ta rất đơn giản, chính là thiên phiến.”

“Thiên phiến? Lão Thập Nhị, thiên phiến là có ý gì?”

Ba người đều có chút nghi hoặc, không biết thiên phiến là cái gì. Long Phương cười thần bí, nói: “Ý nghĩa của thiên phiến rất đơn giản, chính là bốn người chúng ta mỗi ngày tìm lão Thất một chuyện, mỗi ngày “phiến”(*) một, mỗi ngày phiến vài lần, đây không phải là thiên phiến sao?”

Phốc!

Nghe xong lời giải thích về thiên phiến của Long Phương, Long Thiên Thiên không nhịn được bật cười, hai người còn lại cũng không ngừng bật cười. Ba người cảm thấy lão Thập Nhị nghĩ ra thiên phiến này quả thực rất tuyệt.

Cứ như vậy, trong lúc bất tri bất giác, bốn người đã đi đến trước từ đường.

Vì không muốn bị Nhị thúc trừng phạt nên bốn người không dám làm loạn. Long Thiên Thiên nhẹ nhàng đẩy cánh cửa lớn ra, bốn người nối đuôi nhau đi vào, nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt bốn người thiếu chút nữa đã phát điên.

Giờ phút này cả từ đường nơi nào cũng rối tung cả lên, không chỉ có lá cây đầy đất, mà còn rất nhiều dáu đào xói, vết bùn đất dơ bẩn, còn tệ hơn nữa là bãi vạ trên bàn thờ cái thì ngã trái cái thì ngã phải. Nếu như bị nhị thúc phát hiện, không bị đánh chết thì cũng bị lột da.

“Lão Thất, ngươi ra đây cho ta, ta sẽ giết ngươi.”

Hiện giờ, trên mặt bốn người đầy vẻ phẫn nộ, hận không thể lập tức tìm được Long Ngao, đem hắn đi phanh thây. Sớm biết như vậy bọn họ sẽ không dám để cho hắn dọn dẹp từ đường, đúng là càng dọn dẹp thì càng loạn.

“Ai đang gọi ta vậy? Oa a!” - Một âm thanh vượn vai lười biếng vang lên, từ phía sau Long Ngao thông dong bước ra.

Hắn nhìn thấy mọi việc xung quanh, dường như có chút kinh ngạc, hỏi: “Là ai làm vậy? Sao lại thất đức như vậy?”

Là ai làm?

Bốn người thiếu chút nữa bị lời nói của hắn làm cho tức quá mà chết. Long An cười lạnh hỏi: “Lão Thất, ngươi nói thật đi, chỗ này rốt cuộc có phải là do ngươi làm hay không?”

“Từ từ, ta muốn suy nghĩ chút, à, đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất.” - Long Ngao bắt đầu trầm tư đứng lên, dường như đang nghĩ cái gì đó, căn bản không nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của bọn họ.

“Mẹ nó, ngươi rốt cuộc nghĩ xong chưa vậy? Ngươi muốn chúng ta dùng thiên phiến giúp ngươi nghĩ ra có phải không?”

“Thiên phiến?” - Long Ngao dường như có chút không hiểu ý nghĩa của thiên phiến, nghi hoặc nhìn vào bốn người bọn họ.

Tưởng tượng đến thiên phiến, bốn người bọn họ có chút nhìn không được. Vì làm cho đối phương càng thêm sợ hãi lo lắng, Long Phương cố ý nói: “Lão thất, tối hôm qua ta nghĩ ra một động tác rất hay, chính là thiên phiến.”

“Lão Thập Nhị, để ta nói cho.”

Trên mặt Long Thiên Thiên đầy sự khinh bỉ, giọng nói đầy lạnh lùng: “Lão Thất ngươi nghe cho kỹ, thiên phiến chính là mỗi ngày phiến cho ngươi vài cái. Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, tâm trạng chúng ta tốt, sẽ đánh nhẹ tay, nhưng nếu ngươi không nghe lời thì...”

“Thì như thế nào?”

“Thì còn thế nào nữa? Vậy ngươi mỗi ngày chỉ có thể đội một cái đầu heo(*) ra ngoài để gặp mọi người thôi chứ sao.” - Long An tỏ vẻ vô can, nhưng khóe miệng lại hiện lên một tia cười gian ác.

“Đầu heo à? Thì ra đây là thiên phiến.” - Long Ngao tỏ vẻ giật mình hiểu ra.

Lúc này, đột nhiên Long Ngao chuyển động, bốn người họ còn chưa kịp phản ứng thì âm thanh “bốp bốp...” của những cái tát khi truyền đến. Trong nháy mắt Long Phương kêu lên thảm thiết như lợn bị chọc tiết, hắn che mặt mình lại, tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

Long An, Long Chính và Long Thiên Thiên nhìn thấy mặt lão Thập Nhị bị tát chỉ biết mồm miệng há hốc, dường như ba người không tin chuyện vừa mới xảy ra, tiếp sau đó bọn họ cũng không dám đánh trả lão Thất. Rõ ràng là hắn vừa mới đột nhiên tát Lão Thập Nhị?

(*) Cừu Chuyển: Chín vòng.

(*) Phiến: Tát.

(*) Đầu heo: Có thể hiểu là bị đánh nên mặt sưng lên như một cái đầu heo.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hoang Vu Thánh Thể

"Tên khốn kiếp, ngươi lại dám đánh ta?"

Lúc này Long Phương hai tay che mặt kêu thảm thiết, trong lòng càng khó có thể tin, tự mình nghĩ ra thiên phiến để đối phó với Long Ngao, không ngờ hắn lại dùng hoa chiêu này trên mặt mình, đây có phải là thật không?

"Là người vừa mới nói thiên phiến chính là mỗi ngày đánh vào mặt ta một trận. Ta chỉ là làm mẫu trước thôi, cảm giác thế nào, có thoải mái không?"

"Thoải mái con mẹ người, ta muốn giết người." - Long Phương tức giận đã mất đi lý trí, gào thét xông ra ngoài.

Long Phương lao về phía Long Ngạo nhưng hần chột thấy bất ngờ, không thể tin được. Bóng người của Long Ngạo tự nhiên lại biến mất ngay trước mắt hắn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Bởi vì người vừa mới nói tới thiên phiến, ta cũng bỗng nhiên nghĩ đến một loại ngũ chi phiến(*), không ngại cho người thử trước."

Vào lúc này, bỗng nhiên nghe được giọng nói của lão Thất vang lên ở phía sau, bọn bốn người Long Phương giật cả mình. Long Phương quay người chuẩn bị xuất thủ, nhưng rốt cuộc vẫn không kịp.

"Bốp, bốp, bốp..."

Một loạt tiếng bập tai liên tiếp vang lên.

Long Phương căn bản không biết bị đập bao nhiêu cái, ngay cả cơ hội phát ra tiếng kêu thảm cũng không có.

"Ầm" một tiếng, Long Phương không chịu nổi cú "liên hoàn tát" liền ngã xuống đất, ngất đi.

Lúc này khuôn mặt vốn hoạt bát của Long Phương nhìn giống như một cái đầu heo. Chỉ e là cho tới bây giờ Long Phương cũng không nghĩ tới chuyện, chiêu thức mà mình nghĩ ra để sỉ nhục Long Ngạo lại bị áp dụng ngược lại trên mặt mình.

"Lão thất, người, người, người ngưng luyện ra nội kinh?"

Thân là võ giả nội kinh ngũ trọng thiên võ giả, Long An và Long Chính làm sao không nhìn ra được, tên phế vật này suốt mười năm nay đều không thể ngưng luyện ra nội kinh, nay vừa mới xuất nội kinh ra, nếu không phải như vậy thì làm sao có thể nhẹ nhàng tát vào mặt lão Thất Nhị được.

Ngưng luyện ra nội kinh?

Cho dù trong lòng hai người vạn lần cũng không thể tin được, nhưng trong nội tâm vẫn rõ ràng khiếp sợ, phế vật ngày xưa giờ đã ngưng luyện ra nội kinh.

"Ta có ngưng luyện ra nội kinh hay không thì không biết, nhưng bây giờ ta lại muốn ra một chiêu bạch bất phiến(*)"

Bạch bất phiến?

Dường như đã biết rõ đối phương muốn làm gì, sắc mặt Long An và Long Chính đầy kinh hãi, ngay lúc đang chuẩn bị đánh đòn phủ đầu thì "bốp bốp bốp...", tiếng bập tai đã vang lên.

Long Ngạo điên cuồng tát lên mặt hai người Long An, Long Chính. Ánh mắt hân lạnh như băng, hoàn toàn không có chút ý định nương tay.

Suốt mười năm nay nhận lấy bao sỉ nhục và khinh thường, không ngừng nhẫn nhục đã giúp cho Long Ngạo hiểu ra một đạo lý, đó là làm người thì không thể quá lương thiện, đối với kẻ địch không thể quá nhân từ, nếu không thì coi như là tàn nhẫn với chính bản thân mình.

"Thiên phiến? Ta lại muốn ra một chiêu, gọi là phiến hoàn tương phiến(*), đa tạ đã chỉ giáo."

"Bốp bốp bốp..." Âm thanh bập tai vang vọng cả nhà thờ ỏ.

Nhìn thấy ba người còn lại ngã xuống đất không dậy nổi, Long Thiển Thiển đứng bên cạnh cả người run rẩy, ngây ngẩn. Bởi vì từ đầu đến cuối nàng cũng không nghĩ tới, lão Thất từ trước tới nay vốn dĩ nhu nhược, vì sao lúc này lại cuồng vọng như thế, hơn nữa thực lực lại mạnh lên rất nhiều.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Sau khi tát xong, Long Ngạo không thèm liếc nhìn ba người Long Phương đang nằm dưới đất, mà quay đầu liếc nhìn Long Thiển Thiển đang ngây ngốc như con gà gỗ, lạnh lùng nói:

"Lần này ta không tát người bởi vì người là nữ nhân, nhớ cho kỹ về sau đừng đến chọc ta nữa, nếu không sau này mỗi ngày ta sẽ dùng ngũ chi phiến, bạch bất phiến và phiến hoàn tương phiến để trị các người đó, nếu không tin thì có thể thử một lần."

Trên miệng hiện lên một nụ cười xấu xa, Long Ngạo quay người rời đi.

"A!"

Mãi đến tận mười phút sau, Long Thiển Thiển mới hoảng sợ la hét lên như vừa nhìn thấy quỷ. Cho đến lúc những người khác trong Long gia tìm đến từ đường, phát hiện ra từ đường dơ dáy bẩn thỉu đến mức không chấp nhận nổi thì đã thấy bốn người họ ngất đi từ lúc nào.

Trở lại độc viện.

Long Ngạo vẫn còn có chỗ chưa nghĩ ra, tu vi của mình vì sao có thể êm đẹp đột phá lên đến nội kinh thất trọng thiên, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?

Long Ngạo biết rõ chuyện này không đơn giản như vậy, cuối cùng thì nguyên nhân là gì?

Thử vận chuyển nội kinh trong đan điền, vẫn là tuần hoàn không thôi, điều này cũng đã chứng tỏ tối hôm qua chắc chắn đã có chuyện xảy ra, đây cũng không phải là nằm mơ mà là chuyện xảy ra thật.

Sấn nhiệt đả nhiệt. (*)

Đột phá đến nội kinh cảnh giới thất trọng thiên một cách rất mơ hồ, khó hiểu, Long ngạo chuẩn bị tiếp tục tu luyện, nhìn xem đây phải chăng là thời vận đến, một lần có thể đột phá đến nội kinh cảnh giới bát trọng thiên?

Đã qua trọn một giờ, nhưng Long Ngạo lại cảm thấy nội lực không có chút tiến triển nào, chẳng lẽ mình chỉ dừng lại ở đây?

“Chủ nhân, hoang vu thánh thể của người cần hấp thu lực lượng khổng lồ, nếu không rất khó để đột phá.”

“Chủ nhân?”

Nghe được âm thanh truyền đến, Long Ngạo suyt chút nữa là bị hù chết, cảnh giác hỏi:

“Là người hay là quỷ? Nếu là người, có bản lĩnh thì ra đây đi, làm gì mà lén lút lút lút như vậy?”

“Chủ nhân, ta đang ở trong đan điền của người, người hãy thử để linh hồn người câu thông với linh ấn, ta sẽ dẫn người tiến vào bên trong không gian của long ấn.”

Đan điền? Long ấn?

Mấy thứ này là cái gì vậy?

Mang theo sự hiếu kì, Long Ngạo đưa linh hồn của mình tiến vào đan điền. Dựa vào thực lực của hắn căn bản không thể làm được điều này, nhưng ngay lúc này có người tương trợ, linh hồn hắn liền thông suốt vào đan điền, nhìn thấy một vật thể màu đen, sáu mặt khắc của cự long tiểu ấn trôi nổi trong đan điền của mình.

Lúc này trong tiểu ấn bắn ra một cỗ công lực kì dị, mang theo linh hồn của Long Ngạo chậm rãi tiến vào bên trong tiểu ấn, thì ra cái này gọi là không gian bên trong của Long ấn.

Một không gian u ám thần bí, vô biên vô hạn, trong không khí tràn ngập những tia nước chảy màu xám đen khóa lấp, cả không gian rất ngột ngạt, cảm giác như thở không nổi.

Trong không gian vô biên vô hạn thần bí có một cự đại huyết trì, bên ngoài là một lão giả thân ảnh hư ảo đang đứng, không thấy rõ ngũ quan, giống như bị lụa trắng che lấp.

Có một lối đi vào không gian thần bí duy nhất bên cạnh huyết trì, Long ngạo nhìn chằm chằm vào lão giả hư ảo hỏi:

“Chuyện gì vừa mới xảy ra, ngươi vừa nói chuyện với ta đó à?”

Cự đại Huyết trì không ngừng lăn lộn trong huyết phao (*), trông giống như đang nấu một nồi nước sôi, “ùng ục ục, ùng ục ục”, không ngừng sôi sục. Đứng nói là tiến vào, chỉ cần đến gần cũng có thể cảm nhận được khí tức khổng lồ bên trong Huyết trì.

“Chủ nhân, ta tên là Long Phúc, là quản gia trong không gian của Long ấn, chúc mừng chủ nhân được Long ấn thừa nhận.”

Long ấn thừa nhận? Long Phúc?

Long Ngạo hoàn toàn mơ hồ, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ đây là tiểu ấn mình đã lấy được trong từ đường?

“Ngươi có thể nói cho ta biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Chủ nhân, trước khi thực lực của người đủ mạnh, ta không thể nói cho người biết bất cứ chuyện gì, xin thứ lỗi, tuy nhiên sau này ta sẽ không ngừng luyện hóa linh hồn nguyên thần, tương trợ người tăng năng lực lên, còn có thể giúp người luyện chế hồn nô ngăn địch.”

Mặc dù trong lòng có chút không vui, nhưng nếu đối phương không muốn nói nhiều lời, Long Ngạo cũng không hỏi nhiều nữa.

“Sự tình khác ta có thể không hỏi, nhưng theo ngươi nói Hoang Vu thánh thể thì rốt cuộc đó là cái gì, có thể nói cho ta biết không?”

“Chuyện này thì có thể, chủ nhân, người vốn có thể chất là Hoang Vu thánh thể, trong thời kì hoang vu, loại thể chất này được vinh dự xem là đệ nhất tu luyện thánh thể, tốc độ tu luyện chỉ trong nháy mắt, nhưng đồng thời thể chất của loại này cũng được xem là đệ nhất tu luyện phế thể.”

(*) Ngũ chỉ phiến: Ngũ chỉ là năm ngón tay. Ý nói chiêu “ngũ chỉ phiến” là dùng năm ngón tay để tát.

(*) Bạch bất phiến: Không đại gì không tát.

(*) Phiến hoàn tường phiến: Tát mà tường như không tát.

(*) Sấn nhiệt đả nhiệt: Rèn sắt khi còn nóng, ý nói việc tranh thủ, tận dụng thời cơ.

(*) Huyết phao: Bụng máu.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Huyết Trì

Hoang vu thánh thể, đệ nhất tu luyện thánh thể cũng là đệ nhất tu luyện phế thể.

Đây là ý gì?

Long Ngạo nghe Long Phúc nói xong có chút chóng mặt, vì sao Hoang Vu thánh thể là đệ nhất tu luyện thánh thể rồi mà lại là đệ nhất tu luyện phế thể?

“Long Phúc, ngươi có thể nói rõ một chút được không, ta nghe có chút không hiểu?”

“Có thể chứ, chủ nhân.”

Long Phúc thái độ cực kỳ ôn hòa, điềm tĩnh nói:

“Chủ nhân, người vốn có Hoang Vu thánh thể, chính là Hoang Vu đệ nhất thể chất, tốc độ tu luyện rất nhanh, nhưng lại cần phải hấp thụ một nguồn sức mạnh, hấp thụ đầy đủ mới có thể tăng thực lực lên, đây thật sự là một việc rất khó khăn.”

Long Ngạo không nói gì, lặng lẽ đứng cạnh huyệt trì lắng tai nghe.

Trong nội tâm Long ngạo thầm nghĩ, nếu theo như lời Long Phúc nói thì Hoang Vu thánh thể làm cho hắn tu luyện mười năm qua mà chẳng thể nào có thể đột phá được.

“Cũng do không có sức mạnh tiếp tế, Hoang Vu thánh thể liền trở thành phế thể, tốc độ tu luyện so với người thường chậm hơn rất nhiều, cho nên Hoang Vu thánh thể vừa có thể được gọi là đệ nhất tu luyện thánh thể, vừa có thể xem là đệ nhất tu luyện phế thể.”

Thì ra là thế.

“Long Phúc, mười năm trước tu vi của ta đã đạt đến nội kinh cảnh giới lực trọng thiên, nhưng vì lúc ta không ngừng ngưng tụ nội kinh tuần toàn chỉ toàn thất bại, lại còn bị trở ngược về cảnh giới tam trọng thiên, chẳng lẽ việc này cũng dính dáng đến Hoang Vu thánh thể sao?”

“Đúng vậy, Hoang Vu thánh thể cần năng lượng quá sức khổng lồ, chỉ dựa vào thiên địa linh khí căn bản không thể nào tuần hoàn liên tục được. Có thể nói, chủ nhân có vận khí thật phi thường, lúc chủ nhân ngưng tụ tuần hoàn thất bại chỉ bị trở về cảnh giới tam trọng thiên, nếu là người khác thì đã bị ép thành bộ xương khô rồi.”

Vận khí của mình tốt ư? Dựa theo lời nói của Long Phúc thì vận khí của mình cũng không tệ.

“Chủ nhân, sau này chuyện công lực cứ giao cho ta, ta sẽ ở trong Huyết trì giúp người luyện hóa linh hồn nguyên thần, tinh luyện ra công lực tinh khiết nhất, tạo điều kiện cho người tu luyện, hơn nữa ta còn thể ở trong huyệt trì luyện chế hồn nô, giúp người ngăn địch.”

Huyết trì?

Long Ngạo nhìn về phía Huyết Trì, hình như Huyết Trì nội huyết thủy tản ra một cỗ khí tức khủng bố chấn giữ linh hồn. Long Ngạo không dám nhìn lâu, hỏi:

“Ý ngươi có phải là muốn tinh luyện công lực hoặc là luyện chế hồn nô thì ta cần phải đi tìm linh hồn?”

"Đúng vậy, chủ nhân, người thực sự rất thông minh."

Thông minh gì chứ, có muốn làm những chuyện như thế này mình cũng không thể tưởng tượng ra được. Hắn hung hăng trừng mắt liếc nhìn lão giả hư ảo, làm chuyện này và mấy chuyện ngu ngốc có gì khác nhau chứ.

"Chủ nhân, Cửu Chuyển luân hồi quyết trong Long ấn chính là một môn võ quyết mạnh mẽ phi thường, hi vọng chủ nhân khắc khổ tu luyện."

Cửu Chuyển luân hồi quyết?

Quả nhiên xem ra mình đã suy đoán chính xác, trước kia trong đầu bỗng nhiên xuất hiện Cửu Chuyển luân hồi quyết, chính là đến từ tiểu ấn.

"Chủ nhân, Cửu Chuyển luân hồi quyết vô cùng mạnh mẽ, Cửu Chuyển luân hồi chiến nghịch thiên địa, lúc chủ nhân luyện Cửu Chuyển luân hồi đại công cáo thành(*), cũng là ngày chạm vào đỉnh phong võ đạo, Long Phúc rất chờ mong nhìn thấy chủ nhân đi đến bước đường ấy."

Luân hồi Cửu Chuyển bí quyết vô cùng mạnh mẽ, Cửu Chuyển luân hồi chiến nghịch thiên địa, thời điểm Cửu Chuyển luân hồi đại công cáo thành cũng là ngày chạm vào đỉnh phong võ đạo.

Nghe được lời nói của Long Phúc, Long Ngạo cũng có chút mê ly, bởi vì chạm vào đỉnh phong võ đạo vẫn luôn là mơ ước của hắn, nói không chừng mười năm kiên trì một mực không buông bỏ cũng là vì vậy.

"Tốt, ta còn có việc, ta phải rời khỏi đây như thế nào?"

"Chủ nhân tự mình rời khỏi, không có bất cứ trở ngại gì, nếu chủ nhân tìm ta có việc, chỉ cần câu thông linh hồn với Long ấn, ta sẽ dẫn linh hồn của người vào."

Gật đầu, Long Ngạo không nán lại nữa, linh hồn rời khỏi Long ấn không gian.

"Xem ra vận khí ta thay đổi rồi!"

Long Ngạo cười cười, mặc kệ kết quả như thế nào, đây là cơ hội duy nhất của hắn, nếu không có nó nói không chừng hiện tại hắn đã bị bốn người Long Phương thiên phiến, ngoài ra nó có thể giúp hắn báo thù, hơn nữa còn có cơ hội chạm vào đỉnh phong võ đạo.

“Kẹt kẹt!”

Cánh cửa độc viện bất ngờ bị mở tung ra, một thiếu nữ từ bên ngoài bước vào. Thiếu nữ ước chừng hai mươi mấy tuổi, mặt trái xoan, sống mũi cao, ngũ quan tinh xảo, rõ ràng là một mỹ nữ hiếm có.

Thiếu nữ tên là Long Tử Du, là tỷ tỷ của bọn Long An, Long Chính, Long Phương, ở Long gia xếp hạng đệ ngũ.

Lúc này trên mặt Long Tử Du hình như có một chút phẫn nộ và không tin. Nàng tiến vào độc viện, nhìn thấy thiếu niên đứng đối diện với mình, hừ lạnh nói:

"Lão Thất, gia gia tìm người có việc, kêu người lập tức về tiền sảnh đại đường."

Đối với tỷ đệ bốn người Long Tử Du, Long Ngạo từ trước tới nay đều không có tình cảm, nhưng đối phương trước sau gì cũng là tỷ tỷ của mình, vẫn là hô một câu: “Ngũ tỷ”.

Dù đã chuyển lời xong nhưng Long Tử Du cũng không dễ yên như vậy mà rời đi, mà lại tiếp tục hừ lạnh một tiếng, cơ hồ mang theo tiếng mắng nhiếc nói:

"Lão Thất, ta biết rõ bốn người bọn Long Phương bình thường đối với người không được tốt lắm, nhưng người cũng không cần ra tay ác như vậy, chẳng lẽ người không nể tình là huynh đệ một nhà sao?"

Nể tình huynh đệ?

Nghe được lời Long Tử Du nói, Long Ngạo thiếu chút nữa cười ra tiếng, xem ra lần này đối phương đến là để gây phiền toái, dù sao mình cũng đánh đệ đệ của Ngũ tỷ.

"Ngũ tỷ, tỷ đã biết bốn người bọn hắn bình thường khi dễ ta, vì sao tỷ không đứng ra quản giáo?"

Long Tử Du bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, bởi vì bao lâu nay nàng không chỉ không đứng ra quản, mà ngược lại rất thích nhìn thấy loại chuyện này xảy ra, nhìn xem thiên tài ngày xưa bị đệ đệ mình đâm nát dưới chân. Cho nên bây giờ nàng không thể nói được câu nào.

Chỉ cần nhìn qua, Long Ngạo cũng đã biết rõ trong lòng đối phương suy nghĩ gì.

Trong nội tâm cười lạnh một tiếng, ngoài miệng hắn tiếp tục nói:

"Mười năm qua, bốn người bọn hắn không ngừng sỉ nhục ta, làm sao ta phải nể tình huynh đệ?"

"Được, ta biết rõ ngươi mười năm nay không phục lắm, nghe bốn người bọn họ nói hôm nay ngươi đã ngưng tụ ra nội kinh, đã như vậy thì một tháng sau ta hi vọng được khiêu chiến với ngươi, đến lúc đó ta muốn thấy ngươi còn có thể cuồng vọng như vậy được nữa không."

Thật ra lần này Long Tử Du nhận truyền lời chủ yếu là để thuận tiện mục sở thị(*) Long Ngạo sau khi ngưng tụ ra nội kinh.

Long Tử Du quay người đi ra khỏi độc viện, thời điểm sắp rời khỏi nòng đột nhiên dừng lại, thanh âm chậm rãi bay tới:

"Một tháng sau, nếu ngươi không khiêu chiến với ta thì nhất định phải quỳ gối trước tam đệ đệ của ta để nhận lỗi."

Nói xong những lời này, Long Tử Du không dừng lại mà bước đi thật nhanh.

Long Ngạo nắm chặt hai nắm tay, khiêu khích và kinh bi như thế hắn làm sao có thể nhẫn nhịn. Huống chi giờ hắn đã có thực lực nội kinh thất trọng thiên, có thể khiêu chiến với đối phương.

Mà Long Tử Du cũng chỉ là nội kinh lục trọng thiên đỉnh phong mà thôi.

Nhìn qua thì Long Tử Du đã đi mất, nhưng Long Ngạo vẫn kiên định nói ra:

"Yên tâm đi, một tháng sau ta sẽ đích thân khiêu chiến với ngươi, ta muốn nói cho cả gia tộc, Long Ngạo ta không phải phế vật, ta muốn cho những kẻ đã từng xem thường ta phải cảm miện lại."

Vốn muốn yên tĩnh tu luyện, nhưng gia gia đã tìm mình, Long Ngạo chỉ có thể nhanh chóng gạt bỏ mọi chuyện, rời khỏi độc viện đi về hướng Long gia đại đường. Suốt tám năm, hắn chưa từng gặp qua gia gia, nguyên nhân rất đơn giản là vì trong nội tâm Long gia gia, cháu trai thiên tài ngày xưa đã biến thành kẻ mà người khinh miệt gọi là phế vật.

(*) Đại công cáo thành: Chỉ một người nào đó cuối cùng cũng đạt được một thành công nào đó.

(*) Mục sở thị: Nhìn tận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xử phạt

Trên đại sảnh của Long gia tại Xích Hóa trấn.

Năm đó, gia chủ Long gia - Long Hạo Thạch một thân một mình đến Xích Hóa trấn gây dựng cơ nghiệp. Trải qua ba mươi năm phát triển, Long gia hiện tại đã trở thành một trong tứ đại gia tộc ở Xích Hóa trấn.

Gia chủ Long gia Long Hạo Thạch năm nay bảy mươi lăm tuổi, tu vi đã sớm đạt được nội kinh thập trọng đỉnh phong, cũng là người duy nhất ở Xích Hóa trấn có võ giả nội kinh thập trọng thiên đỉnh phong.

Long Hạo Thạch có tổng cộng năm người con. Lão Đại - Long Nghị, con trai độc nhất của ông chính là Long Ngạo. Lão Nhị - Long Lực. Lão Tam - Long Kiên, là phụ thân của Long Thiên Thiên. Lão Tứ - Long Lâm, chính là cha ruột của Long Tử Du, Long An, Long Chính. Lão Ngũ - Long Hóa, phụ thân của Long Phương.

Trong năm người của Long gia, chỉ có mỗi lão Đại Long Nghị tu vi đạt tới nội kinh thập trọng, cũng đảm nhiệm đời gia chủ tiếp theo của Long gia.

Trong vòng một năm có mười một tháng Long Nghị, Long Kiên, Long Lâm cùng Long Hóa không ở Xích Hóa trấn, mà là ở thành Lôi Vân xa xôi độc sức làm sự nghiệp, chỉ có lão Nhị Long Lực đóng giữ vai trò chủ quản nội vụ đảm bảo các công việc lớn nhỏ trong Long gia.

Mười năm trước Long Ngạo là thiên tài nổi bật nhất của Long gia. Cả Long Hạo Thạch và Long Nghị đều cảm thấy rất tự hào với con trai cháu trai Long Ngạo.

Nhưng từ mười năm trước, Long Ngạo ngưng luyện tuần hoàn thất bại, Long gia tìm mọi biện pháp mà vẫn không có kết quả gì. Long Hạo Thạch cùng Long Nghị đã mất đi niềm tin đối với Long Ngạo, nhất là Long Hạo Thạch, suốt tám năm qua không gặp đứa cháu trai của mình một lần.

Giờ khắc này, đại sảnh Long gia ngồi đầy người.

Phía trên ghế thủ tọa, không hề nghi ngờ chính là người quan trọng nhất Long gia, gia chủ Long Hạo Thạch, vị trí thứ nhất phía bên trái là người quản lý tất

cả sự lớn nhỏ của Long gia Long Lực.

Bắt đầu từ hàng thứ hai, hai bên trái phải lần lượt ngồi Long Anh, Long Thần, Long Thạch, Long Dịch, Long Tử Du, Long Phẩm Khâu, Long Phong, Long An, Long Chính, Long Phương, Long Mộng.

Các con cháu đời thứ ba của Long gia tập hợp về đông đủ, không hề có ngoại lệ. Đời thứ ba của Long gia tổng cộng có mười ba người, trừ Long Ngao không ngưng luyện nội kinh ra, còn lại mười hai người đều ngưng luyện ra nội kinh, đạt tới cảnh giới nội kinh tứ trọng trở lên.

Từ Long Hạo Thạch cho tới Long Mộng, tất cả mọi người đang đợi một người.

Người mà ngày trước là thiên tài của gia tộc, rồi trở thành “phế vật”, tới hôm qua lại đột nhiên ngưng luyện ra nội lực.

Người này chính là Long Ngao.

Trước đại sảnh Long gia.

Long Ngao không hề dừng bước, trực tiếp bước vào đại sảnh, vừa nãy rào bước tiến lên đã chạm phải ánh mắt của tất cả mọi người lia tới, nhưng Long Ngao không có thay đổi sắc mặt, đi thẳng tới trước Long Hạo Thạch, hành lễ rồi hỏi:

"Gia gia, người tìm con có việc?"

Hình như cũng có chút kinh ngạc, Long Hạo Thạch gật đầu nói:

"Nghe nói ngươi đã ngưng luyện ra nội kinh, cho nên nhiệm vụ bất quý lần này cũng có cho ngươi một phần."

Nhiệm vụ bất quý?

"Sáng sớm hôm nay thành Lôi Vân truyền đến tin tức, nói là tội phạm đang bị phát lệnh truy nã Hắc Quỷ đã tới Xích Hỏa trấn, đồng thời trốn bên trong Xích Hỏa sơn, vừa nãy ba đại gia tộc đã cùng thống nhất với chúng ta, vì cho đám thanh niên có cơ hội rèn luyện nên nhiệm vụ bất quý lần này các ngươi cũng có thể tham gia."

Thì ra là thế.

"Tất cả nghe theo gia gia an bài."

"Gia gia, chuyện của chúng con làm sao bây giờ? Lão Thất vô si đánh lên chúng con, thiếu chút nữa lấy mạng chúng con rồi." - Nghe được gia gia không có ý trách cứ gì lão Thất, lần này Long An, Long Chính, Long Phương vội vàng đứng lên nói.

Long Tử Du cũng đứng lên cung kính vái một cái, cất giọng rất lạnh lùng nói ra: "Gia gia, người đã từng quy định đệ tử Long gia không được nội chiến, hôm nay lão Thất làm cho ba vị đệ đệ trọng thương, hy vọng gia gia thay bọn họ làm chủ."

Trong đại sảnh, ánh mắt tất cả mọi người đời thứ ba nhìn Long Ngao tựa hồ cũng có chút hiếu kỳ, không biết cái “phế vật” này làm được chuyện đó bằng cách nào, dù cho ngưng luyện ra nội kinh thì làm sao có thể đem ba người tát thành đầu heo.

Phải biết rằng, Long An cùng Long Chính đã đạt được nội kinh ngũ trọng, tại sao một kẻ vừa ngưng luyện ra nội lực lại có thể làm được? Chính bởi vì như thế nên tất cả mọi người đều nghĩ, mặc dù có thể đem ba người tát thành đầu heo, nhưng chín mươi chín phần trăm là do Long Ngao đánh lên.

"Long Ngao, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

Thấy gia gia có chút không vui vẻ, bốn người Long An đều ngoan ngoãn ngồi xuống, đang ở Long gia, Long Hạo Thạch uy nghiêm không thể xâm phạm, không chỉ nói đời thứ ba, coi như là đời thứ hai trước mặt vị gia chủ này cũng không dám thờ ơ mạnh.

"Gia gia, con chỉ là lấy đạo của người nào trả cho người nấy mà thôi."

Chỉ nói một câu, Long Ngao không nói thêm gì nữa, nhưng đúng là câu này giải thích tất cả, mọi người đều hiểu ý trong lời nói của Long Ngao.

Từ mười năm trước, Long Ngao ngưng luyện tuần hoàn không ngừng thất bại, tu vi lui về tam trọng, đồng thời không cách nào tiếp tục bắt đầu ngưng luyện ra nội kinh, ba người Long An vẫn gây sự với Long Ngao, chuyện này Long gia từ trên xuống dưới không người nào là không biết.

Long Hạo Thạch hai mắt tàn mắt ra kim quang, nhìn chăm chăm đứa cháu trai, không nói lời nào. Cứ như vậy, toàn bộ đại sảnh trong khoảng thời gian ngắn rơi vào yên lặng, ai cũng không dám mở miệng trước.

"Long Ngao, bất kể như thế nào chuyện này trước sau là ngươi không đúng, nhất định ta phải cho những người khác một cái công đạo."

Nghe được gia gia phải xử phạt Long Ngao, đám người Long An cũng vui vẻ ra mặt, còn những người khác có cười nhạo, có xem kịch vui, có hay không có chú ý, có đồng tình. . ., các loại biểu cảm đều có.

"Tối hôm nay ngươi đem Vũ Kỳ Các quét sạch sẽ. Tất cả mọi người trở lại nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai đi Xích Hỏa sơn."

“Vâng, gia gia.”

Tất cả mọi người đứng lên, rất cung kính hành lễ, sau đó từng người một nối đuôi nhau đi ra, nhưng đám người Long An lại há hốc mồm, không thể tin là gia gia lại chủ ý như vậy.

Đây là gia gia xử phạt đối với lão Thất?

Đây không phải xử phạt, đây rõ ràng là khen thưởng, bởi vì Vũ Kỳ Các của Long gia không phải lúc nào cũng có thể tiến vào, trừ phi là được Long Hạo Thạch phê chuẩn, bằng không kẻ tự tiện xông vào sẽ bị trách phạt nặng nề.

Bọn người Long An không phải kẻ ngu, trong nháy mắt cũng đã hiểu ý của gia gia. Không hề nghi ngờ, lão Thất đúng là đã ngưng luyện ra nội kinh, bây giờ cần tu luyện vũ kỹ, gia gia trên danh nghĩa xử phạt, bề ngoài là quét tước Vũ Kỳ Các nhưng bên trong ngầm để lão Thất tu luyện Long gia vũ kỹ.

Trong lòng cho dù có một vạn điều không phục cùng khó chịu, bọn người Long An cũng không dám đi tìm gia gia tranh cãi.

Long Ngạo bước ra trước đại sảnh phát hiện tất cả mọi người không đi ngay, mà là từng người một ngần ở cửa đại sảnh, nhất là mấy người Long Tử Du, mặt mày hung ác, hận không thể đi tới trực tiếp giết hắn.

"Long Ngạo, xem như ngươi lợi hại, nhưng ngươi nhớ kỹ cho ta, bút trưởng(*) này ta sẽ từ từ tính sổ với ngươi."

"Bất cứ lúc nào ta cũng chờ các ngươi đến chi giáo." – Long Ngạo không ngần ngại đáp trả.

"Long Ngạo, ngươi không cần cuồng vọng như thế, còn một tháng nữa, trong nội trắc gia tộc(*) ta hy vọng nhận được lời khiêu chiến của ngươi, bằng không ngươi phải quỳ lạy tạ tội với bọn họ, bằng không thì kết cục của ngươi cũng không tốt lắm đâu."

Đối với lời của Long Tử Du, tất cả mọi người có vẻ như có chút há hê. Đùa gì thế, Long Ngạo lại muốn khiêu chiến Long Tử Du trong nội trắc gia tộc?

Có thể sao?

"Được rồi, mọi người đều là người anh em, không nên làm thành như thế, tất cả giải tán." - Người đứng đầu đời thứ ba Long gia là Long Anh, sắc mặt có chút khó coi, khoát khoát tay ý bảo tất cả mọi người giải tán.

(*) Bút trưởng: Mối thù.

(*) Nội trắc gia tộc: Kiểm tra trong nội bộ gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đại tiện nghi

Với tư cách người đứng đầu trong Long gia đời thứ ba, tu vi của Long Anh đã sớm đột phá nội kinh bát trọng đỉnh phong.

Với thực lực và thân phận Long Anh thì ngay cả bọn Long Tử Du cũng không dám trêu chọc vào.

Đến khi tất cả mọi người đều không tình nguyện giải tán sạch, Long Anh mới lên tiếng:

"Thất đệ, chúc mừng ngươi ngưng luyện ra nội kinh, đại ca tin tưởng ngươi, lấy thiên phú của ngươi nhất định sẽ trở lại trạng thái mười năm trước."

Đối với vị đại ca này Long Ngạo rất có tình cảm, bởi vì Long Anh là người duy nhất không xem thường cùng mỉa mai hắn suốt mười năm nay.

"Đa tạ đại ca, ta sẽ cố gắng."

"Tốt, gia gia lần này xử phạt có hàm nghĩa khác, bên trong Vũ Kỳ Các có rất nhiều vũ kỹ, nắm cho thật tốt."

Nói xong, Long Anh cười cười, vỗ vỗ bả vai Long Ngạo rồi đi.

Vũ Kỳ Các?

Đối với Vũ Kỳ Các, Long Ngạo vẫn luôn rất muốn đi vào. Nhắc tới cũng buồn cười, ngày trước được coi là thiên tài hắn cũng chưa từng tiến vào cấm

địa Long gia, lại càng không tu luyện được vũ kỹ gì của Long gia.

Mười năm trước.

Dựa theo ý kiến Long Hạo Thạch, là đến khi Long Ngạo đột phá nội kinh thất trọng sẽ tiến vào Vũ Kỹ Các tu luyện vũ kỹ. Vì thế, Long Ngạo cũng đem toàn bộ tâm huyết vào việc ngưng luyện nội kinh.

Nhưng trời không chiều theo ý người.

Mười năm trước ngưng luyện tuần hoàn không ngừng thất bại, tu vi cũng giảm xuống nhanh chóng, đồng nghĩa với việc hẳn không có cơ hội tiến vào Vũ Kỹ Các.

Hình như có chút hưng phấn cùng chờ mong, Long Ngạo không đợi được nữa lập tức đi về hướng Vũ Kỹ Các.

Vũ kỹ là những kỹ năng võ giả cần có. Một tên võ giả nếu như có một môn vũ kỹ sẽ phát huy ra uy lực, sức mạnh có thể tăng lên rất nhiều, mà vũ kỹ cũng chia làm vũ kỹ bẩm sinh và vũ kỹ tu luyện được.

Vũ Kỹ Các là cấm địa của Long gia, người bình thường căn bản không thể vào, trừ phi là được Long Hạo Thạch phê chuẩn.

Chính vì như thế Long Ngạo không bị bất kỳ trở ngại nào, rất thuận lợi tiến vào Vũ Kỹ Các. Đó là tòa nhà không lớn không nhỏ, xếp kệ sách theo từng hàng, phía trên bày đầy các loại võ quyết cùng vũ kỹ.

Đã có võ quyết Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết nên hẳn không cần những võ quyết khác.

Mà vũ kỹ là thứ hiện tại Long Ngạo cần gấp nhất, thậm chí ngay cả việc quét tước hẳn cũng không để ý, mà đi tới trước kệ sách hàng thứ nhất, bắt đầu lật ra từng môn vũ kỹ.

Cũng không phải tất cả vũ kỹ đều có thể tu luyện được, nếu không tìm được vũ kỹ thích hợp với bản thân, một khi đối địch không chỉ không phát huy ra uy lực thích hợp, thậm chí còn trở thành trở ngại đối với bản thân.

"Phích Lịch Chưởng."

"Toàn Phong Thối."

"Đường Lang Chi Cầu."

Lật từng môn vũ kỹ, Long Ngạo không tìm được một môn vũ kỹ thích hợp với bản thân, lẽ nào trong Vũ Kỹ Các không có môn vũ kỹ nào thích hợp để hẳn tu luyện?

"Ồ?"

Ngay khi Long Ngạo cảm thấy dần dần thất vọng, chợt phát hiện giữa kệ sách hàng thứ ba để một quyển vũ kỹ tên là Tỏa Tâm Chưởng.

Phải chăng đây là duyên phận? Long Ngạo cảm lấy Tỏa Tâm Chưởng bắt đầu lật từng trang từng trang, đắm chìm trong đó như quên mất thời gian, cứ như vậy vừa nhìn vừa ra đôn, trời đã bắt đầu từ từ sáng lên.

Đến khi chuẩn bị đi ra, Long Ngạo lại tìm được một môn vũ kỹ thần pháp là Tật Phong Bộ.

Ngày thứ hai, buổi trưa.

Trên một con đường nhỏ bằng phẳng trên Xích Hoả sơn, chỉ có một mình Long Ngạo coi chừng. Dựa theo ý kiến tất cả mọi người, tội phạm bị truy nã Hắc Quỷ biết rõ tử đại gia tộc Xích Hoả trấn đang tìm hắn, cho nên hẳn sẽ không dám quang minh chính đại đi đường lớn, trăm phần trăm phải đi đường nhỏ.

Long Ngạo là “phế vật” của Long gia, cho dù đã ngưng luyện ra nội kinh cũng vẫn bị cho rằng thực lực thấp nhất, cho nên bị an bài trông coi ở đây, coi như là một nhân vật có cũng được không có cũng chả sao.

Nằm ở trong bụi cỏ, Long Ngạo trong miệng ngâm một cọng rom, hai chân tréo nguẩy tẩm nắng, vô cùng thảnh thơi ngâm nga một bản nhạc. Đây không phải giữ đường, rõ ràng giống như là đi du lịch.

“Xuy xuy xuy xuy.”

"Có người?" - Long Ngạo vốn đang ngâm nga một bản nhạc, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, trong lòng khẽ động lập tức vùng lên nấp vào bên cạnh một bụi cỏ.

Chỉ chốc lát sau, một nam tử mặc y phục màu đen xuất hiện.

Nam tử có tốc độ rất nhanh, bước chân rất nhẹ, trong nháy mắt đã tới gần. Long Ngạo đã xem qua tranh vẽ Hắc Quỷ đương nhiên biết vị nam tử áo đen

vừa xuất hiện đúng là tội phạm thành Lôi Vân phát lệnh truy nã, đồng thời cũng là một vị cao thủ nội kinh bát trọng.

Hắc Quỷ vô cùng nhảy bén, lại chọn đi con đường ngược với dự đoán của mọi người, vốn cho rằng hắn phải đi đường nhỏ, nhưng Hắc Quỷ lại hết lần này tới lần khác chọn đường lớn để đi. Một chiêu này chính xác giống như đi guốc trong bụng mọi người vậy.

Ngay khi Hắc Quỷ vừa đi qua khỏi bụi cỏ nơi hắn đang ẩn nấp, Long Ngạo lập tức xuất thủ.

Đối với cảnh giới nội kinh thất trọng, trong cơ thể không chỉ có nội kinh tuần hoàn, mà chưởng lực còn có lực đạo trăm cân, một chưởng này nếu như bắn trúng đối phương thì chắc chắn Hắc Quỷ không chết cũng phải tàn phế.

Nhưng Long Ngạo có vẻ đã xem thường Hắc Quỷ, thân là cao thủ nội kinh bát trọng, Hắc Quỷ cảm ứng được hướng gió bên người không đúng lập tức lui về phía sau tránh thoát đánh lén, nhanh chóng vùng quỳên đem chưởng lực của Long Ngạo đánh bật ra ngoài.

Hắc Quỷ thực lực rất mạnh cho nên phản ứng cũng cực nhanh, một quỳên xuất ra uy lực đều không thể coi thường.

Long Ngạo không dám có chút chủ quan, đánh lén không thành công lập tức lui về phía sau, cũng không mạnh dạn đối đầu với Hắc Quỷ. Cứ như vậy, hai người mỗi người một chiêu nhưng đều không bắn trúng đối phương.

"Người là người phương nào? Vì sao cản đường ta?" - Hắc Quỷ áo đen phủ toàn thân, thậm chí ngay cả mặt cũng che bằng miếng vải đen, cất giọng u ám quát hỏi.

Với tư cách cao thủ nội kinh bát trọng, hắn đương nhiên biết đối phương vừa nảy xuất ra một chưởng kia ý vị như thế nào.

"Ta là Long Ngạo của Long gia. Nếu ta không lầm người chính là Hắc Quỷ? Ta còn tưởng là đại nhân vật gì, thực ra là một kẻ hèn nhát, đến ngay cả mặt cũng không dám lộ ra ngoài." - Long Ngạo trên mặt tỏ rõ vẻ xem thường, lắc đầu tỏ ý "Ta đánh giá người không cao."

Bị một tên mao đầu tiểu tử(*) xem thường như thế, Hắc Quỷ không chịu được, nổi giận gầm lên một tiếng liền xuất chưởng đánh ra. Nội kinh thất trọng cùng nội kinh bát trọng khác biệt lớn nhất chính là uy lực hùng hậu của một chưởng đánh ra.

Chính vì như thế, Long Ngạo căn bản không dám đối đầu trực diện với đối phương, hắn xuất ra Toa Tâm Chưởng vừa học được, liên tục một chưởng tiếp một chưởng của Hắc Quỷ, đồng thời mượn tốc độ của Tật Phong Bộ chạy vòng quanh bốn phía của Hắc Quỷ.

Lần này coi như là Long Ngạo vận khí tốt, nếu như ở tình huống bình thường, hắn muốn chém giết một vị cao thủ nội kinh bát trọng cơ hồ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng tình huống hiện tại không như vậy. Mấy ngày qua Hắc Quỷ bị thành Lôi Vân phát lệnh truy nã, trên đường đi bị rất nhiều đợt truy sát, lại thêm cơ thể bị trọng thương nên đã sớm rơi vào tình trạng kiệt sức.

Dần dần, Hắc Quỷ bắt đầu không chịu được chưởng của Long Ngạo, thậm chí ngay cả tốc độ ra quỳên cũng rất chậm. Không những thế, vết thương của hắn tái phát, thân thể thậm chí bắt đầu xuất hiện run nhẹ. Căn bản không cần Long Ngạo động thủ, trong giây lát Hắc Quỷ đột nhiên ngã xuống đất, run rẩy vài cái rồi nằm im không động đậy nữa.

Hắn đã chết?

"Vận khí cũng có chút may mắn." - Trong lòng Long Ngạo âm thầm vui vẻ, bởi vì hắn biết rõ lần này xem như là nhặt được một đại tiện nghi, lúc đầu còn tưởng rằng nhất định sẽ gặp phải một cuộc chiến sinh tử, sống hay chết còn chưa biết, cuối cùng không tốn nhiều công sức mà Hắc Quỷ lại tự ngã xuống.

(*) Mao đầu tiểu tử: Chỉ một tên nam thanh niên tuổi trẻ bồng bột, nhỏ mà không biết lượng sức mình

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Không tin thì nhìn đi

"Chủ nhân, nhanh chóng dùng Suru Hồn Thuật ta dạy cho người đưa linh hồn của hắn vào."

Nghe được Long Phúc truyền âm, Long Ngạo không chần chừ lập tức đi tới bên Hắc Quỷ, năm ngón tay đặt ở trên thiên linh cái bắt đầu suru hồn.

Dựa theo lời Long Phúc nói, hắn có thể giúp bản thân luyện hóa linh hồn, hóa thành công lực tinh khiết nhất để cho mình hấp thu.

Đối với chuyện bản thân có Hoang Vu Thánh Thể, Long Ngạo rất phiền muộn, tuy rằng loại thể chất này tốc độ tu luyện rất nhanh, nhưng hấp thu năng

lượng lại cũng quá mức khổng lồ. Nếu không có Long Phúc hỗ trợ, tin tưởng trong vòng mười năm nữa hẳn chưa chắc đột phá được một cấp bậc.

Hoang Vu Thánh Thể là đệ nhất thánh thể tu luyện, cũng là đệ nhất phế thể tu luyện.

Có thể chất Hoang Vu Thánh Thể như vậy, không biết vận khí là tốt hay xấu.

Suru hồn thành công.

"Chủ nhân, ta sẽ giúp ngươi luyện chế linh hồn, chuyển hóa thành công lực, đến lúc đó thân thể của ngươi sẽ tự động hấp thu."

Long Ngạo không trả lời, hắc phát hiện trong ngực Hắc Quỷ hình như có thứ gì đó nổi lên. Hắc Quỷ tại sao lại bị thành Lôi Vân phát lệnh truy nã?

Thành Lôi Vân vốn dĩ đã không giải thích rõ nguyên nhân vì sao lại truy nã Hắc Quỷ. Lẽ nào trong đó có điều mờ ám?

Tò mò, Long Ngạo liền lục soát tỉ mỉ trên người Hắc Quỷ. Trừ mấy tấm vàng miếng mệnh giá lớn ra chỉ có một viên hạt châu nhỏ thuần túy màu đen, lớn tầm cái nhãn cầu nhưng lại tản ra công lực cường đại.

Thú đan?

Thường chỉ có thất cấp trở lên mới có thể giết linh thú để ngưng luyện ra thú đan. Hơn nữa thú đan có thể được võ giả hấp thu để tăng thực lực. Có thể nghĩ, thú đan rất được quý trọng. Lẽ nào thành Lôi Vân phát lệnh truy nã người này là để đoạt lấy thú đan?

Long Ngạo cũng nhận ra thành Lôi Vân sẽ không vì mấy tấm vàng miếng mà phát lệnh truy nã một tên võ giả nội kinh bát trọng.

"Kỳ quái, rõ ràng ta thấy Hắc Quỷ đi tới từ hướng này. Hắn đi đâu nhỉ?"

"Thiếu gia, mau nhìn bên kia."

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng ồn ào cùng tiếng bước chân thật nhanh. Long Ngạo không biểu lộ bất kỳ chút hoang mang nào, đem thú đan trong tay giấu vào trong ngực, trên mặt bình tĩnh như nước, không có vẻ gì khác thường.

Chỉ chớp lát, sáu người bước nhanh mà đến, đi ở đằng trước là một vị thiếu niên xấu xí, hai mắt lờ lờ. Thiếu niên đi tới nhìn Hắc Quỷ đã tắt thở, hình như có chút kinh ngạc.

"Long Ngạo, ngươi giết Hắc Quỷ à?"

Đó chính là Dương Bất Cử, đệ tử thiên tài của Dương gia, tuổi còn trẻ đã đạt được nội kinh thất trọng, nhưng cũng là người cực kỳ âm hiểm. Hắn cũng là đối thủ một mất một còn của Long Ngạo, bởi vì mười năm trước Long Ngạo từng đập Dương Bất Cử.

Vì sỉ nhục mười năm trước, Dương Bất Cử luôn luôn tìm cơ hội để báo thù huyết hận, nhưng cho tới nay Long Ngạo chưa từng cho hắn cơ hội.

"Không phải."

"Không phải? Nếu như không phải ngươi giết, vậy ngươi nói cho ta biết Hắc Quỷ kia chết như thế nào?"

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết? Buồn cười, Hắc Quỷ chết như thế nào mắc mớ gì tới ngươi?"

"Ha ha, giới cho một tên nhanh nhẹn miệng, giới cho một tên phế vật cuồng vọng." - Tựa hồ nghe đến chuyện buồn cười nhất thế gian, Dương Bất Cử chợt cười to lên, trong tiếng cười tràn đầy sự khinh miệt.

"Long Ngạo, ngươi còn nhớ rõ mười năm trước không?"

"Nhớ rõ thì như thế nào?"

"Giỏi, nhớ kỹ là tốt rồi, hôm nay ta sẽ phải báo nhục của năm ấy. Nhưng mà Long Ngạo, ta cho ngươi một cơ hội không lại nói ta ăn hiếp ngươi. Chỉ cần ngươi quỳ xuống dập đầu ba cái thật kêu cho ta, ta cũng là đại nhân có đại lượng tha cho ngươi một cái mạng. Bằng không thì ta nhất định để cho ngươi nếm thử mùi vị bị đánh thú vị như thế nào."

"Dập đầu em gái nhà ngươi." - Long Ngạo nắm thật chặt hai tay, trong lòng đã sớm phần nộ không thể tả, bởi vì cái tên Dương Bất Cử trước mặt này mười năm qua tìm hắn gây phiền phức không ít, nếu không phải là hắn nhảy bén thì có quỷ mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Muốn báo thù? Cũng phải xem người nào đánh người nào, tu vi đã thuận lợi đột phá nội kinh thất trọng, Long Ngạo căn bản không sợ Dương Bất Cử.

"Dương Bất Cử, ngươi dám nhục nhã vị hôn phu của ta, ta bẽ cổ của ngươi."

Ngay khi đôi bên giương cung bạt kiếm, một tiếng sấm sét giữa trời quang vang lên, ngay sau đó một thân thể cao lớn xuất hiện ở bên Long Ngạo.

Thân thể cao lớn đó là một thiếu nữ, cao một mét bảy mươi, thân thể béo phệ thậm chí không thấy rõ ngũ quan(*), tóc tai rối bù khiến cho người ta có

một loại cảm giác như đây là cuồng si.

Nhìn thiếu nữ bỗng nhiên xuất hiện, bất kể là Dương Bất Cử hay là Long Ngạo đều hoàn toàn bị sững sờ.

"Vương Vũ Âm, đây là ân oán giữa ta cùng Long Ngạo, ngươi dựa vào cái gì mà nhúng tay vào?"

Vương Vũ Âm là cháu gái gia chủ Vương gia, cũng là thiên tài của Vương gia, thậm chí là đệ nhất thiên tài Xích Hỏa trấn, năm nay hai mươi tuổi, cũng đã thành công đột phá đỉnh phong nội kinh cửu trọng, là đệ tử có hy vọng nhất đột phá nội kinh thập trọng của Vương gia.

Vương Vũ Âm ghét ác như thù, gặp chuyện bất bình thường rút dao tương trợ, chỉ có điều hình dạng cùng vóc người có chút khó gần, nhưng Xích Hỏa trấn phàm là nhắc tới thiên tài của Vương gia thì không khỏi giơ ngón tay cái lên khen ngợi nài.

"Dựa vào cái gì?"

Vương Vũ Âm cười lạnh một tiếng, trên mặt đầy vẻ xem thường, tỏ vẻ khí phách nói:

"Dương Bất Cử, đồ Bất Cử gì đó nghe kỹ cho ta, Long Ngạo là vị hôn phu của bản tiểu thư, nếu như ngươi dám động một đầu ngón tay của hắn, bản tiểu thư sẽ thực sự để cho ngươi biến thành “bất cử”(*), không tin ngươi cứ thử xem."

"Ngươi!" - Nghe được lời nói si nhục như thế, Dương Bất Cử thiếu chút nữa nổi xung lên, nhưng chỉ có thể ậm ừ, bởi vì thực lực của đối phương cùng tính cách của nàng ta mọi người đều biết, nếu thật sự chọc giận đối phương dễ bị đánh đến “bất cử”, đến lúc đó thì tìm ai nói rõ lý lẽ được.

"Giỏi, giỏi cho một tên Long Ngạo, cho tới nay ta còn cho rằng ngươi là một nam nhi chân chính, nhưng ngày hôm nay xem ra ngươi cũng chỉ đáng là một phế vật trốn ở sau lưng đàn bà. Long Ngạo, cuối cùng ngươi vẫn phải trốn ở phía sau đàn bà cả đời, nếu không sớm muộn có một ngày ta sẽ cho ngươi hối hận vì là một người đàn ông."

Hung hăng trợn mắt liếc hai người trước mặt, Dương Bất Cử chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này, trong nháy mắt trước sau đã phóng tới vô số bóng người, tất cả nhân mã của tứ đại gia tộc Xích Hỏa trấn, Dương gia, Vương gia, Long gia, Nam Cung gia đều đến đông đủ.

Nhìn thoáng qua thi thể trên đất, tất cả mọi người vô cùng nghi ngờ, gia chủ Dương gia Dương Quan Thiên mở miệng hỏi:

"Bất Cử, Hắc Quỷ là bị người phương nào giết chết?"

"Gia gia, con không biết, khi con tới Hắc Quỷ đã chết, có điều lúc ấy chỉ có mỗi Long Ngạo ở hiện trường."

Long Ngạo?

Nghe được lời của Dương Bất Cử, ánh mắt của toàn bộ mọi người bắn về phía Long Ngạo, nhưng tất cả đều không tin, cái “phế vật” của Long gia này có thể chém giết Hắc Quỷ.

"Ngạo nhi, rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?" - Không chờ những người khác hỏi, Long Hạo Thạch mở miệng dò hỏi trước.

"Gia gia, con phụng mệnh thủ tại chỗ này, đang ngủ ngon lành đột nhiên người này xuất hiện, con chưa kịp phản ứng người này đã ngã xuống đất, sống hay chết con cũng không biết."

A?

Nghe được Long Ngạo giải thích, ai nấy đều tròn tròn mắt, vận khí này có phải có chút tốt quá hay không. Nhưng người của ba đại gia tộc khác rõ ràng có chút không tin, mấy người đi ra bắt đầu kiểm tra cẩn thận.

Dương Quan Thiên hừ một tiếng, bèn hỏi: "Long Ngạo, ta hỏi ngươi, vàng miếng cùng tiên thiên thú đan trên người Hắc Quỷ đâu?"

(*) Ngũ quan: Chỉ năm bộ phận chính trên khuôn mặt, bao gồm: Mắt, mũi, miệng, tai và lông mày.

(*) Bất cử: Đây là chơi chữ. Bất Cử có thể hiểu là không cử động được.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gia tộc long thị

Hắn ra sức tự mắng thầm.

Rõ ràng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, vừa nãy đã quên bỏ vàng miếng xuống, chắc chắn sẽ có người biết trên người tên Hắc Quỷ làm sao có thể không có vàng miếng.

Tuy rằng như thế nhưng Long Ngạo không thể nào thừa nhận.

Gương mặt tỏ vẻ ngờ ngác, vô tội, Long Ngạo ra vẻ bị oan ức nói:

"Gia gia, con thực sự không biết là xảy ra chuyện gì, vàng miếng gì? Tiên thiên thú đan là gì?"

Tiên thiên thú đan?

Lời của Dương Quan Thiên nói làm tất cả mọi người bị sững sốt, bởi vì mỗi người đều biết tiên thiên thú đan có ý nghĩa như thế nào.

Tiên thiên thú đan, tên như ý nghĩa, chỉ có trong cơ thể tiên thiên linh thú mới có thể ngưng kết ra. Có thể nói rằng một viên tiên thiên thú đan có giá trị rất lớn, coi như là tiên thiên vô giả cũng có thể vì một viên tiên thiên thú đan mà vùng tay, thậm chí đánh một trận sống chết.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Long Ngạo, không biết vì cái gì mọi người ở đây lại không ai tin nổi việc này không liên quan gì hắn.

Không những thế, khi tên Hắc Quỷ kia chết đi chỉ có mỗi mình Long Ngạo ở đây, hắn liền không tránh khỏi có liên can, huống chi tiên thiên thú đan quan hệ trọng đại, ba đại gia tộc làm sao có thể dễ dàng dễ tin như thế.

"Mọi người biết điều chút đi, vị hôn phu của ta vừa mới nói hắn không biết, tin thì tin, không muốn tin thì thôi."

Không thể không nói Vương Vũ Âm quả thực khí phách vô cùng, dù cho ngay trước mặt gia chủ của tứ đại gia tộc cũng dám làm như thế, đây chính là nguyên nhân tại sao Vương Vũ Âm được xưng là "bá nữ".

Thấy thiên tài bá nữ của Vương gia ra mặt vì Long Ngạo, tất cả mọi người cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nhìn trong khoảng thời gian ngắn, vị hôn thê trước sau luôn che chở mình, trên mặt Long Ngạo cũng không biết là nên vui hay buồn, bởi vì phần hôn sự này từ trước tới nay hắn đều không đồng ý, tất cả là do Long Nghị cha của hắn gây nên.

Chuyện bắt đầu từ mười năm trước, Long Ngạo đang lúc ngưng tụ tuần hoàn nội kinh thất trọng liên tục bị thất bại, tu vi dần tuột về cảnh giới tam trọng, bất kể Long gia sử dụng biện pháp nào kết quả cũng như nhau.

Thiên tài ngày xưa trở thành phế vật, tình cảnh Long Ngạo có thể tưởng tượng được, ngày sau sinh hoạt bất kể là ở Long gia hay bên ngoài, chắc chắn sẽ không chút dễ chịu.

Chính vì như thế, cha của Long Ngạo là Long Nghị sợ bản thân sau khi chết con trai duy nhất của mình bị người khác ăn hiếp, không có cách nào khác nên mới cùng Vương gia quyết định phần hôn sự này.

Lúc đầu Vương gia căn bản không đồng ý, mặc kệ Long Nghị tới cửa cầu hôn như thế nào.

Nhưng sau cùng Vương gia vẫn đồng ý phần hôn sự này vì hai nguyên nhân, nguyên nhân đầu tiên là do Vương Vũ Âm từ nhỏ đã thích Long Ngạo, lấy tính tình bá nữ quật cường, người phương nào có thể ngăn cản?

Nguyên nhân thứ hai, Vương Vũ Âm tuy rằng thiên phú cực cao, thực lực rất mạnh, nhưng bất kể là tướng mạo hay là vóc người đều có điểm không hợp ý người khác, muốn tìm người phù hợp cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vương gia đúng là nghĩ tới hai điểm này mà cuối cùng đồng ý phần hôn sự đó.

Đối với vị hôn thê mạnh bạo này Long Ngạo vẫn luôn có cảm tình, nhưng muốn làm vợ của mình thì hình như có chút tàn nhẫn, cuối cùng hắn cũng không thích bá nữ.

"Vũ Âm, ở đây không có chuyện của ngươi, lui ra."

Gia chủ của Vương gia Vương Nhất Dao, sắc mặt cũng có chút khó coi, nếu như những chuyện khác hắn có lẽ sẽ mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua cho Vương Vũ Âm, nhưng chỉ riêng việc này là không thể. Cuối cùng trên người Hắc Quỷ có hay không có một viên tiên thiên thú đan, Vương Nhất Dao trong lòng rõ ràng hơn ai hết.

"Gia gia, mọi người có thể hỏi nhưng không được ép, cũng không cho chửi. Ta lặp lại lần nữa, người nào dám động vị hôn phu của ta một đầu ngón tay, ta sẽ giết hắn."

Tính cách bá đạo như vậy xuất hiện trên người một cô gái khiến mọi người có vẻ không được tự nhiên.

Không ai đi để ý tới Vương Vũ Âm uy hiếp, Nam Cung Chúc nói ra:

"Long huynh, tiên thiên thú đan trên người Hắc Quỷ có ý nghĩa thế nào trong lòng ta và người đều quá rõ, nếu như chúng ta bắt được người lại đánh mất tiên thiên thú đan, tứ đại gia tộc chúng ta đều gặp phiền phức."

"Nam Cung huynh nói rất đúng, ta đã nhận tin tức chính xác, viên tiên thiên thú đan trên người tên Hắc Quỷ này chính là của gia tộc lục giai Long thị tới từ thành Lôi Vân."

Gia tộc lục giai Long thị?

Nghe được lời gia chủ Vương gia Vương Nhất Dao, tất cả mọi người Long gia, kể cả Long Hạo Thạch sắc mặt cũng thay đổi, bởi vì gia tộc lục giai Long thị có ý nghĩa thế nào trong lòng bọn họ đều phải thấu hiểu hơn ai hết.

Gia tộc Long thị là một trong những thế lực cường đại nhất đại lục Thiên Vũ.

Gia tộc Long thị phân chia thành chín thứ bậc, nhất giai cao nhất, cửu giai thấp nhất. Theo truyền thuyết, chỉ cần đạt được gia tộc Long thị cấp ba liền có cơ hội tiến vào Long cốc, cùng cự long biến thành đồng bọn, biến thành Long vô giả.

Gia tộc Long thị có thứ bậc rất nghiêm ngặt.

Dựa theo quy định của gia tộc Long thị, trong gia tộc chỉ cần xuất hiện một vị tiên thiên vô giả thì có thể thăng cấp biến thành gia tộc bát giai. Còn loại điều kiện thăng cấp nào biến thành gia tộc thất giai, lục giai thì hiện tại Long gia còn không có quyền biết.

Nhưng Long gia từ trên xuống dưới lại biết một việc, đó chính là gia tộc lục giai Long thị rất mạnh, chỉ cần họ phái ra một vị tiên thiên vô giả là có thể đơn giản tiêu diệt Long gia.

Long gia của Xích Hóa trấn cùng Long gia của thành Lôi Vân đều thuộc về đại gia tộc Long thị này, nhưng trong mắt Long thị lục giai, Long gia của Xích Hóa trấn tồn tại như là đồng rác vậy.

Nếu như gia tộc Long thị lục giai của thành Lôi Vân chịu ra tay hỗ trợ, tin chắc rằng Xích Hóa trấn đã không có ba đại gia tộc khác, mà chỉ biết có một mình Long gia.

Nhắc tới gia tộc Long thị lục giai, Long Hạo Thạch cũng chỉ bó tay, chỉ có thể hời hợt lần nữa:

"Ngạo nhi, ta hỏi người một lần nữa, người có từng thấy tiên thiên thú đan trên người Hắc Quỷ không?"

Long Ngạo cũng biết chuyện gia tộc lục giai Long thị thành Lôi Vân, nhưng chuyện đã đến nước này, nếu như hần giao ra tiên thiên thú đan sợ rằng càng thêm phiền phức.

Vẫn ra vẻ một gương mặt vô tội.

"Gia gia, con đã vừa mới nói qua, con chưa từng thấy qua vàng miếng cùng tiên thiên thú đan gì đâu, đối với người như con tiên thiên thú đan căn bản vô dụng, con lấy thì có ích lợi gì?"

"Ba vị, các người nghe rồi đó, Ngạo nhi nói chưa từng thấy qua tiên thiên thú đan, ta tin tưởng hần."

"Long huynh."

Khoát khoát tay ngăn trở mấy người tiếp tục hỏi, Long Hạo Thạch nói ra:

"Thành Lôi Vân cho chúng ta tin tức là tận lực chặn đứng Hắc Quỷ, nếu như giết chết sẽ không luận tội, nhất định phải bắt được tiên thiên thú đan, nhưng vấn đề là trên người Hắc Quỷ căn bản không có tiên thiên thú đan gì cả. Theo ta thấy, không có thú đan đơn giản có hai loại nguyên nhân, thứ nhất, có người làm Hắc Quỷ trọng thương rồi lấy đi thú đan. Thứ hai, bản thân Hắc Quỷ đem thú đan giấu đi, không biết ba vị có ý kiến gì với hai điểm phân tích này của ta hay không?"

"Dựa theo phân tích của Long huynh quả thực có chút đạo lý, xem ra chúng ta chỉ có thể trả lời thành Lôi Vân như thế, nhưng mà một viên tiên thiên thú đan thực sự không phải chuyện đùa, ta sợ gia tộc lục giai Long thị thành Lôi Vân sẽ không vì vậy mà dừng tay."

"Không cần cuống lên như thế, mặc kệ nói như thế nào Long gia thành Lôi Vân cùng Long huynh cũng là một nhà, ta cũng không tin vì một viên thú đan đã mất mà làm ra sự việc khác thường gì."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Khí thế uy hiếp

Trong lòng cười lạnh một tiếng. Long Hạo Thạch đương nhiên biết rõ ràng ý của ba người.

Muốn không đếm xỉa đến thực sự dễ dàng như vậy sao?

Long Hạo Thạch cũng không tiếp tục nói những lời vô ích nữa, nói qua loa khách sáo vài câu, mang theo đám người Long Ngạo rời khỏi.

"Vũ Âm, ngươi đi đâu vậy?"

"Gia gia, con đi tìm Long Ngạo."

Tìm Long Ngạo?

Giờ khắc này Vương Nhất Dao hình như có chút hối hận đã đem đứa cháu gái ưu tú nhất của mình gả cho một thằng phế vật, việc này đến cùng là đúng hay sai?

"Ngạo nhi, mặc kệ ngươi có thích Vũ Âm hay không, con bé trước sau cũng là vị hôn thê của ngươi, ngươi phải đối với nó thật tốt, con bé Vũ Âm này không tệ đâu."

"Gia gia, con biết rồi!"

Long Ngạo đương nhiên biết gia gia là có ý gì, khi trong ánh mắt tất cả mọi người nhìn hắn có chút hả hê. Tốc độ của hắn từ từ chậm lại, đến khi tất cả mọi người Long gia biến mất, Vương Vũ Âm cũng đuổi theo.

"Long Ngạo, muội có lời muốn nói cùng huynh."

Nhìn cô gái có tướng mạo không đẹp nhưng tâm hồn lại đặc biệt hiền lành trước mặt này, trong chốc lát, Long Ngạo cũng không biết trong lòng mình phải làm sao, chung quy gái đẹp là mục tiêu cuối cùng mỗi người đàn ông đều hy vọng theo đuổi, nhưng xinh đẹp thực sự trọng yếu như vậy sao?

Lần đầu tiên Long Ngạo tự hỏi bản thân.

Long Ngạo biết, mười năm qua chỉ có ba người duy nhất lựa chọn tin tưởng, hỗ trợ bản thân mình thôi, trừ cha mẹ ra, chỉ có cô nàng trước mặt này, thử hỏi thiên hạ có cô gái nào có thể làm được điểm này.

"Long Ngạo, muội đã biết chuyện huynh thành công ngưng luyện ra nội kinh, muội cũng biết siêu cấp thiên tài của mười năm trước, niềm kiêu hãnh của Xích Họa trấn đã trở về, huynh thật sự không để muội thất vọng."

Có một chút xúc động trên mặt, Long Ngạo không nói câu nào, trong lòng như có một dòng nước ấm áp trời qua.

Mười năm, đây là người đầu tiên, cũng là người duy nhất nói tin tưởng mình, luôn luôn tin tưởng mình.

Từ trong ngực áo lấy ra một xấp giấy, chỉ có vài tờ, Vương Vũ Âm nói thật dịu dàng:

"Long Ngạo, muội biết huynh thất bại ở Long gia, không cách nào có được vũ kỹ cường đại, nhưng mà không hề gì, biết huynh đã thành công ngưng luyện ra nội kinh, suốt đêm qua muội đã sao chép cho huynh một phần Đại Từ Đại Bi Thủ, muội..."

Không chờ cho Vương Vũ Âm nói hết câu, Long Ngạo đã kéo mạnh nàng vào lòng, ôm thật chặt.

Dù cao chưa đến một mét tám nhưng Long Ngạo vẫn đủ để ôm lấy Vương Vũ Âm. Tuy rằng không biết Long Ngạo thế nào, nhưng được người mình thích nhiều năm như vậy ôm lấy, giờ khắc này Vương Vũ Âm là hạnh phúc nhất.

"Các ngươi nhìn kia, thằng phế vật Long Ngạo đó cùng bá nữ ôm nhau kia."

"Có gì mà ngạc nhiên, người ta vốn chính là một đôi."

"Ngươi thì biết cái gì, Long Ngạo rõ ràng biết mình là phế vật, hàng năm bị người ta ăn hiếp mới xin cha của mình giúp mình cùng bá nữ訂 hôn, người như vậy là vô sỉ nhất, ta nhổ vào."

Khi đám đệ tử của ba đại gia tộc tản đi, trong lúc vô tình thấy hai người ở chung với nhau, từng người một dừng lại giễu cợt, trên mặt tràn ngập vẻ xem thường cùng khinh miệt.

"Long Ngạo, huynh không cần để ý lời bọn chúng, muội tin tưởng tài năng của huynh, một ngày nào đó huynh sẽ nói cho tất cả mọi người, Long Ngạo huynh không phải phế vật, huynh là người mạnh nhất." - Vương Vũ Âm nói với Long Ngạo.

Nặng nề gập đầu, Long Ngạo đương nhiên sẽ không để ý những lời châm biếm cùng chế nhạo của đám người kia, mười năm trôi qua đã sớm rèn luyện ra một trái tim kiên nghị vượt hẳn người thường.

Trải qua nhiều năm đúc kết như vậy, sự quý giá nhất của người phụ nữ không phải vẻ đẹp ngoại hình, mà là vẻ đẹp trong tâm hồn họ.

Nếu như một cô gái có dáng dấp khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng là một kẻ nham hiểm, thử hỏi cô gái như vậy ai dám muốn? Huống chi Vương Vũ Âm là thật sự thích hắn, cũng là cô gái duy nhất tin tưởng hắn, cô cô gái như vậy có gì chưa đủ sao?

Đêm tối thanh vắng, sao phủ kín khắp trời.

Long Ngạo lẳng lặng ngồi ở bên trong độc viện, hấp thu năng lượng Long Phúc đã luyện hóa hoàn toàn, chỉ có điều đối với Hoang Vu Thánh Thể mà nói, chút năng lượng mọn ấy không đáng kể chút nào, có thể tưởng tượng được sức hấp thu của Hoang Vu Thánh Thể lớn cỡ nào.

"Long Phúc, nếu như ta trực tiếp hấp thu năng lượng của một viên tiên thiên thú đan thì có chuyện gì không?"

"Người khác thì có, còn chủ nhân chắc chắn không đâu."

Nghe đến lời này, trong lòng Long Ngạo vui vẻ.

"Chủ nhân, người có Hoang Vu Thánh Thể, có thể không lo thú đan phản phệ lại, nhưng mà nếu như trực tiếp hấp thu, năng lượng có thể hấp thu cũng có hạn, không bằng để ta giúp đỡ chủ nhân luyện hóa một chút."

"Không thành vấn đề!" - Long Ngạo đem tiên thiên thú đan cầm trong tay giao cho Long Phúc luyện hóa, bản thân hắn thì tu luyện Đại Từ Đại Bi Thủ, Tật Phong Bộ cùng Tòa Tâm Chủng.

Long Ngạo biết, nếu có thể thành thạo thêm hai môn vũ kỹ thì trận đánh hôm nay với Hắc Quỷ cũng không đến mức bị ép từng bước lui về phía sau, cho nên hắn nhất định phải mau chóng quen thuộc ba môn vũ kỹ, như thế phối hợp cảnh giới hiện tại mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

"Người chính là Long Ngạo?"

Lúc này, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong độc viện, giống như ma quỷ vậy.

Nghe được giọng kia trong lòng Long Ngạo kinh hãi, hắn nhìn ra cách đó không xa có một vị thiếu niên đang đứng, nhìn qua hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, da mặt hơi trắng, ngũ quan tinh xảo, thật giống như một cô gái vậy.

"Đúng vậy, người là ai?"

Cường chế nỗi sợ hãi trong lòng, Long Ngạo có thể rõ ràng cảm ứng được khí tức của đối phương tản ra thực sự quá mức cường đại rồi, kể cả gia gia cũng không có khả năng có khí tức cường đại như thế. Lẽ nào người này là tiên thiên võ giả?

Gia gia là nội kinh thập trọng đỉnh phong, khí tức vượt qua gia gia có thể tưởng tượng như thế nào, con người trước mắt này rõ ràng là thực lực gì.

"Ta là Long Ngọc Lang, đến từ Long gia thành Lôi Vân."

Long gia thành Lôi Vân?

Thành Lôi Vân gia tộc lục giai Long thị?

Trong nháy mắt, Long Ngạo cũng đã đoán ra thân phận của đối phương, thậm chí tốc độ người này thật nhanh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra xem ra người này đến là vì chuyện ấy, chuẩn xác mà nói là vì tiên thiên thú đan trên người Hắc Quỷ mà đến.

"Xem ra người biết Long gia thành Lôi Vân, vậy là tốt rồi, nghe nói hôm nay lúc Hắc Quỷ chết chỉ có người ở chỗ đó, ta muốn hỏi một chút, người có lấy đi một viên tiên thiên thú đan hay không? Nếu là có thì bây giờ giao ra đây, có thể ta sẽ bỏ qua chuyện cũ."

Quả nhiên đối phương thật sự đến là vì thú đan trên người Hắc Quỷ.

"Ngại quá, ta cũng chưa từng thấy qua tiên thiên thú đan gì cả, ngày hôm nay ta cũng nói rất rõ ràng ta không có lấy đi, tin hay không, muốn làm gì thì cứ tự nhiên."

"Hay lắm, nhưng mà tin hay không không phải người nói, cũng không phải ta quyết định." - Nói xong, trên người Long Ngọc Lang chợt bộc phát ra một luồng khí tức kinh khủng, Long Ngạo chưa kịp phản ứng đã bị luồng khí tức đó giáng xuống che phủ.

"Người muốn làm gì?"

"Không có gì, ta chỉ dùng khí tức uy hiếp một chút, xem người có đang nói dối hay không."

"Răng rắc."

Khí tức uy hiếp của tiên thiên võ giả thực sự quá mức khủng bố, Long Ngạo căn bản không kiên trì nổi, hai đầu gối khụy xuống, hai tay chống xuống mặt đất, hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt tái nhợt.

"Nghị lực không tệ, chỉ có điều thực lực có điểm kém, xem ra ngươi không nói sai!"

Long Ngọc Lang thu hồi khí tức uy hiếp, quay người chuẩn bị rời đi. Bỗng nhiên Long Ngạo đứng dậy nói:

“Lẽ nào ngươi cứ như vậy mà đi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Một năm hẹn ước

"Hà?"

Hình như có chút kinh ngạc, Long Ngọc Lang hứng thú dừng lại, xoay người nhìn đối phương hỏi:

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Long Ngọc Lang, không phải ngươi ý mình là đệ tử Long gia Lôi Vân thành nên khi dễ ta thế sao?"

"Ý ngươi là gì?"

Trên khuôn mặt của Long Ngọc Lang có một chút châm biếm, lớn giọng nói:

"Long Ngạo, mười năm trước khả năng của ngươi cũng không tệ lắm, nhưng phế vật trước sau cũng là phế vật, dù cho không có gia tộc phía sau ta cũng sẽ thắng ngươi, ngươi tin không?"

"Nổi nhục hôm nay, ngày khác nhất định ta sẽ đòi lại gấp đôi."

"Có chí khí lắm, nhưng ta có thể nói cho ngươi rõ, chí khí không phải ai đó cho mình mà là thực lực quyết định, không chỉ nói hiện tại, coi như cho ngươi mười năm, hai mươi năm nữa ngươi đều không có cơ hội. Ta lặp lại lần nữa, phế vật chính là phế vật."

Long Ngạo nắm chặt hai tay, gương mặt kiên quyết nói:

"Long Ngọc Lang, một năm sau ta sẽ đi Lôi Vân thành khiêu chiến ngươi, ngươi có dám ứng chiến không?"

Khiêu chiến mình?

"Ha ha ha..."

Nghe được đối phương lại muốn khiêu chiến mình, Long Ngọc Lang bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, trong tiếng cười tràn đầy mỉa mai cùng xem thường, thật giống như nghe được chuyện hài nhất thế gian vậy.

Long Ngọc Lang cười trào phúng ước chừng một phút, bỗng nhiên hắt ngừng cười, khi dễ nói:

"Giỏi lắm, ta sẽ cho ngươi cơ hội, một năm sau chỉ cần ngươi khiêu chiến ta sẽ ứng chiến, nhưng không có đánh cuộc, hình như có chút..."

Không đợi Long Ngạo Lang nói xong, Long Ngạo đã nói ra: "Một năm sau đánh một trận sống chết, nếu thua ta sẽ tự tử tại chỗ."

"Nói hay lắm, một năm sau đánh một trận sống chết, nếu như ta thua ngươi ta cũng tự tử ngay tại chỗ."

Ước hẹn một năm, đánh một trận sống chết, bên nào thua tự tử tại chỗ.

Long Ngọc Lang cùng Long Ngạo nhìn nhau, trong ánh mắt Long Ngạo lộ rõ vẻ kiên định, nhưng trong ánh mắt Long Ngọc Lang vẫn toát ra vẻ xem thường, có vẻ như không thêm ngó ngang tới lời của Long Ngạo, trong lòng Long Ngọc Lang cho rằng đối phương không thể nào chiến thắng được mình.

Long Ngọc Lang quay người bước đi.

Long Ngạo lại vẫn đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm hướng đối phương vừa rời đi.

"Nếu ta có thực lực thì hôm nay ta sẽ không phải chịu nhục."

Chuyện lần này hoàn toàn đánh thức chiến ý và khát vọng thực lực trong lòng Long Ngạo, bởi vì hắn vô cùng biết rõ, ở cái thế giới người ăn thịt người

này, thực lực là số một này muốn không để kẻ khác bắt nạt thì chính là phải có thực lực.

Chỉ cần mình có thực lực cường đại, Long Ngọc Lang cũng sẽ không khi dễ mình, một năm ước hẹn, cuộc chiến sinh tử một năm sau, bất kể như thế nào mình cũng muốn thắng.

Muốn giành thắng lợi ở cuộc chiến sinh tử một năm sau, chỉ có một con đường là khắc khổ cùng nỗ lực tu luyện.

Một năm.

Từ chuyện lần này Long Ngạo hiểu thêm một cái đạo lý, vậy là mình nhất định phải có thực lực cường đại, bởi vì ngày hôm nay xuất hiện một Long Ngọc Lang, như vậy ngày mai có lẽ sẽ xuất hiện một người khác còn cường đại hơn Long Ngọc Lang, cũng vẫn là câu nói si nhục kia. Muốn không bị người khi dễ thì phải nhất định phải có thực lực cường đại.

"Long Ngọc Lang, một năm sau đánh một trận sống chết, nhất định ta sẽ đánh bại ngươi, để nói cho tất cả mọi người biết Long Ngạo ta đây không phải là phế vật."

"Ông trời, sẽ có một ngày ta sẽ đứng ở võ đạo đỉnh phong(*), có vũ lực tuyệt thế."

Vào lúc này Long Ngạo nắm chặt hai nắm tay, trong đôi mắt hấn để lộ ra thần sắc vô cùng kiên định.

Sáng sớm ngày thứ hai, trên đại sảnh của Long gia.

Ngày hôm nay Long gia nghênh đón vị khách cực kỳ quan trọng, chính là Long Ngọc Lang của gia tộc Long thị lục giai ở Lôi Vân thành. Kể cả Long Hạo Thạch cũng trực tiếp nghênh đón khách, tỏ ý rất kính trọng.

Long gia cử giai ở Xích Hỏa trấn cùng Long gia lục giai ở Lôi Vân thành vốn cùng là chi nhánh của gia tộc Long thị, chỉ có điều thứ bậc khác nhau, nên địa vị và thân phận cũng khác nhau.

Trong mắt gia tộc Lôi Vân thành, Long gia Xích Hỏa trấn chỉ là một con bò sát nhỏ nhỏ, gia tộc Lôi Vân thành thường xuyên xuất hiện một đệ tử thiên tài, thực lực đều phải ở trên Long Hạo Thạch, từ đó có thể tưởng tượng được thực lực Long gia lục giai Lôi Vân thành mạnh mẽ như thế nào.

Tại đại sảnh của Long gia.

Long Ngọc Lang cùng Long Hạo Thạch ngồi ở vị trí đầu, bên dưới có Long Lục, đời thứ ba lão Đại Long Anh, lão Nhị Long Thần, lão Tam Long Thạch, lão Thất Long Ngạo.

"Hiền chắt(*) Ngọc Lang, không biết lần này ngươi đến đây là vì chuyện gì? "

Long Ngọc Lang ra vẻ cao cao tại thượng, căn bản không đem Long gia Xích Hỏa trấn cùng Long Hạo Thạch để vào mắt, hấn mang theo một chút khinh miệt, nói ra:

"Long Hạo Thạch, lần này hiền đệ đến đây chính là đại diện cho gia tộc truy tìm Tiên Thiên thú đan trên người Hắc Quỷ."

Long Hạo Thạch? Gọi thẳng tên sao? Sau khi nghe được Long Ngọc Lang trực tiếp hô lên tên Long Hạo Thạch, sắc mặt năm người Long Ngạo đều có chút khó coi.

"Long Ngọc Lang, có chuyện ta muốn hỏi một chút, gia tộc Lôi Vân thành cùng Long gia Xích Hoả trấn đến cùng có thuộc về Gia tộc Long thị hay không?" – Long Ngạo không nhịn được lên tiếng hỏi.

Long Ngọc Lang dù cho phát cuồng cũng không dám đem loại chuyện này ra nói đùa, bởi vì gia tộc Long thị ở trên đại lục thuộc về thế lực cao cấp nhất, mà gia tộc Lôi Vân thành trước mặt toàn bộ gia tộc Long thị cũng thuộc hàng bé nhỏ không đáng kể.

Sắc mặt Long Ngọc Lang mặc dù có chút khó coi, nhưng vẫn gật đầu hồi đáp:

"Mặc kệ Long gia Xích Hoả trấn hay là gia tộc Lôi Vân thành đều thuộc về gia tộc Long thị."

"Ngươi thừa nhận là tốt rồi, đã như vậy ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút, cùng là chi nhánh gia tộc Long thị, vậy trước mặt gia gia ta ở đây có phải ngươi nên có sự tôn trọng hay không?"

Không chờ Long Ngọc Lang phản bác, Long Ngạo tiếp tục nói:

"Ta còn tưởng rằng đệ tử đại gia tộc so với chúng ta thì hàng ngày phải rèn luyện nhiều hơn, hiện tại xem ra quả nhiên là trăm nghe không bằng mắt thấy."

Long Ngạo phản kích để những người khác, thậm chí cả Long Hạo Thạch trong lòng cũng được hô to sáng khoái. Nhưng Long Ngọc Lang trước sau cũng là người của gia tộc Lôi Vân thành, thân phận cùng thực lực đặt ở nơi nào?

“Khụ khụ” hai tiếng, Long Hạo Thạch lập tức xuất hiện để hoà giải, trong giọng hình như vô cùng giận dữ quát: "Ngạo nhi, không được vô lễ."

Trong lòng Long Ngọc Lang cũng không có giận dữ gì cả, chẳng qua là cười lạnh một tiếng, nói: "Giỏi cho một tên nhanh mồm nhanh miệng, giỏi cho một tên thay người xuất đầu, nhưng mà Long Ngạo, người có thể yên tâm, trong vòng một năm ta sẽ không đối phó ngươi, trong cuộc chiến sinh tử một năm sau ta sẽ đánh bại ngươi ngay trước mặt mọi người Long gia, đến lúc đó hy vọng ngươi không được quên ước định giữa chúng ta."

Nhìn điệu bộ cười nhạt trên mặt Long Ngọc Lang, tất cả mọi người hoàn toàn kinh ngạc sửng sờ, một năm ước hẹn cái gì? Đánh một trận sống chết gì vậy?

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Không đợi đám người Long Hạo Thạch kịp hỏi, Long Ngạo đã đứng lên cất giọng kiên định: "Một năm sau đánh một trận sống chết, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi."

"Đánh bại ta sao?"

Long Ngọc Lang lắc đầu, trên khuôn mặt vẫn tràn ngập sự rẻ rúng cùng khinh thường, ý của hắn rất đơn giản, đó chính là ngươi căn bản không thể nào làm được như vậy. Đối với ý này, không chỉ có Long Ngọc Lang nghĩ như vậy, mà những người khác của Long gia, kể cả Long Hạo Thạch cũng đều nghĩ như vậy.

(*) Võ đạo đỉnh phong: Trên đỉnh núi võ đạo, trên đỉnh cao võ đạo.

(*) Hiền chất: Cháu ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thiên huyền chỉ

"Ngọc Lang cháu ngoan, Ngạo nhi không hiểu chuyện, đại nhĩ đại nhân hữu đại lượng(*), cháu không nên chấp nhặt với hắn."

Long Hạo Thạch xem như là hoàn toàn ngây người, bởi vì cho tới lúc này hắn vẫn không thể tin được, đang êm đẹp vì sao cháu của mình lại đi khiêu chiến đối phương.

Võ giả Tiên Thiên.

Long Ngọc Lang chính là võ giả Tiên Thiên thứ thiệt, cho dù Long Ngạo có tốc độ tu luyện nhanh đến cỡ nào thì trong một năm cũng không có khả năng đạt được cảnh giới Tiên Thiên, một khi hai người đánh một trận sống chết, kết quả có thể tưởng tượng được.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Long Ngọc Lang làm sao có thể bỏ qua mà đi, hắn khoát khoát tay, nói ra:

"Chuyện Tiên Thiên thú đan tối hôm qua ta đã phối hợp điều tra rõ ràng, quả thực không có quan hệ gì với các người, nhưng ước hẹn một năm sau giữa ta và Long Ngạo ta sẽ không buông đâu, cáo từ."

Long Ngọc Lang đứng dậy rồi đi, trước khi đi hắn còn để lại một nụ cười bí hiểm.

"Một năm sau, ta sẽ cho ngươi biết sự khác nhau giữa người với con kiến hôi là ở đâu, ha ha ha."

Mang theo từng tiếng cười như điên dại, Long Ngọc Lang bước đi thật nhanh ra khỏi đại sảnh.

"Thất đệ, lần này quả thực ngươi quá mức lỗ măng"

Sắc mặt của Long Anh cũng có chút khó coi, thân là người đứng đầu của Long gia đời thứ ba, thực lực Long Anh cũng có vị trí nhất định, nhưng dù cho như thế hắn cũng không dám khiêu chiến Long Ngọc Lang.

Thiên Vũ đại lục lấy võ lực làm đầu, thứ bậc thực lực nghiêm ngặt, muốn vượt cấp khiêu chiến cơ hồ là một chuyện không thể nào.

Vô số người đều biết võ giả Hậu Thiên cùng võ giả Tiên Thiên đại diện cho cái gì, trước đây trong mắt người Thiên Vũ, võ giả Hậu Thiên khiêu chiến võ giả Tiên Thiên vĩnh viễn là một truyện cười, bao nhiêu năm qua chưa từng xuất hiện chuyện võ giả Hậu Thiên đánh bại võ giả Tiên Thiên.

Chính vì như thế, đối với chuyện Long Ngạo khiêu chiến Long Ngọc Lang tất cả mọi người đều không coi trọng Long Ngạo, cho rằng Long Ngạo này

đang muốn chết.

"Chuyện của ta, trong lòng ta chắc chắn."

"Ngạo nhi, tuy rằng ta không biết tối hôm qua giữa ngươi và Long Ngọc Lang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng gia gia chỉ nói cho ngươi một việc, đó chính là võ giả Hậu Thiên căn bản không có thể chiến thắng võ giả Tiên Thiên, đây là sự thật mãi mãi không thay đổi, không ai có thể phá vỡ."

"Thật vậy sao?"

Nhìn Long Ngạo khẳng khái cổ chấp như vậy, mọi người cảm thấy buồn cười, đều cho rằng hắn không biết tự lượng sức mình.

Long Hạo Thạch hiểu rất rõ tính cách đứa cháu trai của mình, một người có thể kiên trì mười năm, nỗ lực mười năm, mặc kệ bị bắt nạt như thế đều không từng buông xuôi, một khi quyết định chuyện gì thì không bao giờ vì người khác mà thay đổi.

"Ngươi thực sự nghĩ kỹ rồi sao?"

"Đúng vậy gia gia, con đã quyết định, mặc kệ xảy ra chuyện gì, một năm sau con đều có thể phó ước đánh một trận sống chết, con biết sẽ đánh bại Long Ngọc Lang."

"Giỏi, ngươi đã là cháu của Long Hạo Thạch, vậy Long Hạo Thạch chỉ có thể lựa chọn hỗ trợ ngươi."

"Gia gia." – Long Anh nghe vậy vội lên tiếng.

Khoát khoát tay ngăn trở Long Anh đang định nói tiếp điều gì, Long Hạo Thạch tiếp tục nói:

"Bắt đầu từ hôm nay, trong vòng một năm gia tộc phải dốc toàn lực bồi dưỡng ngươi, ngươi cần trợ giúp cái gì chỉ cần nói với Nhị thúc của ngươi một tiếng, gia tộc chỉ có thể làm cho ngươi bao nhiêu đó thôi."

"Cảm ơn gia gia."

Long Ngạo cũng biết, gia gia cùng gia tộc đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, dù sao đối phương cũng là Long gia lục giai của Lôi Vân thành.

Rời khỏi đại sảnh, Long Ngạo trở về độc viện của mình, lúc này giọng của Long Phúc cũng truyền ra:

"Chủ nhân, Tiên Thiên thú đan vừa nãy người cho ta, ta đã giúp người luyện hóa biến thành năng lượng, đồng thời đưa vào đến trong cơ thể của người rồi, người có thể bắt đầu tu luyện."

Gật đầu, Long Ngạo không chần chừ, lập tức ngồi trên chiếu bắt đầu mượn sức Tiên Thiên thú đan tu luyện. Phải thừa nhận năng lượng Tiên Thiên thú đan luyện hóa phát ra rất mạnh, muốn dung hợp cũng có chút khó khăn.

Trong trường hợp bình thường, võ giả Hậu Thiên nếu như cố cắn nuốt Tiên Thiên thú đan sẽ dẫn đến kết quả là cơ thể nổ tung mà chết.

Nhưng vấn đề bây giờ lại không giống như vậy, có Long Phúc trong không gian Long Ẩn tương trợ luyện hóa, Tiên Thiên thú đan sẽ bị Huyết Trì trực tiếp luyện hóa thành năng lượng thuần túy nhất.

Chính vì như thế Long Ngạo mới tự tin rằng một năm sau, trong cuộc chiến sinh tử cùng Long Ngọc Lang hắn có thể thành công đánh bại đối phương. Võ giả Tiên Thiên thì như thế nào?

Chuyện Long Ngạo khiêu chiến Long Ngọc Lang trong nháy mắt đã truyền khắp Long gia, trước sau không đến nửa canh giờ đã truyền khắp toàn bộ Xích Hỏa trấn, phàm những ai biết việc này đều cho rằng Long Ngạo không chịu nổi tình trạng bị nhục nhã với cái biệt danh “phế vật” suốt thời gian dài nên muốn tự sát.

Long Ngọc Lang là nhân vật thiên tài gia tộc lục giai của Lôi Vân thành, tuy còn ít tuổi nhưng đã chính thức đạt được cảnh giới Tiên Thiên, nếu so với Xích Hỏa trấn thì tuyệt đối không có đối thủ, kể cả người mạnh nhất tứ đại gia tộc ở Xích Hỏa trấn cũng không thể ngang hàng với Long Ngọc Lang được.

Trong khoảng thời gian ngắn, câu chuyện trọng tâm sốt dẻo nhất trong toàn bộ Xích Hỏa trấn chính là tên phế vật Long gia khiêu chiến thiên tài Long gia lục giai Long Ngọc Lang của Lôi Vân thành.

Trước những lời bàn tán của Xích Hỏa trấn, Long gia chỉ im lặng. Nhưng lại có tin đồn truyền ra, từ khi Long Ngạo khiêu chiến Long Ngọc Lang, Long gia bắt đầu tập trung bồi dưỡng Long Ngạo, hy vọng ở cuộc chiến sinh tử một năm sau Long Ngạo có thể dùng một đòn đánh bại Long Ngọc Lang.

Trò cười! Hành động của Long gia trong mắt của tất cả mọi người ở Xích Hỏa trấn chỉ là một trò cười.

Võ giả Hậu Thiên muốn chiến thắng võ giả Tiên Thiên?

Phế vật muốn chiến thắng thiên tài?

Có thể sao?

Toàn bộ Xích Hoả trấn không ai xem trọng Long Ngạo, thậm chí đã có người bắt đầu bày ra cá cược, một chọi một trăm, đánh cuộc Long Ngạo thua, đồng thời bị Long Ngọc Lang đánh chết tươi.

Đối với tất cả chuyện này, bất kể là Long gia hay là bản thân Long Ngạo đều lựa chọn im lặng.

Bên trong cái độc viện rách nát của Long gia.

"Huyền Thiên Chỉ, đệ nhất chỉ. (*)"

Long Ngạo phi thân lên quơ một ngón tay, một luồng không khí màu trắng bắn thật nhanh đến tảng đá trước mặt, không có bất kỳ tiếng động nào, tảng đá đã bị đục một cái lỗ nhỏ.

Long Ngạo hạ xuống đất nhìn cái lỗ nhỏ trên tảng đá, trong lòng vui mừng không thôi, lắm lắm!

"Thiên Huyền Chỉ quả nhiên rất cường đại."

Thiên Huyền Chỉ là môn vũ kỹ Long Ngạo lĩnh ngộ ra từ trong Thiên Huyền Cửu Biến, tu luyện suốt cả đêm, cuối cùng có thể sử dụng được Thiên Huyền Chỉ đệ nhất chỉ, uy lực thì mạnh mẽ hơn Tỏa Tâm Chương rất nhiều.

Thiên Huyền Chỉ tổng cộng có cửu chỉ (*), lĩnh ngộ thêm mỗi một chỉ thì uy lực càng mạnh hơn, Long Ngạo rất mong chờ, nếu như mình có thể xuất ra chỉ thứ chín thì không biết uy lực phải mạnh như thế nào.

Không tiếp tục tu luyện nữa, Long Ngạo rời khỏi nhà đi chợ phiên, bởi vì hắn đã giao hẹn với Vương Vũ Âm ngày hôm nay sẽ cùng nhau tu luyện vũ kỹ Đại Từ Đại Bi Thủ của Vương gia.

Từ khi đón nhận Vương Vũ Âm, Long Ngạo xem như là hoàn toàn tiếp nhận cô gái đơn thuần này.

Chỉ chốc lát cũng đã đi tới chợ phiên. Long Ngạo đi tới trước một trạch viện tĩnh lặng ở cuối đường. Vương Vũ Âm đã dặn dò Long Ngạo không được để cho người khác biết hắn tu luyện vũ kỹ của Vương gia. Bởi vũ kỹ của mỗi gia tộc đều vô cùng quan trọng, cho dù hắn có là con rể của Vương gia thì cũng không được truyền thụ vũ kỹ của họ.

“Cộc cộc.”

Nghe tiếng gõ cửa, Vương Vũ Âm mở cửa, nhìn thiếu niên xuất hiện trước mặt, nàng rất vui sướng thốt lên:

"Mau vào, muội có tin tức tốt nói cho huynh biết."

(*) Đại nhĩ đại nhân hữu đại lượng: Đại nhân nên có tấm lòng rộng lượng.

(*) Đệ nhất chỉ: Ngón đầu tiên.

(*) Cửu chỉ: Chín ngón.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Uy lực của một ngón tay

Tin tức tốt sao?

Long Ngạo dường như có chút ngạc nhiên và nghi ngờ, đến khi đi vào cửa bèn hỏi:

"Rốt cuộc là chuyện gì mà làm muội vui vẻ như thế."

Vương Vũ Âm vừa cười thần bí vừa kéo Long Ngạo ngồi xuống, đợi người hầu đưa lên hai chén trà xong lui xuống, lúc này nàng mới mở lòng nói ra:

"Long Ngạo, không nói dối huynh, hôm qua muội tình cờ gặp được một vị siêu cấp cường giả đi ngang qua Xích Hoả trấn, cũng không biết có phải vận may đến hay không mà vị tiên bối này muốn nhận muội làm đệ tử."

"Cường giả cấp bậc cỡ nào?"

"Không biết, nhưng mà vị tiền bối này đã nói, không quá ba tháng sau sẽ làm cho tu vi của muội nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên."

A?

Ba tháng đã đột phá vỡ giả cảnh giới Tiên Thiên?

Long Ngạo trong lòng biết rất rõ, cường giả mà Vũ Âm gặp hôm qua nhất định không phải là hạng tầm thường gì, trong vòng ba tháng ngắn ngủi có thể giúp Vũ Âm đột phá vỡ giả Tiên Thiên là chuyện không phải ai cũng làm được.

"Hôm qua muội tận mắt thấy vị tiền bối này ra tay, dùng một chiêu thôi mà trong nháy mắt đã hạ gục Tiên Thiên linh thú, khí tức mạnh mẽ đến mức muội không thể làm được gì."

Nghe đến đây Long Ngạo đã có thể xác định, vị tiền bối này nhất định là một vị siêu cấp cường giả, Vũ Âm có thể bái cường giả như vậy làm thầy, hẳn cũng cảm thấy vui mừng thay cho nàng.

"Vũ Âm, đây là cơ hội của muội, cho dù như thế nào chắc chắn muội sẽ giỏi hơn."

"Ừ."

Sắc mặt Vương Vũ Âm không biết vì cái gì bỗng chốc đượm buồn, khóe mắt chứa chan ngấn lệ, nói ra:

"Su phụ nói lần này muội phải đi cùng với ông ấy, ngắn thì ba năm, lâu là mười năm, trong khoảng thời gian này muội không được trở về."

Vương Vũ Âm nói đến đây chợt im lặng, nhưng ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng, tình cảm không cần nói cũng biết, muội thực sự không muốn xa huynh.

Nói không buồn thì chính là dối lòng, nhưng Long Ngạo biết rất rõ mình không thể ích kỷ mà giữ Vương Vũ Âm ở lại, bởi vì chuyện này chính là cơ hội tốt ngàn năm có một của nàng, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không thể bỏ qua.

"Vũ Âm, ba năm, coi như là mười năm, đối với chúng ta mà nói cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi, ta tin rằng đến khi gặp lại cả ta và muội đều sẽ có những thay đổi tốt hơn. Muội nghĩ xem có đúng không?"

"Ừ, được rồi, muội chỉ là có chút luyến tiếc mà thôi. Muội đi lần này, chuyện trong gia tộc cần nhờ huynh đề ý."

"Yên tâm, ta hứa."

Kế tiếp, hai người im lặng nhìn nhau, quý trọng thời gian cuối cùng bên nhau. Vì hai người đều biết, lần này từ biệt sẽ phải ba năm, lâu hơn là mười năm mới có thể gặp lại. Dù vậy bọn họ cũng sẽ không nói lời từ biệt.

Hoàng hôn buông xuống.

Long Ngạo không nỡ rời khỏi căn nhà, bước đi còn xoay người nhìn lại, trong nháy mắt hắn bỗng nhiên phát hiện, hóa ra nhiều năm như vậy bóng dáng Vũ Âm vẫn luôn không phai mờ trong lòng hắn.

Nghĩ đến người mình yêu, Long Ngạo mỉm cười.

Chợ phiên.

Lúc Long Ngạo chuẩn bị trở về gia tộc tiếp tục tu luyện bỗng phát hiện phía đối diện có một đám người đang đi, thiếu niên đi tuốt ở phía trước lại chính là tử địch của Long Ngạo, thiên tài Dương gia Dương Bất Cử, năm mười tám tuổi đã đột phá đến Nội kinh Thất Trọng Thiên.

"Ồi, đây không phải là tên phế vật Long gia sao?"

Trên mặt Long Ngạo không có bất kỳ biểu cảm gì, hắn lựa chọn không nhìn thẳng chỉ vì hắn không muốn trêu chọc gây thêm phiền phức. Nhưng lại có người muốn gây phiền toái, chặn hắn lại. Sắc mặt Dương Bất Cử lạnh lùng nói ra:

"Lần trước còn có đàn bà cho ngươi chỗ dựa, lần này ta muốn chống mắt xem ngươi còn có thể dựa vào con đàn bà nào làm lá chắn để trốn nữa."

"Cút ngay." - Long Ngạo quát lên.

"Phế vật chính là phế vật, trừ kêu loạn hai tiếng ra cũng chỉ biết trốn ở phía sau đàn bà làm thằng bóm vảy."

"Long Ngạo, quỳ xuống trước thiếu gia chúng ta đi, nếu thiếu gia chúng ta tâm trạng thoải mái có thể tạm tha cho ngươi, bằng không, hề hề..."

"Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, chó vĩnh viễn vẫn là chó" - Long Ngạo lắc lắc đầu, trên mặt tràn ngập sự khinh thường.

"Con mẹ nó, ngươi muốn chết?"

Một tên gia nô của Dương gia dựa hơi thiếu gia, vẫn coi Long Ngạo như phế vật, trong con giận dữ liền tung ra một chưởng, lực đạo to lớn, rõ ràng cũng là một vị võ giả, tuy nhiên thân thể chỉ là cấp bậc võ giả nhị trọng thiên mà thôi.

Khỏe miệng Long Ngạo cong lên thành một nụ cười nhạt, không thể nhịn được nữa, hắn không thèm né tránh đưa một ngón tay ra.

Một chưởng một chỉ trong nháy mắt chạm vào nhau, đột nhiên một tiếng thét như lộn bị cắt tiết truyền ra bốn phía. Xung quanh lúc đầu còn thừa thốt người xem, trong nháy mắt người từ khắp nơi đổ dồn về chứng kiến thiên tài của Dương gia cùng tên phế vật của Long gia giao đấu. Mọi người đều háng xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Bản thân Long Ngạo ở Xích Hóa trấn cũng rất nổi tiếng, nhất là trước đó không lâu, tin tức Long Ngạo khiêu chiến Long Ngọc Lang truyền khắp nơi nên càng thêm danh chấn ở Xích Hóa trấn, tất cả mọi người cho rằng Long Ngạo là muốn tự sát, không ai tin tưởng Long Ngạo là địch thủ của Long Ngọc Lang.

"Phế vật, ngươi lại dám đánh người của ta?"

"Cách tốt nhất để chó không sủa chính là đánh nó."

"Bụp!"

Bị Thiên Huyền Nhất Chỉ của Long Ngạo đánh trúng, thân thể của gia nô nhà họ Dương trực tiếp đập mạnh trên đất, thậm chí không phát sinh thêm bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào, thân thể hắn run rẩy vài cái, cứ như vậy đi đòi nhà ma.

Long Ngạo giết gia nô của Dương gia sao?

Lần này đám người vây xem bốn phía đều cất tiếng ngỡ ngàng nhưng đại đa số đều có tâm trạng muốn xem trò, muốn ngó thử cuối cùng Dương Bất Cử phải làm như thế nào.

Lấy tư cách thiên tài Dương gia, Dương Bất Cử sao có thể nhìn đối phương, sao có thể chịu để yên cho kẻ thấp kém kia giết thuộc hạ ngay trước mắt mình như thế.

Nếu như việc này truyền ra, bộ mặt hắn ta còn gì? Thể diện của Dương gia sẽ còn đâu?

Chính vì như thế, Dương Bất Cử hô một câu:

"Ngươi muốn chết?" - Bộ dáng vô cùng tức giận lao về phía Long Ngạo. Thân là cao thủ Nội kinh Thất Trọng Thiên, Dương Bất Cử vừa ra tay liền kéo theo một luồng mưa tuôn gió giạt, nội kinh liên tục tuôn ra không ngừng, nếu như bị một chưởng này đánh trúng không chết cũng thành tàn phế.

Ánh mắt Long Ngạo vẫn lạnh lẽo. Hắn không phải người ngu nên đương nhiên biết Dương Bất Cử rõ ràng là muốn lấy tính mạng mình. Đã như vậy mình cần gì phải tiếp tục nhẫn nhịn, lẽ nào luôn luôn ngồi chờ chết, mặc cho người khác xâu xé?

"Là ngươi tự tìm."

Lúc này Long Ngạo hoàn toàn muốn bạo phát(*), bởi vì hướng đến võ đạo cần phải trải qua quá trình tiến bộ mạnh mẽ. Một khi trong lòng tồn tại một chút nhụt chí, trong tương lai lại chỉ gặp bình cảnh thì đến giai đoạn đột phá sẽ càng thêm khó khăn.

Long Ngạo nghiêng người né tránh, trong nháy mắt xuất ra Thiên Huyền Nhất Chỉ, lực đạo khủng khiếp theo ngón trỏ của hắn bắn ra.

Có lẽ Dương Bất Cử không thể ngờ thực lực của đối phương lại mạnh như vậy. Hắn nhanh chóng né tránh, nhưng chung quy vẫn chậm hơn một bước, bị chỉ lực của Long Ngạo bắn trúng. Dương Bất Cử hét thảm một tiếng, trên ngực hắn lập tức xuất hiện một vết máu.

Thực lực của Long Ngạo bây giờ là nội kinh Thất Trọng Thiên, muốn một ngón tay chém giết Dương Bất Cử có vẻ như là chuyện không thể làm được. Nhưng đã đến nước này, Long Ngạo đương nhiên sẽ không vì như thế mà dừng tay, hắn thừa thắng xông lên truy kích đối phương.

(*) Bạo phát: Bùng nổ, giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bất cứ lúc nào xin đến chỉ giáo

Thiên Huyền Nhất Chỉ, thế không thể đỡ.

"Súc sinh, ngươi dám à?"

Ngay lúc Long Ngạo chuẩn bị truy kích Dương Bất Cử chợt nghe một tiếng gầm giận dữ. Một vị võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên bỗng nhiên xuất hiện, chính là Dương Thần, cha của Dương Bất Cử. Lúc này trên mặt Dương Thần tràn ngập tức giận, vừa xuất hiện liền không nương tay đánh ra một chưởng, như muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Long Ngạo có sự tự tin đối với thực lực của chính mình, nhưng thực lực của hắn bây giờ vẫn chưa phải là địch thủ của một vị võ giả Nội kinh Thập Trọng Thiên. Mặc dù vậy Long Ngạo không hề lùi bước, vẫn xuất ra Thiên Huyền Nhất Chỉ đồng thời kết hợp với Đại Từ Đại Bi Thủ đối phó với chưởng của Dương Thần.

“Àm.”

Hai người chạm vào nhau, nội kinh bắn ra, Long Ngạo bị đánh văng ra ngoài, khoe miệng chảy máu, thân thể lung lay sắp ngã, bất cứ lúc nào cũng có thể nằm đo ván.

Dương Thần thấy đối phương có thể tiếp lấy một chưởng của mình thì hình như rất kinh ngạc. Bởi vì vừa rồi hắn đã xuất ra mấy thành đạo lực trong lòng hắn biết rất rõ, không chỉ nói một tên phế vật như Long Ngạo, mà đến cả võ giả nội kinh Bát Trọng Thiên gặp phải chưởng này sợ rằng đều ăn không tiêu.

"Ý lớn hiệp nhỏ, Dương gia thật đúng là đề tiện vô sỉ." - Long Ngạo phản kích.

"Hừ, ngươi dùng trò vật trắng con ta thì thôi, còn muốn đuổi tận giết tuyệt, tiểu súc sinh, có phải ngươi cho rằng mình là người Long gia mà ta không dám giết ngươi?"

"Không nên đem sự vô sỉ của ngươi mà đẩy sang thân người khác, ai đúng ai sai tự có công đạo, nhưng mà hôm nay có thù, ngày khác ta nhất định sẽ báo."

"Báo thù?" - Cười nhạt hai tiếng, sắc mặt Dương Thần trong nháy mắt chuyển lạnh, sát khí phủ toàn thân, lạnh lùng nói: "Ngươi sẽ không có cơ hội, bởi vì ngày hôm nay ngươi phải chết."

Nói xong, thân thể Dương Thần động lần thứ hai, có vẻ như không cần để ý thực lực cùng với tuổi tác của đối phương, lần này Dương Thần rõ ràng động sát niệm, không nghĩ tới Long gia phía sau thiếu niên, trước tiên cứ giết xong rồi tính.

"Dương Thần, cuối cùng ngươi còn biết xấu hổ hay không?"

Âm thanh vừa hạ xuống, một bóng người trong nháy mắt đã lao tới phía Dương Thần. Không lưu tình chút nào, trong nháy mắt hai người đã giao thủ ba chiêu, Dương Thần rõ ràng không địch lại, bị trúng một chưởng kêu lên thảm thiết, thân thể như điều đứt dây văng sang một bên.

Thân là võ giả Nội kinh Thập Trọng Thiên nhưng Dương Thần phải lộn một vòng rồi mới miễn cưỡng ngừng lại, thân thể gần như lung lay sắp ngã, sắc mặt tái nhợt, nhìn người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cất giọng thù hận:

“Long Nghị, ngươi dám ra tay?"

"Vi sao ta không dám? Ngươi còn dám giết con ta, không chỉ nói xuất thủ đánh ngươi, kể cả hôm nay ta giết ngươi, chắc chắn cũng sẽ không có ai trách ta, ngươi tin không?"

Nghe được lời Long Nghị nói, sắc mặt Dương Thần quả thực khó xem tới cực điểm.

Dương Thần trong lòng hiểu rất rõ, nếu đối phương dám giết mình, gia tộc chắc chắn sẽ không buông tha Long gia, nhưng kết quả bất kể như thế nào, hắn đều coi như thua rồi.

"Long Nghị, Long Ngạo, các ngươi chờ xem, nổi nhục hôm nay ngày khác ta nhất định sẽ tìm các ngươi tính sổ."

"Bất kỳ lúc nào xin cứ đến chỉ giáo."

Nhìn bọn người Dương gia dần dần khuất bóng, đám người vây xem bốn phía cũng bắt đầu thưa thớt. Nhưng suốt từ sáng đến tối, đề tài nghị luận âm ỉ nhất của Xích Họa trấn chính là về sự kiện của hai đại gia tộc tại chợ phiên.

"Phụ thân."

"Đi theo ta."

Long Ngạo bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, bởi vì hắn căn bản nhìn không ra lúc này cha rốt cuộc có biểu cảm gì, hắn chỉ có thể theo sau lưng cha đi đến Long gia.

Bên trong căn phòng của Long Nghị cùng Mộc Lâm

"Ngạo nhi, mau tới đây, mẹ nhớ con muốn chết."

Mộc Lâm, mẹ của Long Ngạo, cũng là người Mộc gia Lôi Vân thành. Mộc Lâm có địa vị rất cao ở Long gia, nguyên nhân rất đơn giản chính là phía sau Mộc Lâm có một gia tộc khổng lồ.

Mẹ con hai người đã lâu không gặp, ôm nhau cùng nói chuyện tình thân. Chỉ có ở trước mặt cha mẹ Long Ngạo mới có thể hoàn toàn trầm tĩnh lại, bởi vì hẳn biết trên thế giới này những người duy nhất không hại hẳn chỉ có hai người, một là cha, một là mẹ.

"Được rồi, Ngạo nhi, hiện tại ta có việc hỏi con, nghe nói cách đây không lâu con đã khiêu chiến với Long Ngọc Lang? Có việc này hay không?"

Thì ra là thế, Long Ngạo còn đang nghi ngờ, vì sao đang yên đang lành, cũng không phải là họp gia tộc hàng năm mà cha mẹ lại đổi ý trở về nhà. Hoá ra là vì chuyện của mình, trong lòng hẳn như đang cháy một dòng nước ấm. Đây chính là người thân nhất, là tình yêu vô tư nhất cha mẹ dành cho hẳn.

"Cha, con đã khiêu chiến Long Ngọc Lang, một năm sau con nhất định phải đánh bại hẳn."

"Vậy con nói cho ta biết, tu vi của con bây giờ đạt tới cảnh giới gì?"

Long Nghị nhìn sâu vào đứa con trai trước mặt. Sau khi trở về gia tộc Long Nghị biết con trai đã ngưng luyện ra nội kinh thành công, từ nay về sau, con trai hẳn cũng có thể giống những người khác, nỗ lực hướng sang tầm võ đạo cao hơn.

"Nội kinh Thất Trọng Thiên." - Đối với cha mẹ, Long Ngạo không giấu giếm chút nào.

"Nội kinh Thất Trọng Thiên?"

Long Nghị cùng Mộc Lâm hình như còn có chút không phản ứng kịp. Cách đây không lâu, Ngạo nhi vẫn chỉ là một phế vật không ngưng luyện ra nội kinh, bị người đời châm biếm chế nhạo, vì sao mấy ngày ngắn ngủi, con trai của mình bỗng nhiên lại trở thành võ giả Nội kinh Thất Trọng Thiên?

Nội kinh Thất Trọng Thiên có ý nghĩa như thế nào Long Nghị đương nhiên rất rõ, thậm chí còn khẳng định đây đầu phải phế vật gì, rõ ràng là siêu cấp thiên tài.

Hình như có chút mông lung, Long Nghị hỏi lần nữa:

"Ngạo nhi, con nói lại một lần nữa, tu vi của con bây giờ đạt tới cảnh giới gì?"

"Cha, con đã đạt đến cảnh giới Nội kinh Thất Trọng Thiên."

Câu trả lời đã rất rõ ràng. Cả Long Nghị và Mộc Lâm đều sững sờ nhìn con trai ở trước mặt.

Trong giây lát, Long Nghị ngửa mặt lên trời cười như điên, trong khóe mắt hình như có ngân lệ chực tuôn trào. Mười năm, tròn mười năm, đứa con trai này của hẳn, thiên tài trước đây của gia tộc không biết vì nguyên nhân nào bị lưu lạc thành phế vật. Nhưng sự thực trước mắt lại khác.

Mười năm qua Long Nghị chưa từng có suy nghĩ từ bỏ, vẫn luôn nghĩ tới không biết bao nhiêu biện pháp để giúp Long Ngạo ngưng luyện thành công nội kinh. Có lẽ trời xanh có mắt, đứa con trai Long Ngạo của hẳn đã không còn là "phế vật" nữa.

"Ngạo nhi, kiểu này được, ta có con trai như con cũng cảm thấy hài lòng lắm. Nhưng con có biết Long Ngọc Lang thân là đệ tử thiên tài của gia tộc Lôi Vân thành, tu vi của hẳn cũng đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên. Con có tự tin sau một năm nữa sẽ đột phá cảnh giới Tiên Thiên hay không?"

Cảnh giới Tiên Thiên là cảnh giới mà rất nhiều võ giả Hậu Thiên tha thiết ước mơ, nhưng muốn đạt được cảnh giới Tiên Thiên vốn khó như lên trời, ngay cả Long gia hay toàn bộ Xích Hóa trấn cũng không có một vị võ giả Tiên Thiên nào, tình trạng này đã nói rõ tất cả vấn đề.

"Cha ơi, con không biết trong vòng một năm con có thể đột phá cảnh giới Tiên Thiên hay không, nhưng con chỉ biết một việc, đã xác định chuyện gì trong lòng thì cho dù chết cũng phải làm. Hơn nữa con khiêu chiến với Long Ngọc Lang là vì có đủ tự tin sẽ đánh bại hẳn."

Lúc này trên người Long Ngạo tán mát ra sự kiên định cùng tự tin vô cùng mạnh mẽ, loại kiên định cùng tự tin này vợ chồng Long Nghị vẫn nhìn thấy trong suốt mười năm qua. Hai người chợt phát hiện, so với trước khi ngưng luyện ra nội kinh, thì con trai của họ hiện tại càng thêm kiên định cùng tự tin.

Con trai mình đã thay đổi thật rồi! Trong lòng hai người cùng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cười người hôm trước hôm sau người cười

Long Nghị cùng với Mộc Lâm ở Long gia ba ngày thì trở lại Lôi Vân thành.

Những ngày tiếp theo, Long Ngạo có thể nói là đại môn không ra, nhị môn không bước, không cho bất cứ ai đến quấy rầy.

Long Ngạo khắc khổ tu luyện đã có tiếng ở Xích Hoả trấn, cho nên vắng mặt một tháng cũng không có ai để ý. Nhưng trong khoảng thời gian này, Long gia có thể nói là đang toàn lực bồi dưỡng cho Long Ngạo, thậm chí còn ra ngoài mua đan dược cho hắn tu luyện.

Một tháng sau.

Trên trường luyện võ của Long gia.

Trường luyện võ của Long gia có thể chứa hơn một nghìn người. Hôm nay là ngày bắt đầu bài kiểm tra hàng năm của gia tộc. Chỉ cần là đệ tử của Long gia thì đều có thể đi lên bệ đá tiếp thu khảo thí của gia tộc, từ đó kiểm nghiệm thành quả tu luyện suốt một năm qua.

Phương pháp khảo nghiệm rất đơn giản, chính là hai người tạo thành một tổ đối chiến.

Bên dưới bệ đá.

"Các ngươi có nghe nói không, suốt một tháng này, gia tộc vì cái phế vật hao tổn rất nhiều kim tệ(*), chỉ là để ra ngoài mua đan dược cho hắn thôi đấy."

"Nghe nói từ lâu rồi, gia gia lúc trước đã từng nói, vì Long Ngạo đấu Long Ngọc Lang nên không tiếc bất cứ giá nào nâng đỡ hắn. Hừ, ta thấy bức mình, một phế vật thì bất kể nâng đỡ thế nào cũng vẫn là phế vật mà thôi."

"Phế vật trước sau vẫn là phế vật, dù cho cố gắng thêm nữa cũng không có khả năng chiến thắng Long Ngọc Lang, gia tộc nâng đỡ hắn như thế rõ ràng lãng phí tài nguyên, còn không bằng để bặt những người khác, nói không chừng còn bồi dưỡng cho gia tộc được một cao thủ nữa đấy."

"Xem như uống phí, không biết phế vật có phải nhũn não hay không, lại đi khiêu chiến võ giả Tiên Thiên, suốt một tháng nay tên phế vật không rời khỏi độc viện của mình, thật đúng là đủ khắt khổ."

Đệ tử Long gia châm biếm Long Ngạo không chút kiêng nể gì, cũng không vì tình thân mà mở miệng lưu tình.

"Nhìn kia, phế vật đến rồi."

Không biết là người nào hô một tiếng, tất cả mọi người đều ngo ra cửa vào trường luyện võ. Quả nhiên thấy một thiếu niên bộ pháp nhàn nhã, lười biếng đang đi tới hướng bệ đá.

"Nhìn thấy hắn là ta tức điên lên."

"Được rồi, gia gia nhìn đấy, cẩn thận bị phạt."

"Chỉ là một phế vật gặp vận may mà thôi, lát nữa Ngũ tỷ sẽ cho hắn đẹp mặt."

Long An, Long Chính cùng Long Phương cũng không hạ giọng, đương nhiên Long Ngạo nghe không sót một chữ, khóe miệng hắn cong lên một nụ cười nhạt, không lạnh không nhạt nói:

"Nếu như ta là phế vật, sợ rằng các ngươi ngay cả phế vật cũng không bằng, thật không biết các ngươi có mặt mũi nào đứng ở chỗ này chỉ trò người khác, nếu như ta là các ngươi đã sớm chết từ lúc vừa mua hai cân đậu hũ trở về hóng chuyện rồi."

"Long Ngạo, ngươi..."

"Nhớ kỹ, cười người hôm trước hôm sau người cười."

Cười người hôm trước hôm sau người cười.

Ba người cũng không dám động thủ, chỉ có thể khô sét đánh chẳng được mưa, cuối cùng cũng chỉ bởi vì một tháng trước ba người bọn họ thiếu chút nữa bị đối phương tát chết.

"Giới cho một tên phế vật mồm mép, Long Ngạo, ta sẽ chống mắt mà xem ngươi có tư cách gì cuồng vọng như thế." - Ba người em ruột Long Tử Du hừ lạnh một tiếng.

Đến khi tất cả đệ tử trong gia tộc hoàn tất bài kiểm tra, Long Tử Du đi tới trên thạch đài.

Long Tử Du lạnh lùng nhìn thiếu niên bên dưới bệ đá, tiếng của nàng truyền khắp toàn bộ trường luyện võ:

"Long Ngạo, bây giờ ta chính thức khiêu chiến với ngươi, ngươi có dám ứng chiến hay không?"

Không có chút kinh ngạc nào, bởi vì một tháng trước Long Tử Du đã thề sẽ khiêu chiến với Long Ngạo trong đợt kiểm tra của gia tộc. Mọi người đương nhiên biết ý của Long Tử Du, ngoài chuyện muốn báo thù cho các em trai thì chính là muốn nhân đây si nhục thật mạnh tên phế vật này.

Một tháng trước, tu vi của Long Tử Du đã thuận lợi đột phá cảnh giới Nội kinh Thất Trọng Thiên, thử hỏi một tên phế vật làm sao có thể là địch thủ của võ giả Nội kinh Thất Trọng Thiên?

Ngươi có dám ứng chiến hay không?

"Ta ứng chiến!"

"Ta ứng chiến, ta ứng chiến, ta ứng chiến!" - Tiếng của Long Ngạo chậm rãi truyền ra ngoài, mọi người hình như có chút ngẩn người, bởi vì không ai nghĩ đến chuyện phế vật dám ứng chiến, cái đó và muốn chết có cái gì khác nhau?

Trong nháy mắt, trường luyện võ hoàn toàn sôi trào, hai mắt Long Hạo Thạch bắn ra một đạo kim quang, có thêm hứng thú nhìn đứa cháu bên dưới bệ đá, lẽ nào tu vi của Ngạo nhi đã đột phá đến Nội kinh Thất Trọng Thiên? Hình như có chút quá mức, chỉ có điều hần tin tưởng vững chắc cháu của mình không phải là hạng người lỗ mãng.

Trước tất cả sự châm biếm cùng với ánh mắt khinh bỉ của mọi người, thân thể Long Ngạo đã nhẹ nhàng đáp xuống trên thạch đài, cùng Long Tử Du mặt đối mặt, khí tức xoay quanh người.

"Lão Thất, nếu như ngươi bây giờ quỳ xuống đất nhận sai, ta có thể buông tha ngươi."

"Nhận sai?" - Vừa cười vừa lắc đầu, Long Ngạo trong giây lát nói ra: "Trong vòng một chiêu, nếu như ta không cách nào đánh bại ngươi, ta sẽ tự cắt một tay."

Một chiêu? Nhìn phế vật trên thạch đài xuất khẩu cuồng ngôn, tất cả mọi người đều cười, không ai tin tưởng lời phế vật. Đùa gì thế, nếu như trong vòng một chiêu phế vật có thể đánh bại Long Tử Du, phế vật như vậy thì không phải là phế vật nữa rồi.

Long Tử Du cũng cảm giác việc này có chút buồn cười, lạnh giọng giễu cợt nói:

"Hay lắm, ta cũng muốn xem trong vòng một chiêu ngươi làm cách nào đánh bại ta."

Nói xong Long Tử Du hành động trước, toàn thân nội kinh tụ tập đến trên hai tay, nhẹ nhàng đánh về hướng Long Ngạo. Chương kinh nhìn qua rất nhẹ, nhưng mọi người đều biết một chương này rất có lực đạo, nếu như phế vật bị vỗ trúng thì không chết cũng sẽ trọng thương.

Hậu phát chế nhân. (*)

Long Ngạo chậm rãi duỗi tay phải xuất ra Tật Phong Bộ, đồng thời Tỏa Tâm Chương cũng theo đó đánh ra thật nhanh. Cùng lúc đó, trong miệng Long Ngạo bỗng nhiên phát sinh một loại sóng âm cực kỳ chói tai khó nghe.

Quỷ khóc sói gào, đây là vũ kỹ Long Ngạo đoạt được từ chỗ Long Phúc, mặc dù chỉ là vũ kỹ có tính phụ trợ nhưng uy lực không thể coi thường.

Thực ra, dựa theo thực lực Nội kinh Bát Trọng Thiên của Long Ngạo hôm nay, một khi mượn nội kinh thì trong vòng một chiêu chắc chắn có thể đánh bại đối phương, nhưng Long Ngạo lại không làm vậy, mà là cường chế thực lực của mình. Nói cách khác, tu vi của hắn lúc này và Long Tử Du là ngang cơ, cũng là cảnh giới Nội kinh Thất Trọng Thiên.

"Tiếng gì vậy, thật là khó nghe."

"Nội kinh Thất Trọng Thiên, thật không ngờ tu vi Ngạo nhi cũng đã đột phá đến cảnh giới Nội kinh Thất Trọng Thiên!" - Long Hạo Thạch kích động đến mức mắt lóe sáng, trong vòng một tháng ngắn ngủi bản thân người cháu này đã đạt được cảnh giới như thế, điều này nói lên cái gì?

Đứa cháu trai thiên tài mười năm trước cuối cùng đã trở về, mười năm, tròn mười năm, Long Hạo Thạch vẫn cho rằng bản thân tên cháu trai thiên tài này vĩnh viễn sẽ không quên khỏi, xem ra trời cao vẫn chiếu cố Long gia.

Cái âm thanh quỷ khóc sói tru, chói tai khó nghe làm tâm thần Long Tử Du nhiễu loạn, đến khi nàng áp chế được tâm thần chuẩn bị tiếp tục xuất kích thì một cỗ lực đạo cường đại đã truyền đến, Long Tử Du chưa kịp nhận thức rõ chuyện gì xảy ra thì thân thể đã như điều đứt dây văng luôn về phía sau.

"Rầm"

Thân thể Long Tử Du đập mạnh xuống bệ đá.

Long Tử Du bị đánh bay bởi một chương? Nhìn thiếu niên đứng ngạo nghễ trên thạch đài, tất cả mọi người hoàn toàn tròn tròn mắt, toàn bộ trường luyện vắng ngắt như tờ, chìm trong yên lặng.

(*) Kim tệ: Đồng vàng, tiền vàng, đơn vị tiền tệ ngày xưa.

(*) Hậu phát chế nhân: Lùi một bước để đánh trả đối phương.

Chương 16: Thiên tài trở về

Luyện võ tròng của Long gia, không khí lạnh ngắt như tờ.

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng, ngươi làm sao có thể đánh bại ta.”

Gương mặt Long Tử Du đầy vẻ ngây ngốc, không thể tin tưởng nhìn về thiếu niên trước mặt. Căn bản hắn không thể chấp nhận kết quả như vậy, chặt vật từ dưới đất bỏ dậy, nhưng “bịch” một tiếng, cuối cùng hắn vẫn té ngã trên mặt đất đất.

Một mảnh xôn xao.

Nhìn thấy Long Tử Du ngã xuống đất không dậy nổi, tất cả mọi người ở luyện võ tròng đều há hốc mồm, từng người từng người khiếp sợ nhìn lên trên bệ đá. Thiếu niên đang đứng ngạo nghễ trên bệ đá là tên phế vật kia sao?

Long Ngạo lạnh lùng hừ một tiếng: “Ngươi luôn miệng nói ta là phế vật, vậy ngươi lại là cái gì? Ngay cả một chiêu của phế vật cũng ngăn cản không nổi, ngươi chẳng phải là ngay cả phế vật cũng không bằng hay sao? Ta vẫn nói câu nói kia, si nhục người khác, ngươi sẽ bị báo ứng, hi vọng ngươi về sau tự giải quyết cho tốt.”

“Long Ngạo, ta nhất định sẽ báo thù.”

Nghe được những lời này, trên mặt Long Ngạo toát ra đầy vẻ khinh bỉ, hắn xem thường lắc đầu, nói: “Chỉ biết ức hiếp người cùng tộc, loại người như ngươi, cả một đời đều khó có khả năng cảm ngộ chân lý võ đạo.”

“Anh nhi, ngươi đi lên cùng Thất đệ của ngươi bàn luận, nhớ kỹ phải biết điểm dừng.” - Nghe được lời của gia gia, tất cả mọi người lần nữa xôn xao, bởi vì không có ai biết, rốt cuộc gia gia có ý gì. Cho dù Long Ngạo có thể đánh bại Long Tử Du, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể đánh với Long Anh một trận.

Long Anh, trong những đệ tử đời thứ ba của Long gia hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất nhân. Hắn đã đạt tới cảnh giới nội kinh bát trọng thiên đình phong, lúc nào cũng có thể đột phá nội kinh cửu trọng thiên cảnh giới, thử hỏi trong những đệ tử đời thứ ba của Long gia có ai có thể là địch thủ của hắn?

Long Ngạo vừa mới mạnh mẽ đánh bại đối thủ, không có người nào dám đi khinh bỉ hắn, phế vật? Có ai từng thấy một tên phế vật có thể một chiêu đánh bại cao thủ nội kinh thất trọng thiên, nếu thật sự có thể như thế thì mỗi người ở đây đều muốn đi làm phế vật.

Nhưng nếu chỉ có như thế thì tất cả mọi người cũng không xem trọng Long Ngạo cho lắm.

Muốn đánh bại Long Anh, chính là một chuyện không thể nào. Bởi vì điều nghĩ như thế, nên mọi người càng không thể hiểu hành động lần này của gia gia Long Hạo Thạch là có ý gì.

Dường như Long Lập cũng có chút kinh ngạc, hỏi: “Cha, lấy thực lực Long Ngạo hiện tại sao có thể là đối thủ của Long Anh?”

Long Hạo Thạch giống như cười mà không phải cười, nói ra: “Không sao, thiên phú và tiềm lực của Ngạo nhi vẫn còn đó, nếu có thể dưới sự đè ép của Anh nhi mà đánh một trận, nói không chừng có thể có đột phá.”

Thực sự có thể đánh một trận?

Lúc này Long Tử Du đã bị nhấc xuống dưới, người đi lên là đệ nhất nhân đời thứ ba của Long gia, Long Anh.

“Thất đệ, ngươi thực sự rất lợi hại.”

“Đại ca, thủ hạ lưu tình.”

“Ha ha, xem chiêu.” - Thanh âm của Long Anh mặc dù vô cùng nhẹ nhàng, nhưng khi xuất thủ lại về sau thì lại có vẻ trầm xuống dị thường. Bởi vì hắn biết, vị Thất đệ trước mắt đã không còn là người bị người khác chế giễu là phế vật như trước, có lẽ hắn đã trở lại thành siêu cấp thiên tài không ai so được mười năm trước.

Long Ngạo đương nhiên sẽ không tự kiêu ngạo có thể lấy cảnh giới nội kinh thất trọng thiên đi áp chế cảnh giới nội kinh bát trọng thiên. Để có thể chiến thắng vị đại ca kia của mình, khí tức của hắn trong nháy mắt không ngừng tăng lên, từ nội kinh thất trọng thiên tăng lên tới nội kinh bát trọng thiên.

“Cảnh giới nội kinh bát trọng thiên, Ngạo nhi đột phá khi nào?”

Nghe được thanh âm của Long Hạo Thạch, tất cả mọi người sớm đã bị làm cho sợ hãi nói không ra lời. Bởi vì không ai nguyện tin tưởng, người bị bọn họ cho rằng là phé vật lại đang yên lành trở thành vũ giả cảnh giới nội kinh bát trọng thiên, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Long Hạo Thạch cùng Long Lực nhìn chăm chăm vào vị thiếu niên đang chiến đấu ở trên bệ đá. Hai người cũng không thể ngờ rằng chỉ một tháng thời gian ngắn ngủn, vị chất nhi của mình lại có thể đột phá tới nội kinh bát trọng thiên.

Trên bệ đá.

Trong trận chiến của hai người, Long Ngạo cũng không nương tay chút nào, bởi vì loại cơ hội này đối với hắn mà nói chính là ngàn năm có một, vừa vặn nhờ trận chiến với đại ca để có cảm ngộ với cảnh giới vừa mới đột phá.

Quý khốc sói gào, âm thanh chói tai, ảnh hưởng tâm trí của đối phương, đồng thời Long Ngạo cũng đánh ra Thiên Huyền Chi, lực chỉ kinh khủng dường như có thể xuyên thấu Thương Khung, đem toàn bộ lực lượng bốn phía hội tụ tại một điểm.

Tòa Tâm Chưởng, Tật Phong Bộ, thân làm võ kỹ, hai loại võ kỹ cùng Thiên Huyền Chi chênh lệch rất lớn, nhìn thấy võ kỹ Long Ngạo sử dụng, Long Hạo Thạch trực tiếp đứng lên, trên mặt đầy vẻ khó tin.

“Cha, người làm sao vậy?” - Long Lực rất là kinh ngạc, không biết phụ thân hôm nay bị làm sao vậy, chuyện phụ thân thất lễ như thế dường như hắn còn chưa từng thấy qua.

Khoát khoát tay, Long Hạo Thạch cũng không nói thêm gì, nhưng trong lòng lại sớm đã khiếp sợ đến cực điểm, bởi vì hắn thực sự nghĩ không ra đứa cháu này của mình tại sao lại có thể đánh ra Tiên Thiên võ kỹ.

Priest Tiên Thiên võ kỹ, Long Hạo Thạch đương nhiên biết Tiên Thiên võ kỹ có ý nghĩa như thế nào.

Cần phải biết rằng, Tiên Thiên võ kỹ chính là áp đảo Hậu Thiên võ kỹ phía trên Siêu Cấp vũ kỹ. Ở tình huống bình thường, Tiên Thiên võ kỹ chỉ có Tiên Thiên võ giả mới có thể sử dụng, dù sao Tiên Thiên võ kỹ là dựa vào thiên địa linh khí chống đỡ.

Cần phải biết rằng, toàn bộ Xích Hỏa trấn đều không có một môn Tiên Thiên võ kỹ.

Huyền Thiên Chi.

Chỉ lực cường đại xuyên thấu qua tầng tầng không gian, giống như mãnh hổ hạ sơn, tất cả hội tụ tại điểm.

Giờ phút này, Long Anh cảm giác được dường như thân thể của mình không thể di chuyển, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thất đệ công kích mình, mà bản thân lại bất lực. Ở tình huống này, trong nội tâm Long Anh hiểu rõ mình đã thua.

Nhưng lúc này, Long Ngạo đột nhiên ngừng lại, khẽ cười nói: “Đại ca, ta người bất phân thắng bại, như thế nào?”

Ngang tay?

Long Anh trên mặt tỏ vẻ cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Thất đệ, người không cần phải làm như thế, thua chính là thua, ta sẽ không chơi xấu, ta thua.”

Ta thua.

Nghe được trên bệ đá chính miệng Long Anh nhận thua, tất cả mọi người triệt để há hốc mồm, dường như không người nào nguyện ý tiếp nhận kết quả này, thần tượng trong lòng bọn họ, đệ nhất nhân trong đệ tứ đời thứ ba của Long gia thế mà bị phé vật đánh bại?

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Đây là tình huống gì?

“Tỉ thí trong gia tộc hôm nay đến đây là kết thúc, tất cả mọi người phải không ngừng cố gắng nỗ lực.” - Nói xong, Long Hạo Thạch mang theo Long Ngạo, Long Lập rời khỏi luyện võ tràng.

Luyện võ tràng, bầu không khí lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người giờ mới tỉnh lại, nhớ lại những chuyện vừa mới xảy ra, phé vật của Long gia, vẫn là siêu cấp phé vật, vậy mà có thể đánh bại Long Tử Du, còn có đệ nhất nhân trong đệ tứ đời thứ ba của Long gia Long Anh.

“Rốt cuộc vừa mới xảy ra chuyện gì? Có phải ta đang nằm mơ?”

“Phé vật thế mà lại đánh bại đại ca, nếu không phải tận mắt nhìn thấy ta thực sự sẽ không tin là thật.”

“Phé vật? Người còn dám nói Thất ca là phé vật?”

Giờ phút này, địa vị của Long Ngạo tại Long gia triệt để phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất. Từ giờ về sau, sẽ không còn có người cho rằng Long Ngạo là phé vật, bởi vì mỗi người đều biết, vị thiên tài tuyệt thế thiên hạ cuồng ngạo mười năm trước rốt cuộc đã trở về, phé vật trở mình, thiên tài trở về, nhất định sẽ đạt tới một loại trình độ mới, sẽ không còn có người đổ kỵ, mà chỉ còn lại sự hâm mộ.

Chương 17: Bách chiến bång

Trong thư phòng.

“Ngạo nhi, ngươi vừa mới sử dụng Tiên Thiên võ kỹ?”

Nghe được lời phụ thân nói, Long Lực tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, bởi vì hắn biết rõ, Tiên Thiên võ kỹ có ý nghĩa thế nào.

Tiên Thiên võ kỹ, Tiên Thiên võ giả có võ kỹ cường đại, toàn bộ Xích Họa trấn đều không có một môn Tiên Thiên võ kỹ.

Long Hạo Thạch nhìn chăm chăm vào người cháu trai trước mặt mình.

Sự việc đã đến mức này Long Ngạo cũng không tiếp tục che giấu nữa, hắn gật đầu, trả lời: “Đúng như gia gia nói ta vừa mới sử dụng Tiên Thiên võ kỹ tên là Thiên Huyền Chỉ, là ta trong lúc vô tình ngẫu nhiên đạt được.”

“Tốt, rất tốt, lấy thiên phú của ngươi có thêm môn Tiên Thiên võ kỹ này, một năm sau sinh tử chiến chưa hẳn là không có hi vọng chiến thắng. Ngạo nhi, vẫn là câu nói kia, gia tộc sẽ toàn lực ủng hộ ngươi.”

“Đa tạ gia gia.”

Đây chính là tinh thần, cho dù có xảy ra chuyện gì trong cơ thể của bọn hắn đều chung một huyết mạch.

“Ngạo nhi, mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng ta vẫn rất bội phục ngươi. Ròng rã mười năm kiên trì, mười năm nỗ lực, phần kiên trì cùng chấp nhất này cũng không phải mỗi người đều có thể làm được, ít nhất ta làm không được.”

Dường như rất đồng ý với lời nói của nhi tử, Long Hạo Thạch cũng gật gật đầu, trên mặt đầy vẻ tán thưởng.

Mười năm kiên trì, mười năm nỗ lực, phần này không buông bỏ cùng chấp nhất, hoàn toàn phải làm cho người khác kính nể. Cần phải biết rằng mười năm nay Long Ngạo nhận hết biết bao nhiêu trào phúng cùng chế nhạo, dưới loại tình huống như vậy thử hỏi có bao nhiêu người có thể kiên trì được mười năm? Chấp nhất mười năm? Nỗ lực mười năm? Không buông bỏ mười năm?

Long Ngạo cười cười không nói, bởi vì võ đạo đỉnh phong, vì bản thân không bị bắt nạt, hắn chỉ có thể kiên trì cùng với nỗ lực. Mặc kệ gặp phải khó khăn gì, mộng tưởng cùng chấp nhất trong lòng đều khiến cho hắn không thể buông bỏ.

Rời khỏi thư phòng, Long Ngạo lập tức trở về đọc viện bắt đầu tiếp tục tu luyện. Bởi vì tu vi của hắn hiện tại chỉ vừa mới đột phá cảnh giới nội kinh bát trọng thiên, khoảng cách cảnh giới Tiên Thiên, còn một khoảng cách rất dài, mà hắn chỉ có thời gian một năm.

Một năm sau, nếu như tu vi không còn cách nào đột phá cảnh giới Tiên Thiên, như vậy trận chiến cùng Long Ngọc Lang tỷ lệ bại trận sẽ rất lớn. Cho nên việc cấp bách hiện tại chính là nỗ lực tu luyện, lấy tốc độ nhanh nhất tăng tới cảnh giới Tiên Thiên.

Trong trận tỷ thí của Long gia, Long Ngạo triệt để trở mình khiến cho tất cả mọi người phải kinh ngạc. Thậm chí cho tới giờ phút này vẫn còn có người chưa lấy lại tinh thần, không nghĩ ra tại sao đang yên đang lành phế vật lại có thể mạnh đến như vậy. Một chiêu đánh bại Long Tử Du thì cũng thôi đi, còn một chiêu đánh bại Long Anh, đây là khái niệm gì?

Không hề nghi ngờ, từ nay về sau, đệ nhất nhân đệ tử đời thứ ba của Long gia không còn là Long Anh, mà là kẻ bị người người giễu cợt là phế vật, Long Ngạo.

Lôi Vân thâm lâm, Lôi Vân Thành trong phạm vi ngàn dặm chính là thành lớn nhất Linh Thú Sơn Mạch.

Giờ phút này, Long Ngạo giống như báo săn, đang toàn lực đuổi theo một cái Xuyên Sơn Báo. Một tháng trước, hắn rời đi Xích Họa trấn tiến vào Lôi Vân Thành để lịch lãm rèn luyện, bởi vì Long Ngạo biết bản thân phải nhanh chóng đề cao tu vi, chỉ có trong tình huống không ngừng lịch lãm rèn luyện mới có thể nhanh chóng đột phá.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Long Ngạo đang toàn lực đuổi theo Xuyên Sơn Báo, chợt nghe cách đó không xa có người hô cứu mạng, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, hắn không tiếp tục đuổi theo Xuyên Sơn Báo nữa mà nhanh chóng thay đổi phương hướng, hướng về phía âm thanh kia vọt tới.

Từng tiếng rống tức giận vang vọng khắp nơi, một con gấu lớn có bộ lông đen tuyền đang điên cuồng đánh về phía trước ngực của mình, mà ở phía trước nó có hai thiếu nữ bị hù cho mặt mày tái nhợt, lui từng bước một.

Long Ngạo vừa mới chạy tới cũng không có một chút chần chừ, một bước đã xông tới, người chưa tới, Thiên Huyền Chi đã xuất ra, chỉ lực kinh khủng dường như có thể xuyên thấu tất cả.

Đại Địa Bạo Hùng, linh thú cấp tám, không chỉ có lực phòng ngự cường hãn, ngay cả lực công kích cũng rất cường hãn.

Đối với Đại Địa Bạo Hùng, Long Ngạo cũng không cảm thấy xa lạ, cũng vì vậy vừa mới xuất thủ hắn đã dùng toàn lực để ứng phó. Nhưng hắn vẫn là xem thường thực lực của Đại Địa Bạo Hùng. Cự hùng nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay vừa dài vừa rộng của nó đã hung hăng vỗ tới, căn bản không thêm đề ý tới công kích của Huyền Thiên Chi.

Xẹt...

Cự hùng trực tiếp bị Thiên Huyền Chi trực tiếp xuyên qua, có lẽ do sự đau đớn đã làm kích thích dã tính Đại Địa Bạo Hùng. Nó điên cuồng gầm thét, sau đó Đại Địa Bạo Hùng triệt để cuồng loạn, hai cái tay gấu đánh loạn không ngừng, căn bản không cho Long Ngạo bất cứ cơ hội nào.

Ngay tại thời điểm Long Ngạo chuẩn bị tiếp tục xuất thủ, cách đó không xa có một bóng người nhanh chóng phóng tới. Người chưa tới, kiếm khí kinh khủng đã tới trước, chỉ có thể nhìn thấy kiếm khí chọt lóe lên, Đại Địa Bạo Hùng vừa mới còn điên cuồng đánh loạn đã “bịch” một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi, phía trước bộ ngực bị kiếm khí chém thành một vết thương lớn rất kinh khủng.

“Tiểu thư, các người không có sao chứ?”

Vừa mới phát kiếm khí chính là một vị thanh niên, trên mặt thô ráp đầy vẻ gian nan vất vả, mà hai vị thiếu nữ có lẽ bị dọa cho phát sợ, một thiếu nữ xinh đẹp vỗ vỗ bộ ngực, nói: “Ta không sao, đa tạ công tử đã cứu giúp, không biết tôn tính đại danh của công tử?”

Thiếu nữ xinh đẹp này có một khuôn mặt đầy vẻ nghiêng nước nghiêng thành, mặt trái xoan, mày liễu, mắt to, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngũ quan xinh xắn phối hợp đáng người cân xứng, có thể nói là thiên y vô phùng(*)

“Ta là Diệp Cô Thành.”

“Diệp Cô Thành? Người là bài danh thứ chín sáu Bách Chiến bảng, tên Diệp Cô Thành?”

Nghe được tiếng kinh hô của nha hoàn bên người thiếu nữ xinh đẹp, Diệp Cô Thành rất kiêu ngạo gật đầu, vừa cười vừa nói: “Chính là tại hạ.”

Bách Chiến bảng Diệp Cô Thành?

Nghe được thanh niên tự giới thiệu, Long Ngạo dường cũng có chút kinh ngạc, bởi vì thân là vũ giả, nhất là một tên vũ giả tuổi trẻ, nếu là ngay cả Bách Chiến bảng cũng không biết vậy thì không xứng đáng làm vũ giả rồi.

Thiên Vũ Đại Lục Cửu Châu, Bách Chiến bảng, vũ giả tuổi không quá bốn mươi có thể bằng vào thực lực bản thân chiến đấu để giành lấy một vị trí trên đó. Tổng cộng có chín cái Bách Chiến bảng, mỗi châu có một cái Bách Chiến bảng. Nghe đồn rằng, một trăm người trên chín cái Bách Chiến đều là Tiên Thiên võ giả, nhất là mười vị trí đứng đầu Bách Chiến bảng, đều là nhân vật siêu cấp kinh thế hãi tục.

Là người đứng thứ chín sáu của Bách Chiến bảng, với một kiếm khí kinh thiên vừa rồi có thể thấy rõ Diệp Cô Thành chính là một vị Tiên Thiên võ giả.

“Thì ra là Diệp công tử, ta gọi Liễu Cơ, đến từ phủ thành chủ Lôi Vân Thành.”

Nghe được thân phận của đối phương, hai mắt Diệp Cô Thành chọt lóe lên, chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, hai người cũng không có phát hiện ra.

“Vị này là?”

“Long gia Xích Hóa Trán, Long Ngạo.”

“Người chính là Long Ngạo?” - Nghe được hai chữ “Long Ngạo”, trong nháy mắt trên mặt Diệp Cô Thành không thêm che giấu vẻ trào phúng cùng xem thường, làm cho Long Ngạo cũng có chút hiếu kỳ, chẳng lẽ người này biết mình?

“Đúng vậy.”

“Hừ, thì ra người chính là phế vật Xích Hóa trán, ta vẫn nghĩ không ra, kẻ phế vật như người lại không biết sống chết khiêu chiến bạn tốt của ta Long Ngọc Lang. Không biết ta nên nói người đừng cảm hay là đầu bị những nước không biết sống chết đây.”

“Đương nhiên là đầu bị những nước không biết sống chết rồi.” - Nghe lời nói của Diệp Cô Thành, Liễu Cơ cùng nha hoàn bên người đều bật cười, trên mặt cũng đầy vẻ khinh bỉ cùng trào phúng, dường như còn nhiều thêm một tia cười trên nỗi đau của người khác.

(*) Thiên y vô phùng: Nghĩa là hoàn hảo và hoà hợp với tổng thể.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Huyết âm cuồng đao

Nghe Liễu Cơ cùng nha hoàn không chút kiêng kỵ chế giễu, sắc mặt Long Ngạo cũng có chút âm trầm.

Đây đều là ai?

Bản thân vừa mới gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, vì cứu các nàng mà cùng Đại Địa Bạo Hùng đánh một trận sinh tử, nhưng đổi lại kết quả thế nào?

Liễu Cơ không chỉ không có nửa câu cảm ơn, ngược lại còn cười nhạo mình, chỉ dựa vào điểm này đã có thể biết rõ nhân phẩm của người này như thế nào.

“Long Ngạo, chẳng lẽ ngươi không phục?”

“Khiêu chiến Long Ngọc Lang đó là việc của ta, dường như không có liên quan đến ngươi.”

Thái độ không có chút kiêu ngạo cùng tự ti của Long Ngạo làm cho Liễu Cơ dường như có chút kinh ngạc. Dù sao Diệp Cô Thành cũng không phải người bình thường, mà chính là nhân vật tuyệt đỉnh, một trong một trăm người đứng đầu Châu Bách Chiến Bảng, một phé vật dám nói như thế với một thiên tài thật đúng là cuồng vọng.

Diệp Cô Thành lạnh lùng cười một tiếng, giễu cợt nói: “Một tên phé vật ngoại trừ cuồng vọng dường như chỉ còn lại là không biết tự lượng sức mình. Long Ngạo, ngươi yên tâm, hôm nay ta sẽ không đối phó ngươi. Ta sẽ để ngươi sống thật khỏe, một năm sau, ta sẽ đích thân tới Lôi Vân Thành nhìn xem Long huynh đánh bại ngươi như thế nào.”

“Tiểu thư, đến lúc đó chúng ta cũng đi, ta thực sự rất muốn thấy Long Ngọc Lang đánh bại hắn như thế nào.”

Không tiếp tục nói nhảm cùng ba người, Long Ngạo quay người chuẩn bị rời đi, nhưng đột nhiên dừng bước, mắt lạnh lùng nhìn ba người trước mặt, thanh âm trầm ngập kiên định, nói: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, không ai hèn mãi mãi, một năm về sau, ta không chỉ đánh bại Long Ngọc Lang, mà cũng sẽ đánh bại ngươi.”

“Ha ha, ta sẽ chờ ngày đó xuất hiện.” - Dường như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, ba người Diệp Cô Thành cười không chút kiêng kỵ, sự khinh bỉ cùng trào phúng trong tiếng cười không chút che giấu.

Long Ngạo cũng không cảm thấy bị lăng nhục, hoặc là cam chịu, bởi vì hắn luôn hiểu một đạo lý, muốn để người xem thường mình người im miệng chỉ có một biện pháp chính là dùng thực lực để chứng minh.

Bách Chiến Bảng, Diệp Cô Thành.

Giờ phút này, Long Ngạo sẽ nhớ kỹ cái tên này, bởi vì hắn biết một năm về sau hắn không chỉ đánh bại Long Ngọc Lang, mà còn đánh bại cả tên thiên tài trên Bách Chiến Bảng này nữa.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Long Ngạo đều liều mạng chiến đấu cùng linh thú, tu vi cũng thuận lợi đột phá cảnh giới nội kinh cửu trọng thiên, khoảng cách tới cảnh giới Tiên Thiên chỉ còn cảnh giới nội kinh thập trọng thiên.

Một tháng sau.

Tu vi của Long Ngạo thành công đột phá cảnh giới nội kinh cửu trọng thiên đỉnh phong. Hắn đang cùng một đầu cửu cấp linh thú Hóa Diễm Cuồng Sư đại chiến, quý khốc sói gào phối hợp Thiên Huyền Chỉ, chỉ lực cường đại hung hăng xuyên thấu đầu của Cuồng Sư.

Bịch!

Thân thể Hóa Diễm Cuồng Sư nặng nề ngã xuống. Một tháng rèn luyện lịch lãm sinh tử làm cho trên mặt Long Ngạo bớt đi mấy phần non nớt, nhiều hơn mấy phần tang thương cùng lạnh lùng.

“Thật nặng mùi máu tươi.” - Long Ngạo nhú nhú mũi. Hắn đi về phía bên trái, chỉ trong chớp lát đã thấy được một cảnh tượng rất rung động.

Cách đó không xa, một thanh huyết sắc đại đao, đang không ngừng xoay tròn giữa không trung. Trên thân chuôi huyết đao tỏa ra một mùi máu tanh kinh khủng, không ngừng cắn nuốt huyết dịch của linh thú bốn phía.

Bốn phía quanh huyết đao, xác linh thú nằm ngổn ngang lộn xộn. Đêm đại khái, Long Ngạo phát hiện trên mặt đất cách đó không xa lại có mấy trăm thi thể linh thú, toàn bộ bị huyết đao hấp thu huyết dịch.

Đây là tình huống gì?

Hấp thu vài phút đồng hồ, huyết đao mới dần hấp thu chậm lại, hấp thu xong hơn trăm đầu Linh thú huyết dịch, màu sắc trên thân huyết đao lộ ra càng thêm huyết hồng, giống như bị máu tiêm nhiễm vào.

“Chủ nhân, chuỗi đao này là chí tôn Thần Khí Huyết Âm Cuồng Đao, một mực không có chủ nhân, không bằng ngươi thu nó.”

Huyết Âm Cuồng Đao?

Thực ra Long Ngạo cũng muốn có được chuỗi Huyết Âm Cuồng Đao này, nhưng nhìn thấy tình huống vừa mới phát sinh trong nội tâm của hắn cũng có chút run rẩy.

“Chủ nhân, ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi.”

Chuyện đã đến trình độ này Long Ngạo cũng không tiếp tục chần chờ nữa. Hắn hướng về phía cách Huyết Âm Cuồng Đao không xa từ từ đi đến. Ngay tại thời điểm còn cách Huyết Âm Cuồng Đao hai mét, đột nhiên mũi đao nhắm vào hắn, trên thân đao tỏa ra một cỗ sát khí băng lãnh.

Long Ngạo lập tức dừng bước, hai mắt hắn nhìn chòng chọc vào cây đao, đột nhiên trong tay xuất hiện một cái hắc sắc tiểu ấn không lớn không nhỏ, chính là Long Ấn, tiếp đó truyền đến âm thanh của Long Phúc: “Chủ nhân, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của người mới có thể đề Huyết Âm Cuồng Đao hoàn toàn thân phục, đến lúc đó Long Ấn sẽ trợ giúp người.”

Long Ngạo gật đầu, hít một hơi thật sâu, trong tay cầm Long Ấn. Hắn bước một bước thật xa, tốc độ đột nhiên tăng lên, hung hăng hướng về phía Huyết Âm Cuồng Đao đánh tới. Dường như cảm ứng được chiến ý của đối phương, Huyết Âm Cuồng Đao phát ra một tiếng hoan hô, thân đao chém xuống, một đạo đao mang huyết sắc lừng lừng không mà đến.

Long Ngạo giật nảy mình, không dám có chút chủ quan, nghiêng người né tránh, Long Ấn cầm trong tay cũng hung hăng đập ra. Long Ấn có Long Phúc khống chế, tốc độ rất nhanh, trực tiếp hung hăng nện lên thân của Huyết Âm Cuồng Đao. Ngay sau đó, một đạo long ngâm vang vọng khắp chân trời.

Ngay sau đó, Long Ngạo cầm trong tay Long Ấn không ngừng đập mạnh vào Huyết Âm Cuồng Đao. Dường như không nghĩ tới thực lực của đối phương mạnh như thế, bất ngờ không đề phòng, Huyết Âm Cuồng Đao bị hắn nện trời đất quay cuồng.

Thừa cơ hội này, Long Ngạo dựa theo chỉ thị của Long Phúc, lập tức bắt đầu tranh thủ cơ hội thu phục. Đầu tiên là đem bản mệnh tinh huyết của bản thân không biết quý không hay nhỏ vào bên trên Huyết Âm Cuồng Đao, lại đem một tia linh hồn lực rót vào, mà Long Ấn trong tay lại không dừng lại chút nào, một cái lại nhanh hơn một cái.

Không biết đập bao nhiêu cái, chờ đến khi Huyết Âm Cuồng Đao dưới tình huống mơ hồ đã dung hợp với bản mệnh tinh huyết cùng linh hồn lực của Long Ngạo. Dường như có chút khó mà chấp nhận được, Huyết Âm Cuồng Đao không ngừng rên rỉ, thân đao càng tỏa ra một cỗ khí tức khó chịu, dường như là đang kháng nghị.

Long Ngạo thờnhệnhỗmột cái thật dài, Huyết Âm Cuồng Đao nhìn đã bị hàng phục, trong nội tâm hắn không ngừng vui mừng, trên mặt lại nghiêm trang nói: “Huyết Âm Cuồng Đao, ngươi đi theo ta, sẽ không nhục cho ngươi. Ngươi yên tâm, ta có thể cam đoan với ngươi, ngày sau ta nhất định sẽ cùng ngươi tung hoành thiên hạ, để thế nhân đều biết Huyết Âm ngươi lợi hại.”

Dường như còn có chút không cam lòng, nhưng sự tình đã đến trình độ này, Huyết Âm Cuồng Đao cũng không tiếp tục kiên trì, chính là ưng thuận với câu nói kia. Đúng là ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Huyết Âm Cuồng Đao lần nữa phát ra một đạo đao ngâm, tiếp đó chuỗi đao quay lại, rơi vào trong tay Long Ngạo, huyết mang trên thân đao cũng dần dần tán đi, khôi phục màu sắc cùng sắc bén của đao.

Cầm Huyết Âm Cuồng Đao trong tay, Long Ngạo có một loại cảm giác huyết mạch tương liên, trên mặt không khỏi lộ ra một tia vui mừng. Đang chuẩn bị thử Huyết Âm Cuồng Đao một chút, hắn “ồ” lên một tiếng, nhanh chóng quay người rời đi, chỉ chốc lát đã biến mất vô tung vô ảnh.

Long Ngạo vừa mới rời đi thì ba người Diệp Cô Thành liền chạy tới, nhìn thấy thi thể linh thú đầy đất, trên mặt ba người đều đầy vẻ chấn kinh, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trêu chọc

“Diệp đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hai người Liễu Cơ nói chung vẫn là nữ hài tử, từ trước tới nay chưa từng gặp qua những việc như thế này, thi thể linh thú nằm đầy đất, nhìn kinh khủng dị thường.

Diệp Cô Thành lắc đầu, sắc mặt hắn cũng có chút trầm xuống, nói: “Việc này không giống bình thường, chúng ta vẫn là nhanh chóng mang những thi thể linh thú này rời đi.”

Ba người họ đều không phải người ngu, đương nhiên biết những thi thể linh thú nằm trên đất này có ý nghĩa thế nào. Một khi mang những thi thể linh thú này rời đi, có thể bán đi được một khoản tiền không tệ.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên bốn phía truyền đến một cỗ sát khí huyết tinh kinh khủng, trong nháy mắt bao phủ lấy ba người. Ngay cả sắc mặt Diệp Cô Thành cũng thay đổi, âm thanh có chút run rẩy nói: “Là do ba người chúng ta vô ý mạo phạm tiên bối, mong xin tiên bối đại nhân đại lượng, không so đo với chúng ta.”

“Vô ý mạo phạm? Ngươi nói như vậy không biết xấu hổ sao, ngươi vừa mới nói muốn lấy đi hết những thi thể trên mặt đất, cái này cũng gọi là vô ý mạo phạm sao?”

Long Ngạo núp ở phía sau cây đại thụ, trên khóe miệng nở ra nụ cười đầy trêu chọc. Mặc dù thực lực của hắn còn chưa phải là đối thủ của Diệp Cô Thành, nhưng Huyết Âm Cuồng Đạo tỏa ra sát khí huyết tinh lại đủ để làm cho đối phương khiếp sợ.

Huống chi, có giá trị không nhỏ, cứ như vậy mà làm lợi cho ba người Diệp Cô Thành khiến trong lòng của hắn rất khó chịu.

“Tiền bối, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm, những thi thể linh thú trên mặt đất này ta cũng không có muốn động vào, ta là đệ tử Lưu Vân Tông.”

Lưu Vân Tông?

Long Ngạo nghe được Diệp Cô Thành tự giới thiệu cũng có chút kinh ngạc, bởi vì các tông môn trên Thiên Vũ Đại Lục hình thành nên thế chân vạc, mà Lưu Vân tông tại Thiên Châu cũng được coi là một cái tông môn không lớn không nhỏ, ít nhất áp đảo phía trên Lôi Vân Thành.

Khó trách Diệp Cô Thành chỉ mới trẻ tuổi như vậy đã có tên trên Thiên Châu Bách Chiến Bảng, thì ra phía sau có Lưu Vân Tông làm chỗ dựa.

“Ngươi muốn dùng Lưu Vân Tông để đe dọa ta?”

“Tiền bối, ta không dám, chỉ là chuyện lần này thực sự có hiểu lầm. Chúng ta cũng chỉ là vô ý mạo phạm, ta nghĩ tiền bối là tuyệt thế cao nhân chắc sẽ không so đo tính toán với chúng ta.”

Thật đúng là một nhân tài vượt mong ngửa(*), Long Ngạo rõ ràng thực lực của mình, dù cho có được Huyết Âm Cuồng Đạo cũng không có khả năng chiến thắng đối phương. Dựa vào chút huyết tinh sát khí do Huyết Âm Cuồng Đạo tỏa ra cũng chỉ có thể hù dọa đối phương một chút mà thôi.

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.”

Ba người Diệp Cô Thành Nghe được lời này sắc mặt liền lần nữa thay đổi.

“Tiểu tử, muốn lão phu thả các ngươi đi cũng có thể nhưng ngươi phải ăn sống một trong những thi thể linh thú ở đây.”

“A?” - Hai người Liễu Cơ bị hù cho mặt mày tái nhợt, chỉ cần vừa nghĩ tới Diệp Cô Thành ăn sống thi thể linh thú, thì hai người đã có loại cảm giác buồn nôn.

Sắc mặt Diệp Cô Thành rất khó coi, hắn không phải người ngu, đương nhiên biết đối phương có ý trêu chọc mình. Nhưng hắn lại bất lực, ai bảo thực lực của hắn không bằng đối phương. Người ta còn chưa hề lộ diện, chỉ mới phóng thích khí tức, đã để cho hắn có cảm giác không thể nào chống lại.

Hai tay Diệp Cô Thành nắm thật chặt, khuôn mặt đầy tức giận đã thể hiện tâm tình bây giờ của hắn, giống như núi lửa sắp bộc phát nhưng cuối cùng vẫn nhẫn xuống.

“Hi vọng tiên bối nói lời giữ lời.”

“Diệp đại ca, ngươi...”

Diệp Cô Thành phát tay, lạnh lùng hướng về phía có nhiều thi thể linh thú đi đến. Trên mặt đất, thi thể linh thú nằm ngổn ngang, Diệp Cô Thành không phải người ngu đương nhiên hắn sẽ chọn cái thi thể linh thú nhỏ nhất trong đó. Nhưng cho dù là như thế thì thi thể linh thú này cũng cao hơn nửa người.

“Oe!”

Diệp Cô Thành chỉ mới cắn một miếng nhỏ thì thiếu chút nữa đã phun ra, nhưng hắn vẫn cố nén buồn nôn trong lòng, bắt đầu cắn từng ngụm. Rõ ràng suốt ba canh giờ, rốt cục hắn cũng ăn hết một cái thi thể linh thú.

Cuối cùng Diệp Cô Thành cũng ăn xong, thậm chí ngay cả bước đi của hắn cũng lung lay. Hắn chỉ nói một câu “Chúng ta đi”, rồi liền được hai người Liễu Cơ dìu lấy, từ từ rời đi.

“Hôm nay ta để ngươi ăn thi thể linh thú, một năm sau, ta sẽ dùng thực lực của mình để đánh bại ngươi.”

Long Ngạo nhìn những thi thể trên mặt đất này, dường như có chút buồn rầu, dù sao thể tích của những thi thể này cũng thực sự quá lớn, không thể nào khiêng đi được.

“Long Phúc, ta có thể đem những thi thể này để vào không gian của Long Ẩn được không?”

“Không có vấn đề thưa chủ nhân.”

Trong lòng Long Ngạo vui vẻ, liền đem tất cả thi thể trên đất để vào không gian của Long ẩn, thuận tiện đem Huyết Âm Cuồng Dao cũng để vào. Lần này tiến vào Lôi Vân sâm lâm, vận khí coi như cũng không tệ, không chỉ tu vi đã thuận lợi đột phá cảnh giới nội kinh cứu trọng thiên đình phong, mà còn chiếm được Huyết Âm Cuồng Dao.

Vốn là Long Ngạo dự định tiếp tục ở lại Lôi Vân sâm lâm tu luyện, nhưng sau khi hắn đạt được những thi thể này liền muốn trở về gia tộc, bởi vì hắn biết, chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi này gia tộc vì muốn chuẩn bị xong đan dược đột phá cho mình mà đã bỏ ra rất nhiều kim tệ. Mặc dù những người khác không nói gì nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được rõ ràng là gia tộc đã cố gắng hết sức, đồng thời đã vượt ra khỏi khả năng của mình.

Nếu mang những thi thể linh thú vừa mới lấy được này đem đi bán, có thể được một cái giá tốt, coi như cũng là hết mình vì gia tộc.

Long gia, Xích Hòa trấn.

Trong luyện võ tràng, truyền đến tiếng của Long Lực dường như có chút khó tin, hỏi: “Ngạo nhi, đây đều là chiến lợi phẩm của ngươi khi tiến vào Lôi Vân sâm lâm sao?”

Nhìn thấy gia gia cùng Nhị thúc vui vẻ như thế, Long Ngạo rất vui vẻ, gật gật đầu, nói: “Cũng có thể nói như vậy.”

Trên mặt Long Hạo Thạch đầy vẻ tự hào cùng kích động. Dù sao có được đứa cháu như vậy cũng là chuyện mà hắn tự hào nhất.

“Gia gia, Nhị thúc, ta biết trong khoảng thời gian này gia tộc đã vì ta mà tiêu tốn rất nhiều đồng vàng...”

Còn không đợi Long Ngạo nói hết, Long Hạo Thạch đã nói: “Ngạo nhi, gia tộc sẽ cố gắng hết sức để trợ giúp trong trận chiến của ngươi với Long Ngọc Lang một năm về sau. Có những thi thể linh thú này, sẽ đủ đồng vàng để mua Tụ Linh Đan, ta sẽ thông báo cho phụ thân ngươi mau chóng mua Tụ Linh Đan.”

Tụ Linh Đan đối với vũ giả nội kinh thập trọng thiên không khác nào bảo bối. Cũng không phải nội kinh thập trọng thiên có Tụ Linh Đan sẽ đạt được cảnh giới Tiên Thiên, mà khi vũ giả sử dụng Tụ Linh Đan sẽ làm tăng tỷ lệ đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Tụ Linh Đan rất quý giá, nên giá cả cũng không phải thấp. Cho dù lấy thực lực của Long gia, muốn mua một khóa Tụ Linh Đan cũng là lực bất tòng tâm.

“Phụ thân, lần này ta nghĩ sẽ mang theo Ngạo nhi cùng với tên đệ tử trong gia tộc đi tới Lôi Vân Thành, giúp chúng thấy chút việc đời, ý của ngươi như nào?”

“Ừ, ngươi hãy đi sắp xếp một chút. Mười ngày sau các ngươi sẽ tiến về Lôi Vân Thành. Nhớ kỹ, đừng gây chuyện thị phi, nhất là khi thấy người Long gia của Lôi Vân Thành thì có thể trốn xa chừng nào tốt chừng đó.”

“Phụ thân, ngươi yên tâm, ta biết cái gì nên làm.”

Nghe được Nhị thúc muốn dẫn mình tới Lôi Vân Thành, Long Ngạo cũng có chút vui vẻ, bởi vì ngoài việc cha mẹ hắn tọa trấn ở Lôi Vân Thành, thì hắn cũng muốn trải nghiệm chút sự đời.

(*) Vuốt móng ngựa: có nghĩa là nịnh hót.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Khiêu chiến

Địa vị của Long Ngạo tại Long gia đã sớm khác xa với ngày xưa.

Bây giờ tất cả mọi người trong Long gia không còn ai dám chế nhạo Long Ngạo là phế vật. Những đệ tử đời thứ ba, bất kể người nào nhìn thấy Long Ngạo cũng đều cung kính gật đầu.

Long Ngạo nhìn thấy như vậy, trên mặt cuối cùng cũng có vẻ tươi cười. Mười năm kiên trì, mười năm chấp nhất, cuối cùng cũng có hồi báo, nghĩ lại thì tất cả đều đáng giá.

“Thất ca, gia gia cho gọi huynh tới đại điện.”

Giờ phút này, nhìn Long Chính muốn bao nhiêu cung kính liền có bấy nhiêu cung kính, so sánh với Long Chính một tháng trước dường như là hai người khác nhau.

Đối với việc thái độ của mọi người đều thay đổi, Long Ngạo đương nhiên biết là vì cái gì. Nếu không có chuyện hắn đánh bại đại ca, đánh bại Long Tử Du, thì thử hỏi những người này có còn cung kính với hắn như vậy không?

Long Ngạo gật đầu, cũng không so đo chuyện lúc trước, dù nói thế nào thì trong cơ thể của bọn họ thủy chung chảy cùng một loại huyết mạch. Tiếp đó, Long Ngạo đứng dậy đi về hướng đại điện của Long gia.

Long Ngạo vừa mới đến bên ngoài đại điện của Long gia đã nghe được tiếng gào thét từ trong truyền ra.

“Long Hạo Thạch, hôm nay bất kể thế nào, ngươi đều phải cho ta một cái công đạo. Con mẹ nó, cháu trai bảo bối của ta vậy mà bị tên phế vật kia phé đi đàn điền, chuyện này tương đương với việc phé bỏ tư cách tu luyện của cháu ta.”

Trong đại điện của Long gia, Dương Thần cùng Dương Bất Lực sắc mặt tái nhợt và gia chủ Dương gia Dương Quan Thiên đang tức giận nhìn chằm chằm Long Hạo Thạch ngồi ở vị trí chủ vị, còn có đôi diện với Long Lục là đệ tử mạnh nhất đời thứ ba Long Anh.

Long Hạo Thạch lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Dương Quan Thiên, đầu ngươi bị nhúng nước hã, trận chiến giữa cháu trai bảo bối của ta cùng Dương Bất Lực xảy ra cũng đã lâu mà bây giờ ngươi mới tới tìm ta nói việc này có phải là hơi trễ hay không?”

“Đúng rồi, ý ngươi là sau này cháu trai bảo bối của ngươi có xảy ra chuyện gì thì đều tính hết lên đầu cháu trai của ta phải không?”

“Ngươi.”

Còn không đợi Dương Quan Thiên nổi giận, bên ngoài có một thiếu niên đang tiến đến, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan cương nghị, trên mặt ít đi một phần non nớt, nhiều hơn một phần lạnh lùng.

Nhìn thấy kẻ đã phé bỏ cháu trai bảo bối của mình, Dương Quan Thiên thiếu chút nữa thì đã xuất thủ, hắn tức giận quát: “Tên phế vật, ngươi dám hủy đàn điền cháu của ta, con mẹ nó, có phải ngươi chán sống rồi phải không?”

“Phé vật?”

Lạnh lùng cười một tiếng, Long Ngạo đầu tiên thi lễ với gia gia và nhị thúc một cái, lúc này mới có chút giễu cợt nói ra: “Nếu ta là phế vật, bảo bối cháu trai của ngươi chẳng phải là ngay cả phế vật cũng không bằng hay sao?”

“Ngươi dám chống đối ta? Cái tên phế vật này, ta giết ngươi.”

“Đủ rồi, Dương Quan Thiên, ngươi phải nhớ kỹ nơi này là Long gia, không phải là Dương gia của ngươi, ngươi muốn đánh nhau phải không?”

Nhìn thấy Long Hạo Thạch thật sự đang nổi giận, Dương Quan Thiên lúc này mới hơi thu liễm lại một chút. Nhưng nghĩ tới cái tên phế vật trước mắt này đã hủy đi đàn điền của cháu mình, khiến cho cả đời nó không thể tu luyện được, hắn không thể nhịn được lửa giận trong lòng nữa mà muốn phát tiết ra ngoài.

Thực ra, trong trận chiến lúc trước của Long Ngạo cùng Dương Bất Lực, mặt ngoài Dương Bất Lực cũng không xảy ra chuyện gì. Nhưng một tháng sau, không biết vì nguyên nhân gì đàn điền của hắn đột nhiên bị hủy, từ đó hắn không thể tiếp tục tu luyện. Chuyện này Dương gia đương nhiên sẽ tính trên đầu Long Ngạo.

“Tất cả mọi người đều nhìn thấy trận chiến lúc trước của ta và Dương Bất Lực, cuối cùng là ngươi mang theo Dương Bất Lực rời khỏi lời đài. Ta muốn hỏi ngươi, lúc đó ta phé đàn điền của Dương Bất Lực như thế nào?”

Dương Thần bị hỏi cho á khẩu không trả lời được, dù sao lúc đó con của mình thực sự cũng không bị phé đi đàn điền. Nhưng hắn không phải người ngu, hắn khẳng định trăm phần trăm, chuyện đàn điền của con trai mình bị phé, chính là do tên phế vật trước mắt này gây ra.

Lạnh lùng hừ một tiếng, âm thanh Dương Thần lạnh như băng nói: “Phé vật chính là phế vật, dám làm không dám thừa nhận.”

“Ha ha, Dương Quan Thiên, Dương Thần, nếu các ngươi đã nói là do ta gây nên, vậy ta liền thừa nhận, bây giờ các ngươi lại muốn thế nào?”

Các ngươi lại muốn thế nào?

Long Hạo Thạch cùng Long Lục nghe được Long Ngạo thừa nhận điều giết này cả người, mà Dương Quan Thiên lại cười lạnh lùng, nói: “Tốt cho một tên phế vật cuồng vọng, giết người thì đền mạng thiếu nợ thì trả tiền, ngươi đã phé đi đàn điền của cháu của ta, vậy ta cũng phé đi đàn điền của ngươi.”

“Đương Quan Thiên, người dám.”

“Gia gia, việc này cứ giao cho ta xử lý. Đương Quan Thiên, trận chiến lúc trước giữa ta và Đương Bất Lực là do tự hắn gây ra. Là do cháu của ngươi vô sỉ, ngang nhiên ra tay với ta, đừng bảo là đàn điền của Đương Bất Lực bị phé, cho dù có chết cũng là hắn gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác.”

Sự thật chính là như thế.

Đương Quan Thiên cùng Đương Thần biết rõ chuyện này Long gia không sai, nhưng phần nộ trong lòng không cách nào kìm nén được. Nếu việc này cứ tính như vậy, thử hỏi sau này Đương gia làm sao có thể tồn tại ở Xích Hóa trấn?

“Mặc kệ việc này có phải do ta gây nên hay không, Đương gia vẫn nhận định là do ta làm, đã như vậy, việc này liền kết thúc tại đây. Đương Thần, ta chính thức khiêu chiến ngươi, ta thua liền mặc kệ tùy Đương gia xử lý, nhưng nếu ngươi thua thì lập tức rút khỏi Long gia ta.”

Chính thức khiêu chiến ngươi?

Đương Quan Thiên nghe được Long Ngạo muốn khiêu chiến Đương Thần liền bật cười ha hả, dường như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, một tên phế vật lại dám khiêu chiến con của mình?

“Ngạo nhi, không cần phải lỗ mãng.”

Long Hạo Thạch nhìn thấy cháu của mình muốn khiêu chiến Đương Thần dường như cũng hơi kinh ngạc. Dù sao Đương Thần cũng là vũ giả cảnh giới nội kinh thập trọng thiên, lấy thực lực bây giờ của Ngạo nhi làm sao có thể là đối thủ của Đương Thần.

“Ngạo nhi, việc này cứ giao cho gia tộc xử lý, ngươi lui xuống nhanh.” - Long Lực cũng có chút bối rối, liền muốn chuẩn bị lời đưa cháu lỗ mãng này của mình nhanh chóng rời đi.

Nhưng Long Ngạo lại kiên định lạ thường nói: “Gia gia, Nhị thúc, việc này giao cho ta.”

Bất kể là Long Hạo Thạch hay Long Lực đều có chút kinh ngạc, nhìn thật kỹ vào đứa cháu trước mặt này của mình một chút rồi đều ngồi xuống nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

“Đương Thần, ngươi có dám ứng chiến?”

“Ha ha, vì sao ta lại không dám ứng chiến? Ngược lại hôm nay ta muốn xem xem vì sao một tên phế vật lại dám cuồng vọng như vậy. Long Ngạo, ta nói trước, quyền cước không có mất, đao kiếm vô tình, nếu ngươi có xảy ra chuyện gì, Đương gia chúng ta sẽ không chịu trách nhiệm.”

Ý tứ của Đương Thần rất đơn giản, chính là muốn trong trận chiến này, thay con của mình báo thù rửa hận, cho dù có giết đối phương cũng không có liên quan đến mình và gia tộc.

Long Hạo Thạch cùng Long Lực nghe những lời này, trong nháy mắt sắc mặt chuyển sang lạnh lùng. Trước khi Long Hạo Thạch nổi giận, Long Ngạo lại nói: “Không có vấn đề, ta cũng hi vọng, nếu như đàn điền của ngươi cũng bị phé đi, hi vọng sẽ không có gia tộc nào không biết xấu hổ tới hỏi tội ta.”

Long Ngạo nói xong liền quay người đi ra khỏi đại điện, Long Hạo Thạch cùng Long Lập cũng đi theo ra ngoài.

“Phụ thân.”

“Thần nhi, lần này là cơ hội tuyệt vời cho chúng ta báo thù, chút nữa ngươi đừng nương tay, trực tiếp giết chết bất luận tội, tất cả hậu quả ta sẽ gánh chịu.”

“Ta hiểu.” - Đương Thân âm hiểm gật đầu. Ba người Đương gia cũng rời khỏi đại điện, mà tin tức Long Ngạo khiêu chiến Đương Thần cũng trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Long gia. Chỉ chốc lát, bốn phía quanh đại đường đã đông nghịt đệ tử Long gia, còn có đệ tử Đương gia cùng người của một vài gia tộc khác nghe được tin mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người không phạm ta, ta không phạm người

Người không phạm ta, ta không phạm người.

"Tên phế vật Long Ngạo này muốn khiêu chiến à, thật sự là không biết sống chết mà."

"Phế vật chính là phế vật, nếu hần có thể thắng, thì ta sẽ đi chết."

Nghe bốn phía cười cợt khinh bỉ, Dương Thần cười lạnh một tiếng, trên mặt tràn ngập vẻ xem thường và khinh bỉ, lạnh lùng nói:

"Nếu ngươi có thể chịu đựng nổi mười chiêu của ta thì ta sẽ xin chịu thua."

"Mười chiêu à?"

Mặc cho ánh mắt tất cả mọi người dường như không tin nổi, Long Ngạo nhẹ nhàng lắc đầu, đột nhiên nói ra:

"Trong vòng chín chiêu, ta sẽ làm cho ngươi ngã nhào xuống mặt đất."

“Phốc!”

Nghe Long Ngạo nói, tất cả mọi người xung quanh không ai nhìn được liền bật cười.

"Long Ngạo, ta thực sự muốn xem xem ngươi làm thế nào mà trong chín chiêu có thể đánh bại được ta."

Bị người khác khinh thường như thế, quả thực thúc thúc có thể nhẫn nhịn nhưng thâm thâm không thể nhẫn nhịn được, mặt động có thể nhẫn nhịn hay sao?

Tiến lên một bước, sau đó thân thể Dương Thần thoát biến đi, thân là võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên, nội kinh mạnh mẽ cùng với song chưởng hung hăng bổ ra, người chưa tới kinh lực không lồ của hần đã tới trước.

Long Ngạo không dám có chút chủ quan nào, bởi vì trong lòng hần biết rất rõ nội kinh Cửu Trọng Thiên và nội kinh Thập Trọng Thiên chênh lệch cũng không là bao, cho nên hần phải toàn lực ra tay, tốt nhất là phải tốc chiến tốc thắng, một kích tất trúng.

Chính vì thế Long Ngạo liền sử dụng Quỷ khốc lang hào cùng Thiên Huyền Chỉ, chỉ lực mạnh mẽ hung hăng bắn ra. Trong nháy mắt hai người đã vào trận chiến, mỗi một quyền chạm vào nhau, nội kinh liền bắn ra bốn phía, giống như hai khối cự thạch chạm vào nhau, tia lửa bắn ra tứ tung.

"Nội kinh Cửu Trọng Thiên."

Nhìn thấy cháu trai giao chiến hai mắt Long Hạo Thạch sáng lên, bởi vì hần cũng thật không ngờ, thời gian một tháng ngắn ngủi tu vi cháu trai mình lại một lần nữa đột phá, trở thành võ giả nội kinh Cửu Trọng Thiên.

"Phụ thân, chúng ta không thể để cho Dương Thần làm tổn thương Ngạo nhi."

Khoát khoát tay, Long Hạo Thạch nói:

"Ta biết rõ mà."

Quyền chưởng đụng độ khiến cho hai người Dương Thần và Long Ngạo đều lui về sau ba bước. Nhìn thấy gã trai trẻ như lung lay sắp đổ, Dương Thần hình như có chút ngạc nhiên, nhưng không có vẻ gì muốn nương tay, lần nữa hần lại lao ra như một mũi tên.

Trong nháy mắt, hai người đã đại chiến ba hiệp bất phân thắng bại. Đám người xung quanh vừa theo dõi vừa bàn tán, bỗng chốc im lặng như tờ, ai nấy đều trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào trận chiến, dường như không muốn bỏ qua bất cứ điều gì ở trên đây.

Cảnh giới của Long Ngạo do tăng lên sai cách nên thực sự không thể xuất chiêu tốt, nhưng trải qua một tháng tu luyện và liên tục chém giết không ngừng, sức chiến đấu của Long Ngạo rõ ràng tăng lên một bậc, lại phối hợp cùng với Thiên Huyền Chỉ nên có thể khiêu chiến vượt cấp. Nếu so với một vị võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên thì hần là bất phân thắng bại.

Chỉ cần dựa vào điểm này, Long Ngạo cũng đủ để hần tất cả mọi người ở đây.

"Đã là chiêu thứ năm rồi, có người vừa mới nói trong vòng mười chiêu nhất định có thể đánh bại được Thất ca, không biết chuyện này có thể thành hiện thực không nữa."

"Nguyện vọng này thực rất xa xôi, nếu không cẩn thận Dương Thần còn có thể bị thua nữa đó, cũng có người vừa mới nói, hần sẽ đi chết."

Nghe người trong Long gia khinh bỉ không kiêng nể gì cả, đệ tử Dương gia dường như buồn khổ tới cực điểm, bởi vì không ai nghĩ tới đại gia của bọn hần rõ ràng ngay cả một phế vật cũng giải quyết không xong, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì đúng là không thể tin được.

Nhìn thấy mỗi một chiêu của Long Ngạo càng lúc càng mãnh liệt tung ra đánh thẳng tới đối phương, Long Hạo Thạch và Long Lực thực sự vô cùng hưng phấn, bởi vì bọn họ biết rõ, cháu trai mình vẫn có thể tiếp tục tu luyện, nói không chừng một năm sau còn có thể đánh bại Long Ngọc Lang. Nếu điều đó thành hiện thực Long gia nhất định sẽ nở mày nở mặt.

Đã qua năm chiêu.

Trận chiến càng lúc càng dữ dội, sắc mặt Dương Thần cũng càng lúc càng khó coi, hần chắc chắn không thể ngờ thực lực của đối phương đột nhiên lại

trở nên mạnh mẽ như thế, có thể tự mình chiến đấu, hơn nữa chưa lúc nào rơi vào thế hạ phong.

"Ta không thể thua, chết cũng không thể thua."

Trong nội tâm Dương Thần biết rất rõ, nếu trong mười chiêu không thể đánh bại đối phương thì không chỉ thua mà hẳn làm gì còn mặt mũi mà tồn tại nữa? Dương gia còn mặt mũi nào mà tồn tại nữa? Chỗ đứng của Dương gia sau này tại Xích Hòa trấn sẽ ra sao?

"Hừ, là tại ngươi muốn chết mà."

Dương Thần đã bị bức đến bước đường cùng, hẳn biết rõ trong vòng mười chiêu căn bản không thể nào đánh bại đối phương, nhưng vẫn muốn tiếp tục trận chiến, vì chính mình, và cũng coi như là vì gia tộc.

Đột nhiên Dương Thần rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm(*), vung tay chém về phía Long Ngạo đang nghiêng người núp ở phía dưới. Một kiếm lập tức xẹt qua, nếu Long Ngạo không kịp thời tránh được thì chắc chắn một nhát kiếm này cũng đủ để lấy đi tính mạng hắn.

"Dương Thần, ngươi thật hèn hạ." - Long Hạo Thạch thấy vậy không nhịn được quát lên.

"Long Hạo Thạch, đã nói trước là bọn họ đơn đả độc đấu, ngươi nếu ra tay có phải là đã phá bỏ quy củ hay không?"

Thấy Dương Quan Thiên ngăn cản mình, Long Hạo Thạch thực sự phẫn nộ tới cực điểm, quát:

"Rõ ràng nhĩ tử của ngươi vô sỉ dùng binh khí đánh lén. Dương Quan Thiên, có phải là ngươi không biết xấu hổ hay không?"

Hừ lạnh một tiếng, Dương Quan Thiên giọng lạnh lùng nói:

"Hình như cũng không có quy định không thể dùng binh khí."

"Ngươi đi chết đi!"

Nhìn cháu trai bảo bối của mình bị đánh lén, Long Hạo Thạch tức giận đến tột cùng, nhưng cuối cùng vẫn chịu nhẫn nhịn, bởi vì đúng như lời Dương Quan Thiên nói, thật sự không có quy định không được sử dụng binh khí trong chiến đấu.

"Hừ hừ, Dương gia thật đúng là quá vô sỉ, không chỉ có lấy lớn hiếp nhỏ còn đột nhiên dùng binh khí đánh lén, ta xem ra Dương Thần về sau không cần gọi là Dương Thần nữa."

"Ngũ Ca, vậy nên gọi hắn gì?"

"Cứ gọi Dương vô sỉ, hoặc gọi thẳng là Dương hèn hạ tính toán."

Không chỉ có đệ tử Long gia, hai đại gia tộc khác đang xem là Nam Cung gia tộc và Vương gia nhân cũng ồn ào cười to. Bất kể nói thế nào, Dương Thần đột nhiên đánh lén thật sự hèn hạ vô sỉ không thể nào nói nổi, huống chi Dương Thần chính là đã lấy lớn hiếp nhỏ, mặc kệ trận chiến này ai thua ai thắng, Dương Thần xem như đã tự bôi nhọ thanh danh của chính mình.

Cánh tay trái của Long Ngạo bị nhuyễn kiếm chém thoáng qua một phát, chảy ra một tia máu tươi, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn đối phương, nói:

"Ngươi đánh lén à?"

"Hừ, binh bất yểm trá(*), phé vật, ta nói cho ngươi biết quy tắc, đây chính là người thắng làm vua người thua làm giặc, chỉ cần trong mười chiêu ta có thể đánh bại ngươi thì ta thắng rồi, chắc gia gia của ngươi cũng không còn lời nào để nói. Thế nào hả, chẳng lẽ ngươi không phục?"

Không ngờ Dương Thần lại hèn hạ vô sỉ tới mức như vậy, rõ ràng mình sai trước lại nói như chuyện bình thường.

Nghe Dương Thần nói vậy, trong lòng Long Ngạo phút chốc sát ý hiện lên. Long Ngạo vẫn luôn là như thế, người không phạm ta, ta sẽ không phạm người, người đã phạm ta thì bất kể là phạm việc gì thì phải trả gấp đôi, mặc kệ đối phương là người phương nào, cho dù Thiên Vương lão tử cũng không thêm quan tâm.

"Ha ha ha, phé vật chính là phé vật, tức giận cho đã rồi thì ngươi cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật thôi, Long Ngạo, hôm nay ta muốn phé bỏ đan điền của ngươi."

"Ngươi thật đáng chết."

Vừa dứt lời trong tay Long Ngạo đã xuất hiện một thanh đại đao màu đỏ máu, tựa hồ bị máu tươi nhuộm qua, mặc dù không tu luyện bất cứ chiêu thức nào về đao vũ kỹ(*), nhưng Huyết Âm Cuồng Đao vốn là do huyết tính sát khí của bản thân sinh ra, cũng đủ để Dương Thần khiếp sợ.

Trong ánh mắt tất cả mọi người đều lộ rõ vẻ khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi sẽ xảy ra tình huống như vậy. Long Ngạo cầm trong tay Huyết Âm Cuồng Đao nhắm hướng Dương Thần bổ tới, thanh đao đỏ như máu lập tức xé toạc không gian bay đi.

(*) Nhuyễn kiện: Thanh kiếm mỏng, nhỏ.

(*) Binh bất yểm trá: Chiến tranh không ngại dối lừa.

(*) Dao vũ kỹ: Kỹ thuật dùng dao.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một dao chém chết

Huyết sắc đao?

Nhìn thấy Long Ngạo bỏ ra được huyết sắc đao mang, tất cả mọi người đều không biết là chuyện gì.

Kiểm khí, đao mang chỉ có võ giả Tiên Thiên mới có thể ngưng tụ ra, Long Ngạo sao có thể làm được như vậy?

Long Ngạo bỏ ra huyết sắc đao mang đã làm cho tất cả mọi người đều khiếp sợ, ai nấy đều ngẩn ngơ như gà gỗ, ngây ngốc đứng nhìn. Ngay cả Dương Quan Thiên dường như cũng quên cả việc tìm cách tương trợ Dương Thần, đến lúc lấy lại tinh thần, phát hiện ra thì đã trễ.

"Không thể nào, điều đó không thể nào xảy ra, người không phải võ giả Tiên Thiên thì làm sao có thể phát ra đao mang?"

Giờ khắc này trên mặt Dương Thần tràn ngập khiếp sợ, bởi vì hắn không tin đối phương là một gã võ giả Tiên Thiên.

"Chết."

Long Ngạo căn bản không để cho Dương Thần có bất cứ cơ hội nào nữa, huyết sắc đao mang nhanh như thiểm điện chém thẳng xuống đầu Dương Thần, phân hắn thành hai mảnh. Có lẽ là đao mang quá nhanh, quá thẳng nên mãi đến sau khi Dương Thần ngã xuống đất, máu tươi mới bay vọt ra.

Dương Thần chết?

Đệ nhất truyền nhân đời thứ hai của Dương gia cứ như vậy bị một đao của Long Ngạo đánh chết?

Nhìn thấy sự việc xảy ra trước mắt, tất cả mọi người đều há hốc mồm, cho dù là người của Long gia cũng đều trợn mắt há mồm, không biết Long Ngạo rốt cuộc làm như thế nào mà dùng được tu vi nội kinh Cửu Trọng Thiên, một đao đánh chết một vị võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên, chuyện này có thể xảy ra sao?

"Súc sinh, ta giết ngươi."

Nhìn thấy nhĩ tử của mình ngã xuống đất không dậy nổi, Dương Quan Thiên sau khi lấy lại tinh thần thì gầm lên giận dữ, tất cả mọi người cũng đều lao lên. Long Hạo Thạch sớm đã có sự chuẩn bị dĩ nhiên là sẽ ra tay. Hai đại võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên đỉnh phong xông vào đánh nhau, thân thể Dương Quan Thiên bay lên cao.

Giữa không trung, chỉ một lúc sau Dương Quan Thiên rơi thẳng xuống đất, nhưng nếu là người sáng suốt liếc qua là có thể nhìn ra được thân thể Dương Quan Thiên đã bắt đầu lung lay sắp đổ, hình như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Những người đứng bên cạnh Dương Thần vô cùng khiếp sợ, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, cũng chỉ bất lực nhìn thi thể rơi Dương Thần rơi xuống đất.

"Dương Quan Thiên, Long Ngạo và Dương Thần đánh một trận sinh tử do trời định, người làm như vậy là không xem Long gia ta ra gì sao?"

Trước mặt Long Ngạo, Dương Quan Thiên không kiềm chế sự tức giận, trên người toả ra sát khí khủng khiếp. Nhưng cuối cùng lý trí đã chiến thắng cảm xúc, bởi Dương Quan Thiên biết rõ, một khi hắn ra tay thì Long Hạo Thạch nhất định cũng sẽ ra tay. Đến lúc đó bản thân mình chưa chắc đã giữ được, như vậy Dương gia xem như xong rồi.

"Long Ngạo, mối thù giết con không đội trời chung này một ngày nào đó ta sẽ trả, ta sẽ đem ngươi đi băm thây vạn đoạn."

"Xin đến chỉ giáo bất cứ lúc nào."

"Bất Cừ, mang theo thi thể phụ thân ngươi, chúng ta đi."

Dương Quan Thiên, Dương Bất Cừ cùng với người của Dương gia không dám có chút chần chừ nhanh chóng rời đi, ngoài ra hai đại gia tộc khác cũng vì khiếp sợ mà chậm rãi rời đi.

Sau đó, trước đại đường của Long gia chợt phát ra tiếng hoan hô và vui mừng không thôi, bởi vì không ai ngờ Long Ngạo có thể chém chết Dương Thần.

Con người chính là như vậy, khi đã có một địa vị nhất định thì không chỉ có người hâm mộ, ghen ghét, thù hận, mà còn có người sùng bái, giờ khắc này Long Ngạo chính là đang được sùng bái như vậy, cho dù lúc trước bị người khác khinh bỉ và khi nhục, nhưng giờ thì đã hoàn toàn đổi khác.

Trong thư phòng, tất cả mọi người đã giải tán.

"Ngạo nhi, lần này con chém giết Dương Thần Dương Quan Thiên chắc chắn sẽ không chịu để yên, cho nên từ nay về sau con phải cẩn thận hơn đó, hiểu chưa?"

Gật gật đầu, Long Ngạo nói:

"Gia gia, người yên tâm, cứ coi như là Dương Quan Thiên đích thân đến đây, con vẫn tin mình có thể ứng đối."

Nhìn cháu trai của mình, Long Hạo Thạch phát hiện hần càng lúc càng không thể hiểu nổi cháu trai của mình nữa, trong mấy tháng ngắn ngủi, từ một người mà ai nấy khinh bỉ là phế vật biến thành một võ giả nội kinh Cửu Trọng Thiên, chuyển biến như vậy hình như là quá nhanh rồi.

Long Ngạo và Dương Thần chiến một trận, hơn nữa tin tức Long Ngạo một đao chém giết Dương Thần giống như mọc cánh lập tức truyền khắp cả Xích Hôa trấn, ai nấy khi nghe được tin tức thật sự sợ hãi, không biết tên phế vật Long gia kia rốt cuộc vì sao có thể làm được như vậy.

Long Ngạo chính là nhân vật nổi danh nhất Xích Hôa trấn hôm nay.

Trong đại đường của Dương gia.

Nhìn thi thể trên mặt đất, sắc mặt Dương Quan Thiên thực sự buồn bã tới cực điểm, những người đứng xung quanh ai ấy cũng hoảng loạn.

"Bất Cừ, ngươi lập tức mang thư của ta và vật này đi đến Hắc Phong Sơn, mời đám Hắc Phong đạo nhân đến đây."

Đám Hắc Phong đạo nhân?

Dù không thực sự hiểu ý của gia gia là gì, nhưng thù giết cha không đội trời chung, huống chi mình còn bị đối phương phế đan điền, Dương Bất Cừ cảm thụ và vật ấy lập tức khởi hành đi đến Hắc Phong Sơn.

Đại đường chỉ còn lại có một mình Dương Quan Thiên, liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất, đột nhiên Dương Quan Thiên u ám cười lạnh, lẩm bẩm:

"Long gia, ta sẽ khiến cho các ngươi phải hối hận về chuyện ngày hôm nay, ta chắc chắn giết sạch người của các ngươi từ cao đến thấp, không chừa một ai."

Chuyện Long Ngạo chém chết Dương Thần, Vương Vũ Âm nghe được lập tức chạy tới Long gia, nhìn thấy Long Ngạo lập tức lo lắng hỏi:

"Long Ngạo, huynh không sao chứ?"

"Không sao cả, muội tới đây làm gì?"

"Hừ, chuyện lớn như vậy, huynh cũng không cho muội biết một tiếng, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với huynh, muội biết phải làm gì bây giờ?"

Nghe được chuyện đó, Long Ngạo cười.

"Huynh còn cười à? Long Ngạo, muội cho huynh biết, huynh chém giết Dương Thần, Dương Quan Thiên và Dương gia chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, muội sẽ đi nói với gia gia để cho Vương gia và Long gia liên thủ lại. Muội thực sự muốn nhìn xem Dương gia sẽ làm thế nào đây?"

Bá nữ không hổ là bá nữ, nói ra lời nào cũng đều có khí phách như thế.

Trong lòng Long Ngạo như bị ảm ức, kéo tay Vương Vũ Âm nói:

"Việc này ta sẽ xử lý, yên tâm, ta không sao. Đúng rồi, mấy ngày nữa ta sẽ tạm thời rời khỏi Xích Hôa trấn, theo Nhị thúc đến Lôi Vân thành."

"Muội cũng muốn đi."

Hình như sớm đã đoán được ý của bá nữ, Long Ngạo cũng không ngạc nhiên mấy, gật gật đầu nói:

"Được, muội trở về chuẩn bị đi, mười ngày sau chúng ta sẽ xuất phát."

Trên khuôn mặt tròn trĩnh của Vương Vũ Âm tràn ngập hưng phấn và chờ mong, trong nháy mắt nàng nhẹ nhàng hôn lên má Long Ngạo, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi, chẳng mấy chốc đã không thấy đâu nữa.

Sờ sờ lên má, Long Ngạo cười cười ngượng ngùng.

Mười ngày sau hần phải rời khỏi Xích Hóa trấn đi đến Lôi Vân thành, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên đi đến Lôi Vân thành. Long Ngạo biết rõ Lôi Vân thành không giống với Xích Hóa trấn, ở đó không chỉ có gia tộc hùng mạnh mà còn có rất nhiều thiên tài, hơn nữa Long Ngọc Lang cũng ở Long gia của Lôi Vân thành.

Nghĩ đến cái tên Long Ngọc Lang, Long Ngạo nắm chặt hai tay lại, trận chiến một năm sau hần nhất định phải thắng, nhất định sẽ thắng, mặc kệ là có bao nhiêu khó khăn. Võ giả dù chịu bao nhiêu khó khăn cũng không từ, nhất quyết không cúi đầu, nhất quyết không buông bỏ, không sợ hãi, loại bỏ tất cả trở ngại, mặc kệ phía trước có nguy hiểm gì đều muốn dũng cảm tiến tới, như vậy mới có thể từng bước tiến lên, từng bước một chạm vào đỉnh phong võ đạo.

Mười ngày sau Long Lập mang theo Long Ngạo, Vương Vũ Âm, Long Tử Du rời khỏi Xích Hóa trấn, hướng về phía Lôi Vân thành.

Ở phía xa xa trong Xích Hoá trấn, Dương Quan Thiên lạnh lùng nhìn theo bọn họ đi xa dần, cười lạnh nói:

"Đi đi, coi như ta để cho các ngươi sống thêm vài ngày."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bị coi thường

Trên đường đi, Long Ngạo dựa vào Long Phúc ở trong Huyết Trì luyện hóa, không ngừng hấp thu Tiên Thiên Thủ đan, sức mạnh tăng lên rất nhanh.

Mặc dù Hoang vu Thánh thể coi như không đấy, nhưng cũng phải thừa nhận một viên Tiên Thiên Thủ đan này ẩn chứa sức mạnh thật sự khổng lồ, đủ để bù đắp năng lượng cho Hoang vu Thánh Thể. Do đó cũng làm cho tu vi của Long Ngạo đạt tới nội kinh Cửu Trọng Thiên đỉnh phong. Nhưng muốn đột phá nội kinh cảnh giới Thập Trọng Thiên, một viên Tiên Thiên Thủ đan còn lâu mới đủ.

Một viên Tiên Thiên thủ đan không đủ?

Vừa nghĩ tới Hoang vu Thánh thể chính là một nơi không đấy, trên mặt Long Ngạo liền toát ra một cảm giác thật khó tả.

"Chủ nhân, nếu có thể ta muốn bắt đầu giúp người luyện chế hồn nô."

Hồn nô?

Nhắc tới hồn nô Long Ngạo rất hiếu kỳ. Theo như lời Long Phúc, nhờ vào Huyết Trì luyện chế ra hồn nô, có thể cung cấp cho mình năng lực, bởi thực lực của hồn nô rất mạnh.

"Long Phúc, không biết để luyện chế hồn nô cần có điều kiện gì?"

"Chủ nhân, điều kiện luyện chế hồn nô rất đơn giản, chỉ cần chủ nhân chém giết võ giả hoặc linh thú, sau đó thu nạp linh hồn của chúng, đến lúc đó ta sẽ tự biết luyện chế hồn nô, một khi luyện chế thành công thực lực hồn nô sẽ tăng lên từ một phần ba đến gấp đôi."

Long Ngạo cũng không thấy vui vẻ gì, bởi vì hần biết rõ, chém giết võ giả và linh thú không phải là một chuyện dễ dàng.

"Chủ nhân, yêu cầu thấp nhất để luyện chế hồn nô thì linh hồn phải là của cảnh giới Tiên Thiên."

Tất nhiên là như vậy rồi. Long Ngạo không hỏi Long Phúc thêm câu nào nữa, bởi vì dựa vào thực lực của hần bây giờ, muốn giết Tiên Thiên võ giả hoặc là Tiên Thiên linh thú dường như là một chuyện bất khả thi.

Nếu nói không muốn luyện chế hồn nô là gạt người, nhưng Long Ngạo có thể tự lượng sức mình, cho nên chuyện luyện chế hồn nô để sau này hãy nói tới.

Xích Hóa trấn cách Lôi Vân thành khoảng ngàn dặm, cho dù ra roi thúc ngựa, người của Long gia cũng phải vất vả mười ngày mới đi tới nơi.

Lôi Vân thành là một thành phố trong Thiên Tinh quốc.

Thiên Vũ Đại Lục bao gồm Cửu Châu, Thiên Châu cùng thuộc về hai đại đế quốc là Hỏa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc, mà xung quanh hai đại đế quốc này có vô số vương quốc nằm cạnh, được gọi là thuộc địa. Thiên Tinh quốc chính là thuộc địa của Lôi Đình đế quốc.

Xích Hóa trấn và Lôi Vân thành căn bản không thể đánh đồng. Mọi người Long gia nhìn lên thấy bức tường thành khổng lồ trước mặt thì ngây ngốc, sững sờ tại chỗ, dường như cũng có chút nôn nao. Mọi người nối đuôi nhau mà vào, Long Lập đi cuối cùng, chỉ đành lắc đầu, cũng không ngăn cản mọi người bước vào trong.

Cơ nghiệp của Long gia tại Lôi Vân thành quy mô không lớn, hơn nữa nhà cửa cũng đều rất nhỏ, căn bản không thể so sánh với nhà cửa ở Xích Hóa trấn.

Long gia đại trạch.(*)

Năm huynh đệ của Long gia là Long Nghị, Long Lập, Long Kiên, Long Lâm, Long Hóa, trong đó lão nhị Long Lập được giao làm chương quản sự vụ thường ngày của Long gia ở Xích Hóa trấn, còn lại bốn người đều ở Lôi Vân thành chuẩn bị cơ nghiệp, hi vọng Long gia có thể ngày càng mở rộng quy mô nhập trú(*) Lôi Vân thành.

Trong Lôi Vân thành có tứ trụ gia tộc ở thế chân vạc, bao gồm: Phủ thành chủ, Long gia Lục giai, Mộc gia và Đoan Mộc gia tộc. Tất cả chương quản của bốn thế lực này đều ở Lôi Vân thành, cho nên Long gia ở Xích Hoá trấn muốn mở rộng quy mô nhập trú Lôi Vân thành dường như là một chuyện bất khả thi.

Long Ngạo đến khiến cho Mộc Lâm cảm thấy rất vui, hai mẹ con bọn họ nói chuyện bao nhiêu lâu cũng cảm thấy chưa đủ, Mộc Lâm lưu luyến mãi, dường như không muốn Long Ngạo rời đi.

"Ngạo nhi, số vàng này tổng cộng là một ngàn vạn kim tệ, ta chuẩn bị để cho con để mua Tụ Linh đan."

Nhận số vàng từ trong tay phụ thân, trong lòng Long Ngạo biết rất rõ, một ngàn vạn kim tệ này ngoại trừ đem số linh thú có được bán đi, thì số kim tệ còn lại chính là do gia tộc gom góp lại mới có đủ.

Một ngàn vạn kim tệ chỉ có thể mua sắm một viên Tụ Linh đan, có thể thấy loại đan dược này giá trị đến mức nào.

Gật đầu chào phụ thân mẫu thân, Long Ngạo chuẩn bị đi mua Tụ Linh đan. Hắn không phải đi một mình, mà còn mang theo Vương Vũ Âm, Long Từ Du, Long Chính, Long Phương, Long Thạch và Long Thiên Thiên.

Nhìn khung cảnh đông vui tấp nập trên đường lớn, ba nữ nhân Long Từ Du, Vương Vũ Âm và Long Thiên Thiên như muốn hoa mắt, căn bản không có ý muốn đi mua đan dược gì cả.

"Vũ Âm, ba người đi dạo chơi đi, bọn ta tự đi mua Tụ Linh đan rồi về sau cũng được, chúng ta sẽ gặp lại ở quán rượu phía trước."

"Tốt, các người đi đi, không cần phải quan tâm bọn ta!" - Nói xong ba nữ nhân này đã hòa vào trong đám người, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Long Chính, Long Phương, Long An, Long Thạch cùng Long Ngạo tiếp tục đi về phía đan minh.

Ở Thiên Vũ Đại Lục, luyện đan sư rất được kính trọng, luôn được đặt lên hàng đầu. Mỗi một gã luyện đan sư có thể không phải là võ giả, nhưng để luyện chế ra đan dược thì mỗi gã võ giả đều cần phải có thứ gì đó mới có thể luyện ra được.

Chính vì như thế nên không ai dám đi trêu chọc một vị luyện đan sư cường đại, bởi vì chỉ cần luyện đan sư dùng đan dược treo thưởng, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người vì hắn mà bán mạng để lĩnh đan dược.

Đan minh là một tòa nhà nhỏ có ba tầng lầu, cả tòa nhà sơn màu trắng, tạo cho người khác cảm giác rất thoải mái.

Nhìn đại sảnh của đan minh to như vậy nhưng người cũng không đông lắm, cũng là dễ hiểu, bởi bất kể như thế nào, đan dược thực sự là thứ quá đắt đỏ, không phải ai cũng có thể mua được.

Một viên Tụ Linh đan cần một ngàn vạn kim tệ, có thể thấy đan dược giá trị như thế nào.

"Xin chào các vị, ta có thể giúp gì cho các vị?" - Một mỹ nữ tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, khuôn mặt mỉm cười, cất giọng ngọt ngào, lễ phép hỏi.

"Ta muốn mua Tụ Linh đan, không biết cần bao nhiêu kim tệ?"

Hình như đã thành thói quen, mỹ nữ hỏi đáp:

"Ồ đây một viên Tụ Linh đan của chúng ta có giá một ngàn vạn kim tệ, xin hỏi các vị cần mấy viên Tụ Linh đan?"

Mấy viên?

Long Ngạo khoát khoát tay, một viên Tụ Linh đan thiếu chút nữa đã làm cho Long gia tán gia bại sản rồi chứ đừng nói chỉ là mấy viên. Có đem cả Long gia bán hết đi cũng chưa chắc mua nổi mấy khóa Tụ Linh đan.

"Xin các vị chờ một lát, ta cho người đi lấy Tụ Linh đan."

Nhìn mỹ nữ kia dần dần đi xa, Long Ngạo xua xua tay trước mặt bốn người bọn Long Chính, bắt đầu đã nói ra:

"Bốn người các người thật đúng là không có tiền đồ, không tu luyện chăm chỉ, mỗi ngày không biết là làm gì, nghĩ gì, nếu các người cứ như vậy làm sao tiến bộ, làm sao có địa vị cao?"

Lúc này trong lòng bốn người Long chính đã không còn khinh bỉ và khi nhục Long Ngạo, thậm chí trong suy nghĩ bốn người bọn họ còn thần tượng Long Ngạo.

Bọn họ đang chuẩn bị đáp lời thì cách đó không xa mấy thanh niên đi tới, đi đầu là một thanh niên có bộ dáng lạnh lùng, nhìn thấy bọn Long Ngạo thì trên mặt thể hiện rõ sự xem thường.

"Chà trách hôm nay vì sao ta thấy toàn thân không thoải mái, thì ra là gặp được mấy hai lúa, các ngươi thực sự là đệ tử của Long gia ở Xích Hóa trấn à?"

Nhìn thấy mấy người họ, sắc mặt bốn người Long Chính có chút khó coi, nhưng vẫn gật đầu hỏi đáp:

"Đúng vậy."

"Hừ, ta biết ngay là phế vật Long gia ở Xích Hóa trấn mà. Để ta nhìn xem, đại phế vật, tiểu phế vật, ồ, đây không phải con trai của bà cô phế vật sao, người tên là gì nhỉ? Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, hình như là tên Xà Ngạo(*) gì đó phải không?"

(*) Long gia đại trạch: Chỗ ở của Long gia.

(*) Nhập trú: Lưu lại, đóng quân.

(*) Xà Ngạo: Xà là con rắn. Tên của Long Ngạo là rồng nhưng bị trêu chọc là con rắn.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đồ ước

Xà Ngạo?

Mấy kẻ này rõ ràng là cố ý đem tên Long Ngạo đọc thành Xà Ngạo, từ đầu đến chân đều cho thấy ý khinh bỉ và xem thường.

Bác gái?

Chỉ trong nháy mắt, Long Ngạo đã biết rõ thân phận mấy người trước mắt. Bọn chúng là đệ tử của Mộc gia ở Lôi Vân thành, cũng chính là người trong tộc của mẫu thân. Chỉ có điều đối với Mộc gia hẳn cũng không có nhiều thiện cảm.

Long gia và Mộc gia vốn có quan hệ rất thân thích, đáng lý ra hai bên phải ủng hộ nhau mới đúng, nhưng ngược lại, từ trước giờ tới nay Mộc gia đều không ngừng chèn ép Long gia, thậm chí cực lực ngăn cản ý định tiến vào Lôi Vân thành của Long gia, nếu không phải như vậy thì tốc độ nhập trú của cơ nghiệp Long gia ở Lôi Vân thành cũng sẽ không chậm chạp như thế.

"Cửu đệ, người có biết mấy con chó này là của ai nuôi không, sao lại thả ra ngoài cắn người lung tung như vậy."

"Long Ngạo, người vừa mới nói cái gì đó? Có bản lĩnh thì người lặp lại lần nữa xem?"

Năm người Mộc gia, theo thứ tự là Mộc Nhất Hàng là võ giả nội kinh Cửu Trọng Thiên, Mộc Nhất Hạo và Mộc Thành Lâm đều là võ giả nội kinh Thất Trọng Thiên, cuối cùng là Mộc Dịch Ngôn và Mộc Uyển Nhi thì chỉ là võ giả nội kinh Lục Trọng Thiên.

Mộc gia thân là một trong tứ trụ ở Lôi Vân thành, nên đệ tử gia tộc có thói quen hung hăng, càn quấy bá đạo là chuyện bình thường, hôm nay bị mấy tên tiểu gia tộc ở Xích Hóa trấn chống đối ngay trước mặt mọi người như thế, thì còn mặt mũi nào mà tồn tại?

"Thất ca, chúng ta đi thôi."

Mấy người Long An đều có chút lo lắng, dù sao đối phương cũng có chút thân phận, nếu gây ra phiền toái, bọn họ trở về sẽ không biết ăn nói như thế nào.

"Ha ha ha, phế vật chính là phế vật, chỉ biết sợ hãi rồi chạy trốn, ta nói cho các ngươi biết, hôm nay đại gia ta tâm trạng vui vẻ, cho nên tốt nhất các ngươi mau cút ra ngoài cho ta, nếu không thì chỉ một chút nữa thôi ta sẽ cho người quăng các ngươi ra ngoài đấy."

Mộc Nhất Hạo vừa nói xong mọi người xung quanh đều cười to. Đúng lúc này mấy nữ bán đan dược cũng đã quay trở lại, trong tay bưng một chiếc hộp gỗ nhỏ, không hề nghi ngờ gì nữa, trong hộp gỗ nhỏ đó nhất định là chứa Tụ Linh đan.

"Đợi một chút, quản lý của các người có ở đây không vậy?"

"Mộc thiếu gia, quản lý chúng ta đang ở đây."

"Ta muốn tìm hắn."

Mộc Nhất Hạo còn chưa nói hết câu, một nam tử mập mạp từ trên lầu hai đang nhanh chóng đi xuống, toàn thân hắn chỗ nào cũng đều là thịt, trông thật giống như một quả bóng da, cũng bởi vì trên mặt quá nhiều thịt cho nên thậm chí cả ngũ quan đều không thể nhìn thấy rõ.

Nam tử mập mạp này chính là quản lý chi nhánh Đan minh ở Lôi Vân thành, nhìn thấy sắc mặt hai bên, tên béo già thành tình này lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Mộc thiếu gia, là ai dám chọc giận người vậy?"

"Chú mập, chất nhi muốn nhờ người hỗ trợ, không biết chú có đồng ý giúp hay không?"

"Nói!" - Tên mập thở mạnh, khí phách thực rất xứng với dáng vóc ấy.

"Chú mập, mấy tên phế vật Long gia ở Xích Hóa trấn này muốn mua Tụ Linh đan, ta muốn nói chú mập là đừng đem Tụ Linh đan bán cho bọn hắn, hơn nữa từ nay về sau chỉ cần Long gia ở Xích Hóa trấn đến đây mua đan được thì bất kể là loại gì đều không bán, có được không?"

Thực lực của Đan minh căn bản không thể bằng Mộc gia được, nhưng gã mập này không phải người ngu, nếu đem Long gia ở Xích Hóa Trấn so sánh với Mộc gia ở Lôi Vân thành, bên nào nặng bên nào nhẹ hắn vẫn có thể so sánh được.

Một Long gia nhỏ bé ở Xích Hóa trấn mà đắc tội với Mộc gia, như vậy quả là có chút bất lợi.

"Không còn chuyện gì, người đi xuống trước đi." - Tên mập nói với mỹ nữ.

"Vâng, quản lý."

Nhìn thấy mỹ nữ đem Tụ Linh đan ra rồi lại mang đi, sắc mặt Long Ngạo thay đổi, đây chính là hậu quả mà một gia tộc cường đại mang đến. Mộc gia thân là một trong tứ trụ ở Lôi Vân thành, có thể dễ dàng khi nhục Long gia, bản thân Đan minh cũng muốn cho Mộc gia một chút tình nghĩa.

Đối với gia tộc không có thực lực, Đan minh sẽ không kiêng nể. Chính vì mình không có thực lực cho nên dù có tiền cũng không thể mua được một viên Tụ Linh đan, đây chính là cách sinh tồn trên thế giới này.

"Mấy người các người nghe kỹ, trở về nói cho trưởng bối của các người là: kể từ hôm nay trở đi, Đan minh không chào đón các người nữa, bất kể là đan được gì đều không bán cho các người nữa."

Nhìn thấy tên mập và đệ tử Mộc gia ý thế hiếp người, tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy không hài lòng và khinh bỉ, nhưng trong lòng lại có chút hả hê, hình như lẽ đời thường là như vậy. Dù sao thì những người có thể vào Đan minh để mua đan được đều là những người có chút địa vị.

"Thất ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Mấy người Long Chính đương nhiên biết rõ Tụ Linh đan đối với Thất ca quan trọng như thế nào, giờ Đan minh không bán Tụ Linh đan cho Long gia nữa thì thật là rắc rối. Đan minh thật đúng là cần nhân khẩu nhân đề. (*)

Khoát khoát tay, sắc mặt Long Ngạo có chút khó coi, lạnh lùng nhìn mọi người đột nhiên nói:

"Đan minh thực cho rằng chỉ có mình có thể luyện chế ra Tụ Linh đan sao?"

"Ồi, phế vật, chẳng lẽ lại người cũng có thể luyện chế ra Tụ Linh đan à?"

"Có thể chứ, thử xem"

"Ha ha ha, nực cười, phế vật chính là phế vật, ngay cả nói chuyện cũng có ý như vậy."

Nghe được lời nói của Long Ngạo, tất cả mọi người không kiêng nể gì cả phì cười, dù sao luyện đan cũng không phải dễ dàng như vậy.

Muốn luyện chế đan được đầu tiên phải trở thành một gã luyện đan sư, mà để thành luyện đan sư thì không phải chỉ có cố gắng và kiên trì là được, hơn nữa là cần phải có thiên phú luyện đan, nếu không tất cả đều là vô nghĩa.

Tên mập hình như cũng có chút hứng thú, nói:

"Nếu người có thể luyện chế ra Tụ Linh đan, ta không chỉ cho người một viên Tụ Linh đan miễn phí, mà còn cho người thêm một viên Thiên Nguyên Đan."

"Nhất ngôn vi định."(*)

Thiên Nguyên Đan là đan được cần nhất với võ giả Tiên Thiên, nếu so với Tụ Linh đan thì giá trị cao hơn rất nhiều.

"Tuy nhiên nếu ngươi thua, không những ngươi phải giao cho ta một ngàn vạn kim tệ, còn phải quỳ gối ở trước cửa ra vào của Đan minh dập đầu nhận lỗi trước mặt mọi người, như thế nào hả?"

"Được, thời hạn là một tháng."

"Tốt, ta muốn xem trong một tháng rốt cuộc ngươi làm sao có thể luyện chế ra được Tụ Linh đan."

"Thất ca."

Nghe được Thất ca và Đan minh đồ ước như vậy, mấy người Long chính bị dọa cho ngây ngốc cả người, không biết lúc này Thất ca rốt cuộc là bị gì, dù sao muốn luyện chế ra Tụ Linh đan đâu có dễ dàng như vậy.

Không để cho mấy người họ có cơ hội mở miệng nói chuyện, Long Ngạo hình như tâm ý đã quyết. Mười năm kiên trì, mười năm chấp nhận đã giúp hắn có một tính cách được tôi luyện cứng cỏi hơn người bình thường.

Long Ngạo quay người chuẩn bị rời đi, muốn trở về để bắt tay ngay vào nghiên cứu luyện đan chi đạo.(*)

Nhưng ngay vào lúc này, Mộc Nhất Hạo bỗng nhiên giơ tay ra chặn đám người họ lại, cười lạnh nói:

"Ngươi và Đan minh đồ ước gì ta mặc kệ, nhưng ngươi vừa mới nhục mạ ta, chẳng lẽ cho qua dễ dàng như vậy?"

Nhìn thấy đối phương không nói lời nào, Mộc Nhất Hạo ra vẻ đại nhân đại lượng nói:

"Vì nể mặt bác gái ta sẽ cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi quỳ xuống dập đầu ba cái thì xem như lần này ta tạm bỏ qua cho ngươi, bằng không thì sẽ có người tiễn các ngươi ra ngoài."

Nghe Mộc Nhất Hạo nói vậy, Long Thạch, Long An, Long Chính, Long Phương bị dọa thiếu chút té xuống đất, tuy nhiên cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể nhìn về hướng Thất ca, hi vọng Thất ca có thể mạnh mẽ không chịu thiệt thòi trước mặt, thoát được một kiếp này rồi nói.

Hừ lạnh một tiếng, Long Ngạo lại ngán ngẫm nói ra lần nữa:

"Chó hoang nhà ai sao lại thả lung tung ra ngoài cắn bậy như vậy chứ."

Thấy đối phương căn bản không thêm đoái hoài gì đến mình, Mộc Nhất Hạo giận dữ, một tay hung hăng tung chưởng về phía Long Ngạo.

(*) Đồ ước: Hứa hẹn, thách đấu.

(*) Câu nhân khán nhân đề: Ý là không tôn trọng người khác, đánh giá thấp người khác, cho mình là hơn người.

(*) Nhất ngôn vi định: Một lời đã định, chắc chắn không nuốt lời.

(*) Luyện đan chi đạo: Thuật luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chó cậ gần nhà, gà cậ gần chuồng

Mộc Nhất Hạo thân là võ giả nội kinh Thất Trọng Thiên, ở Mộc gia thực lực như vậy chỉ có thể coi là trung đẳng.

Nhưng Mộc Nhất Hạo lại hay xem thường đối phương, thực lực bản thân vốn không cao, lại thêm tính chủ quan, có thể nói là đi nhanh, trở lại cũng càng nhanh hơn.

Bị Long Ngạo trực tiếp đánh một chưởng bay đi, thân thể Mộc Nhất Hạo thật giống như một con diều đứt dây, ngã xuống đất, nếu không phải Long Ngạo hạ thủ lưu tình, chỉ cần là một chưởng này cũng đủ để lấy tính mạng của Mộc Nhất Hạo.

"Ngươi muốn chết à."

Mộc Nhất Hàng nhìn thấy đệ đệ mình bị đánh, căn bản không quan tâm gì nữa xông lên như một mũi tên, chưởng ra thiên nhật vũ kỹ, tuy nhiên kết cục Mộc Nhất Hàng và Mộc Nhất Hạo giống nhau như đúc, thậm chí đến cơ hội phản ứng lại cũng không có, cũng bị một chưởng của Long Ngạo đập bay đi.

Lần này tất cả mọi người hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người, cứ cho là Mộc Nhất Hạo là vì chủ quan mà bị đập bay, vậy còn Mộc Nhất Hàng thì sao?

Ai cũng biết rằng Mộc Nhất Hàng chính là một võ giả nội kinh Cửu Trọng Thiên thực thụ, vậy mà đối phương chỉ cần một chưởng duy nhất có thể đập bay đi, có lẽ là võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên?

Giờ khắc này ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Long Ngạo đều thay đổi, tên mập kia cũng không phải ngoại lệ.

"Một tháng sau ta sẽ quay lại."

Ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống hai người đang nằm dưới đất không dậy nổi, giọng Long Ngạo lạnh như băng nói:

"Nhục nhân giả nhân tất chi nhục."(*)

Nói xong, Long Ngạo hung hăng dùng một cước đá Mộc Nhất Hạo và Mộc Nhất Hàng văng ra khỏi đàn mình, quát to một tiếng dọa những người khác của Mộc gia, khiến bọn chúng phải vội vàng nổi nhau chạy ra ngoài, đến lúc mấy người Long Ngạo đi ra thì phát hiện đám người Mộc gia đã biến mất không còn tung tích.

"Đám trâu chọc người của Mộc gia, bọn hần lần này chết chắc rồi."

"Tuổi trẻ nông nổi, thiên phú như thế nếu như bị giết thật sự có chút đáng tiếc."

Căn bản không nghe thấy những lời bàn tán xung quanh, mấy người Long Ngạo rời đi thật nhanh, tới một túp lầu(*) không lớn không nhỏ, mấy nàng Vương Vũ Âm đã ngồi chờ ở đó.

Long An liền đem chuyện vừa xảy ra kể cho đám người Vương Vũ Âm nghe, sắc mặt cũng có chút khựng lại, nói:

"Trêu chọc Mộc gia, chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền toái đó."

"Yên tâm, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn."(*)

"Long Ngạo, chi bằng chúng ta rời khỏi Lôi Vân thành trước đi, chuyện này hãy để cho bá phụ đi giải quyết." - Vũ Âm nói ra.

Long Ngạo hiểu ý của Vũ Âm, nàng là lo sợ hần gặp rắc rối với Mộc gia. Nhưng mình bỏ đi, đến lúc Mộc gia đến trả thù thì cha mẹ phải làm sao? Long gia phải làm sao? Mình gây ra chuyện sao dám để người khác gánh chịu thay?

"Việc này dừng ở đây, các ngươi mau ăn, trong khoảng thời gian này các ngươi đừng tùy tiện rời khỏi gia tộc."

"Biết rồi, Thất ca."

Vương Vũ Âm lại muốn nói, bởi vì nàng hiểu rất rõ tính cách của Long Ngạo, phạm là đã quyết định chuyện gì thì bất kể tình huống nào căn bản sẽ không thay đổi.

"Long Ngạo, huynh và đàn mình ước định trong vòng một tháng, huynh định làm như thế nào đây?"

"Ta sẽ chuyên tâm nghiên cứu luyện đan chỉ đạo, ta không tin ta không thể luyện chế ra Tụ Linh đan."

Long Ngạo như thế cũng không phải là nhất thời xúc động. Lần này coi như là thay Long gia ra mặt một lần đi. Dù sao sự ảnh hưởng của Đan Minh vẫn còn đó, nếu như trong vòng một tháng có thể tự mình luyện ra Tụ Linh Đan, nói không chừng Long gia sẽ lập tức nổi danh.

Nếu như không làm ra được đan dược, hần sẽ làm cho gia tộc của mình bị người đời khinh bỉ chế nhạo, khi cần đến đan dược sẽ phải phụ thuộc sắc mặt của người khác.

Le lười, Long Thiên Thiên về mặt kính nể nói ra:

"Thất ca, huynh thật lợi hại."

"Các ngươi ăn trước đi, ta đi mua một ít sách vở về thuật luyện đan." - Long Ngạo nói với mọi người một tiếng rồi đứng dậy rời đi thật nhanh.

Sách vở về luyện đan chỉ đạo rất nhiều, bởi muốn trở thành một gã luyện đan sư đúng quy chuẩn, thì thiên phú phải chiếm chín mươi chín phần trăm, cho nên sách vở luyện đan đều là công khai, chỉ trừ sách về luyện chế đan dược cực mạnh thì số lượng mới hạn chế.

Theo như đồn đãi, luyện đan sư chia làm chín cấp, từ luyện đan sư cấp một đến luyện đan sư cấp chín. Tốn hao một vạn kim tệ, Long Ngạo đã mua

xong sách vở luyện đan, ngoài thuật luyện đan cơ bản còn có các loại hạng mục công việc cần chú ý, trong đó có cả phương pháp luyện chế Tụ Linh đan.

Mua sách vở luyện đan xong, Long Ngạo tiến thẳng về tiệm bán thuốc, chuẩn bị luyện chế Tụ Linh đan chỉ cần mua được một số đan dược và thảo dược thông dụng là xem như đầy đủ hết rồi.

Vừa bước vào tiệm bán thuốc, Long Ngạo liền nhìn thấy người quen, không biết là vận khí tốt hay xấu lại gặp được người mà hắn từng cứu, là đại tiểu thư Liễu Cơ cùng nha hoàn của Phủ thành chủ.

Hắn nhìn thấy hai người họ, hai người họ cũng đồng thời nhìn thấy hắn.

"Tiểu thư, là phế vật kia kia."

Phế vật?

Nghe được lời của nha hoàn nói, Long Ngạo sắc mặt lạnh lùng, giọng cũng lạnh lùng nói:

"Nếu như không phải tên phế vật này ra tay cứu ngươi, bây giờ ngươi đã bị Đại Địa Bạo Hùng(*) nuốt sống rồi đấy."

Nghe được chuyện đó, nha hoàn sắc mặt lập tức âm lãnh dần, giọng càng khinh bỉ nói:

"Phế vật chính là phế vật, trừ ăn to nói lớn ngươi còn biết cái gì nữa hả?"

"Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng."

Bỏ qua chuyện bức tức với hai người họ, Long Ngạo vào tìm ông chủ, nói được liệu cần thiết ra một lần. Ngay lúc này Liễu Cơ bỗng nhiên nói ra:

"Ta nghe nói ngươi và đan minh ước định như vậy, muốn dựa vào việc tự học để luyện chế ra Tụ Linh đan, ta chỉ có thể cho ngươi bốn chữ: Si tâm vọng tưởng(*)."

"Liễu cơ, trong lòng ta có một chuyện buồn bức, hi vọng ngươi có thể giúp ta giải đáp."

"Chuyện gì?" - Hình như có chút nghi hoặc, Liễu Cơ ra miệng hỏi.

"Lẽ nào người của phủ thành chủ không có ai được dạy bảo hay sao?"

"Ngươi nói cái gì? Có bản lĩnh ngươi lập lại lần nữa xem?"

"Một tiểu nha hoàn còn con chỉ dựa vào quyền thế của phủ thành chủ thì đã điều võ dương oai, ta xin khuyên hai vị một câu, làm người đừng có quát người khác, nếu không sớm muộn gì sẽ gặp báo ứng thôi, ta còn có việc, cáo từ trước."

Mặc kệ ánh mắt như muốn giết người của hai người họ, Long Ngạo mang theo sổ dược liệu mua được rời đi rất nhanh.

"Tiểu thư, người này coi rẻ phủ thành chủ như thế, chúng ta có nên trở về bẩm báo thành chủ đại nhân hay không?"

"Không cần, ta không muốn cho cha biết việc này, hừ hừ, nếu như ta dùng chiêu mọn đao giết người, không biết hắn có thể chống đỡ được hay không."

Khóe miệng Liễu Cơ hiện lên một nụ cười lạnh tàn nhẫn, mắt nhìn về phía xa xăm.

Trở về Long gia.

"Ngạo nhi, nghe nói con và người của Mộc gia xảy ra xung đột? Hơn nữa lại cùng Đan minh ước định trong một tháng luyện chế ra Tụ Linh đan phải không?"

Vừa mới trở về, Long Ngạo đã bị Long Nghị và Mộc Lâm kéo đi thăm vấn. Bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ hai người đều biết rõ, chuyện của Mộc gia sẽ dính tới Mộc Lâm, tin rằng Mộc gia sẽ không làm quá lên, nhưng đối với Đan minh lại là chuyện khác.

"Phụ thân, mẫu thân, chuyện này con sẽ tự xử lý, có điều con sẽ nghiên cứu luyện đan chi thuật, con không tin là con không thể luyện chế ra Tụ Linh đan."

Nhìn nhi tử bảo bối của mình cầm sách vở luyện đan trong tay, Long Nghị và Mộc Lâm nhìn nhau cười khỏ, luyện chế Tụ Linh đan nào có dễ dàng như vậy, nếu ai cũng có thể luyện chế ra Tụ Linh đan, như vậy luyện đan sư cũng không cao cao tại thượng như vậy, đan dược cũng sẽ không đắt đỏ như thế.

"Đại thiếu gia, đại thiếu nữ nãi, Mộc gia vừa mới phái người đưa thiệp mời tới, nói là mời đại thiếu gia và đại thiếu nữ nãi, mang theo Long Ngạo thiếu gia cùng đến Mộc gia làm khách."

(*) Nhục nhân giả nhân tất chi nhục: Nhục mạ người khác hẳn là điều nhục nhã.

(*) Từ lâu: Quán rượu.

(*) Bình đến tướng chán, nước đến đất chặn: Ý nói chuyện gì đến rồi cũng có cách giải quyết.

(*) Đại Địa Bạo Hùng: Con gấu to lớn, hung dữ.

(*) Sĩ tâm vọng tướng: Hoang tưởng, hoang đường.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lấy một địch hai

Là Mộc gia mời à?

Long Nghị và Mộc Lâm không phải người ngu, đương nhiên biết rõ Mộc gia mời bọn hắn trong lúc này cuối cùng là vì chuyện gì, cả hai cùng thờ dài một cái.

"Ngạo nhi, lần này tốt nhất là con đừng đi."

Long Ngạo đương nhiên biết rõ cha mẹ lo lắng cho mình, sợ mình đi sẽ chịu thiệt thòi, nhưng người nào làm thì người đó chịu, chính mình gây ra họa thì không thể để cho cha mẹ gánh chịu.

"Con phải đi."

Đối với tính cách của con trai mình hai người đều hiểu rất rõ, cho nên cũng không ngăn cản gì. An bài xong mọi chuyện, ba người đứng dậy rời khỏi Long gia, đi đến trước bốn gia của Mộc Lâm, cũng chính là nơi ở của Mộc gia.

Mộc gia là một trong tứ trụ ở Lôi Vân thành, cùng phủ thành chủ, Long gia Lục giai, Đoan Mộc gia, tất cả chương quân đều ở Lôi Vân thành.

Ba người vừa bước vào Mộc gia, Mộc Lâm đã thấy gia chủ Mộc gia Mộc Văn Phong, cũng là mẫu thân của Mộc Lâm, lên tiếng mời họ vào.

Từ khi chồng của Mộc Văn Phong chết đi, Mộc Văn Phong thân phụ nữ một mình chống đỡ cả Mộc gia, không chỉ không suy yếu mà ngược lại còn phát triển không ngừng, càng lúc càng có tiếng nói. Mộc Văn Phong sớm đã là võ giả Tiên Thiên.

Phụ tử Long Nghị và Long Ngạo tiến vào đại đường đã thấy mọi người ngồi đông đủ, vị trí trên cùng chính là hai người anh của Mộc Lâm, cũng là cậu của Long Ngạo là Mộc Triệt và Mộc Thiên, một người là võ giả Tiên Thiên, một người là võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên.

Ngồi phía dưới thì là Mộc Phong, Mộc Vinh, Mộc Nhất Hàng, Mộc Nhất Hạo, Mộc Dịch Ngôn, Mộc Uyển Nhi, Mộc Thành Lâm. Giờ khắc này sắc mặt Mộc Nhất Hạo và Mộc Nhất Hàng đều lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Long Ngạo, hận không thể đi lên một phát giết chết hắn.

"Ngạo nhi, đây là hai người cậu của con, còn không chào đi."

"Cậu..."

"Không cần, ta hà đức hà năng (*), rõ ràng là không thể dạy ra được một đứa cháu như vậy."

Long Ngạo vừa mới gọi một chữ, nghe Mộc Triệt nói như thế, còn lại một chữ miễn cưỡng nuốt vào, quay sang nói với cha:

"Phụ thân, người ta không thêm nhận, chúng ta cũng không cần phải miễn cưỡng."

"Con trai của Tiểu Lâm thật đúng là cuồng vọng, đây là lần đầu tiên ta gặp người, quả là không tệ, không tệ."

Nhị ca của Mộc Lâm, Nhị cữu của Long Ngạo là Mộc Thiên cất giọng âm dương quái khí nói ra. Đột nhiên giọng hắn chuyển sang lạnh lùng, hỏi:

"Long Ngạo, ta nghe nói giữa ban ngày ban mặt ngươi khi dễ Nhất Hàng và Nhất Hạo, có việc này thật sao?"

Bị hưng sư vấn tội(*), Long Ngạo sớm có chuẩn bị, liền hỏi lại:

"Xin hỏi, người là nghe được từ ai?"

"Ngươi không cần hỏi nhiều, ngươi chỉ cần nói cho ta là có chuyện này hay không?"

"Phải thì như thế nào? Dù sao các ngươi cũng là người một nhà, nói như thế nào thì cũng là các ngươi đúng, đã như vậy ta cần gì phải tốn nhiều lời."

"Ngao nhi, không được hỗn láo."

Long Nghị chỉ nghĩ, nếu Long Ngao trêu chọc Mộc gia sau này Long gia ở Lôi Vân thành sẽ càng thêm khó khăn.

"Đây đều là chuyện đùa giỡn của bọn nhỏ, không nhất thiết phải làm kinh động đến mọi người."

"Long Nghị, ý của ngươi chính là muốn thiên vị con của ngươi à?"

Kéo cha mình lại, giọng Long Ngao cũng có chút lạnh lùng hỏi:

"Vậy các người muốn như thế nào?"

Con mình bị đánh như vậy, Mộc Thiên đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, hần hừ lạnh nói:

"Long Ngao, chúng ta không lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng ngươi đã hung hăng can quấy như vậy thì ta đây cũng cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể chiến thắng hai đứa con này của ta, chuyện hôm nay ta sẽ xóa bỏ."

"Mộc Phong, Mộc Vĩnh, hần và các ngươi nói thế nào cũng là đường đệ(*), các ngươi ra đòn cũng nên nương tay một chút."

Mộc Phong và Mộc Vĩnh là huynh đệ ruột, con trai của Mộc Triệt, ở Mộc gia xem như đỉnh cấp thiên tài, hai người cũng đã đạt tới Cảnh giới nội kinh Thập Trọng Thiên. Hai người họ liên thủ lại thì dường như không có đối thủ, trừ phi gặp phải võ giả Tiên Thiên.

Trước tình huống này, Long Nghị hiểu ngay Mộc gia muốn làm gì, vội vàng nói ra:

"Chuyện này hình như có chút không công bằng."

"Công bằng? Cái gì gọi là công bằng? Long Nghị, ta cho ngươi biết, công bằng là do cường giả định ra, Long gia các người còn chưa đủ tư cách này, giờ ta cho con của ngươi cơ hội, nếu ngươi lựa chọn buông bỏ ta đây cũng không có cách nào, tuy nhiên nếu xảy ra chuyện gì đó không hay với con của các ngươi, Mộc gia chúng ta sẽ không chịu trách nhiệm."

Long Ngao nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của cha, cuối cùng hiểu ra một đạo lý: Nếu không muốn mình bị khinh bỉ, sỉ nhục, gia tộc không bị xem thường thì mình phải có sức mạnh cường đại. Điều đó không chỉ là vì mình mà còn coi như là vì gia tộc.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, xét cho cùng chính là do mình không có thực lực.

"Ta muốn có được thực lực siêu mạnh, đem những thứ xem thường chúng ta, xem thường người của Long gia dẫm nát tất cả dưới chân."

Trong nội tâm Long Ngao không ngừng nói với chính mình, dần dần có thể chính Long Ngao cũng không biết giờ khắc này tâm trạng hần đang phát sinh biến hóa xáo diệu.

"Các ngươi khinh người quá đáng, ta muốn đi gặp gia chủ." - Long Nghị tức giận nói.

"Ha ha ha, khinh người quá đáng? Đúng vậy, Mộc gia chúng ta chính là khi dễ Long gia ngươi như thế đó, các ngươi đang tức giận sao?"

Ngay lúc đó, Long Ngao không đợi cha mình nói tiếp, hần tiến lên một bước kiên định nói:

"Ta tiếp nhận, hai người các ngươi cùng lên đi."

Nói xong, Long Ngao một mình quay người bước ra ngoài. Khi nghe được đối phương cuối cùng cũng tiếp nhận, bọn người Mộc Triệt ai nấy đều vui vẻ, đặc biệt là Mộc Nhất Hàng và Mộc Nhất Hạo. Không chần chừ chút nào, Mộc Phong, Mộc Vĩnh cùng tất cả mọi người nối đuôi nhau đi ra ngoài, chuẩn bị xuất chiến.

Bên ngoài đại đường của Mộc gia.

Trên mảnh đất trống chỉ có ba người, Long Ngao và Mộc Vĩnh, Mộc Phong đứng mặt đối mặt, hai bên tựa hồ như đang chuẩn bị.

Mà ở bốn phía của mảnh đất trống đã đứng đầy người từ trước, không biết Mộc gia có cố ý hay không, nhưng các đệ tử Mộc gia và toàn bộ gia nhân đã trình diện, trên mặt người nào người nấy đều tràn ngập khinh bỉ và trào phúng.

Phế vật của Long gia muốn lấy một địch hai?

Có thể sao? Thật sao?

Mộc Phong cười lạnh, tay phải phát nhẹ nói ra:

"Phế vật chính là phế vật, chờ một chút ta sẽ nói cho ngươi biết phế vật nên làm gì, nhưng ta có thể cho ngươi một cơ hội, cho phép ngươi sử dụng binh khí. Ngươi yên tâm, hai người bọn ta sẽ tay không tác sát, tuyệt không dùng binh khí."

Mộc Phong và Mộc Vĩnh căn bản là khinh thường, không nghĩ đến việc hai người liên thủ đấu với một người ít nhiều cũng có chút vô sỉ, chỉ biết coi rẻ đối phương. Nhưng có điều tất cả mọi người trong Mộc gia không ai cười nhạo hai người họ, mà chỉ biết khinh bỉ và trào phúng Long Ngạo.

"Ta không cần sử dụng binh khí, cũng không nghĩ là sẽ giết các ngươi, nếu không lúc đó Mộc gia lại mất đi hai tên vô sỉ."

"Ha ha ha..."

Nghe được Long Ngạo nói vậy, người vây xem bốn phía đều cười lên chế nhạo không kiêng nể gì cả, giống như vừa nghe được một chuyện cười vui nhất trên thế gian.

"Long Ngạo, ở trước mặt chúng ta ngươi không cần cuồng vọng, nếu ngươi sử dụng binh khí mà có thể giết được chúng ta, chúng ta chết cũng không oán, Mộc gia cũng sẽ không tìm ngươi và Long gia để báo thù, nhưng nói thật, ta cũng không biết ngươi có thể làm được chuyện này không nữa."

"Mộc gia thực sẽ không báo thù à?"

"Chắc chắn là không, ta đại diện cho Mộc gia chính thức báo cho ngươi biết, một trận chiến này bất kể là sống hay chết, Mộc gia và Long gia cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm, cũng hứa không báo thù, nếu bên nào vi phạm ắt gặp tai ương diệt môn!" - Mộc Thiên lạnh lùng nói ra, thanh âm truyền khắp cả Mộc gia.

(*) Hà đức hà năng: Ý là không có tài có đức gì.

(*) Hưng sư vấn tội: Chỉ việc tập trung mọi người lại để xét hỏi tội lỗi của ai đó.

(*) Đường đệ: Người trong họ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Kinh thiên đao mang

Lời nói của Mộc Thiên cho thấy hẳn rất tự tin về hai người Mộc Phong, Mộc Vĩnh.

"Các ngươi thực muốn tìm chỗ chết à?"

"Long Ngạo, có phải đầu óc ngươi có vấn đề rồi hay không?"

Mộc Phong, Mộc Vĩnh dường như cảm thấy có chút không đúng với đường đệ trước mặt. Gạt bỏ người có quan hệ thân thích như vậy thật sự có chút mất mặt cùng xấu hổ. Nhưng nghĩ đến sự tình mười năm trước, hai người lại có cùng suy nghĩ, phế vật chính là phế vật, nếu mượn cơ hội lần này mà gạt bỏ đi tên phế vật thì chẳng phải là quá khéo hay sao.

Qua ánh mắt của Mộc Phong, Mộc Vĩnh nhìn mình, Long Ngạo cũng đoán ra nội tâm suy nghĩ của hai người họ. Các ngươi bắt nạt đừng trách ta bất nghĩa, đây đều là các ngươi tự tìm lấy.

Hắn lấy ra Huyết Âm Cuồng Đao từ trong không gian Long ấn. Nhìn bề ngoài Huyết âm Cuồng đao hết sức bình thường, chỉ giống như một thanh đại đao bỏ đi. Nhưng cái làm mọi người hiếu kỳ chính là chuyện Long Ngạo làm thế nào có thể sử dụng được thanh đao.

"Từ đệ, ngươi muốn lên trước hay vẫn là ta lên trước?"

"Tam ca, giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, một mình ta đủ rồi."

"Không cần, hai người các ngươi cùng lên đi."

Nghe được lời của Long Ngạo, trên mặt tất cả mọi người ở bốn phía đều có chút khác thường, không biết tên phế vật Long gia này cuối cùng là bị làm sao, chẳng lẽ hẳn thực sự có lòng tin, có thể lấy một địch hai?

Ở cách đó không xa, Long Nghị nhìn chằm chằm vào nhi tử của mình. Trong lòng hắn biết rõ đứa con này không phải là hạng người lỗ mãng. Huống chi lúc trước hắn nhận được tin nhi tử của mình đã từng chém chết Dương Thần, cho dù Dương Thần là một vị võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên thực sự.

Chẳng lẽ Ngao nhi thực sự có thể lấy một địch hai?

"Tam ca, phế vật đã muốn tìm chết, chúng ta đây hãy giúp hắn toại nguyện."

Gật gật đầu, trong giây lát Mộc Vĩnh và Mộc Phong cùng nhau lao ra, hai người đều là nội kinh cảnh giới Thập Trọng Thiên, không sử dụng vũ kỹ mà chỉ dựa vào nội kinh, uy thế thật không phải chuyện đùa, võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên căn bản không có khả năng ngăn cản sự liên thủ công kích của hai người.

Một chiêu, tất cả mọi người đang xem nghĩ là hai người liên thủ thì chỉ cần một chiêu là có thể lập tức đánh bại tên phế vật Long gia này.

Ngay khi tất cả mọi người đã dự liệu được kết quả, thân thể Long Ngao đột nhiên động, dùng Tật Phong Bộ phối hợp Khóa Tâm chương, hướng phía hai người vỗ nhẹ. Nội kinh Cửu Trọng Thiên và nội kinh Thập Trọng Thiên tuy khoảng cách rất lớn, nhưng cũng phải nhìn xem đó là ai.

Long Ngao tốc độ rất nhanh, vừa mới bắt đầu cũng không lấy Huyết Âm Cuồng Dao ra dùng, tay phải liên tục đối chưởng với hai người, mỗi người một chưởng. Ba người lùi lui về phía sau, Mộc Phong và Mộc Vĩnh lui ba bước, Long Ngao thì lui trọn vẹn bảy bước, miễn cưỡng lăm mới đứng vững được.

Bởi vì là người trong nghề nên vừa ra tay đã biết là có thực lực hay không.

Mộc Phong và Mộc Vĩnh hơi có chút ngạc nhiên, khó trách đối phương cuồng vọng như thế, thì ra là cũng có chút thực lực.

Không chỉ có hai người họ mà tất cả mọi người ở bốn phía, kể cả Mộc Triệt, Mộc Thiên, Mộc Nhất Hàng, Mộc Nhất Hạo ở bên trong đều có chút ngạc nhiên.

"Xem ra kẻ này xác thực đã đạt tới nội kinh cảnh giới Cửu Trọng Thiên, Nhất Hàng và Nhất Hạo nói quả là không sai."

"Đại ca, không phải huynh nói tên phế vật này mười năm trước không cách nào cô động tuần hoàn không thôi, vì vậy tu vi lui về Hậu Thiên Tam Trọng Thiên, mười năm qua, không cô động ra nội kinh được hay sao? Đã như vậy, vì sao phế vật này có thể đạt tới nội kinh cảnh giới Cửu Trọng Thiên?"

Vì Long Ngao là con trai duy nhất của muội muội mình, nên nhất cử nhất động gì của Long Ngao có thể nói Mộc gia đều nắm trong lòng bàn tay, mười năm làm phế vật, nhận hết vũ nhục, Mộc gia cũng biết rành mạch. Chính vì như thế Mộc Thiên mới không nghĩ ngợi gì, ít nhiều có chút chủ quan.

"Chuyện này thật sự là có điểm kỳ quái, mấy năm nay chúng ta ít theo dõi Long gia hắn, xem ra là sơ sẩy của chúng ta."

"Đại ca, theo ý người kẻ này có cơ hội chiến thắng không?"

"Tuyệt đối không thể nào, không cần tới Phong nhi và Vĩnh nhi liên thủ, chỉ cần một trong hai đứa nó cũng có thể đánh bại Long Ngao một cách dễ dàng, không cần buồn lo vô cớ như vậy."

Trong khoảng thời gian ngắn bốn phía đã bàn tán rôm rả, bởi vì khi trong suy nghĩ của bọn hắn, vốn một chiêu là có thể ngăn cản được tên phế vật này. Nhưng bây giờ rõ ràng hai người đánh một người còn ngang tay như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thật đúng là làm cho người khác khó có thể tin.

"Thì ra ngươi cũng có chút thực lực, nhưng Long Ngao à, ta muốn nói cho ngươi biết, phế vật vĩnh viễn là phế vật, mặc kệ ngươi lừa mình dối người như thế nào, ngươi vẫn sẽ mãi bị chúng ta dẫm nát dưới chân mà thôi."

"Vậy à?"

Nhìn khóe miệng đối phương xuất hiện một nụ cười lạnh, không biết vì cái gì, Mộc Phong và Mộc Vĩnh chợt cảm thấy lạnh lẽo, run sợ. Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đều có chút ngạc nhiên, không tiếp tục chần chừ, thân thể hai người động lần nữa.

Lần này rõ ràng hai người đã xuất toàn lực, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, muốn nói cho tất cả mọi người biết Mộc gia là không thể bị xâm phạm, nhất là bọn Long gia hèn mọn.

"Ngao nhi, coi chừng."

Căn bản không cần Long Nghị nhắc nhở, Long Ngao đã kịp phản ứng, thân thể rất nhanh xoay ra, hai ngón tay liên tục điểm ra Thiên Huyền nhất chỉ, chỉ lực mạnh mẽ hình như có thể xuyên thấu tất cả, khiến cho Mộc Phong và Mộc Vĩnh không dám đối đầu trực diện.

Hai người đều có chút run sợ, bởi vì đối phương vừa mới xuất ra vũ kỹ, rõ ràng so với vũ kỹ của bọn hắn lại mạnh mẽ hơn. Trong mắt hai người họ cùng toát ra sự thèm muốn mãnh liệt, dù sao vũ kỹ cường đại chính là thứ đồ vật mà võ giả hằng mong muốn nhất.

Mộc Phong và Mộc Vĩnh không ngừng công kích, bất kể là như thế nào hai người đều là võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên, khi liên thủ lại thì uy lực tăng lên gấp bội, với thực lực bây giờ của Long Ngao căn bản không thể nào là địch thủ của hai người họ.

Long Ngao đương nhiên là biết điểm này.

Nhưng Long Ngao cũng càng hiểu rõ, Huyết Âm Cuồng đao không thể tùy tiện lấy ra sử dụng, bởi một khi đã lấy ra, nếu không cẩn thận để đao gặp được máu, hắn thật sự không biết lúc nào sẽ chém chết hai người họ.

Nhưng hai người kia đối với hấn chiêu nào cũng ngoan độc, chiêu nào cũng đều vô cùng tàn nhẫn, chiêu nào cũng là sát chiêu(*), nếu mình không cẩn thận sẽ bị hai người họ vô tình chém chết.

"Mau nhìn, phé vật không ngăn cản nổi rồi."

"Phé vật chính là phé vật, sao có thể xứng đáng làm địch thủ của tam ca và tứ ca chứ, thật sự là không biết sống chết."

"Tam ca, tứ ca, giúp ta giết hấn đi!"

Mộc Nhất Hạo và Mộc Nhất Hàng chỉ cần nghĩ đến chuyện trước kia hai người họ bị vũ nhục, trong nội tâm vẫn còn phần nộ như núi lửa đang phun trào, nếu không phải bởi vì bọn họ không dám ra chiến, tuyệt đối tin tưởng hai người kia sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này đâu.

"Các ngươi đã muốn ta chết, vậy thì không bằng các ngươi chết trước đi."

Cuối cùng thì Long Ngạo vẫn nổi sát tâm lên, hấn đã nhẫn nhịn lần nữa, nhưng đối phương không để tâm một chút nào, chiêu nào cũng ngoan độc, lúc nào cũng có thể giết chết hấn.

Huyết Âm Cuồng Dao.

Long Ngạo cầm Huyết Âm Cuồng Dao trong tay đơn thuần mượn nhờ nội kinh hung hăng bỏ về phía hai người kia, Huyết Âm vừa rồi còn rất bình thường, lập tức tàn mất ra một cỗ sát khí không thể địch nổi, cả thân đao tựa hồ bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hai đạo đao mang lập tức trảm ra, giống như Lôi Điện, hung hăng bỏ về phía hai người Mộc Phong, Mộc Vĩnh, đao mang kinh thiên hoàn toàn làm tất cả mọi người đều khiếp sợ, không có người nào dám tin vào tình huống trước mắt. Phé vật trong con mắt của bọn họ có thể lấy đao mang ra sử dụng như vậy, chẳng lẽ là võ giả Tiên Thiên hay sao?

(*) Sát chiêu: Chiêu giết người.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hoàng tuyền cửu liên kích

Kinh thiên đao mang thuận thế mà đi, uy thế nhanh không thể đỡ.

Mộc Phong và Mộc Vĩnh căn bản không có bất cứ cách gì để chống lại, chỉ một lát sau đã ngã ngò xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt, giống như đã ngập tràn tuyệt vọng.

"Súc sinh, ngươi dám!"

Mộc Triệt căn bản không quan tâm những lời đã nói lúc trước, hấn nổi giận gầm lên một tiếng, người chưa tới nhưng nguồn thiên địa linh khí khủng bố đã giáng tới.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn.

Thân thể của Long Ngạo và Mộc Triệt đều lui về phía sau ba bước. Nhìn thấy sự việc xảy ra trước mắt, tất cả mọi người bị kinh ngạc đến ngây người, căn bản không thể tin được chuyện vừa xảy ra.

"Súc sinh, thật không ngờ ngươi tâm ngoan thủ lạt(*) đến như vậy, nếu như tiếp tục giữ ngươi trên đời này, chẳng phải sẽ là tai họa thể nhân sao(*), hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo.(*)"

"Triệt nhi, dừng tay."

"Đại ca, dừng."

Ngay lúc Mộc Triệt chuẩn bị ra tay, hai giọng nói đồng thời vang lên, ngay sau đó Mộc Văn Phong và Mộc Lâm đã đến rất nhanh. Mộc Lâm lấy một tay giữ sau lưng Long Ngạo, giọng kiên định nói ra:

"Đại ca, nếu như huynh muốn giết, thì hãy giết ta đi."

"Tiểu Lâm, người..."

"Triệt nhi, bất kể là như thế nào thì hần cũng chỉ là cháu trai của người, người làm vậy thì có chút quá đáng rồi." - Mộc Văn Phong cũng nói.

Thân là gia chủ Mộc gia, địa vị của Mộc Văn Phong tại Mộc gia không ai sánh bằng, kể cả Mộc Triệt cũng không dám có chút làm cản.

Cung kính lui trở lại, về mặt Mộc Triệt vẫn tức giận nói ra:

"Mẹ, Long Ngạo cả gan làm loạn, thiếu chút nữa giết Phong nhi và Vĩnh nhi, nếu không giết kẻ này..."

Khoát khoát tay, Mộc Văn Phong không để cho Mộc Triệt có cơ hội nói tiếp bất cứ điều gì mà chen vào:

"Rõ ràng là nội kinh Cửu Trọng Thiên, có thể phát ra đao mang như vậy quả thực không tồi, người chính là nhi tử của Tiểu Lâm à?"

"Đúng vậy." - Long Ngạo gật gù đầu. Trong nội tâm hần rất ngạc nhiên, xem ra bà ngoại của mình thực lực rất cường đại, rõ ràng chỉ cần liếc qua là có thể nhìn ra thực lực của mình.

"Chuyện hôm nay như vậy thôi, bất kể là ai đều không được truy cứu nữa."

Mộc Văn Phong đã lên tiếng, kể cả trong nội tâm Mộc Triệt và Mộc Thiên có một vạn lần không muốn cũng vẫn phải chọn chấp nhận.

Chuyện đã loạn đến mức này, Long Nghị, Mộc Lâm và Long Ngạo cũng không tiếp tục ở lại, cho nên đã rời khỏi Mộc Gia.

"Tam ca và tứ ca đều bại, chẳng lẽ chúng ta thực sự không có cách nào báo thù sao?"

Nhìn thấy tên phế vật bình yên rời đi, trên mặt Mộc Nhất Hạo tràn ngập vẻ không cam lòng và phẫn nộ.

"Hừ, ta sẽ không để cho hần sống tốt đâu, ngay bây giờ ta sẽ đi tìm nhị ca."

"Có phải người điên rồi hay không, nãi nãi đã nói qua là đừng có quấy rầy nhị ca khi đang tu luyện."

"Ta mặc kệ, chỉ cần có thể giết phế vật Long Ngạo này, cho dù mạo hiểm bị nãi nãi trừng phạt, ta cũng muốn làm như vậy."

Thuận lợi trở về, ba người Long gia coi như là sợ bóng sợ gió một hồi, tuy Long Ngạo trong nội tâm biết rất rõ, lần này nếu không phải bà ngoại kịp thời xuất hiện thì hần rất có thể trở lại hay không còn không biết, dù sao võ giả thực lực Tiên Thiên cũng quá mức cường đại.

Chuyện Long Ngạo tại Mộc gia đã đánh bại sự liên thủ của Mộc Phong và Mộc Vĩnh lập tức truyền khắp cả Long gia, những người nhận được tin tức cũng không quá sợ hãi, chính lúc này tất cả mọi người mới lại lần nữa xem trọng Long Ngạo.

Tất cả mọi người biết rõ, phế vật năm đó đã thay đổi rồi, nhất phi trùng thiên(*), thậm chí đã cường đại đến mức có thể đánh bại hai đại võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên liên thủ lại.

Ngày hôm sau, phụ thân Long Ngạo đem cho hần một ngàn vạn kim tệ, dùng toàn bộ mua sắm thú đan, hơn nữa trước kia tại rừng Lôi Vân đã đạt được thú đan, tổng cộng là một trăm viên thú đan.

Đối với Hoang Vu Thánh Thể của mình, Long Ngạo cũng đành chịu, dù sao nếu muốn đột phá cảnh giới cũng cần rất nhiều năng lượng, kể cả có là một trăm viên thú đan, hần nhắm tính sơ qua, tối đa chỉ có thể đột phá lên nội kinh Thập Trọng Thiên, nhưng muốn đạt tới cái gọi là cảnh giới Tiên Thiên, một trăm viên thú đan còn lâu mới đủ.

Đem trăm viên thú đan này giao cho Long Phúc, Long Ngạo lấy ra Huyết Âm Cuồng Đao, lập tức bắt đầu cảm ngộ. Không biết vì cái gì hần vừa cầm Huyết Âm Cuồng Đao trong tay liền cảm nhận được một luồng thông tin chảy vào trong đầu mình, hình như là một môn vũ kỹ.

"Huyết Âm Bát thức?"

Trong đầu Long Ngạo chậm rãi xuất hiện một môn tên là Huyết Âm Bát thức Đao Quyết, dựa vào tu luyện chi pháp, Long Ngạo cảm Huyết Âm Cuồng Đao trong tay bắt đầu vung vẩy, liền nhìn thấy đao pháp biến hóa khôn lường, thậm chí kể cả vũ kỹ đẳng nhất cũng không bằng.

Nhưng Long Ngạo càng luyện càng thấy kinh hãi, bởi vì hần phát hiện bên trong mỗi chiêu của Huyết Âm Bát thức đều ẩn chứa uy lực khủng bố, giống với chiêu thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích, chính là đao sau mạnh hơn đao trước, một chiêu có thể biến hóa chín kiểu, một đao chồng lên một đao khác uy lực không thể đỡ nổi, giống như uy lực Hoàng Tuyền, đúng là Hoàng Tuyền cửu liên kích.

Chớp mắt một tháng trôi qua.

Trong một tháng này, Long Ngạo có thể nói một bước cũng không rời, ngoài nghiên cứu luyện đan chi thuật thì còn nghiên cứu Huyết Âm Bát thức, chiêu thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích, hơn nữa dựa vào Long Phúc tình nguyện xuất nội lực, tu vi dễ dàng đột phá nội kinh Thập Trọng Thiên.

“Bành!”

Một tiếng vang thật lớn, lò đan đột nhiên nổ tung, từ bên trong bắn ra ba luồng ánh sáng màu đen. Trong lòng Long Ngạo mừng rỡ, đem ba viên đan được màu đen để trong lòng bàn tay, hưng phấn lắm lắm.

"Xem ra ta thật đúng là thiên tài luyện đan, thời gian một tháng ngắn ngủi thì đã luyện chế thành công Tụ Linh đan, vậy giờ cũng nên đi thực hiện đồ ước rồi."

Trong một tháng Long Ngạo ngoài nghiên cứu luyện đan chi thuật thì còn nghiên cứu luyện chế Tụ Linh đan, thất bại hơn trăm lần, rốt cục ngày cuối cùng lại thành công luyện chế ra Tụ Linh đan, coi như là thử phào nhẹ nhõm.

Đan mình.

Hôm nay Đan mình rất đông người, ngoài tên mập ra, còn lại chính là đông đảo đệ tử của Mộc gia, Long gia, Đoan Mộc gia và phủ thành chủ, trong đó kể cả Liễu Cơ, Long Ngọc Lang, Mộc Phong, Mộc Vĩnh, Mộc Nhất Hạo, Mộc Nhất Hàng toàn bộ đều có mặt.

"Long Ngạo, nếu hôm nay ngươi lựa chọn nhận thua, ta đại nhân đại lượng có thể tha cho ngươi một cái mạng, chỉ cần ngươi quỳ trước mặt ta dập đầu ba cái chuyện này sẽ xóa bỏ, như thế nào hả?"

Tên mập vừa nói ra bốn phía cười vang một hồi, trên mặt tất cả mọi người đều tràn ngập khinh miệt và xem thường, một phế vật trong một tháng lại muốn luyện chế ra Tụ Linh đan, có khả năng sao?

Bọn người Long Nghị nhìn thấy Long Ngạo lẻ loi trơ trọi đứng ở chính giữa trong lòng đều có chút chua xót, cái này là địa vị gia tộc thấp nên mang đến hậu quả, nếu Long Ngạo không phải đệ tử của Long gia, mà là đệ tử Tứ đại Cự Đầu Lôi Vân thành thì bất kể có là gì đi nữa, thử hỏi có ai dám xem thường?

"Long đại ca, ta nghe nói năm sau phế vật này muốn khiêu chiến huynh, không biết là thực sự có chuyện lạ này hay không?"

Không biết Liễu Cơ có có ý hay không, nhưng giọng nói làm cho ai nấy đều có thể nghe được, lập tức ánh mắt tất cả mọi người đổ dồn về phía Long Ngọc Lang, cùng đội Long Ngọc Lang đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Gật gật đầu, Long Ngọc Lang trào phúng nói:

"Chính xác."

"Ta đã thấy vô si rồi, nhưng lại chưa từng gặp qua loại vô si đến như vậy, muốn nổi danh cho nên rõ ràng đã chọn Chiến Long đại ca làm người chịu trận, người như vậy thật đúng là không biết xấu hổ."

"Ta vô si, ta không biết xấu hổ, nhưng nếu so với những người khác mạnh hơn ta nhiều lại đi chê cười nói xấu người khác, thì hãy soi gương nhìn xem chính mình trước đi rồi mới có tư cách chê cười người khác."

(*) Tâm ngoan thủ lạt: Lòng dạ độc ác.

(*) Tai họa thể nhân: Tai họa cho người đời.

(*) Thay trời hành đạo (Thế thiên hành đạo): Thay trời làm việc nghĩa.

(*) Nhất phi trùng thiên: Một bước lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Khiêu chiến long ngọc lang

Thật đúng là không để lại cho Liễu Cơ một chút mặt mũi nào.

Thân là thiên kim đại tiểu thư của phủ thành chủ, có bao giờ Liễu Cơ bị người khác vũ nhục như thế?

Không đợi Liễu Cơ nổi giận, Long Ngọc Lang đứng bên cạnh lạnh lùng cười cười, nói ra:

"Liễu tiểu thư cần gì phải tốn nhiều lời với loại phế vật này, năm sau ta sẽ thay ngươi giáo huấn hắn."

"Phế vật vĩnh viễn là phế vật, phải đợi một năm nữa mới khiêu chiến, ta thật không biết loại người như này sống ở trên đời còn có ý gì."

Liễu Cơ khinh miệt nói ra, không kiêng nể gì cả, hận không thể cho tất cả mọi người biết rõ, thiếu niên trước mắt này chính là phế vật.

"Đã như vậy chúng ta cũng không cần chờ đến một năm, Long Ngọc Lang, ngay bây giờ ta khiêu chiến ngươi, ngươi có dám ứng chiến không?"

Khiêu chiến Long Ngọc Lang?

Nhìn thấy tên thiếu niên bỗng nhiên đứng ra khiêu chiến, tất cả mọi người triệt để khiếp sợ, nhưng trên mặt ai nấy vẫn tràn ngập trào phúng và khinh bỉ, phế vật như vậy cũng dám khiêu chiến Long Ngọc Lang? Việc đó và muốn chết có gì khác nhau?

"Ngạo nhi, đừng lỗ mãng."

"Phụ thân, con biết rõ mà." - Nhìn chăm chăm vào Long Ngọc Lang đứng cách đó không xa, Long Ngạo tiếp tục hỏi: "Ta chính thức khiêu chiến ngươi, Long Ngọc Lang, ngươi có dám ứng chiến?"

"Ha ha ha, có gì mà không dám chứ? Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn phế vật như ngươi làm thế nào mà dám khiêu chiến ta."

Dường như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, không chỉ có Long Ngọc Lang, kể cả mọi người ở bốn phía ai nấy cũng đều cười vang, khinh bỉ nhìn Long Ngạo.

"Không biết đầu óc tên phế vật này có phải hư rồi hay không mà lại dám khiêu chiến Long Ngọc Lang."

"Tên phế vật này nói không chừng có thể thắng sao? Lần này có trò hay để xem."

"Long Ngạo, ngươi đã muốn khiêu chiến ta, ta nói thẳng trước, quyền cước không có mất, đao kiếm vô tình, trong một trận chiến không cẩn thận giết ngươi ta sẽ không chịu trách nhiệm."

Long gia Lô Văn thành và Long gia Xích Hỏa trấn vốn đều thuộc về gia tộc Long thị, thân là đệ tử thiên tài của Long gia, Long Ngọc Lang đương nhiên không muốn nghe thấy có người nói hấn lấy lớn hiếp nhỏ, chuyên đi khi dễ Long gia Xích Hỏa trấn.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của đối phương, hấn lạnh lùng nói ra:

"Ta và ngươi sinh từ một trận, chết sống có số, phú quý tại thiên.(*)"

"Hay cho câu chết sống có số, phú quý tại thiên, ta sẽ ở bên ngoài chờ ngươi." - Nói xong, Long Ngọc Lang quay người rồi đi trước tiên.

Tất cả mọi người cứ thế nối nhau mà ra ngoài, muốn xem xem thiên tài Long gia chém chết phế vật.

Long Nghị và Mộc Lâm đi cuối cùng la lên với Long Ngạo, giọng của hai người cực kỳ lo lắng nói ra:

"Ngạo nhi, Long Ngọc Lang chính là Tiên Thiên võ giả, với thực lực của con bây giờ, sao có thể địch lại hấn."

"Phụ thân, có một số việc biết rõ không thể làm cũng phải chịu, hai người yên tâm, con không sao đâu."

Nhìn thấy bóng dáng con trai mình rời đi, trên mặt Mộc Lâm và Long Nghị tràn ngập lo lắng, nhưng hai người đều rất rõ ràng tính cách nhi tử của mình, phạm là đã quyết định chuyện gì, rất khó mà thay đổi.

Bên ngoài Đan minh.

Bốn phía bị vây kín như nêm cối, chỉ để lại một mảnh đất trống ở chính giữa.

Trong mảnh đất trống, Long Ngọc Lang và Long Ngạo đứng mặt đối mặt. Trong mắt Long Ngọc Lang tràn ngập trào phúng và khinh miệt. Đối với võ giả Tiên Thiên, lời khiêu chiến của võ giả Hậu Thiên chỉ có thể là lời nói đùa.

"Ba chiêu, trong vòng ba chiêu ta sẽ hạ gục ngươi."

Đối với cuồng vọng của Long Ngọc Lang, tất cả mọi người đều cảm thấy đương nhiên, thiên tài siêu cấp của Long gia, tuổi còn trẻ đã đột phá cảnh giới Tiên Thiên thì cuồng vọng đó là bình thường. Trái lại, Long Ngạo rõ ràng đầu rồ đuôi là tên phế vật, mười năm cũng không thể ngưng kết nội kinh, phế vật như vậy mà dám khiêu chiến Long Ngọc Lang, tất cả mọi người xem Long Ngạo khiêu chiến không khác gì tự sát.

Long Ngạo không nói lời nào, lần này khiêu chiến Long Ngọc Lang cũng không phải nhất thời xúc động, bởi vì trước khi khiêu chiến hấn đã dùng ba viên Tụ Linh đan vừa mới luyện chế ra.

Ý tứ Long Ngạo rất đơn giản, chính là muốn dựa vào sinh tử trong chiến đấu để đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên.

Đây chính là một trận chiến thành bại. Nếu thắng sẽ đột phá cảnh giới Tiên Thiên, nếu thất bại sẽ vứt bỏ tính mạng mình, nhưng cuối cùng Long Ngạo vẫn

lựa chọn khiêu chiến. Dù sao với thời gian một năm hắn đã có mười phần tin tưởng có thể chính thức đột phá cảnh giới Tiên Thiên, nhưng thời gian một năm với hắn lúc này hình như có chút quá dài.

Người xem càng ngày càng đông, vây vòng trong vòng ngoài trước cửa Đan minh. Lúc này Liễu Cơ cố ý cao giọng nói ra:

"Long Ngạo, nếu bây giờ ngươi quỳ xuống nhận lỗi với Long đại ca, có lẽ Long đại ca đại nhân không chấp tiểu nhân mà tha cho ngươi, bằng không đợi đến lúc bị giết, ngươi sẽ không có cơ hội mà hối hận đâu."

Long Ngạo biết rõ Liễu Cơ không phải quan tâm hắn, mà là muốn ở trước mặt mọi người quở trách hắn một phen, nữ nhân như vậy thì thật là xà hạc sửa ác(*), cho dù bề ngoài có vẻ xinh đẹp.

Hừ lạnh một tiếng, Long Ngạo lạnh lùng nói ra:

"Nếu ta thắng, ngươi có thể cân nhắc đi mời khách ở Di Hồng viện."

"Ngươi..."

Khoát khoát tay, Long Ngọc Lang nói ra:

"Liễu tiểu thư không cần nhiều lời với hắn, chờ một chút ta sẽ để cho hắn quỳ gối nhận lỗi trước mặt Liễu tiểu thư."

"Hãy bớt sàm ngôn đi!"

Long Ngạo lấy ra Huyết Âm Cuồng Dao trong không gian Long ấn, bất kể là như thế nào thì đối phương cũng là võ giả Tiên Thiên, nếu mình không xuất toàn lực, chỉ sợ đến một chút cơ hội cũng không có.

"Long đại ca, ngươi dùng vũ khí gì?"

"Không cần!"

Về mặt Long Ngọc Lang cuồng vọng và tự ngạo, kể cả hắn tay không tác sát, muốn đánh bại đối phương cũng không phải chuyện quá khó khăn, võ giả Hậu Thiên và võ giả Tiên Thiên căn bản không thể so sánh, thật giống như một trên trời, một dưới mặt đất.

"Chiêu thứ nhất."

Thân hình Long Ngọc Lang lay động, nhìn như rất chậm, kì thực lại vô cùng nhanh, trong nháy mắt thì đã đi tới trước mặt Long Ngạo, tay phải thành chưởng vỗ nhẹ ra ngoài.

Võ giả Tiên Thiên chính là dùng bản thân làm cầu nối, đem thiên địa linh khí dẫn vào trong cơ thể hình thành linh lực, cảnh giới Tiên Thiên triệt để vững chắc, liền có thể mượn nhờ linh lực của địch để gia tăng thêm đạo kiếm đẳng binh khí. Thì ra đây chính là cái gọi là kiếm khí, đạo mang.

Chính vì như thế, một chưởng của Long Ngọc Lang nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng kỳ thực là vận dụng linh lực.

Long Ngạo đương nhiên biết rõ điểm này nên không dám có chút chủ quan, Huyết Âm Cuồng Dao trong tay quét ra, mang theo một đạo đạo mang lạnh như băng.

"Đạo mang?"

Long Ngọc Lang hình như cũng có chút kinh ngạc, dù sao trong tình huống bình thường, võ giả Hậu Thiên căn bản không có khả năng phát ra kiếm khí, đạo mang. Ngạc nhiên một lát, Long Ngọc Lang đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Tuy không biết đối phương rốt cuộc là bằng cách nào làm được, nhưng Long Ngọc Lang hoàn toàn có thể khẳng định, đạo mang của đối phương và kiếm khí của võ giả Tiên Thiên căn bản không giống nhau, bởi vì đối phương không có linh lực.

Không có linh lực gia tăng sức mạnh thì đạo mang cũng chỉ trống rỗng, căn bản không có bất cứ lực sát thương gì. Dùng chưởng đón đỡ đạo mang chắc cũng chỉ có võ giả Tiên Thiên là dám làm như vậy.

“Bành!”

Bàn tay và đạo mang chạm nhau phát ra một đám tia lửa. Đây chính là võ giả Tiên Thiên, chỉ cần là gia tăng linh lực thì võ giả Hậu Thiên không thể sánh cùng.

Một chưởng đập nát đạo mang, Long Ngọc Lang thừa thắng truy kích, một chưởng đón lấy một chưởng rất nhanh mà ra, đúng là vũ kỹ Bài Vân Chưởng Tiên Thiên của Long gia.

(*) Xà hạc sửa ác: Rắn rết còn thấy ghê tởm.

(*) Phú quý tại thiên: Giàu sang là do trời định. Ý nói mọi chuyện đều do số phận định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thà chết đứng

Long Ngạo có thể cảm nhận được rõ ràng một luồng đối phương đánh ra quyết liệt đến cỡ nào.

Huyết Âm Cuồng Dao Trong tay cũng lập tức vung vẩy, từng đạo dao mang không ngừng chém ra, nhưng bất kể ra bao nhiêu đều bị đối phương dùng luồng kinh đập nát.

"Vũ kỹ Bài Vân Chương Tiên Thiên của Long gia quả nhiên lợi hại."

"Nếu không có gì chuyện ngoài ý muốn, Long Ngọc Lang đã luyện Bài Vân Chương đến mức tận cùng, một luồng bao hàm trăm loại biến hóa, quý thân khó lường."

Vũ kỹ Bài Vân Chương Tiên Thiên.

Quả nhiên là như vậy, kỳ thật Long Ngạo đã đoán trước được, giờ khắc này Long Ngọc Lang sử xuất vũ kỹ chính là vũ kỹ Tiên Thiên. Có thể biết rằng, vũ kỹ Tiên Thiên và vũ kỹ Hậu Thiên không giống nhau, vũ kỹ Tiên Thiên là sở trường cố định của võ giả Tiên Thiên, nếu kết hợp cả nội kinh thì thực lực có thể tăng vọt.

Một chỉ, hai chỉ, ba chỉ Thiên Huyền Chi liên tục điểm ra, chỉ lực cường đại khủng bố hung hăng chạm vào Bài Vân Chương của Long Ngọc Lang. Thiên Huyền chỉ và Bài Vân Chương đều là vũ kỹ Tiên Thiên, nhưng Long Ngọc Lang vốn là võ giả Tiên Thiên, nên sử xuất vũ kỹ Tiên Thiên rất có uy lực hướng về phía Long Ngạo mà không có chút nào lo lắng.

Long Ngạo sử xuất Thiên Huyền Chi căn bản không cách nào ngăn cản được Bài Vân Chương của Long Ngọc Lang. Một luồng linh lực xuyên thấu qua bàn tay, lập tức truyền vào trong cơ thể Long Ngạo, giống như bài sơn đảo hải(*), một lớp sóng đón lấy một lớp sóng.

“Phốc!”

Một ngụm máu tươi phun ra, cùng với đó thân thể Long Ngạo cũng bị một luồng đập bay.

"Long đại ca, thay ta giết hắn đi."

Nghe được lời của Liễu Cơ, trên mặt mỗi người trong Long gia Xích Hóa trần đều tràn ngập phẫn nộ, tuy nhiên không người nào dám ra mặt chống đối, dù sao người ta cũng có thân phận phủ thành chủ, Tử đại Cự Đầu đứng đầu Lôi Vân thành, thử hỏi Lôi Vân thành có ai dám trêu chọc phủ thành chủ?

"Người chính là Liễu Cơ?"

Bỗng nhiên nhìn thấy một nữ nhân béo xuất hiện ở trước mặt mình, trên mặt Liễu Cơ tràn ngập chán ghét, hỏi ngược lại:

"Đứng vậy thì sao?"

“Bốp!”

Liễu Cơ chưa nói dứt lời đã bị một bạt tai vào mặt, hét lên một tiếng thảm thiết, át cả tiếng tát.

Nữ nhân béo vừa xuất hiện không phải ai khác, chính là vị hôn thê của Long Ngạo - Vương Vũ Âm, mặc kệ đối phương có phải là đại tiểu thư phủ thành chủ hay không, liền đi thẳng lên tát liên hồi vào mặt Liễu Cơ.

"Thật ác độc."

Nhìn thấy thiếu nữ béo không ngừng tát, tát cả mọi người đều há hốc mồm, thật không ngờ ở trong Lôi Vân thành còn có người dám trêu chọc phủ thành chủ. Mộc Lâm đứng gần đó cũng sợ hãi kêu to một tiếng, lập tức kéo Vương Vũ Âm rời đi, nàng quá hiểu tính cách con dâu tương lai của mình, vì Ngạo nhi, nói không chừng sẽ tát chết Liễu Cơ.

"Con tiện nhân này, ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ báo thù, nhất định ta sẽ báo thù."

Trò khôi hài này không tiếp tục được bao lâu, dù sao quan trọng cũng không phải hai người họ, mà là Long Ngọc Lang và Long Ngạo.

Vũ kỹ Bài Vân Chương Tiên Thiên, một chương đón lấy một chương, một chương mạnh hơn một chương, chương ảnh đầy trời, giống như một mạng nhện chương, vài giây đồng hồ ngắn ngủi mà Long Ngạo đã bị đập không dưới ba mươi chương.

Máu tươi trong miệng Long Ngạo chảy không ngừng, nhưng hắn lại không có bất kỳ phản kích nào, võ giả Hậu Thiên và võ giả Tiên Thiên tầm đó chênh lệch thật sự quá lớn, chỉ cần là võ giả Tiên Thiên có linh lực thì võ giả Hậu Thiên không thể nào đủ sức chống lại.

"Phế vật, ta cho ngươi quỳ xuống dập đầu ba cái, nói không chừng ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết."

"Năm mơ đi."

Cổ họng đau đớn trong cơ thể truyền đến, Long Ngạo nắm chặt Huyết Âm Cuồng Dao vung vẩy, cắn răng kiên trì chịu đựng.

"Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, quỳ hay là không quỳ?"

"Con mẹ nhà ngươi!"

Long Ngạo cắn chặt răng, hung hăng trở tay bỏ ra một đao, cuối cùng vẫn kiên quyết đứng đấy, tuy lúc này hắn trông giống như một huyết nhân(*), cả người giống như bị máu tươi nhuộm qua.

Mặc kệ bị đập bao nhiêu chương, Long Ngạo vẫn đứng vững không quỳ xuống, cả người là máu. Nhìn mặt mũi thiếu niên tràn đầy quật cường, tất cả mọi người có chút động dung, thậm chí bắt đầu cảm thấy tiếc hận thay cho hắn, thậm chí còn tỏ ra kính nể hắn.

"Ngạo nhi, buông bỏ đi."

Nhìn cả người Long Ngạo đều là máu, nhưng lại nhất quyết không buông bỏ, Long Nghị hình như có chút sợ hãi. Nhưng hai người chính là công bằng đánh một trận, hắn không thể tham dự vào.

Long Ngạo nghe cha nói vẫn lắc đầu, giọng lạnh lùng nói:

"Võ giả thà rằng đứng đấy chết, tuyệt không quỳ xuống sống tạm."

Võ giả thà rằng đứng đấy chết, tuyệt không quỳ xuống sống tạm.

Nghe được câu đó, không biết là ai trong đám người hô một câu "tốt", bốn phía lập tức truyền đến hàng loạt tiếng vỗ tay, âm thanh ủng hộ liên tiếp. Phải quật cường, không buông bỏ, thà chết chứ không chịu khuất phục, thà rằng đứng đấy chết, tuyệt không quỳ xuống sống tạm.

"Tốt một câu thà rằng đứng đấy chết, tuyệt không quỳ xuống sống tạm, Long Ngạo, đây là ngươi tự mình muốn chết, đừng trách người khác."

Trong người Long Ngạo lúc này dường như phát sinh sự thay đổi. Trong chiến đấu với Long Ngọc Lang, hắn từng bước bị ép sát. Trước đó hắn đã dùng ba viên Tụ Linh đan, trong người rất nhanh dung hợp, lại thêm có Long Phúc tương trợ, lúc này Long Ngạo như bắt đầu đột phá đến điểm tới hạn. Thì ra đây chính là cái gọi là bình cảnh.(*)

Xung quanh thân thể Long Ngạo bắt đầu xuất hiện một cỗ không khí hấp lực cực kỳ cường đại, bắt đầu hấp thu lấy bốn phía thiên địa linh khí. Đối với người đang vậy xem, đây chính là cái gọi là chưa từng ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy.

"Hắn đang hấp thu thiên địa linh khí."

Không biết là ai kinh hô một tiếng, trên mặt tất cả mọi người đều toát ra vẻ khiếp sợ, như không thể tin được thiếu niên trước mặt lại có thể làm như vậy, nhất là Long Ngọc Lang, vẻ mặt càng lúc càng khó tin.

Đối phương đang hấp thu thiên địa linh khí, có phải tên thiếu niên này đã đột phá cảnh giới Tiên Thiên?

Đột phá trong chiến đấu?

Đối với sự thật này, Long Ngọc Lang đương nhiên không thể chấp nhận, mà đám người xem xung quanh sớm đã náo loạn, hưng phấn và kinh hãi vỗ tay cổ vũ, tựa hồ cũng đang cầu nguyện cho thiếu niên có thể thuận lợi đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

"Không thể nào, điều đó không thể nào, phế vật sao có thể làm được như thế."

Sắc mặt Long Ngọc Lang lập tức lạnh lẽo, hắn thừa dịp bệnh nên có mệnh, muốn ra tay ngay. Kê này rõ ràng có thể đột phá trong chiến đấu, bản thân Long Ngọc Lang đã biết rõ người này có thiên phú và tiềm lực như thế nào, nếu giữ lại tính mạng của hắn, không thể nghi ngờ gì nữa chính là nuôi hổ gây họa, vì không muốn ngày sau mình tìm phiền toái, nhất định phải trăm thảo trừ căn.(*)

"Ngươi đã không muốn quỳ xuống, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi, cho ngươi đứng đấy chết."

"Long Ngọc Lang, rốt cuộc ngươi còn có xấu hổ hay không, lại muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để ra tay."

Đúng vào lúc này Vương Vũ Âm đứng bên ngoài Đan phòng quát lên. Nhìn thấy Long Ngọc Lang muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để truy sát,

Vũ Âm lập tức lao tới hộ sau lưng Long Ngạo, căn bản không xem Long Ngọc Lang là một vị võ giả Tiên Thiên.

"Tốt lắm."

"Nữ hán tử(*), chúng ta nỗ lực phục người."

"Hừ, Long Ngạo là phế vật, người cũng là phế vật, chớ có trách ta không có nhắc nhở người, chúng ta bây giờ chính là chiến một trận công bằng, nếu người cố tình tiến đến, ta đây chỉ có nước cùng người đánh nhau."

Trong mắt Long Ngọc Lang nổi lên sát khí vô tận, nhất là nhìn thấy Long Ngạo đang hấp thu thiên địa linh khí thì sát khí càng tăng lên.

Lúc này Long Ngạo vẫn không cử động, Vương Vũ Âm hình như muốn nói tiếp điều gì bỗng nhiên tay phải Long Ngạo vỗ vỗ lên vai nàng, giọng kiên định nói ra:

"Vũ Âm, giao người này cho ta."

(*) Bài sơn hải đảo: Dời non lấp bể, ý nói mạnh mẽ vô cùng.

(*) Huyết nhân: Người máu.

(*) Bình cảnh: Cỗ chai. Ý nói vượt qua được nút cổ chai sẽ là bước đột phá.

(*) Trảm thảo trừ căn: Diệt cỏ từ hậu họa.

(*) Nữ hán tử: Người phụ nữ mạnh mẽ quyết đoán như đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tự chặt một tay

"Long Ngạo, cẩn thận một chút."

Vương Vũ Âm luôn luôn tin tưởng người đàn ông của mình, nàng dặn dò Long Ngạo xong xoay người lui xuống.

Nhìn thiếu niên cả người đầm máu từ lúc này, tất cả mọi người đều lộ vẻ xúc động, đã bị đánh thành bộ dáng như vậy mà thiếu niên vẫn kiên trì, chỉ riêng phần ý chí này đã làm cho người ta kính nể.

"Long Ngạo, người muốn chết."

Long Ngọc Lang đã hạ quyết tâm giết người, thực lực của đối phương cùng tiềm lực đã vượt qua tường tượng của hắn, nếu để cho người này tiếp tục sống sót hậu quả sẽ khó lường, huống chi quá trình chiến đấu vừa qua đã giúp đối phương thuận lợi hấp thu thiên địa linh khí, chỉ cần cùng cố thêm chút nữa sẽ chính thức đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Giờ khắc này hai mắt Long Ngạo bỗng trở nên lạnh lẽo, mượn ba miếng Tụ Linh Đan cùng Long Phúc tương trợ, thiên địa linh khí liên tục được hút vào, lấy thể chu thiên tuần hoàn không ngừng chảy vào khắp nơi trong cơ thể. Tu vi của hắn đã thuận lợi đột phá đến ranh giới của cảnh giới Tiên Thiên.

"Chết đi."

Hai tay Long Ngạo siết chặt Huyết Âm Cuồng Dao, tất cả công lực trong cơ thể toàn bộ tụ tập đến hai tay, hắn hét lớn một tiếng, Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích trong nháy mắt xuất ra, một kích nối tiếp một kích, cửu liên kích(*) chồng lên nhau hướng Long Ngọc Lang đánh đến thật mạnh.

Sát khí động trời, đao mang như biển máu, Huyết Âm Cuồng Dao xuất ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, uy lực trong nháy mắt tăng vọt.

Nhìn thiếu niên như chiến thần hạ phàm, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, ai nấy ngây ngốc nhìn thiếu niên huyết sắc(*), không ai biết vì sao trong phút chốc thực lực của thiếu niên lại chuyển biến đến một trăm tám mươi độ như vậy.

Đối với sự thật như vậy, Long Ngọc Lang căn bản không sẵn lòng chấp nhận, nhưng Long Ngạo lại không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, đao mang động trời đã phá tan không khí mà đến, sát khí từ tán, phàm là những người cảm thụ được dòng sát khí này đều sợ hãi, vội lùi mấy bước, thậm chí sắc mặt sợ đến tái nhợt, ngã ngối dưới đất.

"Long Ngọc Lang xong rồi."

Tất cả mọi người nhìn thấy thực lực đôi bên nghịch chuyển, trong lòng đều nhận biết Long Ngọc Lang lần này hoàn toàn xong rồi.

"U ám ác độc như thế, không thể để nguoi sống."

Đột nhiên vang lên một tiếng quát, đồng thời một luồng khí tức kinh người từ trên trời giáng xuống. Trong nháy mắt, trước mặt Long Ngọc Lang xuất hiện một ông lão, sắc mặt âm lãnh, song chưởng tê động(*), linh lực kinh khủng từ chưởng của lão trực tiếp chụp lấy đao mang đang tứ tán kinh thiên. Tuy nhiên lão già vẫn bị dòng đao mang này chấn động phải lùi lại tới ba bước.

Lão già kinh ngạc đến ngất người, không ngờ mình bị đao mang của đối phương đẩy lùi.

"Gia gia."

"Hừ, một phế vật nhỏ xú của Long gia Xích Hỏa trấn thiếu chút nữa đã giết được nguoi, từ giờ trở đi nguoi lập tức đóng cửa mà tu luyện, không có ta cho phép không được bước ra khỏi Long gia nửa bước."

"Vâng."

Gia gia bỗng nhiên xuất hiện, Long Ngọc Lang căn bản không dám cãi lời, bởi vì ở Lôi Vân thành, gia gia Long Ngạn Thần của hắn chính là một trong những người giỏi nhất.

Gia gia?

Gia gia của Long Ngọc Lang chẳng phải là Long Ngạn Thần sao?

Nhìn lão già bỗng nhiên xuất hiện, gương mặt tất cả mọi người khiếp sợ, bởi vì gia chủ Long gia Long Ngạn Thần chính là một nhân vật trong truyền thuyết. Nhớ năm đó, Long gia Lôi Vân thành vẫn còn là một gia tộc bát giai nho nhỏ, cũng nhờ Long Ngạn Thần xuất thế nên đã đưa Long gia bước một bước từ bát giai vào hàng ngũ Long gia lục giai.

"Nguoi là nguoi phương nào? Vì sao phải ngăn cản ta giết Long Ngọc Lang?"

Mất lạnh nhìn lão già xuất hiện trước mặt, trong lòng Long Ngạo cũng có chút kinh ngạc, người này có thể dùng một chưởng chống lại đao mang của Huyết Âm, không biết thực lực đến cùng như thế nào.

"Hừ hừ, ngay cả ta cũng không biết là ai, lại muốn muốn giết cháu của ta, nguoi thật đúng là quá cuồng vọng đấy!"

Trên người Long Ngạn Thần tản mát ra khí thế cường đại, hung hăng hướng Long Ngạo áp đi, "răng rắc", nếu không phải là ý chí kiên định, tin tưởng giờ khắc này Long Ngạo đã nhanh chóng bị không chế quỳ xuống.

"Tiền bối, xin nguoi hạ thủ lưu tình."

Long Nghị, Mộc Lâm, Vương Vũ Âm trực tiếp đem Long Ngạo bảo vệ ở sau người, Long Nghị rất cung kính thi lễ một cái. Nhi tử có thể không biết người này, hắn làm sao có thể không biết gia chủ Long gia Lôi Vân thành, một đời truyền thuyết Long Ngạn Thần.

"Long Nghị, Mộc Lâm, bây giờ là con trai nguoi muốn giết cháu của ta, nếu ta thả hổ về rừng, chẳng phải là hậu hoạn vô hạn?(*)"

Long Nghị cùng Mộc Lâm có thể cảm thụ được rõ ràng sát khí tản ra trên người đối phương, trong lòng hai người thầm than một tiếng, xem ra con trai mình lần này chọc phải phiền phức lớn rồi, không chỉ có thế, liên quan tới gia tộc thì đều có thể dẫn tới rắc rối khôn lường.

"Nhưng dù sao Long gia Xích Hỏa trấn cùng Long gia Lôi Vân thành trước sau cũng thuộc về Long thị gia tộc, nhìn ở phân thượng Long thị gia tộc, chỉ cần con của nguoi tự chặt một tay, ta đây tạm tha hắn."

Tự chặt một tay?

Nghe được lời của Long Ngạn Thần, tất cả mọi người đều có điểm tiếc hận cùng bất đắc dĩ, đây chính là uy nghiêm cường giả, cuối cùng Long gia Xích Hỏa trấn cùng Long gia Lôi Vân thành căn bản không có thể đánh đồng. Tuy rằng thiếu niên phải tự chặt một tay nhưng trước sau bảo toàn được tính mạng, coi như là vạn hạnh trong bất hạnh vậy.

Long Nghị bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, trong lòng cho dù có một vạn điều không muốn tiếp thu, nhưng Long Nghị biết mình nhất định phải đồng ý, bằng không con trai không chỉ phải tự chặt một tay, thậm chí còn phải quăng cả tính mạng.

Ngay khi Long Nghị chuẩn bị đồng ý, Long Ngạo bỗng nhiên bước ra một bước, đi tới trước ba người, mất lạnh nhìn đối phương, thanh âm hờ hững nói:

"Ngại quá, tự chặt một tay ta sẽ không đồng ý, vẫn là câu nói kia, ta tình nguyện đứng chết cũng tuyệt đối không sống quỳ."

Nghe vậy, hai mắt Long Ngạn Thần bỗng bật phát ra một luồng ánh sáng lạnh kinh người, lão chẳng những không giận mà còn cười lại, nói:

"Long gia Xích Hoà trấn có đệ tử như ngươi thật sự là có cơ hội quật khởi, nhưng bây giờ thì ngươi nhất định phải chết."

Long Ngạn Thần đã phán định đối phương sống chết, không ai đi hoài nghi lời nói của nhân vật vốn là huyền thoại của Long gia.

Lúc này Long Ngạo nắm chặt Huyết Âm Cuồng Dao trong tay, cho dù chết hẳn cũng muốn làm cho đối phương trả giá thật lớn.

Nhưng đúng lúc này, một đạo nhân ảnh từ cách đó không xa phóng tới. Nhìn bóng người vừa tới, tất cả mọi người đều khom mình hành lễ, cùng nhau hô:

"Thành chủ đại nhân."

Thành chủ đại nhân?

Thân ảnh vừa tới đúng là thành chủ Lô Văn Liễu Mộc, đồng thời cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Thấy Liễu Mộc, Liễu Cơ lúc vừa nãy bị tát mặt liền òa khóc lớn, trực tiếp nhào vào trong lòng Liễu Mộc, đối với đứa con gái này Liễu Mộc vốn rất cưng chiều, nhưng tình huống hiện tại còn chưa phải là lúc dỗ con.

"Long huynh, không cần phải cùng văn bối tính toán chi li, hôm nay nể mặt ta mà xóa bỏ việc này đi, như thế nào?"

"Thành chủ, ta muốn biết vì sao ngươi phải giữ lại người này?"

Long Ngạn Thành rất kinh ngạc, bởi vì hắn biết rõ tính cách của Lô Văn thành chủ, đối với chuyện không có lợi cho bản thân, chắc chắn thành chủ sẽ không xen vào việc của người khác.

"Long huynh, Long Ngạo không chỉ có cùng gia tộc Long thị với ngươi mà còn là người Mộc gia, nếu ngươi tùy tiện giết hắn, hình như có chút không thích hợp, huống chi Lô Văn thành chúng ta có nhiều võ nhân Bách Tán Thiên đối với chúng ta kiểu gì cũng tốt, ngươi thử nghĩ mà xem?"

Hừ, trong lòng Long Ngạn Thần không khỏi hậm hực, đối với ngươi mới có lợi, đối với ta cũng chỉ thua thiệt. Chỉ có điều đối phương trước sau cũng là Lô Văn thành chủ, nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn chắc chắn không muốn trêu chọc Liễu Mộc.

(*) Cử liên kích: Chín kích liên hoàn.

(*) Huyết sắc: Đỏ như máu.

(*) Song chương tề động: Hai tay xoay chuyển.

(*) Hậu hoạn vô hạn: Hậu quả nghiêm trọng, hậu hoạn khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Thành chủ, lần này ta sẽ vì ngươi mà bỏ qua cho hắn."

Lạnh lùng nhìn thoáng qua thiếu niên đầm máu, Long Ngạn Thành mang theo Long Ngọc Lang xoay người rời đi.

"Cảm ơn thành chủ đại nhân."

Long Nghị cùng Mộc Lâm lập tức cảm tạ, lần này con trai của mình có thể biến nguy thành an chính là nhờ có vị thành chủ đại nhân này.

"Cha, sao cha lại đi cứu cái tên phế vật này?"

Nghe được Liễu Cơ một hai kêu con trai mình là phế vật, Long Nghị cùng Mộc Lâm trong lòng ít nhiều có chút khó chịu, nhưng ngại vì thân phận của nàng ta nên đành chịu nhịn mà thôi.

"Chớ có vô lễ, một đứa con gái suốt ngày chỉ biết làm loạn, còn không đi về đi."

Liễu Cơ vẫn luôn được chiều chuộng thái quá nên thường ý thể kiêu căng, nhưng lần này Liễu Mộc có lý do để nổi giận cho nên nàng ta cũng không dám có chút vi phạm, hậm hực quay đi. Nhưng trước khi đi còn quay qua Vương Vũ Âm hừ một tiếng, hung hãn nói:

"Thù này ta nhất định sẽ báo."

"Ta sẽ tiếp ngươi bất kỳ lúc nào." - Vương Vũ Âm cũng không ngần ngại đáp trả, căn bản không coi thân phận của đối phương ra gì.

"Ngươi rất khá, bây giờ ngươi trở lại dưỡng thương thật tốt, ngày mai phủ thành chủ ta đây sẽ chờ, hy vọng đến lúc đó ngươi có thể đến."

Thành chủ chính thức có lời mời, Long Ngạo đương nhiên không cưỡng vờn đến mức dám từ chối ngay. Nói gì thì nói, vừa nãy nếu không phải thành chủ ra tay can thiệp đúng lúc, thì bản thân hắn giờ này sống chết thế nào còn chưa biết.

"Cảm ơn thành chủ đại nhân, ngày mai tiểu bối nhất định sẽ đến, chỉ có điều bây giờ tiểu bối còn có một việc chưa làm."

Liễu Mộc hình như cũng cảm thấy hứng thú, ông nhìn thoáng qua gã mập đang đứng cách đó không xa, nói:

"Chuyện giữa ngươi và Đan minh ta cũng nghe nói, nếu các ngươi không ngại, không bằng ta tới làm chủ cho các ngươi, như thế nào?"

"Có thành chủ đại nhân làm chủ, Đan minh chúng ta cầu còn không được, mời đại nhân."

Bộ dáng gã mập một mực cung kính, tuy rằng Đan minh rất mạnh, nhưng hắn chẳng qua là quản lý chi nhánh Đan minh, địa vị cùng thành chủ Lôi Vân căn bản không có thể đánh đồng.

Lần tỷ thí này, những người không có nhiệm vụ căn bản không có cách nào quan sát, chỉ có một số ít người được vào Đan minh xem, mà quá trình tỷ thí rất đơn giản, chỉ cần Long Ngạo có thể luyện chế thành công ra Tụ Linh Đan thì coi như là thắng.

Liễu Mộc ngồi ở vị trí đầu, vẻ mặt vô cùng hứng thú nhìn Long Ngạo. Lúc này Long Ngạo cũng đã tắm gội sạch sẽ, cao ngạo đứng bên lò luyện đan. Một cái bàn kê bên cạnh lò luyện đan đã được chất đầy các loại dược liệu luyện chế Tụ Linh đan.

"Long Ngạo, có nắm chắc không?"

"Hoàn toàn chắc chắn."

Hoàn toàn chắc chắn? Thấy thiếu niên trên mặt tràn ngập tự tin, trong mắt Liễu Mộc toát ra một chút tán thưởng. Nhưng trong mắt gã mập, thiếu niên kia lại là một trò cười, một trò cười lớn vô cùng.

"Long Ngạo, đánh cuộc giữa ngươi và ta, ngươi thắng ta đưa cho ngươi một quả Tụ Linh Đan, đồng thời tặng thêm một quả Thiên Nguyên Đan. Nếu thua, ngươi phải quỳ gối bên ngoài Đan minh đập đầu nhận sai, ta nói có đúng không?"

"Không sai."

"Đã như vậy thì bắt đầu đi!"

Gã mập hừ lạnh một tiếng, hung hăng trợn mắt nhìn Long Ngạo, trên mặt tràn ngập vẻ xem thường cùng châm biếm. Có thực lực không có nghĩa là luyện được đan, ở đại lục Thiên Vũ có vô số cường giả, nhưng luyện đan sư cường đại lại có mấy người?

Không nhìn gã mập châm biếm, Long Ngạo bắt đầu luyện đan. Đối với việc luyện chế Tụ Linh Đan, qua một tháng nghiên cứu cùng làm thử, Long Ngạo có thể nói là đã rất quen thuộc. Hắn đem toàn bộ dược liệu có trên bàn cho vào lò luyện đan, đẩy nắp lại, bắt đầu luyện chế.

Nhìn Long Ngạo làm vậy, gã mập cười giễu cợt, khinh bỉ nói với Liễu Mộc:

"Thành chủ đại nhân, tuy rằng ta không phải luyện đan sư, nhưng đối với thuật luyện đan cũng có nghiên cứu qua. Theo ta được biết, luyện chế đan dược phải đi từng bước một, dược liệu nào cho trước, dược liệu nào cho sau cũng cực kỳ có ý nghĩa, sai một ly là đi một dặm."

"Hơn nữa ta cũng biết, người này căn bản không phải một vị luyện đan sư."

Khoát khoát tay, gương mặt Liễu Mộc giống như cười chế nhạo, nói ra:

"Mặc kệ người này thắng bại như thế nào, ta hy vọng Đan minh không làm khó hắn, xem như là cho ta một chút thể diện, như thế nào?"

Gã mập vô cùng kinh ngạc, không thể nghĩ ra hôm nay thành chủ đại nhân có tâm trạng như thế nào. Vì phế vật này, đầu tiên là ngăn cản Long Ngạo Thành, sau đó là yêu cầu Đan minh nể mặt. Chẳng lẽ tên kia cùng thành chủ đại nhân có quan hệ gì?

"Nếu thành chủ đại nhân mở kim khâu(*), ta để lại người này một con ngựa(*))."

Bên trong Đan minh.

Mộc Phong, Mộc Vinh, Mộc Nhất Hạo, Mộc Nhất Hàng, còn có một thanh niên sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, bộ dáng cao ngạo, đều đang quan sát Long Ngạo luyện đan.

Mộc Nhất Hạo cùng Mộc Nhất Hàng sắc mặt cực kỳ độc ác khó chịu, Mộc Nhất Hàng nhỏ giọng nói ra:

"Nhị ca, chính là người này, hy vọng nhị ca thay chúng ta làm chủ."

"Người này lấy cảnh giới Hậu Thiên cùng Long Ngọc Lang đánh một trận, không chỉ không bại, ngược lại trong lúc đối chiến lại đột phá cảnh giới Tiên Thiên, chỉ cần một điểm này là thấy thiên phú và tiềm lực của hắn các ngươi không thể bằng được."

Nghe được nhị ca nói thế, bốn người tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, bởi vì bọn họ hiểu rất rõ nhị ca, với tính cách tự cao tự đại của nhị ca thì bình thường sẽ không coi bất kỳ kẻ nào ra gì.

"Vì Mộc gia, người này nhất định phải diệt trừ, các ngươi về trước đi, ta có chút chuyện trọng yếu cần phải làm."

"Cảm ơn nhị ca."

Bốn người tức khắc vui vẻ ra mặt, bởi vì họ đều biết nhị ca muốn đi làm việc gì. Bọn họ đều có được mười phần tin tưởng vào thực lực của nhị ca, thậm chí Long Ngọc Lang còn chưa xứng so sánh với nhị ca.

Giờ khắc này Long Ngạo đang hết sức chăm chú luyện chế Tụ Linh Đan, bởi vì hắn phát hiện một việc, chính là mỗi một lần luyện đan kỳ thực cũng là một lần tu luyện, đồng thời đối với cảm ngộ võ đạo có sự hỗ trợ rất nhiều.

Long Ngạo vừa luyện chế Tụ Linh Đan vừa câu thông linh hồn tiến vào không gian Long Ấn. Người khác chắc chắn sẽ hoảng hồn nếu biết hắn vừa luyện chế Tụ Linh đan vừa tu luyện. Rõ ràng là nhất tâm nhị dụng(*)

Bên trong không gian Long Ấn.

"Long Phúc, không phải ngươi nói vì ta có thể chất Hoang Vu cho nên đột phá sẽ khó khăn lắm sao? Vì sao lần này ta từ cảnh giới Hậu Thiên đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên lại dễ dàng như vậy?"

"Chủ nhân, lần này có thể thuận lợi đột phá đều là do công lao của người. Tuy rằng thể chất của người cần năng lượng khổng lồ tiếp viện, nhưng trong giây phút sinh tử đã dẫn đến cảm ngộ để có thể làm cho người đột phá tới cực hạn. Đồng thời, sự kiên cường cùng nghị lực phi thường của người trong chiến đấu cũng giúp cho người đột phá cảnh giới cao hơn."

Thì ra là thế.

Xem ra, đứng giữa lần ranh sống chết lại là cơ hội để cho tu vi của mình đột phá nhanh chóng. Đã như vậy sau này mình phải rèn luyện nhiều hơn.

Đáy đan lò được nung nóng đỏ hừng hực, toàn bộ lò luyện đan như bị ngọn lửa nuốt chửng. Bên trong lò luyện truyền ra tiếng nổ đùng đùng. Gương mặt Long Ngạo hồ hững, luyện chế Tụ Linh đan mà xem ra rất nhẹ nhàng, người xem bên ngoài cảm giác như hắn đang đùa giỡn vậy.

"Đã thành công."

Thành công rồi sao? Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt lò luyện đan nổ bùng, từ bên trong bắn ra hai luồng sáng màu đen, bị Long Ngạo trực tiếp dùng tay bắt lấy. Đúng là lần này đã luyện chế thành công Tụ Linh đan, vẫn là hai quả Tụ Linh đan.

(*) Kim khẩu: Miệng vàng.

(*) Để lại cho người này một con ngựa: Ý nói là nếu như Long Ngạo thua thì sẽ để cho Long Ngạo một đường thoát.

(*) Nhất tâm nhị dụng: Một thân cùng lúc làm hai việc.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nhất Tuyến Thiên

Nhìn hai quả Tụ Linh Đan trong tay thiếu niên, gã mập hình như không muốn tin, mặc dù bản thân hắn cũng là người chuyên tra xét Tụ Linh Đan thật giả.

"Không biết hai quả Tụ Linh Đan này là thật hay giả? Chất lượng thì như thế nào?"

Liễu Mộc hướng gã mập hỏi. Hình như ông cũng vô cùng kinh ngạc, trên mặt tràn ngập sự tán thưởng.

Trong lòng gã mập cho dù có một vạn điều không muốn thừa nhận, nhưng sự thực trước mắt không cho phép hắn nói bậy, hắn cười khổ nói:

"Đích xác là Tụ Linh Đan, đồng thời chất lượng thượng thừa(*)."

Thực sự là Tụ Linh Đan? Đồng thời chất lượng thượng thừa?

Nghe được lời của gã mập, tất cả mọi người đều hết hồn, căn bản không biết đây là tình huống gì, vì sao Long Ngạo trong thời gian một tháng ngắn ngủi có thể luyện chế ra Tụ Linh Đan, đồng thời phẩm chất còn thượng thừa?

Từ khi Long Ngạo và Đan minh có đánh cuộc cho tới nay, rất nhiều người đã tìm hiểu về Long Ngạo. Nhưng tin tức lấy được gần như đều giống nhau, đó chính là Long Ngạo căn bản không phải là luyện đan sư, một tháng trước mới mua mấy quyển sách hướng dẫn để bắt đầu nghiên cứu luyện đan.

Chính vì như thế nên tất cả mọi người mới càng khiếp sợ. Theo lẽ thường, luyện đan sư cùng võ giả không giống nhau, muốn trở thành luyện đan sư thì thiên phú chiếm tới chín mươi lăm phần trăm, lẽ nào Long Ngạo là thiên tài luyện đan?

"Long Ngạo, đây là một quả Tụ Linh Đan cùng một quả Thiên Nguyên Đan, phải thừa nhận ngươi thật sự là một vị kỳ tài luyện đan, nếu như ngươi sẵn lòng, ta lập tức bẩm báo tông bộ, mời ngươi tham gia vào Đan Minh, không biết ý của ngươi như thế nào?"

Không thể không nói, độ vô si của tên mập đã đạt đến cảnh giới nhất định, thấy đối phương trong vòng một tháng ngắn ngủi luyện chế thành công ra Tụ Linh đan, thái độ của hắn lập tức chuyển một trăm tám mươi độ, mời đối phương tham gia vào Đan minh.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Long Ngạo, không biết cái phế vật Long gia, đồng thời cũng là thiếu niên thiên tài này có đồng ý lời mời của gã mập hay không.

Vừa liếc mắt nhìn, Long Ngạo thu hồi hai quả Tụ Linh đan vừa nảy luyện chế, còn có một quả Tụ Linh đan cùng một quả Thiên Nguyên đan vừa thắng cược, lạnh nhạt nói:

"Miếu các ngươi lớn thế, làm sao có thể chứa chấp thứ phế vật như ta, cáo từ."

Không do dự chút nào, Long Ngạo xoay người rời khỏi Đan minh.

Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người đều lần lượt bỏ đi, chỉ còn lại gã mập mặt cười khổ, lúng túng đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì cho phải:

"Hừ, thiên tài luyện đan? Hy vọng ngươi không trở thành thiên tài luyện đan."

Long Ngạo trở về Long gia cũng không đi gặp mọi người, mà lập tức về phòng của mình tu luyện. Lần này chiến đấu, tuy rằng cứu tử nhất sinh(*) nhưng cũng không phải không có thu hoạch gì.

Tu vi thuận lợi đột phá, chỉ cần củng cố một chút có thể chính thức giữ vững cảnh giới Tiên Thiên.

Long Ngạo tuyệt đối không thể ngờ được lần này mình lại đột nhiên đột phá như vậy. Hắn cảm thụ được luồng thiên địa linh khí mạnh mẽ tràn đầy tứ chi bách hài(*), trong lòng cảm thấy vui sướng không nói lên lời.

"Thực lực của Long Ngạo Thành tại sao lại cường đại như vậy?"

Đối với điểm này Long Ngạo rất hiếu kỳ, đều là cảnh giới Tiên Thiên, không biết vì sao lại có sự chênh lệch to lớn như thế.

Không suy nghĩ nhiều, Long Ngạo lẳng lặng ngồi dưới đất vận chuyển Thiên Huyền Cửu Biến bên trong Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết, lần đột phá này khiến cho Thiên Huyền Cửu Biến trực tiếp hoàn thành đệ tứ biến, do đó hấp thu thiên địa linh khí khắp bốn phía.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Long Ngạo rời khỏi Long gia đi phủ thành chủ, tuy rằng đến nay cũng không biết thành chủ Liễu Mộc đang tính toán gì, lại mặc kệ giữa mình và Liễu Cơ có bao nhiêu sự không hài lòng nhau, nhưng Liễu Mộc đích xác là đang giúp mình.

Thành Lôi Vân tổng cộng có bốn tên trùm, phủ thành chủ, Đoan Mộc gia, Mộc gia cùng Long gia.

Bốn trùm đầu sỏ của Lôi Vân thành thì phủ thành chủ dẫn đầu, ba đại gia tộc còn lại căn bản không dám trêu chọc phủ thành chủ, bởi vì phía sau phủ thành chủ có vương quốc Thiên Tinh làm chỗ dựa.

Tại đình nghị mát ở hậu viện phủ thành chủ.

Đình nghị mát thanh nhả tĩnh lặng, bốn phía có ao sen vây quanh, một mùi thơm ngát bay vào trong mũi, ngửi nhẹ một chút, cảm giác thân thể nhẹ nhàng rất nhiều.

"Cảm giác thế nào?"

"Là một nơi tu thân dưỡng tính tốt."

Liễu Mộc rất tao nhã, trong tay nhẹ nhàng phe phẩy một cái quạt, trên mặt giống như cười mà không phải cười, khẽ nhấp ngụm nước trà rồi mới lên tiếng:

"Mọi người đều giàu có người là phước vật, nhưng người lại kiên trì tới mười năm, chỉ cần điểm này của người đã để cho người ta kính nể."

Long Ngạo nghe vậy chỉ cười cười, không nói lời nào.

"Mười năm kiên trì, mười năm nỗ lực, chung quy có được đền đáp, ta vẫn cho là thiên phú võ đạo của người không tệ, nhưng không nghĩ thiên phú luyện đan của người còn lợi hại hơn, trong một tháng ngắn ngủi có thể luyện chế ra Tụ Linh Đan, thiên phú luyện đan của người là người mạnh nhất ta từng thấy."

Long Ngạo vẫn cười cười mà không nói gì, bởi vì hắn không biết Liễu Mộc rốt cuộc là đang nghĩ gì.

"Long Ngạo, lần này người cùng Long Ngọc Lang đánh một trận, tu vi thuận lợi đột phá cảnh giới Tiên Thiên, nhưng khi gặp phải cao thủ như Long Ngạn Thành lại có cảm giác dừng khí vô lực(*)?"

Long Ngạo gật đầu, không chút nào giấu giếm, nói ra:

"Không sai, đây là nguyên nhân gì?"

"Người đã là võ giả Tiên Thiên, vậy ta cũng không giấu điểm người, kỳ thực cảnh giới Tiên Thiên cũng có sự phân chia mạnh yếu, cảnh giới Tiên Thiên mà người vừa đột phá chính là Bách Tấn Thiên. Năm đó ta cũng ở cảnh giới Bách Tấn Thiên, sau đó ta tập trung toàn bộ linh lực ở đan điền, hình thành một điểm tràn ngập khiêu huyết(*) để đột phá cảnh giới cao hơn, chính là Nhất Tuyền Thiên, ta và Long Ngạn Thành đều thuộc về cảnh giới này."

Bách Tấn Thiên? Nhất Tuyền Thiên?

Long Ngạo sớm đã đoán được cảnh giới Tiên Thiên có sự phân chia mạnh yếu, chính vì thế nên khi gặp phải Long Ngạn Thành, hắn mới có cảm giác thúc thủ vô sách(*). Thì ra Long Ngạn Thành cùng Liễu Mộc đều đã đạt được cảnh giới Nhất Tuyền Thiên.

"Thành chủ, tiểu bối muốn hỏi một chút, phải làm thế nào mới có thể từ Bách Tấn Thiên đột phá Nhất Tuyền Thiên?"

"Tu vi đột phá cảnh giới Tiên Thiên, thiên địa linh khí tiến vào trong cơ thể hình thành linh lực, truyền khắp tứ chi bách hài, lúc này coi là Bách Tấn Thiên, khi người đem tất cả năng lượng đẩy vào đan điền, tập trung lại, tiếp tục lan đến một trăm lẻ tám cái khiêu huyết trong cơ thể, tràn ngập khiêu huyết càng nhiều, thực lực càng cường đại. Long Ngạo, điểm này nhìn thì giản đơn, kỳ thực đặc biệt khó khăn, năm đó ta từ Bách Tấn Thiên đột phá Nhất Tuyền Thiên phải mất trọn ba năm."

Ba năm?

Long Ngạo biết, Liễu Mộc có thể trong ba năm từ Bách Tấn Thiên đột phá Nhất Tuyền Thiên, bản thân thiên phú cũng là tương đối không tệ. Hắn rất hiếu kỳ, khiêu huyết của hai người Long Ngạn Thành cùng Liễu Mộc, rốt cuộc có điểm gì đặc biệt mà có thể đột phá nhanh đến vậy.

Mặc dù hiếu kỳ nhưng Long Ngạo không hỏi, đây là bí mật thuộc về người ta, chỉ cần đối phương không chủ động nói, hắn cũng thấy không cần thiết hỏi. Làm người cũng nên có chút ý tứ này.

"Long Ngạo, người cùng Đan minh đánh cuộc giúp người thắng một quả Thiên Nguyên Đan, loại đan dược này đối với võ giả Bách Tấn Thiên rất hữu dụng, chỉ cần dùng nó tối thiểu cũng có thể rút ngắn thời gian tu tập linh lực. Nhưng mà ta phải nhắc nhở người một câu, tên mập này rất âm hiểm, lần này trước mặt bao người mà hắn phải chịu nhận thua người, đồng thời người lại từ chối gia nhập Đan minh, ta tin chắc hắn sẽ không dừng tay đâu."

"Cảm ơn thành chủ nhắc nhở, bình lai tương đáng thủy lai thổ yểm(*), chỉ cần hắn dám đến, tiểu bối sẽ không ngại mà giết hắn."

(*) Thượng thừa: Rất giỏi, rất tuyệt, đỉnh cao.

(*) Cừ tử nhất sinh: Chín đường chết một đường sống, ý nói gặp phải tình huống cực kỳ nguy hiểm, có thể dễ dàng mất mạng.

(*) Dừng khí vô lực: Ý nói cùng là cảnh giới Tiên Thiên nhưng thực lực của Long Ngạo lại không bằng Long Ngạn Thành.

(*) Thúc thủ vô sách: Bó tay không có cách nào.

(*) Tứ chi bách hài: Toàn bộ cơ thể.

(*) Khiêu huyết: Khiêu là lỗ, huyết là các điểm nhạy cảm trên cơ thể, khi bấm vào huyết có thể thay đổi trạng thái của cơ thể người.

(*) Bình lai tương đáng thủy lai thổ yểm: Căn cứ vào tình huống cụ thể mà tìm biện pháp thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Diên cuồng hấp thu

Hắn dám đến, ta liền dám giết.

Khẩu khí thật ngông cuồng, nhưng Liễu Mộc biết, thiếu niên này vốn ngông cuồng từ lâu.

"Long Ngạo, con gái của ta từ nhỏ quen được cưng chiều rồi, cho nên tuổi nhỏ không hiểu chuyện, có chỗ nào mắc lỗi với ngươi, ngươi hãy thông cảm nhiều hơn."

Đối phương đã có lời đến cỡ này, Long Ngạo còn có thể nói cái gì?

Vừa cười cười, Long Ngạo nói ra:

"Không sao."

Cùng Liễu Mộc nói chuyện phiếm một hồi, Long Ngạo liền đứng dậy cáo từ, thông qua Liễu Mộc, hắn rút cuộc biết cảnh giới Tiên Thiên còn chia làm Bách Tán Thiên cùng Nhất Tuyền Thiên, việc cấp bách bây giờ chính là đem tất cả linh lực trong cơ thể, toàn bộ đẩy vào đan điền hội tụ thành làm một điểm.

Vừa ra khỏi phủ thành chủ không lâu, sắc mặt Long Ngạo liền có chút quái dị, lập tức tăng tốc bước đi, không hướng về nhà mà quay người yên lặng đi tới chỗ một đồng rúc.

Bên cạnh đồng rúc.

"Ai lén lút theo dõi, ra đi."

"Ha ha ha, không nghĩ ngươi lại có thể cảm ứng được khí tức của ta, xem ra thực lực của ngươi cũng không tệ."

Một tiếng cười lạnh âm trầm vang lên, cách đó không xa xuất hiện một người, toàn thân được bao phủ dưới lớp áo đen, chỉ chừa ra đôi mắt lạnh như băng.

Long Ngạo cảm ứng được khí tức của đối phương thật cường đại. Không cần suy đoán hắn cũng biết rõ ràng đó không chỉ là võ giả Tiên Thiên, mà còn là một vị võ giả Nhất Tuyền Thiên.

"Ngươi là người phương nào?"

"Người giết ngươi."

"Ai phái ngươi tới?"

"Ta sẽ không nói cho ngươi biết!"

Thân thể người áo đen phát tán ra sát khí mạnh mẽ, hai mắt càng thêm lạnh lẽo hơn vài phần. Xét về thực lực thì Bách Tán Thiên không thể so sánh cùng Nhất Tuyền Thiên.

Long Ngạo không tiếp tục hỏi tiếp, bởi vì trong lòng hắn rất biết rõ, đối phương lần này theo dõi đơn giản là muốn giết mình, đã như vậy, nói nói nhiều cũng là vô dụng.

Trong cơ thể Long Ngạo, tất cả công lực bắt đầu tụ tập đến hai tay, hắn nắm thật chặt Huyết Âm Cuồng Dao, chiến ý mạnh mẽ tràn ra khắp đất trời. Người áo đen tựa hồ cũng hơi kinh ngạc, nhưng thân là võ giả Nhất Tuyền Thiên, căn bản không đem đối phương để vào mắt.

"Vừa mới đột phá Bách Tán Thiên, có thể có được chiến ý như thế đã rất không tệ, nhưng ngươi hôm nay phải chết."

Người áo đen tựa hồ không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, khí tức kinh khủng trực tiếp áp chế mà đến, trong tay hắn cầm một thanh lợi kiếm màu đen hung hăng đâm đến.

Kiểm khí nhìn như rất chậm, kì thực nhanh chóng vô cùng, trong nháy mắt, liên tiếp xuất hiện các đạo kiếm khí, tạo nên tầng tầng lớp lớp kiếm khí, uy lực nhanh không thể đỡ.

Long Ngạo nhanh chóng xuất ra Huyết Âm Cuồng Dao, Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, đao mang huyết sắc cùng kiếm khí chạm vào nhau chan chất, giao thoa lẫn nhau khiến tia lửa bắn ra bốn phía.

Đao mang màu máu, kiếm khí giá lạnh, cả hai va chạm khí tức tứ tán kinh khủng, nhưng Bách Tán Thiên vẫn là Bách Tán Thiên, không cách nào chống lại được Nhất Tuyến Thiên, Long Ngạo bị khí tức phản phệ, liền lùi lại ba bước mới có thể đứng vững.

Nhưng chỉ cần như thế, thực lực của Long Ngạo cũng đã vượt xa khỏi nhận biết trước đó của người áo đen. Bách Tán Thiên lại có thể chống được một kích của hắn, nếu không phải tự mình kinh lịch(*), có đánh chết hắn cũng không thể tin được.

"Thiên phú và tiềm lực của ngươi thực sự là rất tốt, nếu không lầm lạc, khẳng định tiền đồ của ngươi sẽ tươi sáng, chỉ có điều ngươi đã không còn cơ hội."

Sát khí trên người gã áo đen tứ tán ngang dọc, lấy một điểm tụ lại, thanh kiếm màu đen trong tay hắn bỗng xuất ra chiêu Tiên Thiên vô kỹ Quỷ Ảnh Kiếm quyết.

Một tràng bóng kiếm khó lường tựa bóng ma.

Long Ngạo không dám có chút chủ quan, đối phương là cao thủ Nhất Tuyến Thiên, chỉ cần lơ là một chút sẽ bị kiếm khí của đối phương lấy mạng. Huyết Âm Cuồng Đao trong tay Long Ngạo cũng theo đó vung ra, một đao nối tiếp một đao, Hoàng Tuyền cửu liên kích trong nháy mắt chồng chéo, tụ tập thành một luồng đao mang như cột máu phá không lao tới.

Huyết trụ đao mang(*) giống như sấm sét giữa trời quang, chỉ có điều tốc độ của gã áo đen quá nhanh, nhất là Quỷ Ảnh Kiếm quyết, một mảnh kiếm ảnh trong nháy mắt đã bao phủ huyết trụ đao mang, hắn nghiêng người một cái đã tiến đến trước mặt Long Ngạo, hai mắt để lộ ra một tia băng lãnh, lạnh lùng nói ra:

"Ngươi không xứng với đao này, vẫn nên đưa nó cho ta đi."

Người áo đen đương nhiên biết đại đao trong tay đối phương là một kiện bảo vật, lòng tham nổi lên, một tay hắn liền cầm vào thân Huyết Âm Cuồng Đao. Hắn rõ ràng quá coi thường Long Ngạo, cho rằng với thực lực của Long Ngạo dù có cầm bảo vật trong tay cũng không làm gì được mình.

Nhưng đột nhiên sắc mặt tên áo đen biến đổi, cơ hồ sợ hãi rống lên:

"Tiểu tử, dừng lại cho ta, bằng không ta sẽ đưa ngươi ngũ mã phanh thây."

Long Ngạo cũng có chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Huyết Âm Cuồng Đao là một thanh đao hấp thu tinh huyết lợi khí, lúc hắn mới gặp Huyết Âm Cuồng Đao trong rừng già Lôi Vân cũng đã chứng kiến nó hấp thu mấy chục tinh huyết Linh thú.

Trong lòng Long Ngạo mừng rỡ không thôi, nhìn vận khí của mình coi như không tệ, tưởng rằng lần này chết chắc, không ngờ đối phương hết lần này đến lần khác muốn tay không bắt lấy Huyết Âm Cuồng Đao, chính lại là mang lại cơ hội cho hắn.

Long Ngạo đem linh lực toàn thân không ngừng tràn vào bên trong Huyết Âm Cuồng Đao. Linh lực tràn vào càng nhiều, tốc độ hấp thu tinh huyết người áo đen sẽ càng nhanh, thậm chí đạt tới cấp độ hấp thu điên cuồng.

Căn bản không cho người áo đen bất kỳ cơ hội phản kháng nào, chỉ trong mấy phút đồng hồ, tất cả tinh huyết trong cơ thể người áo đen đã bị Huyết Âm Cuồng Đao hấp thu không còn một mảnh.

Sưu Hồn thuật thực sự lợi hại, Long Ngạo đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này. Dù thế nào, người áo đen cũng là võ giả Nhất Tuyến Thiên, một khi luyện chế thành hồn nô, sau này sẽ trợ giúp cho mình rất lớn. Nhưng quan trọng hơn, từ giờ nếu gặp phải đối thủ là võ giả Nhất Tuyến Thiên, mình sẽ không bị động như thế nữa.

Đem linh hồn người áo đen giao cho Long Phúc, trong nháy mắt Long Ngạo đã biết thân phận tên áo đen này. Hắn chính là Quỷ Lệ, một tên võ giả cường đại, là sát thủ được tên mập của Đan minh mời tới để giết mình. Thế nhưng trộm gà không thành còn mất nắm gạo, sát thủ bị Huyết Âm Cuồng Đao của mình hút khô tinh huyết, chết oan chết uổng.

Lục soát trên người tên áo đen, Long Ngạo cũng không tìm được bảo vật gì, chỉ tìm ra mấy tấm thẻ vàng. Long Ngạo dùng linh hồn cảm ứng số lượng kim tệ bên trong mấy tấm thẻ, mặc dù đã chuẩn bị từ trước nhưng con số vẫn làm hắn giật nảy mình.

Ba trăm triệu kim tệ?

Long Ngạo đương nhiên biết ba trăm triệu kim tệ nói lên điều gì. Cần phải biết rằng, gia tộc mình hao phí biết bao tâm tư mà cũng không dễ dàng kiếm ra hơn năm trăm vạn kim tệ. Ba trăm triệu kim tệ, đừng nói là gia tộc mình, mà kể cả tam đại gia tộc Lôi Vân thành, muốn kiếm ra ba trăm triệu kim tệ trong thời gian ngắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đem mấy tấm thẻ vàng bỏ vào trong ngực, linh hồn Long Ngạo câu thông với Long ẩn, đồng thời tiến vào không gian Long ẩn.

"Long Phúc, luyện chế Hồn nô đại khái cần thời gian bao lâu?"

"Chủ nhân, linh hồn người vừa mới cho ta, thực lực có chút quá thấp kém, đại khái cần thời gian một ngày thì có thể luyện chế thành Hồn nô."

Thực lực quá thấp? Nghe được Long Phúc nói vậy Long Ngạo cũng có chút kinh ngạc, dù sao người áo đen là Nhất Tuyến Thiên võ giả, thực lực như vậy trong mắt Long Phúc lại là quá thấp?

(*) Kinh lịch: Từng trái, trái qua.

(*) Huyết trụ đao mang: Cột máu đao mang.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Khiêu chiến diệt cô thành

Thời gian một ngày có thể đem linh hồn Quỷ Lệ luyện chế thành là Hồn nô, Long Ngạo cũng rất tò mò cùng chờ mong xem thực lực của Hồn nô rốt cuộc là đến mức nào.

Thoáng qua lần sinh tử này Long Ngạo hiểu ra một đạo lý, dù tu vi của mình đã đột phá Bách Tán Thiên nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều, đồng thời cũng rất nhiều người có thể uy hiếp tính mạng của mình.

Cần phải có thực lực! Long Ngạo biết mình phải nhanh chóng đem linh lực trong cơ thể tụ tập thành một điểm tiến vào đan điền, từ Bách Tán Thiên đột phá tới Nhất Tuyến Thiên.

Đem thi thể của tên áo đen xử lý đơn giản, Long Ngạo không chút dừng lại quay người đi về nhà.

Long gia.

"Ta đã nói qua, Ngạo nhi được thành chủ đại nhân mời đi làm khách, căn bản không ở đây, nếu như ngươi có chuyện gì thì nói cho ta biết, chờ Ngạo nhi trở về, tự ta sẽ thay ngươi truyền đạt."

Long Nghị nhìn lên thanh niên lạnh lùng trước mặt, trong nội tâm rất là kinh ngạc, thân làm võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên, hẳn có thể cảm ứng được rõ ràng đối phương phóng thích ra khí tức Tiên Thiên. Nói cách khác, đối phương là một vị võ giả Tiên Thiên.

Diệp Cô Thành gương mặt lạnh lùng, lắc đầu, lạnh nhạt nói ra:

"Ta sẽ ở đây chờ đợi."

"Diệp Cô Thành?"

Long Ngạo vừa mới bước vào Long gia, bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Cô Thành đứng ở trong viện thì rất kinh ngạc, đối với thiên tài trên Bách Chiến Bảng này, hẳn cũng không có tình cảm gì.

"Ngạo nhi, con đã trở về?"

"Dạ, thưa cha, không sao, nơi này giao cho con xử lý."

"Được rồi!"

Long Nghị cũng biết bây giờ nhi tử đã khác xưa, chuyện giữa các võ giả Tiên Thiên, coi như là hẳn cũng không có tư cách tham dự vào. Đây chính là sự chênh lệch giữa võ giả Hậu Thiên cùng võ giả Tiên Thiên.

Trong nội viện Long gia chỉ còn lại Long Ngạo cùng Diệp Cô Thành, sắc mặt hai người đều có chút lạnh lùng, toàn thân phát tán khí tức Tiên Thiên kinh khủng đụng vào nhau, còn chưa đánh trận nào chiến ý đã ngập trời.

Trong ánh mắt toát ra một vẻ kinh ngạc, Diệp Cô Thành tán thưởng nói ra:

"Rất khó tưởng tượng chỉ qua mấy tháng ngươi liền đạt đến Bách Tán Thiên, nhưng ta vẫn còn muốn nói cho ngươi, phế vật mãi mãi cũng là phế vật, chỉ cần vài phút là ta đánh bại ngươi."

"Phế vật? Nếu là phế vật có thể đánh bại ngươi, có phải ngươi đến ngay cả phế vật cũng không bằng hay không?"

Long Ngạo có thể cảm ứng rõ ràng thực lực của đối phương, chính là Bách Tán Thiên đỉnh phong, còn chưa đột phá cảnh giới Nhất Tuyến Thiên.

Chính vì như thế, Long Ngạo càng thêm tò mò với hơn một trăm người trên Bách Chiến bảng. Cần phải biết rằng, Diệp Cô Thành chỉ đứng hạng thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng. Đây chẳng phải là đếm sơ, chín mươi lăm người phía trên đều là Nhất Tuyến Thiên áp đảo Bách Tán Thiên sao?

"Người có thể đánh bại ta?"

Nghe đến lời này, Diệp Cô Thành nở nụ cười giễu cợt, trong tiếng cười tràn đầy khinh bỉ cùng khinh miệt, thật giống như nghe được sự tình buồn cười nhất thế gian.

"Diệp Cô Thành, bây giờ ta chính thức khiêu chiến ngươi, ngươi có dám ứng chiến?"

"Ha ha ha, có gì không dám, hôm nay ta ngược lại muốn nhìn xem, cái thứ phế vật như ngươi làm sao có đủ thực lực đánh bại ta. Long Ngạo, đừng tưởng rằng ngươi đánh bại Long huynh liền có thể vô địch thiên hạ, ta muốn để ngươi biết chênh lệch là như thế nào."

Trong tay xuất hiện hai cái Chùy đồng, Diệp Cô Thành lạnh cười nói ra:

"Ta và ngươi đánh một trận, sinh tử do trời, nếu như ngươi có thể đánh bại ta, như vậy thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng sẽ thuộc về ngươi, nhưng nếu như ngươi bị thua, ta sẽ cắt hai tay hai chân của ngươi."

Bách Chiến bảng.

Ở Thiên Vũ Đại Lục tổng cộng có chín châu, mỗi một châu đều có một cái Bách Chiến bảng, võ giả dưới bốn mươi tuổi đều có cơ hội ghi tên mình trên Bách Chiến bảng. Những võ giả muốn có tên trên bảng thì biện pháp nhanh nhất chính là khiêu chiến với những người đã có tên trên Bách Chiến bảng, một khi kẻ khiêu chiến thành công, sẽ lập tức có tên trên bảng.

Bách Chiến bảng là một bảng danh sách từ Thiên Địa môn ra, chỉ cần người thành công lên bảng, danh tự lập tức sẽ được Thiên Địa môn nhập lên Bách Chiến bảng. Nói cách khác, chỉ cần Long Ngạo có thể chém giết Diệp Cô Thành, như vậy Long Ngạo tự động sẽ được ghi tên trên Bách Chiến bảng, đứng hàng thứ chín mươi sáu.

Một ngày sau trận chiến đấu, sổ ghi chép trăm người trên Bách Chiến Bảng liền sẽ thay tên đổi họ, đem tên Diệp Cô Thành đổi thành Long Ngạo.

Mỗi một võ giả tuổi trẻ đều tha thiết ước mơ muốn có tên trên Bách Chiến bảng, nhưng thường thường người khiêu chiến trừ phi là khiêu chiến thành công, nếu không chỉ có một kết cục, chính là bị vô tình chém giết.

Chính vì như thế, nếu không có thực lực siêu cường và nắm chắc phần thắng, bình thường thì sẽ không có người khiêu chiến danh sách trăm người trên Bách Chiến bảng. Chín châu tổng cộng có chín đại Bách Chiến bảng, chín đại Bách Chiến bảng liên hợp lại chính là đại biểu cho toàn bộ những người mạnh nhất thế hệ thanh niên Thiên Vũ Đại Lục.

"Diệp Cô Thành, ta sẽ thay thế ngươi, liệt vào thứ tự số chín mươi sáu trên Bách Chiến Bảng."

"Tốt, tốt lắm, tốt vô cùng"

Đình phong Bách Tấn Thiên, chỉ thiếu chút nữa có thể đột phá Nhất Tuyến Thiên, Diệp Cô Thành có mười phần tin tưởng có thể đánh bại đối phương, thậm chí chém giết đối phương. Trong mắt hắn, Long Ngạo coi như có thể đột phá cảnh giới Bách Tấn Thiên, đồng thời đánh bại Long Ngọc Lang, nhưng phế vật chung quy vẫn là phế vật.

Đã đứng vào thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng, Diệp Cô Thành có vốn đề kiêu ngạo.

Hai người không tiếp tục nói chuyện, lạnh lùng nhìn đối phương, trên thân chiến ý dưng vào nhau.

Có thể liệt vào thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng, Diệp Cô Thành thật đúng là không phải hư danh. Long Ngạo cũng hơi kinh ngạc, bởi vì hắn có thể cảm nhận được cảm ngộ võ đạo của Diệp Cô Thành từ chiến ý mà đối phương phóng thích ra.

Trong nội viện Long gia lúc này người người nhón nháo.

Long Nghị, Mộc Lâm cùng tất cả mọi người đã nghe tin tức mà đến. Về phần Vương Vũ Âm, không biết vì nguyên nhân gì mà bị Vương gia gọi ngay về.

Tất cả mọi người Long gia đều có mười phần tin tưởng đối với Long Ngạo, bất kể nói thế nào, Long Ngạo chính là võ giả Tiên Thiên duy nhất của Long gia, cũng chính vì Long Ngạo xuất hiện nên Long gia vốn chỉ là cửu giai đã hoàn thành tăng lên tới bát giai.

Nói cách khác, giờ khắc này Long gia Xích Hóa trấn đã không còn là gia tộc cửu giai, mà là gia tộc bát giai, đây hết thảy đều là do Long Ngạo đột nhiên quật khởi.

Bỗng nhiên thân thể Long Ngạo cùng Diệp Cô Thành đều bắt đầu chuyển động, Diệp Cô Thành thân làm Bách Chiến bảng hạng chín mươi sáu, là cao thủ đình phong Bách Tấn Thiên, Chùy đồng trong tay đập mạnh xuống.

Chùy đồng phối hợp với vũ kỹ Tiên Thiên thì uy lực nhanh không thể đỡ, quơ tay ra thì như hổ hổ sinh uy(*), chỉ né một phát, Chùy đồng trong tay Diệp Cô Thành đã nện mạnh trên mặt đất, lực đạo Chùy đồng quá mức uy mãnh, toàn bộ mặt đất đều bị đập thành hai cái hố sâu và tựa hồ như cũng đang chuyển động.

Nhìn thấy thực lực của Diệp Cô Thành, tất cả mọi người Long gia giật nảy người, giữa võ giả Tiên Thiên cùng võ giả Tiên Thiên với nhau mà chênh lệch

lại rõ như thế, Long Ngọc Lang cùng Diệp Cô Thành tương đối bằng nhau, nhưng cũng không thể đơn giản đánh đồng.

"Nếu như ngươi có thể ngăn cản được Liệt Thiên thập bát thức của ta, ta liền tự vẫn ở đây."

Diệp Cô Thành có mười phần tin tưởng vào Liệt Thiên thập bát thức của mình. Đó là một trong những vũ kỹ Tiên Thiên nhất đẳng tồn tại, trừ phi là gặp được võ giả Nhất Tuyến Thiên, nếu không thì chẳng ai có thể ngăn cản được Liệt Thiên thập bát thức của hắn.

Hừ lạnh một tiếng, Long Ngạo mặc kệ Diệp Cô Thành, Huyết âm Cuồng đao trong tay đã xuất ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích.

(*) Hồ hồ sinh uy: Uy lực mãnh hồ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Khí thế kinh thiên

Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích đấu với Liệt Thiên Thập Bát Thức.

Cần phải biết rằng Diệp Cô Thành là người đứng thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng, thực lực rất mạnh, hắn xuất ra Liệt Thiên Thập Bát Thức, thức sau mạnh hơn thức trước như sóng to ngập trời, trùng trùng điệp điệp.

Không dám có chút lơ là, Long Ngạo cầm trong tay Huyết Âm Cuồng Đao xuất ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, đồng thời Thiên Huyền Chi cũng theo đó phóng ra, chỉ lực mạnh mẽ như có thể xuyên thấu tất cả.

“Àm!”

Trong nháy mắt, hai người đã đại chiến hơn mười hiệp bất phân thắng bại. Cho tới lúc này, Diệp Cô Thành buộc phải nhìn nhận lại cái phế vật này, thảo nào người này có thể trong mấy tháng ngắn ngủi đột phá Bách Tấn Thiên, đồng thời đánh bại Long Ngọc Lang, xem ra cũng có chút khả năng thực sự.

Tuy rằng như thế, Diệp Cô Thành vẫn không đem Long Ngạo để vào mắt, hắn mạnh mẽ, tự tin, không ngừng xuất ra Liệt Thiên Thập Bát Thức, công lực tầng tầng chồng chất lên nhau.

Song chùy trong tay Diệp Cô Thành không ngừng nối tiếp nhau xuất ra, ngày càng mạnh mẽ, bá đạo hơn. Tốc độ của hắn cũng thật nhanh, cho dù Long Ngạo xuất ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, huyết sắc đao mang cũng không phải chuyện đùa.

"Liệt Thiên Thập Bát Thức, một thức sau cùng, Khai Thiên Ích Địa."

"Thiên Huyền Ngũ Biến."

Dựa theo thực lực Long Ngạo bây giờ căn bản không cách nào xuất ra Thiên Huyền Ngũ Biến, nhưng Long Ngạo trong lòng vô cùng biết rõ thực lực của đối phương, một khi xuất ra một thức sau cùng của Liệt Thiên Thập Bát Thức thì mình rất khó đỡ, dù cho vận dụng Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích cũng vậy.

Ép buộc vận chuyển Thiên Huyền Ngũ Biến, ngày sau nhất định sẽ bị phản phệ, nhưng trong tình hình này, Long Ngạo không để ý tới cái khác. Phía dưới Thiên Huyền Ngũ Biến xuất ra Thiên Huyền Ngũ Chi, một luồng chỉ lực kinh khủng trong nháy mắt xuyên thấu không gian phóng ra, đồng thời Huyết Âm Cuồng Đao cũng theo đó chém mạnh xuống.

Thiên Huyền Ngũ Chi phối hợp Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích.

Bất kể là Long Ngạo hay Diệp Cô Thành đều ra đòn mạnh nhất của mỗi người, thành bại là ở một chiều này.

Hai người đều vô cùng biết rõ, trận chiến này mình không thể thua.

Huyết sắc đao mang chạm vào nhau gây chấn động đất trời, Long Ngạo bắt được cơ hội ngàn năm một thuở, Thiên Huyền Ngũ Chi lấy một góc độ tầm thường nhất bắn mạnh vào giữa ngực đối phương.

Kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt Diệp Cô Thành trong nháy mắt tái nhợt, trước ngực bị chỉ lực bắn ra một cái lỗ máu, nếu không phải là linh lực cường đại chống đỡ, tin tưởng giờ khắc này Diệp Cô Thành đã ngã xuống.

Long Ngạo thắng?

Long Ngạo chiến thắng Diệp Cô Thành?

Tất cả mọi người nhìn Long Ngạo giành thắng lợi, trên mặt mỗi người đều tràn ngập ngạc nhiên, tuy rằng không biết Diệp Cô Thành là thiên tài trên Bách Chiến bảng, nhưng trong mắt của mọi người Diệp Cô Thành chính là một vị võ giả Tiên Thiên cường đại.

"Diệp Cô Thành, ngươi thất bại rồi, một tên phế vật ngươi cũng đánh không lại, xem ra ngươi ngay cả phế vật cũng không bằng."

Giờ khắc này, sắc mặt Diệp Cô Thành quả thực khó coi tới cực điểm, hắn vạn lần không ngờ mình phải thua một tên phế vật. Thua một trận chiến này không chỉ là vấn đề mặt mũi, quan trọng hơn, nếu đối phương chiến thắng mình sẽ thay thế được thứ tự của mình ở Bách Chiến bảng, chính thức liệt vào hàng thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng.

"Long Ngạo, chuyện này ta sẽ không để yên như vậy, một ngày nào đó ta nhất định sẽ đánh bại ngươi."

"Diệp huynh, hà tất như thế, ngươi với ta liên thủ chém giết hắn, tiêu diệt toàn bộ Long gia, việc này không người nào biết, ngươi vẫn là thiên tài thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng." - Đúng lúc này Long Ngọc Lang từ bên ngoài đi vào, cất giọng cực kỳ âm lãnh.

Long Ngọc Lang từ lần thua Long Ngạo vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhưng đối phương có phủ thành chủ làm chỗ dựa vững chắc, dù cho nếu muốn báo thù cũng không phải một chuyện dễ dàng. Nhưng tình huống hiện tại có chút khác biệt, nếu như chuyện bại lộ hắn hoàn toàn có thể đổ cho Diệp Cô Thành, đến lúc đó cho dù phủ thành chủ biết thì cũng chỉ có thể tiếp thu sự thực.

"Long huynh, như thế có phải là không tốt hay không?"

Diệp Cô Thành thân là thiên tài tuyệt đỉnh, liệt vào hàng thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng, bản thân có ngạo khí(*), thua chính là thua, nếu như liên thủ với Long Ngọc Lang, một khi đồn đãi ra ngoài thì hắn còn gì mặt mũi?

"Diệp huynh, nhỏ cò nhỏ tận gốc."

"Nhưng..."

"Việc này không phải ai cũng biết, mà Bách Chiến bảng thì tính sao?"

Long Ngọc Lang trong lòng biết Diệp Cô Thành coi trọng nhất chính là Bách Chiến bảng, rốt cuộc mất đi thứ tự trên Bách Chiến bảng, cú sốc này đối với hắn thực sự quá lớn.

Quả nhiên, nghe được ba chữ Bách Chiến bảng, sắc mặt Diệp Cô Thành bỗng chốc thay đổi, cổ nện từng cơn đau đang truyền tới ngực, hắn cuối cùng vẫn gật đầu, nói ra:

"Tàn sát tất cả mọi người, tiêu diệt Long gia."

Tàn sát tất cả mọi người, tiêu diệt Long gia.

Nghe được lời của Long Ngọc Lang, sắc mặt của mọi người Long gia chợt biến, không ai đi hoài nghi lời của Long Ngọc Lang, cuối cùng Long Ngọc Lang cùng Diệp Cô Thành cũng là võ giả Tiên Thiên, một khi liên thủ tàn sát toàn bộ Long gia, thì đó là một chuyện dễ dàng.

"Hai cái đồ vô sỉ, các ngươi thân là võ giả Tiên Thiên, thật đúng là không biết xấu hổ."

"Ha ha ha, Long Ngạo, phải thừa nhận thiên phú cùng tiềm lực của ngươi thật không tệ, nhưng sinh không gặp thời, nếu như ngươi là người của một đại gia tộc, nói không chừng còn có thể tiềm long thăng thiên(*), nhưng bây giờ..."

Trong mắt Long Ngọc Lang tràn ngập vẻ khinh miệt, nếu như một mình hắn thì không phải là địch thủ của đối phương, nhưng liên thủ với Diệp Cô Thành, hắn có lòng tin mười phần có thể chém giết Long Ngạo, đồng thời tàn sát toàn bộ Long gia.

Diệp Cô Thành tạm thời cầm máu, cùng Long Ngọc Lang dàn hàng đứng cạnh nhau, trên thân hai người tản ra sát khí âm lãnh. Bọn họ cùng bước một bước về phía Long Ngạo, phóng thích ra khí tức Tiên Thiên. Long Ngạo bị hai vị võ giả Bách Tán Thiên từng bước ép sát.

Mất lạnh nhìn hai người đi tới từng bước một, sắc mặt Long Ngạo càng trở nên lạnh lùng âm trầm, vừa nãy ép buộc xuất ra Thiên Huyền Ngũ Biến, bây giờ nếu tiếp tục sử dụng chắc chắn sẽ bị phản phệ, đến lúc đó hậu quả sẽ khó lường.

Chẳng lẽ mình đứng nhìn gia tộc bị hai người tàn sát?

"Chủ nhân, Hồn nô đã luyện chế thành công, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi ra ngăn dịch."

Ngay khi Long Ngạo chuẩn bị liều mạng đánh một trận thì trong đầu truyền đến thanh âm của Long Phúc, trong lòng hắn tức khắc vui vẻ. Theo như lời Long Phúc, Quý Lệ chính là võ giả Nhất Tuyến Thiên, linh hồn của hắn luyện chế thành Hồn nô thì thực lực không những không giảm xuống, ngược lại còn tăng lên. Nói cách khác, thực lực của Hồn nô còn mạnh hơn so với cơ thể gốc.

Hồn nô Nhất Tuyến Thiên, không phải nói mất một ngày mới có thể luyện chế thành công hay sao? Mặc kệ, trong tình huống như thế này, hắn đã không để ý tới cái khác.

"Là các người muốn chết, đừng trách người khác."

"Long Ngạo, chết đến nơi còn mạnh miệng như thế, hôm nay ta muốn nhìn xem thứ phế vật như người đối phó với chúng ta thế nào."

"Long huynh, động thủ."

Long Ngọc Lang cùng Diệp Cô Thành đương nhiên biết việc này không thể kéo dài thêm, một khi bị người khác biết, hai người bọn họ đều có thể gặp phiền phức.

Nhưng đúng lúc đó, trên người Long Ngạo đột nhiên bộc phát ra một luồng khí thể kinh người, trong nháy mắt bao phủ hai người.

"Nhất Tuyền Thiên!"

Cảm thụ được khí tức cường đại trên người Long Ngạo tản ra, sắc mặt hai người Long Ngọc Lang và Diệp Cô Thành trong nháy mắt đại biến, cảm giác như không thể tin được, lập tức quất âm lên.

Tu vi của Hồn nô đúng là cảnh giới Nhất Tuyền Thiên, khi phóng thích ra khí tức cũng là khí tức Nhất Tuyền Thiên, hai người thân là Bách Tán Thiên đương nhiên không chịu nổi cao thủ Nhất Tuyền Thiên.

(*) Ngạo khí: Lòng tự hào, sự kiêu hãnh.

(*) Tiềm long thăng thiên: Rồng ẩn mình, chờ cơ hội bay lên. Ý nói tiềm năng và thực lực của Long Ngạo đến một lúc nào đó có thể thăng tiến mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Người nào ngăn cản giết người đó, Thần nào ngăn cản giết thần đó

Long Ngạo là võ giả Nhất Tuyền Thiên?

Long Ngọc Lang cùng Diệp Cô Thành chắc chắn sẽ không tin được việc này, nhưng trên người đối phương tại sao lại bộc phát ra khí thể khủng khiếp của cao thủ Nhất Tuyền Thiên?

"Chết!"

Vừa nãy hai người muốn tàn sát gia tộc mình, Long Ngạo làm sao có thể lưu lại hậu hoạn, Hồn nô cường đại phóng xuất ra khí thể kinh người, nhanh như quỷ mỵ thổi về phía hai người.

Hai người còn chưa định thần được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì đã bị Hồn nô bắn trúng một chưởng, thân thể cả hai như đứt dây, văng ra xa.

Lúc này Long Ngọc Lang cùng Diệp Cô Thành đã bị hù dọa đến lú lẫn, quên mất cả thể diện võ giả, cả hai xoay người bỏ chạy thật nhanh, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Chạy trốn?

Long Ngạo hình như cũng không ngờ hai người rõ ràng phải xoay lưng bỏ chạy, không còn tới nửa điểm là võ giả. Trong lòng Long Ngạo hết sức coi thường, hần nhảy một bước ra ngoài đuổi theo đối phương.

"Có phải ta hoa mắt hay không, rõ ràng có người đang đuổi giết Long Ngọc Lang."

"Có người truy sát Long Ngọc Lang?"

Long Ngạo căn bản không thể buông tha hai người, cho dù đã trải qua tình huống bị ngăn cản ở chợ phiên, lúc này hắn cũng không chút kiêng kỵ đuổi giết hai người.

Nhận được tin tức, mọi người lập tức chạy tới, chỉ thấy Long Ngạo đuổi giết Long Ngọc Lang cùng Diệp Cô Thành.

Có không ít người biết tiếng Diệp Cô Thành, vị siêu cấp thiên tài thứ chín mươi sáu trên Bách Chiến bảng, chính vì như thế tất cả mọi người mới cảm thấy

vô cùng khiếp sợ, không biết một mình Long Ngạo vì sao có thể truy sát Long Ngọc Lang cùng Diệp Cô Thành?

"Long Ngạo, ngươi dám giết ta, Long gia các ngươi đều phải vì ngươi trả giá thật lớn."

"Mặc kệ chân trời góc biển, ta thề phải giết ngươi."

Nghe được Long Ngạo kiên quyết muốn giết mình, Long Ngọc Lang xem như là hoàn toàn bối rối, mấy tháng trước hắn vẫn cao cao tại thượng coi thường đối phương, nhưng chỉ qua mấy tháng, đối phương không chỉ có thể đánh bại hắn, lại thêm ở trước mắt bao người đuổi giết hắn. Vị thế đảo chiều quá nhanh khiến hắn khó có thể chấp nhận.

Căn bản không để ý mọi người ở bốn phía đang chấn động, Long Ngạo vung Huyết âm Cuồng đao trong tay lên bổ xuống hai tên đang chạy trốn. Hắn tập trung toàn lực xuất ra một kích kinh thiên, thế không thể đỡ, đao mang khủng khiếp theo đó xuất ra, vạch phá phía chân trời, vọt tới hai kẻ địch chạy trốn.

Hai người vốn đang vận toàn lực chống đỡ khí thế bão táp cũng có thể cảm thụ được rõ ràng phía sau đang truyền tới đao mang khủng khiếp, bọn họ giật mình kinh hãi, bởi trong tình huống này họ sẽ rất bị động.

"Diệp huynh, thật xin lỗi!"

Vì tự bảo vệ mình, Long Ngọc Lang bỗng nhiên xoay người sang phía Diệp Cô Thành đá một cước. Do không phòng bị trước, thân thể Diệp Cô Thành bị đá văng ngược lại phía sau, trực tiếp va chạm với đao mang khủng khiếp đang lao tới kia.

Không dừng lại đó, Diệp Cô Thành bị đao mang khủng khiếp trực tiếp chặt đứt ngang người.

Diệp Cô Thành đã chết?

Thấy Diệp Cô Thành bị chặt đứt ngang thân, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, đối với thân phận của Diệp Cô Thành, tất cả mọi người đều biết rõ ràng.

Vị siêu cấp thiên tài hạng chín mươi sáu Bách Chiến bảng, võ giả Bách Tấn Thiên đỉnh phong, nhưng thế thì sao, Diệp Cô Thành cuối cùng vẫn bị Long Ngạo một đao chém giết.

Điều này có nghĩa như thế nào?

Tất cả mọi người trong lòng đều vô cùng biết rõ, Long Ngạo chém giết Diệp Cô Thành sẽ xuất hiện ở trên Bách Chiến bảng, tiếp nhận vị trí của Diệp Cô Thành. Nói cách khác, từ nay về sau vị trí chín mươi sáu Bách Chiến bảng không còn là Diệp Cô Thành, mà là Long Ngạo mới vừa quật khởi.

Chém chết Diệp Cô Thành xong, Long Ngạo cũng không tính dừng tay, liền chuẩn bị chém giết Long Ngọc Lang, bỗng nhiên bóng dáng Long Ngạn Thành cùng Liễu Mộc xuất hiện, đem Long Ngọc Lang gắt gao bảo vệ ở sau người.

Nhìn gia gia gần trong gang tấc, Long Ngọc Lang vẫn còn hoảng sợ thở hắt ra một hơi, may mắn là không sao, chỉ cần nghĩ đến vừa nãy Diệp Cô Thành bị đao mang chém đứt ngang người, hắn đã có cảm giác ám ảnh.

Nhìn Long Ngạo truy sát cháu mình, sắc mặt của Long Ngạn Thành quả thực lạnh lẽo tới cực điểm, thành Lôi Vân xưa nay vẫn chưa từng có người nào dám đánh đáng đến Long gia như thế, đây không chỉ là khiêu khích, mà còn là không coi Long gia ra gì.

"Long Ngạo, ngươi dám đuổi giết cháu ta, rõ ràng không biết sống chết."

"Long huynh, đây là chuyện đùa giữa bọn tiểu bối, không cần thật tình như thế, nể tình ta mà quên việc này đi."

Nhìn thành chủ lần thứ hai đứng ra bảo hộ cho Long Ngạo, Long Ngạn Thành trong lòng quả thực khó chịu tới cực điểm, chỉ có điều đối phương trước sau cũng là thành chủ, không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn vẫn không muốn trêu chọc phủ thành chủ.

"Thành chủ, từ đầu tới cuối ông đã nhìn thấy rất rõ ràng, vẫn luôn là Long Ngạo truy sát cháu của ta, lẽ nào ta cứ như vậy buông tha hắn? Nếu như thế, thể diện Long Ngạn Thành ta còn gì? Thể diện của Long gia sẽ ra sao?"

Trong lòng than thở một tiếng thật sâu, Liễu Mộc bất đắc dĩ nhìn thoáng qua thiếu niên đối diện, hắn trêu chọc ai không nói, hết lần này tới lần khác lại trêu chọc Long gia, hơn nữa còn là cháu trai của Long Ngạn Thành, việc này thật đúng là phiền phức.

"Long huynh, cho thêm ta một thể diện đi, được không?"

Lời đã nói đến phân thượng này, Long Ngạn Thành biết, ngày hôm nay có thành chủ ở đó, lão muốn chém giết đối phương cơ hồ là một chuyện không thể nào, đã như vậy vì sao không cho đối phương một thể diện, ít hôm nữa sẽ từ từ tính toán với tên kia cũng không muộn.

"Giỏi lắm, ngày hôm nay ta liền cho thành chủ thể diện, chỉ có điều, ta có thể miễn cho cái chết nhưng không bỏ qua tội này được, chỉ cần hắn tự chặt một tay, chuyện hôm nay ta sẽ dừng ở đây."

Đối với cuồng vọng của Long Ngạn Thành, người vây xem bốn phía đều cảm thấy là đương nhiên, mặc kệ nói như thế nào người ta chính là gia chủ Long

gia, còn là một vị võ giả Tiên Thiên cường đại, nếu không phải thành chủ đại nhân đứng ra thì không chỉ đơn giản là chặt một tay như vậy.

Trong mắt nhiều người đều thể hiện vẻ đồng tình cùng tiếc hận, thiên tài như vậy, đồng thời tính cách kiên nghị, lại phải tự chặt một tay, chắc chắn ngày sau các phương diện đều có ảnh hưởng, nhưng chỉ cần có thể giữ được tính mạng thì một tay hình như cũng không coi vào đâu.

Coi như là thờ dài một hơi, tự chặt một tay, cuối cùng so với mất mạng thì vẫn hơn. Liễu Mộc nhìn về thiếu niên phía trước mặt, bất đắc dĩ nói:

"Long Ngao, ngươi tự mình động thủ đi."

Tự chặt một tay?

Cười lạnh một tiếng, Long Ngao rất lạnh lùng nói ra:

"Long Ngạn Thành, đầu của ông có phải bị lừa đá hay không? Hay là óc bị dính nước? Tự chặt một tay sao, ngày hôm nay bất kể là ai đều không thể ngăn cản ta chém giết Long Ngọc Lang, người nào ngăn cản giết người đó, thần nào ngăn cản giết thần đó."

Ngày hôm nay bất kể là ai, đều không thể ngăn cản hấn chém giết Long Ngọc Lang, người nào ngăn cản giết người đó, thần nào ngăn cản giết thần đó.

Lời của Long Ngao khiến tất cả mọi người bị sốc hoàn toàn, kể cả Liễu Mộc cũng vậy, lão không biết Long Ngao giờ khắc này rốt cuộc là đang nghĩ gì, lẽ nào hấn thực sự cho rằng, lấy thực lực của mình có thể đối chọi với Long Ngạn Thành?

"Ha ha ha, giới cho một tên súc sinh phách lối cuồng vọng, thành chủ, ông nghe chưa, đây không phải là ta không nể mặt ông, mà là chính hấn muốn chết, không trách người khác được."

Liễu Mộc không nói thêm lời nào, Long Ngao đã nói đến như vậy, nếu như lão tiếp tục đứng ra, chẳng phải là đã rõ ràng cùng Long gia đối nghịch?

"Long Ngạn Thành, vừa nãy cháu trai của ông nói muốn tàn sát Long gia của ta, cho nên hấn nhất định phải chết, nếu như ông im lặng rời khỏi đây, việc này sẽ không dính dáng đến ông, bằng không Long Ngao ta nhất định chém giết cả ông."

Long Ngao cầm trong tay Huyết Âm Cuồng Dao, một mình một đao đứng ngao nghễ giữa đất trời, như chiến thần giáng thế.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chém giết

Nhìn thiếu niên cầm trong tay đại đao, ngao nghễ đứng sừng sững, giờ khắc này không ai dám xem nhẹ hấn.

Thử hỏi trong thành Lôi Vân có ai dám nói chuyện với Long Ngạn Thành như thế?

Mặc kệ thiếu niên có thể giết Long Ngạn Thành hay không, chỉ cần kiên trì cùng dũng khí này đã làm cho tất cả mọi người kính nể.

"Ngươi muốn chém giết ta?"

Tựa hồ nghe đến chuyện buồn cười nhất thế gian, Long Ngạn Thành nở nụ cười, nhưng trong lòng lão không hề cười, trên mặt từ từ xuất hiện sát khí âm lãnh.

"Long Ngao."

Long Ngao khoát khoát tay ngăn trở Liễu Mộc, nói ra:

"Thành chủ, ta biết ông có ý tốt, nhưng ngày hôm nay ta phải giết Long Ngọc Lang, bất kể là ai cũng không thể ngăn cản ta."

Lại nhìn sâu vào thiếu niên trước mặt, Liễu Mộc đương nhiên biết tính tình của đối phương, lão bất đắc dĩ một tiếng thờ dài, quay người đi sang bên cạnh. Nhưng lão cũng không rời khỏi, lão tha thiết muốn nhìn thêm một chút, rốt cuộc là cái gì mang lại cho thiếu niên lòng tin cùng dũng khí lớn như vậy.

"Long Ngao, đừng tưởng rằng chém giết Diệp Cô Thành là có thể ở trước mặt ta điều võ giương oai, ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ thanh toán ngươi."

Long Ngạn Thành rõ ràng động sát niệm, đối phương không chỉ ban ngày ban mặt truy sát cháu mình, mà còn trước mặt bao người tuyên bố muốn giết mình, nếu như hấn không làm chút gì, như vậy Long gia ngày sau làm sao còn có thể đứng được ở thành Lôi Vân?

"Khiêu khích Long gia của ta, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả, cho nên không chỉ có ngươi phải chết, coi như là gia tộc sau lưng ngươi cũng muốn bị tàn sát."

Long Ngạo ghét nhất là nghe câu nói đe dọa tàn sát gia tộc của mình, hai mắt hắn trong giây lát đã trở nên băng lãnh, trên người sát khí tung hoành, lạnh lùng nói:

"Đã như vậy, ông phải đi chết đi."

Tóm lại, Long Ngạo không để ý gì cả, mặc kệ nói như thế nào, đối phương trước sau cũng là cao thủ Nhất Tuyến Thiên, chính vì như thế, Long Ngạo trực tiếp triệu hồi ra Hồn nô, một luồng khí thể Nhất Tuyến Thiên kinh khủng theo đó bùng lên, bao phủ bốn phương tám hướng.

"Nhất Tuyến Thiên!"

Nhìn một bóng dáng hư ảo đang phóng về phía mình, đồng thời tản mát ra khí thể Nhất Tuyến Thiên mạnh mẽ, Long Ngạn Thành cùng Liễu Mộc cũng kinh hãi. Không dám khinh thường, Long Ngạn Thành nắm hai tay hung hăng bỏ tới Hồn nô.

Nếu như Quỷ Lệ còn sống thì trăm phần trăm không phải là đối thủ của Long Ngạn Thành, nhưng bây giờ linh hồn Quỷ Lệ đã bị luyện chế thành Hồn nô, thực lực bản thân tăng lên rất nhiều. Tiếp theo đó, Long Ngạn Thành muốn trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt Hồn nô, nhưng đó cơ hồ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Trong nháy mắt Hồn nô cũng đã đánh nhau với Long Ngạn Thành, mà lúc này Long Ngạo cầm trong tay Huyết Âm Cuồng Dao, hung hăng bỏ tới Long Ngọc Lang.

"Gia gia, cứu con."

Chính mắt thấy Diệp Cô Thành bị đối phương một đao chặn ngang chém giết, giờ khắc này Long Ngọc Lang không có nửa điểm dừng khí phản kháng, vốn tưởng rằng gia gia xuất hiện là hắn có thể giữ được tính mạng, không hiểu sao đối phương lại không biết tự lượng sức mình, dám ở trước mặt gia gia chém giết mình.

"Long Ngạo, nếu như ngươi dám giết cháu ta, Long Ngạn Thành ta đây nhất định diệt cả nhà ngươi."

Long Ngạn Thành bị Hồn nô kìm chặt, căn bản không xuất chiêu ra được, trong phút chốc chỉ có thể rống giận. Người vây bốn phía xem kịch vui cũng trở nên sợ hãi, không người nào nguyện ý tin tưởng, Long Ngạn Thành một đời huyền thoại lại bị ép đến nước này.

Biểu cảm trên mặt của Liễu Mộc cũng hoàn toàn thay đổi, lão có thể cảm thụ được hình bóng hư ảo này mạnh cỡ nào. Là linh hồn? Không phải, là thân thể? Cũng không phải. Nếu vậy thì hình bóng hư ảo này là cái gì?

"Diệt cả nhà của ta?"

Long Ngạn Thành nói chưa dứt lời, Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo đã xuất ra với tốc độ nhanh hơn, Hoàng tuyền cửu liên kích với chín luồng đao mang không ngừng chồng lên nhau, đao mang màu máu khinh khủng điên cuồng phóng ra.

"Răng rắc."

Đao mang hạ xuống, thân thể Long Ngọc Lang cũng bị chém thành hai đoạn, khi biết mình sắp chết, Long Ngọc Lang tròn mắt lên, biểu cảm đúng là chết không nhắm mắt.

"A! Long Ngạo, ta muốn giết ngươi."

Tận mắt nhìn cháu của mình bị giết, Long Ngạn Thành hoàn toàn phát cuồng, không hiểu sao thực lực của Hồn nô quá mức cường đại, lão căn bản không thể trong khoảng thời gian ngắn thoát khỏi vòng vây của hắn, hơn nữa lúc này Long Ngạo cũng tham gia vào chiến đấu với lão.

Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo điên cuồng đánh ra, đao nối tiếp đao, huyết sắc đao mang tầng tầng chồng lên nhau.

Nhìn Long Ngọc Lang bị chém thành hai đoạn nằm trên mặt đất, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, ở trước mặt Long Ngạn Thành chém giết Long Ngọc Lang, Long Ngạo thật sự là cuồng vọng.

Giờ khắc này không ai dám khinh thường Long Ngạo, một người dám ở trước mặt Long Ngạn Thành chém giết Long Ngọc Lang, đủ để bọn họ kinh hoàng, từng người một chăm chú nhìn vào thiếu niên đang chiến đấu kia, trên mặt bọn họ đều tràn ngập chờ mong, lẽ nào thiếu niên thực sự có thể chém giết Long Ngạn Thành?

Long Ngạo liên thủ với Hồn nô, từng bước ép sát Long Ngạn Thành, không biết có phải là giận quá mất khôn hay không, thực lực của Long Ngạn Thành căn bản không có cách nào phát huy ra được mười thành, lão càng đánh càng loạn, có mấy chiêu thiếu chút nữa bị huyết sắc đao mang chém chết.

Long Ngạn Thành càng đánh trong lòng càng kinh hãi, cho tới lúc này lão cũng không biết đối phương phóng thích ra bóng dáng hư ảo này rốt cuộc là thứ quý gì.

"Bùm"

Long Ngạo bị khí thể cường đại Long Ngạn Thành trực tiếp đụng vào, lập tức bay ngược ra, nhưng hắn thật giống như con gián đánh không chết, nhún

một bước lần thứ hai xông tới.

Lại xông tới.

Thấy thiếu niên không ngừng công kích Long Ngạn Thành, tất cả mọi người hình như sớm đã thấy quen mắt, lần trước Long Ngạo cùng Long Ngọc Lang đánh một trận, cho dù cuối cùng chiến đấu đến toàn thân đầm máu, Long Ngạo cũng không chịu thua.

Trên mặt có những biểu cảm kỳ quái, Liễu Mộc theo gió lao tới trước mặt hai người, chạm mỗi người một chưởng, trầm giọng nói ra:

"Long huynh, Long Ngạo, hay là dừng tay đi."

Bất kể là Long Ngạn Thành hay là Long Ngạo, trong lòng cho dù có một vạn lần không muốn dừng tay, nhưng thân phận cùng thực lực của Liễu thành chủ đã phải làm ra tới bước này, hai người buộc phải ngừng lại, mà Long Ngạo cũng triệu hồi Hồn nô trở về bên trong không gian Long Ấn.

Nhìn đứa cháu trai đã bị chém thành hai đoạn nằm trên mặt đất, Long Ngạn Thành như một ngọn núi lửa sắp phun trào, sắc mặt âm lãnh, trên người sát khí tung hoành, nói:

"Long Ngạo, thù giết cháu ta thì không đội trời chung, một ngày nào đó ta sẽ giết ngươi, thậm chí phải diệt cả nhà ngươi."

Nói xong, Long Ngạn Thành ôm lấy hai đoạn thân thể Long Ngọc Lang, xoay người rời đi rất nhanh.

"Long Ngạo, lần này ngươi có chút lỗ mạng, trêu chọc Long gia ngươi sẽ gặp phiền toái rất lớn."

Không chỉ riêng Liễu Mộc, coi như là tất cả mọi người bốn phía đều có chút chấn động, cho tới lúc này đều không phản ứng kịp, nhưng mọi người có thể nghĩ đến một việc, đó chính là người này chém giết Long Ngọc Lang, Long Ngạn Thành cùng Long gia phía sau chắc chắn sẽ không bỏ qua. Trêu chọc Long Ngạn Thành thật giống như trêu chọc tử thần vậy, nghĩ cũng biết người này sẽ lãnh hậu quả như thế nào.

Chỉ có điều, đối với hết chuyện này Long Ngạo căn bản không để ở trong lòng, nếu dám chém giết Long Ngọc Lang hắn cũng sẽ không để yên cho Long Ngạn Thành cùng Long gia lục giai. Có Hồn Nô làm hậu thuẫn, Long Ngạn Thành dám đến, hắn cũng sẽ dám giết.

"Thành chủ, tiểu bối có chút chuyện gấp phải làm, xin cáo từ trước."

Lúc trước Long Ngạo buộc phải xuất ra Thiên Huyền Ngũ Biến, trong cơ thể bị linh lực phản phệ, nếu như trì hoãn lâu hơn, hậu quả sẽ khó lường, thậm chí còn sẽ ảnh hưởng tốc độ tu luyện sau này, vì thế, Long Ngạo hướng về phía Liễu Mộc hành lễ cáo từ, sau đó rất nhanh xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mối nguy lớn của gia tộc

Trở về gia tộc, Long Ngạo không nói với bất kỳ ai, trực tiếp về phòng bắt đầu tu luyện.

Long Ngạo phải mất cả đêm hôm đó mới vắt và ngăn chặn được sự phản phệ của linh lực.

Câu chuyện Long Ngạo đánh một trận với Long Ngạn Thành, đồng thời chém giết Long Ngọc Lang sớm đã truyền khắp toàn bộ thành Lôi Vân, ai nghe được tin này cũng quá sợ hãi, mọi người dường như không dám tin vào chuyện này.

Long Ngạn Thành cùng Long gia đại diện cho cái gì, tất cả mọi người trong lòng đều vô cùng rõ ràng, lấy tư cách một trong bốn thế lực mạnh nhất thành Lôi Vân, có thể nói là ở đây không ai dám trêu chọc Long gia.

Còn Long Ngạo là cái gì?

Hắn chẳng những không coi Long gia ra gì, còn chém chết cháu trai của Long Ngạn Thành. Hậu quả mà Long Ngạo về sau phải hứng chịu gần như có thể dự kiến. Vì thế, tất cả mọi người đều muốn nhìn xem Long Ngạn Thành và Long gia rốt cuộc phải báo thù như thế nào.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Long Ngạo vừa mới rời khỏi phòng đã bị cha mẹ bắt đến nhà lớn, không chỉ có Long Nghị, Mộc Lâm ở đây, những người khác của Long gia cũng gần như tập trung đầy đủ.

"Ngạo nhi, con không sao chứ?"

Giờ đây, tất cả mọi người từ trên xuống dưới của Long gia đều ngập tràn hưng phấn cùng ngạc nhiên. Tin tức về việc Long Ngạo chém giết Diệp Cô

Thành cùng Long Ngọc Lang, kháng cự Long Ngạn Thành bọn họ đều đã biết. Đây chẳng phải là nói Long gia từ nay có thể mượn sức mạnh của Long Ngạo để từng bước quật khởi hay sao?

"Thất ca, huynh thực sự vô cùng tài ba, mau nhìn xem Bách Chiến Bảng."

Trên mặt Long Thiên Thiên tràn ngập tự hào, đưa cho Long Ngạo một quyển sách nhỏ nhỏ tinh xảo, cười hi hi, nói ra:

"Thất ca, quyển này là Bách Chiến bảng, mười hao tổn ước chừng một nghìn đồng vàng để mua nó đấy."

Một nghìn đồng vàng mua một quyển sách nhỏ?

Bất đắc dĩ cười cười, Long Ngạo mở quyển sách nhỏ ra, trang thứ nhất viết ba chữ Bách Chiến bảng, bắt đầu trang thứ hai, mỗi trang viết mười tên, mười trang tổng cộng có một trăm tên, đúng là Bách Chiến bảng với một trăm cái tên nhân vật thiên tài.

Mở ra trang thứ mười Bách Chiến bảng, Long Ngạo nhìn không thấy tên Diệp Cô Thành, mà lại thấy tên của mình viết ở phía trên, dưới tên còn có một hàng chữ nhỏ viết:

"Thiếu niên Long gia Xích Hỏa trấn, mười năm kiên trì, mười năm chấp nhất, vĩnh viễn không buông tha, cuối cùng từ phế vật mà quật khởi, chém giết Diệp Cô Thành, liệt vào vị trí chín mươi sáu Bách Chiến bảng."

Nhìn Bách Chiến bảng giới thiệu về mình, Long Ngạo trong phút chốc không nói nên lời, nhất là câu "phế vật quật khởi" này.

"Ngạo nhi, Bách Chiến bảng chính là bảng danh sách trọng yếu nhất Thiên Vũ đại lục, chín châu tổng cộng có chín đại Bách Chiến bảng, phàm là người tiến vào Bách Chiến bảng thì đều là dạng kinh tài tuyệt đỉnh(*)."

Long Ngạo đương nhiên biết rõ về Bách Chiến bảng.

Võ giả trong chín châu của Thiên Vũ đại lục, chỉ cần chưa vượt qua tuổi bốn mươi thì đều có thể tiến hành đấu võ, người giành chiến thắng sau cùng có thể được đề tên lên Bách Chiến bảng. Từng châu của Thiên Vũ đại lục có vô số thiên tài, nhưng cũng chỉ có một trăm người được đề tên trên bảng, cho nên có thể tưởng tượng được Bách Chiến bảng giá trị bao nhiêu kim lượng.

Nhưng Long Ngạo lại không ngạc nhiên chút nào, bởi vì hắn biết, nhân vật siêu mạnh ở phía trên Bách Chiến bảng đều không phải là hạng đơn giản, Diệp Cô Thành chẳng qua là tên thứ chín mươi sáu, nhưng tu vi cũng đã đạt đến Bách Tấn Thiên đỉnh phong, thử hỏi chín mươi lăm cái tên xếp phía trên hắn trên Bách Chiến bảng, thực lực sẽ là cỡ nào?

Đúng lúc này, một tên đầy tớ từ bên ngoài bước nhanh vào, quỳ trên mặt đất, vội vàng nói:

"Đại gia, có cấp báo gia tộc tám trăm dặm."

Tám trăm dặm cấp báo?

Rất kinh ngạc, Long Nghị tiếp nhận phong thư trong tay tên đầy tớ, vừa mở ra xem sắc mặt ngay lập tức chuyển lạnh, tức giận nói:

"Giới cho một tên Dương gia vô sỉ."

"Đại ca, thế nào?"

"Hừ, Dương gia không biết vận dụng thủ đoạn gì đã mời được Hắc Phong đạo nhân núi Hắc Phong. Theo như cha nói trong thư, mười ngày nữa Hắc Phong đạo nhân sẽ tới Xích Hỏa trấn, đến lúc đó Long gia chúng ta ắt gặp tai họa diệt môn."

Hắc Phong sơn, Hắc Phong đạo nhân?

Tất cả mọi người ở đây đều biết Hắc Phong đạo nhân núi Hắc Phong là ai, có người nói Hắc Phong đạo nhân cùng Dương gia có một chút quan hệ. Xích Hỏa trấn xưa nay vẫn luôn yên bình, lần này Dương gia mời Hắc Phong đạo nhân đến, rõ ràng là muốn tiêu diệt Long gia.

"Đại ca, gia tộc chúng ta tuy rằng đã thăng cấp thành gia tộc bát giai, nhưng bản thân nội tình không tăng lên chút nào, nếu như Dương gia cùng Hắc Phong đạo nhân tới truy sát, chúng ta chỉ có nước chịu đề bị đánh."

Đám người Long Kiên đều vô cùng biết rõ, lần này gia tộc có thể thăng cấp không phải vì thực lực tăng lên, mà là nhờ Long Ngạo đột nhiên quật khởi. Nói cách khác, không có Long Ngạo, gia tộc vẫn là dạng trước đây.

Mà bây giờ bọn họ cũng không dám phân phó Long Ngạo đi làm chuyện gì. Long Ngạo giờ đã khác xưa, không chỉ đạt thành tựu võ giả Tiên Thiên, mà còn có khả năng chống lại Long Ngạn Thành, chém giết Diệp Cô Thành cùng Long Ngọc Lang. Thân làm chú như bọn họ tựa hồ cũng có chút thận trọng với đứa cháu này của mình.

Trước những ý kiến của mấy đứa em trai, Long Nghị thực sự không biết phải nghĩ thế nào.

Trong lòng Long Nghị thầm than một tiếng, nhưng ông cũng không trách bất cứ ai. Đối với võ giả cảnh giới Tiên Thiên, bản thân họ chính là sự tồn tại áp

đào tất cả, cho dù là người làm cha như mình thì bây giờ đối diện với con trai cũng đã không thể giống như trước đây.

Không chờ Long Nghị mở miệng, Long Ngạo đã chủ động nói:

“Cha, chuyện của gia tộc cũng chính là chuyện của con, con sẽ lập tức trở về Xích Hoả trấn.”

“Được, con đi trước, mọi người ở đây cũng sẽ lập tức trở về.”

Long Nghị biết, đại bản doanh Long gia ở Xích Họa trấn mới là quan trọng, cơ nghiệp thành Lôi Vân có cũng được không có cũng không sao, nếu như bởi vì nhỏ mà mất lớn, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Long Ngạo không chần chờ chút nào, lập tức đứng lên thu xếp để trở về Xích Họa trấn. Trong lòng hắn biết rõ, hiện tại gia tộc của hắn không thể nào kháng cự được sự phản kích của võ giả Tiên Thiên.

Sau khi Long Ngạo rời đi, mấy anh em Long Nghị tiếp tục bàn bạc.

"Đại ca, Ngạo nhi đột nhiên quật khởi, có phải có chút quá nhanh hay không? Lần này chém giết Long Ngọc Lang, Long Ngạn Thành cùng Long gia chắc chắn sẽ không bỏ qua, chúng ta phải mau chóng nghĩ ra cách đối phó."

"Ừ, nội tình Long gia lục giai chắc chắn không sao lắng chuyện này, nhưng lấy thực lực hôm nay của Ngạo nhi, tin chắc Long Ngạn Thành cũng không dám xằng bậy, ta với Ngạo nhi tin rằng, ngày sau Long gia chúng ta nhất định có thể vượt qua lục giai."

Mọi người chỉ cần nghĩ tới việc Long Ngạo ở trước mặt Long Ngạn Thành dám chém giết Long Ngọc Lang, thì đều có loại cảm giác khó tin sâu sắc.

Trong một gian phòng rất sang trọng trong Long gia lục giai Lôi Vân thành.

"Cha, con muốn đi báo thù ngay lập tức, con không thể để cho Ngọc Lang chết oan uổng như vậy!"

Long Hạc Minh, cha của Long Ngọc Lang, sắc mặt âm trầm đáng sợ, thân thể liên tục run lên vì phẫn nộ.

"Hạc Minh, con yên tâm, chớ có nóng vội, chúng ta chắc chắn sẽ báo thù cho Ngọc Lang, nhưng bây giờ không phải là lúc."

"Đây là vì cái gì?"

Long Hạc Minh thực sự không nghĩ ra, vì sao cha phải kiêng kỵ một Long gia cửu giai như vậy, cho dù đối phương xuất hiện một võ giả Tiên Thiên thì đã sao?

"Hạc Minh, không biết tên súc sinh Long Ngạo kia rốt cuộc làm thế nào mà có được, nhưng bóng dáng hư ảo kia rõ ràng có thực lực Nhất Tuyến Thiên, đồng thời không kém ta, cho nên chúng ta nhất định phải bàn bạc kỹ hơn."

Nghe đến đây, Long Hạc Minh hình như cũng có chút kinh ngạc, bởi vì cha là thực lực gì hắn biết rõ, xem ra đối phương thật sự là có điểm bất thường. Hai cha con lần lượt nhìn nhau dăm chiêu, trên mặt đều tràn ngập những toan tính tàn độc.

(*) Kinh tài tuyệt đỉnh: Tài hoa hơn người, tài giỏi tuyệt đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Dám động người của long gia, chết!

Xích Họa trấn.

Con trai Dương Thần bị giết, Dương Quan Thiên quả thực phẫn nộ tới cực điểm, thậm chí không từ thủ đoạn mà mời Hắc Phong đạo nhân tiêu diệt toàn bộ Long gia.

"Gia gia, Hắc Phong tiền bối đến."

"Hay, hay lắm!"

Dương Quan Thiên căn bản không dám chậm trễ chút nào, tự mình dẫn đầu cả gia tộc Dương gia ra ngoài nghênh tiếp.

Bên ngoài Dương gia.

Một người đàn ông gầy nhỏ, có thể chỉ chừng một mét năm mươi, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn đám người Dương gia nói cười ròn rã đi ra, lão cười cười có vẻ tà ác, nói:

"Quan Thiên, nhiều năm như vậy mới gặp lại."

"Hắc Phong tiền bối, lần này làm phiền người, thực sự ngại quá."

Khoát khoát tay, Hắc Phong đạo nhân nói ra dứt khoát:

"Chuyện lần này ta đã biết toàn bộ, một Long gia cứu giai nho nhỏ mà thôi, diệt thì diệt."

Trong mắt của đám người Dương gia, sự cuồng vọng của Hắc Phong đạo nhân giống như là chuyện đương nhiên, nhưng Dương Quan Thiên lộ vẻ mặt nghiêm túc, nói ra:

"Hắc Phong tiền bối, người có chỗ không biết, Long gia không biết đập phải cái vận cứt chó nào, đã xuất hiện một võ giả Tiên Thiên, nếu không phải là như thế ta cũng sẽ không mời tiền bối tự mình đến đây."

Đối với việc Long Ngạo đột nhiên thăng cấp, Dương gia từ trên xuống dưới đều có điểm bị đá kích, vì sao Long gia có vận khí tốt như thế, rõ ràng đã có một thiên tài như vậy. Cũng chính vì vậy, Dương Quan Thiên chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường(*), bằng không một khi cho Long Ngạo thời gian trưởng thành, thì chắc chắn Dương gia sẽ chỉ gặp xui xẻo.

"Võ giả Tiên Thiên?"

Vừa nói, trên mặt Hắc Phong vừa tràn ngập khinh miệt, bởi vì trong mắt lão, một mao đầu tiểu tử mới thăng cấp Bách Tán Thiên căn bản không đáng để lo.

Bách Tán Thiên cùng Nhất Tuyển Thiên căn bản không thể đánh đồng.

"Đi thôi, chúng ta bây giờ đi Long gia."

"Hắc Phong tiền bối, đi ngay bây giờ sao? Người không cần nghỉ ngơi một chút sao?"

Hình như có chút kinh ngạc, Dương Quan Thiên không biết vì sao Hắc Phong đạo nhân còn cuồng cuồng hơn cả mình.

"Không cần, giải quyết Long gia sớm một chút, ta còn có những chuyện khác muốn nói với người."

Nghe Hắc Phong đạo nhân nói vậy, trong lòng Dương Quan Thiên bất giác có loại dự cảm xấu, nhưng chuyện đã đến nước này thì chỉ có thể kiên trì tiếp thu.

Cứ như vậy, đám người Dương gia dẫn theo Hắc Phong đạo nhân, trùng trùng điệp điệp đi về phía Long gia. Lúc này tất cả mọi người nhận được tin tức đều chạy tới, muốn hóng hót xem trò vui này.

Vương Vũ Âm cũng muốn chạy tới Long gia nhưng bị Vương gia chế trụ, Vương gia không phải người ngu, đương nhiên biết Dương gia lần này mời Hắc Phong đạo nhân là muốn làm gì, nhớ ra tới đó lại gặp phải tay bay vạ gió, Vương gia bọn họ xem như gặp phải thiệt thòi lớn.

Trong hậu viện Long gia.

Nhìn đám người Dương gia trùng trùng điệp điệp trước mặt, còn có một người đàn ông thấp bé đứng ở hàng đầu, không ai dám coi thường. Hắc Phong đạo nhân là một võ giả Tiên Thiên tiếng tăm lừng lẫy, nhưng cũng là hạng người có thủ đoạn độc ác. Năm đó, một gia tộc chỉ vì nói với lão một câu bất kính mà lão đã trực tiếp xuất thủ tiêu diệt toàn bộ gia tộc đó.

"Người chính là Long Hạo Thạch?"

"Đúng vậy."

Dù cho đối phương là võ giả Tiên Thiên, Long Hạo Thạch trên mặt cũng rất đúng mực, lạnh nhạt nói ra:

"Nếu như ta không nhầm, vị này chính là Hắc Phong đạo nhân đại danh鼎鼎?"

"Ha ha ha, thì ra lão phu còn nổi danh như thế, không tệ, không tệ."

Trong nháy mắt, giọng của Hắc Phong đạo nhân chuyển sang lạnh lùng, nói ra:

"Long Hạo Thạch, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, đạo lý đó thiên cổ không thay đổi, nhưng nể tình người cũng là nhân vật có phân thượng, ta cho Long gia một cơ hội, chỉ cần giao Long Ngạo ra thì việc này xóa bỏ."

"Hắc Phong tiền bối." - Dương Quan Thiên vội vàng lên tiếng.

Căn bản không cho Dương Quan Thiên bất cứ cơ hội mở miệng nào, Hắc Phong đạo nhân đã nói với lão:

"Nếu như không muốn, ta có thể đi ngay lập tức, việc này giao cho người tới làm."

"Không có chuyện đó đâu. Hắc phong đạo nhân, ta khuyên ông nên dẹp ý niệm này đi, cho dù Long gia ta hôm nay bị diệt, chúng ta cũng sẽ không giao Ngao nhi ra đâu. Muốn giết cứ giết, không cần nói nhiều lời vô ích."

Trên mặt tất cả mọi người Long gia đều tràn ngập kiên quyết, bọn họ cũng đều biết, Long Ngao chính là hy vọng của Long gia, chỉ cần Long Ngao không chết, như vậy Long gia quật khởi chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian. Vì Long gia, chết có sá gì.

Nhìn tất cả mọi người Long gia đều là biểu cảm không sợ chết, bất kể là người Dương gia hay những kẻ ham vui đề động dung, vì đây là sức mạnh của một gia tộc ngưng kết lại.

"Ha ha ha, giỏi cho một tên Long Hạo Thạch, giỏi cho một tên Long gia, đã như vậy các người đều chết ngay đi."

Trong giây lát, trên thân thể của Hắc Phong tản mát ra khí thế kinh người, võ giả đỉnh phong Bách Tán Thiên, chỉ cần là khí thế cũng đủ để chết người có nội kinh Lục Trọng Thiên trở xuống.

Không biết Hắc Phong đạo nhân có cố ý hay không mà không xuất thủ với những người khác, khí thế cường đại trong nháy mắt che phủ Long Hạo Thạch, áp lực kinh khủng như những con sóng thần nổi nhau liên tiếp, ồ ồ kéo đến nén xuống người Long Hạo Thạch.

"Răng rắc."

Long Hạo Thạch chỉ là võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên, làm sao có thể ngăn cản áp lực khí thế của một vị võ giả Bách Tán Thiên đỉnh phong, nhưng Long Hạo Thạch cũng không quỳ xuống, ông cắn răng kiên trì, ngao nghễ đứng thẳng, tất cả mọi người có thể nghe được tiếng kêu 'răng rắc' trên người Long Hạo Thạch.

"Gia gia."

"Cha."

Tất cả mọi người Long gia đều phẫn nộ, hai mắt giận dữ, nhưng không ai lùi bước, toàn bộ liền xông ra ngoài, nhưng mọi người đi nhanh, lùi lại còn nhanh hơn.

Khí thế cường đại trực tiếp áp chế, tất cả mọi người Long gia lần lượt bị ngăn cản, thực lực chênh lệch, nhất định người Long gia không kiên trì được bao lâu nữa.

"Răng rắc, răng rắc."

Có đệ tử Long gia không ngăn được khí thế uy hiếp đã trực tiếp ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu, dù khá kiên cường cũng bị khí thế áp chế quỳ rạp xuống đất, nhưng trên mặt hân vẫn tràn ngập sự kiên định.

"Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, chúng ta đâu có chết cũng không quỳ."

Tiếng của Long Hạo Thạch truyền khắp toàn bộ Long gia, những đệ tử bị khí thế áp chế quỳ xuống, từng người một cắn răng nói ra:

"Đệ tử của Long gia, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!"

Sau đó từng người một cắn lưỡi tự sát.

Nhìn Long Hạo Thạch kiên cường đứng đó, còn có đệ tử Long gia cắn lưỡi tự sát, tất cả mọi người Dương gia không ngừng cười, trong khi những người còn lại đều lộ vẻ xúc động, Long gia, bất kể là có thể sống nổi hay không, đều sẽ được tất cả mọi người kính trọng.

"Hừ, giỏi cho một tên kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, Long Hạo Thạch, ta cũng muốn nhìn xem người làm thế nào để không quỳ xuống."

Vừa dứt lời, trên thân Hắc Phong đạo nhân phóng xuất ra khí thế càng cường đại hơn, Long Hạo Thạch đã dần dần cảm thấy không thể chống đỡ nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể quỳ xuống đất, nhưng ý chí mạnh mẽ của Long Hạo Thạch vẫn không thay đổi, trong lòng đã có quyết định, nếu không ngăn được khí thế uy hiếp, lúc sắp quỳ xuống đất ông sẽ chọn cắn lưỡi tự sát, cho dù chết cũng không thể bội nộ uy nghiêm của Long gia.

"Thần nhi, ta sẽ khiến tất cả người Long gia phải bị chôn cùng con, kể cả một con vật cũng không để sót!"

Dương Quan Thiên nhìn Long Hạo Thạch sắp không kiên trì nổi, hận không thể ngựa mặt lên trời cười sảng sặc, cuối cùng lão cũng báo thù được cho cháu trai của mình.

Nhưng vừa lúc đó, cách Long gia không xa có một bóng dáng lao tới thật nhanh, người chưa tới, khí thế kinh khủng cùng tức giận ngập trời đã tới trước, những ai cảm thụ được dòng sát khí cùng tức giận này thì quá sợ hãi, không biết rốt cuộc là người phương nào tới vậy.

"Dám động người Long gia, chết!"

(*) Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước để giành lợi thế.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trảm thảo trừ căn

Dám động vào người Long gia, chết!

Long Ngao chạy đến kịp thời, nhìn thấy gia gia sắp không thể kiên trì được nữa, gần đó còn có mấy bộ thi thể, trên người hằn trần ngập tức giận, hóa thành sát khí vô tận, che kín trời đất.

Người của Dương gia cảm nhận được cỗ khí tức kinh khủng này, trong nháy mắt sắc mặt liền thay đổi, võ giả Tiên Thiên, thì ra Long Ngao thực sự đã trở thành võ giả Tiên Thiên.

Người của Xích Họa trấn không ai biết chuyện Long Ngao chém giết Diệp Cô Thành cùng Long Ngọc Lang, cùng lúc có thể chống lại Long Ngạn Thành, nếu không Dương gia còn muốn báo thù sao? Hắc Phong đạo nhân còn dám tới hay sao?

"Người chính là Long Ngao?"

Long Ngao không thèm trả lời câu hỏi của nam tử áo đen đã làm nhục gia gia, đối phó Long gia, hắc lạnh lùng nói: "Tên lùn kia người là ai?"

Tên lùn?

Nghe được Long Ngao gọi Hắc Phong đạo nhân là tên lùn, trên mặt tất cả mọi người đều có chút quái dị. Mà tất cả người của Long gia, kể cả Long Hạo Thạch, nhìn thấy Long Ngao đột nhiên xuất hiện, từng khuôn mặt vui vẻ xuất hiện. Long Anh hưng phấn hô lên: "Thất đệ, thay chúng ta giết tên người lùn này."

"Đại ca, gia gia, các người yên tâm, cái tên lùn này, ta chắc chắn sẽ giết."

"Ha ha, hoàng mao tiểu tử, người dám nói lời ngông cuồng" - Hắc Phong đạo nhân dường như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian nên cười nhạo không chút kiêng kị, làm cho người của Dương vang lên một trận ồn ào.

"Long Ngao, người giết con ta, hôm nay ta hôm nay nhất định ta phải để người trả giá gấp đôi."

"Dương Quan Thiên, ta vốn không muốn đi Dương gia tìm người, nhưng người lại không biết tốt xấu, sau này ta nhất định sẽ đến Dương gia một chuyến, hi vọng đến lúc đó người còn có thể cốt khí giống như bây giờ."

Căn bản Long Ngao không đem người của Dương gia để vào mắt, ánh mắt hắc lạnh lùng nhìn tên lùn trước mặt, kiên định nói: "Ai làm tổn thương người Long gia chắc chắn phải chết."

"Chỉ bằng người?" - Hắc Phong đạo nhân không muốn tiếp tục nói nhảm, Huyết Âm Cuồng Dao đã xuất hiện ở trong tay, một người một đao đứng ngạo nghễ.

Long Hạo Thạch nhìn đứa cháu trai trước mặt, dường như có chút kinh ngạc, chỉ mấy tháng không gặp, đứa cháu này của mình dường như hoàn toàn thay đổi, đã thành tựu cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa còn mang gia tộc cứu giai trở thành gia tộc bát giai.

Giờ phút này, đám người Long Hạo Thạch còn không biết chiến tích của Long Ngao, nếu như biết thì người của Long gia sẽ tự hào cùng kiêu ngạo như thế nào.

"Hừ hừ, đúng là không biết tự lượng sức mình, ta sẽ để người biết đắc tội với ta sẽ có hậu quả như thế nào." - Hắc Phong đạo nhân căn bản không có đem đối phương để vào mắt. Thân làm võ giả Bách Tấn Thiên đình phong, cao thủ Bách Tấn Thiên bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn, trừ phi là gặp được cao thủ đích thực.

Đối phương là cao thủ đích thực sao?

Hắc Phong đạo nhân không có tiếp tục nói nhảm, hắn lựa chọn đánh đòn phủ đầu, một bước liền đi ra bên ngoài, trên người hằn tỏa khí thế vô cùng cường đại, phổ thiên cái địa.

Long Ngạo không muốn lãng phí thời gian, tốc chiến tốc thắng, hắn trực tiếp triệu hồi ra Hồn nô, khí thế kinh khủng của Nhất Tuyến Thiên trực tiếp thôn tính tiêu diệt khí thế của đối phương. Đồng thời Hồn nô thuận thế ra, trong nháy mắt đã tiến lên đại chiến cùng Hắc Phong đạo nhân.

“Nhất Tuyến Thiên!” - Hắc Phong đạo nhân sợ hãi hô lên, thiếu chút nữa đã bị dọa cho sợ vỡ mật. Dù hắn có chút kiêu ngạo nhưng vẫn tự hiểu được mình, lấy thực lực của hắn bây giờ nếu đối đầu cao thủ Nhất tuyến thiên, không thể nghi ngờ chính là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Hắc Phong đạo nhân tuyệt đối nghĩ không ra đối phương có thể triệu hồi ra một Hồn nô Nhất Tuyến Thiên, bản thân hắn là một tên tiểu nhân vô sỉ mượn gió bẻ măng, khi cảm nhận được khí thế kinh khủng phô thiên cái địa đè xuống, liền trực tiếp quay người chuẩn bị bỏ chạy.

“Muốn đi?” - Long Ngạo làm sao có thể thả Hắc Phong đạo nhân đi, dám ức hiếp người của Long gia chắc chắn phải chết.

Tốc độ của Hồn nô vượt xa Hắc Phong đạo nhân, lực hồn phách xâm nhập cơ thể Hắc Phong đạo nhân làm cho thực lực của hắn bị giảm đi. Long Ngạo nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở, Huyết Âm Cuồng Dao trong tay hướng về phía Hắc Phong đạo nhân hung hăng chém xuống.

Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, chín cổ đao mang không ngừng trọng điệp, hóa thành đao mang kinh thiên từ trên trời giáng xuống. Thậm chí Hắc Phong đạo nhân còn chưa kịp kêu thảm đã bị đao mang chém chết.

Hắc Phong đạo nhân chết rồi?

Nhìn lấy thi thể trên đất, tất cả mọi người cứ thế đứng tại chỗ, gương mặt đầy vẻ khiếp sợ và không thể tin tưởng.

Hắc Phong đạo nhân là võ giả Tiên Thiên lâu năm, tiếng tăm lừng lẫy, mà Long Ngạo là ai? Từ lúc hắn đột phá tới giờ còn chưa tới một tháng, lại có thể chém giết Hắc Phong đạo nhân, cảnh tượng tương phản này làm cho tất cả mọi người đều khó mà tin tưởng được.

Người phản ứng đầu tiên là Dương Quan Thiên, gương mặt hắn đầy vẻ tro tàn, bởi vì hắn biết Hắc Phong đạo nhân đã chết, vận mệnh của Dương gia đã xác định. Thử hỏi, toàn bộ Dương gia có ai có thể là đối thủ của Long Ngạo?

Long gia có một thiên tài tuyệt thế như thế, khẳng định sau này Long gia có thể quật khởi. Dương gia nếu như muốn báo thù, trừ phi cũng có một thiên tài tuyệt thế như vậy, nhưng Long Ngạo sẽ cho Dương gia cơ hội vùng lên sao?

“Ngạo nhi.” - Long Hạo Thạch có chút nghẹn ngào, dường như có chút kích động. Cho tới giờ phút này, hắn còn chưa kịp phản ứng, cháu của mình vậy mà có thể chém giết Hắc Phong đạo nhân, đây là sự thật sao?

“Gia gia, việc này giao cho người xử lý.” - Long Ngạo rất thông minh, hắn hiểu rõ một đạo lý, Long Hạo Thạch, gia gia của hắn mới là gia chủ của Long gia, hắn có thể giúp gia tộc ngăn địch, nhưng không thể quyết định thay gia tộc.

Long Hạo Thạch làm sao có thể không hiểu ý của cháu trai, hắn gật đầu, nói: “Dương Quan Thiên, ta và ngươi giao chiến đã hơn ba mươi năm, vẫn chưa từng phân thắng bại. Mà Long gia cùng người của Dương gia, vẫn một mực duy trì thế cân bằng của Xích Hỏa trấn, vốn là chúng ta sẽ bình an vô sự tiếp tục như vậy, nhưng ngươi lại phá hủy thế cân bằng này.”

“Long Hạo Thạch bớt nhiều lời đi. Hôm nay Dương gia bại trận, muốn chém muốn giết tùy ngươi.”

Ánh mắt Long Hạo Thạch lạnh lẽo, nói: “Trảm thảo trừ căn, giết.”

Long Ngạo hiểu rõ ý của gia gia, bởi vì nếu nhỏ cô không tận gốc gặp gió xuân sẽ lại mọc lại. Lần này Dương gia có thể mời tới một vị Hắc Phong đạo nhân, như vậy lần sau nói không chừng có thể mời tới một vị Lam Phong đạo nhân. Chỉ cần một ngày không diệt Dương gia, đối với Long gia mà nói vẫn còn tồn tại một cái uy hiếp.

Sau đó, Long Ngạo không nương tay chút nào, hắn dẫn đầu đệ tử Long gia tàn sát toàn bộ Dương gia, chỉ còn lại phụ nữ và trẻ em. Dù sao chuyện như vậy, hắn thực sự không ra tay được. Nói cho cùng, Long Ngạo vẫn có chút mềm lòng. Nếu như lần này Long gia là người bại trận, vậy Dương gia sẽ không chút lưu tình mà diệt đi toàn bộ Long gia, một người cũng sẽ không tha.

Khi đám người Long Nghị chạy đến, nguy cơ của Long gia đã được giải quyết xong. Mà Long Hạo Thạch cuối cùng cũng biết chuyện đứa cháu trai này của mình ở Vân Lô Thành, đơn giản có thể dùng bốn chữ để hình dung, kinh thiên động địa.

Trong tộc Long gia.

“Vũ Âm, ta không có quái người, người không cần thương tâm như thế.” - Long Ngạo nhìn Bà Sa Vũ Âm nước mắt như mưa trước mặt, thực sự có chút bó tay. Hắn tình nguyện cùng võ giả Tiên Thiên đánh một trận, cũng không nguyện ý đối mặt với Vương Vũ Âm hiện tại.

“Ta biết lần này là lỗi của ta. Đều do cha lên kế hoạch dụ ta đi, dù ngươi không trách ta thì ta cũng tự trách bản thân.”

Phiền toái lần này làm cho Long Ngạo cảm thấy trở nên đau đầu. Hắn dùng hết sức để kiên nhẫn dỗ dành Vương Vũ Âm.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Si tâm vũ âm

Mất hai canh giờ, Long Ngạo mới có thể an ủi được Vương Vũ Âm.

“Vũ Âm, cho tới lúc này ta vẫn có chút thắc mắc, hi vọng nàng có thể thành thật trả lời ta.”

Vương Vũ Âm nhìn thật kỹ thiếu niên ngồi gần mình trong gang tấc, dường như biết hắn muốn hỏi cái gì, ánh mắt ngàn có chút trốn tránh, ấp a ấp úng, dường như có chuyện giấu diếm.

“Vũ Âm, ta nhớ bộ dạng mười năm trước của nàng không phải như bây giờ, vì sao chỉ mười năm ngắn ngủi, nàng lại trở nên như vậy? Rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì, nếu như nàng xem ta là người nàng yêu thì ta hi vọng nàng có thể nói cho ta biết.” - Mười năm qua, trong lòng Long Ngạo vẫn luôn có chút nghi vấn, chính là liên quan tới chuyện tại sao cơ thể Vũ Âm lại béo phì như vậy.

Cần phải biết rằng, mười năm trước, dung nhan của Vương Vũ Âm rất đẹp, được xưng là Xích Hóa trấn đệ nhất mỹ nữ. Nhưng kể từ khi hắn cô động nội kinh thất bại, Vương Vũ Âm dường như thay đổi hoàn toàn, không biết vì cái gì, Long Ngạo luôn có cảm giác Vũ Âm trở nên như vậy có liên quan tới mình.

“Long Ngạo, đó là bí mật của ta, chàng có thể không hỏi được không?”

“Không thể.”

Vương Vũ Âm nhìn gương mặt đầy vẻ kiên định của Long Ngạo, nàng liền thở dài một tiếng, rồi nói ra chuyện đã xảy ra mười năm trước.

Thì ra mười năm trước, Long Ngạo đột phá thất bại, từ thiếu niên thiên tài trở thành phế vật, nhận tất cả trào phúng cùng chế nhạo của mọi người, vào lúc đó Vương Vũ Âm liền thề bất kể sống chết đều muốn bảo vệ mình người yêu.

Bởi vì như thế, Vương Vũ Âm nghĩ hết tất cả biện pháp, rốt cục bái một vị cao thủ sắp vẫn lạc làm sư phụ, từ đó nàng tu luyện một môn võ quyết âm độc. Lúc mới bắt đầu, Vương Vũ Âm một lòng chỉ muốn tăng thực lực căn bản không có nghiêm túc nghiên cứu môn võ kỹ này.

Từ khi tu luyện môn võ quyết âm độc này, dung nhan Vương Vũ Âm không chỉ bắt đầu biến dạng, mà cơ thể còn từ từ béo lên. Ròng rã suốt mười năm, Vương Vũ Âm cũng chưa từng từ bỏ tu luyện môn võ quyết âm độc này, cho dù bản thân ngày càng béo, càng xấu.

Sau khi nghe xong, Long Ngạo đứng tại chỗ, không nói câu nào.

“Long Ngạo, chàng không sao chứ?”

Long Ngạo ôm Vương Vũ Âm thật chặt.

“Long Ngạo, chàng làm sao vậy?”

Long Ngạo không nói lời nào, cứ ôm thật chặt như vậy. Cho tới bây giờ hắn mới biết nữ nhân trong ngực này đã vì mình mà hi sinh biết bao nhiêu, thậm chí hi sinh cả thứ quan trọng nhất của một nữ nhân.

“Vũ Âm, nàng thật ngốc, sao nàng lại làm như thế.”

“Ta có thể làm tất cả vì nàng, mặc kệ nàng có biến thành bộ dạng như thế nào, ta đều sẽ ở bên cạnh nàng.”

“Chàng thật là ngốc.”

Hai người đứng ôm nhau như vậy, không biết trải qua bao lâu, hai người yên lặng ngồi ở cái bàn đá bên cạnh độc viện, Long Ngạo nói ra: “Vũ Âm, từ giờ về sau ta sẽ ở bên cạnh nàng, vậy nên nên từ giờ không cho nàng tiếp tục tu luyện môn võ quyết này nữa.”

“Long Ngạo, thế nhưng ta...”

Hắn phẩy phẩy tay, ngăn cản Vũ Âm nói tiếp. Giọng nói Long Ngạo đầy vẻ kiên định, nói: “Nếu sau này để ta biết nàng còn tu luyện môn võ quyết này thì ta sẽ lập tức phế đi tu vi của mình.”

“Chàng đừng tức giận, ta biết rồi. Từ giờ về sau ta sẽ không tu luyện môn võ quyết này nữa.”

“Vũ Âm, không phải là ta tức giận, mà là hận chính bản thân để cho nàng vì ta mà làm bản thân trở thành như vậy. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ giúp nàng trở lại thành đệ nhất mỹ nữ Xích Hóa trấn như mười năm trước.”

Vương Vũ Âm cũng không nói lời nào, chỉ cười đầy hạnh phúc.

Cùng Vũ Âm nói chuyện một lúc, Long Ngao liền bắt đầu đóng cửa nghiên cứu thuật luyện đan, lần này cũng không phải là nghiên cứu Tụ Linh Đan, mà là đan dược cho nữ nhân sử dụng Mỹ Nhan Đan(*), Giảm Cân Đan.

Mỹ Nhan Đan cùng Giảm Cân Đan mặc dù có thể giúp nữ nhân chăm sóc nhan sắc, nhưng giúp ích rất nhỏ. Trong lòng Long Ngao hiểu rõ muốn để Vũ Âm khôi phục hoàn toàn hình dáng như mười năm trước chỉ dựa vào Mỹ Nhan Đan cùng Giảm Cân Đan thì vẫn chưa đủ.

Đại đường Long gia.

“Ngao nhi, mấy tấm vàng miếng này con lấy được ở đâu vậy?”

Đừng bảo là Long Nghị, cho dù là gương mặt đám người Long Hạo Thạch cũng đầy vẻ kinh ngạc. Dù sao mấy tấm vàng miếng này cũng có giá trị ba trăm triệu đồng vàng, điều này có nghĩa thế nào? Chỉ cần Long gia đạt được ba trăm triệu đồng vàng, thì từ nay về sau, Long gia càng nhiều vốn liếng để chuyển vào Lôi Vân Thành.

“Phụ thân, mấy tấm vàng miếng này là ta vô tình đoạt được. Nếu gia tộc muốn phát triển chỉ dựa vào ba trăm triệu đồng vàng thì còn thiếu rất nhiều, cho nên ta luyện chế ra Mỹ Nhan Đan cùng Giảm Cân Đan.”

Tiếp theo, Long Ngao đem ý định của mình nói ra, sau khi nghe xong mọi người cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng. Long Hạo Thạch đầy lo lắng nói: “Ngao nhi, Luyện Đan sư có thân phận cao quý nên rất khinh thường chế luyện đan dược cho nữ nhân, nếu con luyện chế những đan dược này, Luyện Đan sư khác có tìm tới gây phiền toái hay không?”

Long Ngao đã sớm nghĩ tới vấn đề này, hần lúc đầu, nói: “Gia gia, không sao, con chỉ có một mục đích là lấy tốc độ nhanh nhất giúp cho gia tộc không ngừng trở nên cường đại. Chúng ta không chỉ muốn trở thành gia tộc bát giai, mà còn muốn sau này trở gia tộc ngũ giai, thậm chí là gia tộc tam giai.”

Nếu như lúc trước Long Ngao nói ra những lời này nhất định sẽ bị mọi người chế nhạo, nhưng tình huống hiện giờ đã khác. Thân phận của Long Ngao tại Long gia đã khác xưa, cho dù nói những lời hùng hồn cũng không có bất kỳ người nào hoài nghi.

“Ngao nhi, chúng ta cứ làm như thế.”

Những ngày tiếp theo, Long Ngao ngoại trừ nghĩ cách giúp Vũ Âm khôi phục dung nhan như mười năm trước, còn lại thì không ngừng luyện chế Mỹ Nhan Đan, Giảm Cân Đan chuyên dùng cho nữ nhân.

Tốc độ của Long gia cũng rất nhanh, Long Nghị dẫn theo mấy đệ đệ tiến về Lôi Vân Thành phát triển cơ nghiệp.

Long Ngao đột nhiên quật khởi làm cho địa vị của Long gia tại Lôi Vân Thành cũng có chút thay đổi. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cơ nghiệp của Long gia tại Lôi Vân Thành đã lớn hơn mấy lần, đây là chuyện mà mỗi đệ tử của Long gia không thể ngờ.

“Long Phúc, ngươi có biện pháp để khôi phục dung nhan với cơ thể cho Vũ Âm không?”

Gương mặt Long Phúc không chút thay đổi, gật gật đầu, nói: “Chủ nhân, biện pháp rất đơn giản, chỉ cần ta mang theo lực lượng Huyết Trì tiến vào trong cơ thể nàng, chắc chắn không qua ba ngày liền có thể khôi phục lại khôi phục dung nhan với cơ thể cho nàng.”

Long Ngao nghe Long Phúc nói như vậy trong lòng liền mừng rỡ, không chút chần chờ liền tìm đến Vũ Âm, đầy dứt khoát nói: “Vũ Âm, bây giờ nàng nghe ta nói, ta đã nghĩ ra biện pháp giúp nàng khôi phục lại dung nhan với cơ thể như mười năm trước, nhưng nàng phải hứa với ta, từ giờ về sau, cho dù có chuyện gì xảy ra nàng cũng không được tu luyện môn võ quyết này nữa.”

“Ta hứa với chàng.” - Trên mặt Vương Vũ Âm đầy vẻ vui mừng, nếu nói không hy vọng khôi phục dung nhan với cơ thể như mười năm trước thì chính là gạt người. Thử hỏi, có nữ nhân nào muốn chính mình bị biến dạng? Thích cái đẹp là thiên tính của nữ nhân, đây là chuyện không thể thay đổi.

“Long Ngao, là biện pháp gì có thể giúp ta khôi phục dung nhan với cơ thể như mười năm trước?”

“Nàng không nên hỏi, chỉ cần đứng yên ở đây, chút nữa cho dù có lực lượng gì tiến vào cơ thể, nàng cũng không được ngăn cản, hiểu chưa?”

“Ta hiểu.”

(*) Mỹ Nhan Đan: Mỹ trong mỹ nhân, nhan trong nhan sắc.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tự trực long gia

Vương Vũ Âm hoàn toàn ý lại vào Long Ngao.

Cứ như vậy, Long Phúc khổng chế lực lượng bên trong huyết trì, tiến vào trong cơ thể của Vương Vũ Âm, không ngừng chữa trị các tế bào bị phá hủy trong mười năm qua.

Ba ngày sau.

Vương Vũ Âm lại xuất hiện ở Xích Hóa trấn, nhưng tất cả mọi người dường như không biết nàng, đều kinh ngạc bởi vẻ đẹp của nàng. Khi tất cả mọi người biết mỹ nữ kia chính là Vương Vũ Âm, đều hoàn toàn ngạc nhiên.

Có thể nói, Vương Vũ Âm chính là quảng cáo tốt nhất, từ khi nàng từ nữ nhân xấu xí biến thành mỹ nữ, khôi phục dung nhan mười năm trước, một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ không đến hai ngày, không chỉ có Xích Hóa trấn, dù là Lôi Vân Thành đều đã biết.

Trong lúc nhất thời, đan dược Long Ngao luyện chế ra trở thành đan dược nổi tiếng nhất. Thậm chí vượt qua Tụ Linh Đan, phải cần một ngàn năm trăm vạn đồng vàng mới có thể mua một viên.

Ngoài cửa Long gia.

“Diệp trưởng lão, chỉ là một Bách Tán Thiên nho nhỏ, chúng ta ra tay là được, cần gì làm phiền ngài tự mình đi một chuyến.”

“Dám giết cháu của ta, ta muốn làm cho đối phương trả giá đắt.” - Sắc mặt Diệp Hạo u ám vô cùng, bởi vì hắn không nghĩ tới, đứa cháu của mình vậy mà bị một tên võ giả Bách Tán Thiên nho nhỏ giết chết.

Diệp Hạo, gia gia của Diệp Cô Thành, cũng là trưởng lão Lưu Vân Tông, mà Lưu Vân Tông rất là lớn mạnh, áp đảo phía trên Lôi Vân Thành.

Biết được tin tức cháu trai bị giết, Diệp Hạo vừa tức giận vừa thương xót, trực tiếp mang theo hai cao thủ Nhất Tuyến Thiên, từ Lưu Vân Tông hung ác chạy đến. Chỉ là ba người không có trực tiếp đại khai sát giới, dù nói thế nào đối phương vẫn là bát giai Long gia.

Bởi vì không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật, bát giai Long gia thì hắn không coi vào đâu, nhưng gia tộc Long thì phía sau bát giai Long gia sao?

“Tên súc sinh Long Ngao, nhanh ra đây nhận lấy cái chết!”

Cảm nhận được sát khí kinh khủng ừn ừn kéo đến, tất cả mọi người Long gia dường như cũng có chút kinh ngạc. Không biết rốt cuộc là tên đuôi mù nào lại dám trên chọc Long gia hiện tại.

Không đợi mọi người ra ngoài, Long Ngao đã xuất hiện ở trước mặt mọi người, hắn phát tay, nói: “Nếu không có ta ra lệnh thì tất cả mọi người không được tự ý ra tay.”

Với thân phận của Long Ngao bây giờ, lời hắn nói không người nào dám làm trái, tất cả mọi người đều có chút thối nản, không biết đã xảy ra chuyện gì. Đám người Long Hạo Thạch, Long Nghị chạy tới, có chút tò mò hỏi: “Ngao nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Cao thủ Nhất Tuyến Thiên.”

Nhất Tuyến Thiên, nếu chỉ là cao thủ Nhất Tuyến Thiên bình thường Long Ngao cũng không cần trọng như thế, bởi vì hắn cảm nhận được khí tức tỏa ra từ đối phương, thực lực của đối phương đã vượt xa khỏi Hồn nô, thậm chí vượt qua Liễu Mộc, chẳng lẽ Linh lực của người này đã lấp đầy một trăm lẻ tám khiếu huyết?

Võ Giả Nhất Tuyến Thiên, sẽ dùng linh lực để lấp đầy một trăm lẻ tám khiếu huyết, số khuyết huyết được linh lực lấp đầy càng nhiều đại biểu thực lực càng mạnh.

Long Ngao nhìn ba người từ ngoài đi vào, sắc mặt hắn càng thêm cẩn thận.

Hơi thở tỏa ra uy áp đầy khủng bố.

Đám người Long Hạo Thạch không ra mặt, bởi vì trong lòng bọn hắn hiểu rõ đây là trận chiến của võ giả Thiên Tiên, với thực lực của bọn hắn căn bản không có tư cách tham gia.

“Ngươi chính là tên súc sinh đã giết cháu trai của ta?”

“Súc sinh, ngươi đang kêu ai vậy?”

“Súc sinh, đang kêu ngươi đó.” - Có lẽ tức giận đã làm cho Diệp Hạo suy nghĩ có chút rối loạn, hắn không chút suy nghĩ nói. “Phật” cười một tiếng, cho tới giờ phút này, Diệp Hạo mới phát hiện mình trúng bẫy của đối phương.

Diệp Hạo cười lạnh, nói: “Tốt cho một tên mồm leo mép, chút nữa ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thống khổ.”

Cháu trai?

Rốt cuộc đối phương là ai, chẳng lẽ là gia gia của Diệp Cô Thành?

Long Ngạo chỉ có thể nghĩ đến một khả năng như vậy. Theo tin đồn thì Diệp Cô Thành có một gia gia rất cường đại là trưởng lão của Lưu Vân Tông. Xem ra người trước mặt này chính là vị gia gia cường đại kia của Diệp Cô Thành, trưởng lão Lưu Vân Tông.

“Diệp trưởng lão, người vừa mới đột phá cảnh giới Bách Tấn Thiên, sao có thể để người xuất thủ, cứ giao cho ta.” - Một trong hai vị võ giả Tiên Thiên nói.

Một trong hai vị võ giả Tiên Thiên, Lưu Vân Tông hộ pháp Đông Phương Ân, lạnh lùng âm hiểm thiếu niên nhìn trước mặt, giọng nói đầy lạnh lùng: “Tiểu tử, ta có thể cho ngươi một cơ hội, chỉ cần bây giờ ngươi quỳ xuống, đập đầu nhận lỗi, ta có lẽ sẽ ra tay nhẹ một chút. Nếu không chút nữa ta sẽ khiến cho ngươi kêu trời trời không linh, gọi đất đất không ứng, ngươi có tin không?”

“Chó săn mà thôi.”

“Ngươi dám mắng ta?”

“Mắng ngươi thì sao? Ngoại nình hót ngươi còn có thể làm được gì?”

“Ngươi.”

Long Ngạo căn bản không cho ba người có cơ hội mở miệng, mắng một mạch: “Ba người các ngươi từ nhỏ thiếu chất, lớn lên thiếu tình thương, bà ngoại không đề ý, cậu không thương, má trái lâu không bị ăn tát, má phải thiếu người giẫm. Lừa thấy lừa đá, heo thấy heo giẫm. Chỉ cần nhìn thôi đã khiến ta cảm thấy buồn bực, ngươi tiện cả một đôi heo tiện một đao(*), các ngươi sống ngoại trừ lãng phí không khí, chết đi lại lãng phí đất, ngoài ra còn có thể làm cái gì, không bằng trực tiếp đi mua hai cân đậu hũ mang về đập đầu tự tử đi.”

Thấy Long Ngạo không ngừng mắng chửi, tất cả mọi người Long gia hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, trong nội tâm tất cả mọi người ở đây đều thắc mắc một vấn đề, kỹ thuật mắng người của Long Ngạo lợi hại như vậy từ khi nào?

Mắng chửi người kiểu này khắp thế gian nào có nghe được vài lần!

Ba người bị mắng chửi như vậy dường như bị chọc giận không nhẹ, ngay tại lúc hái vị võ giả Nhất Tuyến Thiên chuẩn bị ra tay, Diệp Hạo phát tay, nói: “Ta sẽ tự xuất thủ, ta muốn cho hắn biết thế nào là chênh lệch.”

Ngay sau đó, trên người Diệp Hạo đột nhiên tỏa ra một cỗ lực lượng kinh khủng, Long Ngạo cũng chưa từng gặp qua loại lực lượng kinh khủng như vậy. Nhưng hắn hiểu rõ, lực lượng tỏa ra từ Diệp Hạo so với giả Nhất Tuyến Thiên càng thêm cường đại.

“Long Ngạo, ngươi giết chết cháu trai của ta, hôm nay không chỉ có mình ngươi phải đền mạng, mà cả gia tộc sau lưng ngươi cũng vì ngươi mà bị liên lụy.”

Nghe được đối phương nói như vậy làm cho trong lòng Long Ngạo lập tức hoảng sợ, hắn gặp nguy hiểm không sao, nhưng không thể liên lụy tới gia tộc và thân nhân của mình.

Trong lòng Long Ngạo hiểu rõ, người trước mặt chính là địch thủ mạnh nhất từ trước tới giờ của mình, dường như không có phần thắng. Chẳng lẽ mình chọc phải phiền phức lại để gia tộc trả lại?

“Hừ, phía sau Long gia ta có Long thị gia tộc, người của Lưu Vân Tông dám diệt Long gia ta, chính là khiêu khích Long thị gia tộc. Cho dù ngươi nguyện ý, Lưu Vân Tông dường như cũng sẽ không nguyện ý.”

Gia tộc Long thị mạnh hơn hẳn Lưu Vân Tông.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi không cần dùng Gia tộc Long thị để dọa ta, ngươi giết cháu trai của ta, cho dù ta giết ngươi, diệt Long gia, chắc chắn đến lúc đó Long thị gia tộc cũng sẽ không nói được gì.”

“Bịch.”

Lúc này, bỗng nhiên Long Ngạo quay người quỳ rạp xuống đất, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, kể cả ánh mắt ba người Diệp Hạo cũng có chút kinh ngạc, Long Ngạo hướng phía đám người Long Hạo Thạch, Long Nghị đập đầu lay ba cái.

Long Ngạo ngẩng đầu, giọng nói đầy kiên định: “Từ giờ trở đi, Long Ngạo ta tự rời khỏi Long gia, từ giờ về sau, ta và Long gia không còn quan hệ. Gia gia, phụ thân, mẫu thân, tất cả mọi người phải bảo trọng.”

Long Ngạo đột nhiên đứng dậy, hai mắt tràn ngập sát khí, lạnh lùng nói: “Bây giờ Long Ngạo ta cùng Long gia không có chút liên quan, nếu các ngươi động vào Long gia, Long thị gia tộc tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

(*) Người tiện cả một đời heo tiện một đao: ý nói ngu ngốc sống lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vô lực em gái người

Ba người Diệp Hạo tuyệt đối không ngờ rằng, đối phương vậy mà có thể tự trực xuất bản thân ra khỏi Long Gia để kiểm chế mình.

Như vậy, Long Ngạo đã không còn chút liên quan tới Long gia, nếu như ba người vẫn nhất quyết muốn diệt đi Long gia thì đây chính là không đem gia tộc Long thị để vào mắt.

Mặc dù chỉ là bát giai Long gia nho nhỏ, gia tộc Long thị chưa chắc sẽ chiều cô, nhưng mọi thứ không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất(*), nếu như gia tộc Long thị thực sự thay Long gia ra mặt thì sao?

Gia tộc Long thị rất lớn mạnh, trong lòng ba người hiểu rất rõ vì vậy nên sắc mặt mới khó coi như vậy, Diệp Hạo lạnh lùng cười, nói: “Tốt cho cách tự trực xuất khỏi Long gia, Long Ngạo, đừng tưởng rằng người làm như vậy thì có thể trốn thoát, ta sẽ để người thử lần lượt tất cả thống khổ, chậm chậm tra tấn người đến chết.”

“Ngạo nhi, con cần gì phải làm như vậy, từ trên xuống dưới Long gia chúng ta thề sống chết cùng con.”

“Diệp Hạo, có bản lĩnh chúng ta rời khỏi đây rồi cùng đánh một trận.” - Long Ngạo không tiếp tục nói lý cùng gia gia và phụ thân của mình. Hắn biết mình đã tự trực xuất khỏi Long gia vậy thì phải biểu hiện chút thái độ, nếu không một khi bị ba người Diệp Hạo nắm được sơ hở thì hậu quả khó lường.

“Hôm nay ta nhìn xem, trước mặt ta, người muốn giờ trò gì?” - Ba người Diệp Hạo lạnh lùng đuổi theo, trong nháy mắt bốn người đã biến mất vô tung vô ảnh(*). Cho tới giờ phút này, tất cả mọi người Long gia dường như cũng chưa kịp phản ứng.

“Ngạo nhi làm như vậy cũng bởi vì hắn không muốn liên lụy chúng ta, là gia tộc có lỗi với hắn.” - Nghe được lời Long Hạo Thạch nói, trên mặt tất cả mọi người đều có vẻ đau khổ. Gia tộc thật vất vả lắm mới có được một thiên tài quật khởi, cứ như vậy bị bóp chết trong trứng. Cho tới giờ phút này, tất cả mọi người mới thật sự hiểu không có thực lực thì ngay cả người thân của mình cũng không bảo vệ được.

“Phụ thân, chúng ta là chi nhánh gia tộc Long thị, vì sao không thể đi xin gia tộc Long thị giúp đỡ?”

“Đâu có dễ như vậy, gia tộc Long thị có vô số chi nhánh, chia ra chín cấp bậc. Đứng đầu là nhất giai gia tộc Long thị, căn bản là sự tồn tại của chúng ta không thể chạm đến, về phần nhị giai Long gia cùng tam giai Long gia, cũng như vậy. Chỉ là ta biết, ở trong Tinh Vân Thành có một ngũ giai Long gia, mà ở Lôi Đình thành mới có tứ giai Long gia.”

Ngũ giai Long gia?

Tứ giai Long gia?

Dạng tồn tại siêu cấp như vậy căn bản không phải một bát giai Long gia có thể chạm đến, khó trách gia gia lại như vậy.

“Cho dù như thế nào, chúng ta đều muốn thử một chút. Phụ thân, Ngạo nhi có quan hệ không tệ với thành chủ của Lôi Vân Thành, chúng ta chỉ cần xin thành chủ giúp chúng ta liên hệ với ngũ cấp Long gia Tinh Vân Thành. Ta tin rằng cho dù là Lưu Vân Tông cũng không dễ dàng động chạm đến chúng ta.

“Ừ, thử một chút đi.” - Trong mắt Long Hạo Thạch đầy vẻ cô đơn. Dường như vào giờ phút này, Long Hạo Thạch trở nên già đi rất nhiều, ngay cả đứa cháu trai duy nhất mà hắn coi trọng cũng không bảo vệ được, thì sao xứng làm gia chủ gia tộc.

“Gia gia, đại bá, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, Long gia chúng ta cũng không thể lùi bước. Cho nên chúng ta phải đi tìm Thất đệ, chúng ta thề sống chết cùng Thất đệ.”

“Đúng, đại ca nói rất đúng, chúng ta thề sống chết cùng Thất ca.”

“Không được, đều ngoan ngoãn đi về tu luyện cho ta, không có ta cho phép không ai được rời khỏi Long gia nửa bước.”

“Đại bá, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Thất đệ không phải là con của người sao?” - Đám người Long Anh nghĩ mãi không hiểu vì sao đại bá không để bọn họ đi, trên mặt từng người đầy vẻ phẫn nộ.

“Các người đi thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ các người là võ giả Tiên Thiên? Chẳng lẽ các người có thể chống lại võ giả Tiên Thiên? Ngạo nhi tự rời khỏi gia tộc chính là vì bảo vệ các người. Nếu như các người còn nhất quyết như thế thì làm sao xứng đáng với tâm ý của Ngạo nhi.”

Long Ngạo rời khỏi Long gia vì muốn bảo vệ cả gia tộc, hi sinh chính mình làm cho mọi người rất đau khổ, có tộc nhân như vậy thì không còn gì để hối hận.

Long Ngạo vì không để gia tộc bị tai bay vạ gió, nên dẫn ba người chạy một mạch như điên, trong nháy mắt bốn người đã rời khỏi Xích Họa trấn. Ở một chỗ đất trống, hai bên gắt gao đối mặt, trên người đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

“Long Ngạo, không thể không thừa nhận ngươi thật sự là một nhân tài. Đáng tiếc ngươi giết cháu trai của ta, tội của ngươi không thể tha thứ, đừng nói ngươi chỉ là một Bách Tán Thiên nho nhỏ, cho dù là Nhất Tuyền Thiên ở trước mặt ta đều là rác rưởi.”

“Ngươi thực sự tin tưởng như vậy?”

“Ha ha, bây giờ ta liền cho ngươi biết ở giữa cảnh giới Diễm Hóa và Bách Tán Thiên có bao nhiêu chênh lệch.”

Cảnh giới Diễm Hóa?

Đây là cảnh giới gì?

Chỉ là đối phương không cho hắn cơ hội, Long Ngạo không dám có chút chủ quan, trực tiếp thả ra Hồn nô, trong tay cầm Huyết Âm Cuồng Dao, thuận tay chém ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, chín cỗ đao mang huyết sắc không ngừng trọng điệp, tích lũy lực lượng lâu dài để sử dụng trong một lần, uy thế mạnh không thể đỡ.

Hai vị cao thủ Nhất Tuyền Thiên cũng không ra tay, bởi vì bọn họ biết Diệp Hạo muốn tự tay báo thù mới có thể xua tan oán hận cùng sát khí trong lòng.

Khí thế mạnh mẽ ùn ùn kéo tới, người chưa tới, vөн vẹn chỉ là khí thế trong nháy mắt đã áp chế làm cho đao mang kinh thiên phải tiêu tán, đây là khái niệm gì? Cảm thụ được khí thế mạnh mẽ do đối phương tỏa ra, trong lòng Long Ngạo cũng đầy khiếp sợ.

Đối với việc mình đánh ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, hắn có mười phần không tưởng, cho dù là võ giả Nhất Tuyền Thiên cũng không có khả năng nhẹ nhàng đánh tan đao mang của mình như vậy, chẳng lẽ đây chính là thực lực của cảnh giới Diễm Hóa?

Thực lực Hồn nô rất mạnh mẽ, cho dù như thế cũng chỉ một chiêu đã bị khí thế mạnh mẽ của Diệp Hạo từng bước chèn ép phải lui lại, đừng nói là công kích cho dù là tiến lên một bước cũng rất khó khăn.

Long Ngạo gọi Hồn Nô quay về, trong lòng hắn hiểu rõ thực lực của Diệp Hạo vượt xa sự hiểu biết của mình. Ngay cả hồn nô cũng không địch lại một chiêu của đối phương, có thể hiểu thực lực của đối phương mạnh mẽ đến cỡ nào.

“Long Ngạo, bây giờ ngươi có cảm giác vô lực hay không?”

“Vô lực em gái ngươi.”

Huyết Âm Cuồng Dao trong tay lần nữa hung hăng chém tới, đao mang kinh thiên liên tiếp không ngừng. Từ đầu tới cuối, Long Ngạo cũng không biết cảnh giới Diễm Hóa là dạng tồn tại gì, điều duy nhất hắn biết là cảnh giới Diễm Hóa vượt trên Nhất Tuyền Thiên rất xa.

Long Ngạo không dám có chút thả lỏng hay chủ quan nếu không sẽ lập tức bị đối phương đánh chết.

Nhưng chênh lệch thực lực khiến cho Long Ngạo hoàn toàn không có cơ hội phản kích, bị khí thế mạnh mẽ trên người Diệp Hạo gắt gao áp chế. Không biết có phải Diệp Hạo cố ý không ra tay, mà cứ như vậy dùng khí thế mạnh mẽ của mình để hung hăng áp chế đối phương.

Lạch cạch.

Bởi vì Long Ngạo ngăn cản không nổi khí thế mạnh mẽ mà trực tiếp quỳ một chân trên đất, nhưng vẫn dùng ý chí kiên cường không ngừng chống đỡ để bản thân không ngã xuống. Thậm chí ngũ quan(*) của Long Ngạo cũng bị áp chế đến mức chảy máu. Tai, mắt, mũi, miệng của hắn bây giờ nhìn rất kinh khủng.

Nhìn thấy thiếu niên kia vẫn ương ngạnh chống cự không chút từ bỏ làm cho hai người Đông Phương Ân cách đó không xa cũng có chút cảm động. Nghị lực cùng thiên phú như vậy, nếu trở thành đệ tử Lưu Vân Tông chắc chắn qua vài năm Lưu Vân Tông sẽ xuất hiện một vị võ giả tuổi trẻ, nhưng đối phương lại không có cơ hội như vậy.

(*) Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: Đây là một cách chơi chữ của người Trung Quốc (nhất vạn - vạn nhất). Nói tóm tắt đơn giản thì là không lo có chuyện gì lớn, chỉ lo điều không may bất ngờ xảy đến.

(*) Vô tung vô ảnh: Không còn bóng dáng.

(*) Ngũ quan: Năm loại cơ quan trên mặt gồm mắt, mũi, miệng, tai.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Băng phong phạt tâm

Diệp Hạo tỏa ra khí thế quá mức mạnh mẽ làm cho Long Ngạo căn bản không thể chống cự.

Sắc mặt Long Ngạo tái nhợt, thân thể bắt đầu lung lay sắp đổ, đúng lúc này hắn phát hiện có một luồng sức mạnh từ Đan Điền tràn ra, trong nháy mắt chảy khắp toàn bộ cơ thể.

“Chủ nhân, trước đó ngươi giết chết linh hồn Nhất Tuyền Thiên, ta đã giúp ngươi luyện hóa xong.”

Trong lòng Long Ngạo mừng rỡ, lúc trước cùng Hắc Phong đạo nhân đánh một trận, cũng không có dự định tiếp tục luyện chế Hồn nô. Dù sao hắn cũng đã có một cái Hồn nô Nhất Tuyền Thiên, lại luyện chế thêm một cái Hồn nô Bách Tán Thiên dường như có chút dư thừa.

Hoang Vu Thánh Thể nếu muốn nâng cao tu vi cần phải có lực lượng vượt xa lực lượng võ giả bình thường.

Trong lòng Long Ngạo hiểu rõ chỉ cần mình có thể đột phá Bách Tán Thiên đỉnh phong, thì khi tấn cấp lên Nhất Tuyền Thiên không cần lực lượng khổng lồ chèo chống, chỉ cần đem tất cả linh lực trong cơ thể đẩy vào Đan Điền là đủ.

Vì vậy Long Ngạo mới lựa chọn từ bỏ tiếp tục luyện chế Hồn nô, mà là để cho Long Phúc đem linh hồn hóa thành lực lượng, cung cấp cho bản thân đột phá Nhất Tuyền Thiên.

Lực lượng khổng lồ tràn ra toàn cơ thể, không thể không thừa nhận, linh hồn của võ giả Nhất Tuyền Thiên rất mạnh mẽ, nhất là khi bị Huyết Trì luyện hóa lực lượng còn tăng lên một phần ba.

Trong nháy mắt, Long Ngạo nhờ lượng linh lực khổng lồ đem tu vi đột phá tới Bách Tán Thiên đỉnh phong. Chỉ là khí thế mạnh mẽ vẫn một mực áp chế hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị áp chế quỳ rạp xuống đất.

Long Ngạo biết đối phương có ý không giết hắn, muốn để cho hắn phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Không biết vận khí của Long Ngạo là tốt hay xấu, nếu dưới tình huống bình thường, cho dù có lượng linh lực khổng lồ chống đỡ, muốn đem tất cả linh lực đẩy vào Đan Điền cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Nhưng hiện tại thì sao?

Có lượng linh lực khổng lồ, đồng thời lại chịu khí thế kinh khủng áp chế, Long Ngạo không có buông tha cơ hội ngàn năm có một này. Hắn cũng không tiếp tục ngăn cản cỗ khí thế mạnh mẽ này nữa mà dẫn dắt chúng tiến vào cơ thể, đem toàn bộ linh lực trong cơ thể hướng về Đan Điền từ từ tiến lên.

“Hắn đang làm gì vậy?”

“Chẳng lẽ hắn mượn khí thế của Diệp trường lão để đột phá?”

Hai vị võ giả Nhất Tuyền Thiên thấy thiếu niên hành động như vậy thì hoàn toàn bị dọa cho hoảng sợ. Mà Diệp Hạo có lẽ đã bị thù hận che lấp, căn bản không quan tâm đến chuyện khác, hắn vẫn tỏa ra khí thế mạnh mẽ như vậy để áp chế đối phương.

Đúng như suy nghĩ của Long Ngạo, Diệp Hạo chỉ có một mục đích chính là để hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Diệp Hạo không chỉ muốn giết chết đối phương, mà còn muốn làm nhục đối phương, vậy mới có thể thay cháu của mình lấy lại công đạo.

Long Ngạo cố nén lại đau đớn trong cơ thể, hai mắt đầy vẻ kiên định căn bản không có ý định từ bỏ. Nhờ sự kiên định này mới giúp cho hắn có thể chịu đựng, đồng thời một lần nữa đứng lên.

“Thế!” - Long Ngạo hét lớn một tiếng. Ngay sau đó, thiên địa linh khí bốn phía nhanh chóng hướng phía cơ thể của hắn hội tụ lại, một cỗ khí tức cương mãnh kinh khủng chậm rãi cô đọng ra, chính là thể của Diệp Hạo.

Long Ngạo dựa vào không ngừng kiên trì và lòng tin không chịu thua, rốt cục cũng ngưng luyện ra thể thuộc về mình.

Không chỉ vậy, Long Ngạo nhờ cỗ thể này, lấy thể sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng đem tất cả linh lực trong cơ thể toàn bộ đẩy vào Đan Điền, từ đó tu vi chính thức tấn cấp Nhất Tuyền Thiên.

Đột nhiên Long Ngạo tấn cấp cảnh giới Nhất Tuyền Thiên, đồng thời thành công ngưng luyện ra thể, làm cho ba người hoàn toàn hoảng sợ, nhất là Diệp Hạo đã hoàn toàn tức giận, bởi vì hắn không thể ngờ rằng đối phương bị mình áp chế như vậy mà không quỳ xuống cầu xin tha thứ, ngược lại còn mượn thể của mình đột phá thành công cảnh giới Nhất Tuyền Thiên, thậm chí còn ngưng luyện ra thể thuộc về mình.

Võ giả Nhất Tuyền Thiên cũng thành công ngưng luyện ra thể?

Diệp Hạo không tiếp tục do dự, cũng không muốn làm cho đối phương quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Một bước đã ra ngoài xa, bàn tay hung hăng đánh xuống, thực lực của cao thủ Diễn Hóa căn bản không phải võ giả Nhất Tuyền Thiên có thể so sánh.

Đột nhiên, Long Ngạo mở hai mắt ra, tu vi thành công đột phá cảnh giới Nhất Tuyền Thiên, khí tức trên người trong nháy mắt mạnh lên gấp mấy lần, Huyết Âm Cuồng Đạo trong tay cũng hung hăng chém xuống, đao mang huyết sắc kinh khủng có một loại khí tức băng lạnh.

Huyết Âm bát thức, đệ nhị thức Băng Phong Phệ Tâm

Diệp Hạo hoàn toàn tin tưởng có thể dùng cường lực để đánh tan đao mang huyết sắc của đối phương. Nhưng khi bàn tay cùng chạm vào nhau, đao mang không chỉ không bị đánh tan mà ngược lại hấn bị đao mang cản trở, đao mang lạnh lẽo trong nháy mắt xâm nhập vào cơ thể một mạch tiến về trái tim.

Chỗ đáng sợ nhất của Băng Phong Phệ Tâm chính là có thể tùy thời xâm nhập vào cơ thể. Một khi bị đao mang lạnh như băng xâm nhập, lực phủ ngũ tạng liền ăn mòn, thậm chí cắn nuốt linh hồn, đóng băng toàn bộ cơ thể.

Nếu là võ giả Tiên Thiên bình thường, một khi bị đao mang Băng Phong Phệ tiến vào cơ thể thì khó mà ngăn cản được.

Nhưng Diệp Hạo không phải là Nhất Tuyền Thiên, mà là cao thủ Diễn Hóa mạnh hơn Nhất Tuyền Thiên rất nhiều. Chỉ khiếp sợ trong chốc lát, Diệp Hạo đã dùng linh lực mạnh mẽ đem khí tức lạnh như băng trong cơ thể toàn bộ đẩy ra ngoài.

Nhìn thiếu niên trước mặt đã sớm biến mất, sắc mặt Diệp Hạo cực kỳ khó coi, hỏi: “Người đâu?”

“Diệp trưởng lão, Long Ngạo đã rời đi.”

“Rời đi? Tại sao các ngươi không ngăn cản hắn?” - Nghe được những lời như vậy, Diệp Hạo suyết chút nữa thì tức chết. Lần này đã mang theo hai vị cao thủ Nhất Tuyền Thiên đến đây là vì vạn vô nhất thất(*), nhưng kết quả vẫn là để đối phương chạy thoát.

“Diệp trưởng lão, thật xin lỗi.” - Trong lòng Hai vị cao thủ Nhất Tuyền Thiên đã sớm cực kỳ sợ hãi, đối phương lại có thể chống lại Diệp trưởng lão, trong khi còn là hai người bọn họ.

“Long Ngạo, cho dù ngươi có chạy đến chân trời góc biển, ta đều sẽ giết ngươi.”

“Hai người các ngươi ngày đêm trông coi Long gia cho ta. Nhớ kỹ, chỉ cần thấy được Long Ngạo lập tức cho ta biết.”

“Diệp trưởng lão, vậy người chuẩn bị trở về tông môn sao?” - Hai người bọn họ cực kỳ đau khổ. Không biết vì cái gì, hai người bọn họ cứ có cảm giác cho dù liên thủ cũng không phải địch thủ của đối phương. Mặc dù biết chuyện này có chút khó tin, nhưng cảm giác xác thực này vẫn tồn tại.

Suy nghĩ trong lòng hai người làm sao Diệp Hạo có thể không biết, hắn nói: “Yên tâm, ta sẽ không trở về tông môn, mà sẽ đợi ở Xích Hóa trấn, chỉ cần các ngươi nhận được tin tức lập tức cho ta biết.”

Cho dù trong lòng hai người không chút tình nguyện nhưng vẫn phải bắt đầu gật đầu đồng ý.

Tin tức Gia gia của Diệp Cô Thành, trưởng lão Lưu Vân Tông Diệp Hạo đuổi giết tới tận cửa trong nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ Xích Hóa trấn, thậm chí ngay cả Lôi Vân Thành đều đã biết. Những người biết được tin tức cũng không quá ngạc nhiên, mặc dù Long Ngạo vượt khỏi vượt quá người bên ngoài, nhưng tên tuổi của trưởng lão Lưu Vân Tông Diệp Hạo lại vượt xa Long Ngạo.

Dường như tất cả mọi người đều cho rằng, tỷ lệ sống sót của Long Ngạo dường như bằng không. Nhưng ngay tại thời điểm tất cả mọi người cho rằng Long Ngạo chắc chắn phải chết thì tin tức Diệp Hạo không giết được Long Ngạo truyền đến.

Đây là tình huống gì?

Dưới tình huống trưởng lão Lưu Vân Tông ra tay mà Long Ngạo vậy còn sống rời đi? Long gia nhận được tin tức, toàn bộ không ngừng vui mừng. Chỉ cần Long Ngạo không chết, như vậy tất cả đều có hi vọng.

(*) Vạn vô nhất thất: không chút sơ sót.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tiên thiên ngũ cảnh

Tu vi thuận lợi đột phá Nhất Tuyến Thiên, đồng thời ngưng luyện ra thể thuộc về mình, Long Ngạo vẫn không lựa chọn cùng Diệp Hạo cứng đối cứng.

Đồng thời, Long Ngạo cũng không chọn rời khỏi Xích Hóa trấn, mặc dù hắn đã tự rời khỏi gia tộc, nhưng mọi chuyện không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lỡ như Diệp Hạo vô si ra tay với gia tộc, nếu bản thân không có ở gia tộc đến lúc đó không phải gia tộc sẽ gặp phiền phức hay sao?

Thành chủ Lôi Vân Thành Liễu Mộc tự mình đứng ra đem chuyện Long gia ở Xích Hóa Trấn truyền đến Tinh Vân Thành.

Từ trên xuống dưới Long gia bao gồm cả Liễu Mộc cũng đều cho rằng ngũ cấp Long gia ở Tinh Vân Thành sẽ không ra mặt. Nhưng thế sự khó lường, chỉ vèn vẹn một đêm, ngũ cấp Long gia ở Tinh Vân Thành, thậm chí bao gồm cả hoàng thất đều phái người tiến về Lưu Vân Tông.

Dưới tình huống hai bên đàm phán, cuối cùng Lưu Vân Tông cũng đáp ứng đây là ân oán cá nhân giữa Diệp Hạo và Long Ngạo, sẽ không dính dáng đến Lưu Vân Tông cùng bát giai Long gia. Bất đắc dĩ, Diệp Hạo chỉ có thể mang theo hai vị cao thủ Nhất Tuyến Thiên rời khỏi Xích Hóa trấn.

Diệp Hạo biết, mặc dù Lưu Vân Tông cường đại, nhưng không thể vì hắn mà đắc tội với hoàng thất Tinh Vân Thành cùng ngũ cấp Long gia.

Vì vậy, cho dù hắn có ở lại Xích Hóa trấn cũng vô dụng, chỉ cần Long Ngạo xuất hiện, chẳng lẽ cả đời hắn cứ trông chừng như vậy?

Long Ngạo nhận được tin tức cũng không trở về gia tộc. Mặc dù có hoàng thất Tinh Vân Thành cùng ngũ cấp Long gia ra mặt, nhưng một khi bản thân xuất hiện ở Long gia sẽ bị Diệp Hạo phát hiện, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Gia tộc không bị Diệp Hạo uy hiếp, Long Ngạo cũng không tiếp tục ở lại Xích Hóa trấn, hắn liền đứng dậy tiến về Lôi Vân Thành.

Phủ thành chủ, Lôi Vân Thành.

“Lần này đa tạ thành chủ, phần ân tình này ngày sau ta nhất định sẽ trả.”

Nhìn thấy thiếu niên đột nhiên xuất hiện, Liễu Mộc dường như cũng có chút kinh ngạc, chỉ là càng thêm tán thưởng, phát tay, nói: “Đừng khách khí, đến đây ngồi đi.”

Bên trong đình nghỉ mát, hai người phân biệt ngồi xuống.

Từ khi tin tức Long Ngạo giết chết Long Ngọc Lang và Diệp Cô Thành, đồng thời chống lại Diệp Hạo nhưng vẫn thuận lợi rời đi truyền ra, thái độ của Liễu Mộc cũng có sự thay đổi lớn.

“Long huynh, tu vi của ngươi đột phá cảnh giới Nhất Tuyến Thiên rồi?”

Đối với chuyện tu vi của mình đột phá, Long Ngạo cũng không chút nào che giấu, gật đầu, nói: “Đánh với Diệp Hạo một trận, may mắn đột phá.”

“May mắn đột phá?”

Mặt Liễu Mộc lộ vẻ bất đắc dĩ, cười khổ một tiếng, hăm mộ nói: “Trong những người mà ta thấy thì thiên phú và tiềm lực của Long huynh là mạnh nhất. Mặc dù lần này ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành ra mặt, nhưng Diệp Hạo nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên ngươi vẫn phải cẩn thận nhiều hơn.”

“Ta hiểu, thành chủ.”

“Nếu như ngươi không chê có thể gọi ta một tiếng là Liễu đại ca.”

Dường như có chút kinh ngạc nhưng Long Ngạo vẫn nói: “Liễu đại ca, ta rất hiếu kỳ tại sao lần này ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành lại giúp Long gia ta?”

Đối với chuyện này Long Ngạo rất hiếu kỳ, dù sao tại trong mắt ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành, tồn tại của gia tộc mình căn bản chính là có cũng được mà không có cũng không sao. Đã vậy, đối phương vì sao phải trợ giúp gia tộc của mình?

“Long huynh, ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành sở dĩ chịu ra mặt tất cả đều bởi vì ngươi.”

“Bởi vì ta?”

“Không sai, nếu là ngươi mấy tháng trước, tin tưởng ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành cũng sẽ không ra mặt. Nhưng từ khi ngươi giết chết Long Ngọc Lang và Diệp Cô Thành, đồng thời từ trong trận chiến với Diệp Hạo nguyên vẹn rời đi, ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành chuẩn bị lôi kéo ngươi.”

Lôi kéo mình?

Trong nháy mắt, Long Ngạo hiểu ý tứ bên trong lời nói của Liễu Mộc. Nói cho cùng, sở dĩ lần này ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành ra

mặt cũng không phải là vì gia tộc, mà là coi trọng thiên phú cùng tiềm lực của mình.

Nói cách khác, nếu mình không thể chạy trốn từ trong tay Diệp Hạo thì ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành căn bản sẽ không thêm liếc mắt tới mình và gia tộc. Nói cho cùng, thiên phú và thực lực vẫn là quan trọng nhất.

Dường như Liễu Mộc biết Long Ngạo đang suy nghĩ gì trong lòng, hần nói: “Thế giới vốn là như thế, người phải thích nghi, chứ không phải đi bài xích.”

Không tiếp tục lo lắng vấn đề này, mặc kệ ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành có mục đích gì mà trợ giúp mình và gia tộc. Từ đầu đến cuối gia tộc không gặp nguy hiểm cũng coi như là một chuyện tốt.

“Long huynh, tiếp đến người dự tính gì không?”

“Hừ, người không phạm ta, ta không phạm người. Tất nhiên, Diệp Hạo muốn đối phó ta vậy ta liền cho hắn cơ hội này.”

Liễu Mộc cũng không cảm thấy kinh ngạc, nói: “Ngũ giai Long gia cùng hoàng thất Tinh Vân Thành ra mặt, Lưu Vân Tông chắc hẳn sẽ không nhúng tay vào việc này.”

Dường như nghĩ tới điều gì đó, Long Ngạo vội vàng hỏi: “Liễu đại ca, ta muốn hỏi người, phía trên Nhất Tuyến Thiên có phải còn có tồn tại mạnh mẽ hơn phải không? Diễn Hóa là cảnh giới gì?”

“Thì ra người còn không biết cảnh giới Diễn Hóa.”

“Ừ, Diệp Hạo chính là võ giả cảnh giới Diễn Hóa, thực lực của hắn rất mạnh mẽ.”

“Không sai, Diệp Hạo chính là một vị võ giả Diễn Hóa, mà võ giả từ Hậu Thiên đột phá đến Tiên Thiên tổng cộng có ngũ cảnh Tiên Thiên, theo thứ tự là Bách Tán Thiên, Nhất Tuyến Thiên, Diễn Hóa, Dung Hợp, Quy Nhất, tăng lên mỗi một cảnh giới đều là bay vọt về chất.”

Ngũ cảnh Tiên Thiên? Bách Tán Thiên, Nhất tuyến thiên, Diễn Hóa, Dung hợp cùng Quy Nhất, Long Ngạo rốt cuộc cũng biết được năm đại cảnh giới Tiên Thiên.

“Long huynh, bây giờ người chỉ cần làm một việc đó là dùng linh lực tràn ngập trong cơ thể để lấp đầy một trăm lẻ tám khiếu huyệt. Khiếu huyệt được linh lực lấp đầy càng nhiều thì thực lực càng mạnh mẽ. Chờ người hoàn toàn lấp đầy toàn bộ khiếu huyệt thì có thể thử cô đọng ra thể của bản thân. Đến lúc đó lấy một trăm lẻ tám khiếu huyệt để Diễn Hóa, chờ tới khi Diễn Hóa xong toàn bộ thì coi như chân chính bước vào cảnh giới Diễn Hóa.

Thì ra là thế.

Trong lòng Long Ngạo hiểu rõ, mặc dù mình có thể dưới sự áp chế khí thể mạnh mẽ của Diệp Hạo thuận lợi ngưng luyện ra thể thuộc về mình. Nhưng nếu không diễn hóa một trăm lẻ tám khiếu huyệt thì không tính là cảnh giới Diễn Hóa.

Không nghĩ tới cảnh giới Diễn Hóa, Long Ngạo cũng không mơ mộng xa vời, bởi vì hắn biết, muốn đạt tới đỉnh cao của võ đạo phải đi từng bước một, nếu chỉ vì cái trước mắt sẽ không tốt.

Muốn đem một trăm lẻ tám cái khiếu huyệt trong cơ thể toàn bộ lấp đầy linh lực cũng không phải chuyện dễ dàng. Xem ra, chuyện mình muốn báo thù cũng không phải là dễ dàng.

Cảnh giới Nhất Tuyến Thiên cùng cảnh giới Diễn Hóa giống với cảnh giới Bách Tán Thiên cùng cảnh giới Nhất Tuyến Thiên, chênh lệch rất lớn.

“Long huynh, ta biết người vội muốn báo thù, nhưng ta vẫn muốn khuyên người một câu, không nên lỗ mắng, bởi vì có câu quân tử báo thù mười năm không muộn. Lấy thiên phú cùng tiềm lực của người, tin tưởng cho dù đột phá cảnh giới Diễn Hóa cũng không phải việc khó gì, đến lúc đó chém giết Diệp Hạo cũng không muộn.”

Long Ngạo Gật đầu, nói: “Liễu đại ca, ta biết nên làm cái gì, nếu thực lực không trở nên mạnh mẽ hơn ta sẽ không tùy tiện động thủ.”

“Long huynh, sắp tới người có dự tính gì không?”

“Ta tạm thời sẽ ở lại Lôi Vân Thành một thời gian, sau đó sẽ đi đến Tinh Vân Thành. Chờ tới ngày ta trở về Lôi Vân Thành chính là lúc báo thù.” - Trên mặt Long Ngạo đầy vẻ kiên định.

Diệp Hạo, nhất định ta sẽ giết người.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bách chiến bǎng tấn cấp

“Long huynh, còn một việc, trước ngươi luyện chế ra Mỹ Nhan Đan đã làm cho Đan Minh cực kỳ không hài lòng, cho nên ngươi phải cẩn thận Đan Minh gây khó dễ.”

“Ta biết rồi.”

Long Ngạo cùng Liễu Mộc nói chuyện một lúc rồi đứng dậy rời đi.

Phía sau ao hoa sen cách đó không xa, một nơi cực kỳ bí mật, Liễu Cơ lạnh nhạt nhìn thân ảnh dần dần biến mất, trên mặt đầy vẻ tàn độc.

“Hừ, ta sẽ cho ngươi biết trêu chọc vào ta có hậu quả gì.”

Thì ra lúc Long Ngạo mới đi vào phủ thành chủ, Liễu Cơ liền nhận được tin tức, đồng thời đem tin tức phát tán ra ngoài, người thông báo đầu tiên chính là đối thủ một mất một còn của Long Ngạo, Diệp Hạo.

Rời khỏi phủ thành chủ, Long Ngạo cũng không có ghé ngang xuất hiện ở Lôi Vân Thành, mà cái trang một chút rồi tìm một nhà trọ không lớn không nhỏ tạm thời ở lại.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Sau một đêm tu luyện, Long Ngạo hưng hǎng đuổi cái lưng đầy mệt mỏi. Vừa mới bước ra khỏi nhà trọ, liền thấy cách đó không xa có sáu bảy người đi tới, mấy người trong đó cũng được xem như bằng hữu cũ, cũng coi là thân thích, chính là Mộc gia Mộc Phong, Mộc Vĩnh, Mộc Nhất Hàng, Mộc Nhất Hạo, Mộc Dịch Ngôn, về phần còn hai người thanh niên, gương mặt đầy vẻ lạnh lùng, trên người tỏa ra khí tức cường đại Tiên Thiên.

Mộc Hà? Mộc Quý?

Mặc dù chưa từng gặp qua hai vị thiên tài trẻ tuổi của Mộc gia, nhưng Long Ngạo vẫn nhận ra thân phận của hai người, xem ra là đến gây phiền phức.

“Thật sự là không nghĩ ra, phế vật cũng có thể trở mình. Long Ngạo, ngươi khá lắm.”

“Miệng đầy phân chó.”

“Phế vật, ngươi dám nói chuyện với đại ca như vậy hả?”

“Sao lại không dám? Người si nhục người khác chắc chắn sẽ bị nhục thôi.”

“Người si nhục người khác chắc chắn sẽ bị nhục thôi? Tốt, đã như vậy, bây giờ ta cùng ngươi công bằng đánh một trận. Nếu ngươi thắng, từ nay về sau chỉ cần ta nhìn thấy ngươi liền đi đường vòng, như thế nào?”

Long Ngạo biết nếu mình không nhận lời dám người trước mặt sẽ không từ bỏ ý đồ. Đã như vậy thì liền đánh một trận.

“Tốt, ta nhận lời. Chỉ là ngươi không phải là đối thủ của ta, hai người các ngươi cùng lên đi.”

“Ha ha, ngươi muốn cùng lúc khiêu chiến đại ca với nhị ca?” - Nghe được Long Ngạo nói như vậy, tất cả mọi người không kiêng nể gì mà bật cười chế nhạo, giống như nghe được chuyện tình buồn cười nhất trên đời.

Mộc Hà cùng Mộc Quý phát tay, hai người cũng không có giữu cột chút nào, dù sao đối phương cũng có thể giết chết Long Ngạo Lang cùng Diệp Cô Thành, nếu như không có chân tài thực học(*) thì làm sao có thể.

Tất cả mọi người đều tản ra bốn phía, trên bãi đất trống cũng chỉ còn lại có ba người Long Ngạo, Mộc Hà, Mộc Quý.

Hai người Mộc Hà và Mộc Quý là thiên tài mạnh nhất của Mộc gia, đương nhiên biết thực lực của đối phương cũng không đơn giản. Thực lực Mộc Quý có lẽ không bằng Long Ngạo Lang, nhưng thực lực của Mộc Hà lại vượt xa Long Ngạo Lang, thậm chí áp đảo phía trên Diệp Cô Thành.

Trong thế hệ trẻ tuổi của Lôi Vân Thành, tổng cộng có hai người tiến vào Bách Chiến Bảng, Mộc Hà là một người trong đó, đứng ở thứ hạng chín mươi lăm trên Bách Chiến Bảng, cao hơn Diệp Cô Thành một thứ hạng.

Cũng bởi vì vậy, Mộc Hà mới tràn đầy lòng tin để khiêu chiến Long Ngạo, hẳn muốn nói cho tất cả mọi người biết, thứ hạng chín mươi lăm trên Bách Chiến Bảng so với thứ hạng chín mươi sáu thì mạnh mẽ hơn nhiều.

“Ra tay.”

Mộc Hà và Mộc Quý ra tay cùng lúc, trái phải cùng tấn công. Mà Long Ngạo cũng không có sử dụng thực lực của Nhất Tuyến Thiên, dùng thực lực của Bách Tấn Thiên đối phó với hai người cũng đã dư dả.

Dường như ba người đều ăn ý không sử dụng binh khí. Trong nháy mắt, ba người đại chiến, người tới ta đi, đã đánh được hơn mười hiệp, bất phân thắng bại.

Vừa ra tay, người trong nghề nhìn đã biết.

Mộc gia đứng xung quanh giễu cợt, cho tới giờ phút này, từng người từng người sững sờ tại chỗ, tất cả mọi người mới phát hiện, tên phế vật của Long gia lại mạnh mẽ đến như vậy, có thể đánh cùng đại ca và nhị ca một trận bất phân thắng bại.

Mộc Hà và Mộc Quý càng đánh càng ngạc nhiên, đối phương không hổ là người đã giết chết Diệp Cô Thành, vẫn là có chút lực lượng. Vì vậy, Mộc Hà và Mộc Quý cũng không chút nương tay, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Thực ra với thực lực của Mộc Hà, lấy hai đánh một đã coi như không biết xấu hổ. Dù sao hắn cũng là nhân vật có thứ hạng chín mươi lăm trên Bách Chiến Bảng, chỉ là Mộc Hà biết mình không thể thua nên mới cùng Nhị đệ ra tay.

Thiên Huyền Chi, từ khi tu vi Long Ngao đột phá cảnh giới Nhất Tuyến Thiên đến nay, hắn đã có thể sử dụng Thiên Huyền Thất Biến. Cùng lúc hắn đánh ra bảy đòn Thiên Huyền Chi, chỉ lực mạnh mẽ xuyên qua không gian, chính xác đánh trúng vai phải của Mộc Quý.

Long Ngao cũng không ra tay quá nặng, nhưng vì tốc chiến tốc thắng(*), lực lượng của một chi này rất mạnh, “bịch”, cơ thể Mộc Quý bay ngược lại, được những người khác đón lấy, nhưng Mộc Quý đã mất đi khả năng tấn công, chỉ có thể không cam lòng cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn từ trên vai truyền đến.

Nhìn thấy Nhị đệ bị đánh bại, Mộc Quý sao vậy? Mộc Hà giật mình, không dám tiếp tục do dự, hắn liền sử dụng võ kỹ Tiên Thiên, chỉ là Long Ngao đã ra tay trước một bước, hai tay đã thi triển Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, đột nhiên đánh ra.

Tốc độ Long Ngao quá nhanh, Mộc Hà chỉ mới nhìn thấy quyền ảnh thì bản thân đã bị đánh bại, nếu không phải đối phương thủ hạ lưu tình, bản thân chỉ sợ đã bị một quyền đánh chết.

Cho dù trong lòng Mộc Hà không chút tình nguyện, nhưng hắn vẫn thừa nhận: “Ta thua. Từ giờ trở đi, người chính là người có thứ hạng chín mươi lăm trên Bách Chiến Bảng.”

Long Ngao đánh bại Mộc Hà, thành công tăng lên một thứ hạng, từ thứ hạng chín mươi sáu tăng lên thành thứ hạng chín mươi lăm. Mà Mộc Hà liền từ thứ hạng chín mươi lăm Bách Chiến Bảng xuống thành thứ hạng chín mươi sáu.

“Người có thiên phú như vậy lại không nỗ lực tu luyện, sợ cả đời này khó có được tiến bộ, hi vọng người có thể không ngừng cố gắng” - Long Ngao mở miệng nhắc nhở. Mặc dù hắn không thích đám người trước mặt nhưng dù thế nào mấy người này cũng là thân thích của hắn, coi như nể mặt mẫu thân.

Nghe được những lời này, thân thể Mộc Hà đột nhiên run lên, dường như đã hiểu ra, hắn cúi người hành lễ, nói: “Đa tạ đã chỉ điểm, nếu như này sau ta có thành tựu chắc chắn sẽ báo tạ ân tình ngày hôm nay.”

Nhìn mấy người Mộc Hà rời đi, Long Ngao gật đầu khen ngợi, tuy mắt bò mới lo lắng nhưng cũng chưa muộn. Nếu Mộc Hà có thể nỗ lực tu luyện, bằng vào thiên phú cường đại của hắn, thành tựu sau này khó có thể đoán trước.

Long Ngao bắt đầu đi lắc đầu, mơ hồ tăng lên một thứ hạng, từ thứ hạng chín mươi sáu Bách Chiến Bảng thành thứ hạng chín mươi lăm thật giống từ trên trời rơi xuống.

“Lục cấp Long gia.” - Nhìn về phía lục cấp Long gia ở xa xa, trên mặt Long Ngao đầy vẻ kiêu ngạo cùng lo lắng. Lần này tiến vào Lôi Vân Thành, trong thời gian ngắn không rời khỏi nguyên nhân cũng là vì lục cấp Long gia.

Có ngũ cấp Long gia và hoàng thất Tinh Vân Thành cùng ra mặt, tạm thời không cần sợ Lưu Vân Tông. Nhưng lục cấp Long gia lại khác, bản thân giết chết Long Ngọc Lang, Long Ngạn Thành khẳng định sẽ hận mình tới tận xương tủy, có trời mới biết Long Ngạn Thành và Lục cấp Long gia có đối phó với gia tộc mình hay không. Một khi ra tay, gia tộc chỉ có thể bị diệt tộc, có thể nói là không hề có chút sức chống cự.

Vì vậy, Long Ngao muốn giải hoàn toàn chuyện ân oán giữa mình và Lục cấp Long gia rồi mới có thể yên tâm rời đi.

(*) Chân tài thực học: Thực lực chân chính.

(*) Tốc chiến tốc thắng: Đánh nhanh thắng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cuộc chiến mười chiêu

Long gia lục giai Lôi Vân thành.

"Đại thiếu gia đã trở về, đại thiếu gia đã trở về."

Theo tiếng hô ngạc nhiên của những tên tôi tớ truyền đi, chỉ một lúc sau đám người Long Ngạn Thành đã xuất hiện ở trong viện Long gia. Nhìn thanh niên từ bên ngoài đi vào, tất cả mọi người đều vui mừng không thôi.

Thanh niên mày rậm mắt to, nét mặt kiên nghị, khí thế nghiêm nghị lạnh lùng vốn có trên người, khi vừa thấy Long Ngạn Thành cùng Long Hạc Minh, thanh niên cất bước nhanh hơn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nói:

"Gia gia, cha, con đã trở về."

Nâng đứa cháu trai mà mình tự hào nhất dậy, nước mắt đọng đầy đôi mắt của Long Ngạn Thành, tình cảm yêu thương cũng theo đó dâng lên.

"Cha, Ngọc Lang đâu?"

Thanh niên tên là Long Phong Từ, từ nhỏ đến lớn chỉ làm một chuyện, đó chính là tu luyện, chính vì thế Long Phong Từ không đến hai mươi lăm tuổi đã tiến vào Bách Chiến bảng, đồng thời tên đứng vị trí thứ bảy mươi tám.

Long Phong Từ chính là toàn bộ Long gia, thậm chí là niềm kiêu hãnh của thành Lôi Vân, được ca ngợi là đệ nhất cường giả Lôi Vân thành, nghe đồn rằng linh lực Long Phong Từ đã tràn ngập một trăm lẻ tám cái khiếu huyết, một khi ngưng luyện ra Thể thuộc về mình, đồng thời diễn hóa thành công có thể chính thức đột phá cảnh giới Diễn Hóa.

"Phong nhi, Ngọc Lang bị kẻ khác hãm hại thế thảm, đã đi rồi."

Nghe được đứa em trai ruột thịt của mình đã chết, Long Phong Từ hình như có chút không tin nổi, sắc mặt trong nháy mắt nặng nề, trên người càng tản mát ra sát khí giá lạnh, hạ giọng độc ác hỏi:

"Là ai?"

"Long Ngạo của Long gia Xích Hóa trấn."

Long Phong Từ từ nhỏ đến lớn thương yêu tên em trai này nhất, mà lần này nghìn dặm xa xôi trở về chủ yếu vẫn là vì Long Ngọc Lang, nhưng bây giờ thì sao?

Sát khí trên người tung hoành, Long Phong Từ nắm thật chặt hai nắm tay, gần như giận dữ hét lên:

"Ta muốn tiêu diệt Long gia Xích Hóa trấn."

"Người là ai mà dám diệt Long gia của ta."

Nhìn thiếu niên từ ngoài cửa đi vào, sắc mặt mọi người đều có chút quái dị, bởi không ai nghĩ đối phương có thể ngênh ngang mà đến như thế, lẽ nào hẳn thực sự tự tin như vậy?

"Người chính là Long Ngạo?"

"Đúng thế, nếu như ta không đoán sai, người là Long Phong Từ?"

"Giết Ngọc Lang, mặc kệ người là người phương nào, người đều phải chết."

Trên người Long Phong Từ tản mát ra sát khí mạnh mẽ, ừ ừ gây áp lực xung quanh, khí thế của võ giả Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong như những ngọn sóng thần nổi tiếp nhau trùng trùng điệp điệp.

Nhưng Long Ngạo cũng đứng thẳng tắp hiên ngang, hình như căn bản coi thường khí thế uy hiếp của đối phương vậy.

Chính vì như thế, Long Phong Từ mới có chút kinh ngạc, thảo nào đối phương có thể chém giết em trai của mình, thì ra tu vi cũng đã đột phá cảnh giới Bách Tấn Thiên, đồng thời đạt tới cảnh giới Nhất Tuyến Thiên.

Người khác có thể không biết Nhất Tuyến Thiên ý vị như thế nào, nhưng hẳn sao có thể không biết được.

"Nhất Tuyến Thiên."

Nhất Tuyến Thiên?

Nghe được lời của cháu mình, Long Ngạn Thành hình như có chút kinh ngạc, thêm vào đó càng không tin nổi, lần gặp trước kia tên thiếu niên trước mắt

này vẫn là tùy ý để mình chém giết, không có sức đánh trả, lúc này mới có thời gian bao lâu?

Thiên phú cùng tiềm lực như vậy, nếu như cho người này thêm nhiều thời gian để phát triển hơn, chẳng phải là muốn nghịch thiên sao?

"Người cũng không sai, Nhất Tuyền Thiên đỉnh phong."

Long Ngạo đương nhiên đã từng nghe danh Long Phong Tử. Hẳn chính là đỉnh cấp thiên tài của Long gia lục giai, lúc còn nhỏ đã thành công đột phá cảnh giới Tiên Thiên, đồng thời đã lên Bách Chiến bảng, tiếng tăm ngày càng vang dội, giờ đã thăng cấp đến hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng.

Hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, võ giả Nhất Tuyền Thiên đỉnh phong, có thể tưởng tượng được tên Long Phong Tử trước mặt đây thực lực sẽ cường hãn đến nhường nào.

"Dù cho người đạt được Nhất Tuyền Thiên thì như thế nào? Phế vật trước sau cũng là phế vật, lật qua lật lại cũng chẳng dậy nổi, mười chiêu, nếu như ta trong mười chiêu này không cách nào đánh bại người, ta tự sát ở nơi này."

Tự sát ở nơi này?

"Phong nhi."

Khoát khoát tay, trên người Long Phong Tử tản ra sự tự tin mạnh mẽ, gã nói:

"Nếu như trong vòng mười chiêu ta không cách nào đánh bại cái phế vật này, dù cho tiếp tục sống trên cõi đời này cũng không ổn."

Nhìn chăm chú vào đứa cháu trai, Long Ngạn Thành cuối cùng vẫn gật đầu, với đứa cháu trai của mình lão có lòng tin rất lớn, mặc kệ như thế nào, người cháu này của lão không chỉ có thiên phú mạnh mẽ, thực lực càng cao hơn, tuổi còn trẻ đã vào hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, chỉ cần là thành tựu thế này sẽ không ai có thể địch nổi.

"Trong vòng mười chiêu, nếu như ta không cách nào đánh bại người thì sẽ tự sát nơi này, nhưng mà nếu như may mắn thắng cuộc, ta chỉ hy vọng ân oán giữa chúng ta không nên dính dáng đến gia tộc, như thế nào?"

Lần này Long Ngạo đến đây chính là vì việc này, về phần ân oán giữa hắn cùng Long gia lục giai ngày sau hãy tính, huống chi tai họa gì vẫn không sao bằng quyền lợi chung của gia tộc, chỉ cần không phải ân oán diệt tộc, ngày sau hắn cũng sẽ không động gia tộc lục giai.

"Có thể, ngày hôm nay ta cũng chống mắt mà xem người làm sao trong vòng mười chiêu đánh bại ta."

Long Phong Tử căn bản không tin thứ phế vật trước mắt này có thể ở trong vòng mười chiêu đánh bại mình, thật giống như nghe được chuyện hài nhất thế gian vậy.

Không chỉ nói Long Phong Tử, cả những người khác trên mặt cũng hiện đầy vẻ châm biếm, như vậy chẳng khác gì so sánh một thằng chíp hôi trong vòng mười chiêu đánh bại một người đàn ông trung niên lực lưỡng, có khả năng ấy sao?

"Cha, cha đoán xem tỷ lệ Phong nhi thắng bao nhiêu?"

Không biết vì cái gì, vừa nghĩ tới tiềm lực cùng thiên phú đối phương, Long Hạc Minh có loại dự cảm xấu, nếu không gặp may mắn, bản thân đứa con trai này thất bại, vậy mình ngày sau nên làm cái gì bây giờ?

"Hừ, thực lực Phong nhi người cũng không phải không biết, chỉ bằng cái phế vật này có thể đánh bại Phong nhi sao?"

Nhìn gương mặt lo lắng của con trai mình, Long Ngạn Thành nói một cách lạnh lùng:

"Hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, dựa theo thực lực của Phong nhi bây giờ có thể khiêu chiến thứ tự cao hơn trên Bách Chiến bảng rồi."

Bách Chiến bảng.

Vừa nghĩ tới con trai mình đã tiến vào tên thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, trên mặt Long Hạc Minh cũng xuất hiện sự hiềm ác, dù sao đứa con trai mình thương yêu nhất chính là bị tên này giết chết, không báo thù này thì rõ ràng đã làm đứa con trai đã chết của mình thất vọng rồi sao?

Cuộc chiến mười chiêu.

Long Ngạo cùng Long Phong Tử nhìn nhau chăm chăm, trên thân hai người phóng ra chiến ý mạnh mẽ va chạm nhau chan chát, không thể phủ nhận, mới tí tuổi đầu mà Long Phong Tử đã có tên vào Bách Chiến bảng, không nói tới thực lực, chỉ cần là phần chiến ý này thì không phải là người bình thường có thể có được.

Chiến ý bay lên, tất cả mọi người khắp bốn phía lùi lại thật nhanh, trận đối chiến giữa các võ giả Nhất Tuyền Thiên, chỉ cần là khí tức cũng đủ để đè chết võ giả Hậu Thiên, toàn bộ Long gia chỉ có một mình Long Ngạn Thành đạt tới Nhất Tuyền Thiên, có thể đứng tại chỗ mà quan sát cuộc chiến.

Hai nắm tay nắm thật chặt, chiến ý bay lên, sát khí tung hoành, Long Phong Từ bỗng nhiên lạnh lùng nói:

"Mặc kệ em trai ta làm chuyện gì sai ngui cũng không nên giết chết hắn, giết người đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, ngày hôm nay ta sẽ phải lấy tính mạng của ngui, thay em trai ta đòi lại một công đạo."

Rõ ràng cho thấy bản thân hắn đã động sát tâm, lúc xuất thủ vừa nãy, Long Phong Từ liền dùng ra Hồ Trảo, lấy tư cách nhân vật có tên thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, bất kể thực lực hay kinh nghiệm thực chiến, Long Ngọc Lang cũng không có thể so sánh được với Long Phong Từ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Va chạm cực mạnh

Cuộc chiến chỉ có mười chiêu cho nên hai người đều đem hết toàn lực, muốn trong thời gian ngắn nhất đánh bại đối phương.

Long Phong Từ là võ giả Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ tràn ra cuộn cuộn, nhưng chỉ một giây sau sắc mặt hắn đã hoàn toàn thay đổi, gương mặt khó có thể tin nổi.

"Thế? Không có khả năng, điều đó không có khả năng, ngui chỉ mới vừa đột phá cảnh giới Nhất Tuyến Thiên, tại sao lại ngưng luyện ra Thế được."

Tu vi đột phá cảnh giới Tiên Thiên, đối với ngũ cảnh Tiên Thiên đều hiểu được, Thế chính là sức mạnh chỉ có riêng cao thủ Diễn Hóa mới có, mọi người đều biết, chỉ cần tu vi không đột phá cảnh giới Diễn Hóa thì căn bản không cách nào ngưng luyện ra Thế thuộc về mình.

Cười lạnh một tiếng, Long Ngạo hồ hững nói:

"Ngui không có khả năng ngưng luyện ra Thế, nhưng không có nghĩa là người khác cũng vô pháp ngưng luyện ra Thế, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên(*).

Lúc đầu Long Phong Từ lòng tin tràn đầy, trong nháy mắt như bị tát vào mặt. Cho tới nay, Long Phong Từ đều nghĩ thiên phú của mình là mạnh nhất, còn nhờ đã thành công đạt được Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong, còn đứng hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, phần thành tựu này người phương nào có thể so sánh?

Thế nhưng hiện tại thế nào?

Tu vi của mình đã đột phá Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong cũng không ngưng luyện ra Thế được, nhưng đối phương chỉ là một phế vật mới bước vào Nhất Tuyến Thiên lại đã thành công ngưng luyện ra Thế thuộc về mình, thiên phú ai mạnh ai yếu đã thấy rõ ràng.

Thế?

Thế thì như thế nào?

Sắc mặt Long Phong Từ trong nháy mắt bình tĩnh lại, ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, nói ra:

"Phế vật vĩnh viễn cũng là phế vật, ngui chẳng qua là may mắn ngưng luyện ra Thế mà thôi, ngày hôm nay ta muốn nhìn ngui làm cách nào dùng Thế để trong vòng mười chiêu đánh bại được ta."

Đối với gã Long Phong Từ này Long Ngạo rất kính nể, không hổ là nhân vật tuổi còn trẻ mà đã có tên trên Bách Chiến Bảng, gặp nguy không loạn, có sự tự tin và chiến ý mạnh mẽ đã đủ để dọa lui rất nhiều người.

Nhưng thật không may, đối thủ Long Phong Từ lần này gặp phải là Long Ngạo.

Trong cơ thể hắn vận chuyển Thiên Huyền Thất Biến, Thiên Huyền Thất Chỉ xuất ra, chỉ lực cường đại xuyên thấu qua tất cả, lao vọt về phía Long Phong Từ, trong nháy mắt hai người chạm vào nhau, vốn không đem đối phương để vào mắt, nhưng giờ khắc này Long Phong Từ rút cuộc biết thực lực của đối phương căn bản không thua kém mình.

Thế mạnh mẽ phối hợp chỉ lực của Long Ngạo dường như không thể địch nổi, nếu không phải là Hồ Trảo trong tay Long Phong Từ quá mức cứng rắn, tin tưởng chỉ cần một ngón tay này cũng đủ để xuyên thủng Hồ Trảo.

"Phải thừa nhận, lấy thiên phú cùng tiềm lực của ngui, tiếp tục trưởng thành mấy năm thành tựu nhất định sẽ vượt qua ta, nhưng ngui đã không có cơ hội."

Cách đó không xa.

Mọi người đang xem cuộc chiến này nghe được Long Phong Tử nói cũng không quá sợ hãi, mọi người đương nhiên biết ý tứ trong lời nói đó.

"Cha, người này tuyệt đối không thể giữ lại."

Khoát khoát tay, Long Ngạn Thành mặt mày nặng nề, nói ra:

"Nếu như Phong nhi không cách nào đánh chết người này thì ta sẽ ra tay, hợp lại lực hai người chúng ta nhất định có thể thành công."

Lấy hai địch một?

"Cha, nếu như việc này phổ biến, Long gia chúng ta sợ rằng phải tổn hao thể diện rất nhiều."

"Người này thiên phú và tiềm lực vượt xa phạm vi ta nhận thức, nếu tiếp tục lưu hấn lại, Long gia chúng ta sẽ không đơn giản chỉ là tổn hai thể diện thôi đâu, đến lúc đó sợ rằng sẽ bị người này tiêu diệt rồi."

Long Hạc Minh hình như có chút kinh ngạc, có điều hấn không có nửa điểm hoài nghi lời cha mình nói.

"Không có cơ hội?"

Long Phong Tử thực lực và tiềm lực đều mạnh mẽ phi thường, duy chỉ có điều hấn quá mức cuồng vọng tự đại, Long Ngạo hừ lạnh một tiếng, trong tay đã xuất hiện Huyết âm Cuồng đao, trong nháy mắt đánh ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, chín dòng đao mang tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau phóng ra.

Long Phong Tử vốn đang chuẩn bị xuất kích hình như cũng có chút kinh ngạc, bị đánh một chiêu trở tay không kịp vội cúi xuống né tránh, thiếu chút nữa bị dòng đao mang cuốn cuộn của Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích chém chết.

Tất cả mọi người giật nảy mình, thấy Long Phong Tử hoảng hốt thì ai nấy đều một lần nữa đứng lên, sau đó thờ nhẹ nhõm một cái thật dài, cũng chính vì vậy mà ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Long Ngạo đã hoàn toàn thay đổi.

Với thực lực Long Phong Tử, tất cả mọi người biết rõ ràng, đứng hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng cũng không phải là khua môi múa mép mà có thể vào được, mà chính là dựa vào chân tài thật học(*), hoàn toàn dựa vào cuộc chiến sinh tử mới có tên.

Nhưng đối phương thì sao?

Vừa nãy nếu không phải là Long Phong Tử né tránh đúng lúc, tin tưởng giờ khắc này hấn sớm bị đao mang của đối phương phóng ra chém chết, điều này nói rõ cái gì?

Người ở chỗ này đều không phải người ngu, tất cả mọi người trong lòng đều vô cùng biết rõ, thực lực phé vật này đã có thể chống lại đệ nhất thiên tài Long gia, cũng là đệ nhất cường giả.

Thiếu chút nữa bị đối phương dùng một đao chém chết, Long Phong Tử sắc mặt quả thực khó nhìn tới cực điểm, xuất đạo nhiều năm như vậy, trên đường chém giết cường địch chưa từng lỡ tay, bằng không cũng không có khả năng đạt được thành tích như ngày hôm nay.

"Đã hai chiêu, còn dư lại tám chiêu, không biết ngươi có thể đánh bại ta hay không?"

"Đừng tưởng rằng thắng một chiêu là có thể cuồng vọng, Long Ngạo, ta có thể nói cho ngươi rõ ràng, ngày hôm nay ngươi hấn phải chết."

Cho dù bị đối phương thắng một chiêu, trên người Long Phong Tử vẫn có được tự tin mạnh mẽ, hấn đem Hồ Trảo trong tay ném xuống, từ trong lòng ngực lấy ra một thanh kiếm, cười lạnh nói:

"Thực lực của ngươi đích xác rất mạnh mẽ, khiến cho ta không thể không xuất ra Long Ngâm Kiếm."

Nghe đến lời này, Long Ngạo cũng không dám có khinh thường, hấn nắm thật chặt Huyết âm Cuồng đao trong tay, hờ hững nói ra:

"Đừng nói nhiều lời vô ích."

"Ha ha ha, giới cho một tên cuồng vọng như ngươi."

Long Phong Tử không tiếp tục nói dài dòng vô ích, Long Ngâm Kiếm trong tay đã xuất ra, người động kiếm động, khi kiếm khí đồng thời bắn ra, người cũng theo đó mà xông ra ngoài.

Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo chém thật mạnh, phóng ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, chín dòng đao mang lại tầng tầng lớp lớp lao ra, trong nháy mắt kiếm khí đao mang va chạm vào nhau, tia lửa bắn ra bốn phía.

"Mau mau lui ra phía sau."

Cảm thụ được hai người phóng ra kiếm khí cùng đao mang, Long Ngạn Thành sắc mặt chợt biến, đồng thời phóng xuất ra Nhất Tuyền Thiên khí tức ngăn cản khí tức bạo loạn tứ tán.

Tất cả mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, hai người bây giờ mới chính thức dùng ra tuyệt chiêu, trận này dù ai thua ai thắng thì ở đây nhiệt độ cũng sẽ không ngừng tăng lên theo trận chiến. Tất cả mọi người càng ngày càng kinh hãi, bởi vì ai cũng thật không ngờ phế vật Xích Hóa trấn bị người chế nhạo, trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn liền có thể cùng siêu cấp thiên tài Long Phong Tử đánh một trận.

Đây là sự thực sao?

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, sợ rằng không ai dám tin.

"Long Ngâm Tam Thức."

Long Phong Tử cuối cùng dùng ra vũ kỹ Tiên Thiên cường đại nhất là Long Ngâm Tam Thức, đúng là bằng vũ kỹ Tiên Thiên này hắn đã chém giết nhiều cường địch, sau cùng được xếp vào hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, có thể tưởng tượng được Long Ngâm Tam Thức rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Vừa nãy Long Phong Tử xuất ra Long Ngâm Tam Thức, Long Ngạo cũng đã biết vũ kỹ Tiên Thiên đối phương không phải đùa giỡn, hắn không dám có chút lơ là, Huyết âm Cuồng đao trong tay trong nháy mắt đánh ra Huyết Âm Bát Thức, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm.

Trước đây đúng là bằng vào một thức Băng Phong Phệ Tâm này, Long Ngạo thuận lợi thoát khỏi tầm mắt của Diệp Hạo, có thể tưởng tượng được một thức Băng Phong Phệ Tâm này mạnh như thế nào. Hai người đều xuất ra chiêu thức cực mạnh, đồng thời trong lòng đều biết rõ thành bại chính là ở một chiêu này.

(*) Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên: Là câu thành ngữ, tương tự như câu: “Vô quý dầy có móng tay nhọn”.

(*) Chân tài thật học: Thực lực thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Diên cuồng phản công

Chiêu thức mạnh nhất cùng tung ra, cũng là va chạm cực mạnh, ai thua ai thắng đều ở một chiêu này.

Băng Phong Phệ Tâm hóa thành đao mang màu máu vô tận, theo Huyết âm Cuồng đao sắc bén chém xuống thật mạnh.

Vốn tưởng rằng đối phương căn bản không thể tiếp lấy Long Ngâm Tam Thức của mình, vừa nãy va chạm, sắc mặt Long Phong Tử trong nháy mắt chợt thay đổi, hắn vội vàng lui về phía sau, đồng thời cực lực né tránh đao mang động trời này.

Nhưng Long Phong Tử đã biết, lấy thực lực cùng tốc độ của hắn bây giờ căn bản không thể né tránh, nói cách khác, một chiêu này hắn đã thua.

Thua?

Trong lòng mặc dù có một vạn ý không muốn chịu thua, nhưng Long Phong Tử biết mình cuối cùng vẫn thua, một thức này của đối phương quá mức cường đại, trừ phi là cao thủ Diễn Hóa, bằng không chỉ ở Nhất Tuyến Thiên thì không ai là địch thủ của tên kia.

Không ngoan cố chống trả, Long Phong Tử đã lựa chọn buông xuôi.

"Phong nhi."

"Long Ngạo, ngươi dám!"

Ngay khi Long Phong Tử cho là mình lần này chết chắc, hắn chợt phát hiện đao mang cũng không bỏ vào trên người mình. Hắn rất hiếu kỳ, mở hai mắt ra nhìn thiếu niên cười trước mặt, bèn hỏi:

"Ngươi không giết ta?"

"Long Phong Tử, ta giết em trai ngươi, ân oán giữa chúng ta ngày sau từ từ tính, ta sẽ chờ ngươi, hy vọng ngươi có thể tuân thủ lời hứa, không nên để họa dính cùng gia tộc."

Nói xong, Long Ngạo xoay người rời đi, chính vì như thế, tất cả mọi người đều bàn tán hành vi kia quá ngu ngốc, không biết đối phương có phải nhữn

Hai mắt nhìn chằm chằm thiếu niên rời đi, hai nắm tay Long Phong Tử nắm thật chặt, tuy rằng lần này không chết, nhưng hắn đã từ hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng rơi xuống đến bảy mươi chín, mà Long Ngạo thì là thay hắn, thăng cấp biến thành nhân vật thứ bảy mươi tám Bách Chiến bảng.

Long Ngạo rời đi, nhưng cũng không vì đánh bại Long Phong Tử mà cảm thấy có chút nào hài lòng, bởi vì hắn biết, võ giả mạnh hơn mình trên đại lục này chỗ nào cũng có.

Nếu như một vị Dung Hợp võ giả hay Hàng Lâm võ giả quá bộ đến, hắn không có cơ hội phản kháng chút nào, chỉ có thể mặc cho người xấu xé.

"Người không sao chứ?"

Long Phong Tử Lắc đầu, thất bại một trận chiến này, Long Phong Tử hình như có chút chịu đả kích, nói ra:

"Thiên phú và tiềm lực của người này chính là người cường đại nhất con từng thấy, cho dù đặt ở đại tông môn cũng thuộc hàng nhất đẳng."

Hình như có chút kinh ngạc, Long Ngạo Thành đương nhiên biết kiến thức cháu trai còn phong phú hơn cả mình, ngay cả Phong nhi cũng khen người này, xem ra thiên phú và tiềm lực hắn đúng là tốt nhất.

Phế vật?

Giờ khắc này Long Ngạo Thành trong lòng ra sức mắng thẳng nào bịa đặt chuyện này, rõ ràng thiên phú mạnh như vậy lại nói người ta là phế vật.

"Phong nhi, người này thực lực rất mạnh, hai chúng ta hợp lực liên thủ chắc có thể chém chết hắn, diệt cỏ phải nhổ tận gốc, kéo khi gió xuân thổi đến nó lại mọc lên, chúng ta phải vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn."

Vừa nãy tận mắt thực lực cùng thiên phú của thiếu niên, Long Ngạo Thành xem như là hoàn toàn sợ hãi, chính cái gọi là bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất(*), nhờ ra người này thực sự cường đại lên, gia tộc của mình đến lúc đó nên như thế nào?

Đối với sự lo lắng trong lòng gia gia, Long Phong Tử làm sao không hiểu, nhưng hắn cũng không suy nghĩ như thế.

"Gia gia, võ giả phải có võ đức, Long Ngạo nếu không giết con, con cũng sẽ không sử dụng những biện pháp khác đối phó hắn. Gia gia yên tâm, con sẽ cố gắng tu luyện, một ngày nào đó con sẽ dùng võ đạo đánh bại hắn, đường đường chính chính chém giết hắn."

Đối với tính cách của cháu mình, Long Ngạo Thành đương nhiên biết rõ ràng, nếu như trước khi đánh với Long Ngạo, hắn trăm phần trăm tin tưởng cháu của mình, nhưng đánh một trận xong, Long Ngạo Thành trong lòng còn tin tưởng Long Phong Tử có thể chiến thắng sao?

"Bất kể như thế nào, ta cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào tổn thương cháu của ta."

Long Ngạo rời khỏi Long gia lục giai, trong lòng cũng xem như là thở dài một hơi, bởi vì mới vừa trong quá trình đánh một trận cùng Long Phong Tử, hắn đã giải được Long Phong Tử là người thế nào.

Chính vì như thế, Long Ngạo sau cùng mới lựa chọn không giết Long Phong Tử, vì để mình rời khỏi thành Lôi Vân, sau đó Long gia lục giai không thể ra tay đối phó gia tộc của mình.

Giải quyết xong chuyện gia tộc, Long Ngạo coi như là hoàn toàn yên tâm rồi đi, từ đó về sau hắn muốn đi ra ngoài rèn luyện, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đem thực lực đề thăng tới trình độ cực mạnh, đến lúc đó dù cho Diệp Hạo tìm đến gây phiền toái thì mình cũng sẽ không sợ.

Tại đại lục lấy võ làm đầu, võ giả hoành hành này, thực lực đại biểu cho tất cả.

Chỉ thời gian mấy phút đồng hồ, tin tức Long Ngạo đánh bại Long Phong Tử đã truyền khắp toàn bộ thành Lôi Vân, phàm những ai nghe được cũng quá sợ hãi, bởi vì không ai có thể tin nổi đệ nhất tài Long gia, đệ nhất cường giả thành Lôi Vân, nhân vật tuyệt đỉnh hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, cứ như vậy bị một đệ tử Long gia bát giai đánh bại.

Tuy rằng vô số người cũng đã quen Long Ngạo phản công, nhưng điên cuồng phản công như thế vẫn có chút làm cho không ai có thể tiếp thu.

Nhưng phải biết rằng, Long Phong Tử chính là nhân vật bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, thực lực không cần nói nhiều, mà Long Ngạo thì sao? Dù cho thiên phú lợi hại thế nào, nhưng trước sau cũng chỉ xếp hàng thứ chín mươi lăm Bách Chiến bảng mà thôi.

Việc khiêu chiến giữa các thứ tự trên Bách Chiến bảng thường xuyên phát sinh, nhưng tên chín mươi lăm chiến thắng tên thứ bảy mươi tám, chuyện như vậy gần như chưa từng thấy qua, nếu không phải là tin tức thật sự e rằng cũng chẳng ai tin.

Khi Long Ngạo đánh bại Long Phong Tử, cũng liền có ý nghĩa từ nay về sau thứ tự Bách Chiến bảng lần thứ hai biến động, Long Ngạo từ hàng thứ chín mươi lăm trực tiếp nhảy lên hàng thứ bảy mươi tám, mà Long Phong Tử thì rút xuống một hàng, biến thành hàng thứ bảy mươi chín.

Khi sự khiếp sợ ngấm ngầm qua đi, tất cả mọi người thành Lôi Vân bắt đầu tiếp thu tin tức này, đồng thời đối với vị thiếu niên mới nổi lên của Long gia Xích Hóa trấn, trừ một chút hâm mộ thì sự nể trọng càng nhiều hơn.

Cùng Long Ngọc Lang đánh một trận, cùng Diệp Cô Thành đánh một trận, chống lại Long Ngạo Thành, thiếu niên vĩnh viễn không chịu thua, thà đứng

chết cũng không quý xuống để cầu xin mạng sống, hắn đã lấy được sự kính nể của tất cả mọi người.

Chính vì như thế, tất cả mọi người mau chóng lãng quên đệ nhất thiên tài Long Phong Tử, mà là nhớ kỹ thiên tài Long Ngạo bây giờ, con người chính là như vậy, luôn chỉ nhớ rõ người thắng, mà quên mất sự thất bại.

Thiên Địa Môn cũng nhanh chóng cập nhật thứ tự phía trên Bách Chiến bảng, kể từ đó Long Ngạo không chỉ thăng cấp biến thành nhân vật tuyệt đỉnh hàng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, mà còn thêm chú thích là đệ nhất cường giả của thành Lôi Vân, kể cả thành chủ đều chưa chắc là địch thủ của hắn.

Đệ nhất cao thủ thành Lôi Vân, tên xếp thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến Bảng.

Chỉ cần hai cái danh xưng này cũng đủ để dọa lui bất cứ kẻ nào, cũng vì vậy, Long gia Xích Hóa trấn dựa vào sự quật khởi của Long Ngạo mà ồ ạt vào ở thành Lôi Vân, bất kể là thế lực nào cũng không dám có chút động thái ngăn cản.

Cho tới lúc này, thái độ của người Mộc gia cũng xảy ra nghịch chuyển, trực tiếp quay ngoắt tới một trăm tám mươi độ, không chỉ không tiếp tục ngăn cản Long gia vào ở thành Lôi Vân, ngược lại còn hỗ trợ nhiều hơn, có Mộc gia cùng phủ thành chủ lực mạnh hỗ trợ, chỉ trong mấy ngày mà cơ nghiệp Long gia ở thành Lôi Vân liền ước chừng làm lớn ra gấp mười lần.

Long gia bát giai nhờ có quan hệ với Long Ngạo nên cũng hai lần nhảy cấp, biến thành Long gia thất giai, đây là bởi vì nội tình bản thân gia tộc không mạnh, bằng không, bây giờ Long gia Xích Hóa trấn đã thăng cấp biến thành gia tộc lục giai rồi.

(*) Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất: Không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Một năm ước hẹn

Thất cấp Long gia.

Mặc dù chỉ là Thất giai của Long gia, nhưng không ai dám xem thường, đây cũng không phải bởi vì gia tộc, mà là vì sau lưng gia tộc có một vị thiên tài quật khởi.

Long Ngạo xuất hiện trong chuyện ở Lôi Vân thành mọi người đều biết.

Nhưng vị trí cụ thể của Long Ngạo tại Lôi Vân thành lại rất ít người biết rõ, trong đó Liễu Cơ thông qua nguyên nhân nào đó mà biết được, còn nói với Lưu Vân Tông Diệp Hạo.

Bên ngoài Lôi Vân thành.

"Long Mạc, Âu Dương Phi, chẳng lẽ Long gia và hoàng thất Tinh Vân thật sự muốn bảo vệ cho kẻ này?"

Mọi người nhìn thấy phía đối diện, sắc mặt của Diệp Hạo quả thực vô cùng khó coi, vốn tưởng rằng tìm được đối phương có thể đem hắn chém giết, nhưng kết quả lại là nửa đường nhảy ra Trình Giáo Kim(*), Long gia ngũ giai và hoàng thất Tinh Vân lại muốn bảo vệ cho kẻ này.

Diệp Hạo có thể xem nhẹ những người khác, nhưng Long gia ngũ giai và hoàng thất Tinh Vân thì đừng nói là hắn, kể cả tông chủ Lưu Vân Tông đến đây cũng không dám trêu chọc hai chỗ này.

Diệp Hạo mặc dù phẫn nộ nhưng cũng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ và ngạc nhiên, dù sao đối phương chỉ là đệ tử của một tiểu gia tộc, sao Long gia ngũ giai và hoàng thất Tinh Vân chịu hao tổn nhiều như vậy? Rõ ràng ra mặt thay cho một con sâu cái kiến.

Cơ hội ngàn năm có một, một khi bỏ lỡ lần này thì không cách nào chém giết đối phương nữa, trong nội tâm Diệp Hạo biết rất rõ, sau này mình nếu muốn thay cháu trai báo thù, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Diệp Hạo cũng biết rõ, đối với sự tiến bộ của Long Ngạo mình có chút trở tay không kịp. Dựa vào thiên phú và tiềm lực như vậy thì tin chắc là không cần mất nhiều thời gian, đối phương có thể phát triển mạnh bằng mình. Đến lúc đó, đối với chuyện đánh bại tên điên Long Ngạo này, thật đúng là phải trăm thảo trừ căn xuân phong xuy hựu sinh(*).

Lần này người Long gia ngũ giai phái ra chính là một vị diễn hóa cao thủ mà hoàng thất Tinh Vân hết lòng khen ngợi, đó chính là Thái Tử của vương quốc Tinh Vân, từ địa vị của hai người này có thể nghĩ Long Ngạo trong mắt Long gia ngũ giai và hoàng thất Tinh Vân có địa vị cao cỡ nào.

Cũng chính bởi vì như thế, Diệp Hạo mới có chút trở tay không kịp.

Âu Dương Phi cười lạnh một tiếng, Lưu Vân Tông tuy cường đại, nhưng còn không được hoàng thất Tinh Vân đề vào mắt, nếu có thể lôi kéo thành công một thiên tài siêu cấp, tương lai võ giả tuyệt đỉnh, thì đắc tội Lưu Vân Tông hình như cũng không phải một chuyện làm ăn quá lỗ.

"Diệp Hạo, Long Ngạo và Diệp Cô Thành chiến đấu chính là chiến một trận công bình, chết sống có số, phú quý tại thiên, không trách người khác được."

Diệp Hạo làm sao không hiểu ý của Long Mạc, dù sao võ giả tầm đó chiến đấu sinh tử một trận, chết sống có số, phú quý tại thiên, nhưng đứa cháu trai thương yêu nhất bị chém giết, hẳn thật sự nuốt không trôi con tức này.

Chẳng lẽ mối thù của cháu trai cứ như vậy buông bỏ?

"Long Mạc, chẳng lẽ Long gia thật sự muốn đổi địch với Lưu Vân Tông ta?"

"Đợi một chút, không phải Lưu Vân Tông mà là ngươi. Trước kia chúng ta đã cùng Lưu Vân Tông trao đổi qua, tông môn ngươi cũng đã đồng ý là sẽ không tham dự việc này, nếu ngươi đã cố ý báo thù, vậy chúng ta giúp Long Ngạo thì có gì không được chứ?"

Ý tứ của đối phương đã rất rõ ràng, Diệp Hạo không phải người ngu, đương nhiên có thể nghe hiểu ra được.

Nếu nói tông môn không có chút oán hận nào thì không đúng. Nhưng Diệp Hạo biết rõ, Lưu Vân Tông không thể nào vì mình mà đi đắc tội với hoàng thất Tinh Vân và Long gia, trừ phi tu vi của mình có thể đột phá đạt tới cảnh giới dung hợp.

Nhưng muốn đột phá cảnh giới dung hợp thì đâu có dễ như vậy.

Âu Dương Phi, Thái Tử hoàng thất Tinh Vân cũng là một thiên tài tu luyện, tuổi còn trẻ cũng đã đạt tới Nhất Tuyến Thiên.

"Diệp Hạo, nếu như ta là ngươi ta sẽ ngoan ngoãn rời đi, ngươi thực sự cho mình là gì vậy? Ta có thể nói thật cho ngươi biết, cho dù ngươi đã đạt tới cảnh giới diễn biến, thì tại vương quốc Tinh Vân của chúng ta xem ra ngươi đến chớ má cũng không bằng, hi vọng ngươi hiểu rõ chuyện này."

Cường đại.

Bên ngoài Âu Dương Phi thể hiện ra sự cường đại, cũng không phải vì thực lực của chính mình, mà là vì thể lực sau lưng, dù sao diễn biến từ đầu đến cuối chuyện này căn bản chính là hai thái cực tồn tại, nhưng Tinh Vân vương quốc thật giống như một tòa núi lớn, sừng sững ở đó.

"Âu Dương Phi, ngươi..."

Khoát khoát tay, căn bản không để cho Diệp Hạo có cơ hội nói tiếp, Âu Dương Phi cười lạnh nói:

"Diệp Hạo, nếu không phải nể mặt mũi của Lưu Vân Tông, chúng ta căn bản sẽ không để ngươi nói đến nửa câu nhảm nhí, nhớ lấy lời này, rút ngay cho ta."

Lần này Âu Dương Phi đến đây mang theo đủ hai vị cao thủ diễn hóa, nếu như cộng thêm Long Mạc, tổng cộng là ba vị cao thủ diễn hóa, lấy một địch ba, thử hỏi Diệp Hạo làm sao địch lại chứ.

Nhưng thực sự cứ như vậy mà buông bỏ sao?

Nếu cứ như vậy mà buông bỏ, Diệp Hạo thật sự có chút không cam lòng, cực kỳ không cam lòng, nhưng không cam lòng thì làm được gì? Dù sao đối phương có Tinh Vân hoàng thất và Long gia ngũ giai làm chỗ dựa, đừng nói là hắn, kể cả có Lưu Vân Tông sau lưng cũng không dám trêu chọc vào.

"Diệp Hạo, chẳng lẽ ngươi vẫn còn muốn tiếp tục?"

Long Mạc, còn có hai người hoàng thất Tinh Vân đều nhảy lên cao, khí thế mạnh mẽ, đan lẫn vào nhau hung hăng hướng phía đối phương mà áp chế, phô thiên cái địa, không có chút nể mặt nào.

"Các ngươi..."

Không dám có chút chủ quan, Diệp Hạo vội vàng phóng ra, nhưng lấy một địch ba, Diệp Hạo làm sao có thể ngăn cản được tam đại cao thủ diễn hóa.

Từng bước ép sát.

Ba vị cao thủ diễn hóa liên thủ xuất ra chiêu thức, phô thiên cái địa, hung hăng áp chế, bọn họ căn bản không xem trọng đối phương, trưởng lão Lưu Vân Tông có thể như thế nào chứ?

"Đủ rồi!"

Âu Dương Phi không muốn làm lớn việc này nên lên tiếng ngăn cản ba người, tuy hoàng thất Tinh Vân không sợ Lưu Vân Tông, nhưng phạm là chuyện gì cũng không thể làm quá phận, một khi giết Diệp Hạo, chỗ Lưu Vân Tông cũng không biết phải ăn nói sao.

Ba lực áp chế dần ngừng lại, Diệp Hạo cũng thở phào một hơi.

"Núi xanh còn đỏ nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại."

Cuối cùng Diệp Hạo vẫn lựa chọn buông bỏ, mặc kệ sau này có thể báo thù hay không, nhưng hắn vẫn hiểu rõ một đạo lý, đó chính là hảo hán không nên chịu thiệt thòi trước mắt. Một khi đối phương thực giết mình, đến lúc đó Lưu Vân Tông không ra mặt, chính mình không thể báo thù, ngược lại tính mạng cũng không còn.

"Đợi một chút."

Long Ngạo này giờ chưa từng mở miệng, đột nhiên nói ra, tất cả mọi người có chút tò mò, không biết Long Ngạo rốt cuộc muốn như thế nào, dù sao Diệp Hạo đã chuẩn bị rời đi, chẳng lẽ Long Ngạo muốn phản kích?

Nghe được lời nói của Long Ngạo, sắc mặt Diệp Hạo lập tức đại biến, quay đầu lại lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào đối phương, thanh âm giống như địa ngục, lạnh như băng nói:

"Long Ngạo, ngươi đừng khinh người quá đáng, đừng tưởng rằng có Long gia ngũ giai và hoàng thất Tinh Vân làm chỗ dựa thì có thể tự tiện khi nhục ta."

Căn bản không nhìn về mặt phần nộ của Diệp Hạo, giọng Long Ngạo cực kỳ bình thản nói ra:

"Một năm, một năm sau ta sẽ đích thân đến trước Lưu Vân Tông khiêu chiến ngươi, đến lúc đó, trước mặt tất cả mọi người ở đây ta sẽ đánh bại ngươi."

Một năm?

"Ha ha ha, tốt, một năm sau ta ở Lưu Vân Tông chờ ngươi"

Trên mặt Diệp Hạo tràn ngập khinh bỉ nhưng cũng có phần vui vẻ. Dù sao một năm sau hắn cũng có thể báo thù cho cháu trai mình.

(*) Trình Giáo Kim: Một tướng thời Đường, đồng thời cũng là một kẻ chuyên phá bình chuyện người khác. Nên nói đến Trình Giáo Kim là ý nói đến chuyện mình bị phá bình.

(*) Trảm thảo trừ căn xuân phong xuy hựu sinh: Diệt cỏ phải diệt tận gốc, nếu không khi có gió xuân về thì cỏ sẽ lại sinh sôi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tử dục kim sư

Một năm ước hẹn.

Diệp Hạo có mười phần tin tưởng một năm sau hắn có thể đánh bại đối phương, hơn nữa còn giết chết đối phương.

Mặc dù tiềm lực và thiên phú của đối phương chính là người cường đại nhất mà hắn từng chứng kiến từ trước tới nay. Nhưng trong vòng một năm muốn đột phá cảnh giới diễn hóa, hơn nữa còn muốn đạt tới thực lực như của hắn, liệu có thể sao?

Mặc kệ người khác có tin hay không, riêng hắn tuyệt đối sẽ không tin.

Nhìn thấy Diệp Hạo rời đi, sắc mặt Long Mạc và Âu Dương Phi đều khảm trương, hai người hình như không nghĩ ra, việc này bọn hắn đã lo ổn thỏa, vì sao tên thiếu niên còn muốn cùng với đối phương định ra ước hẹn một năm?

Chẳng lẽ Long Ngạo thực sự tin một năm sau có thể đánh bại Diệp Hạo?

Đừng nói là Diệp Hạo, kể cả là Long Mạc và Âu Dương Phi cũng có chút không tin, Âu Dương Phi thở dài một tiếng thật sâu, nói ra:

"Long huynh, sao ngươi phải khổ vậy chứ?"

"Đa tạ thái tử điện hạ và Long Mạc tiền bối tương trợ, ân huệ hôm nay Long Ngạo nhất định sẽ báo đáp."

"Long huynh, ta và ngươi mới quen đã thân, mà ta thì lớn hơn ngươi vài tuổi, không bằng ngươi gọi ta một tiếng Âu Dương đại ca, ta gọi ngươi Long đệ, như thế nào?"

Hình như có chút ngạc nhiên, không biết vị thái tử điện hạ của vương quốc Tinh Vân này vì sao đối với mình chiếu cố như thế, còn muốn xưng huynh đệ. Ngẫm lại, Long Ngạo lập tức hiểu rõ ý đồ của đối phương.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ ý tứ của vị thái tử điện hạ này, nếu mười năm trước mọi người ở chỗ mình vẫn gọi mình là phế vật, Âu Dương Phi có thể đối đãi với mình như thế sao?

"Âu Dương đại ca, đa tạ."

Long Ngạo đáp lại một cách dễ dàng, tuy cuộc sống ở thế giới này lấy võ vi tôn, nhưng cũng nên dựa vào thế giới này mà sinh tồn, nếu không người chịu thiệt nhất cuối cùng vẫn chính là mình.

"Ha ha ha, tốt, Long huynh đệ, ngươi yên tâm, một năm sau ta sẽ cùng ngươi đi đến Lưu Vân Tông, ta rất muốn nhìn xem Lưu Vân Tông rốt cuộc là một nơi đầm rồng hang hổ như thế nào."

"Long Ngạo, nếu như ngươi không chê, đến lúc đó ta cũng nguyện ý cùng ngươi đi một chuyến."

Mặc kệ Âu Dương Phi và Long Mạc rốt cuộc là vì mục đích gì, hai người họ có thể ở cảnh giới này chứng tỏ cũng đã đạt đến một trình độ nào đó. Long Ngạo cười cười, tràn ngập tự tin nói ra:

"Đa tạ Âu Dương đại ca và Long Mạc tiên bối, một năm sau ta nhất định sẽ đánh bại Diệp Hạo."

Nhìn thấy thiếu niên trước mặt biểu lộ sự tự tin vô cùng, Long Mạc và Âu Dương Phi đều có chút ngạc nhiên, hai người nhìn nhau cười cười, đều không nói thêm điều gì. Dù sao làm còn tốt hơn nói.

"Long huynh đệ, nếu ngươi không chê, chỉ bằng cùng ta đi về Tinh Vân thành xem thế nào?"

"Long Ngạo, chủ nhân cũng rất muốn gặp ngươi."

Kỳ thật trong nội tâm Long Ngạo cũng không muốn đi về Tinh Vân thành, nhưng bất kể nói thế nào, Long Mạc và Âu Dương Phi cũng đã giúp đỡ mình, nếu cự tuyệt hình như có chút không phải.

"Dù sao ta cũng chưa từng đi Tinh Vân thành, vừa hay lần này có cơ hội đi, xem ra ta làm phiền hai vị rồi."

Nghe Long Ngạo nói, Âu Dương Phi và Long Mạc đều thoải mái cười to.

Tin tức Long Ngạo khiêu chiến Diệp Hạo cũng đã nhanh chóng truyền khắp Lôi Vân thành, phàm là người nhận được tin tức đều toát mồ hôi lạnh mà lo sợ thay cho Long Ngạo. Nhưng càng như vậy thì càng chờ mong, dù sao Long Ngạo cũng mang cho bọn họ rất nhiều chuyện trái ngược với lẽ thường, không tưởng được.

Một năm ước hẹn.

Tinh Vân thành là thành phố trong vương quốc Tinh Vân, hoàng thất Tinh Vân tọa lạc tại đây, còn có gia tộc siêu cấp như Long gia ngũ giai tọa trấn.

Thiên Vũ Đại Lục, tổng cộng có chín Châu.

Thiên Châu bao gồm hai đại đế quốc xưng bá, theo thứ tự là Hỏa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc, mà Tinh Vân vương quốc chính là một trong các vương quốc phụ thuộc Lôi Đình đế quốc. Trong tất cả các vương quốc thuộc địa thì Tinh Vân được xem như vương quốc thực lực thiên cường(*).

Tinh Vân thành tụ tập tất cả gia tộc cường đại nhất ở vương quốc Tinh Vân, võ giả cũng cường đại nhất. Ở đây lúc nào cũng có thể gặp được võ giả cường đại, trừ phi là nhị thế tử, hoặc là đui mù, nếu không thì không có ai dám làm càn ở Tinh Vân thành.

Trải qua mấy ngày di chuyển liên tục, mấy người Long Ngạo rốt cuộc cũng tới Tinh Vân thành.

Nhìn thấy bức tường thành khổng lồ trước mặt, Long Ngạo hình như có chút ngạc nhiên, bất kể là Xích Hóa trấn hay Lôi Vân thành đều không thể so với Tinh Vân thành trước mặt, mọi thứ ở đây căn bản là đều ở trên một cấp bậc.

Long Mạc và Âu Dương Phi thì không ngạc nhiên chút nào, bởi vì những nơi như thế này bọn hắn đã gặp quá nhiều, đã nhìn quen lắm rồi. Âu Dương Phi vừa cười vừa nói:

"Long huynh đệ, không biết là ngươi muốn trực tiếp tiến cung ngay, hay sau đó mới đến vậy?"

"Không, ta muốn xem Tinh Vân thành thật kỹ, sau đó mới tới chỗ hoàng thất."

"Tốt, ta sẽ ở hoàng cung chờ Long huynh đệ!"

Hình như có chuyện quan trọng, Âu Dương Phi nhảy lên ngựa chạy đi rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh(*).

"Long Ngạo, khi nào ngươi đến Long gia đây?"

Bất kể là Long gia cửu giai, Long gia ngũ giai, hoặc là Long gia lục giai, đều thuộc về chi nhánh gia tộc Long thị. Nhưng bình thường, Long gia đẳng cấp cao căn bản vẫn xem thường Long gia cấp bậc thấp.

Trong nội tâm Long Ngạo kỳ thật có chút thành kiến, nhất định bài xích Long gia đẳng cấp cao, hấn lắc đầu nói ra:

"Tạm thời không đi, ta muốn trải nghiệm trước một chút, các người cứ đợi một lúc, ta đi không lại muộn."

Hình như rất hiểu tính cách đối phương, Long Mặc không cưỡng cầu, nói vài lời khách sáo sau đó cũng đi luôn.

Khi Âu Dương Phi và Long Mặc rời đi, Long Ngạo mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, một mình tự do tự tại thật tốt. Cái gì mà hoàng thất Tinh Vân, cái gì mà Long gia ngũ cấp, đều là do nhìn thấy mình có thiên phú và tiềm lực, nếu có một ngày mình lại một lần nữa biến thành phế vật, chỉ sợ vô tình nhất vẫn là hai bên này.

Không nghĩ ngợi gì nữa, Long Ngạo nộp thành phí, sau đó rất thuận lợi tiến vào Tinh Vân thành.

Đây là lần đầu tiên Long Ngạo rời khỏi Lôi Vân thành, đi vào Tinh Vân thành mới nhận ra nếu đem so Xích Hỏa trấn và Lôi Vân thành với Tinh Vân thành, quả thực chính là như tiểu hài tử và đại nhân.

Long Ngạo định tìm một quán rượu, gọi cả bàn rượu và thức ăn, một mình ăn hết.

Tinh Vân Thành dòng người tấp nập, nhìn khắp nơi đều là người, trong đó võ giả chiếm hết hai thành. Long Ngạo có thể cảm thấy rõ ràng bên ngoài có rất nhiều võ giả có thực lực cường đại, trong đó có cả cao thủ Tiên Thiên.

"Các ngươi có nghe nói gì chưa, Từ Hà công chúa của hoàng thất công khai chọn rể, ai có thể săn giết tử dục huyết Kim Sur, đoạt lấy thú đan luyện chế thành hoàn hồn đan thì sẽ lập tức được gả cho."

"Thật à?"

"Lão Hắc, chẳng lẽ ngươi lại muốn đi săn giết tử dục huyết Kim Sur? Đừng nói đùa chứ, nghe nói tử dục huyết Kim Sur chính là linh thú cực kỳ hung tàn, thực lực vô cùng khủng bố, đừng nói là ngươi, cho dù là cường giả Tiên Thiên cũng chưa chắc có thể săn giết nó."

Tử dục huyết Kim Sur?

Nghe những người bên cạnh bàn tán về tử dục huyết Kim Sur, Long Ngạo đương nhiên cũng biết rõ đó là linh thú Tiên Thiên, vô cùng hung hãn. Nó không chỉ tàn nhẫn mà còn có thể câu thông thiên địa Lôi Điện, nếu không phải là tình huống vạn bất đắc dĩ thì sẽ không có ai muốn đi treu chọc tử dục huyết Kim Sur.

Long Ngạo đương nhiên sẽ không cần biết công chúa Từ Hà chọn rể ra sao, trong đầu hấn chỉ nghĩ, nếu mình có thể săn giết được tử dục huyết Kim Sur, lấy được thú đan thì có thể luyện chế được hoàn hồn đan hay không?

(*) Tử dục huyết Kim Sur: Con sur từ thân màu vàng, có đôi cánh màu tím.

(*) Nghịch tập: Phản công, phản kích

(*) Vương quốc thực lực thiên cường: Vương quốc có thực lực mạnh.

(*) Vô tung vô ảnh: không có tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Dao vương cụt một tay

Linh thú Tiên Thiên tử dục huyết Kim Sur, thú đan có thể luyện chế thành hoàn hồn đan.

Hoàn hồn đan có công hiệu thần kỳ, truyền thuyết kể rằng một viên hoàn hồn đan có thể giúp cho một gã võ giả lập tức khôi phục thương thế, cho nên mỗi tên võ giả đều hi vọng lấy được hoàn hồn đan.

Nhưng muốn luyện chế hoàn hồn đan lại không phải là một chuyện dễ dàng, chỉ riêng việc săn giết tử dục huyết Kim Sur cũng đã là một việc cực kỳ khó

rồi, dù sao tử dục huyết Kim Sur có thể câu thông Lôi Điện chi lực, từ đó mà có thể giết được kẻ địch có thực lực mạnh hơn nó.

"Ta muốn hỏi, có thể tìm được tử dục huyết Kim Sur ở nơi nào?"

Nhìn thấy một mao đầu tiểu tử hỏi, tất cả mọi người đều cười mà không kiêng nể gì cả, một người trong đó còn trào phúng nói ra:

"Có phải ngươi cũng muốn đi đến rừng Tinh Vân Sâm săn giết tử dục huyết Kim Sur hay không?"

Rừng Tinh Vân Sâm?

Thấy tên thiếu niên không nói câu nào đã rời đi, tất cả mọi người đều cười to, tiếp tục bàn tán, hơn nữa còn không ngừng giễu cợt và xem thường thiếu niên kia. Bọn họ thấy rằng người muốn giết tử dục huyết Kim Sur thì rất nhiều, nhưng những người này chẳng qua là do ham mê mạo hiểm của Tử Hà công chúa mà thôi.

Công chúa Tử Hà chính là vị công chúa mà hoàng đế Tinh Vân thương yêu nhất. Nàng được nuông chiều từ nhỏ, cho nên mắt cao hơn trời. Lần này vì hoàng đế bệnh nặng không dậy nổi, cần phải có hoàn hồn đan trị liệu, nên công chúa bày ra chuyện săn giết tử dục huyết Kim Sur để chọn rể. Có thể thấy công chúa Tử Hà yêu thương phụ hoàng của mình đến cỡ nào.

Tử Hà công chúa là đệ nhất mỹ nữ của vương quốc Tinh Vân nên có vô số người theo đuổi, nhưng ánh mắt của công chúa thực sự rất cao(*), cho nên nhiều năm như vậy mà nàng vẫn còn độc thân, chưa từng được gả cho ai.

Lần này công chúa Tử Hà đột nhiên chiêu cáo(*) thiên hạ, chính mình muốn tuyển phu tìm chồng, làm vương quốc Tinh Vân triệt để náo nhiệt. Rất nhiều thanh niên tài tuấn dừng chân không ngừng tiến vào Tinh Vân thành, mục đích chính là săn giết tử dục huyết Kim Sur, lấy được Tử Hà công chúa.

Rừng Tinh Vân Sâm.

Đây là rừng rậm linh thú lớn nhất vương quốc Tinh Vân, cũng là nơi nguy hiểm nhất, nơi này chính là mồ chôn của loài người, nhưng lại là thiên đường của linh thú.

Ăn uống qua loa đơn giản, Long Ngạo liền rời khỏi Tinh Vân thành, đi vào cái gọi là rừng Tinh Vân Sâm, chuẩn bị thử vận may xem phải chăng có thể săn giết tử dục huyết Kim Sur, đạt được thú đan luyện chế ra hoàn hồn đan.

Theo như ghi chép, tử dục huyết Kim Sur không chỉ có thực lực cường đại, tốc độ cũng cực nhanh, thường xuất quỷ nhập thần, võ giả Tiên Thiên căn bản không tìm thấy tung tích chứ đừng nói tới việc săn giết tử dục huyết Kim Sur.

Long Ngạo vừa bước vào rừng Tinh Vân Sâm liền phát hiện rất nhiều khí tức của võ giả, xem ra vị công chúa Tử Hà của vương quốc Tinh Vân này mị lực thật đúng là khủng khiếp.

Long Ngạo đương nhiên không phải vì việc chọn rể mà đi săn giết tử dục huyết Kim Sur, cho nên cũng không có tư tưởng gì về công chúa Tử Hà.

Rừng Tinh Vân Sâm nếu so với rừng rậm Lôi Vân thì lớn hơn nhiều, vô biên vô hạn.

Long Ngạo tiến vào rừng Tinh Vân Sâm thì căn cứ theo tin tức thu thập được mà đi về phía tử dục huyết Kim Sur có khả năng xuất hiện.

"Mau nhìn kia, Độc tí Dao vương(*) cũng đến, xem ra trâu già cũng muốn ăn cỏ non rồi."

"Răng rắc."

Người này chưa kịp nói hết câu đã bị một đao kinh thiên chặt đứt ngang người, dọa cho mọi người phải liên tục trốn tránh.

Độc tí Dao vương đối với đao đạo rất là si mê, mới 30 tuổi thì đã một mạch đạt đến được đỉnh phong, có tên trong bảy mươi bảy người trên Bách Chiến bảng, thậm chí nếu so với Long Phong Tử còn cao hơn gần gấp đôi. Có thể thấy, mặc dù cụt một tay nhưng thực lực của Dao vương mạnh đến như thế nào.

Bỗng nhiên xuất hiện một nam tử bộ dáng lạnh lùng, mặt mọc đầy râu, một đường sẹo chạy từ trán đến cằm, kéo dài qua cả khuôn mặt, nhìn cực kỳ đáng sợ. Nam tử đó chính là Độc tí Dao vương.

"Ai còn dám nát miệng(*), kết cục sẽ như hân."

Trên người Độc tí Dao vương toát ra khí thế lạnh như băng, phô thiên cái địa tỏa ra bốn phía, làm cho tất cả mọi người vội vàng lui về phía sau, không có ai nguyện ý đi trêu chọc tên sát tinh, kẻ giết người không chớp mắt này.

"Tử dục huyết Kim Sur là của ta, ai dám đụng thì người đó chết."

Không thể không nói, Độc tí Dao vương quá mức cuồng vọng, nhưng không người nào dám nói cái gì, cái này chính là thực lực mang đến khí thế cường đại. Độc tí Dao vương cười lạnh một tiếng, khinh bỉ liếc mắt nhìn bốn phía, quay người rời đi thật nhanh.

Đám người còn lại nhìn nhau, trên mặt tràn ngập buồn khổ và không cam lòng, hơn nữa còn là phần nộ.

Độc tí Dao vương nói rõ ràng là uy hiếp bọn hắn, chỉ cần bọn hắn dám đi săn giết tử dực huyết Kim Sư hắn sẽ không bỏ qua. Tuy trong nội tâm có vạn lần khó chịu, nhưng rất nhiều người đã bắt đầu nửa đường bỏ cuộc, chậm rãi rời khỏi rừng Tinh Vân Sâm.

Có người sợ chết, nhưng cũng có người không sợ chết.

Một vài người vẫn lựa chọn tiếp tục tiến vào rừng tìm kiếm tử dực huyết Kim Sư. Long Ngạo nấp ở một bên quan sát, hình như cũng có chút ngạc nhiên, cảm thấy việc này rất khó giải quyết, rốt cuộc là tử dực huyết Kim Sư đã kéo võ giả Nhất Tuyến Thiên tới đây, hơn nữa còn là thiên tài trên Bách Chiến bảng.

Độc tí Dao vương?

Khóe miệng Long Ngạo bỗng nhiên hiện ra vẻ tươi cười, đương nhiên hắn sẽ không vì một Độc tí Dao vương mà lựa chọn lùi bước, vì vậy hắn theo mọi người chậm rãi đi về phía đông nam.

Chỉ một khắc sau khi cùng mọi người tiến vào rừng Tinh Vân Sâm, trong nội tâm Long Ngạo đã bắt đầu có nghi vấn. Điểm nghi vấn lớn nhất chính là hoàng thất Tinh Vân, bất kể nói thế nào, hoàng thất Tinh Vân cũng là chúa tể vương quốc Tinh Vân, chắc chắn bên trong hoàng thất có rất nhiều võ giả cường đại, cao thủ diễn hóa thì số lượng cũng không ít.

Đã như vậy hoàng thất Tinh Vân vì sao không phái ra cao thủ diễn hóa trực tiếp đi săn giết tử dực huyết Kim Sư, cướp lấy thú đan luyện chế đan dược, mà lại lựa chọn cách kén rề để dẫn động cao thủ bốn phương tám hướng tiến vào rừng Tinh Vân Sâm, chém giết tử dực huyết Kim Sư. Đây chẳng phải là vẽ vôi cho thêm chuyện hay sao?

Thêm một điểm kỳ quái nữa là, lần này công chúa Tử Hà chọn rề, nhưng mấy đại gia tộc ở Tinh Vân thành, kể cả Long gia đều không có đệ tử hoặc cao thủ nào tiến vào rừng Tinh Vân Sâm. Những người vào rừng đều đến từ bốn phương tám hướng, là võ giả không ở Tinh Vân thành.

Trong hồ lô của hoàng thất Tinh Vân bán thuốc gì vậy?(*)

Chẳng lẽ công chúa Tử Hà của hoàng thất Tinh Vân thật sự vì bệnh của phụ hoàng? Hay hoàng thất thật sự muốn dùng địa vị và thân phận của công chúa Tử Hà để tìm mấy vị võ giả cường đại đi săn giết tử dực huyết Kim Sư? Hay vẫn còn nguyên nhân gì khác nữa?

Không biết vì cái gì, Long Ngạo luôn cảm giác việc này rất kỳ quái, hình như hoàng thất Tinh Vân có âm mưu gì đó.

Mặc kệ hoàng thất Tinh Vân rốt cuộc có âm mưu gì, Long Ngạo đã quyết định mình cũng muốn săn giết tử dực huyết Kim Sư để luyện chế thành hoàn đan. Nếu có đan dược như vậy, ngày sau một khi đối địch bị thương có thể lập tức khôi phục.

Rừng Tinh Vân Sâm

Theo tin tức từ hoàng thất truyền ra, rất nhiều người cũng đã biết rõ vị trí của tử dực huyết Kim Sư. Khi Long Ngạo đến đã thấy Độc tí Dao vương và tử dực huyết Kim Sư đại chiến với nhau, bốn phía đều có rất nhiều người đứng lặng im, căng thẳng xem trận chiến đấu này, ai nấy đều hi vọng Độc tí Dao vương và tử dực huyết Kim Sư có thể đấu đến lưỡng bại câu thương(*), mình có thể ngồi đó mà ngư ông thủ lợi(*).

Long Ngạo cũng không lập tức hành động, chỉ lặng lẽ đứng cách đó không xa quan sát trận chiến đấu này.

Độc tí Dao vương có tên trong bảy mươi bảy người của Bách Chiến bảng, so Long Phong Tử thì thực lực cao hơn hẳn. Long Ngạo có thể biết rõ, Long Phong Tử và Độc tí Dao vương chênh lệch rất lớn, vô cùng lớn.

(*) Ánh mắt của công chúa rất cao: Ý nói công chúa là người kén chọn, không dễ dàng chấp nhận một ai đó.

(*) Chiêu cáo thiên hạ: Thông báo cho toàn thể thiên hạ biết.

(*) Độc tí đao vương: Đao vương cụt một tay.

(*) Nát miệng: Nói xấu, nói những lời không tốt.

(*) Trong hồ lô của hoàng thất Tinh Vân bán thuốc gì: Ý nói hoàng thất Tinh Vân đang toan tính điều gì qua chuyện săn giết tử dực huyết Kim Sư.

(*) Lưỡng bại câu thương: Hai bên đều bị thương tổn.

(*) Ngư ông thủ lợi: Ngồi không hưởng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tập trung công kích

Người đứng đầu Bách Chiến bảng có thực lực rất lớn.

Long Ngạo có mười phần tin tưởng rằng có thể đánh bại Long Phong Tử, nhưng không hoàn toàn tự tin có thể đánh bại Độc tí Dao vương, đây chính sự chênh lệch bảy mươi bảy vị và bảy mươi tám vị tầm đó trên Bách Chiến bảng.

Toàn thân tử dục huyết Kim Sur đỏ rực như máu, phần lưng mọc ra hai cánh màu tím tinh khiết, thân hình khoảng chừng hai mét, nhìn lên trông cường đại vô cùng, nhưng Độc tí Dao vương thực lực cũng không tồi, vừa ngã đã đứng dậy, đao trong tay tuyệt nhiên không rơi xuống.

Cảm nhận được đao thế của Độc tí Dao vương xuất ra, Long Ngạo cũng có chút kinh ngạc, không hổ là cường nhân chiến đấu, chỉ cần như thế này đã đủ để kinh thường tất cả võ giả Nhất Tuyến Thiên.

“Thế”(*) chính là năng lực của võ giả diễn hóa.

Phàm là chuyện gì thì đều có ngoại lệ, một vài võ giả trước mặt, kể cả võ giả Bách Tán Thiên, lúc gặp được thời cơ tốt cũng có khả năng ngưng tụ ra thể của riêng mình.

Nhưng loại thể của võ giả Bách Tán Thiên so với thể của võ giả diễn hóa thì có chút khác nhau, dù sao võ giả diễn hóa là diễn hóa khiếu huyết, sinh sôi nảy nở ngưng tụ mà ra thể, đem thể dung nhập với sức mạnh của bản thân.

Không hề nghi ngờ, Độc tí Dao vương có thể trực tiếp dùng cảnh giới Nhất Tuyến Thiên tự cô đọng ra thể của riêng mình. Long Ngạo lúc này đã hiểu, Độc tí Dao vương ngoài thiên phú và tiềm lực thì thực lực của bản thân cũng rất lớn mạnh.

Lúc này hai cánh trên lưng của tử dục huyết Kim Sur bắt đầu câu dẫn Lôi Điện từ bốn phía, tất cả mọi người có thể cảm nhận được rõ ràng xung quanh có một luồng khí tức chấn động mãnh liệt.

Trong ánh mắt tất cả mọi người ai nấy đều khiếp sợ, hai cánh của tử dục huyết Kim Sur đã bắt đầu xuất hiện sức mạnh Lôi Điện, nó không ngừng vỗ hai cánh màu tím đen, tạo ra một luồng Lôi Điện chỉ lực khủng bố không ngừng công kích Độc tí Dao vương.

Chính vì như thế, Độc tí Dao vương bắt đầu không ngăn cản nổi nữa.

Mọi người đứng ở xung quanh đều bị tử dục huyết Kim Sur phóng xuất ra Lôi Điện chỉ lực công kích. Để tự bảo vệ mình, ai nấy đều nhanh chóng tản ra, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng một ai nữa.

Linh thú Tiên Thiên tử dục huyết Kim Sur không chỉ có thực lực cường đại, lại thêm có thể câu dẫn thiên địa Lôi Điện chỉ lực, đừng nói võ giả Nhất Tuyến Thiên, kể cả là cao thủ diễn hóa cũng chưa chắc có thể dễ dàng giết được nó.

Nhìn thấy Độc tí Dao vương từng bước bị ép sát, Long Ngạo không tiếp tục xem là chuyện đùa nữa.

Thân thể hấn lao ra nhanh như một mũi tên, người chưa tới, Hoàng Tuyền cửu liên kích đã hung hăng đánh tới, quyền kinh chồng chéo, sức mạnh lập tức tăng lên khủng khiếp, hung hăng nện lên phía trên khí trảo(*) Lôi Điện.

Độc tí Dao vương có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn vội vàng nói ra:

"Phá khí trảo Lôi Điện của tử dục huyết Kim Sur trước."

Gật gật đầu, Long Ngạo cũng không dám có chút chủ quan, trong tay xuất hiện Huyết âm Cuồng Đao, cùng với Phệ Tâm chuông lạnh như băng bổ ra rất nhanh.

Đao mạng kinh thiên không ngừng bổ vào phía trên khí trảo Lôi Điện, hai đại võ giả Nhất Tuyến Thiên, đồng thời là thiên tài tuyệt đỉnh trong bảy mươi bảy, bảy mươi tám cái tên trên Bách Chiến bảng, một khi liên thủ thì uy lực phải biết.

"Ta và ngươi công kích riêng lẻ thì căn bản không có khả năng phá vỡ Lôi Điện khí trảo."

Độc tí Dao vương đồng ý gật gật đầu, nói ra:

"Tốt, ta và ngươi liên thủ, tập trung dùng toàn lực công kích."

Long Ngạo đột nhiên cảm thấy rất mến phục tính cách mãnh liệt cùng thực lực cường đại của Độc tí Dao vương. Loại cảm giác này rất kỳ lạ, bởi tính cách như thế chính là điều mà Long Ngạo vẫn luôn mong muốn hướng tới.

"Nếu lần này giết được tử dục huyết Kim Sur, ta và ngươi sẽ chia đều, như thế nào?"

Trước khi tập trung toàn lực ra tay, Độc tí Dao vương đem chuyện phân chia tử dục huyết Kim Sur nói ra, Long Ngạo cũng cực kỳ đồng ý, dù sao hai

người bọn họ đều là vì tử dục huyết Kim Sur mà đến, nếu liên thủ giết được tử dục huyết Kim Sur nhưng phân chia lại không tốt thì thật sự là không đáng.

Long Ngạo và Độc tí Đao vương trong chốc lát đã đạt được sự ăn ý nhất định, hai người giống như bằng hữu đã ở chung nhiều năm, mỗi người đều sử dụng một chiêu cường đại nhất, tập trung một điểm, cùng công kích tử dục huyết Kim Sur.

Hai đại võ giả Nhất Tuyền Thiên sử dụng một chiêu cường đại nhất, thật giống như hồng thủy bạo phong(*), sức mạnh không ngừng gia tăng.

“Àm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Lôi Điện khí trảo trên người tử dục huyết Kim Sur đã lập tức bị đập nát, hoá thành từng mảnh vỡ nhỏ rồi biến mất.

Tử dục huyết Kim Sur cường đại nhất là khi câu dẫn được Lôi Điện khí trảo và Lôi Điện chi lực, hôm nay Lôi Điện chi lực bị kích phá, thân thể tử dục huyết Kim Sur bị đánh ngã xuống đất, thất khiếu(*) chảy máu, trong chốc lát đã bị chém giết.

Tử dục huyết Kim Sur dễ dàng bị giết thế sao?

Nhìn thấy thi thể trên mặt đất, bất kể là Long Ngạo hay Độc tí Đao vương đều đứng ngây ngốc sững sờ, căn bản không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Hai người tuy rất có lòng tin vào thực lực của mình, nhưng không cũng vì thế mà tự cao tự đại, tử dục huyết Kim Sur thực lực như thế nào bọn hắn biết rành mạch, cho dù liên thủ cũng không có khả năng giết được nó dễ dàng như thế.

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều biểu lộ sự kinh ngạc.

Hai người lập tức kiểm tra thân thể tử dục huyết Kim Sur, nhìn xuống phía dưới, hai người đều có chút ngạc nhiên, giọng Độc tí Đao vương lạnh lùng nói:

"Thì ra là nó đã bị thương, rốt cuộc là ai tổn thương tử dục huyết Kim Sur rồi mà lại không giết nó?"

Điểm này khiến cho hai người đều rất ngạc nhiên, họ không hiểu đối phương đã có thể kích thương tử dục huyết Kim Sur, thì sao phải buông tha cho nó?

Điểm này không hợp lẽ thường.

"Ta gọi là Cuồng Ngạo."

Độc tí Đao vương Cuồng Ngạo, Long Ngạo cười cười, nói ra:

"Ta gọi là Long Ngạo, hai người chúng ta thật đúng là có duyên, chữ trong tên đều mang theo một chữ “Ngạo”."

Cuồng Ngạo vẻ mặt lạnh lùng, không có chút tươi cười nào, thật giống như một cỗ cương thi(*), hấn gật gật đầu, nói ra:

"Lần này đa tạ ngươi tương trợ. Bất kể như thế nào, tử dục huyết Kim Sur đã bị chúng ta giết, theo như ước định lúc trước, mỗi người chúng ta sẽ lấy một nửa tử dục huyết Kim Sur."

Mỗi người một nửa.

Tử dục huyết Kim Sur chỉ có ba thứ đồ vật là linh hồn, thú đan và thân thể, lúc vừa mới đánh chết tử dục huyết Kim Sur, Long Ngạo đã không nói tiếng nào cướp lấy linh hồn của nó, giao cho Long Phúc trong Long ấn.

Chính vì như thế, Long Ngạo ngẫm nghĩ lại, nói ra:

"Thú đan và thân thể của tử dục huyết Kim Sur, ngươi cần cái nào thì cứ mang cái đó đi."

Hình như có chút ngạc nhiên, Cuồng Ngạo cũng không lập tức lựa chọn mà hỏi ngược lại:

"Long Ngạo, ngươi lần này đến đây giết tử dục huyết Kim Sur cũng là vì việc chọn rể cho công chúa Tử Hà của hoàng thất Tinh Vân à?"

"Không phải."

"Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, ngươi giết tử dục huyết Kim Sur là vì cái gì?"

"Ta muốn luyện chế hoàn hồn đan."

"Ngươi là luyện đan sư à?"

Cuồng Ngạo hình như càng thêm ngạc nhiên, cho tới giờ khắc này hắn mới tỉ mỉ đánh giá thiếu niên trước mắt. Thiếu niên vừa mới sử dụng thực lực, hắn đã thấy tận mắt là rất cường đại, kể cả bản thân hắn cũng chưa chắc có đủ mười phần tin tưởng chiến thắng được đối phương.

Hình như nghĩ đến cái gì đó, Cuồng Ngạo cao giọng hỏi:

"Người chính là Long Ngạo cách đây không lâu đã đánh bại Long Phong Từ, tấn cấp trên Bách Chiến bảng?"

"May mắn thay, đúng vậy, ta đúng là một vị luyện đan sư, lần này giết tử ngục huyết Kim Sư, chính là vì muốn cướp lấy thú đan để luyện chế hoàn hồn đan, nhưng ta đã nói, thi thể và thú đan, người cần cái nào thì có thể lấy đi."

(*) Thể: Sức mạnh, chiêu thức, tư thế.

(*) Khí tráo: Luồng không khí bao xung quanh tử ngục huyết Kim Sư.

(*) Hồng thủy bạo phong: Nước to gió lớn. Ý nói khí thế vô cùng mãnh liệt.

(*) Thất khiếu: Là bảy cái lỗ trên cơ thể người, gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng.

(*) Cương thi: Xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Vật hi sinh

Cuồng Ngạo cũng không lựa chọn ngay.

Trầm mặc một hồi, Cuồng Ngạo ngẩng đầu hỏi:

"Nếu luyện chế ra hoàn hồn đan, người chia cho ta phân nửa thì như thế nào?"

Cuồng Ngạo yêu cầu kỳ thật rất quá đáng, dù sao luyện chế hoàn hồn đan cũng không phải một chuyện dễ dàng, huống chi là một nửa hoàn hồn đan.

Nếu gặp phải luyện đan sư khác tin là đã sớm nổi trận lôi đình, phát tay áo mà đi, nhưng Long Ngạo không có chút phản nộ nào, ngược lại vừa cười vừa nói:

"Không thành vấn đề."

Hình như càng thêm ngạc nhiên, Cuồng Ngạo chắc chắn không ngờ đối phương sẽ đáp ứng nhanh như vậy, hoàn hồn đan ý vị như thế nào, hẳn chắc cũng rành mạch.

Cuồng Ngạo tuy là người cuồng vọng vô cùng, nhưng cũng là một gã võ giả đường đường chính chính, hẳn gật gù đầu, nói ra:

"Đã như vậy thì thi thể và thú đan của tử ngục huyết Kim Sư ta đều cho người, mà người anh em này, ta cũng muốn kết giao với người."

Chỉ còn tay phải giơ ra, trên mặt Cuồng Ngạo viết rõ ràng hai chữ thành khẩn, đương nhiên Long Ngạo sẽ không cự tuyệt, hẳn cũng giơ tay trái ra, hai người nắm tay nhau thật chặt.

Trong giây lát, cuồng phong bỗng nổi lên bốn phía, sấm sét vang dội, thậm chí mây đen bắt đầu tràn ngập.

Long Ngạo vừa mới lấy thú đan ra chuẩn bị giải quyết thi thể, bỗng nhiên bốn phía truyền đến khí tức uy áp khủng bố, cho dù hai người là võ giả Nhất Tuyền Thiên cũng bị luồng không khí này áp chế khiến cho không thể động đậy. Hai người chưa kịp phản ứng thì từng đạo Lôi Điện chỉ lực đã hung hăng bổ tới.

"Lại một con tử ngục huyết Kim Sư nữa sao?"

Cả Long Ngạo và Cuồng Ngạo đều vô cùng kinh ngạc, bọn họ không dám có chút chủ quan, liền liên thủ ngăn cản khí tức uy áp.

"Ừ ừ, ừ ừ..."

Một loại âm thanh chói tai truyền đến, ngay sau đó là một cái đầu tử ngục huyết Kim Sư cao chừng sáu, bảy mét, sải bước cực kỳ to lớn trong nháy mắt đã phi đến.

"Tử ngục huyết Kim Sư Vương."

Từ đục huyết Kim Sur Vương?

Long Ngạo tuy không biết từ đục huyết Kim Sur Vương là cái gì, nhưng lại có thể rõ ràng cảm nhận được phía trước là một đầu linh thú vô cùng cường đại.

Quả thực quá cường đại. Cho dù Long Ngạo có mười phần nắm chắc thực lực của mình, nhưng đối với đầu từ đục huyết Kim Sur Vương trước mặt này vẫn không có chút tin tưởng nào. Đây chính là kết quả của việc thực lực cách biệt.

"Ha ha ha, từ đục huyết Kim Sur Vương, ngươi rốt cuộc đã chịu đi ra rồi."

Đúng lúc Cuồng Ngạo và Long Ngạo chưa biết nên đối mặt với từ đục huyết Kim Sur Vương như thế nào, thì đột nhiên có hai, ba mươi bóng người từ bốn phía xuất hiện, rất nhanh đã vây quanh từ đục huyết Kim Sur Vương.

"Long huynh đệ, đi mau."

Nhìn thấy Âu Dương Phi bỗng nhiên xuất hiện, Long Ngạo hoàn toàn không hiểu, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Âu Dương Phi tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ là trùng hợp?

Không biết vì cái gì, Long Ngạo luôn có cảm giác mình đã rơi vào một cái bẫy.

Mặc kệ trong nội tâm có bao nhiêu nghi vấn, Long Ngạo cũng trong tình huống này hay nhất vẫn là rời khỏi đây trước. Cứ như vậy, Long Ngạo và Cuồng Ngạo nhanh chóng đi theo Âu Dương Phi, về phần những chuyện xảy ra tiếp theo bọn hắn cũng không được biết.

Bên ngoài rừng Tinh Vân.

"Âu Dương đại ca, ta hi vọng huynh thành thật trả lời ta, lần này công chúa Tử Hà của hoàng thất chọn rể, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

"Hừ, rắn chuột một ổ." – Cuồng Ngạo lẩm bầm trong miệng.

Hình như biết rõ tính cách của Cuồng Ngạo, Âu Dương Phi cũng không quan tâm, bắt đầu đi lắc đầu, nói:

"Ta thật không ngờ Long huynh đệ ngươi cũng đến đây giết từ đục huyết Kim Sur, nếu ngươi nói sớm, ta nhất định sẽ hợp tác giúp ngươi."

Nghe được lời nói của Âu Dương Phi, Long Ngạo thật sự không biết nói gì, mà cũng không muốn nói gì thêm, bởi vì hắn chỉ muốn biết hoàng thất Tinh Vân rốt cuộc là có ý đồ gì.

"Việc này vốn là cơ mật, nhưng ta và ngươi giao tình còn đó, ta phá lệ một lần nói cho các ngươi, nhưng việc này tuyệt đối không thể truyền đi, nếu không vương quốc Tinh Vân sẽ đại loạn."

Tinh Vân vương quốc sẽ đại loạn?

Kể cả Cuồng Ngạo cũng có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, sao hậu quả nghiêm trọng như thế?

"Long huynh đệ, chắc ngươi cũng biết, vương quốc Tinh Vân chỉ là thuộc địa của đế quốc Lôi Đình, mặc người chém giết, chỉ cần có gia tộc khác quét khỏi, lúc nào hoàng thất cũng có thể bị thay thế."

Âu Dương Phi nắm thật chặt hai nắm tay, giọng lạnh lùng nói:

"Hoàng thất không thể có chuyện, chính vì thế, cách mỗi mười năm hoàng thất đều kết hợp với mấy đại gia tộc khác nghĩ ra biện pháp lấy đi đệ tử thiên tài của những thành thị khác, để củng cố địa vị hoàng thất Tinh Vân."

Lập tức Long Ngạo và Cuồng Ngạo đã biết rõ ý đồ của hoàng thất, không thể phủ nhận hoàng thất Tinh Vân thật đúng là ngoan độc.

"Âu Dương đại ca, hoàng thất bóp chết thiên tài như thế, chẳng lẽ không muốn quét khỏi? Chẳng lẽ không sợ mấy đại gia tộc của Tinh Vân thành?"

"Chắc chắn là sợ hãi rồi, nhưng cũng chỉ bất lực. Tuy nhiên mấy đại gia tộc đó cũng không dám phản loạn. Còn về chuyện quét khỏi, nếu nói là không muốn thì là gạt người, nhưng quét khỏi và bảo trợ hoàng thất, chúng ta vẫn là lựa chọn cái thứ hai."

Sự thật, đây chính là sự thật.

Hoàng thất Tinh Vân với tư cách chúa tể vương quốc Tinh Vân, có thể tùy ý bóp chết thiên tài, mà vô số gia tộc đều bị "lừa" ở trong đây, nếu không phải thực lực mình coi như cũng không tệ, chỉ sợ cũng phải trở thành vật hi sinh.

"Âu Dương đại ca, ngươi vì sao phải đem việc này nói cho ta biết?"

"Bởi vì ta biết rõ một vương quốc Tinh Vân nhỏ bé, căn bản không phải nơi mà ngươi muốn, Long huynh đệ, ta chỉ hi vọng ngày sau khi ngươi trở nên mạnh mẽ, có thể giúp đỡ hoàng thất Tinh Vân, đại ca ta cảm kích vô cùng."

Nói cho cùng, Âu Dương Phi vẫn là nhắm đến thiên phú và tiềm lực của mình, nếu không căn bản cũng sẽ không màng chết sống của mình.

Cho tới giờ khắc này, Long Ngao mới cảm nhận được một cách sâu sắc thế giới này đáng sợ đến nhường nào, chỉ cần một chút bất cẩn sẽ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục. Chính vì như thế, hẳn đối với vị Thái tử hoàng thất ở trước mặt này, cũng không có bao nhiêu tình cảm.

"Long huynh đệ, tử đệ huyết Kim Sur Vương vừa mới xuất hiện, chúng ta đã chú ý thật lâu, nhưng nhiều cường giả như vậy căn bản không cách nào dụ nó ra."

Khoát khoát tay ngăn cản Âu Dương Phi nói tiếp, bởi vì Long Ngao đã biết rõ mọi chuyện. Nói cho cùng, công chúa Từ Hà chọn rể căn bản chỉ là một chuyện ngụy trang, mà bọn hắn cũng chỉ là vật hi sinh, chết sống có đáng gì.

"Âu Dương đại ca, ta hơi mệt mỗi một chút, ta về Tinh Vân thành trước, nếu như có thời gian ta sẽ đi tìm huynh."

"Tốt, ngươi nghỉ ngơi thật nhiều đi."

Long Ngao không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa, hai người rất nhanh rời đi. Âu Dương Phi thì là bắt đắc dĩ lắc đầu, lẩm bẩm:

"Đang ở đế vương gia, ta cũng là thân bất do kỷ(*), hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng, nếu không ngươi chỉ có một con đường chết."

Trên đường trở về Tinh Vân thành.

"Long Ngao, thế giới này vốn là người ăn người, tràn ngập âm mưu, ngươi không tính toán với người khác, người khác sẽ tính toán với ngươi, ngươi không giết người khác, người khác cũng sẽ giết ngươi, cho nên muốn sống sót tốt ở thế giới này chỉ có một biện pháp, đó chính là có được thực lực cường đại. Nhớ kỹ, đừng dễ dàng tin tưởng bất kì kẻ nào, thứ duy nhất ngươi có thể tin tưởng chỉ có thể là nắm đấm của ngươi."

Thứ duy nhất có thể tin tưởng, là nắm đấm của mình?

Gật gật đầu, giọng Long Ngao kiên định nói ra:

"Ngươi nói rất đúng, có thực lực mới có thể có được tất cả, đối với kẻ địch mà nhân từ chính là tàn nhẫn với chính mình."

(*) Thân bất do kỷ: Thân thể không do mình điều khiển. Ý nói là không thể tự làm việc theo ý mình được.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Trừng trị yêu nhân

Giờ khắc này, tâm trạng Long Ngao một lần nữa lại xảy ra biến đổi.

Bởi vì Long Ngao biết rõ, ở đây người hại người, cuộc sống sinh tồn đầy rẫy những âm mưu, thực lực tuy quan trọng nhưng sự thích ứng cũng quan trọng không kém.

Chính vì như thế, vô hình chung đã đẩy Long Ngao đến chỗ nhiều lần giết chóc và lạnh lùng.

Hình như cũng tán thưởng, Cuồng Ngao lạnh lùng nói ra:

"Chuyện về ngươi ta đã nghe nói, phải thừa nhận ngươi thật là một trường hợp đặc biệt, ta rất kinh ngạc, mười năm trước vì sao ngươi không cách nào làm được nội kinh tuần hoàn không thôi?"

"Ta cũng không biết."

"Việc này thực sự kỳ quái, nhưng sự kiên trì và không buông bỏ của ngươi khiến ta rất kính nể, không phải ai cũng có thể làm được như ngươi."

Long Ngao cười cười, cũng không nói gì thêm.

Đúng lúc hai người đã về tới Tinh Vân thành.

Tinh Vân thành có tổng cộng năm thế lực lớn, theo thứ tự là hoàng thất Tinh Vân, Long gia ngũ giai, Miêu gia, Trình gia, Nam Cung gia, trong đó tứ đại gia tộc thường kiềm chế lẫn nhau, tranh đấu gay gắt, thậm chí có ý nghĩ tiêu diệt đối phương.

Hoàng thất Tinh Vân đúng là nhìn trúng điểm yếu này của tứ đại gia tộc, cho nên ngồi đó ngơ ông thủ lợi, họ cứ để cho tứ đại gia tộc kiềm chế lẫn nhau, nhằm đạt mục tiêu cuối cùng là củng cố hoàng thất.

Trên con đường xa hoa nhất của Tinh Vân thành.

"Bốn thiếu gia bao năm qua chưa từng gặp được mỹ nhân như thế này. Ta thêm chết mất, thêm chết mất!"

Mộc Yêu là thiếu gia của Miêu gia, mặt mũi nhìn chẳng phải nam cũng không phải nữ, phối hợp với dáng người tuấn tú hình thành nên bộ dáng yêu nhân. Lúc này Mộc Yêu nước miếng chảy ròng ròng, hận không thể đi lên trực tiếp "làm thịt" Vương Vũ Âm ngay tại chỗ.

Thiên phú và tiềm lực của Mộc Yêu đều rất không tồi, lúc còn nhỏ tuổi đã đạt tới cảnh giới Bách Tán Thiên. Nhưng Mộc Yêu trời sinh hảo sắc, vừa thấy được mỹ nữ thì đã không chịu được, với tư cách nhị thế tổ, hơn nữa thực lực bản thân cũng rất mạnh, Mộc Yêu từ nhỏ đã coi trời bằng vung, quả là áo lượt đến cực điểm.

Giờ khắc này Vương Vũ Âm đã không còn là một nữ nhân béo như lúc trước, dáng vẻ nàng thướt tha mềm mại, khuynh quốc khuynh thành. Mỹ nữ như thế Mộc Yêu làm sao có thể không động tâm, thậm chí không ngừng chảy nước miếng.

"Cút ngay."

Wang Vũ Âm tại Xích Hóa trấn nổi danh là bá nữ, cộng thêm bản thân cũng là võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên, trên người tỏa ra một luồng khí thế hùng hổ dọa người.

"Ôi, ta chính là ưa thích mỹ nữ khí thế như vậy, đến đây, bốn thiếu gia hôn một cái trước rồi mới nếm thử hương vị."

Về mặt Mộc Yêu vô sỉ chảy nước miếng, hai tay đã thò ra rất nhanh, đám người đứng nhìn xung quanh hình như đã nhìn quen lắm rồi, huống chi Mộc Yêu sau lưng còn có cả Miêu gia, thực lực và nội tình đều còn tại đó.

"Người muốn chết."

Tính cách Vương Vũ Âm há có thể trở mặt nhìn đối phương đùa giỡn mình, nàng nổi giận gầm lên một tiếng, một tay xuất chưởng, hung hăng bỏ ra.

"Nội kinh Thập Trọng Thiên?"

Mộc Yêu rất ngạc nhiên, nhưng dường như càng có thêm hứng thú, hần dâm đang cười hắc hắc, khí thế Tiên Thiên cường đại phô thiên cái địa áp đi chưởng của Vương Vũ Âm.

Wang Vũ Âm nói thế nào cũng chỉ là võ giả Hậu Thiên, làm sao có thể chống đỡ khí thế Tiên Thiên, cảm giác mình giống như bị buộc chặt lại vậy, sắc mặt nàng lập tức kinh hãi, cơ hồ khiếp sợ quất:

"Người là võ giả Tiên Thiên sao?"

"Được một võ giả Tiên Thiên yêu thích, đây là vinh hạnh của người đó."

"Cho dù chết ta cũng sẽ không để người khi nhục!"

Trong nội tâm Vương Vũ Âm biết rất rõ, thực lực của nàng hiện giờ căn bản không phải là đối thủ của tên kia, một khi bị chế trụ thì chỉ có một kết quả, chính là bị yêu nhân kia lăng nhục.

Chỉ còn cách cắn lưỡi tự vẫn.

Bị mấy tên nô bộc của Miêu Yêu khống chế, Vương Vũ Âm lặng lẽ trừng mắt, nhưng đúng thời điểm nàng đang chuẩn bị cắn lưỡi tự vẫn thì một đạo khí thế khủng bố từ trên trời giáng xuống.

"Đồ yêu nhân chết tiệt, thả vợ ta ra."

Một luồng khí thế Nhất Tuyến Thiên khủng bố, thật giống như ngàn cân cự thạch trực tiếp giáng lên người Mộc Yêu, không biết có phải hần chủ quan, hoặc là thân thể suy yếu, Mộc Yêu bị luồng khí thế này đè xuống, "răng rắc" một tiếng, hần quý rạp xuống đất.

"Thiếu gia!"

"Mẹ kiếp, người rút cuộc là ai mà dám trêu chọc thiếu gia nhà ta?"

Long Ngạo từ phía trên mà giáng xuống, sắc mặt quả thực khó xem tới cực điểm, sát khí trên người tung hoành, căn bản không để cho những tên nô bộc Miêu gia này tiếp tục có cơ hội kêu la nữa, khí thế của hắn áp tới, "răng rắc, răng rắc", mấy tên nô bộc cũng đã bị giết chết.

"Người giết nô bộc của ta?"

Mộc Yêu không dám cử động, ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, bởi vì hắn đã rõ ràng cảm nhận được đối phương là võ giả Nhất Tuyến Thiên, trong mắt Nhất Tuyến Thiên thì Bách Tán Thiên thật giống như tiểu hài tử(*) vậy, không đáng để nhắc tới.

"Dám lăng nhục vợ của ta, chết đi."

Nhìn thấy người yêu từ trên trời giáng xuống, hai mắt Vương Vũ Âm lộ ra vẻ hạnh phúc. Ngay lúc Long Ngao chuẩn bị ra tay giết tên Mộc Yêu, Cuồng Ngao bỗng nhiên ngăn hắn lại, lắc đầu nói ra:

"Hắn là người của Miêu gia."

Miêu gia, hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng trong đó ẩn chứa ý tứ không hề đơn giản.

Với tư cách là một trong năm đại Cự Đầu của Tinh Vân thành, nội tình và thực lực của Miêu gia còn sừng sững ở đó, nhưng tên kia có ý đồ khi nhục nữ nhân của mình, Long Ngao dễ dàng bỏ qua cho hắn vậy sao?

"Tiểu tử, ta là thiếu gia Miêu gia, nếu ngươi dám giết ta, Miêu gia nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nhìn sát khí tung hoành trước mặt thiếu niên, Mộc Yêu hoảng sợ quát:

"Ngươi không thể giết ta, nếu không mặc kệ ngươi là người phương nào, Miêu gia ta đều sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Đối với cái loại nhị thế tổ quần là áo lượt này, Long Ngao đương nhiên không cần có chút kiêng nể gì. Hắn hừ lạnh một tiếng, quát:

"Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha!"

Lúc này Mộc Yêu hoảng sợ chăm chú nhìn thân thể Long Ngao chuyển động, "răng rắc, răng rắc", bốn phía truyền đến tiếng kinh hô, bởi vì trước mắt bao nhiêu người, Mộc Yêu bị một chưởng chặt đứt hai cánh tay và một cái lưỡi.

"Ồ ô ô, ô ô ô."

Yêu nhân đã không cách nào nói chuyện được nữa, giọng Long Ngao lạnh như băng nói ra:

"Đừng tưởng rằng ngươi có Miêu gia làm chỗ dựa mà có thể làm xằng làm bậy, hôm nay là trừng phạt nhỏ cảnh cáo lớn, ngày sau nếu để cho ta gặp lại ngươi, ta nhất định tru sát ngươi."

Mặc kệ hậu quả sẽ như thế nào, Long Ngao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vương Vũ Âm, cùng với Cuồng Ngao nhanh chóng rời đi. Cho tới giờ khắc này, đám người bốn phía còn chưa kịp có phản ứng gì, gần đây nhị thế tổ Miêu gia coi trời bằng vung, mà nay rõ ràng lại bị người ta cắt lưỡi, còn chặt đứt hai tay, điều này có thể sao?

Trong tửu lâu.

"Vũ Âm, tại sao nàng lại đến Tinh Vân thành?"

Về mặt Vương Vũ Âm lộ vẻ lo lắng, nàng đã biết rõ thân phận tên yêu nhân kia, chính là thiếu gia của Miêu gia, một trong ngũ đại Cự đầu Tinh Vân thành. Không nói đến thực lực của Mộc Yêu, chỉ cần là thực lực và nội tình của Miêu gia, bọn họ cũng không thể đối phó.

"Ta lo lắng cho huynh, cho nên muốn đến xem, Long Ngao, chúng ta đắc tội với Miêu gia, có phải sẽ gặp phiền toái rất lớn hay không?"

Bất kể nữ nhân cường hãn như thế nào, một khi có người thương thù hộ(*) đều sẽ biến thành tiểu nữ nhân, cho dù là Vương Vũ Âm cũng không ngoại lệ.

Long Ngao cười cười, an ủi Vũ Âm:

"Việc này nàng không cần hỏi nhiều, sau khi ăn xong nàng lập tức rời khỏi Tinh Vân thành, nhớ kỹ, đừng tự ý đến nữa, chờ ta giải quyết xong chuyện ở đây sẽ trở về tìm nàng, hiểu chưa?"

"Huynh đừng đuổi ta đi, ta muốn ở lại lo công việc cùng huynh, ta muốn chúng ta cùng vào sinh ra tử."

"Vũ Âm, ta biết rõ nàng lo lắng cho ta, nhưng ta mong không có chuyện gì xảy ra với nàng, hi vọng nàng có thể hiểu được, chờ một chút ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây."

(*) Tiểu hài tử: Đứa con nít.

(*) Thủ hộ: Bao bọc, che chở.

Chương 57: Phòng vệ chính đáng

Nhìn thấy tâm ý Long Ngạo đã quyết, Vương Vũ Âm thở dài một tiếng thật sâu, cũng không nói thêm gì.

Trong lúc đó, Vũ Âm hỏi rất nhiều về chuyện của Lưu Vân Tông, nhưng nàng cũng không hỏi ra được gì nhiều. Bởi vì Long Ngạo nghĩ, chuyện nam nhân nên làm chính là tuyệt đối ngăn cản tất cả trắc trở, không được để cho nữ nhân của mình gặp chuyện không may.

Ăn xong, Long Ngạo tự mình hộ tống Vũ Âm rời khỏi Tinh Vân thành.

Nhìn thấy bóng dáng Vũ Âm dần dần đi xa, Long Ngạo cũng nhẹ nhõm, nhưng hắn biết rõ, trước khi khiển trách nhân yêu của Miêu gia, Miêu gia nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, nếu Vũ Âm ở đây chắc chắn sẽ phải cùng với mình đối mặt sự trả thù của Miêu gia.

Vì ta yêu nàng, ta tuyệt đối không thể để cho nàng gặp nguy hiểm.

"Bây giờ đã đắc tội với Miêu gia, người ở Tinh Vân thành đến nửa bước cũng khó đi."

"Dám trêu chọc người của ta, ta sẽ không ngại gì mà không giết."

Long Ngạo vốn đã giết chóc nhiều rồi, khiến cho nội tâm cũng xảy ra chuyển biến, hắn đã trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều. Trong lúc bất tri bất giác, hắn chợt nghĩ, nếu Vũ Âm ở bên cạnh hắn, hắn sẽ không thể nào tiêu trừ đại giới(*).

"Ta và người sẽ cùng nhau đối mặt."

Long Ngạo hiểu nội tâm Cuồng Ngạo là đang suy nghĩ gì, hắn lắc đầu, nói:

"Ta sẽ không liên lụy người, chúng ta tách ra đi, nếu có duyên phân chúng ta còn có thể gặp lại."

Cuồng Ngạo hình như còn muốn nói điều gì, nhưng Long Ngạo ngăn lại, giọng hắn bình thản nói:

"Cuồng Ngạo, nếu xem ta là bằng hữu, xin hãy tôn trọng quyết định của ta."

Liếc mắt nhìn thật sâu người thiếu niên bên cạnh, cuối cùng Cuồng Ngạo cũng gật đầu, nhưng vẫn nói ra:

"Long Ngạo, người là bằng hữu của ta, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nếu có việc gì người chỉ cần nói một câu, ta lúc nào cũng sẽ đến."

Cả hai người cùng nhìn nhau, không nói lời nào nữa.

Mặc dù đã chọc vào Miêu gia, nhưng Long Ngạo không có ý định rời khỏi Tinh Vân thành, bởi trong lòng hắn biết rõ, một khi hắn rời khỏi đây, Miêu gia không tìm thấy hắn nhất định sẽ chia đầu mầu(*) về phía gia tộc của mình. Với thực lực của gia tộc thì sao có thể ngăn cản được sự trả thù của Miêu gia?

Chính vì như thế, cuối cùng Long Ngạo lựa chọn tiếp tục ở lại, dù là đối mặt với sự trả thù của cả Miêu gia cũng sẽ không hối tiếc.

Vừa mới quay lại Tinh Vân thành, Long Ngạo đã bị một người ngăn lại, tướng mạo so với Miêu Yêu có vài phần tương tự, chính là thiên tài Miêu Hạ, người được Miêu gia phái đến tìm Long Ngạo để báo thù. Miêu Hạ cũng là nhân vật thứ tám mươi hai trên Bách Chiến bảng.

"Người chính là Long Ngạo?"

Khi Miêu Yêu được đưa về gia tộc, cả Miêu gia hoàn toàn bị khiếp sợ, bởi vì bao nhiêu năm qua chưa từng có người nào dám động thủ trên đầu thái tử, dù sao Miêu gia tại Tinh Vân thành cũng là một thế lực lớn.

Nếu người bình thường trêu chọc Miêu Yêu, Miêu gia nhất định sẽ chém chết đối phương, nhưng đối với tình huống này thì có chút khác thường.

Tên quái thai của Long gia ở Xích Hòa trấn, trong mấy tháng gần gũi đã từ một phế vật tấn cấp trở thành thiên tài, phản kích từ dưới lên, tiến vào bảy mươi tám tên trên Bách Chiến bảng, còn được hoàng thất Tinh Vân và Long gia ngũ giai trợ giúp.

Miêu gia cũng không phải là kiêng dè gì Long Ngạo và gia tộc sau lưng hắn, mà là kiêng kỵ hoàng thất Tinh Vân và Long gia ngũ giai.

Cho tới giờ khắc này, Miêu gia đều không rõ hoàng thất Tinh Vân và Long gia ngũ giai rốt cuộc là có ý gì, nếu mình đi trả thù, hoàng thất Tinh Vân và Long gia ngũ giai có thể không nhúng tay vào việc này hay không?

Kiêng dè như vậy nên Miêu gia nghĩ ra một biện pháp, đó chính là phái Miêu Hạ ra quyết đấu với Long Ngao một cách công bằng, tìm cách chém chết đối phương, cho dù đến lúc đó hoàng thất Tinh Vân và Long gia ngũ giai có chỗ không vui, tin rằng cũng không thể làm gì.

Hai người đều là Nhất Tuyền Thiên, một người đứng thứ bảy mươi tám, một người đứng thứ tám mươi hai trên Bách Chiến bảng, hình như Miêu gia quá đề cao Miêu Hạ mà đánh giá thấp thực lực Long Ngao.

"Nếu đúng thì thế nào?"

"Rất tốt, ta tên là Miêu Hạ, bây giờ ta chính thức khiêu chiến ngươi, ngươi có dám ứng chiến không?"

"Miêu Hạ, ngươi ý vào Miêu gia khi dễ huynh đệ của ta, có phải có chút không coi trọng ta hay không?"

Đúng lúc này, Âu Dương Phi mang theo hai vị cao thủ diễn hóa từ cách đó không xa đi tới, thân là Thái tử hoàng thất Tinh Vân, cho dù Âu Dương Phi thực lực không bằng Miêu Hạ, nhưng chỉ cần chỗ dựa sau lưng này cũng đủ để cho Âu Dương Phi cường thế.

"Thái tử điện hạ, người này cắt mất lưỡi và chặt đứt hai tay của đệ đệ ta, thù này không báo ta nuốt không trôi con tức này."

Miêu Hạ đương nhiên biết rõ Âu Dương Phi đã ra mặt thì nhất định là đại diện cho hoàng thất Tinh Vân. Quả nhiên là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, nhưng Miêu Hạ đã có kế sách ứng đối, đó chính là khiêu chiến công bằng, chỉ cần đối phương ứng chiến thì mình có cách để giết đối phương.

"Việc này ta đã điều tra qua, là đệ đệ của ngươi chọc ghẹo thê tử của Long Ngao trước, Long Ngao chỉ là phòng vệ chính đáng thôi."

"Phòng vệ chính đáng?"

Xem ra trước mặt Thái Tử, giọng Miêu Hạ cũng có chút lạnh lùng, bởi vì hắn có thể rõ ràng cảm nhận được Âu Dương Phi quyết tâm trợ giúp đối phương, không tiếc đụng chạm với Miêu gia.

Cũng vì thế, Miêu Hạ mới cảm thấy rất ngạc nhiên, không biết vì sao hoàng thất Tinh Vân lại coi trọng một tên mao đầu tiểu tử(*) như thế.

"Long Ngao, ta còn tưởng rằng ngươi đến cỡ nào, ta còn sợ không đánh nổi ngươi, thì ra ngươi cũng chỉ là một rùa đen rút đầu, nếu ngươi đã không dám ứng chiến, sau này cứ coi ngươi là con rùa đi."

Nghe được chuyện đó, sắc mặt Âu Dương Phi cũng có chút khó coi, thâm ý của Miêu Hạ hằn quá rành mạch, cố ý nói như thế chính là muốn dụ Long Ngao mắc câu.

Không đợi Âu Dương Phi nói tiếp, Long Ngao bước ra một bước, lạnh lùng đáp lại Miêu Hạ:

"Ta ứng chiến, nhưng ta có điều kiện."

Ta ứng chiến?

Đối phương rút cuộc cũng ứng chiến, trong nội tâm Miêu Hạ lập tức vui vẻ, hắn có chút vội vàng nói ra:

"Điều kiện gì?"

"Chúng ta chiến một trận sinh tử tất cả do số trời, ta hi vọng việc này đừng liên quan đến gia tộc của đôi bên."

"Không thành vấn đề, mười ngày sau ta và ngươi tới bên ngoài hoàng cung chiến một trận sinh tử, hi vọng ngươi không chạy trốn!"

Trên mặt Miêu Hạ tỏ rõ vẻ xem thường và coi rẻ Long Ngao, trong mắt Miêu Hạ, phế vật trước mắt này căn bản không phải địch thủ của mình.

Nhìn thấy Miêu Hạ đã rời đi, Âu Dương Phi có chút lo lắng, nói ra:

"Long huynh đệ, ta biết rõ ngươi tự tin có thể đánh bại Miêu Hạ, nhưng ngươi có chỗ không biết, ba năm trước Miêu Hạ tương trợ cho Miêu gia bắt được một con linh thú Tiên Thiên, cho nên bây giờ một người một thú liên thủ thì uy lực sẽ tăng lên gấp đôi, trừ phi là cao thủ diễn hóa, nếu chỉ là Nhất Tuyền Thiên thì rất khó có người là địch thủ của Miêu Hạ."

Linh thú?

Long Ngao rất hiếu kỳ, hỏi:

"Âu Dương đại ca, Miêu Hạ đã cường đại như thế, vì sao trên Bách Chiến bảng chỉ đứng thứ tám mươi hai?"

Diễn hóa thì đã không có địch thủ? Đã như vậy, bài danh của Miêu Hạ vì sao lại thấp như thế, thậm chí còn dưới cả Long Phong Tử và Cuồng Ngao.

"Long huynh đệ, ngươi có chỗ không biết, truy đuổi trên Bách Chiến bảng không thể dựa vào sự tương trợ của linh thú, phải dựa vào thực lực của bản thân, cho nên khi Miêu Hạ không có linh thú tương trợ thì không cách nào gia nhập vào những thứ hạng cao trên Bách Chiến bảng được."

Thì ra là thế.

Long Ngạo cũng không vì vậy mà lùi bước, nếu như run sợ thì hôm nay hắn đã không đi tới bước này. Sắc mặt hắn kiên định, nói ra:

"Ta nhất định sẽ đánh bại Miêu Hạ."

Mặc dù không có nhiều điểm chung với Long Ngạo, nhưng Âu Dương Phi vẫn rất hiểu tính cách đối phương, dù sao có thể kiên trì mười năm, người bình thường căn bản không cách nào làm được. Gật gật đầu, Âu Dương Phi nói ra:

"Mười ngày sau ta sẽ đích thân có mặt ở đó, Long huynh đệ, mặc kệ người thắng hay thua, ta đều sẽ ủng hộ người vô điều kiện."

(*) Tiểu tròng đại giới: Trùng phạt ít nhưng cảnh cáo nhiều.

(*) Đầu mâu: Một binh khí có cán dài mũi nhọn, rất nguy hiểm. Ở đây ý nói là Miêu gia sẽ tìm đến gia tộc của Long Ngạo để trả thù, giống như câu: "Chĩa mũi dùi".

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Long vũ giả

Đối với ý tứ của Âu Dương Phi, Long Ngạo đương nhiên biết rõ ràng mạch.

Mười ngày sau sẽ chiến một trận sinh tử.

Vì thế Long Ngạo không rời khỏi Tinh Vân thành, mà đi tìm một cái khách điểm(*), tạm thời ở lại.

"Chủ nhân, Tử Dực Huyết Kim Sư đã luyện hóa xong, sau đó ta sẽ từ từ đưa vào trong cơ thể người."

Gật gật đầu, Long Ngạo rất vui, bởi vì có Long Phúc và Long ẩn trong không gian Huyết Trì, bất kể là linh thú, linh hồn gì, chỉ cần bị để vào Huyết Trì thì đều có thể luyện chế ra năng lượng thuần khiết.

Dựa vào này nguồn năng lượng thuần khiết mà tu vi của hắn không ngừng tăng lên. Tuy nhiên Long Ngạo cũng hiểu rõ một chuyện, Tử Dực Huyết Kim Sư cô động xuất ra năng lượng, nhưng không thể thoát cái mà hấp thu toàn bộ, nếu không cẩn thận sẽ tự bạo mà vong(*).

Cũng không có chuyện tu luyện trong thời gian ngắn mà đột phá được cảnh giới hiện hữu, đó dường như là một chuyện không thể nào.

Long Ngạo bắt đầu khai mở lò luyện đan. Hắn đã đạt được thú đan của Tử Dực Huyết Kim Sư, còn mua tất cả tài liệu luyện chế hoàn hồn đan, thuê trọn khách điểm là để tránh bị người khác quấy rầy.

Long Ngạo tạo lò đan cực lớn, phía dưới lửa lớn hùng hực vô cùng nguy hiểm, Long Ngạo đem thú đan để vào trong lò đan trước, bắt đầu luyện chế.

Long Ngạo biết rất rõ cơ hội chỉ có một, hắn chỉ có một viên thú đan của Tử Dực Huyết Kim Sư, một khi luyện chế thất bại, muốn luyện chế lại một lần nữa cũng khó có khả năng, cho nên hắn cẩn thận từng li từng tí, dồn toàn bộ tâm trí vào việc luyện đan.

Không biết có phải là thiên tài luyện đan hay không, Long Ngạo chỉ cần nửa canh giờ ngắn ngủi đã luyện chế thành công đan phôi. Hắn lấy tất cả các nguyên liệu khác cho vào lò cùng đan phôi, bắt đầu luyện chế hoàn hồn đan.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Chuyện Long Ngạo của Lôi Vân thành khiêu chiến thiên tài Miêu Hạ của Miêu gia đã truyền khắp cả Tinh Vân thành, cộng thêm việc Miêu gia tận lực tuyên truyền, tất cả mọi người đều khinh bỉ Long Ngạo, cho rằng mao đầu tiểu tử tới từ Lôi Vân thành kia không biết trời cao đất rộng, lại muốn khiêu chiến thiên tài Miêu gia?

Nhưng những sự tích của Long Ngạo không biết bị ai truyền ra mà tất cả mọi người cũng đều biết được.

Thiếu niên này chỉ qua mấy tháng ngắn ngủi là đạt được cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa còn gia nhập hàng ngũ bảy mươi tám vị trên Bách Chiến bảng, thậm chí nếu so với Miêu Hạ còn cao hơn bốn lần, đây rốt cuộc là gì?

Nhưng linh thú của Miêu Hạ hợp nhất lại quá mức cường đại, nếu không phải Bách Chiến bảng không cho phép mượn nhờ sức mạnh linh thú, tin rằng thứ tự của Miêu Hạ tại Bách Chiến bảng còn có thể tiếp tục tăng lên, nhất định có thể vượt qua thứ hạng bảy mươi tám.

Chính vì như thế, tất cả mọi người đều không có thiện cảm với Long Ngạo, cho rằng hai người chiến một trận thì Long Ngạo chỉ là tự tìm đường chết.

Đối với sự khinh bỉ và xem thường của những người khác, Long Ngạo căn bản không để trong lòng, suốt mười năm nhận hết lăng nhục, hấn đều có thể kiên trì, huống chi là hiện tại.

"Long Ngạo, gia chủ muốn gặp ngươi."

"Long Mạc tiền bối, có chuyện gì hay sao?"

Long Ngạo rất hiếu kỳ, không biết gia chủ của Long gia ngũ giai vì sao lại vội vã muốn gặp mình như thế.

"Hừ, Long Ngạo, ta biết rõ ngươi có chút không muốn đi, nhưng gia chủ vô cùng muốn gặp ngươi, hi vọng lần này ngươi cho ta chút mặt mũi, nếu không ta trở về không có cách nào ăn nói với gia chủ."

Nói thật, lúc này Long Ngạo đúng là không muốn tới Long gia ngũ giai, nhưng cũng không có cách nào khác, trước kia Long Mạc đã giúp hắn, nếu cố ý không đi thì hình như có chút không phải.

Bất đắc dĩ lắm Long Ngạo chỉ có thể gật đầu đáp ứng nói:

"Đã như vậy, ta sẽ đi!"

Sắc mặt Long Mạc vui vẻ hẳn lên, nói:

"Tốt, bây giờ chúng ta xuất phát thôi."

Nói xong, Long Mạc đưa Long Ngạo đi về phía Long gia ngũ giai. Với tư cách là một trong ngũ đại Cự Đầu Tinh Vân thành, thực lực và nội tình Long gia ngũ giai rất lớn mạnh, kể cả Lưu Vân Tông cũng không cách nào chống lại được. Đây chính là thực lực của Long gia ngũ giai.

Nơi tọa lạc của Long gia ngũ giai ở Tinh Vân thành là khu vực xa hoa nhất, phủ đệ cực lớn, đủ để dung nạp mấy vạn người. Bước vào Long gia, Long Ngạo cũng có chút kinh ngạc, cùng là Long gia mà vì đẳng cấp cao thấp nên chênh lệch lại to lớn như thế.

Trên đại đường của Long gia.

Long Ngạo tiến vào đại đường Long gia, nhìn thấy cả đại đường chỉ một người ngồi, không hề nghi ngờ, đó chính là Long Doanh gia chủ của Long gia ngũ giai. Long Mạc nói ra:

"Gia chủ, Long Ngạo đến rồi, ta đi trước đây."

"Ngươi đi đi!"

Đại Hán trung niên ngồi đó phát ra giọng nói uy nghiêm, thân là gia chủ Long gia ngũ giai, người đứng đầu nắm giữ mọi uy quyền, cho dù ngồi ở đâu cũng có thể uy hiếp người khác.

Long Mạc đi rồi, cả đại đường Long gia chỉ còn lại có hai người Long Ngạo và Long Doanh.

"Long Ngạo, mười năm trước nội kinh tuần hoàn thất bại, suốt mười năm nhận hết lăng nhục và chế ngạo, chẳng những không buông bỏ, ngược lại một mực kiên trì và cố gắng, mười năm sau tu vi đột nhiên tăng mạnh, mấy tháng ngắn ngủi liền thành công đại đạo cảnh giới Nhất Tuyến Thiên, hơn nữa liên tục chiến thắng địch thủ, nhất lộ cao cao mạnh tiến(*), tiến vào hạng thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến bảng, không biết ta có nói sai gì không?"

Cũng không có chút ngạc nhiên nào, Long Ngạo biết với thực lực của Long gia ngũ giai, muốn biết chuyện của mình quả thực quá dễ dàng.

"Đúng vậy."

"Mặc kệ thiên phú và tiềm lực ngươi như thế nào, chỉ với việc ngươi kiên trì và không buông bỏ như thế, ta rất kính nể."

Long Ngạo cười cười, cũng không nói chuyện.

"Ngồi đi."

Long Ngạo cũng không có chút nào khách khí, ngồi xuống rồi hỏi:

"Không biết tiền bối gọi tiểu bối tới đây là có chuyện gì?"

"Long Ngạo, gia tộc Long thị chính là một trong những thế lực cường đại nhất đại lục, mà gia tộc Long thị chúng ta cũng chia làm chín đại đẳng cấp, chắc ngươi có lẽ không biết, ba cấp phía dưới Long gia, kỳ thật đều chưa tính là một phần chính thức của gia tộc Long thị."

Chuyện này là ý gì?

Long Ngạo rất hiểu kỳ, không biết vì sao Long Doanh phải tự mình nói ra những lời này.

“Chỉ khi đạt tới trên Tam giai thì gia tộc Long thị mới có thể tiến vào Long cốc, thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể, từ đó mới tìm được đồng minh của mình mà trở nên cường đại nhất đại lục, chính là cảnh giới Long Vũ Giả.”

Long Ngạo quả thật không hề biết đến chuyện mà Long Doanh vừa nói, Tam giai Long gia mới có thể tiến vào Long cốc, lựa chọn đồng minh của mình, từ đó trở thành Long Vũ Giả.

Cự Long chính là cảnh giới cường đại nhất tồn tại trong thiên địa, khó trách gia tộc Long thị có thể trở thành thế lực cường đại nhất của đại lục, thì ra còn có nguyên nhân như vậy.

"Tiền bối có lời gì cứ việc nói thẳng."

"Tốt, chúng ta ở phía dưới Long gia Tam giai nên đều hi vọng riêng gia tộc mình có thể xuất hiện một vị Long Vũ Giả, nếu được như vậy thì có thể dẫn đầu gia tộc tiến vào gia tộc Long thị, mà ta lần này tìm người cũng muốn cho người thử xem."

“Thử cái gì?”

"Chuyện này có rất ít người biết, một tháng trước ta vô tình tìm được một cách có thể tiến vào Long cốc. Tuy nhiên đây là việc trọng đại, một khi bị gia tộc Long thị biết thì chúng ta đều phải chết."

Long Ngạo ngay lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Long Doanh, chẳng lẽ là muốn để cho mình tiến vào Long cốc?

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết gia tộc Long thị không cho phép, tùy tiện tiến vào Long cốc thì sẽ gặp phải hậu quả thế nào. Vừa rồi Long Doanh cũng đã nói, cần phải đạt trên mức Tam giai Long gia mới có thể tiến vào Long cốc, tìm được đồng minh thuộc về mình, một khi mình tùy tiện tiến vào Long cốc, nhất định sẽ gặp phiền toái.

(*) Khách điểm: khách sạn, nhà trọ.

(*) Tự bạo mà vong: Tự mình làm mất mạng của mình.

(*) Nhất lộ cao cao mạnh tiến: Ý của câu này là một đường thẳng mà thẳng tiến một cách mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Điều kiện

Trong gia tộc Long thị, chỉ có gia tộc Long gia tam giai trở lên mới có thể tiến vào Long cốc tìm kiếm đồng minh.

Long gia ngũ giai căn bản không có tư cách vào trong Long cốc.

Long Ngạo cũng rất kinh ngạc về vận khí của Long Doanh, rõ ràng có thể tìm được đường vào Long cốc.

Long Ngạo rất hiểu suy nghĩ trong nội tâm của Long Doanh, dù sao Long cốc dự hoặc(*) như vậy, thật sự khó có thể kháng cự, một khi có đệ tử trở thành Long Vũ Giả, không chỉ mình có thể nhất phi trùng thiên, mà còn có thể dẫn đầu gia tộc tấn cấp.

Tuy nhiên, thời cơ và nguy hiểm là ngang nhau, chỉ cần có chút bất cẩn sẽ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

"Long Ngạo, vì cơ duyên nào đó mà trước đây lão tổ tông của gia tộc Long thị chúng ta và tổ tiên Long cốc có ước định, phạm là đệ tử có được huyết mạch của Long thị, khi tiến vào Long cốc mới không bị công kích, nếu những người khác thì..."

Long Ngạo đương nhiên hiểu rõ điểm này.

"Tiền bối, tiểu bối muốn hỏi, đại lục rốt cuộc có mấy Long cốc?"

"Chỉ có một Long cốc thôi, mà ta cũng tỉ mỉ nghiên cứu con đường này rồi, nếu ta không nhầm thì thông đạo này hẳn là có người miễn cưỡng đã thông, theo thời gian dài như vậy, con đường này chỉ cho phép ba người tiến vào."

"Tiền bối, thứ cho tiểu bối mạo muội hỏi một câu, nếu như chỉ có ba người tiến vào Long cốc, vì sao lại cho tiểu bối một chỗ để vào bên trong?"

Long Ngạo một mực không tin chuyện tự dung có một đĩa bánh từ trên trời rơi xuống, đồng thời biết rõ, số người được vào Long cốc quan trọng như thế, Long gia ngũ giai vì sao lại dễ dàng cho mình một chỗ như vậy? Nếu hần chỉ đơn giản tin tưởng ngay lời của Long Doanh thì thực sự là đồ ngốc rồi.

"Long Ngạo, tin rằng ngươi cũng là người thắng thần, cho nên ta nghĩ thông suốt rồi mới nói thắng."

Chính là vấn đề này.

"Chỉ vẹn vẹn có ba người mà ngươi đã chiếm một, khi các ngươi tiến vào Long cốc thì chuyện sống chết của các ngươi sẽ không liên quan gì tới ta và gia tộc nữa. Trường hợp ngươi có thể trở thành Long Vũ Giả, ngươi chỉ cần đáp ứng cho ta một chuyện là được, thế nào?"

Tuy là người thắng thần, nhưng Long Ngạo rất không hài lòng với kiểu trả lời thật đến sỗ sàng này, nhưng hần vẫn thấy thích sự thắng thần của Long Doanh.

"Xin tiền bối cho biết điều kiện."

"Nếu ngươi có thể trở thành Long Vũ Giả, mặc kệ ngươi về sau đi đến đâu cũng không được phép quên Long gia ta, hơn nữa phải nghĩ biện pháp làm cho chúng ta tấn cấp, kém nhất cũng tấn cấp trở thành Long gia tam giai, như thế nào? Chỉ cần ngươi đồng ý điều kiện này, ta sẽ đưa ngươi vào danh sách người tiến vào Long cốc."

Long Ngạo cũng không trả lời ngay, mà Long Doanh cũng không hỏi nữa.

Tương trợ Long gia ngũ giai tấn cấp trở thành Long gia tam giai?

"Đúng, nếu chúng ta gặp chuyện thì ngươi phải tương trợ."

Nhìn chằm chằm lên mặt Long Doanh, Long Ngạo biết rõ, cơ hội như vậy đối với mình chính là ngàn năm có một, nói không chừng, đến quý mới biết để tiến vào Long cốc phải chờ tới năm nào tháng nào.

"Tiền bối, tiểu bối còn có vấn đề muốn hỏi, con đường mà ba người chúng ta tiến vào Long cốc, có phải là sau đó sẽ tự động đóng lại hay không?"

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ nếu con đường này mở ra được thì căn bản Long gia ngũ giai không cần đến mình.

"Đúng vậy, cho nên lần này là cơ hội duy nhất của chúng ta, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại."

"Tốt, tiền bối, tiểu bối đồng ý với người, chỉ cần tiểu bối có thể còn sống rời khỏi Long cốc, hơn nữa trở thành Long Vũ Giả, ngày sau Long gia ngũ giai có việc, tiểu bối nhất định sẽ ra mặt, về chuyện trợ giúp gia tộc tấn cấp trở thành Long gia tam giai thì tiểu bối không dám cam đoan, chỉ có thể nỗ lực hết sức."

"Không thành vấn đề."

Cứ như vậy, Long Ngạo tiến vào Long cốc một mình, mà hần cũng biết rõ lần này là một mình đối mặt, mặc kệ chuyện gì xảy ra, nắm chắc cơ hội vẫn tốt hơn. Dù sao ngoài thông đạo này, muốn thông qua những phương pháp khác tiến vào Long cốc thì càng khó khăn hơn, gia tộc Long thị chính là trở ngại lớn nhất.

"Long Ngạo, ngươi phải nhớ kỹ, chuyện thông đạo đến Long cốc tuyệt đối không thể để người khác biết, nếu không chúng ta đều phải chết."

"Tiểu bối hiểu rõ."

"Mười ngày sau, chờ ngươi giải quyết xong Miêu Hạ, ta sẽ sắp xếp để ngươi tới trước cửa thông đạo Long cốc."

"Không có vấn đề, mười ngày sau tiểu bối sẽ lại đến."

Nói xong, Long Ngạo đứng dậy rời đi.

"Gia chủ, đem toàn bộ ba suất cho người này, có phải có chút không đáng hay không?"

Khoát khoát tay, trên mặt Long Doanh tràn ngập vẻ lạnh lùng, nói ra:

"Kẻ này không thể coi là tầm thường được, mười năm lạnh lẽo làm phế vật, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi lại có thể đột phá Nhất Tuyến Thiên, ngầm lại việc này cảm giác có chút kỳ quái, cho nên ta phải đánh cược một lần, việc tiến vào Long cốc thì kể cả là Long gia tam giai trở lên cũng chưa hẳn một trăm phần trăm thành công."

"Nếu như kẻ này thực sự thành công, chúng ta chẳng phải không lấy được gì sao?"

"Hừ, dựa vào người không bằng dựa vào mình, chỉ khi nào đồ vật thực sự là của mình thì mới yên tâm được. Ta đã an bài đầu vào đó rồi, hi vọng lần này là một cơ hội tốt với chúng ta."

Rời khỏi Long gia, Long Ngạo tìm một quán rượu, lẳng lặng ngồi bên cửa sổ. Nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra, hắn cảm thấy cái gì là Long cốc, Long Vũ Giả hình như đến quá mức dễ dàng, thật giống như đĩa bánh từ trên trời rơi xuống.

Long gia ngũ giai có thể có âm mưu gì không?

Không biết vì cái gì, trong nội tâm Long Ngạo luôn có loại dự cảm không tốt, nhưng chuyện đã định, chỉ có thể cẩn thận ứng phó thôi, nói không chừng lần này mình thật sự gặp được một thời cơ tốt, một khi thành công sẽ có thể trở thành Long Vũ Giả.

Mười ngày sau.

Long Ngạo biết rõ, chuyện duy nhất phải làm bây giờ chính là trận chiến mười ngày sau, một khi chiến thắng có thể thuận lợi tiến về thông đạo Long cốc.

Thời gian mười ngày chớp mắt đã trôi qua.

Ngày hôm nay, bên ngoài hoàng cung người người tấp nập, vô số người đều muốn xem kịch vui, dù sao hai người đều là nhân vật trên Bách Chiến bảng, trong đó Miêu Hạ thì vinh dự là người mạnh nhất Nhất Tuyến Thiên, nhân thú hợp nhất, uy lực vô cùng.

Bên ngoài hoàng thất, không biết từ khi nào đã dựng một tòa lôi đài sinh tử rất lớn, không chỉ có hoàng thất, kể cả tứ đại gia tộc khác cũng xuất hiện toàn bộ, đều muốn quan sát trận chiến này. Trên mặt mỗi người Miêu gia đều tràn ngập tự tin, hình như căn bản không đem Long Ngạo để vào mắt.

Trên lôi đài sinh tử.

Long Ngạo và Miêu Hạ nhìn chăm chăm vào nhau, trên thân thể hai người đều tỏa ra chiến ý cường đại, mặc dù chưa khai chiến nhưng hai luồng chiến ý đã không ngừng hung hăng va chạm nhau.

Đứng bên cạnh Miêu Hạ là một con Hắc Lang hình thể cao lớn. Đó chính là Phong Ma Sói, linh thú Tiên Thiên, tốc độ và công lực đều rất cường đại. Đứng là chỉ cần dựa vào Phong Ma Sói này, Miêu Hạ có thể nói là không bao giờ thất bại trong cùng cảnh giới Nhất Tuyến Thiên.

“Phi nhi, đây chính là Long Ngạo mà con hết lòng đề cử đó sao?”

Trên tường thành hoàng thất, một người đàn ông trung niên mặc áo bào màu vàng, lộ ra vẻ uy nghiêm, giống như cười mà không phải cười, hỏi Âu Dương Phi.

Lúc này Âu Dương Phi cung kính đứng bên cạnh, nói ra:

"Phụ hoàng, người này đúng là Long Ngạo, mười năm kiên trì, bằng sự nỗ lực rất cuộc đã thành công, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã phát triển đến trình độ như vậy. Phụ hoàng, kẻ này thiên phú và tiềm lực thực sự rất lợi hại, nếu chúng ta có thể sử dụng hắn, con tin tưởng sẽ có trợ giúp rất lớn đối với hoàng thất chúng ta."

"Trợ giúp?"

Hoàng đế Tinh Vân cười cười, không biết biểu hiện trên mặt rốt cuộc là có ý gì, mà Âu Dương Phi cũng không dám nói tiếp nữa.

(*) Dự hoặc: Cám dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Một đao ứng vạn đao

"Long Ngạo, đừng nói ta khi dễ ngươi, nếu như ngươi cũng có linh thú trợ giúp, bây giờ có thể triệu hoán(*) ra đi."

Nghe Miêu Hạ nói như vậy, trong nội tâm tất cả mọi người đều vô cùng khinh bỉ, coi hắn như hạng vô sỉ, hèn hạ. Dù sao ai nấy đều biết, Miêu Hạ có đồng minh linh thú, trong tầng lớp võ giả Nhất Tuyến Thiên dường như là vô địch.

Nhưng sự thật chính là như thế.

"Nói nhảm quá đi." - Long Ngạo nói

"Long Ngạo, ngươi thực rất cuồng vọng, trong vòng mười chiêu ta sẽ cho ngươi biết, giữa chúng ta thực lực sai biệt rốt cuộc là lớn đến bao nhiêu."

Không đợi Miêu Hạ nói hết lời, Long Ngạo đã ra tay, hấn bước lên nhanh như một mũi tên, thân thể thoát ra, người chưa tới thì chỉ lực cường đại của Thiên Huyền chi đã xuyên thấu không gian vọt tới.

Miêu Hạ không bối rối chút nào, hấn tay không tác sát cùng với Phong Ma Sói tay nắm tay mười(*) ứng phó Thiên Huyền chi. Tốc độ của Phong Ma Sói vô cùng nhanh, chỉ kịp nhìn thấy tàn ảnh, thân thể nó đã lên đến sau lưng Long Ngạo, mở một vòng cung từ phía trái sau lưng hấn, tạo thành thế tiền hậu giáp kích(*)

Nhân thú liên thủ, bản thân Miêu Hạ đã chiếm ưu thế rất lớn, nhưng ở thế giới người ăn người này, người thắng làm vua người thua làm giặc, chi cần thắng thì còn ai dám khinh bỉ người?

Không dám có chút chủ quan, Long Ngạo nghiêng người tránh sang một bên, Hoàng Tuyền cửu liên kích xuất ra, chín luồng quyền tăng tăng điệp điệp lập tức hội tụ thành một đôn quyền kinh cường đại.

Tốc độ của Long Ngạo mặc dù cũng cực kì nhanh, quyền kinh cường đại cũng không kém hung hăng nện lên thân Phong Ma Sói, nhưng bởi vì tốc độ của Phong Ma Sói thật sự quá nhanh, quyền kinh nhìn có vẻ như nện lên thân Phong Ma Sói, kì thực lại chỉ nện vào tàn ảnh lưu lại phía trên nó mà thôi.

Trong nội tâm Long Ngạo chợt thấy kinh hãi, Phong Ma Sói tốc độ quả thực quá nhanh.

Sinh tử ở trận chiến trên lôi đài dường như cũng mang lại cảm giác sinh tử cho người xem ở dưới. Vô số người như ngừng thở, con mắt nhìn chăm chăm lên lôi đài, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Trên tường thành Hoàng thất.

"Phong nhi, nghĩ cách đi, tận lực lôi kéo kẻ này."

Nghe được lời của phụ hoàng, Âu Dương Phi hình như có chút ngạc nhiên, gật gật đầu, nói ra:

"Vâng, thưa phụ hoàng."

Chiến đấu trên lôi đài sinh tử rất nhanh đã trở nên kịch liệt, một chiêu thiên biến vạn hóa, gần ba chiêu mà giống như đã đấu ba mươi chiêu. Sinh tử chỉ trong tích tắc, chỉ cần hơi có chút không cẩn thận, lập tức sẽ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

"Long Ngạo, hôm nay ngươi phải chết."

Trải qua gần ba chiêu, Long Ngạo đã biết rõ uy lực nhân thú liên thủ của đối phương, Huyết âm Cuồng đao xuất hiện trong tay hấn, Hoàng Tuyền cửu liên kích xuất ra, chín luồng đao rất nhanh chồng lên nhau, lập tức bổ ra.

Kinh thiên đao mạng, vạch phá phía chân trời.

Kinh thiên đao mạng không ngừng bổ tới những hình ảnh còn lưu lại trên không, nhưng vì tốc độ của Miêu Hạ và Phong Ma Sói quá nhanh nên rốt cuộc đao mạng của Long Ngạo chỉ có thể bổ tới từng đạo tàn ảnh.

Tốc độ.

Trong nội tâm Long Ngạo biết rất rõ, muốn chiến thắng uy lực nhân thú liên thủ của đối phương chỉ có một biện pháp, đó chính là dùng tốc độ áp chế tốc độ.

Nhưng tốc độ của mình có thể áp chế được tốc độ đối phương sao?

Nếu chỉ là Miêu Hạ, Long Ngạo có mười phần tin tưởng trong vòng mười chiêu có thể đánh bại đối phương, nhưng khi cộng thêm Phong Ma Sói thì tình huống hoàn toàn khác, dù sao khi có Phong Ma Sói hấn cũng không thể toàn tâm toàn ý công kích Miêu Hạ được.

Long Ngạo hiểu rõ một điểm, đó chính là theo thời gian chiến đấu sẽ ngày càng trở nên ác liệt, tỷ lệ hấn chiến bại sẽ rất lớn.

Hoàng Tuyền cửu liên kích không thành công đánh bại đối phương, Long Ngạo liền tung ra thức thứ hai của Huyết Âm Bát Thức, Phệ Tâm chương băng lạnh phóng ra.

Bốn phía lập tức bị đao mạng khủng bố phong bế, vì thế, Phong Ma Sói và Miêu Hạ muốn dùng tốc độ nhanh để thủ thắng hình như đã trở nên khó khăn, nhưng Long Ngạo muốn dựa vào Huyết Âm Bát Thức để thắng đối phương cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Phệ Tâm chương lạnh như băng.

Đao mạng tứ tán. Chỉ một chút sơ suất, Miêu Hạ và Phong Ma Sói đã lập tức bị đao mạng chém trúng. Phệ Tâm chương băng lạnh khủng bố, một khi bị xâm nhập vào cơ thể lập tức sẽ tràn đến chiếm lấy linh hồn, tâm mạch với tốc độ vô cùng nhanh.

Trong nội tâm Miêu Hạ chợt kinh hãi, tốc độ của Phong Ma Sói chậm lại dần, nó phải phân chia ra một phần ba nội lực, ngăn cho đao mạng khủng bố không chiếm lấy linh hồn và tâm mạch mình.

Long Ngạo kiêu dè nhất là tốc độ của nhân thú, Miêu Hạ và Phong Ma Sói tốc độ đã giảm bớt, coi như là cho hấn cơ hội ngàn năm có một. Long Ngạo cầm Huyết âm Cuồng đao trong tay, một đao đón lấy một đao, đao sau mạnh hơn đao trước, đao mang xuất ra liên tục không ngừng chồng lên nhau.

Chiến đấu trên lôi đài sinh tử bỗng chốc nghịch chuyển, khiến cho tất cả mọi người không kịp phản ứng.

Trong nội tâm tất cả mọi người vẫn cho rằng Miêu Hạ và Phong Ma Sói liên thủ nhất định có thể dễ dàng đánh bại đối phương, nhưng hiện tại thì sao?

Chiến đấu nghịch chuyển, trong ánh mắt mọi người đều là vẻ sợ hãi cùng thán phục, Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo thật giống như từ thần giáng xuống, đừng nói là Miêu Hạ và Phong Ma Sói, kể cả người ở bốn phía dưới lôi đài đều toát mồ hôi lạnh, lo sợ thay cho một người một thú.

"Phong Ma Sói, Toàn phong trăm!"

Miêu Hạ từng bước bị ép sát, một mặt phải chống lại sự thôn tính của Phệ Tâm chủng trong cơ thể, một mặt phải chống lại đao mang của đối phương vẫn đang không ngừng bổ ra, khiến cho hấn phải sử xuất một chiêu cường đại nhất, chính là Toàn phong trăm.

Một mình Miêu Hạ căn bản không cách nào sử xuất được Toàn phong trăm, hấn phải liên thủ với Phong Ma Sói thì mới dùng được chiêu này.

Long Ngạo cũng sử xuất thức thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích và thức thứ hai Phệ Tâm chủng băng lạnh của Huyết Âm Bát Thức. Hấn dùng Cửu Chuyển luân hồi quyết, tập trung toàn bộ công lực vào trong hai tay, hung hăng sử xuất hai thức của Huyết Âm Bát Thức.

Chiêu thức mạnh nhất va chạm nhau.

Long Ngạo xuất ra Huyết Âm Bát Thức, Miêu Hạ và Phong Ma Sói sử xuất Toàn phong trăm.

Hình như biết rõ chuyện gì sẽ phải xảy ra, tất cả mọi người dưới lôi đài sinh tử đều lùi lại một bước, nếu có người thắng lập tức sẽ quay người rời đi. Dù sao những chiêu thức mạnh nhất của võ giả Nhất Tuyến Thiên tằm đó va chạm nhau, chỉ cần là khí tức thì cũng có thể làm bị thương người bình thường.

Trên tường thành hoàng thất, hai mắt Hoàng đế Tinh Vân bộc phát ra kim quang. Nhìn thấy một mình thiếu niên dùng công lực kháng cự lại uy lực liên thủ của Miêu Hạ và Phong Ma Sói, trên mặt ông tràn ngập tán thưởng và chờ mong. Trước tình thế chiến đấu nghịch chuyển, bất cứ kẻ nào cũng đều muốn chờ xem kết quả.

"Phong nhi, con đi báo với Miêu gia, trong trận chiến này hai bên bất kể là ai thắng ai thua, hoặc là tử vong đi nữa Miêu gia đều không được ra tay, cũng không được tìm gia tộc Long Ngạo báo thù, nếu không sẽ chọc giận đến hoàng thất."

Âu Dương Phi càng thêm ngạc nhiên, nhưng trong nội tâm hấn hiểu rõ phụ hoàng đã chú ý tới Long Ngạo, thậm chí còn không ngại đụng chạm với Miêu gia. Bất kể như thế nào, Long Ngạo cũng là người mà mình đã hết lòng tiền cừ, Long Ngạo càng tốt thì mình càng có lợi.

Trên lôi đài sinh tử, hai bên đã sử xuất một chiêu mạnh nhất của mình. Kể từ lúc trận chiến mới bắt đầu tới nay mới trải qua gần năm chiêu, nhưng hai bên dường như đã không đợi được nữa, đều muốn nhanh chóng giành lấy thắng lợi.

Miêu Hạ và Phong Ma Sói đồng thời ra một chiêu Toàn phong trăm mạnh nhất, tốc độ Phong Ma Sói bỗng chốc tăng vọt, thậm chí đến tàn ảnh cũng không còn nhìn rõ. Nó bắt đầu không ngừng xoay tròn xung quanh Long Ngạo, tạo thành từng đạo gió lốc hình dáng đao mang, theo bốn phương tám hướng chém tới.

Long Ngạo thì dùng một đao ứng chiến với vạn đao, trăm khoanh vẫn quanh một đốm(*). Hấn sử xuất Huyết Âm Bát Thức hóa thành đao mang vô tận, hình thành khí trảo đao mang bao bọc xung quanh.

Hai bên đều sử xuất đao mang, không ngừng va chạm nhau khiến tia lửa bắn ra bốn phía. Khí tức mãnh liệt càng lúc càng tứ tán, nếu không phải hoàng thất đã chuẩn bị từ trước, phái ra cao thủ bố trí hạ khí trảo xuống bảo vệ, thì chắc chắn khi đao mang phát tán cũng sẽ mang tai bay vạ gió cho người dưới lôi đài.

(*) Triệu hoán: Triệu tập, gọi ra.

(*) Tay năm tay mười: Là chỉ động tác liên tục, không ngừng nghỉ.

(*) Tiền hậu giáp kích: Tấn công đồng thời cả phía trước và phía sau.

(*) Trăm khoanh vẫn quanh một đốm: Ý nói dù tình huống thay đổi Long Ngạo vẫn tập trung ứng phó, không lơ là.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tiến vào hộ quốc đường

Toàn phong trăm xuất ra như vô tận.

Đao mang cũng không ngừng chém tới lớp không khí mà Toàn phong trăm tạo ra.

Hai người không ngừng va chạm, Long Ngạo cùng Miêu Hạ đều dùng ra chiêu thức cực mạnh, có thể nói thắng bại đều ở một chiều này.

Áp lực cũng là động lực, từ trên không đè xuống. Long Ngạo mượn sức mạnh mà Long Phúc liên tục không ngừng truyền cho hắn, bắt đầu đưa linh lực tràn ngập vào khiêu huyết.

Trong cơ thể võ giả có tổng cộng một trăm lẻ tám cái khiêu huyết, khi linh lực tràn ngập xong, sẽ đạt tới cái gọi là Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong, kế tiếp sẽ phải ngưng luyện ra thể thuộc về mình, tiến hành biến đổi để trở thành võ giả Diễn Hoá.

Lúc trước Long Ngạo dựa vào cố gắng của mình, còn dùng thêm một chút đan dược, đã đưa linh lực tràn ngập mười hai cái khiêu huyết, vào lúc này, hắn phải dựa vào công lực của Long Phúc, cộng thêm áp lực từ trên nén xuống, chỉ trong mấy phút đã đưa linh lực tràn ngập mười hai cái khiêu huyết nữa, như vậy là hai mươi bốn khiêu huyết.

Thực lực của Long Ngạo vì thế tăng lên rất nhanh, Huyết âm Cuồng đao trong tay hắn đánh ra càng thêm điên cuồng, đao mang động trời.

Thế.

Thế độc hữu(*) của võ giả Diễn Hoá.

Nhưng thế của võ giả Nhất Tuyến Thiên và võ giả Diễn Hoá ngưng luyện ra, căn bản không giống nhau.

Mặc dù vậy, thế mà võ giả Nhất Tuyến Thiên có thể ngưng luyện ra, không cần nói tới thực lực, chỉ cần là khí thế không thôi cũng đã chiếm ưu thế hơn rất nhiều rồi.

"Thế!"

Cảm ứng được đối phương chuẩn bị phóng thích ra thế, Miêu Hạ thật giống như thấy quỷ vậy, hét âm lên.

Thế?

Dưới lời đài sinh tử, chín mươi chín phần trăm người xem không biết chữ "thế" trong miệng Miêu Hạ, nhưng võ giả lại biết rất rõ ràng, từng người hoảng sợ nhìn thiếu niên, hình như không ai tin tưởng thiếu niên này có thể lấy cảnh giới Nhất Tuyến Thiên ngưng luyện ra thế độc hữu của cao thủ Diễn Hoá.

Long Ngạo xuất ra thế, trong nháy mắt đã bắt đầu lật ngược tình thế. Huyết âm Cuồng đao trong tay hắn không ngừng xuất ra thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích cùng thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm.

Uy hiếp được Miêu Hạ, Long Ngạo liền nắm lấy cơ hội ngàn năm có một này, hắn lấy bản thân làm mồi, phóng một bước ra ngoài dương đông kích tây, dùng Băng Phong Phệ Tâm cùng đao mang khiếp không ngừng xâm lấn vào cơ thể Miêu Hạ.

Đao mang kinh khủng không ngừng cắn nuốt tâm mạch cùng linh hồn trong cơ thể Miêu Hạ, nếu như bình thường, Miêu Hạ liên thủ với Phong Ma Sói thì khẳng định có thể ngăn cản được dòng đao mang này thôn phệ.

Nhưng bây giờ Long Ngạo căn bản không cho một người một thú bất kỳ cơ hội nào, ngay khi họ phải toàn lực chống đối đao mang thôn phệ trong cơ thể, Long Ngạo liền ra tay.

Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích với chín dòng đao mang trong nháy mắt chồng lên nhau, hội tụ thành một luồng đao mang kinh thiên, hướng về phía một người một thú đánh xuống thật mạnh.

Trong nháy mắt, Miêu Hạ cùng Phong Ma Sói bị đao mang kinh thiên chặt ngang. Tất cả mọi người cùng ồ lên, chỉ một đao chém giết Miêu Hạ cùng Phong Ma Sói, khiến cho ai nấy tròn tròn mắt, hình như rất khó có thể tin nổi những gì vừa xảy ra trước mắt.

Miêu Hạ cùng Phong Ma Sói đã chết?

Tất cả mọi người đều biết, Miêu Hạ ở Bách Chiến bảng tuy rằng chỉ có hạng tám mươi hai, nhưng thực lực bản thân cộng thêm Phong Ma Sói tương trợ, coi như là võ giả Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong cũng không có khả năng chiến thắng Miêu Hạ, đây là thực lực của hắn.

Thế nhưng hiện tại thì sao?

Miêu Hạ cùng Phong Ma Sói chính xác bị một đao chém giết, nhưng điều làm mọi người khó hiểu là Miêu Hạ bị chém giết, nhưng người của Miêu gia không những không báo thù, ngược lại còn quay người rời đi. Rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chém giết Miêu Hạ cùng Phong Ma Sói, Long Ngạo đương nhiên không để lãng phí, mặc kệ nói như thế nào, Phong Ma Sói trước sau cũng là linh thú

Tiên Thiên, hấn bèn dùng Suru Hồn Thuật thu linh hồn Phong Ma Sói giao cho Long Phúc.

Long Ngạo không đứng lâu ở lối đài sinh tử, hấn xoay người rời đi rất nhanh. Cho tới lúc này, người xung quanh vẫn chưa tản đi, kẻ nào cũng đều ngoác nhìn hai xác chết trên lối đài sinh tử.

"Long huynh đệ, phụ hoàng muốn gặp ngươi."

Hoàng đế Tinh Vân?

Long Ngạo bỗng nhiên cảm thấy hoài nghi, Âu Dương Phi nói tiếp:

"Long huynh đệ, ngươi yên tâm, vừa nãy phụ hoàng đã để ta tìm Miêu gia, Miêu Hạ chết sẽ không dính dáng đến gia tộc của ngươi, có hoàng thất chúng ta ở đây, Miêu gia sẽ không dám đối đầu với ngươi nữa."

Trên lối đài sinh tử đánh một trận sống chết, cho dù thắng hay thua cũng không thể báo thù.

Trong lòng Long Ngạo rất rõ ràng, nếu không phải là Long gia ngũ giai cùng hoàng thất Tinh Vân ra mặt bảo hộ, mình chém chết Miêu Yêu, Miêu Hạ, Miêu gia sao có thể bỏ qua được, chưa nói tới thiên phú và tiềm lực của Miêu Yêu, Miêu Hạ, thực lực của Miêu gia mạnh đến thế nào thì ai cũng đều đã biết.

Chính vì như thế, Long Ngạo gật đầu, nói ra:

"Xin nhờ Âu Dương đại ca dẫn đường."

"Long huynh đệ, không có việc gì, phụ hoàng vô cùng coi trọng ngươi, đi theo ta."

Long Ngạo đương nhiên sẽ không lo lắng, bởi vì hoàng thất Tinh Vân muốn đối phó hấn căn bản không cần phiền phức như thế, dù sao lấy thực lực của mình cùng bối cảnh gia tộc, trong mắt hoàng thất Tinh Vân thật không đáng kể chút nào.

Hoàng thất Tinh Vân rất là khí thế, liếc nhìn lại khắp nơi đều có tường cao ngói đỏ, vô cùng tráng lệ.

Đây là lần đầu tiên Long Ngạo tiến vào hoàng thất Tinh Vân, nhưng không có chút cảm giác kinh diễm(*) nào. Có lẽ là do khi thực lực không ngừng tăng lên, thì một vài thứ thế tục trong mắt võ giả cũng chẳng quá quan trọng như vậy, nhất là dạng võ giả một lòng muốn theo đuổi võ đạo đỉnh phong, theo đuổi thực lực đỉnh phong, mấy thứ của thế tục càng thêm không quan trọng.

Hoàng đế Tinh Vân Âu Dương Phong không ở đại điện triệu kiến(*), mà là đang ở một chỗ thiền điện an tĩnh dị thường triệu kiến Long Ngạo.

"Long Ngạo báii kiến bệ hạ."

Long Ngạo tuy đã đạt được cảnh giới Nhất Tuyến Thiên, nhưng chuyện lễ phép đối với hoàng đế vương quốc Tinh Vân hấn vẫn phải có, nhưng không có quỳ.

Âu Dương Phi cũng không để ý, võ giả Nhất Tuyến Thiên rốt cuộc đã coi như là vượt qua thế tục.

"Tới đây ngồi đi, không cần khách khí."

"Cảm ơn bệ hạ."

"Long Ngạo, ta nghe Phong nhi nói, ngươi và hấn đã kết nghĩa anh em, đã như vậy, nếu ngươi không chê có thể gọi ta là Âu Dương thúc thúc cũng được."

Âu Dương thúc thúc?

Long Ngạo kinh ngạc, không nghĩ ra vì sao hoàng đế Tinh Vân đối với mình tốt như vậy, lẽ nào cũng là bởi thiên phú cùng thực lực của mình? Hình như không phải, vì trong hoàng thất Tinh Vân cũng có rất nhiều võ giả thiên tài cùng thực lực cường đại.

Trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng đối phương đã nói như thế chẳng lẽ mình không nể tình? Bất kể là thân phận của đối phương hay là bởi vì Âu Dương Phi, Long Ngạo chỉ có thể hồ:

"Âu Dương thúc thúc."

"Giỏi, Long Ngạo, ngươi hãy yên tâm, cho dù lần này ngươi giết Miêu Hạ, Miêu gia cũng sẽ không đi tìm ngươi gây phiền phức, càng không dễ tìm gia tộc ngươi gây chuyện. Trước khi ngươi tới ta đã suy nghĩ, từ giờ trở đi ngươi chính thức được bổ sung vào Hộ Quốc Đường, trở thành một thành viên Hộ Quốc Sư."

"Phụ hoàng, việc này có phải nên bàn bạc kỹ hơn hay không?"

Nghe được phụ hoàng quyết định như vậy, Âu Dương Phi cảm thấy hoảng sợ, đây không phải vì hấn không muốn để cho Long Ngạo tham gia vào Hộ

Quốc Đường, mà vì thành viên Hộ Quốc Sư cơ bản đều là võ giả Diễn Hoá, chưa từng có võ giả Nhất Tuyền Thiên nào được vào Hộ Quốc Đường, biến thành Hộ Quốc Sư.

Khoát khoát tay, Âu Dương Phi nói ra:

"Ý của ta đã quyết, Long Ngạo, Hộ Quốc Đường của vương quốc Tinh Vân chính là lực lượng cường đại nhất trong vương quốc, cũng là trụ cột của vương quốc, hy vọng ngươi vào Hộ Quốc Đường có thể phát huy được năng lực của mình."

(*) Độc hữu: Của riêng mình, chỉ mình mới có.

(*) Kinh diễm: Cảm giác ngỡ ngàng, sững sốt.

(*) Triệu kiến: Khi vua hoặc cấp trên gọi ai đó tới gặp.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Long cốc

Hộ quốc đường?

Long Ngạo mặc dù không biết Hộ quốc đường là cái thứ gì, nhưng lại hiểu rõ Hộ quốc đường khẳng định không đơn giản.

"Âu Dương thúc thúc, ta có tài đức gì mà có thể tham gia vào Hộ quốc đường?"

"Long Ngạo, ngươi nên tự tin vào bản thân mình. Yên tâm, Hộ quốc đường cũng sẽ không hạn chế những gì vốn có của ngươi, chỉ cần ngươi có thể kịp thời xuất hiện khi vương quốc có việc là đủ."

"Long huynh đệ, đồng ý với phụ hoàng đi."

Trong nội tâm Long Ngạo thật sự không muốn đồng ý tham gia vào Hộ quốc đường, nhưng ngẫm lại, chỉ cần Hộ quốc đường này không hạn chế tự do của mình, như vậy vào đó cũng không sao.

"Đã như vậy, xin đa tạ Âu Dương thúc thúc."

Âu Dương Phi xem ra rất vui vẻ, hai người tiếp tục hàn huyên một hồi, Long Ngạo liền đứng dậy rời đi.

"Phụ hoàng, thiên phú và tiềm lực của Long Ngạo đều rất không tệ, lấy thực lực của hắn bây giờ, nếu tham gia ngay Hộ quốc đường, con sợ những Hộ quốc sư khác sẽ rất bất mãn, đến lúc đó hắn sẽ có phiền toái rất lớn."

Nhìn vẻ mặt lo lắng của con trai mình, Âu Dương Phong chỉ cười cười, nói ra:

"Long Ngạo còn trẻ, không trải qua rèn luyện vững vàng thì không cách nào trưởng thành, có lẽ người này chính là tương lai của vương quốc chúng ta, Dương Phi, con nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với người này."

"Con hiểu rồi, phụ hoàng."

Vừa rời khỏi Thiên Điện, Long Ngạo cũng không muốn dừng lại lâu trong hoàng cung. Lúc này, phía bên cạnh có hai thiếu nữ xuất hiện, thiếu nữ đi phía trước mặc quần áo màu tím nhạt, ngũ quan xinh xắn phối hợp với dáng người tuyệt hảo, mặc dù hai thiếu nữ đứng đấy không cười nhưng đều là mỹ nữ từ đầu cho đến chân.

"Long Ngạo."

Nghe được đối phương hô tên của mình, Long Ngạo rất kinh ngạc, hỏi ngược lại:

"Ngươi là người phương nào?"

"Lớn mật, nhìn thấy công chúa Từ Hà, ngươi còn không mau mau quỳ xuống."

Công chúa Từ Hà?

Nhìn thấy thiếu nữ tuyệt điểm trước mặt, vốn đã ngạc nhiên nhưng Long Ngạo cũng không nghĩ tới đó là công chúa Tử Hà, chính là vị công chúa thay hoàng thất chọn rể nhằm tàn sát đệ tử thiên tài.

Đối với vị công chúa Tử Hà này, Long Ngạo cũng không có bao nhiêu thiện cảm, hẳn thờ ơ hỏi:

"Không biết công chúa Tử Hà cần ta làm chuyện gì?"

Nhìn đối phương một bộ lạnh như băng, biểu lộ như muốn tránh người ta từ ngàn dặm, Âu Dương Tử Hà rất kinh ngạc, bởi vì nàng thân phận cao quý và xinh đẹp, phàm là đàn ông nào nhìn thấy nàng cũng đều là bộ dạng thâm thương, hận không thể quỳ xuống.

"Không có gì, ta chỉ là muốn nhìn rõ ngươi một cái thôi."

"Hiện tại chúng ta đã đủ quen biết, cũng đủ ngượng ngùng, ta còn có chuyện gấp, cáo từ trước."

Nhìn thiếu niên nhanh chóng rời đi, trên mặt Âu Dương Tử Hà hiện lên hai chữ "lạnh lùng", hai bàn tay nắm thật chặt, đột nhiên, Âu Dương Tử Hà bỗng nhiên cười lạnh, lắm bầm:

"Thực sự cuồng vọng, Long Ngạo, bản công chúa chống mắt chờ xem, ngày sau ta nhất định sẽ làm cho ngươi quỳ ở trước mặt ta, cầu xin ta."

Lấy tốc độ nhanh nhất ra khỏi hoàng cung, Long Ngạo cũng không trở về nhà trọ, mà là trực tiếp tiến về Long gia ngũ giai.

Long Thắng cũng rất khẩn trương, dù sao việc này có liên quan gia tộc sinh tử diệt vong, một khi bị tiết lộ ra ngoài thì không chỉ có hắn, coi như là toàn cả gia tộc đều phải bị tai họa ngập đầu.

Ba người tiến vào Long cốc, theo thứ tự là đệ tử Long gia Long Trí, Long Minh cùng Long Ngạo, về phần Long Minh, vốn là võ giả Diễn Hóa, đứng vị trí thứ bảy mươi trên Bách Chiến bảng, có thể nghĩ thực lực và thiên phú của Long Minh mạnh mẽ ra sao.

Dựa theo Long Thắng nói, người tiến vào đường hầm Long cốc tu vi không thể mạnh hơn cảnh giới Diễn Hóa, đồng thời trong ba người cũng nhiều nhất chỉ có thể có một vị võ giả Diễn Hóa, nếu ba người đều là võ giả Diễn Hóa, một khi tiến vào Long cốc sợ rằng sẽ bị Long cốc phát hiện trước tiên.

Trong một căn hầm trú ẩn cực kỳ bí mật của Long gia ngũ giai.

Long Thắng mở ra thông đạo Long cốc, chất giọng có vẻ trầm trọng:

"Lần này ba người các ngươi tiến vào Long cốc, sinh tử sẽ không quan hệ gì tới gia tộc. Nhớ kỹ, nếu như các ngươi có mệnh hệ gì trong Long cốc thì tự mình gánh hậu quả."

Nghe được lời Long Thắng, Long Ngạo trong lòng mặc dù rất khó chịu, nhưng lại biết rất rõ đây chính là hiện thực tàn khốc.

"Thông đạo vào Long cốc chỉ có thể duy trì thời gian một tháng, sau một tháng nếu như các ngươi không cách nào thuận lợi trở về thì phải vĩnh viễn ở lại Long cốc, từ nay về sau cái lối đi này sẽ triệt để phong ấn, không ai có thể mở ra. Ba người các ngươi tự giải quyết cho tốt, xuất phát đi."

Long Trí, Long Minh cùng Long Ngạo không chần chừ nữa, theo nhau bước vào. Tiến vào Long cốc mặc dù nguy hiểm trùng điệp nhưng tràn đầy kỳ ngộ, một khi thành công thu hoạch được đồng bạn, liền có thể trở thành Long võ giả, từ đó như cá chép hóa rồng một bước lên mây.

Nhìn đường hầm màu đen trước mặt, Long Thắng tựa hồ có chút chờ mong, dù sao gia tộc nếu có thể xuất hiện một vị Long võ giả, ngày sau sẽ có cơ hội tấn cấp thành Long gia tam giai, đây là khát niệm gì?

Trong đường hầm tối đen như mực.

Đường hầm màu đen kỳ thật chính là một cái Truyền tống trận cỡ lớn, chính là năm đó có một vị siêu cấp thiên tài gia tộc Long thị, nhờ vào đại thần thông cường ép mở một cái không gian, đồng thời bố trí Truyền tống trận, đại khái chỉ cần nửa canh giờ đã có thể đến một nơi cách rất xa.

Ba người cũng không biết chuyện gì xảy ra với không gian truyền tống, nhưng họ tiến vào đường hầm màu đen cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi truyền tống, chỉ cảm thấy một luồng khí tức chuyển động tứ tán, thật giống như cười mây cười gió vậy.

"Thiên tài cao nhất của Long gia ở Xích Hóa trấn mười năm trước, không biết vì sao không cách nào cô đọng nội kinh tuần hoàn, từ thiên tài lưu lạc làm phế vật, nhận hết lãng nhục cùng chế nhạo, rỗng rã mười năm kiên trì chưa từng từ bỏ, mấy tháng trước đột nhiên quật khởi, sau đó phát triển liên tục khiến người ta khó mà tin được, bây giờ đã là thứ bảy mươi tám trên Bách Chiến Bảng."

Nghe Long Trí kể chuyện, Long Ngạo cũng không nói lời nào.

Long Minh vốn dĩ bẩm sinh cao ngạo, luôn có biểu cảm như một người khổng lồ ở ngoài ngàn dặm, lạnh lùng nói ra:

"Long Ngạo, ta chờ mong đến ngày ngươi đột phá cảnh giới Diễn Hóa, đến lúc đó ta sẽ chính thức khiêu chiến, hi vọng ngươi đừng để ta thất vọng."

"Được."

Long Ngạo cũng không vì đối phương là cao thủ Diễn Hóa mà có chỗ lùi bước, trên thân cũng toát ra chiến ý mạnh mẽ khiến cho Long Trí le lưỡi, ngoan ngoãn đợi ở một bên, không dám nói thêm cái gì.

Trong ba người, ai có thực lực mạnh nhất, không hề nghi ngờ chính là Long Minh, kế tiếp chính là Long Ngạo, cuối cùng mới là Long Trí.

Sau nửa canh giờ.

Ba người đã xuất hiện trong một rừng rậm không lồ, mà trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, đích đến của bọn họ cũng chính là cái gọi là Long cốc.

"Từ Dực Cự Long!"(*)

Nghe được Long Trí hét lên, Long Ngạo cùng Long Minh quay lại nhìn, quả thật như thế, phía trên trời là một con Từ Long khổng lồ có chiều cao mười mấy thước bay qua, che khuất bầu trời, rồng lấy hơi thở mạnh mẽ bao phủ khắp đất trời mà đến, nếu không phải ba người kịp thời ngăn cản, chắc chắn là chỉ cần mỗi long tức(*) này cũng đủ để chết tất cả bọn họ.

"Thật là một con rồng đáng sợ."

Rồng chính là thứ mạnh nhất giữa thiên địa, gia tộc Long thị sở dĩ có thể trở thành thứ tồn tại cao cấp nhất đại lục có tới tám mươi phần trăm nguyên nhân là do gia tộc Long thị có Long cốc làm chỗ dựa, đồng thời liên tục không ngừng xuất hiện Long võ giả, đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến cho gia tộc Long thị suốt vô số năm vĩnh viễn không suy vong.

"Nhị ca, Long Ngạo, chúng ta bây giờ là chia ra hành động, hay là cùng nhau liên thủ?"

(*) Từ dực cự long: Con rồng có đôi cánh màu tím

(*) Long tức: Hơi thở của rồng

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tranh phong đoạt miếu

"Long Cốc đối với chúng ta mà nói thật quá mức thần bí cường đại, vì lý do an toàn, ta kiến nghị cùng nhau hành động."

"Ta cũng không có vấn đề."

Ba người rất nhanh đạt thành nhận thức chung, cũng không dám dừng ở một nơi quá lâu, hiện tại có bốn hướng đi, ba người nhất trí lựa chọn hướng đông đi tới thật nhanh.

Long cốc, tồn tại cường đại nhất trong đất trời.

Long cốc, cũng là chỗ thần bí nhất đại lục.

Ba người chưa từng nghĩ tới chuyện mình có thể tiến vào Long cốc, chính vì như thế, muốn nói không kích động, không hưng phấn vậy cũng là gạ người. Nhưng ba người càng rõ ràng hơn, lần này tiến vào Long cốc đều là cơ hội ngàn năm có một.

Nắm chặt cơ hội này, một khi thành công có thể một bước lên mây, không những được biến thành Long võ giả, tương lai cũng sẽ rạng rỡ công danh.

Nhưng một khi thất bại, đừng nói chuyện thành Long võ giả hay ngày sau rạng rỡ thế nào, kết quả chỉ có một, đó chính là chết ở Long cốc.

Long cốc chỉ cho phép Long gia đệ tử tam giai trở lên, đồng thời phải được gia tộc cho phép mới có thể tiến vào Long Cốc, một khi chuyện bọn họ tiến vào Long Cốc bị phát hiện, tin tưởng bất kể là Long cốc hay là Long gia, đều sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ.

Chính vì như thế, ba người có thể nói là cực kỳ cẩn thận từng li từng tí, chỉ cần một chút sơ sẩy bước qua lần ranh quy định, sẽ gặp phải nguy hiểm mà chết một cách ngay ngốc ở trong Long cốc.

"Long Ngạo, Long Trí, bây giờ các người nghe cho rõ, lần này chúng ta tiến vào Long Cốc, tận lực không nên đi trêu chọc rồng, cho dù là rồng con, mà chúng ta chỉ làm có một việc, đó là tìm kiếm trứng rồng."

Long Trí hình như không hiểu mấy, bèn hỏi:

"Nhị ca, chúng ta tiến vào Long cốc không phải phải tìm đồng bạn, biến thành Long vô giả à?"

"Không thể, dù cho chúng ta có thể tìm được đồng bạn thích hợp, sớm muộn cũng sẽ bị Long cốc cùng Long gia cao cấp phát hiện, cho nên chúng ta nhất định phải tìm được trứng rồng, chỉ có như thế chúng ta mới có thể an toàn."

Trứng rồng?

Long Ngao không phải người ngu, đương nhiên biết nếu muốn tìm được trứng rồng đâu có dễ như vậy, nhưng hẳn rõ từng câu Long Minh đã nói cũng không sai.

Long Trí cùng Long Ngao đều không nói thêm gì, sắc mặt của hai người đều hơi có chút nghiêm trọng.

Cứ như vậy, ba người bắt đầu đi bốn phương tám hướng tìm kiếm trứng rồng, còn Long cốc, thực sự quá lớn, có thể nói là vô biên vô hạn, liếc nhìn lại khắp nơi đều là rừng rậm chi chít.

“Àm.”

Cảm ứng được toàn bộ mặt đất đều rung động, ba người thất kinh, vừa lúc đó, trên chín tầng trời, hai đầu cự long đang điên cuồng đối chiến.

"Lôi Long, Liệt Địa Long."

"Long Minh, lẽ nào rồng trong Long cốc cũng có thứ bậc phân chia cao thấp?"

Gật đầu, Long Minh nói ra:

"Đương nhiên, rồng trong Long cốc vô số, còn có Thổ Long, Kim Long, Lôi Long, Hồng Long, Lam Long khác nhau vân vân, mà những loại rồng này có phân chia cao thấp, đồng thời thứ bậc nghiêm ngặt, còn phân chia như thế nào ta không được biết."

Rồng không hổ là sự sống cường đại nhất trong đất trời, chỉ cần là trên chín tầng trời hai con rồng khổng lồ đối chiến cũng đã đủ chấn động, Long Ngao có dũng khí cảm giác, bất kể là Lôi Long hay là Liệt Địa Long, thực sự đủ sức để hủy diệt toàn bộ vương quốc Tinh Vân.

Thảo nào Long thị gia tộc có thể xưng bá đại lục, trước không nói nội tình cùng thực lực Long thị gia tộc như thế nào, chỉ cần là Long cốc cũng đủ để quét ngang thiên hạ.

"Nhị ca, chúng ta hay là nhanh rời khỏi đi."

Hai con rồng khổng lồ đối chiến, chỉ cần là khí tức cũng đủ để đè chết bọn họ, Long Trí đương nhiên không hy vọng mình chết ở chỗ này, trên mặt tràn ngập sợ hãi, Long Minh đương nhiên cũng sẽ không lưu lại.

"Long Ngao, đi đi."

"Các ngươi đi trước, ta muốn tiếp tục xem hai con rồng đấu với nhau."

"Ngươi nói cái gì?"

Nghe được lời Long Ngao nói, hai người thật giống như nhìn thấy quỷ vậy, trên mặt tràn ngập kinh ngạc, muốn xem cự long đối chiến? Đối phương có phải bị nhũn não hay không, Long Trí nói ra:

"Vạ lây cá trong chậu, chúng ta lần này tiến vào Long cốc chủ yếu là tìm kiếm đồng bạn, cũng không phải nhìn rồng đánh nhau, đi mau."

Khoát khoát tay, Long Ngao không nói lời nào, hai mắt hội tụ tinh thần nhìn cuộc chiến chín ngày của hai con rồng.

Long Trí hình như còn muốn nói điều gì, Long Minh lạnh giọng nói ra:

"Nếu hán muốn cố ý lưu lại, chúng ta cũng không cần ép buộc, Long Trí, chúng ta đi."

"Đồ dờ hơi."

Sau khi Long Trí cùng Long Minh rời đi, Long Ngao hết sức chăm chú nhìn cuộc chiến chín ngày của hai con rồng, bởi vì hán phát hiện, đại chiến giữa hai con rồng rõ ràng có thể dung hợp vào chiều thức của bản thân, như thế, bất kể là Thiên Huyền Chi hay là Huyết Âm bát thức, uy lực đều có thể có tăng lên.

“Àm.”

Đại chiến giữa hai con rồng khiến cho khí tức tứ tán, khí tức kinh khủng ừn ừ kéo đến áp chế, Long Ngao căn bản không dám có chút phân vân, lập tức né tránh đi, nhưng cuối cùng vẫn bị liên lụy tức hơi thở, kêu đau một tiếng, thân thể bay ngược ra.

Giữa không trung, ép buộc trở mình dừng lại, khoe miệng chảy ra một chút máu tươi, giới khí tức cường đại uy nghiêm, không dám tiếp tục dừng, Long

Ngao xoay người rất nhanh rồi đi.

Trong thời gian ngắn nhất, Long Ngao liền đuổi kịp hai người, nhưng mà lúc này, phía sau một dòng khí tức kinh khủng rất nhanh áp chế mà đến, ba người quay đầu nhìn lại, trực tiếp lại càng hoảng sợ.

"Long Ngao, ngươi làm chuyện tốt rồi kìa."

Căn bản không cho ba người bất luận cơ hội nói chuyện gì, hai con rồng mang theo vô tận phần nộ, điên cuồng bắt đầu công kích ba người, rồng mạnh mẽ, chỉ cần thờ một hơi, cũng đủ để đè chết ba người.

Đối với điểm này, ba người đều biết rõ ràng.

Phù...

Ba người bị hai con rồng phóng thích ra khí tức cường đại, trực tiếp lăn ngã một cái hố đen, thậm chí không kịp kêu thảm thiết, ba người đã ngất đi.

Không biết qua bao lâu thời gian, ba người mới dần dần tỉnh lại, Long Trí phát sinh hét thảm một tiếng, ra sức mắng: "Long Ngao, nếu như ngươi ở đây, ta con mẹ nó giết ngươi."

"Chỉ bằng ngươi?"

"Được rồi, việc này sau đó lại nói, chúng ta lần này đại nạn không chết, hy vọng có thể tìm được trứng rồng." Long Minh hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm trước mặt, thậm chí phát sinh tiếng chảy nước miếng, làm Long Ngao cùng Long Trí rất là nghi ngờ, không biết Long Minh hiện tại đến cùng thế nào.

Hai người theo ánh mắt của Long Minh nhìn lại, hoàn toàn sững sờ ở tại chỗ, bởi vì ở trước mặt ba người cách đó không xa, để hai quả trứng rồng bằng quả bóng đá.

Trứng rồng?

Bọn họ lần này tiến vào Long Cốc, chính chính là vì tìm kiếm trứng rồng, từ đây mà trở thành Long Võ Giả, hôm nay thật vất vả và thấy hai quả trứng rồng, ba người làm sao không thể không kích động.

Ba người lập tức thay đổi cảnh giác, bởi vì hiện tại hang núi chỉ có hai quả trứng rồng, mà bọn họ lại có ba người, nói cách khác, trong ba người bọn họ, nhất định một người không cách nào được trứng rồng, nhưng người nào sẵn lòng bỏ đi? Sợ rằng trong ba người, không ai sẵn lòng bỏ đi trứng rồng.

Chính là bởi vì như thế, Long Trí, Long Minh cùng Long Ngao đột nhiên toàn bộ lung lay, tranh thủ từng giây, lấy tốc độ nhanh nhất vọt ra ngoài, không chỉ có như thế, Long Trí liên thủ với Long Minh, hung hăng hướng Long Ngao đánh tới, hai người ý kiến rất đơn giản, đó chính là muốn một mình chiếm hữu hai quả trứng rồng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Con rắn nhỏ?

Long Trí cùng Long Minh dù gì cũng là đến từ cùng gia tộc, nếu chỉ có một quả trứng rồng hai người có lẽ sẽ trở mặt xuất thủ, nhưng bây giờ lại có hai quả trứng rồng, kết quả có thể tưởng tượng được.

Long Ngao đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội ngàn năm một thuở này, một khi có được trứng rồi sẽ có tới tám mươi phần trăm thu phục được rồng, ngày sau cũng có thể biến thành Long võ giả.

Mọi người ở Thiên Vũ đại lục đều biết rằng, rồng tuy vô cùng cường đại nhưng trứng rồng lại không có chút lực công kích nào.

Muốn thuần phục được rồng là vô cùng khó khăn, chỉ có sự dung hợp với rồng từ khi rồng còn trong trứng mới là cách dễ dàng nhất.

Muốn thành công thu được sự tán thành của rồng, vô cùng khó khăn, duy chỉ có thu được sự đồng ý của trứng rồng, chính là dễ dàng nhất.

Vừa mới nhìn thấy trứng rồng ba người đã giao tranh, người tới ta đi. Nhưng lấy một địch hai, thực lực của Long Ngao căn bản không thể thắng được lực của hai người liên thủ.

Cho dù không phải địch thủ của đối phương, Long Ngao cũng liều mạng chống lại hai người, tốc độ càng nhanh hơn hai người một bước, trực tiếp cầm lấy trên đất một quả trứng rồng rồi lui trở lại, còn để lại cho hai người một quả.

Long Trí cùng Long Minh sắc mặt quả thực khó nhìn tới cực điểm, Long Minh cầm lấy trứng rồng còn lại trên mặt đất, lạnh lùng nói:

"Long Ngạo, cơ hội lấy được trứng rồng rất nhiều, ta hy vọng ngươi giao trứng rồng trong tay cho ta, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ."

Long Minh cùng Long Trí không phải người ngu, đương nhiên biết tầm quan trọng của trứng rồng, khi mất đi cơ hội lần này, làm sao có thể biết được sau đó có lấy được trứng rồng nữa hay không.

"Long Ngạo, mau đem trứng rồng giao ra đây."

Long Trí hận không thể đi tới trực tiếp đoạt lấy trứng trong tay Long Ngạo, nhưng hắn biết rõ, lấy thực lực của mình căn bản không phải địch thủ đối phương, nhưng có nhị ca bên cạnh, hắn có mười phần lòng tin.

Giao ra trứng rồng?

Mắt lạnh nhìn hai người đối diện, trên mặt Long Ngạo tràn ngập xem thường.

Căn bản không nói nhiều lời vô ích, Long Ngạo tích xuất một giọt tinh huyết bản mệnh quệt trên trứng rồng.

"Long Ngạo, ngươi muốn chết."

Long Minh cùng Long Trí thấy đối phương đem tinh huyết bản mệnh quệt lên trứng rồng, sắc mặt hai người đồng loạt kinh hãi, bởi vì tinh huyết bản mệnh một khi bị trứng rồng hút vào, trừ phi là Long Ngạo ngã xuống, bằng không trứng rồng sẽ mãi thuộc về Long Ngạo, cho dù bọn họ lấy được cũng vô dụng.

"Long Trí, Long Minh, ta khuyên các ngươi không nên cố mà động vào, bằng không chúng ta khai chiến, liệu các ngươi có chắc giữ được trứng rồng trong tay không?"

Sắc mặt hai người âm trầm tới cực điểm, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, cũng không dám đơn giản xuất thủ.

Đúng như đối phương đã nói, một khi giao thủ bọn họ không có mười phần chắc chắn có thể giữ được trứng rồng trong tay, nhưng mất đi một quả trứng rồng, bọn họ thực sự không cam lòng.

"Nhị ca, ta muốn lấy trứng rồng này."

Khoát khoát tay, Long Minh hình như cũng không bận tâm, lập tức đem tinh huyết bản mệnh của mình trét lên trứng rồng, làm như vậy hắn mới thực sự yên tâm.

"Long Ngạo, ngươi là thật khờ hay là giả ngốc, lần này ngươi theo ta tiến vào Long cốc chẳng qua là phụ trợ chúng ta mà thôi, lẽ nào ngươi thực sự muốn có được trứng rồng?"

"Ta không biết, ta chỉ biết có một việc, lần này Long Doanh tiên bối để ta tiến vào Long cốc mà không hạn chế ta cái gì cả, hai quả trứng rồng ta cho các ngươi một quả đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, không nên được một tác lại muốn tiến một thước, cẩn thận nhất được hạt mè đã đánh mất quả dưa hấu."

"Ha ha ha..."

Nghe Long Ngạo nói, Long Minh cười như điên, trong tiếng cười tràn đầy khinh miệt, thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian vậy.

"Răng rắc, răng rắc..."

Lúc này, vỏ trứng rồng trong tay Long Minh cùng Long Ngạo bắt đầu từ từ vỡ tan. Thấy vậy, hai người vui mừng không thôi. Chỉ có Long Trí là buồn khổ, ba người cùng nhau tiến vào Long cốc, rốt cuộc chỉ có hắn không có được trứng rồng, chỉ có thể nhìn trứng rồng trong tay hai người nở thành rồng nhỏ.

Trước sau không đến ba phút, vỏ trứng rồng trong tay hai người đã vỡ ra toàn bộ, vật nhỏ bên trong cũng chậm rãi nhúc nhích xuất hiện.

Vật nhỏ trong tay Long Minh có đầu giống như lạc đà, mắt giống như quý, tai giống như trâu bò, sừng giống như nai, thân giống như rắn, bụng giống như vỏ sò, vây giống như cá chép, móng giống như ung, nắm tay giống như hổ, trên người phủ đầy vảy, đây là rồng sao?

Nhìn con rồng màu lửa đỏ trong tay mình, Long Minh quả thực ngạc nhiên tới cực điểm, thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng, nói:

"Là Hỏa Long, ha ha ha, Hỏa Long, ta rốt cuộc có Hỏa Long làm bạn, ngày sau ta nhất định có thể biến thành võ giả Hỏa Long."

Nhìn trứng rồng trong tay đối phương nở ra Hỏa Long, Long Ngạo cũng là kinh ngạc vô cùng, bởi vì Hỏa Long ở bên trong Long cốc coi như là chủng tộc mạnh nhất.

Nhưng lúc này, trên mặt Long Ngạo lại tràn đầy buồn khổ cùng bất đắc dĩ.

Đây là vật gì?

Nhìn con non vừa mới nở trong tay kia, không chỉ nói Long Ngạo, cả Long Trí cùng Long Minh hình như cũng có chút bất ngờ, trong giây lát Long Trí cùng Long Minh chợt cười to lên, trong tiếng cười tràn đầy châm biếm.

Hỏa Long của Long Minh đầu giống như lạc đà, mắt giống như quý, tai giống như trâu bò, sừng giống như nai, thân giống như rắn, bụng giống như vỏ sò, vây giống như cá chép, móng giống như ưng, nắm tay giống như hổ, trên người phủ một tầng vảy, mà cái thứ gọi là rồng trong tay Long Ngạo chẳng qua là một con rắn nhỏ thuần túy màu đen. Không sai, quả thực chính là một con rắn nhỏ.

"Đùa ta hay sao, mẹ kiếp, không phải rồng, hừ, để ta xem một chút đây là cái gì, hình như là rắn?"

"Nhị ca, người nói không sai, chính là con rắn nhỏ."

Thấy trứng rồng trong tay Long Ngạo nở ra không là rồng mà là con rắn nhỏ, Long Trí cũng xem như là cân bằng tâm lý.

Căn bản coi thường hai người châm biếm cùng khinh miệt, Long Ngạo nhìn con rắn nhỏ trong tay, trong lòng quả thực không thể thốt nên lời, hẳn thực sự không nghĩ ra, trứng của người ta nở ra là Hỏa Long, vì sao trứng của mình lại nở ra con rắn nhỏ.

Con rắn nhỏ?

Nếu như biết trước đây chỉ là một con rắn nhỏ, căn bản không cần phải tiến vào Long cốc mạo hiểm tính mạng, ở khắp bên ngoài đều có thể tìm được rắn nhỏ.

Không lẽ ném xuống?

Không biết vì cái gì, nhìn con rắn nhỏ ở trong tay mình không ngừng nhúc nhích, Long Ngạo có cảm giác tâm mạch tương liên mạnh mẽ với nhau, hình như thấy được những gì trải qua với mình suốt mười năm, con rắn nhỏ kia sợ rằng ở trong Long cốc to lớn này cũng sẽ phải chịu vô vàn châm biếm cùng xem thường.

"Người đã có duyên với ta, chúng ta từ nay về sau liền gắn bó làm bạn, con rắn nhỏ thì thế nào? Ta nhất định sẽ bảo hộ người thật tốt!"

Nhẹ nhàng vuốt ve con rắn nhỏ trong tay, trên mặt Long Ngạo hiện rõ vẻ cưng chiều cùng kiên trì.

Nhìn Long Ngạo, Long Trí cùng Long Minh hoàn toàn tròn tròn mắt, còn tưởng rằng não của đối phương bị hỏng, biết rất rõ ràng trong tay mình không phải là rồng, chẳng qua là một con rắn nhỏ, vì sao không ném xuống, thậm chí còn có vẻ muốn bầu bạn với nhau.

"Long Ngạo, vì cái hành vi vô sỉ lúc này của người, từ giờ trở đi chúng ta chính thức mỗi người đi một ngã, nhưng mà người nhớ kỹ, không nên lại cùng chúng ta cướp giật trứng rồng, bằng không đến lúc đó người sẽ chết một cách khó coi đấy."

"Chỉ bằng các người sao?"

Long Ngạo đương nhiên sẽ không tiếp tục đi cùng hai người nữa, không chỉ nói hiện tại, mà từ lúc trước hẳn đều phải luôn cảnh giác, quý mới biết hai người có ra tay với mình hay không. Tuy rằng kiêng nể thực lực Long Minh, nhưng Long Ngạo cũng không e ngại, cùng lắm thì khai chiến, cho dù không phải là địch thủ của đối phương thì cũng có thể thuận lợi rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chủ nhân của long cốc

Gào."

Lúc này, toàn bộ hang núi đều rung lên, một luồng hơi thở nóng khủng khiếp ập ập áp chế kéo đến.

Nghe được tiếng rồng gào rống giận, ba người biến sắc, hình như đã biết xảy ra chuyện gì, cái sơn động này có trứng rồng, có nghĩa là bên trong sơn động có rồng tọa trấn, hiện tại ba người cướp đi trứng rồng, rồng có thể bỏ qua sao?

Không dám có chút chần chừ, ba người xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng ba người còn không tìm được lối ra, tiếng rồng gào rống càng ngày càng gần, hang núi thật giống như bất cứ lúc nào đều có thể văng tung tóe vậy.

"Nhị ca, lối ra ở nơi nào."

Không cần Long Trí nhắc nhở, Long Ngạo cùng Long Minh đã vọt ra ngoài, hai người đều muốn rời khỏi hang núi trước nên hung hăng tung chưởng đầu

nhau. Chỉ có điều, võ giả Diễm Hoá trước sau vẫn là mạnh mẽ hơn, thế đủ mạnh để tách đôi phương ra. Long Minh cùng Long Trí rồi đi rất nhanh, Long Ngao bị chậm lại một bước.

Thời điểm Long Ngao đến được cửa sơn động thì bị thế mạnh mẽ của Long Minh hung hăng áp chế ngược trở lại, hất hét lên giận dữ:

"Long Trí, Long Minh, Long Ngao ta nhất định sẽ giết các ngươi!"

"Ha ha ha, ngươi cứ việc chăm sóc con rắn nhỏ của ngươi cho thật tốt đi."

Long Trí cùng Long Minh cười lên điên cuồng. Long Ngao lúc này đã không kịp thoát thân, bởi vì trước cửa động, không biết từ khi nào đã xuất hiện Hôa Long hình thể to lớn, hai mắt lạnh giá theo dõi hắn, trên người càng là tản mát ra một luồng hỏa lực kinh khủng.

Ra sức nuốt một ngụm nước bọt, Long Ngao cho dù khá tự tin vào bản thân cũng sẽ không đến mức cuồng vọng có thể chống lại Hôa Long.

Long Ngao không phải người ngu, trong lòng đương nhiên vô cùng biết rõ, mình và Long Minh lấy được hai quả trứng rồng chính là con của Hôa Long trước mắt này, tuy rằng hắn không biết vì sao trứng rồng của mình nở ra không phải rồng nhỏ, mà là con rắn nhỏ.

Huyết Âm Cuồng đao đã xuất hiện ở trong tay, biết rõ không thể nào là địch thủ của đối phương, nhưng Long Ngao cũng không thể ngồi chờ chết, tùy ý để Hôa Long chém giết mình.

Hôa Long nhìn thấy đã mất đi hai quả trứng rồng thì càng phần nộ hơn, nó vùng lên, nhưng không lập tức xuất thủ mà gắt gao nhìn chăm chăm con rắn nhỏ trong tay Long Ngao, trong mắt toát ra vẻ triu mến.

"Loài người, rõ ràng ngươi đã đem tinh huyết bản mệnh dung nhập vào trong cơ thể con ta?"

Nghe được Hôa Long nói Long Ngao hoàn toàn há hốc mồm, lẳng lặng đứng tại chỗ, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, vì sao con Hôa Long trước mắt này có thể mở miệng nói được tiếng người.

Trong nhận thức của hắn, bất kể là loài linh thú nào cũng không thể mở miệng nói.

"Loài người, ngươi muốn chết à."

"Ồ? Huyết mạch Long gia?"

Huyết mạch Long gia?

Nghe được lời Hôa Long nói, Long Ngao trong lòng tức khắc vui vẻ, lập tức nói ra:

"Hôa Long tiền bối, ta chính là đệ tử Long gia Xích Hoả trấn Long Ngao, lần này trong lúc vô tình tiến vào Long cốc, bị Lôi Long tiền bối truy sát, không may ngã vào hang núi, thấy con của ngài nên ta muốn cùng hắn trở thành đồng bạn."

Nghe được đối phương là Long gia đệ tử, sát khí trên người Hôa Long ít đi một chút, nhưng vẫn vô cùng phần nộ, cả giận nói:

"Ta chỉ có một con, con trong tay ngươi cũng không thuộc về ta, nhìn ngươi có vẻ thành thật, cũng nể tình phân thượng đệ tử Long gia, tội chết có thể xá nhưng vạ lây thì khó thoát."

"Ngươi tự chặt một tay, bỏ rồng nhỏ trong tay xuống thì có thể rời đi."

"Tự chặt một tay? Dựa vào cái gì?"

"Căn cứ việc ngươi tự tiện xông vào hang núi của ta, nếu không phải nể tình tổ tiên nhà các ngươi, ngươi cho là ngày hôm nay ngươi có thể rời khỏi nơi này sao?"

Hai mắt nhìn chăm chăm Hôa Long trước mặt, Long Ngao đương nhiên sẽ không đáp ứng việc tự chặt một tay, còn bé con trong tay kia, nếu không phải con của Hôa Long thì mình cũng không sai, chính là cái gọi là "nhân bất vi kỳ thiên tru địa diệt(*)", lần này mình tiến vào Long cốc mạo hiểm tính mạng chính là vì có thể thu được trứng rồng, ngày sau biến thành Long võ giả.

"Hôa Long tiền bối, lần này tuy rằng chúng ta không được sự đồng ý của ngài đã đem tinh huyết bản mệnh dung hợp vào trong cơ thể con của ngài, là chúng ta không đúng, nhưng cách làm của ngài có chút ác, thử cho ta không thể đồng ý, nếu như không có chuyện gì thì ta đi trước."

Hôa Long không nói lý, Long Ngao cũng không muốn nói thêm nữa câu.

"Có dũng khí, muốn chết."

Trên người Hôa Long đột nhiên bộc phát ra hỏa lực kinh khủng, ừ ừ tràn đến, Long Ngao dường như không thể phản kháng, nhưng vừa lúc đó, hắn cảm giác bên trong đan điền đột nhiên có một hơi thở mãnh liệt của rồng gia tăng thêm vào.

Long Ngao căn bản không biết xảy ra chuyện gì, lập tức hôn mê bất tỉnh. Ngay sau đó, một cái dấu ấn không lớn không nhỏ xuất hiện ở bên trong sơn

động, tiếp theo là một tiếng rỗng gầm kinh khủng vang vọng toàn bộ hang núi, thậm chí toàn bộ Long cốc.

Phàm là nghe được tiếng gầm của rồng, chẳng những sợ hãi hồn, từng con rồng đều đứng ngây người tại chỗ, toàn bộ hướng về phía tiếng rồng gầm quỳ xuống lạy.

Bên trong sơn động.

Nhìn trước mặt bỗng nhiên xuất hiện long ảnh vĩ đại, Hóa Long run lên, trực tiếp quỳ trên mặt đất, nom nớp lo sợ, thậm chí có cảm giác khó tin nổi:

"Người thật là tổ tiên Thần Long?"

Hơi thở kinh khủng của rồng trực tiếp tràn đến, Hóa Long căn bản không có lực đỡ chút nào, cúi đầu nom nớp lo sợ, toàn thân run rẩy.

"Long Ngạo sau này sẽ là chủ nhân của Long cốc, các ngươi không chỉ không được thương tổn hắn, còn phải bảo vệ hắn từng giây từng phút, nếu như Long Ngạo gặp chuyện không may, toàn bộ tộc nhân sẽ ngã xuống hết."

"Vâng, Thần Long."

Cái bóng rồng khổng lồ ở trong sơn động không ngừng bay lượn, lạnh lùng nhìn thoáng qua tộc nhân trước mặt, sau đó xoay người biến mất, một lần nữa trở về không gian Long Ảnh, mà Long Ảnh cũng theo trở về đan điền trong cơ thể Long Ngạo.

Nếu không có không gian Long Ảnh, không đột nhiên xuất hiện long ảnh, thì bây giờ Long Ngạo cũng không biết đã chết bao nhiêu hồi, nhưng mà giờ khắc này Hóa Long cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, vẫn sợ hãi đứng tại chỗ, thậm chí không dám nhúc nhích một chút nào.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Không biết qua bao lâu, Long Ngạo cuối cùng cũng tỉnh lại, cảm giác đầu đầu ghê gớm, căn bản không biết xảy ra chuyện gì. Một lát sau, hắn dường như vừa nhớ đến những chuyện đã xảy ra bèn bật dậy, nhìn chăm chăm Hóa Long, nhưng tất cả những chuyện xảy ra trước mặt thực sự có chút không thể nghi ngờ.

"Hóa Long tiền bối, ngài làm cái gì vậy?"

Nhìn Hóa Long quỳ ở trước mặt mình nom nớp lo sợ, có vẻ như rất sợ mình, đây rốt cuộc là vì cái gì? Hóa Long sợ mình? Dù có nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng.

"Long Ngạo, ngươi sau này sẽ là chủ nhân của Long cốc chúng ta, không chỉ có ta, coi như là thành viên tộc khác đều có thể phụng dưỡng ngươi là chủ nhân."

Chủ nhân của Long cốc?

Tự xưng mình có thể êm đẹp trở thành chủ nhân của Long cốc?

Long Ngạo hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn tuyệt đối không nghĩ ra, mình đã hôn mê, sau khi tỉnh lại mơ màng hồ đồ liền trở thành chủ nhân của Long cốc, không chỉ là hắn, bất kể là người phương nào đều không thể tiếp thu sự thật như vậy. Long cốc chính là sự tồn tại mạnh nhất ở đại lục, một khi mình biến thành chủ nhân của Long cốc, há không phải có thể hô phong hoán vũ.

Biến thành chủ nhân của Long cốc, muốn nói không hưng phấn, vậy cũng là gậy người.

(*) Nhân bất vi kỳ thiên tru địa diệt: Người không vì mình thì trời tru đất diệt.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Dã tâm, ích kỷ

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên sẽ không tin chuyện đĩa bánh từ trên trời rớt xuống.

"Hóa Long tiền bối, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Ngay lúc Hóa Long chuẩn bị nói, trong đầu Long Ngạo bỗng nhiên truyền đến một âm thanh:

"Long Ngạo, bây giờ ngươi vẫn chưa thể biết rõ việc này được, đợi đến sau này ngươi có thể dựa vào thực lực của chính mình quang minh chính đại tiến

vào Long cốc, khi đó mới là ngày người được tranh phách(*) trong Long cốc này, cho nên sau khi người trở về, tốt nhất vẫn là tu luyện cho tốt."

Long Ngạo xem như hoàn toàn bị làm mù mịt, Hòa Long một hồi nói mình là chủ nhân Long cốc, một hồi lại nói mình không đủ tư cách, ngày sau mới có thể tranh phách Long cốc, đây cuối cùng là cái gì chứ.

Không tiếp tục xoắn xuýt nữa, Long Ngạo hỏi:

"Hòa Long tiền bối, bây giờ ta có thể rời đi rồi sao?"

Một chuyện mà hiện tại Long Ngạo quan tâm nhất, đó là mình phải chăng có thể rời khỏi, dù sao nếu Hòa Long có ý diệt hân thì thậm chí đến cơ hội phản kháng hân cũng đều không có.

"Long Ngạo, vẫn là câu nói kia, cố gắng tu luyện nhiều hơn, chờ lúc người bước vào Long cốc, chính là ngày tranh phách Long cốc, hơn nữa người vừa mới đạt được tiểu gia hỏa này, lại lịch rất không đơn giản."

"Hòa Long tiền bối, trước khi rời đi ta rất muốn hỏi một chút, ta vừa mới thu nhận tiểu gia hỏa này, rốt cuộc có phải Cự Long hay không?"

Tuy không quá đề ý thân phận tiểu gia hỏa, nhưng trước khi đi Long Ngạo vẫn muốn hỏi một chút, tiểu gia hỏa rốt cuộc có phải là một thành viên của Long tộc hay không.

"Long Ngạo, không nói gạt người, ba ngày trước tại Long cốc ta nhặt được cái trứng rồng này, lúc ấy vì lòng trắc ẩn mà ta thu giữ lại."

Liếc mắt nhìn tiểu gia hỏa đã ngủ say trong tay, trên mặt Long Ngạo có vẻ cung chiêu.

"Long Ngạo, người có thể yên tâm, ta hiện tại nói cho người biết, tiểu gia hỏa này nhất định là một thành viên trong Long tộc của chúng ta, tuy không biết tại sao lại bị vứt bỏ, nhưng ta có thể khẳng định, tiểu gia hỏa này là thần long biến dị, chỉ cần phát triển, nhất định sẽ trở nên rất cường đại."

Thần long biến dị?

Long Ngạo không tiếp tục hỏi nữa, sau khi cáo biệt Hòa Long thì rời khỏi sơn động.

Long Ngạo đã thuận lợi đạt được trứng rồng trong Long cốc, coi như đạt được sự tán thành của Cự Long, chỉ cần ngày sau tiểu gia hỏa phát triển, hân có thể trở thành Long võ giả, cho nên hân tiếp tục giữ lại rắn nhỏ.

Trước khi tiến vào Long cốc, Long Doanh đã từng đã nói với hân, mỗi đệ tử Long gia cũng có thể đạt được một đồng minh Cự Long, một khi đạt được một con Cự Long, trừ phi là người chết, nếu không cả đời này đều khó có khả năng tiếp tục cùng Cự Long khác trở thành Long võ giả.

Không biết có phải là oan gia ngõ hẹp hay không, ngay lúc Long Ngạo chuẩn bị rời khỏi Long cốc lại gặp Long Trí và Long Minh.

Hôm nay ba người quan hệ đã khác, cho dù thứ Long Ngạo đạt được không phải trứng rồng mà là trứng rắn, thì Long Trí và Long Minh đã xem hân như kẻ địch, một khi có cơ hội tin rằng không có chút nương tay nào.

"Long Ngạo, người đã mất đi cơ hội trở thành Long võ giả, ta khuyên người một câu, tốt nhất vẫn là rời khỏi Long cốc, nếu không người sẽ hối hận."

"Chỉ bằng người à?"

Trước vẻ vô cùng khinh bỉ của hai người kia, Long Ngạo thật sự có chút không nghĩ ra, Long cốc to lớn như thế, trứng rồng khẳng định không phải chỉ có một quả, đã như vậy Long Trí và Long Minh vì sao đánh chết cũng không buông mình ra.

Nói cho cùng, hai người vẫn là xem thường mình, xem thường mình là đến từ tiểu gia tộc.

"Long Ngạo, đừng tưởng rằng người thiên hạ vô địch, ta hiện tại nói thật cho người biết, ta muốn giết người từng giây từng phút một, sở dĩ ta không thể giết người là vì gia chủ, cho nên người tốt nhất đừng tới trêu chọc ta."

Nói xong, Long Trí và Long Minh quay người rời đi.

Long Minh đã đạt được Hòa Long, chỉ cần giấu diếm việc này thì có thể thành công trở thành Long võ giả, nhưng Long Trí lại chưa có được trứng rồng, cho nên hai người tạm thời sẽ không rời khỏi Long cốc, trừ phi là sau một tháng nữa, là ngày thông đạo đóng cửa.

Ánh mắt Long Ngạo lạnh lùng nhìn hai người, vốn chuẩn bị rời khỏi Long cốc, giờ hân lại thay đổi chủ ý nên đi theo hai người, hân muốn nhìn một chút xem hai người họ phải chăng có thể có được trứng rồng khác hay không.

"Nhị ca, vận khí người thật tốt, tiến vào Long cốc trước sau còn chưa tới một giờ đã thành công đạt được một quả trứng rồng, không biết lần này ta có cơ hội nhận được một quả trứng rồng hay không, ta không cần Hòa Long, cho là Cự Long đề đẳng nhất thì coi như tạm chấp nhận được."

Long Trí không phải người ngu, đương nhiên biết rõ mỗi một con Cự Long trong thiên địa đều là cường đại nhất, cho dù đạt được Cự Long đề đẳng nhất cũng có thể trở thành Long võ giả, tiếp đó có thể nhất phi trùng thiên.

"Chúng ta còn có thời gian một tháng, chúng ta có thể có được một quả trứng rồng, tin rằng có thể đạt được quả thứ hai, quả thứ ba, đến lúc đó chỉ cần chúng ta cầm trứng rồng quay về gia tộc, chúng ta sẽ là công thần của gia tộc."

Long Trí không cần để ý tới gia tộc, hắn chỉ cầu mình có thể đạt được một quả trứng rồng, ngày sau trở thành Long võ giả cường đại.

"Nhị ca, nếu vận khí chúng ta không tốt, không chiếm được trứng rồng, ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Có thể làm gì được? Ngày sau tiếp tục tu luyện cho tốt, nhớ kỹ không cần phải trở thành Long võ giả mới có thể bước vào đỉnh phong võ đạo."

Trong nội tâm Long Trí hưng hăng mắng một câu, nhưng trên mặt lại lạnh lùng nói ra:

"Nhị ca, người đạt được trứng rồng, ngày sau khẳng định có thể trở thành Long võ giả, nếu việc này để người ngoài biết rõ, hoặc là bị Long gia khác biết rõ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Long Minh không phải người ngu, đương nhiên biết rõ trong lời nói của Long Trí là có ý uy hiếp mình?

"Không cần nghĩ nhiều, trong những ngày kế tiếp ta sẽ toàn lực tương trợ người tìm kiếm trứng rồng, Long gia chúng ta một khi xuất hiện hai vị Long võ giả, ngày sau khẳng định có thể tấn cấp trở thành Long gia tam giai."

Trong nội tâm Long Trí vẫn rất lo lắng, nhưng hắn không có biện pháp nào, tuy vừa mới uy hiếp thoáng qua, nhưng nếu để cho hắn đi làm thật, hắn một trăm phần trăm không dám.

Không biết có phải là cố ý hay không, trong lúc này tốc độ của Long Minh vô tình chậm lại, để cho Long Trí đi trước mình.

"Răng rắc."

Một tiếng vang nhỏ, Long Trí nhìn thấy thanh kiếm đâm xuyên qua mình từ sau lưng, về mặt khó có thể tin, hắn khốn khổ quay đầu nhìn chằm chằm vào Long Minh đứng gần trong gang tấc, không tin nói ra:

"Nhị ca, là vì sao?"

Về mặt âm tàn, Long Minh hung dữ nói ra:

"Con mẹ ngươi, vốn ta còn muốn giúp ngươi tìm được một quả trứng rồng, cho ngươi cũng có thể trở thành Long võ giả, nhưng loại con rùa như ngươi lại dám mở miệng uy hiếp ta, ngươi cho rằng ngươi là ai mà dám uy hiếp ta?"

"Nhị ca, vừa rồi ta chỉ là nói giỡn, ta căn bản không dám."

"Ta không tin, ta chỉ tin tưởng người chết, chỉ có người chết thì chuyện ta lấy được trứng rồng mới có thể triệt để giấu diếm, nhớ kỹ, ngươi chết là thành toàn nhị ca, nhị ca rất cảm tạ ngươi. Yên tâm, không chỉ có ngươi, kể cả những quả trứng rồng khác ta cũng sẽ hủy diệt, gia tộc chỉ có một mình ta có thể có được trứng rồng, trở thành Long võ giả."

Dã tâm của Long Minh rất lớn, cũng rất ích kỷ.

"Ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng, Long Minh, cho dù ta chết thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

(*) Tranh phách: tranh đấu để dành quyền sở hữu chiếm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Võ giả diễn hoá hạ võ giả mạnh nhất

Cuối cùng Long Trí mang theo một chút không cam lòng ngã xuống.

"Không ai có thể ngăn cản ta trở thành Long võ giả, Long Trí, ngươi chết có thể thành toàn cho ta, cho nên ngươi không nên trách nhị ca."

"Bụp, bụp."

Long Ngạo từ phía sau chậm rãi đi tới, về mặt khinh bỉ nhìn đối phương, lạnh giọng nói ra:

"Đến đệ đệ mình cũng giết, người thật đúng là không từ thủ đoạn."

Cũng không có chút ngạc nhiên nào, Long Minh lạnh lùng nói:

"Người không vì mình trời tru đất diệt, một khi chuyện ta lấy được trứng rồng truyền đi, hậu quả như thế nào tin rằng người có lẽ hiểu rõ hơn ta."

"Long Minh, ta rất ngạc nhiên, người sợ hãi việc này bị tiết lộ ra ngoài cho nên giết Long Trí, chẳng lẽ không sợ ta tiết lộ việc này sao?"

"Long Ngạo, người là kẻ thật hay là giả ngốc? Chẳng lẽ người thực sự nghĩ rằng người có thể tiếp tục sống sót sao?"

Cái này là ý gì?

Cười lắc đầu, Long Minh nói:

"Không sợ nói cho người biết, lần này gia chủ điền tên người vào danh ngạch(*) đi Long cốc chỉ là nhắm vào việc phế đi tiềm lực của người, mặc kệ người có đạt được trứng rồng hay không, chờ người rời khỏi Long cốc người sẽ chết, đã như vậy ta vì sao còn muốn vẽ vờ cho thêm chuyện ra?"

Thì ra là thế.

Cho tới nay Long Ngạo vẫn không nghĩ ra vì sao Long Doanh muốn lựa chọn mình tiến vào Long cốc, dù sao danh ngạch đến Long cốc quá mức trân quý, đệ tử thiên tài của ngũ cấp Long gia chiếm phần đông, vì sao hết lần này tới lần khác tuyển thêm mình.

Xem ra chính như lời của Long Minh, lần này Long Doanh tìm tới mình cũng không phải thực sự hi vọng mình có thể đạt được trứng rồng, trở thành Long võ giả, hay là thực sự coi trọng tiềm lực và vận khí mình.

Có một vài thời điểm, phải chăng có thể thành công một chuyện thì vận khí chiếm một phần rất lớn.

Chính mình mấy tháng thì có thành tựu này, cho nên nguyên nhân Long Doanh đem danh ngạch Long cốc vô cùng trân quý cho mình một suất, ngoài tiềm lực và thiên phú ra, thì chính là vì vận khí của mình.

Xem ra nếu mình đạt được trứng rồng, rời khỏi Long cốc quay về, không chỉ có trứng rồng sẽ bị cướp đi mà bản thân có thể bị Long Doanh giết, còn nếu mình không lấy được trứng rồng, tin rằng kết quả vẫn giống như thế.

Long gia ngũ giai thật đúng là tàn khốc.

Long Ngạo đã thích ứng với thế giới người ăn người này, dù sao dựa vào người không bằng dựa vào mình, lúc trước bất kể như thế nào đều là mình lựa chọn tiến vào Long cốc, cho nên không thể trách những người khác.

"Long Ngạo, người có phải sợ rồi hay không?"

"Long Minh, đừng tưởng rằng người chắc thắng, nếu ta rời khỏi Long cốc và đem hết chuyện của người nói cho tất cả mọi người, người nghĩ xem người sẽ như thế nào?"

Nghe được chuyện đó, sắc mặt Long Minh lập tức lạnh lùng, thanh âm vô cùng âm lãnh hỏi:

"Người uy hiếp ta à?"

"Ha ha, không phải uy hiếp, ta chỉ là muốn nói cho người biết không phải người nào cũng vô si giống như người vậy, ta nói thật cho người biết, ta sẽ rời khỏi Long cốc, vẫn sẽ quay về gia tộc của người, ta ngược lại muốn nhìn bọn hắn đối phó ta như thế nào."

"Người cho rằng người có cơ hội không?"

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của đối phương, Huyết Âm Cuồng đao đã xuất hiện trong tay. Hắn rất kiêng nể Long Minh, dù thế nào đi nữa đối phương cũng là cao thủ Diễn Hoá.

"Ha ha... Long Ngạo, người thật đúng là cuồng vọng tới cực điểm, người thực cho rằng người là địch thủ của ta sao?"

"Chiến!"

Chỉ đơn giản một chữ “chiến” đã cho thấy ý tứ của Long Ngạo.

Cứ như vậy, Long Ngạo và Long Minh cùng nhìn vào nhau, hai thân người đồng thời nhảy lên cao, phát ra một luồng chiến ý cuồng đại đan xen vào nhau. Thân là đệ tử thiên tài của Long gia, Long Minh không chỉ có thiên phú cuồng đại, sự cố gắng và thực lực cũng không phải chuyện đùa.

"Ta sẽ đem người băm thây vạn đoạn!"

Nói xong, thân thể Long Minh đã xông tới, Long Ngạo hơi nghiêng người, đi tới trước thi thể Long Trí lấy đi linh hồn của hắn, tiếp đó cầm Huyết Âm Cuồng đao trong tay hung hăng bổ ra.

Long Ngạo triệu hồi ra Hồn nô, một người một Hồn nô song song đại chiến Long Minh, nhưng cho dù như thế, Long Minh cũng là cảnh giới Diễn Hoá, muốn chiến thắng hẳn dường như là một chuyện vô cùng khó khăn.

Lấy đi linh hồn của Long Trí, Long Ngạo cũng không có ý định để cho Long Phúc tiếp tục luyện chế Hồn nô, bởi vì hắn đã suy nghĩ kỹ càng, trừ phi là có thể săn giết cảnh giới Diễn Hoá dùng linh hồn thượng võ giả, nếu không linh hồn võ giả Nhất Tuyến Thiên, võ giả Bách Tán Thiên, tất cả đều cho vào Huyết Trì, luyện hóa trở thành lực lượng thuần khiết cho mình.

Huyết Âm Bát Thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, một chiêu đón lấy một chiêu, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, từng chiêu không ngừng, không ngớt không dứt.

"Ha ha... Long Ngạo, không thể phủ nhận, với thực lực của ngươi, trong cảnh giới Nhất Tuyến Thiên ngươi đã là vô địch, nhưng Nhất Tuyến Thiên và Diễn Hoá chênh lệch, không phải ngươi có thể tưởng tượng được, nên bây giờ ta cho ngươi cảm thụ thoáng qua một chút sức mạnh võ giả Diễn Hoá."

Một người đứng đầu trong võ giả Nhất Tuyến Thiên, một người mạnh nhất võ giả Diễn Hoá.

Nhưng Nhất Tuyến Thiên cuối cùng vẫn là Nhất Tuyến Thiên, Long Minh biết rõ thực lực đối phương cho dù cường đại hơn nữa, so sánh với mình thì căn bản không phải cùng cấp bậc, chính vì như thế, trên người Long Minh bỗng nhiên tản ra thể cường đại, đó là công lực chỉ có ở võ giả Diễn Hoá.

Thế, chỉ cần là khí thế, võ giả Nhất Tuyến Thiên cũng không phải là địch thủ của võ giả Diễn Hoá.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại làm cho Long Minh triệt để khiếp sợ, giống như gặp quỷ rồi.

"Thế! Ngươi rõ ràng cô đọng ra thế?"

Rất khó tin, đối phương ở cảnh giới Nhất Tuyến Thiên rõ ràng cô đọng ra thế thuộc về mình.

Võ giả Nhất Tuyến Thiên cũng có thể cô đọng thành công ra thế, tuy nhiên người như thế đều là kỳ tài ngút trời, Long Minh rất bội phục thiên phú của đối phương, lại tuyệt đối không ngờ thiên phú của đối phương lại mạnh mẽ như thế.

Chính vì như thế, trong nội tâm Long Minh sát khí bùng lên mạnh mẽ, hắn đã âm thầm quyết định, mặc kệ chuyện gì xảy ra đều phải giết chết đối phương, bởi vì hắn không dám cam đoan, nếu đối phương tiếp tục phát triển, rốt cuộc sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức nào.

Thế, võ giả Nhất Tuyến Thiên cho dù có thể cô đọng ra thế, so với võ giả Diễn Hóa căn bản không giống nhau.

Cứ như vậy, Long Ngạo bị đối phương gắt gao áp chế, kể cả Hồn nô căn bản cũng không cách nào tới gần được đối phương, trong tình huống như vậy thì đừng nói tới chém giết đối phương, bản thân mình có thể còn sống rời khỏi Long cốc hay không cũng là một vấn đề lớn nhất rồi.

"Chết!"

Nhìn đối phương bỏ tới một kiếm, Long Ngạo không dám đối kháng chính diện, khẽ lui ngược lại, lập tức đã văng ra bên ngoài ba mét.

Hào hán không ăn thiệt thòi trước mắt, thực lực đối phương quá mức cường hãn, lúc này muốn chiến thắng đối phương dường như là nói chuyện hoang đường viễn vông, Long Ngạo không chần chừ nữa, quay người rời đi rất nhanh.

Long Minh cũng không đuổi theo, nhìn không thấy bóng dáng Long Ngạo đâu nữa, hắn đột nhiên cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập coi thường và khinh miệt, mỉa mai:

"Phế vật vĩnh viễn đều là phế vật, chờ xem, chờ ta trở thành Long võ giả nhất định ta sẽ giết ngươi."

Hắn đi đến trước mặt Long Trí, lạnh lùng nhìn thi thể trên đất, không có chút tình nghĩa huynh đệ nào, nói ra:

"Chớ có trách ta, đây đều là ngươi tự tìm."

(*) Danh ngạch: danh sách số người đi trong một số lượng nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hủy diệt án quyết

Long cốc.

Một chỗ rất tĩnh mịch trong sơn động.

"Long Phúc, Thiên Huyền Cửu Biến sinh sôi nảy nở ra Thiên Huyền chỉ, hiện tại hình như không thích hợp với ta."

Thiên Huyền chỉ xác thực rất cường đại, nhưng Long Ngạo phát hiện mình đã luyện đến Thiên Huyền cửu chỉ, nhưng uy lực lại không quá lớn.

Căn cứ Cửu Chuyển luân hồi quyết ghi lại, chỉ có Thiên Huyền Cửu Biến của mình đạt tới biến đổi cuối cùng thì sinh ra cái gọi là đệ Cửu Biến, mới có thể có cơ hội tiến nhập vào đệ nhất chuyển của luân hồi quyết.

"Chủ nhân, ta đã lật lại tất cả vũ kỹ, rất nhiều vũ kỹ tuy cường đại, nhưng xác thực không thích hợp với người, tuy nhiên có một loại vũ kỹ có uy lực vô cùng lớn, mỗi lần sử xuất lại sẽ tiêu hao thể lực rất lớn."

Trong nội tâm vui vẻ, Long Ngạo có chút không thể chờ đợi được hỏi:

"Long Phúc, vũ kỹ gì vậy?"

"Hủy Diệt Án quyết."

Hủy Diệt Án quyết?

"Chủ nhân, Hủy Diệt Án quyết chính là một trong các vũ kỹ cường đại nhất trong tất cả vũ kỹ, tổng cộng có mười tám Án quyết, nhưng hiện tại ta chỉ có thể truyền thụ cho người bốn ấn."

Long Ngạo cũng không phải một người hảo cao vụ viễn(*), Long Phúc đã nói trong không gian Long ấn, Hủy Diệt Án quyết là một loại vũ kỹ cường đại nhất trong tất cả vũ kỹ, đã nói rõ uy lực của Hủy Diệt Án quyết.

"Được."

"Chủ nhân, bây giờ ta truyền thụ cho người bốn Án Quyết trong Hủy Diệt Án quyết."

Ngay sau đó, trong đầu Long Ngạo xuất hiện bốn loại tâm pháp Án Quyết, theo thứ tự là Trần Hồn Ấn, Phần Minh Ấn, Táng Thiên Ấn, Mạt Nhật Ấn, tuy nhiên hắn không tu luyện ngay. Chỉ xem thử qua một lượt, Long Ngạo cũng cảm thấy vô cùng chấn động, bởi vì Hủy Diệt Án quyết mà Long Phúc truyền thụ cho mình quả thực quá cường đại, thậm chí siêu việt hơn Huyết Âm Bát Thức.

Đây chỉ là bốn ấn trước của Hủy Diệt Án quyết, Long Ngạo rất khó tưởng tượng, còn lại mười bốn thức Án quyết phía sau, rốt cuộc còn kinh khủng mức nào.

Có được Hủy Diệt Án quyết cường đại như thế, Long Ngạo đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, hắn không bỏ phí giây phút nào, lập tức bắt đầu tu luyện trước bốn ấn trong Hủy Diệt Án quyết là Trần Hồn Ấn, Phần Minh Ấn, Táng Thiên Ấn, Mạt Nhật Ấn.

Mặc dù được truyền thụ bốn ấn trước của Hủy Diệt Án quyết, nhưng Long Ngạo biết rõ, với thực lực của hắn bây giờ chỉ có thể tu luyện Trần Hồn Ấn.

Nguyên lý Trần Hồn Ấn kỳ thật so với thức thứ hai của Huyết Âm Bát Thức, Băng Phong Phệ Tâm không sai biệt nhiều, tuy nhiên uy lực Trần Hồn Ấn cường đại hơn, một khi trực tiếp xâm nhập vào bên trong cơ thể, linh hồn tưởng địch sẽ bị trấn trụ.

Thử hỏi, linh hồn một gã võ giả bị trấn trụ thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Một tháng sau.

Suốt một tháng Long Ngạo đều không rời khỏi sơn động, hết sức chăm chú tu luyện Trần Hồn Ấn. Trời xanh không phụ lòng người, trải qua một tháng tu luyện, Trần Hồn Ấn của hắn coi như là có chút thành tựu.

Long Phúc mượn nhờ Huyết Trì, đem linh hồn Long Trí luyện hóa thành năng lượng thuần chính nhất, Long Ngạo hấp thu nguồn năng lượng này, linh lực đã tràn ngập bốn mươi tám khiếu huyết, nhưng khoảng cách để linh lực tràn ngập một trăm lẻ tám khiếu huyết thì còn kém rất xa.

Thời hạn một tháng đã đến, thông đạo của Long cốc sắp đóng cửa, Long Ngạo cũng không tiếp tục ở lại nữa, hướng phía thông đạo đi rất nhanh.

Trong hậu viện Long gia ngũ giai ở Tinh Vân thành.

"Long Ngạo, chúc mừng ngươi đạt được sự tán thành trướng rồng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày sau ngươi có thể trở thành một gã Long võ giả cường đại."

Nhìn lên mặt Long Doanh và Long Minh, trong nội tâm Long Ngạo tràn ngập khinh bỉ, nhưng lại đạm mạc nói ra:

"Long Doanh tiền bối, chắc người cũng nên biết, ta đạt được trướng rồng không phải là Cự Long mà là một con rắn nhỏ."

Thần long biến dị.

Đối với việc mình đạt được tiểu gia hỏa, Long Ngạo đương nhiên sẽ không nói ra tình hình thực tế, một khi bị đối phương biết rõ mình có được không phải con rắn nhỏ mà là thần long biến dị, cường đại hơn so với Hoả Long, thì chắc chắn Long gia sẽ không buông tha cho mình.

Long Doanh rõ ràng đã biết việc này, sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống, hỏi:

"Long Ngạo, ta hỏi ngươi, ta đối với ngươi như thế nào?"

"Có chuyện gì xin tiền bối nói thẳng."

"Ba người tiến vào Long cốc, ta cho ngươi một, vốn ta rất coi trọng ngươi, nhưng ngươi thì sao? Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại giết chết Long Trí?"

Long Trí?

Nghe được Long Doanh nhắc đến Long Trí, Long Ngạo đã hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, lạnh lùng nhìn Long Minh bên cạnh Long Doanh, hỏi:

"Là lời ngươi nói à?"

Long Minh cười lạnh một tiếng, nói:

"Là vậy thì như thế nào? Long Ngạo, tên bạch nhãn lang này(*), gia chủ đối với ngươi tốt như vậy, tiến vào Long cốc chỉ vẹn vẹn có ba người thì đã cho ngươi một, mà ngươi thì sao? Không chỉ không cảm ơn ngược lại còn giết Long Trí, hừ."

Khoát khoát tay, Long Doanh ngăn cản Long Minh nói tiếp, lạnh giọng nói ra:

"Long Ngạo, ngươi giết Long Trí, ta muốn hỏi ngươi sẽ ăn nói với ta như thế nào đây?"

"Long Doanh tiền bối, ta muốn nói Long Trí không phải ta giết, mà là bị hấn giết?"

"Ha ha ha..." - Long Minh bỗng nhiên cười lớn, thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, lạnh lùng nói:

"Long Ngạo, có phải đầu óc ngươi có nước hay không? Ta giết đệ đệ của ta sao? Ta bây giờ vẫn là một nam nhân, ngươi nhìn xem."

"Long Ngạo, giữa ngươi và Long Minh, ngươi cho rằng ta chọn tin tưởng ai?"

Nhìn lên mặt Long Doanh và Long Minh, Long Ngạo không biết việc này là hai người có ý bói móc hay vẫn là âm mưu của Long Minh, nhưng Long Ngạo lại biết rất rõ một chuyện, đó chính là mặc kệ là vì sao, ân oán giữa mình và Long gia ngũ giai phải như thế nào mới giải quyết triệt để được.

"Long Doanh tiền bối, ta đã nói rồi, Long Trí không phải ta giết chết, tiền bối không tin ta cũng không có cách nào."

"Hừ, Long Ngạo, ngươi giết Long Trí, nếu ta để cho ngươi rời khỏi đây dễ dàng như thế ta làm sao ăn nói với gia tộc mình được."

Kỳ thật Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rất rõ Long Doanh và Long Minh làm như thế, đơn giản là muốn giết người diệt khẩu, dù sao trên thế giới này chỉ có mình biết về chuyện của Long Minh, chỉ cần mình chết, thử hỏi còn có ai biết rõ, chỉ như vậy Long Minh mới có thể thuận lợi phát triển, ngày sau xác định chắc chắn trở thành Long võ giả.

"Long Ngạo, ngươi không cần lo lắng, bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể thắng được Long Minh thì ta sẽ cho ngươi rời đi."

"Gia chủ, một phế vật chiến thắng ta thì hình như chúng ta không có phúc cho lắm, không bằng như vậy, Long Ngạo, ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể làm cho ta rời khỏi phạm vi của vòng tròn này thì tính là ngươi thắng."

Long Minh có mười phần tin tưởng, một tháng trước hấn dọa đối phương chạy, cứ như vậy bốn phía xung quanh Long Minh vẽ lên một vòng tròn, mà Long Doanh hình như cũng rất có lòng tin, lui qua một bên nói:

"Long gia chúng ta nói lời giữ lời."

Coi rê.

Xem thường.

Long Ngạo đương nhiên biết rõ trong mắt Long Minh một mực đều không coi mình ra gì, nhưng để thuận lợi rời khỏi Long gia, hấn chỉ có thể lựa chọn đáp ứng. Về phần Long Doanh vì sao không ra tay mà lại nghĩ ra chiêu này, Long Ngạo cũng nghĩ đến, nếu không có gì bất ngờ xảy ra Long Doanh hấn là kiêu ngạo hoàng thất, dù sao quan hệ của mình và hoàng thất còn tại đó, hơn nữa hấn cũng là một thành viên của Hộ quốc đường.

"Tốt, ta đáp ứng các ngươi."

(*) Hào cao vụ viễn: Một người đòi hỏi cao và theo đuổi những thứ xa vời viễn vông.

(*) Bạch nhãn lang: Đáng khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Không nên trêu chọc ta

Thế!

Trên người Long Ngạo và Long Minh đồng thời tản ra thể cường đại, va chạm lẫn nhau.

Cảm nhận được thể của đối phương, hai mắt Long Doanh có chút khác thường, khóe miệng câu dẫn ra một nụ cười lạnh, bởi vì trong lòng lão có mười phần tự tin Long Minh có thể giết chết Long Ngạo.

Cảnh giới Nhất Tuyền Thiên và cảnh giới Diễn Hóa thực lực khác nhau rất lớn, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

"Long Ngạo, hôm nay ta sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn."

Vừa dứt lời, Long Minh xuất thể tiếp tục bao vây, lao ra như một mũi tên.

Long Ngạo không dám có chút chủ quan, Huyết Âm Cuồng đao bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn, liên tục bổ ra Hoàng Tuyền cửu liên kích và Băng Phong Phệ Tâm, công kích hai bên, phong kín tất cả.

Kiểm xà thỏ vụ(*), Long Minh nghiêng người tránh né, dùng kiếm trong tay đâm ra một góc xảo diệu, đao kiếm chạm vào nhau, khí tức cường đại đi loạn, Long Ngạo bị một kiếm chấn động dữ dội,连连 lùi lại mấy bước.

Cảnh giới Diễn Hóa.

Trong nội tâm Long Ngạo biết rõ, mình vốn cũng có thể, nếu có thể mượn một trăm lẻ tám khiêu huyết diễn hóa một lần thì tình huống sẽ hoàn toàn nghịch chuyển.

Nghiêm túc mà nói, hắn không có cách nào thắng được đối phương, nếu muốn thắng, nói cho cùng vẫn là cố chấp.

Huyết Âm Cuồng đao biến mất, trong giây lát hai tay Long Ngạo bắt đầu kết ấn, hai tay hắn dùng tốc độ nhanh nhất ngưng kết thành các loại ấn pháp, trong một thoáng qua không ngừng tu luyện Hủy Diệt Ấn quyết, giờ đã đến lúc dùng.

Long Phúc chỉ truyền thụ cho mình bốn ấn trước của Hủy Diệt Ấn quyết, Trần Hồn Ấn, Phần Minh Ấn, Tảng Thiên Ấn, Mạt Nhật Ấn, trong một thoáng này, trải qua thiên tân vạn khổ(*) tu luyện, Long Ngạo đã có ít thành tựu với Trần Hồn Ấn.

"Đây là loại vũ kỹ gì?"

Cảm nhận được trong tay đối phương phát tán ra khí tức cường đại, sắc mặt Long Minh đột biến, có vẻ như không thể tưởng tượng nổi.

Cho tới lúc này, trong nội tâm Long Minh đều cho rằng cảnh giới lên sai cách thì không có bất kỳ cách nào bù đắp, cho dù là võ giả dựa vào vũ kỹ đối địch, đều không thể đền bù cảnh giới lên sai cách.

"Trần Hồn Ấn."

Ba chữ vừa mới nói ra, hai tay Long Ngạo ngưng kết ra Trần Hồn Ấn, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, khí tức xâm nhập ngay vào trong cơ thể Long Minh.

"Không có khả năng!"

Long Minh căn bản không dám tiếp tục công kích, bởi vì hắn phát hiện linh hồn trong cơ thể bị một luồng khí tức kinh khủng trấn áp, hắn buộc phải toàn lực chống cự lại luồng hơi thở này xâm nhập.

Trần Hồn Ấn, đệ nhất ấn thức của Hủy Diệt Ấn quyết. Mặc dù biết Trần Hồn Ấn rất cường đại, nhưng trước kia chưa chính thức đối địch, Long Ngạo cũng không biết Trần Hồn Ấn cường đại đến cỡ nào.

Nhìn thấy Long Minh toàn lực ngăn cản Trần Hồn Ấn, trong nội tâm Long Ngạo vui vẻ, sao có thể đơn giản bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp này được,

Huyết Âm Cuồng Dao trong tay hần lập tức bỏ ra thức thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích và thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm.

Chín luồng đao mang tầng tầng điệp điệp, cộng thêm khí tức xâm lấn, ba thức cùng lúc công kích, tỷ lệ Long Minh có thể sống sót dường như là không.

"Đủ rồi!"

Long Doanh nổi giận gầm lên một tiếng, một tay lão nhẹ nhàng vung lên, một luồng lực đạo kinh khủng giống như sóng biển cuộn cuộn tuôn ra. Long Ngao vốn đã hạ sát tâm, nay lại bị luồng lực đạo kinh khủng này thiếu chút nữa đánh chết.

Trong nội tâm rung động, Long Ngao đương nhiên biết rõ thực lực Long Doanh còn trên cả Long Minh, chẳng lẽ là cảnh giới Dung Hợp hoặc là cảnh giới Quy Nhất?

"Long Ngao, người đi đi, nhớ kỹ, chuyện Long Minh đạt được sự tán thành của trứng rồng hi vọng người chó nói ra ngoài, nếu không cho dù Long gia ta diệt vong cũng sẽ kéo theo gia tộc của người đó, người tự giải quyết cho tốt đi."

"Gia chủ."

Khoát khoát tay, Long Doanh đương nhiên không muốn để cho người này chạy, nhưng nghĩ đến hoàng thất sau lưng thiếu niên, lão chỉ có thể thờ dài một tiếng thật sâu, Long gia ngũ giai căn bản không phải địch thủ của hoàng thất, vì một người mà trêu chọc hoàng thất, hình như có chút không đáng.

"Không cần biết mục đích của các người là gì, ta chỉ muốn nói cho các người một câu, không nên trêu chọc ta, không nên trêu chọc gia tộc ta, nếu không mắc kệt chuyện gì xảy ra, ta đều có thể báo thù, hơn nữa ta sẽ đòi bồi hoàn gấp đôi."

Nói xong, Long Ngao quay người rời đi.

"Gia chủ, vì sao phải để cho tên này rời đi?"

Bị khí tức khủng bố trong cơ thể áp chế, trong nội tâm Long Minh quả thực khiếp sợ tới cực điểm, cho tới giờ khắc này hần vẫn còn có chút khó có thể tiếp nhận, dùng thực lực của mình lại có thể thua một vị võ giả Nhất Tuyến Thiên.

Kỳ thật trong nội tâm Long Minh còn kiêng nể rất nhiều, đối phương hiện tại đã có thể đánh bại mình, vậy sau này thì sao? Đợi đến lúc Long Ngao tu vi cũng đột phá cảnh giới Diễn Hóa, mình còn có nơi sống yên ổn sao?

"Long Ngao đã trở thành một thành viên của Hộ quốc đường trong hoàng thất, một khi chúng ta giết hần hoàng thất chắc chắn sẽ không bỏ qua, yên tâm đi, ta sẽ không để cho người này sống sót."

Long Minh hình như cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của gia chủ, gật gật đầu, nói ra:

"Gia chủ, ta muốn bế quan tu luyện một năm."

"Hừ, ta cho người chuẩn bị cho người một nơi tốt, trong một năm không có người tới quấy rầy người, nhớ kỹ, người là hi vọng ngày sau của gia tộc, mặc kệ gia tộc xảy ra chuyện gì, người cũng không thể có chuyện được."

Long Doanh không phải người ngu, đương nhiên biết rõ tầm quan trọng hiện tại của Long Minh, được sự tán thành của trứng rồng, hơn nữa còn là một con Họa Long, một khi phát triển sẽ trở thành Long võ giả cường đại, chuyện này đối với Long gia mà nói, không thể nghĩ ngờ gì nữa là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Rời khỏi Long gia ngũ giai, Long Ngao còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị Âu Dương Phi tìm thấy.

Âu Dương Phi rất vội vàng đi đến, hần đi thẳng vào vấn đề nói ra:

"Long huynh đệ, một tháng nay rốt cuộc người đi đâu? Ta rất vất vả tìm người đó."

"Âu Dương đại ca, huynh có việc gì à?"

"Hừ, chuyện này phiền toái lắm, trước đó người đã đáp ứng phụ hoàng gia nhập Hộ quốc đường trở thành một thành viên Hộ quốc sư, theo như chức trách của người thì một tháng trước nên vào Hộ quốc đường điểm danh, nhưng người lại biến mất, hiện tại Hộ quốc đường rất không hài lòng về người, hình như muốn tìm người để làm phiền đó."

Đối với việc này, Long Ngao cũng không cảm thấy có chút ngạc nhiên nào, dù sao Hộ quốc đường của hoàng thất Tinh Vân cao thủ nhiều như mây, thực lực thấp nhất cũng là cảnh giới Diễn Hóa, thử hỏi mình chỉ là võ giả Nhất Tuyến Thiên, làm sao có thể làm cho người trong Hộ quốc đường vừa mắt được.

"Âu Dương đại ca, việc này ta biết rõ, lần này huynh tìm ta có phải là muốn kêu ta đến Hộ quốc đường điểm danh hay không?"

"Đúng vậy, đi nhanh đi."

Nhún nhún vai, Long Ngao cũng không để việc này trong lòng, võ giả Nhất Tuyến Thiên thì sao chứ?

Đi theo Âu Dương Phi, Long Ngạo vẫn nghĩ về chuyện ở Long cốc. Chỉ trong chốc lát hai người đã đi đến phía bên trái của hoàng thất, cả phía bắc đều là địa bàn của Hộ quốc đường, trong tình huống bình thường, căn bản không ai dám bước vào, trừ phi là hoàng đế đế quốc, kể cả Âu Dương Phi cũng không được tự tiện bước vào.

“Âu dương đại ca, huynh thực sự không đi vào sao?”

“Long huynh đệ, ta cũng rất muốn vào, nhưng Hộ quốc đường có văn bản quy định rõ ràng, trừ khi là phụ hoàng, nếu không kể cả cao thấp trong vương quốc Tinh Vân, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép tự tiện bước vào Hộ quốc đường, kẻ nhẹ thì bị phế, kẻ nặng thì trực tiếp giết bất kể là tội gì.”

Long Ngạo bắt đầu đi lắc đầu, xem ra địa vị của Hộ quốc đường trong hoàng thất vẫn rất là cao, kể cả thái tử hoàng thất cũng không dám tự tiện tiến vào.

(*) Xà thổ vụ: rắn chui xuống đất, ý chỉ tư thế tránh chiêu.

(*) Thiên tân vạn khổ: Ý nói rất nhiều cực khổ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Một quyền đánh bay

Long Ngạo cũng không lập tức tiến vào Hộ quốc đường, mà nghe Âu Dương Phi giảng về tình hình của Hộ quốc đường.

Hộ quốc đường có tổng cộng hai mươi ba thành viên, đường chủ và hai vị phó đường chủ đều là võ giả Dung Hạp, về phần hai mươi vị thành viên còn lại thì đều là võ giả Diễn Hoá.

Nói cách khác, một khi hấn tiến vào Hộ quốc đường, bản thân đã trở thành thành viên thực lực thấp nhất ở Hộ quốc đường, thử hỏi mọi người ở Hộ quốc đường há lại chịu phục, hay vẫn là khinh bỉ và xem thường.

Đưa mắt nhìn thật sâu Hộ quốc đường trước mặt, Long Ngạo cất bước đi vào.

Hộ quốc đường, nơi quan trọng nhất của hoàng thất Tinh Vân, cũng là nơi cơ cấu quyền lực cao nhất, kể cả là hoàng đế đế quốc cũng muốn dựa vào Hộ quốc đường.

Long Ngạo vừa bước vào Hộ quốc đường.

"Người là người phương nào? Hộ quốc đường trọng địa, không được tự tiện tiến vào."

Chẳng muốn nói nhảm nhiều lời với thị vệ, Long Ngạo trực tiếp đưa ra bài tử(*) của bản thân, nhìn thấy trên bài tử ba chữ Hộ quốc sư, hai gã thị vệ lập tức cung kính, bởi vì trong nội tâm bọn họ rất rõ ràng ý vị Hộ quốc sư của Hộ quốc đường như thế nào.

"Ôi, đây không phải Hộ quốc sư trẻ tuổi nhất của Hộ quốc đường chúng ta sao?"

"Hừ, trẻ tuổi nhất? Không biết sống chết gì, ta thực buồn bực, một võ giả Nhất Tuyến Thiên nhỏ nhoi cũng có tư cách gia nhập Hộ quốc đường, thật sự là mẹ nó buồn nôn."

Người vừa nói là thành viên Hộ quốc đường Tại Vĩ và Mao Phong. Trên mặt hai người tràn đầy khinh bỉ và xem thường.

Mỗi một thành viên Hộ quốc đường của hoàng thất Tinh Vân đều là võ giả Diễn Hoá, thử hỏi, trong mắt võ giả Diễn Hoá võ giả Nhất Tuyến Thiên bị xem là cái gì?

Huống chi từ trước tới nay Hộ quốc đường chỉ có tu vi cảnh giới Diễn Hoá, hơn nữa cùng đạt được sự đồng ý của ba vị đường chủ trong Hộ quốc đường mới có thể chính thức gia nhập, nhưng tên này thì sao?

Chỉ là võ giả Nhất Tuyến Thiên, lại không có được ba vị đường chủ đồng ý liền nhập vào Hộ quốc đường, việc này khiến cho Hộ quốc đường nổi sóng lớn, tất cả mọi người tỏ vẻ không đồng ý.

"Đợi một chút."

"Chuyện gì?"

"Vừa này không nghe thấy chúng ta nói chuyện sao?"

Tại Vĩ và Mao Phong rõ ràng không vui, nếu không phải bởi vì Hộ quốc đường có văn bản quy định không cho phép thành viên đầu đá lẫn nhau, nói không chừng hai người đã sớm ra tay.

"Long Ngạo, ngươi là ai, ngươi hà đức hà năng có thể tiến vào Hộ quốc đường."

"Cho ngươi một cơ hội, lập tức rút cho ta."

"Rút ngay!"

Chẳng muốn nói lý với hai người, Long Ngạo buồn bực, vì sao đi tới chỗ nào cũng đều gặp được người như vậy.

"Ngươi vừa mới nói cái gì? Ngươi kêu ai rút ngay?"

"Chó ngoan không cản đường, con chó nào cản đường thì con chó đó rút ngay đi."

"Ngươi muốn chết?"

Mao Phong kéo Tại Vĩ lại, lắc đầu, nói ra:

"Cũng vì chúng ta thân ở Hộ quốc đường nên sẽ không giết hán, hán mới dám như thế, nếu ở bên ngoài, hán còn dám sao?"

"Hừ hừ, Long Ngạo, bây giờ ta chính thức khiêu chiến ngươi, nếu ngươi là nam nhân, ngươi có dám ứng chiến không?"

Phiền toái đến.

Long Ngạo xem như có chút buồn bực, mới vừa tiến vào Hộ quốc đường thì có phiền toái tìm tới cửa, mình không ứng chiến, ngày sau tại Hộ quốc đường còn làm gì được nữa? Huống chi người ta khiêu chiến mình, nếu mình không ứng chiến chẳng phải là nói cho tất cả mọi người là mình sợ hãi?

"Tốt, ta ứng chiến."

Ứng chiến? Nghe được đối phương ứng chiến, trong lòng Tại Vĩ và Mao Phong lập tức vui vẻ. Tại Vĩ ngoắc ngoắc ngón tay, giọng lạnh lùng nói:

"Long Ngạo, ngươi coi như là nam nhân, chúng ta đi ra ngoài chiến một trận, yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, cùng lắm đánh ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ha ha..."

Trên mặt Tại Vĩ tràn ngập cuồng vọng và tự tin, Long Ngạo cũng không có chút nào chần chừ, một khi đã ứng chiến thì chỉ còn cách đối mặt chiến đấu tiếp.

Bên ngoài Hộ quốc đường.

Tin tức Tại Vĩ và Long Ngạo chiến một trận trong nháy mắt đã truyền khắp Hộ quốc đường cùng cả hoàng thất, đường chủ Hộ quốc đường Đường Lâm, hai vị phó đường chủ Dương Nghị và La Thành cùng toàn bộ các thành viên còn lại đều có mặt.

Không chỉ có thế, kể cả hoàng đế Âu Dương Phong, thái tử Âu Dương Phi cũng xuất hiện, tất cả mọi người ngồi ngay ngắn ở một bên, cũng không có ai ngăn cản, dù sao đây là võ giả khiêu chiến, chỉ cần song phương đồng ý thì bất kể là ai cũng không có quyền hỏi nhiều.

"Đường huynh, ngươi nói xem Tại Vĩ và Long Ngạo chiến một trận, ai sẽ hơn?"

"Bệ hạ, chuyện Long Ngạo ta đã biết được, kẻ này thật là nhân tài hiếm có, thiên phú rất cao, tiềm lực rất lớn, nếu bồi dưỡng tốt ngày sau có thể trở thành trụ cột của vương quốc."

Đường Lâm mặc dù không nói rõ, nhưng Âu Dương Phong lại rất rõ ràng, vị đường chủ Hộ quốc đường này khẳng định cho rằng Long Ngạo không phải địch thủ của Tại Vĩ.

Tuy nhiên ngầm lại thì cũng thoải mái, dù sao Long Ngạo chỉ là vừa mới quật khởi, mà Tại Vĩ thì là thành viên uy tín lâu năm của Hộ quốc đường, tu vi cũng đã đạt tới cảnh giới Diễn Hoá, cho dù Long Ngạo bại cũng không có gì, dù sao thời của Long Ngạo và thiên phú còn tại đó.

Nếu như bị hai người biết rõ Long Ngạo thiếu chút nữa giết được Long Minh tu vi cảnh giới Diễn Hoá, không biết hai người sẽ nghĩ như thế nào.

"Ha ha... Long Ngạo, ta thật đúng là bội phục ngươi, rõ ràng dám ứng chiến, ta rất muốn biết rốt cuộc là cái gì làm ngươi tin tưởng như thế?"

Trên mặt Tại Vĩ tràn ngập khinh miệt và xem thường, bởi vì trong mắt hán, thiếu niên trước mặt này đến cái rắm cũng không phải, huống chi giờ khắc này bốn phía đã đứng đầy người, mặc kệ chuyện gì xảy ra hán đều phải thắng, không thể không thắng.

"Ngu ngốc."

"Người muốn chết."

Bị nhục mạ, Tại Vi làm sao có thể nhìn được, hấn giận dữ rống lên, thân thể đã thoát ra theo. Hai người cũng không sử dụng bất cứ binh khí gì. Nhìn bề ngoài thì thấy đây chính là một trận đối đầu, nhưng kỳ thật hai người đều rất rõ ràng, chiến một trận này cho dù có chỗ tổn thương cũng sẽ không ai trách tội, dù sao võ giả đối chiến, không ai biết được kết quả sẽ như thế nào.

Hoàng Tuyền cửu liên kích, quyền kinh tăng tăng điệp điệp, chín luồng quyền kinh lập tức chồng lên nhau cùng với năm đám của Tại Vi hung hăng đụng vào nhau, linh lực tứ tán.

Tại Vi bị một quyền của Long Ngạo trực tiếp nện bay đi, một tiếng “bịch” vang thật lớn, thân thể Tại Vi trực tiếp ngã xuống mặt đất.

"Không có khả năng, điều đó không có khả năng!"

Gượng đứng dậy, Tại Vi hình như đã bị kích thích, hấn đường đường là Hộ quốc sư của Hộ quốc đường, rõ ràng bị một mao đầu tiểu tử một quyền nện bay đi, hấn còn mặt mũi nào mà tồn tại? Ngày sau hấn tại Hộ quốc đường sẽ như thế nào?

Thật sự không cam lòng, hai đám của Tại Vi cùng động, lần nữa hung hăng đánh ra.

Nhìn thấy Tại Vi bị Long Ngạo một quyền nện bay đi, tất cả mọi người đều sửng sốt, nhất là Đường Lâm đường chủ của Hộ quốc đường, bởi vì lời nói của hấn vừa mới cho thấy Long Ngạo căn bản không thể nào là địch thủ của Tại Vi, nhưng hiện thì sao? Tại Vi rõ ràng vừa mới không thể tiếp quyền được, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì đánh chết hấn cũng sẽ không tin.

"Bệ hạ, thiên phú và tiềm lực của kẻ này chính là người mà ta thấy là cường đại nhất, mặc kệ chuyện gì xảy ra, đều xin nắm chắc kẻ này thì tốt hơn, nói không chừng ngày sau kẻ này sẽ trở thành vị phúc tinh của vương quốc Tinh Vân."

Hình như có chút ngạc nhiên, bởi vì qua nhiều năm như vậy, Âu Dương Phong còn chưa từng nghe qua Đường Lâm tán dương người nào.

(*) Bài từ: cái thẻ bài, lệnh bài.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Trò đùa dai

Một quyền đầy uy lực từ trên không nện xuống, thân thể Long Ngạo bay đi lần nữa.

"Long Ngạo hiền huynh, đủ rồi."

Nghe được lời Âu Dương Phong, trong nội tâm Long Ngạo cho dù có vạn lần không cam lòng, cuối cùng vẫn miễn cưỡng dừng lại, nói như thế nào thì ở đây rốt cuộc cũng là nơi của hoàng thất Tinh Vân.

"Khi nhân già nhân tất khi chi(*), sau này tốt nhất đừng tới trêu chọc ta nữa, nếu không bất kể là ai, đều không thể bảo vệ cho người được đâu."

Tại Vi bị một quyền mạnh mẽ đánh bay đi, không thể tiếp tục công kích, hấn ngây ngốc sửng sốt ngay tại chỗ, vẻ mặt tỏ vẻ không thể tin.

"Ha ha ha, Long huynh đệ, người đi theo ta."

Nhìn thấy Long Ngạo đánh bại Tại Vi, Đường Lâm cười lớn như nhặt được bảo vật, căn bản mặc kệ ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người ở bốn phía, một tay kéo Long Ngạo đi vào Hộ quốc đường.

"Tại huynh, thất bại chính là chuyện thường của binh gia, đừng để tâm quá!"

Mao Phong cũng bị làm cho vô cùng khiếp sợ, không thể ngờ đối phương có thể chiến thắng vẻ vang như vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết hấn cũng sẽ không tin, một vị võ giả Nhất Tuyền Thiên lại có thể đánh bại một vị võ giả Diễn Hoá, hơn nữa lại chỉ với một quyền nện xuống, việc này là thực sao?

"Mao Phong, thù này ta nhất định sẽ báo."

Đường Lâm dẫn theo Long Ngạo cùng các thành viên khác tiến vào đại điện Hộ quốc đường, đồng thời cả hoàng đế của vương quốc cũng đi theo vào

trong.

"Long huynh đệ, thật không ngờ thực lực ngươi lại có thể đánh bại người anh em đó, dựa theo thiên phú và tiềm lực của ngươi, nếu không mất mười năm kia thì ngươi nhất định đã trở thành cường giả Quý Nhất."

Nghe được chuyện đó, Âu Dương Phong hình như có chút kinh ngạc, bởi vì hắn cũng chắc chắn không ngờ, Đường Lâm lại đánh giá cao tên này như thế. Mười năm, khoảng thời gian mười năm đối với võ giả mà nói là chuyện xảy ra như cái chớp mắt.

Bất đắc dĩ cười cười, Long Ngạo cũng không nói gì thêm, lần này một quyền có thể nện trúng đối phương, nói cho cùng là vận may cũng góp một phần rất quan trọng.

Sở dĩ vừa này chiến thắng được đối phương, là do Long Ngạo đã âm thầm đem trấn hồn ấn dung nhập vào bên trong hai đấm. Do Tại Vĩ khinh thường hắn, khi bị trấn hồn ấn đánh trúng, linh hồn Tại Vĩ bị áp chế cho nên bị đánh một quyền đã thua ngay.

Trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, nếu là trong tình huống bình thường, hắn muốn đánh bại võ giả Diễn Hoá cũng không phải một chuyện dễ dàng, nhất là muốn đánh bại võ giả cường đại Diễn Hoá, lại càng thêm vô cùng khó khăn.

Trấn hồn ấn, chính là cái gọi là Hủy Diệt Ấn quyết, thật đúng là một vũ kỹ vô cùng nghịch thiên, dù sao nếu không có Hủy Diệt Ấn quyết, muốn đánh bại võ giả Diễn Hoá, cho dù là may mắn đi chăng nữa cũng là một chuyện không có khả năng, vận khí rất quan trọng, vũ kỹ và thực lực càng quan trọng hơn.

"Long huynh đệ, bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng trở thành một thành viên của Hộ quốc đường hay không?"

"Ta đồng ý."

Trên mặt Đường Lâm tràn ngập tán thưởng, gật gật đầu, nói ra:

"Đã như vậy, từ giờ trở đi ngươi chính thức trở thành một thành viên trong Hộ quốc đường."

"Ha ha ha, Long Ngạo hiền huynh, sau này nếu như có chuyện gì cứ việc tới tìm ta."

Nhìn thấy thái độ của Đường Lâm và Âu Dương Phong đối với Long Ngạo, tất cả mọi người có chút bất đắc dĩ, bởi vì ai cũng biết hai vị lớn nhất của vương quốc Tinh Vân đối đãi người này như vậy có thể nói là coi trọng cực kỳ.

Kế tiếp, Đường Lâm dẫn Long Ngạo đi giới thiệu, để cho hắn bắt đầu làm quen với Hộ quốc đường. Theo như ý tứ của Đường Lâm và Âu Dương Phong thì có thể thấy họ hi vọng Long Ngạo có thể ở lại hoàng thất Tinh Vân, nhưng lại bị Long Ngạo cự tuyệt thẳng thừng.

Rời khỏi hoàng thất Tinh Vân, Long Ngạo không xem những chuyện xảy ra vừa rồi là chuyện vui vẻ gì, cho dù đánh bại Long Minh và Tại Vĩ tu vi đạt tới cảnh giới Diễn Hoá thì sao chứ?

Trong nội tâm Long Ngạo biết rõ ràng, trừ phi là tu vi mình chính thức đột phá cảnh giới Diễn Hoá thì mới có thể nhẹ nhàng đánh bại võ giả Diễn Hoá, nói không chừng nếu bây giờ gặp được một võ giả Diễn Hoá khác, cũng không thể lại tiếp tục gặp may mà đánh bại đối phương như vậy.

"Huynh chính là Long Ngạo phải không?"

Nhìn thấy một tiểu hài tử xuất hiện trước mặt, Long Ngạo rất hiếu kỳ, gật gật đầu, hỏi:

"Tiểu gia hỏa(*), ta chính là Long Ngạo, ngươi tìm ta có việc gì?"

"Đúng vậy, vừa mới có người đưa cho ta lá thư, kêu ta giao cho huynh."

Chuyện này càng làm Long Ngạo thêm hiếu kỳ, nhận lấy lá thư trong tay tiểu gia hỏa, thuận tay cho hắn một mai kim tệ.

Long Ngạo mở thư ra, chỉ mới đại khái liếc sơ qua một vòng, sắc mặt hắn đột biến, lập tức cuồn cuộn, bởi vì theo như ý tứ đại khái trên thư, chính là bọn chúng đã bắt đi Long Nghị và Mộc Lâm, nếu trong vòng ba ngày mà hắn không quay về Lôi Vân thành, thì Long Nghị và Mộc Lâm sẽ biến thành hai cái xác chết.

"Không có kí tên, rốt cuộc là ai?"

Long Ngạo miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, trong đầu đã xuất hiện vài gia tộc, Long gia ngũ giai? Miêu gia ở Tinh Vân thành? Long gia ở Lôi Vân thành?

Long Ngạo biết rõ, mặc kệ đối phương rốt cuộc là người phương nào, hắn cũng không thể để cho cha mẹ mình gặp chuyện không may. Chính vì thế, vừa mới rời khỏi hoàng thất Tinh Vân, Long Ngạo lập tức thu xếp trở về Xích Hoả trấn.

Hai ngày sau.

Trong đại điện của Long gia Xích Hoả trấn.

"Thất ca? Huỳnh trở lại rồi? Thất ca trở lại, Thất ca trở lại!"

Long Ngạo vừa bước vào gia tộc, chợt nghe Long An vui mừng cao giọng la lên không ngớt, chỉ trong chốc lát tất cả mọi người cao thấp trong Long gia đã đi đến, trong đó Long Hạo Thạch, Long Nghị và Mộc Lâm cũng ở trong đó.

Nhìn thấy cha mẹ đi tới, Long Ngạo không khỏi kinh ngạc mất một lúc, hần nhanh chóng bước tới, đi thẳng vào vấn đề hỏi:

"Cha, mẹ, hai người không sao chứ?"

"Ngạo nhi, sao vậy?"

Bất kể là Long Nghị hay là Mộc Lâm, dường như đều có chút nghi hoặc, hiếu kỳ hỏi.

Long Ngạo cầm lá thư trong tay trực tiếp đưa ra, mấy người Long Hạo Thạch sau khi xem xong thì rất hiếu kỳ, Long Hạo Thạch nói ra:

"Rõ ràng việc này cho thấy người này muốn nhắm vào con, Ngạo nhi, con ngắm lại xem, rốt cuộc đây là người phương nào?"

Bất đắc dĩ nhún nhún vai, Long Ngạo nói ra:

"Gia gia, con cũng không biết là người phương nào, nhưng bất kể là như thế nào, từ nay về sau mọi người ra ngoài nhất định phải coi chừng, việc này con muốn suy nghĩ kĩ càng một lát."

Long Ngạo đã biết rõ, người gửi mình lá thư này chính là một trò đùa dai, nhưng cũng một mặt tự nói với mình, cân nhắc chuyện của gia tộc bây giờ chính là việc cấp bách.

Trước đó Long Ngạo thậm chí chỉ nghĩ cho chuyện của mình, chưa từng có chút lo nghĩ gì cho gia tộc, cho tới giờ khắc này hần nghĩ lại mà có chút sợ hãi, một khi gia tộc xảy ra chuyện gì thì mình ngày sau đến hối hận cũng không có cơ hội.

"Ngạo nhi, bây giờ ta hỏi con, có phải con đã trở thành thành viên Hộ quốc sư vương quốc Tinh Vân hay không?"

Long Ngạo gật gật đầu, nói ra:

"Gia gia, khi vừa mới trở về con đã phát hiện Xích Hoả trấn hình như có chút khác xưa, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Long Ngạo rất hiếu kỳ, bởi vì lần này trở lại phát hiện Xích Hỏa trấn thay đổi rất nhiều, so với Xích Hỏa trấn trước kia đã hoàn toàn khác xa. Nói cách khác, giờ khắc này Xích Hỏa trấn phồn vinh gấp mấy chục lần, thậm chí đã vượt qua cả Lôi Vân thành, chính vì như thế Long Ngạo không biết chuyện gì xảy ra.

Đối với sự thay đổi của Xích Hỏa trấn, mấy người Long Hạo Thạch hình như cũng không có bất kỳ ngạc nhiên, nói ra:

"Ngạo nhi, cái này tất cả đều là vì con, bởi vì một tháng trước hoàng thất Tinh Vân đã cho tu sửa lại Xích Hỏa trấn, hơn nữa đã chiêu cáo thiên hạ, sau này Long gia ta sẽ là chủ nhân của Xích Hỏa trấn."

(*) Khi nhân giả nhân tất khi chi: Úc hiếp người khác, người khác tất nhiên sẽ ức hiếp lại.

(*) Tiểu gia hỏa: Nhóc con, cách gọi những người trẻ tuổi hoặc nhỏ tuổi hơn mình.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Âm mưu

Thật đúng là rất nhanh! Long Ngạo đối với ý tứ của hoàng thất Tinh Vân đương nhiên biết rõ rành rành.

Hoàng thất Tinh Vân làm như thế đơn giản là muốn lôi kéo mình, chỉ có điều khiến hần không ngờ là hoàng thất Tinh Vân đã bắt đầu hành động từ một tháng trước.

"Ngạo nhi, Long gia chúng ta có chuyện thì toàn bộ đều rút về Xích Hỏa trấn, có Tinh Vân hoàng thất tương trợ, ngày sau chúng ta không cần tiếp tục kéo dài ở Lôi Vân thành nữa."

Nhìn về mặt hưng phấn của gia gia và phụ thân, trong nội tâm Long Ngạo kiên định tự nói với mình, mặc kệ là chuyện gì xảy ra, gia tộc tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, bất kể là người phương nào cũng không thể thương tổn tới gia tộc mình.

Sau đó từ cao đến thấp Long gia tiếp tục trò chuyện, Long Ngạo tạm thời rời khỏi gia tộc đi tìm Vương Vũ Âm trước, tiếp đó tới phủ thành chủ ở Lôi Vân thành tìm Liễu Mộc.

Đi thẳng vào vấn đề, Long Ngạo trực tiếp đem lá thư ra, đợi đến lúc Liễu Mộc xem hết, trực tiếp hỏi:

"Liễu đại ca, huynh nhìn xem, chuyện này ta tin huynh có đầu mối?"

Xem xong thư, Liễu Mộc sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, hỏi:

"Long huynh đệ, đệ gặp chuyện không may à?"

"Tạm thời không có."

"Việc này có chút phiền toái, nếu đối phương ra mặt trực diện thì chúng ta còn có thể binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, nhưng hiện tại đúng là phiền toái rồi, đối phương ở trong tối, nếu..."

Liễu Mộc không nói hết câu, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, một khi người này thực sự làm ra chuyện như vậy, đến lúc đó bọn hắn đến cơ hội phòng ngự cũng không còn.

Chính vì như thế, Long Ngạo ngẫm lại đều cảm thấy việc này đáng sợ, rất khó tưởng tượng, nếu gia tộc xảy ra chuyện gì, đến lúc đó hắn đến cơ hội hỏi hạn đều không có nữa.

Rốt cuộc là người phương nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, Long Ngạo cảm thấy rất nhiều người có khả năng.

"Long huynh đệ, ta vừa mới ngẫm lại, cảm giác việc này khả nghi lớn nhất chính là Diệp Hạo của Lưu Vân Tông."

Diệp Hạo?

"Liễu đại ca, Diệp Hạo và ta đã từng định ra một năm ước hẹn, một năm chưa tới Diệp Hạo sẽ không dễ dàng gì ra tay đối với phó gia tộc ta đâu!"

Có hoàng thất Tinh Vân chán nản(*), Long Ngạo có mười phần nắm chắc Lưu Vân Tông tuyệt đối không dám tham gia vào việc này, nếu như vậy, chỉ nhờ vào một mình Diệp Hạo lại dám làm như thế sao?

"Long huynh đệ, người hãy nghe ta nói, Diệp Hạo và người tuy định ra một năm ước hẹn, nhưng trong nội tâm Diệp Hạo cũng không nguoi ngoai đâu, chính vì như thế, ta suy đoán việc này nhất định là Diệp Hạo gây nên, Long huynh đệ, ta có câu này muốn nói, không biết nên nói hay không."

"Liễu đại ca, huynh có lời gì cứ việc nói."

"Long huynh đệ, bởi vì đây chính là “mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng”(*), với thực lực của Diệp Hạo, một khi đối phó Long gia hậu quả sẽ như thế nào, Long huynh đệ, người tự ngẫm xem."

Đối với ý tứ trong lời nói của Liễu Mộc, Long Ngạo làm sao không biết, nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Hạo xác thực là đối tượng nghi ngờ lớn nhất.

"Liễu đại ca, ta có chút việc muốn làm, xin cáo từ trước."

Không tiếp tục nán lại nữa, Long Ngạo rất nhanh quay người rời đi.

Trong đình nghỉ mát trong hậu viện của phủ thành chủ.

Nhìn thấy thân ảnh Long Ngạo dần dần biến mất, Liễu Cơ bỗng nhiên xuất hiện, vẻ mặt âm lãnh nói ra:

"Cha, việc này vì sao phải phiền toái như thế, trực tiếp giết hắn là được rồi."

"Hừ."

Hừ lạnh một tiếng, Liễu Mộc có cảm thấy bất đắc dĩ, nói ra:

"Lần này con quá mức lỗ mãng, nếu như bị Long Ngạo biết được lá thư này là do con viết thì hậu quả đúng là không tưởng tượng nổi. Cơ nhi, hiện tại thân phận Long Ngạo đã khác rồi, hắn đã là thành viên Hộ quốc sư của vương quốc, một khi hoàng thất Tinh Vân nhúng tay vào chúng ta thật sự sẽ gặp phiền toái rất lớn đó."

"Cha yên tâm, việc này chỉ cần hai người chúng ta không nói, Long Ngạo căn bản sẽ không biết, với thực lực của hắn bây giờ mà tới Lưu Vân Tông tìm Diệp Hạo báo thù, dường như chỉ có con đường chết."

Chuyện Long Ngạo đánh bại Tại Vĩ ở Lôi Vân thành không ai biết, trận chiến của Long Ngạo với Long Minh người ngoài cũng không ai biết tới. Nếu không, thứ tự của Long Ngạo trên Bách Chiến bảng e rằng đã cao hơn nữa, vì hắn đã thay thế được vị trí của Long Minh.

Vì thế, Liễu Cơ và Liễu Mộc cho rằng chỉ cần Long Ngạo tới Lưu Vân Tông tìm Diệp Hạo báo thù thì trăm phần trăm chỉ có con đường chết.

"Cơ Nhi, con và Long Ngạo ân oán thực ra cũng không phải mối thù sinh tử, vì sao phải như thế?"

"Cha, từ nhỏ đến lớn không người nào dám vũ nhục con, nhưng Long Ngạo lại nhiều lần chống đối con, con nhất định phải làm cho hắn trả giá thật đắt."

Liếc mắt nhìn con gái của mình, Liễu Mộc thở dài một tiếng thật sâu, việc đã đến nước này, hình như cũng chỉ có thể ủng hộ con gái mình. Tuy nhiên, không biết vì cái gì mà trong nội tâm Liễu Mộc luôn có dự cảm không tốt, luôn cảm giác việc này có chút không thích hợp.

Rời khỏi phủ thành chủ, trong nội tâm Long Ngạo phẫn nộ, giống như sóng cuộn cuộn không ngớt không dứt, vốn cho rằng hắn và Diệp Hạo định ra một năm ước hẹn, trong vòng một năm Diệp Hạo chắc có lẽ không đối phó mình, càng không đối phó gia tộc sau lưng mình.

Nhưng bây giờ xem ra Diệp Hạo căn bản chính là tiểu nhân vô sỉ, không tuân thủ ước định, đối phương đã bắt nạt thì đừng trách trách mình bất nghĩa.

Theo như ý nghĩ vốn có của Long Ngạo, một năm về sau hắn mới đích thân tới Lưu Vân Tông, nhưng hiện tại Long Ngạo đã quyết định sẽ lập tức tới Lưu Vân Tông, bất kể là có thể chiến thắng Diệp Hạo hay không cũng muốn giải quyết triệt để việc này, nếu không Diệp Hạo thật giống như một quả bom hẹn giờ, có quý mới biết rõ khi nào nổ tung.

"Long Ngạo."

Nhìn thấy Mộc Hà bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, Long Ngạo cũng có chút kinh ngạc, tuy bọn hắn là người thân thích, nhưng từ nhỏ đến lớn, những cái gọi là đường ca đường đệ trong mắt hắn, căn bản hắn không cho là thân thích gì.

"Mộc Hà, có việc gì vậy?"

Gật gật đầu, Mộc Hà nói ra:

"Long Ngạo, nãi nãi(*) muốn gặp ngươi."

Nãi nãi?

Đương nhiên Long Ngạo biết rõ cái gọi là nãi nãi trong miệng của Mộc Hà rốt cuộc là người phương nào, chính là Mộc Văn Phong, gia chủ Mộc gia, một tay gánh vác cả Mộc gia, hơn nữa còn là mẹ ruột của mẫu thân, chính là bà ngoại ruột của mình.

Mặc kệ là khó chịu với Mộc gia thế nào, nhưng trong nội tâm Long Ngạo lại biết rất rõ, nể mặt mũi của mẫu thân, hắn phải tới Mộc gia một chuyến.

"Đi thôi."

Trên đường tới Mộc gia.

"Long Ngạo, phải thừa nhận là trước đó chúng ta thực sự xem thường ngươi, ta biết rõ với thực lực ta bây giờ căn bản không thể nào là địch thủ của ngươi, ta muốn nhờ ngươi một chuyện, hi vọng ngươi có thể đáp ứng."

Hình như có chút ngạc nhiên, Long Ngạo cười cười, gật đầu nói nói:

"Trước tiên là nói ra xem, nếu là ta có thể làm được, nhất định đáp ứng cho huynh."

"Đường đệ, ngươi bây giờ đã là Hộ quốc sư ở Hộ quốc đường của hoàng thất Tĩnh Vân, địa vị cao cao tại thượng, ta hoàn toàn có thể đoán được, ngươi về sau nhất định sẽ nhất phi trùng thiên, ta chỉ hi vọng lúc đó ngươi có thể chiếu cố Mộc gia một chút, bất kể như thế nào cô cô và ngươi đều là người của Mộc gia."

Người Mộc gia?

Mình từ khi nào thành người Mộc gia rồi?

Long Ngạo cảm thấy việc này có chút buồn cười, con người chính là như vậy, lúc sa sút không có ai đưa cho ngươi than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chỉ có đưa cho ngươi một cốc, nhưng ngươi một khi huy hoàng ở trên cao, một cốc biến thành nình bọ, Mộc gia hiện tại chính là như thế, trong nội tâm có một vụn lằn không muốn, nhưng mình có thể cự tuyệt sao? Ngẫm lại mình thật đúng là không thể cự tuyệt.

(*) Chấn nhiếp: Yểm hộ phía sau, hỗ trợ phía sau.

(*) Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: Minh thương là ý nói đường đường chính chính giao đấu với nhau cho nên dễ tránh né, ám tiễn là ý nói bị

đánh lên nên khó phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cửu châm phong thần

Vì nề mặt của mẫu thân nên Long Ngạo gật đầu đáp ứng nói:

"Không thành vấn đề, chỉ cần có Long Ngạo ta thì Mộc gia hãy yên tâm."

Nghe được Long Ngạo nói vậy, Mộc Hà coi như là thở nhẹ ra một hơi.

Mộc gia tuy là một trong tam đại gia tộc ở Lôi Vân thành, nhưng bây giờ nguy cơ trùng trùng, bất kể nói thế nào, từ sau khi gia chủ Mộc gia chết thì đều dựa vào một tay Mộc Văn Phong cheo chống, nhưng Mộc Văn Phong có tài giỏi đến cỡ nào thì cũng là một nữ nhân.

Hiện tại gia tộc khác dễ dàng nhường nhịn Mộc gia chủ yếu vẫn là kiêng nể lực lượng Mộc gia, nhưng nhiều năm trôi qua, thực lực Mộc gia từ từ bị tiêu hao, thử hỏi Mộc gia còn có thể kiên trì trụ thêm vài năm sao?

Trong đại đường của Mộc gia.

Mộc Văn Phong và hai đứa con trai đều ở đây, nhìn thấy Long Ngạo tiến đến, thái độ của ba người quả thực đã rất khác với trước đây. Cái này là thân phận và thực lực mang đến sự khác biệt, ba người họ biết rõ thì trong nội tâm Long Ngạo cũng càng biết rõ.

"Ngạo nhi, mau tới đây."

"Bà ngoại, sức khỏe người tốt chứ?"

Câu nói này cũng chỉ là nói vậy thôi, thật sự thì Long Ngạo và người bà ngoại trước mắt này có chút lạnh nhạt, từ khi hắn hiểu chuyện đến nay, hình như đây là lần thứ hai gặp bà ngoại.

"Rất tốt, ta nghe nói con bây giờ đã là Hộ quốc sư của Tinh Vân vương quốc?"

Trong nội tâm dù có khó chịu đến đâu Long Ngạo vẫn gật đầu, nói ra:

"Đúng vậy, không biết bà ngoại có gì chỉ giáo không?"

"Ngạo nhi, những chuyện trước kia Mộc gia ta thực xin lỗi con, nhưng nói cho cùng chúng ta cũng đều là người một nhà, bà ngoại hiện tại có chuyện muốn nhờ con."

"Bà ngoại, chuyện đó thì có gì khách khí, mặc kệ là chuyện gì người cứ việc nói, chỉ cần con có thể làm được, con nhất định nỗ lực hết sức."

Trong nội tâm Long Ngạo đã suy đoán đến chuyện mà bà ngoại sẽ nói, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, bất kể như thế nào mình cũng phải đáp ứng, vẫn là câu nói kia, bất khán tăng diện khán phạt diện(*), dù sao mẫu thân cũng còn tại đó.

"Ngạo nhi, thân phận con bây giờ đã hoàn toàn khác xưa, chỉ cần con muốn thì Hộ quốc sư của vương quốc Tinh Vân lúc nào cũng có thể cải biến vận mệnh chúng ta."

Lời nói của Mộc Văn Phong không khoa trương chút nào, bởi vì mỗi một vị Hộ quốc sư của vương quốc Tinh Vân đều là tồn tại cao cao tại thượng, tùy tiện lấy ra một vị cũng có thể dễ dàng tiêu diệt Lôi Vân thành, hủy diệt một gia tộc còn đơn giản hơn nữa.

Hiện tại Mộc Văn Phong biết rất rõ tình cảnh của Mộc gia, chỉ cần ngoại tôn(*) này của mình hỗ trợ thì Mộc gia có cơ hội phát triển tiếp rồi, về phần ngày sau như thế nào, đó là chuyện sau này nữa.

"Bà ngoại, có chuyện gì cứ nói thẳng."

"Tốt, đã như vậy ta cũng không quanh co lòng vòng nữa, Ngạo nhi, ta hi vọng con có thể tiếp nhận vị trí gia chủ của Mộc gia."

"Hả?"

Long Ngạo vô cùng kinh ngạc, hắn tuyệt đối không ngờ bà ngoại lại nói chuyện để cho mình kế thừa vị trí gia chủ Mộc gia. Nói đùa gì vậy?

"Ngạo nhi, con hãy nghe ta nói."

"Bà ngoại, người hãy nghe con nói trước."

Long Ngạo đã quyết định, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ người phương nào đến đây, hấn đều khó có thể đáp ứng bà ngoại chuyện trở thành gia chủ Mộc gia.

"Bà ngoại, con cùng mẫu thân đều là người của Mộc gia, mãi mãi về sau việc này thực cũng sẽ không thay đổi, cho nên chỉ cần còn có con thì Mộc gia sẽ không có việc gì, bà ngoại, con nói như vậy đúng không?"

Liếc mắt nhìn thật sâu trước mặt cháu trai mình, Mộc Văn Phong bắt đầu dĩ khoát khoát tay, nói ra:

"Con đã không muốn, ta cũng không ép buộc, con đi theo ta."

Nói xong, Mộc Văn Phong kéo tay Long Ngạo rời khỏi đại đường.

Ở trong một gian mật thất.

"Bà ngoại, đây là cái gì?"

Nhìn thấy bà ngoại lần lượt cho mình sách vàng, Long Ngạo rất hiếu kỳ hỏi.

"Ngạo nhi, bên trong bản sách vàng này ghi lại võ kỹ, chính là lão tổ tông của Mộc gia vô tình đoạt được từ rất lâu rồi, tuy môn võ kỹ này cường đại vô cùng, nhưng không cách nào tu luyện được. Ngạo nhi, con ở bên ngoài một thân một mình khó tránh khỏi gặp nguy hiểm, bây giờ bà ngoại nhắc nhở con, từ phi là đến lúc sinh tử, nếu không con tuyệt đối đừng sử dụng môn võ kỹ này, hiểu chưa?"

"Bà ngoại, điểm ấy con đương nhiên hiểu rõ, con chỉ rất hiếu kỳ là môn công pháp này vì sao không thể tu luyện?"

"Ngạo nhi, con có chỗ không biết, môn võ kỹ này có thể tăng thực lực của một người lên ngay lập tức, tuy nhiên lại phải trả một cái giá rất lớn, chính vì như thế, danh ngôn của tổ tiên Mộc gia quy định không cho phép đệ tử Mộc gia tu luyện môn võ kỹ này."

Thực lực một người lập tức tăng lên?

Nghe được chuyện đó, Long Ngạo hình như có chút ngạc nhiên, lập tức mở sách vàng ra, tò mò nhất trên đó viết bốn chữ cổ xưa rất to: Cửu châm Phong Thần.

Cửu châm Phong Thần?

Long Ngạo đại khái xem qua một lần cái gọi là Cửu châm Phong Thần. Xem xong, Long Ngạo ngoài vui mừng thì còn cảm thấy khiếp sợ, bởi vì trong sách vàng ghi lại Cửu châm Phong Thần, ý tứ đại khái chính là mượn nhờ năng lượng chín cây châm vàng để phong ấn một trăm lẻ tám khiếu huyết trong cơ thể và huyết mạch toàn thân, kích phát thể năng vô hạn, do đó thực lực lập tức tăng lên.

Cửu châm Phong Thần tuy có thể lập tức tăng thực lực lên, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là một khi sử dụng sẽ bị phản phệ cực kỳ mãnh liệt, thậm chí có thể sẽ phải bỏ mạng. Cũng chính vì thế, tổ tiên Mộc gia mới cấm hậu bối tu luyện Cửu châm Phong Thần, nếu không võ kỹ cường đại như vậy tại sao lại bị Mộc gia phong ấn?

Lúc này, Mộc Văn Phong lấy ra một cái hộp nhỏ từ bên trong một cái ô vuông nhỏ tối tăm, mở cái hộp ra, bên trong đặt chín cây châm màu xanh lam dài khoảng chừng một ngón tay, vô cùng đẹp đẽ tinh tế.

"Ngạo nhi, tổ tiên Mộc gia năm đó đã luyện chế ra chín cây Phong Thần châm, vẫn là câu nói kia, không phải vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn không được sử dụng Cửu châm Phong Thần."

Tiếp nhận chín cây Phong Thần châm, Long Ngạo nói ra:

"Bà ngoại yên tâm, con sẽ không tùy tiện dùng Phong Thần châm."

"Ngạo nhi, thật sự không ngờ Long gia lại có một kỳ tài ngút trời như vậy, nhưng bà ngoại còn muốn nhắc nhở con một câu, không nên thân cận với Liễu Mộc quá, nhất là cái con Liễu Cơ kia."

Liễu Mộc? Liễu Cơ?

Đối với Liễu Cơ, Long Ngạo cũng không có bao nhiêu thiện cảm, nhưng đối với Liễu Mộc thì lại có tình cảm rất lớn. Nhưng hấn không phải người ngu, bà ngoại đã nói như thế, xem ra việc này nhất định có kỳ quái.

"Bà ngoại, Liễu Mộc và Liễu Cơ như thế nào?"

"Ngạo nhi, con có chỗ không biết, Liễu Mộc và Liễu Cơ trời sinh bản tính âm hiểm xảo trá, mặc dù Liễu Mộc biểu hiện ra đối với con không tệ nhưng sau lưng rất có thể đối phó con, cho nên cần phải đề phòng mọi nơi, hiểu chưa?"

Gật gật đầu, Long Ngạo tỏ vẻ mình bạch nói ra:

"Bà ngoại, con biết rõ, vẫn là câu nói kia, ngày nào Long Ngạo con còn đây thì Mộc gia không có việc gì."

Tò vẻ rất vui mừng, Mộc Văn Phong hình như thoáng cái đã già nua rất nhiều, bắt đắ dĩ nói ra:

"Ta già rồi, tin rằng cũng sống không được bao lâu nữa, ta chỉ là hi vọng Mộc gia không bị hủy diệt trong tay ta. Tốt, nếu đã đến tốt hơn con ở lại vài ngày, cùng theo giúp ta một chút."

Long Ngạo vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt già nua của bà ngoại, thật sự có chút không nhẫn tâm, chỉ có thể bắt đắ dĩ đáp ứng.

Mấy ngày ở Mộc gia, Long Ngạo không bỏ sót bất cứ khoảng thời gian nào, toàn tâm vui đầu vào tu luyện Cửu châm Phong Thần, bởi vì hắn biết rõ, vũ kỹ cường đại như vậy nói không chừng ngày sau có thể cứu hắn.

Cửu châm Phong Thần, thực lực lập tức tăng lên.

(*) Bất khán tăng diện khán phạt diện: Không nhìn mặt tăng thì cũng phải nhìn mặt phạt.

(*) Ngoại tôn: Cháu ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Cút ra đây cho ta

Mộc Văn Phong lại một lần nữa yêu cầu Long Ngạo ở lại Mộc gia trọn vẹn ba ngày.

Ba ngày sau, tại Long gia Xích Hòa trấn.

Đối với chuyện Lưu Văn Tông, Long Ngạo từ đầu tới đuôi đều không thay đổi. Hoàng thất Tinh Vân không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, trực tiếp hạ lệnh tiếp tục đại tu Xích Hòa trấn, có thể nói Xích Hòa trấn thật sự là mỗi ngày mỗi khác.

Lần này về đến gia tộc, Long Ngạo trừ tu luyện trấn hồn ấn, Cửu châm Phong Thần, còn luôn theo sát bên cạnh cha mẹ.

Ba ngày sau, Long Ngạo khởi hành rời khỏi Long gia.

Bên ngoài Lôi Vân thành.

Nhìn phía sau thành tường to cao, Long Ngạo nắm chặt hai nắm tay, ngữ khí kiên định không thể nghi ngờ nói ra:

"Bất kể là ai cũng không thể xúc phạm tới gia tộc ta."

Lưu Văn Tông cũng xem như một trong các tông môn ở Thiên Châu, thực lực không bằng bất cứ một gia tộc nào ở Tinh Vân thành, nhưng lại muốn áp đảo Lôi Vân thành.

Lưu Văn Phong kéo dài nhiều dặm, núi non liều kẻ trùng điệp, giống như mây trắng nước chảy, cho nên gọi là Lưu Văn Phong.

"Trọng địa của Lưu Văn Tông, ngoại nhân không được tự tiện đi vào."

"Ta muốn tìm Diệp Hạo."

Diệp Hạo?

Hai gã đệ tử canh cổng Lưu Văn Tông nghe thấy đối phương rõ ràng gọi thẳng danh tự của trưởng lão Diệp Hạo thì đều chấn động, lại thấy đối phương còn trẻ tuổi, trên mặt hai người lập tức tràn ngập vẻ khinh miệt.

"Tiểu tử, ta khuyên ngươi chạy nhanh rời khỏi đây đi, nếu không, nói không chừng đến lúc ngươi cả cơ hội hỏi hận đều không có đó."

"Sur huynh, người này dám gọi thẳng danh tự của trưởng lão đã là tử tội, không bằng chúng ta bắt hắn lại, nói không chừng Diệp trưởng lão vui vẻ sẽ thu chúng ta làm đệ tử, đến lúc đó chúng ta có thể phát lên rồi."

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, giọng Long Ngạo lạnh như băng nói ra:

"Cút ngay cho ta."

"Cút ngay? Người bảo chúng ta cút ngay? Ha ha ha ha."

Giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, hai người cười nhạo không kiêng nể gì cả.

"Tiểu tử, ngươi là người phương nào? Có bản lĩnh hãy xưng tên ra."

"Long Ngạo, đệ tử của Long gia ở Xích Hóa trấn, Lôi Vân thành."

"Lôi Vân thành? Xích Hóa trấn? Long gia? A ha ha ha ha..."

Nghe được thân phận Long Ngạo, hai người càng thêm cười lớn không kiêng nể gì cả, bởi vì Long gia ở Xích Hóa trấn trong mắt Lưu Vân Tông đến cái rắm cũng không bằng, đừng nói chỉ là một tiểu đệ tử nhỏ nòi của Long gia.

Gia tộc Long thị là một trong những gia tộc cường đại nhất Thiên Vũ Đại Lục, nếu là Long gia ngũ giai thì tin rằng hai tên này sẽ không dám có thái độ như thế, cái này là gia tộc cường đại mang đến hậu quả trực tiếp.

Long Ngạo cũng không oán gia tộc, bởi vì hắn biết rõ, mình muốn không bị người khác khinh bỉ thì chỉ có dựa vào chính mình.

"Tiểu tử, ngươi đã là người của Xích Hóa trấn, vậy thì ở lại đi."

Hai người cùng nhau nói ra, tỏ vẻ như là muốn vuốt mông ngựa, hai người đều hạ tử thù, nhưng kết quả là?

Hai người đến nhanh, đi còn nhanh hơn, chỉ có thể nghe được hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay sau đó trên thân hai người truyền đến tiếng xương cốt vỡ tan, như tiếng giết heo kêu thảm thiết vang vọng cả Lưu Vân Tông. Chỉ trong chốc lát, trên đỉnh Lưu Vân Phong đã lao tới vài đạo thân ảnh.

Đảo mắt đã có năm người lao tới.

Năm người đều là đệ tử nội tông của Lưu Vân Tông, đều là võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên, tại Lưu Vân Tông cũng coi là người nổi bật, tự ngạo vô cùng.

"Trần sư huynh, súc sinh này tìm phiền toái, mau ngăn cản hắn."

Nhìn thấy hai người ngã xuống đất kêu thảm thiết, vừa mới đứng vững thì sắc mặt năm người lập tức kinh hãi, giọng Trần Thành lạnh lùng hỏi:

"Các hạ là người phương nào? Vì sao phải đến ta Lưu Vân Tông tìm phiền toái?"

"Hai con chó này của Lưu Vân Tông làm loạn cắn người, ta chỉ có thể thay Lưu Vân Tông quản giáo qua một chút thôi."

"Các hạ, ngươi có phải có chút quá phận hay không?"

Khoát khoát tay, Long Ngạo không muốn nhiều lời nữa, nói thẳng:

"Ta tìm Diệp Hạo, việc này không liên quan gì đến các ngươi."

"Hừ, ngươi tính là dễ dàng vậy sao, dám gọi thẳng danh tự của Diệp trưởng lão, chỉ bằng vào điểm này cũng đủ để giết chết ngươi!"

Những người khác đương nhiên không muốn phiền toái, nói đùa gì vậy, nơi này chính là Lưu Vân Tông, một tên nhóc đồng dạng gọi thẳng danh tự trưởng lão, việc này nếu truyền đi Lưu Vân Tông chỉ sợ sẽ bị chê cười chết.

Lần này Long Ngạo rõ ràng không muốn lãng phí thời gian, còn chưa chờ năm người ra tay, thân thể hắn đã thoát đi. Ánh mắt năm người Lưu Vân Tông chột khiếp sợ, thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị một đòn giáng tới. Một quyền đã nện bay năm đại võ giả nội kinh Thập Trọng Thiên?

Đây là cái gì?

Trong tình huống này, nếu còn không biết thực lực của đối phương thì thật sự là ngu ngốc. Vì thế, tất cả mọi người đều kinh ngạc sợ hãi nhìn Long Ngạo, rất khó tưởng tượng người trước mặt này rốt cuộc là muốn gì, coi như là võ giả Tiên Thiên đi nữa thì thế nào, dù sao cao thủ Lưu Vân Tông không thiếu, cường giả cũng như rừng.

"Diệp Hạo, cút ra đây cho ta."

Diệp Hạo, cút ra đây cho ta, giọng Long Ngạo tuy không lớn, nhưng lại giống như sóng cồn ngập trời, cuộn cuộn mà ra, trong nháy mắt đã truyền khắp cả Lưu Vân Tông, không đến một phút đồng hồ thì Lưu Vân Tông triệt để sôi trào.

"Long Ngạo, ngươi khinh người quá đáng."

Giọng Diệp Hạo vang lên, ngay sau đó thân ảnh Diệp Hạo đã xuất hiện, ánh mắt lạnh nhìn trước mặt thiếu niên, giờ khắc này sắc mặt Diệp Hạo quả thực âm lãnh tới cực điểm.

Diệp Hạo thật sự không nghĩ ra, mình và đối phương đã định ra một năm ước hẹn, cũng chưa đến kỳ vì sao đối phương tìm tới tận cửa rồi, hơn nữa còn lại kêu mình cút ra đây, quả thực chính là thúc thúc có thể nhẫn tâm không thể nhẫn, nhưng hơn nữa thì thể không thể nhẫn.

"Diệp Hạo, lúc trước ta và ngươi định ra một năm ước hẹn, ước định chưa tới ngươi lại vô si thủ đoạn đùa nghịch, ngươi thật đúng là không biết xấu hổ."

Long Ngạo cầm thư trong tay trực tiếp ném ra, hẳn chính là không thể chấp nhận chuyện có người uy hiếp gia tộc của mình.

Chỉ là quét mắt một vòng, Diệp Hạo liền đem thư ném đi, nói ra:

"Thư không phải do ta viết, Long Ngạo, ngươi thật đúng là có ý tứ, ta có thể minh xác nói cho ngươi biết, nếu ta muốn đối phó gia tộc của ngươi, ta sẽ không chơi một chiêu sau lưng này."

"Diệp Hạo, ngươi thực cho rằng có thể lừa ta sao? Uống cho ngươi vẫn là Lưu Vân Tông trưởng lão."

"Long Ngạo, một năm ước hẹn chưa tới, nếu ngươi như thế chính là ngươi vi phạm ước định, Lưu Vân Tông ta đây cũng không ngồi yên làm ngơ được."

Đồ Lôi tông chủ của Lưu Vân Tông mang theo tứ đại trưởng lão xuất hiện trước mặt Long Ngạo, với tư cách ngũ đại cường giả của Lưu Vân Tông, chỉ cần là khí tức cũng đủ để đè chết Long Ngạo, nhưng kiêng nể hoàng thất Tĩnh Vân, năm người Đồ Lôi cũng không dám tùy ý ra tay.

"Đồ tông chủ, đây là ân oán giữa ta cùng Diệp Hạo, lúc trước Lưu Vân Tông đã từng nói qua sẽ không nhúng tay việc này, chẳng lẽ Lưu Vân Tông muốn đổi ý hay sao?"

Long Ngạo mặc dù đối với mình có mười phần tin tưởng, nhưng nếu chống lại cả Lưu Vân Tông, cơ hồ không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, bởi vì lúc trước Lưu Vân Tông đã từng nói qua sẽ không nhúng tay vào ân oán bọn hắn, cho nên Long Ngạo mới có hơi khinh bỉ Lưu Vân Tông, một tông môn nói không giữ lời, ngầm lại cũng biết, như vậy tông môn ngày sau sẽ như thế nào.

"Long Ngạo, ngươi và Diệp trưởng lão một năm ước hẹn ta sẽ không nhúng tay, nhưng ngươi hôm nay đại náo Lưu Vân Tông, ta muốn quản."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lấy một địch năm

Đại náo Lưu Vân Tông?

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ đây chỉ là một cái cớ mà đối phương nghĩ ra, mục đích là muốn ngăn cản mình tìm Diệp Hạo gây phiền toái.

"Đồ tông chủ, ý của ngươi chính là muốn nhúng tay việc này?"

"Long Ngạo, lúc trước hoàng thất Tĩnh Vân và Long gia ngũ giai cùng nhau ra mặt, ta xem như nể mặt bọn họ, nhưng hiện tại Long gia ngũ giai đã rời khỏi, cho dù ngươi là Hộ quốc sư của hoàng thất Tĩnh Vân thì đại náo Lưu Vân Tông như thế cũng là tội chết."

Long gia ngũ giai đã rời khỏi?

Đối với việc này, Long Ngạo cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, nhưng Long Ngạo vẫn có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Lưu Vân Tông thực sự cho rằng mình là địch thù của hoàng thất Tĩnh Vân?

"Long Ngạo, lúc đó ta và ngươi đã đưa ra một năm ước định, tuy thời gian chưa tới nhưng ngươi hôm nay công khai khi nhục ta, ta có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục."

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Một năm ước hẹn coi như bỏ, hôm nay ta và ngươi chiến một trận sinh tử, chết sống có số, phú quý tại trời."

Lần này đến Lưu Vân Tông, Long Ngạo đã hạ quyết tâm, mặc kệ việc này có phải do Diệp Hạo gây nên hay không, lần này đều muốn giải quyết triệt để, vì thế Long Ngạo gật gật đầu, nói ra:

"Tốt."

Đồ Lôi khoát khoát tay, nói ra:

"Phân phó(*) xuống, không cho phép bất cứ kẻ nào xuống núi."

"Rõ, tông chủ."

"Long Ngạo, ân oán của ngươi và Diệp trường lão Lưu Vân Tông ta cũng không nhúng tay, nhưng ngươi lần này đại náo Lưu Vân Tông, ta sẽ không như vậy mà buông bỏ, cho dù việc này đến chỗ hoàng thất Tinh Vân, Lưu Vân Tông ta cũng không sợ."

Không có bất kỳ giải thích nào nữa, bởi vì trong nội tâm Long Ngạo biết rõ, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, Lưu Vân Tông đã muốn đối phó mình, mặc kệ mình như thế nào đều không làm nên chuyện gì.

Bất kể thế nào, lần này mình thật sự là chủ động đến Lưu Vân Tông, cho dù hoàng thất Tinh Vân nhúng tay vào việc này cũng chưa chắc có thể chiếm lý.

Diệp Hạo và Long Ngạo nhìn chăm chăm vào nhau, trên thân thể hai người đều tản ra chiến ý cường đại, va chạm lẫn nhau.

Thế!

Long Ngạo và Diệp Hạo đồng thời phóng xuất ra thể của mình, mặc dù khác nhau, nhưng một vị võ giả Nhất Tuyến Thiên có thể phóng xuất ra thể vẫn khiến cho năm người Đồ Lôi khiếp sợ vô cùng, cũng chính vì như thế, trong ánh mắt Đồ Lôi càng thêm băng lạnh, trên người tràn ngập một luồng sát khí.

Lúc này thân thể Diệp Hạo và Long Ngạo đồng thời động, người chưa tới đao mang đã tới trước, Long Ngạo biết rõ dùng thực lực của mình, muốn chiến thắng đối phương cũng không phải một chuyện dễ dàng, cho nên trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng.

Thế áp chế.

Diệp Hạo có tự tin vô cùng, kỳ thật trong nội tâm Diệp Hạo vẫn có chút vui mừng không thôi, dù sao đối phương cũng có thiên phú và tiềm lực, có quý mới biết rõ một năm về sau hẳn sẽ đạt đến mức độ như thế nào.

Hôm nay đối phương chủ động tìm tới tận cửa rồi, chính là dịp tốt có thể giải quyết thù hận.

Trong nháy mắt hai người đã cùng đại chiến, người tới ta đi, lập tức đại chiến hơn mười hiệp bất phân thắng bại.

Trần hồn ám phối hợp với hai thức trong Huyết Âm Bát Thức, Hoàng Tuyền cửu liên kích và Phệ Tâm chương, Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo hung hăng đánh xuống, kinh thiên đao mang lập tức vạch phá phía chân trời, hướng phía Diệp Hạo chém tới.

Lúc mới bắt đầu Diệp Hạo thật có lấy mười phần tin tưởng có thể trong thời gian ngắn nhất giết chết đối phương, nhưng chiến đấu không ngừng kịch liệt, trong nội tâm Diệp Hạo càng ngày càng khiếp sợ vô cùng, bởi vì hắn tuyệt đối không ngờ, thực lực của đối phương đã cường đại đến mức này.

Trần hồn ám.

Giống như chuông tang báo tử kêu vang, trong nội tâm Diệp Hạo cũng chấn động, kêu lên dữ dội, bởi vì Diệp Hạo căn bản không nghĩ đến đối phương sử xuất vũ kỹ đáng sợ như thế.

Diệp Hạo căn bản không có chút chủ quan, lập tức vận chuyển linh lực toàn thân, tụ đến chỗ linh hồn ngăn cản này luồng sức mạnh kinh khủng này ăn mòn chỉ lực.

Nhìn thấy chiến đấu nghịch chuyển, năm người Đồ Lôi cũng không khỏi chấn động.

"Tông chủ, kẻ này vạn lần không được giữ lại."

Gật gật đầu, Đồ Lôi đương nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của vị trường lão sau lưng, bây giờ Long Ngạo chỉ là Nhất Tuyến Thiên, lại có thể làm cho võ giả Diễn Hóa chật vật như thế rồi, thử hỏi nếu người này đột phá tu vi cảnh giới Diễn Hóa, há không phải có thể miểu sát(*) trường lão Diệp Hạo sao?

Ngẫm lại đều cảm thấy thật đáng sợ, huống chi việc này đã âm ỉ đến mức này, một khi đối phương phát triển, đối với Lưu Vân Tông mà nói cũng là một uy hiếp rất lớn.

"Tông chủ, nếu chúng ta giết kẻ này, hoàng thất Tinh Vân có thể sẽ không vui hay không?"

Khoát khoát tay, Đồ Lôi nói ra:

"Long gia ngũ giai đã nói với ta, nếu kẻ này dám đến đây tìm phiền toái thì trực tiếp giết không tha, về phần hoàng thất Tinh Vân, Long gia ngũ giai sẽ lo liệu."

"Tông chủ, việc này có chút kỳ quặc hay không?"

Dẫu biết rằng trước đó hoàng thất Tinh Vân và Long gia ngũ giai cùng nhau ra mặt muốn bảo vệ cho Long Ngạo, nhưng hiện tại thì sao? Long gia ngũ giai

lại nửa đường rồi khỏi, làm cho ai cũng có chút nghi hoặc, không biết Long gia ngủ giai và hoàng thất Tinh Vân trong hồ lô bán cái loại thuốc gì.

"Giết!"

Trước đây Đồ Lôi có lẽ vì kiêng nể hoàng thất Tinh Vân nên không đối phó Long Ngạo, nhưng từ khi thấy thiên phú và thực lực của Long Ngạo, Đồ Lôi đã quyết định, cho dù động chạm đến hoàng thất Tinh Vân và Hộ quốc đường cũng phải giết Long Ngạo, vì Lưu Vân Tông giải quyết triệt để phiền toái.

Trần hồn ẩn ngăn chặn được Diệp Hạo, trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, hắn không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này, Huyết âm Cuồng Dao trong tay lập tức hung hăng bổ ra, giờ khắc này thực lực của hắn đã hoàn toàn có thể chém giết Diễn Hóa như Diệp Hạo, chỉ cần không gặp phải võ giả Diễn Hóa đỉnh phong.

Kinh thiên đao mang theo Huyết âm Cuồng Dao đồng thời đánh xuống, tứ đại trưởng lão một mực không động, giờ toàn bộ lại động.

Tứ đại trưởng lão đều là cao thủ Diễn Hóa, năm đại võ giả Diễn Hóa liên thủ, sắc mặt Long Ngạo cũng lập tức khó xem tới cực điểm, mặc dù có mười phần tin tưởng có thể đánh bại Diệp Hạo, nhưng không có nghĩa là có thể đồng thời đánh bại năm đại cao thủ Diễn Hóa.

Long Ngạo cũng tuyệt đối không ngờ Lưu Vân Tông sẽ ra tay với hắn, trong nội tâm có vạn lần phẫn nộ, hắn cảm Huyết âm Cuồng đao hung hăng bổ ra như lúc này.

Lấy năm địch một.

Không thể không nói, thực lực của Long Ngạo xác thực rất cường đại, hai tay không ngừng kết ấn, trần hồn ẩn cuộn cuộn mà ra, hơn nữa không ngừng sử dụng huyết âm thức thứ nhất Hoàng Tuyên cửu liên kích và thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm.

"Long Ngạo, hôm nay ngươi hẳn phải chết!"

Nhìn thấy Long Ngạo rõ ràng có thể lấy một địch năm, thời gian ngắn có thể chống đỡ được, trong nội tâm Đồ Lôi âm thầm quyết định, mặc kệ chuyện gì xảy ra, mặc kệ hoàng thất Tinh Vân có thể giận chó đánh mèo với Lưu Vân Tông hay không, hôm nay hắn chắc chắn phải giết đối phương.

Nhỏ cỏ không trừ gốc, gió xuân về cỏ sẽ lại mọc.

"Dừng tay."

Nghe được tiếng Đồ Lôi gầm lên giận dữ, tất cả mọi người dừng tay, sắc mặt năm người tất cả đều khiếp sợ, ngây ngốc nhìn tên thiếu niên, cho tới giờ khắc này năm người đều không nghĩ ra vì sao thực lực đối phương lại mạnh và hung hãn như thế, lấy một địch năm, nếu không phải tự mình trải nghiệm, đánh chết bọn hắn đều không tin.

"Đồ Lôi, ta cùng Diệp Hạo chiến một trận, Lưu Vân Tông ngươi nhúng tay vào việc này là có ý gì?"

Sắc mặt Long Ngạo cũng có chút âm trầm, Lưu Vân Tông hiện tại ngang nhiên tương trợ Diệp Hạo, trên cơ bản đã cho thấy ý tứ của họ, xem ra Lưu Vân Tông muốn đối phó mình.

(*) Phân phó: phân chia công việc, ra lệnh.

(*) Miểu sát: Giết chết ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Sinh tử tương y

"Long Ngạo, trước kia ta đã nói, ân oán của ngươi và Diệp trưởng lão Lưu Vân Tông ta sẽ không nhúng tay, nhưng ngươi đại náo Lưu Vân Tông, ta không thể không can thiệp."

"Vô si."

Đối với ý tứ của Đồ Lôi và Lưu Vân Tông, Long Ngạo làm sao không biết, nói cho cùng Lưu Vân Tông muốn bảo vệ Diệp Hạo, vì vậy nên đối phó với mình.

Cười lạnh một tiếng, giọng Đồ Lôi lạnh lùng nói:

"Long Ngạo, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi tự tận(*) ở đây đi."

Tự tận ở đây?

Nghe được lời nói của Đồ Lôi, Long Ngạo thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, hỏi ngược lại:

"Đồ Lôi, đầu ngươi có phải có nước vào rồi hay không vậy?"

"Lớn mật."

"Lớn mật con em ngươi!"

Căn bản không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội mở miệng, bởi vì này lúc này Long Ngạo đã phẫn nộ tới cực điểm. Lưu Vân Tông nói không giữ lời, trong miệng nói là không nhúng tay vào việc này nhưng lại hướng vào hắn mà ra tay, chỉ cần điểm này Lưu Vân Tông đã là vô sỉ tới cực điểm.

"Nhân tiện nhất bồi tử, trư tiện nhất đao tử(*), loại người như các ngươi quả nhiên sống chỉ tốn không khí, chết tốn đất chôn, ta tặng các ngươi một câu khích lệ, các ngươi cứ tính đến chuyện trước đi."

Bị công khai nhục mạ như thế, mấy người Đồ Lôi làm sao có thể chịu được.

"Long Ngạo, ngươi muốn chết ư?"

"Ta muốn chết? Vì các ngươi vô sỉ đến như thế, ta cho các ngươi một bộ câu đối, nghe kỹ đây, vẽ trên: “Thụ bất yếu bì, tất tử vô nghi”. Vẽ dưới: “Nhân bất yếu kiểm, thiên hạ vô địch”. Hoành phi: “Nhân chi tiện vô địch, côn nhĩ mụ”.(*)

Long Ngạo cũng chẳng muốn tiếp tục mắng nữa, đối với người vô sỉ như thế, Long Ngạo biết rõ chỉ có một cách, đó chính là trực tiếp ra tay.

Nhưng Long Ngạo đi nhanh, trở lại nhanh hơn, sắc mặt càng âm trầm tới cực điểm.

Nhìn thấy Liễu Mộc và Liễu Cơ bỗng nhiên xuất hiện, nhất là Vương Vũ Âm đã bị Liễu Mộc khống chế, Long Ngạo lập tức đã hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, âm trầm hỏi:

"Liễu Mộc, huynh là ý gì?"

"Ha ha ha, Long Ngạo, chẳng lẽ chuyện đến mức này, ngươi còn không nhìn ra được sao?"

"Liễu Cơ, là ngươi?"

Trên mặt Liễu Cơ tràn ngập âm lãnh, nói ra:

"Long Ngạo, ta muốn cho ngươi biết hậu quả trêu chọc bốn tiểu thư ta, ngươi không phải đùa nghịch ác sao? Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn ngươi đùa nghịch hung ác như thế nào cho ta."

Nắm thật chặt hai nắm tay, Long Ngạo đột nhiên ôn nhu hỏi:

"Vũ Âm, ta thực xin lỗi nàng."

Giờ khắc này Vương Vũ Âm cảm thấy rất bất đắc dĩ, nàng cũng không nói lời nào, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt. Long Ngạo trong tâm hoàn toàn đau đớn, đều là hắn chủ quan mà làm hại Vũ Âm bị người khác cưỡng ép.

"Long huynh đệ, Đồ Lôi là đường huynh của ta, ta làm như thế cũng là vạn bất đắc dĩ, hi vọng ngươi bỏ qua cho."

Bỏ qua cho?

Long Ngạo đã gặp qua vô sỉ, nhưng lại chưa từng gặp loại vô sỉ như thế, Đồ Lôi và Liễu Mộc thật đúng là vô sỉ tới cực điểm, hiện tại hắn đã biết sự tình rốt cuộc là do ai làm, nói cho cùng vẫn là Đồ Lôi, Liễu Mộc, Diệp Hạo cùng nhau tạo ra vở kịch này.

"Một đám tử nhỏ thiếu mẹ, lớn lên thiếu sự chăm sóc, bà ngoại không thương, cậu không yêu, má trái lâu ngày không bị ăn đòn, má phải thiếu nợ đập, lừa gạt lừa đá, heo gặp heo giẫm vào, hôm nay ta muốn tàn sát Lưu Vân Tông."

Còn không đợi Long Ngạo nói hết lời, tất cả mọi người không kiêng nể gì đều cười lớn, bởi vì trong mắt tất cả mọi người căn bản sẽ không tin tên thiếu niên trước mặt có thể tàn sát Lưu Vân Tông.

Đừng nói đến những người khác, chỉ cần là Đồ Lôi tông chủ Lưu Vân Tông cũng đủ để áp đảo cảnh giới Diễn Hóa cường giả dung hợp, thử hỏi Long Ngạo có thể vượt cấp chém giết Đồ Lôi sao?

"Long huynh đệ, Vương Vũ Âm trong tay ta, ngươi tốt nhất là thỏa hiệp, ta có thể cam đoan với ngươi, bảo vệ ngươi khỏi cái chết."

"Liễu Mộc, tốt nhất ngươi cầm miệng lại, cái thứ vô sỉ bán đứng bằng hữu giống như ngươi, hôm nay ta cho dù không giết được ngươi, ngày sau nhất định cũng sẽ tru sát ngươi."

Liễu Mộc vốn cũng hơi có chút áy náy, hình như cũng biết chuyện đã rồi, không cách nào thay đổi, sắc mặt hẳn trở nên lạnh lẽo. Đúng vào lúc này trong tay Liễu Cơ đột nhiên xuất hiện một thanh dao găm, kề lên trên cổ Vương Vũ Âm, giọng lạnh lùng nói:

"Ngươi quỳ xuống cho bản tiểu thư, nếu không ta sẽ một đao giết chết Vũ Âm."

Nhìn thật sâu Liễu Cơ và Vũ Âm, giờ khắc này trên mặt Long Ngao bỗng chốc đã bình tĩnh trở lại, không có phần nộ, không có sát khí, chỉ có ôn nhu, hẳn khẽ mỉm cười.

"Long Ngao, huynh nghe kỹ cho ta, nếu như huynh quỳ xuống ta lập tức cắt lưỡi tự vận."

"Vũ Âm, nàng không sợ chết sao?"

"Không sợ, chỉ cần có thể ở cùng huynh, cho dù chết lòng ta cũng không hối tiếc."

Giờ khắc này trên mặt Vương Vũ Âm thể hiện ra rất kiên định, nàng đột nhiên cười, giọng vô cùng kiên định nói ra:

"Nan vong ân oán nan vong nhĩ, chích vi tình si chích vi quân, thứ khứ Hoàng tuyền do hữu mộng, Thiên Thượng nhân gian bất hữu hôn! Nhĩ lược bất ly bất khí, ngã tiện sinh tử tương y." (*)

Nhĩ lược bất ly bất khí, ngã tiện sinh tử tương y.

Nghe Vương Vũ Âm nói như vậy, Long Ngao ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, trong tiếng cười tràn ngập cảm động và kiên quyết, lên tiếng nói:

"Ta định bất ly bất khí, cùng nàng sinh tử gắn bó, ta và nàng cho dù chết cũng muốn cùng chung xuống Hoàng Tuyền, ha ha ha ha."

Nhìn thấy hai người như bỏ mặc xung quanh, tất cả mọi người có chút rung động, nhất là Liễu Cơ, thử hỏi nữ nhân nào không hi vọng có nam tử như vậy làm bạn.

"Tốt, đã như vậy ta sẽ thanh toán cho các ngươi."

Diệp Hạo, tứ đại trưởng lão, Đồ Lô, Liễu Cơ và Liễu Mộc đứng chung một chỗ, mọi người nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt, bởi vì trong lòng tất cả người đều biết rất rõ, chỉ cần Vương Vũ Âm còn trong tay mình, chẳng lẽ đối phương thực sự dám ra tay?

Nói thì mỗi người đều nói, nhưng làm thực sự, thử hỏi trong thiên hạ có bao nhiêu người có thể làm được?

Cười lạnh một tiếng, về mặt Liễu Cơ xem thường nói ra:

"Long Ngao, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, bây giờ quỳ xuống cầu xin ta, ta có thể tha cho Vương Vũ Âm một lần, nói không chừng có thể cứu sống nàng ta"

"Đừng đến người Vũ Âm của ta, giết không tha."

Long Ngao bỗng nhiên lấy ra từ trong ngực chín cây Phong Thần châm, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mọi người. Hắn không nói gì thêm, đem chín cây Phong Thần châm bắt đầu đâm vào chín đại huyệt vị khác nhau trên thân thể, sau đó vận chuyển Cửu Châm Phong Thần.

Long Ngao không phải người ngu, đương nhiên biết rõ dùng thực lực của mình căn bản không thể nào là địch thủ của đối phương, một khi khai chiến chỉ có một con đường chết, nếu mượn nhờ Cửu Châm Phong Thần thực lực của mình lập tức tăng lên, nói không chừng còn có một con đường sống. Cân trọng lui một vạn bước, cho dù đi không hết cũng muốn chết một cách thật oanh liệt.

Người như bất ly bất khí, ta liền sinh tử gắn bó, người yêu giống như này cho dù chết cũng đáng.

Chín cây Phong Thần châm đâm vào trên thân thể, giờ khắc này khí tức trong cơ thể Long Ngao bỗng nhiên luống cuống, bạo trưởng điên cuồng. Trong ánh mắt tất cả mọi người ngay tại đó hiện lên sự khiếp sợ, khí tức trên người Long Ngao tăng lên điên cuồng, vốn cũng đã cô đọng ra thể thuộc về mình, giờ khắc này Cửu Châm Phong Thần triệt để kích phát tiềm lực, bắt đầu diễn biến thể một lần, tu vi từ Nhất Tuyến Thiên lập tức tăng lên tới cảnh giới Diễn Hóa.

Cảnh giới Diễn hóa?

Cảm nhận được trên người đối phương phát ra khí tức Diễn Hóa, tất cả mọi người hoàn toàn há hốc mồm.

(*) Tự tận: Tự sát, tự tử.

(*) Nhân tiện nhất bồi tử, trư tiện nhất đao tử: Người thì đề tiện hết một đời, heo thì đề tiện chỉ sau một nhát chém.

(*) Về trên: Cây không có vỏ, hân là phải chết không thể nghi ngờ gì.

Về dưới: Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

Hoành phi: Đề tiện mà vô địch thì cút con mẹ nhà ngươi đi.

(*) Khó quên ân oán khó quên người, chỉ vì tình si chỉ vì chàng, lần này xuống Hoàng Tuyền vẫn còn mộng, nhưng hồn vẫn còn lưu lại ở nhân gian! Chàng không sống nữa cũng không rời xa, ta nguyện bên nhau cùng sinh cùng tử.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Huyết thê

Không ai biết rõ thiếu niên này rốt cuộc làm được bằng cách nào.

Lập tức đột phá cảnh giới Diễn Hóa, đây là cái khái niệm gì chứ?

Tất cả mọi người ngay tại đó cùng há hốc mồm, thân thể Long Ngạo đột nhiên động, Cửu Châm Phong Thần mang đến sự tăng cấp, không chỉ có là cảnh giới được nâng lên, thực lực và tốc độ cũng đồng loạt tăng vọt.

“Răng rắc.”

Không biết có phải là quá mức khiếp sợ hay không, tứ đại trưởng lão cũng không có phản ứng kịp, Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo đã hung hăng bổ ra, đao mang chung quanh vạch phá phía chân trời với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, một đao chém giết tứ đại trưởng lão.

Một đao chém giết bốn vị cao thủ Diễn Hóa?

Nhìn thấy cảnh này, những người còn lại hoàn toàn há hốc mồm.

"Long Ngạo, ngươi muốn chết! "

Đồ Lôi nổi giận gầm lên một tiếng, thoáng cái đã tổn thất bốn vị trưởng lão, Đồ Lôi làm sao mà không phẫn nộ, thân là võ giả Dung hợp, thực lực Đồ Lôi vượt Long Ngạo rất xa, không thể so sánh.

Cảnh giới Dung hợp, trước hết đem thể dung hợp với linh lực bên trong chính mình, hơn nữa hình thành linh mạng.

Không dám có chút chủ quan, Long Ngạo hơi nghiêng thân tránh thoát Đồ Lôi, hướng phía Liễu Mộc lao tới rất nhanh, người chưa tới sát khí khủng bố đã tới trước.

"Long Ngạo, nếu ngươi dám tới, ta lập tức giết Vương Vũ Âm."

Căn bản không nhìn Liễu Cơ và Liễu Mộc uy hiếp, Long Ngạo với chuyện sinh tử đã không để ý, có thể cùng với người thương của mình cùng chết cũng là một chuyện vô cùng lãng mạn.

Chính vì thế, Long Ngạo dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trước mặt Liễu Cơ và Liễu Mộc, giọng giống như địa ngục giận dữ hét:

"Nếu không muốn chết thì buông nàng ra cho ta!"

Giờ khắc này Long Ngạo thật giống như tử thần, bởi vì trong lòng hắn biết rất rõ, Cửu Châm Phong Thần chỉ có thể kéo dài mười phút. Nói cách khác, mười phút sau thực lực của hắn sẽ biến mất, thậm chí có khả năng giảm xuống, một khi bị Cửu Châm Phong Thần cản trả thì thực sự là không có cơ hội nữa rồi.

Liễu Cơ và Liễu Mộc hoàn toàn bị dọa đến ngây ngốc, căn bản hai người không nghĩ đến tu vi đối phương có thể lập tức đột phá cảnh giới Diễn Hóa, hơn nữa một đao chém chết tứ đại trưởng lão.

Một tay Liễu Cơ liền kéo Vương Vũ Âm đi, mà lúc này thân thể Đồ Lôi cũng xông tới, người chưa tới song chương đã hung hăng bổ tới.

"Cút ngay cho ta."

Song chương chạm vào nhau, linh lực tứ tán, thân thể Long Ngạo lập tức bị đánh bay, Vương Vũ Âm lại rơi vào trong tay Đồ Lôi, hắn cười lạnh khinh bỉ

nói:

"Long Ngạo, cho dù ngươi đột phá cảnh giới Diễn Hóa thì thế nào? Trong mắt ta ngươi vẫn là một tên vô dụng rác rưởi."

Long Ngạo bay ngược ra, căn bản không có nhiều lời nói nhảm, lại lần nữa lao tới, trấn hồn ấn phối hợp Huyết Âm Bát Thức, song trọng công kích phía dưới, cũng mang cho đối phương áp lực trầm trọng.

Lúc này, Diệp Hạo cũng ra tay theo.

"Long Ngạo, ta sẽ làm cho ngươi hối hận cả đời."

Diệp Hạo đi đến trước mặt Vương Vũ Âm, một chương bỏ lên trên đỉnh đầu Vương Vũ Âm, vì Long Ngạo đã kịp thời đuổi tới đón đỡ, nếu không chỉ cần là một chương này cũng đủ để chém nát đỉnh đầu Vương Vũ Âm.

Biết rằng đỉnh đầu chính là nơi yếu ớt nhất của võ giả, Vương Vũ Âm bị một chương bỏ trúng lập tức ngã đi, sống hay chết cũng không biết.

"A! Diệp Hạo, ta muốn giết ngươi."

Đón lấy Vương Vũ Âm chậm rãi ngã xuống, sắc mặt Long Ngạo hoàn toàn thay đổi, thân thể đều đang run rẩy. Nhẹ nhàng để Vũ Âm nằm trên mặt đất, hân nhả mặt lên trời rống một tiếng thống khổ, bay thẳng đến hai người kia.

"Ha ha ha, Long Ngạo, ngay cả người mình yêu nhất ngươi cũng không bảo vệ nổi, lại còn dám như thế, thật sự là không biết sống chết."

Long Ngạo cầm trong tay Huyết âm Cuồng đao, sát khí tung hoành, đồng thời hướng phía Diệp Hạo và Đồ Lôi bắn đi, nửa đường hân đột nhiên chuyển hướng vọt tới phía Liễu Cơ và Liễu Mộc, đầu sỏ gây nên chuyện đều là hai người, nếu không phải hai người bắt Vũ Âm đi, tin rằng Vũ Âm sẽ không chết.

Thực lực của Liễu Mộc và Liễu Cơ sao có thể là địch thủ của Long Ngạo, thậm chí đến cơ hội phản ứng đều không có, cũng đã bị Huyết âm Cuồng Đao chém trúng, từ đó kẻ địch chỉ còn lại có hai người, Đồ Lôi và Diệp Hạo.

Mười phút chớp mắt đã trôi qua.

Trong lòng Long Ngạo vô cùng không cam lòng, ánh mắt sát khí lạnh lùng nhìn đối phương, giờ khắc này Long Ngạo căn bản không quan tâm gì nữa, hân cầm Huyết âm Cuồng đao trong tay, hướng về phía Diệp Hạo bỏ tới.

Long Ngạo đã nghĩ kỹ, kể cả mình chết cũng muốn giết Diệp Hạo trước. Về phần Đồ Lôi, Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ với thực lực của mình bây giờ, cho dù sử xuất Cửu Châm Phong Thần cũng không có khả năng chiến thắng Đồ Lôi, muốn giết Diệp Hạo, Đồ Lôi sẽ đồng ý sao?

Hôm nay tứ đại trưởng lão của Lưu Vân Tông đã bị chém giết, thậm chí đến đường đệ và chất nhi cũng đều bị chém giết. Nói cách khác, hiện tại Lưu Vân Tông chỉ còn lại có một người là Diệp Hạo, nếu Diệp Hạo cũng bị giết, như vậy Lưu Vân Tông thật có thể chỉ còn một người cô đơn.

Ngay lúc Đồ Lôi chuẩn bị ra tay, cách đó không xa bỗng phóng tới rất nhiều thân ảnh, đảo mắt đã lao tới nơi, chính là Âu Dương Phi và Đường Lâm vừa kịp thời chạy đến. Với tư cách đường chủ Hộ quốc đường, cả hoàng thất Tinh Vân cũng chỉ có hai người có thể điều động lực lượng Hộ quốc đường, một là hoàng đế Âu Dương Phong, một là Đường Lâm.

"Đồ Lôi, ngươi đang chơi với lửa đó."

Nhìn thấy mọi người bỗng nhiên xuất hiện, sắc mặt Đồ Lôi và Diệp Hạo quả thực khó xem tới cực điểm, bởi vì hai người cũng tuyệt đối không ngờ Hộ quốc đường đã điều động tất cả mọi người xuất binh, toàn lực bảo vệ Long Ngạo, một khi Hộ quốc đường có ý đối phó Lưu Vân Tông, như vậy tông môn chỉ có một con đường chết.

"Đây là ân oán Lưu Vân Tông và Long Ngạo, chẳng lẽ hoàng thất Tinh Vân và Hộ quốc đường muốn nhúng tay vào hay sao?"

"Ta chọc vào con em ngươi."

Căn bản không đem đối phương để vào mắt, Âu Dương Phi trực tiếp mở miệng mắng, nói:

"Mẹ kiếp, lúc trước đã nói ân oán Diệp Hạo và Long Ngạo, Lưu Vân Tông sẽ không nhúng tay, nhưng bây giờ ngươi vô si ra tay đối phó Long huynh đệ, hơn nữa hại chết đệ muội, chỉ bằng vào điểm này hoàng thất Tinh Vân ta và Hộ quốc đường đã muốn nhúng tay, Đồ Lôi, ta có thể thẳng thắn nói cho ngươi biết, hôm nay Lưu Vân Tông chắc chắn vong."

Lưu Vân Tông tắt vong.

Đồ Lôi căn bản sẽ không hoài nghi lời nói của đối phương, dù sao thực lực đối phương còn tại đó. Sắc mặt Đồ Lôi trở nên âm trầm, trong chốc lát hân không biết nên nói cái gì.

"Âu Dương đại ca, đường chủ, việc này giao cho ta giải quyết, được không?"

Nghe được chuyện đó, Âu Dương Phi và Đường Lâm đều có chút ngạc nhiên, liếc mắt thật sâu nhìn thiếu niên trước mặt, hai người đều gật gật đầu, bởi vì hai người quả thực quá rõ tính cách của thiếu niên, một khi quyết định chuyện gì hình như rất khó thay đổi.

"Đồ Lôi, Diệp Hạo, Long Ngạo ta nhìn trời cắt tóc hạ huyết thế, ngày sau ta sẽ đích thân đến báo thù, diệt Lưu Văn Tông ngươi, nếu như làm không được ta sẽ không làm người."

Nói xong, trong cơ thể Long Ngạo cường ép bức ra một giọt tinh huyết bồn mạng, trước mặt mọi người cắt tóc hạ huyết thế. Huyết thế, trong lời thề của võ giả Thiên Vũ Đại Lục đáng sợ nhất lời thề, một khi đã thề thì không thể không thực hiện hoặc là vi phạm, nếu không sẽ bị huyết mạch cản trở, chết không có chỗ chôn.

Nghe được thiếu niên cắt tóc hạ huyết thế, trong lòng Đường Lâm và mọi người lập tức kinh ngạc, hình như muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy thiếu niên trước mặt đứng ngạo nghễ, liền đem lời nói đó miễn cưỡng nuốt vào. Chuyện đã đến mức này bọn hắn hình như cũng không có cách nào nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hắc y tóc trắng

"Ta chờ ngươi."

Giờ khắc này khí tức trên người Long Ngạo đã hoàn toàn khác, toàn thân hắn tràn ngập sát khí lạnh như băng, giống như đến từ địa ngục.

"Đồ Lôi, ân oán của ngươi và Long huynh đệ, hoàng thất và Hộ quốc đường sẽ không nhúng tay, nhưng tốt nhất ngươi không nên trêu chọc Long gia, nếu không hoàng thất sẽ từng giây từng phút một tiêu diệt Lưu Văn Tông ngươi."

Hộ quốc đường của hoàng thất Tinh Vân, bản thân có được ba vị cao thủ dung hợp, cộng thêm hai mươi thành viên, muốn tiêu diệt Lưu Văn Tông thật đúng là chuyện trong giây phút, đây cũng là chỗ làm cho Âu Dương Phi cảm thấy tự tin nhất.

Nhìn thấy đám người Long Ngạo dần dần rời đi, về mặt Diệp Hạo nghiêm trọng nói ra:

"Tông chủ, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

"Không đi đối phó Long gia, nhưng ta cũng không tin Long Ngạo có mạng mà đến báo thù nữa."

Long Ngạo ôm Vũ Âm trong ngực rời đi, bước từng bước chân nặng nề, từng bước một đi tới, trên mặt nhìn không ra bất cứ biểu cảm gì. Phẫn nộ? Bối thương? Tất cả đều không có.

"Long huynh đệ, đệ muội."

"Vũ Âm không chết!"

Long Ngạo đột nhiên cao giọng, hai mắt tràn ngập tơ máu, Cửu Châm Phong Thần đang cản trở hắn, giờ khắc này Long Ngạo đã lung lay sắp đổ, nhưng vẫn kiên trì bước đi.

"Nạn vong ân oán nạn vong nhĩ, chích vì tình si chích vì quân, thứ khư Hoàng tuyền do hữu mộng, Thiên Thượng Nhân Gian bất hữu hồn!"

Nhĩ lược bất ly bất khí, ngã tiện sinh tử tương y!(*)

Nhìn thấy khóe mắt Long Ngạo nước mắt chảy xuống, Âu Dương Phi thở dài một tiếng thật sâu, không tiếp tục khuyên giải nữa, đi đến bên cạnh Đường Lâm, nói ra:

"Đường thúc, chúng ta đi theo Long huynh đệ đi tới Xích Họa trấn trước đi, được không?"

"Không thành vấn đề."

Cứ như vậy, Long Ngạo ôm Vương Vũ Âm cùng mọi người chuyển hướng về phía Xích Họa trấn.

Tại Long gia Xích Họa trấn.

Nghe được Thái Tử hoàng thất Tinh Vân và Hộ quốc đường đến Long gia, cả Xích Họa trấn hoàn toàn nhốn nháo, nhất là khi nghe được Long Ngạo đại náo Lưu Văn Tông, chém chết bốn vị trưởng lão Lưu Văn Tông, hơn nữa chém chết Liễu Mộc thành chủ Lôi Văn thành và Liễu Cơ, Xích Họa trấn và Lôi Văn thành đều bị dọa đến ngây ngốc, không biết Long Ngạo rốt cuộc là như thế nào.

Vừa mới quay về gia tộc, Long Ngạo đã ôm Vũ Âm trở lại tiểu độc viện của mình, bất kể là người phương nào, cho dù là Long Hạo Thạch, Âu Dương Phi, thậm chí là Đường Lâm, không được Long Ngạo cho phép, không ai dám bước vào tiểu độc viện một bước.

Không chỉ có Long gia, nghe được tin con gái mình bị tổn thương, mọi người ở Vương gia cũng chạy tới, tất cả mọi người canh giữ ở bên ngoài độc viện, trên vè mặt tràn ngập sự lo lắng.

"Bá phụ, bá mẫu, Long huynh đệ lần này bị đá kích khá lớn, đợi một lát nữa Long huynh đệ đi ra, các người hãy khuyên nhủ hần."

Bá phụ? Bá mẫu?

Đối phương là thân phận gì chứ? Thái tử điện hạ hoàng thất Tinh Vân.

Long Nghị gật gật đầu, nói ra:

"Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm."

"Bá phụ, chuyện Lưu Vân Tông ta đã giải quyết, tin rằng Lưu Vân Tông sẽ không tìm các người gây phiền toái."

Ở một chỗ khác, hai vị lão nhân Long Hạo Thạch và Vương Nhất Dao lặng lẽ đứng đấy, bởi vì trong độc viện, một đứa là cháu trai Long Hạo Thạch, một đứa là cháu gái Vương Nhất Dao, đối với việc cháu trai một mình trong độc viện, hai vị lão nhân đều vô cùng lo lắng, hình như thoáng cái đã trở nên già nua rất nhiều.

"Vương huynh, ta..."

Khoát khoát tay, Vương Nhất Dao thờ dài một tiếng thật sâu, nói ra:

"Long huynh, việc này không trách Ngạo nhi được, muốn trách thì trách Liễu Mộc và Lưu Vân Tông."

"Lưu Vân Tông!"

Hai mắt Long Hạo Thạch để lộ ra sát khí lạnh như băng, nhưng Lưu Vân Tông giống như một tòa núi lớn sừng sững đặt ở trước mặt, chỉ dựa vào Long gia, cho dù cộng thêm Vương gia cũng không cách nào đối phó nổi Lưu Vân Tông.

Trong độc viện.

Vương Vũ Âm rách te tua lẳng lặng nằm ở đó, khí tức rất yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Long Ngạo ngồi ở bên giường, chăm chú nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Vũ Âm, khoe mắt có một chút nước mắt, lúc trước mười năm kiên trì cũng không từng mất một giọt nước mắt, giống như một nam nhân kiên cường, lúc này không tự chủ được nước mắt cứ vậy tuôn trào, bởi vì nữ nhân gốc gác nghiệt đang nằm ở nơi này, đều là vì hần mà thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng của mình.

"Nan vong ân oán nan vong nhĩ, chích vi tình si chích vi quân, thứ khứ Hoàng tuyền do hữu mộng, Thiên Thượng Nhân Gian bất hữu hồn!"

"Người lược bất ly bất khí, ngã tiện sinh tử tương y!"

"Vũ Âm, là ta hại nàng, nàng ngàn vạn lần không được chết, đừng rời bỏ ta."

Giọng Long Ngạo lộ ra vẻ bất đắc dĩ và thê lương. Vương Vũ Âm bị đánh trúng đỉnh đầu, đã hồi lực vô thiên(*), chính vì như thế trên người Long Ngạo mới tản ra một tia tuyệt vọng và thê lương.

Đêm vô cùng tĩnh mịch, người ngồi đó vô cùng thê lương.

Suốt một đêm Long Ngạo không chợp mắt, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Vũ Âm nằm ở đó, trong lúc bất tri bất giác, tóc đen trên đầu dần hóa trắng, một đêm mái đầu đã bạc trắng.

Sáng sớm ngày hôm sau.

"Xoẹt xoẹt!"

Cánh cửa độc viện nhẹ nhàng mở ra, nhìn thấy Long Ngạo từ bên trong đi ra, tất cả mọi người hoàn toàn há hốc mồm. "Oa" một tiếng, Mộc Lâm bật khóc lên, liền dẫn con mình đi lên một căn lầu, lớn tiếng gào khóc.

Một đêm mái đầu đã bạc.

Giờ khắc này Long Ngạo một thân mặc quần áo đen, toàn bộ tóc cũng đã hoa râm, thật giống như lão già bảy tám chục tuổi. Một đầu tóc trắng, một thân hắc y, phối hợp khuôn mặt thiếu niên khiến cho người khác có một cảm giác rất quái dị.

Long Ngạo chỉ sau một đêm tóc đã chuyển bạc, tất cả mọi người đương nhiên biết rõ là vì sao, vì Vương Vũ Âm mà một đêm đầu bạc, nam nhân như vậy thử hỏi cả thế gian có bao nhiêu người có thể làm được?

"Mẹ, con không sao."

"Ngạo nhi, con..."

Mộc Lâm căn bản không biết mình nên nói cái gì, vì bà phát hiện đứa con trai này của mình thật sự quá khổ, bao nhiêu năm qua con trai mình thật sự đã khổ rất nhiều.

Tất cả mọi người không nói gì, đứng yên lặng tại chỗ, mà ở trong lòng mỗi người lại vô cùng kính nể. Nam tử si tình như vậy, Vương Vũ Âm thật xứng đáng.

"Ngạo nhi, Vũ Âm thế nào rồi?"

Gia gia và cha mẹ của Vương Vũ Âm, Vương Nhất Dao về mặt lo lắng hỏi.

"..."

Áp ứng, Long Ngạo cuối cùng vẫn không nói gì, mà lúc này Âu Dương Phi bỗng nhiên đi tới, nói ra:

"Long huynh đệ, đêm qua ta đã từ Tinh Vân thành ngàn dặm xa xôi mang đến đây giường hàn băng ngàn năm, chỉ cần để cho đệ muội nằm ở phía trên, trong vòng một năm sẽ không sao, mà chúng ta có thể trong vòng một năm từ từ tìm tìm biện pháp cứu chữa đệ muội."

"Thật vậy sao?"

Nghe được lời nói của Âu Dương Phi, trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, hình như có chút không thể chờ đợi được, lập tức cho người đem giường hàn băng ngàn năm để vào phòng trong độc viện. Quả nhiên, Vũ Âm nằm lên giường, khí tức trên người liền bắt đầu điều chỉnh và dần dần ổn định, duy trì trong một năm chắc chắn sẽ không sao.

Cho tới giờ khắc này, tất cả mọi người có mặt đều thở phào một hơi, Long Ngạo nói ra:

"Âu Dương đại ca, đa tạ huynh, ân tình này ta sẽ ghi nhớ."

"Huynh đệ, không cần như thế."

Long Ngạo, Âu Dương Phi, Long Hạo Thạch, Long Nghị, Đường Lâm rời khỏi độc viện, Mộc Lâm và mẫu thân của Vũ Âm thì ở lại chăm sóc cho nàng, trong đại điện của Long gia, Âu Dương Phi và Đường Lâm ngồi ở chủ vị(*), tất cả mọi người tập trung vào một chỗ.

(*) Nhĩ lược bất ly bất khí, ngã tiện sinh tử tương y: Chàng không sống nữa cũng không rời xa, ta nguyện bên nhau cùng sinh cùng tử.

(*) Hồi lực vô thiên: Ý là hết sức lực.

(*) Chủ vị: Vị trí trung tâm, chỗ ngồi thường dành cho người có địa vị và thân phận lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lô đình chiến

Âu Dương đại ca, ta muốn hỏi, có cách nào có thể cứu chữa cho Vũ Âm được không?"

"Long huynh đệ, giường hàn băng ngàn năm có thể giúp tính mạng của đệ muội một năm, mà nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn thương thế của đệ muội, chỉ có hai biện pháp."

Đúng như dự đoán.

Nghe được có biện pháp có thể cứu chữa Vũ Âm, trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, suốt một ngày một đêm, cuối cùng trên mặt đã lộ ra chút nhẹ nhõm.

"Âu Dương đại ca, biện pháp gì?" "

"Long huynh đệ, biện pháp tốt nhất chính là tìm được cường giả siêu cấp, nhờ sức mạnh của họ trợ lực đệ muội khôi phục, biện pháp này khả năng thành công tương đối thấp, cho nên bây giờ chúng ta chỉ cần cân nhắc biện pháp thứ hai là được, đó chính là Lôi Đình quả ngàn năm."

"Lôi Đình quả ngàn năm?"

"Đúng vậy, Lôi Đình quả ngàn năm, theo truyền thuyết là mọc ở chỗ thai nghén thiên địa, mặc kệ thương thế nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần sử dụng Lôi Đình quả ngàn năm thì có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Có chút kích động, Long Ngạo không thể chờ đợi được liền hỏi tiếp:

"Âu Dương đại ca, không biết ở đâu có thể tìm ra loại Lôi Đình quả ngàn năm này?"

"Long huynh đệ, ngươi nhẫn nại một chút, chớ vội, tối hôm qua ta đã nói qua với phụ hoàng, tìm được tin tức xác thật, Lôi Đình quả ngàn năm cách mỗi ngàn năm mới có thể chín, hơn nữa một tháng sau vừa hay là lúc chín muồi, cho nên hiện tại thời gian còn sớm."

Ngàn năm mới chín muồi, căn bản không cần hỏi nhiều, Long Ngạo có thể đoán được, một khi Lôi Đình quả ngàn năm chín sẽ có rất nhiều người ra tay cướp đoạt, nhưng vì Vũ Âm mặc kệ chuyện gì xảy ra hẳn đều muốn cướp lấy cho bằng được.

"Long huynh đệ, Lôi Đình quả ngàn năm vương quốc Tinh Vân không có, chỉ sinh trưởng ở rừng Lôi Đình tại đế quốc Lôi Đình, mà mỗi lần Lôi Đình quả chín đều thu hút vô số cường giả tranh đoạt."

Không đợi Âu Dương Phi nói hết lời, Long Ngạo liền đứng dậy.

Sắc mặt Long Ngạo kiên định, trên mặt tràn ngập tràn sát khí nói ra:

"Bất kể là ai, dám đoạt Lôi Đình quả ngàn năm với ta đều giết không tha."

Thở dài một tiếng thật sâu, Âu Dương Phi đương nhiên biết rõ tình cảm Long Ngạo đối với Vũ Âm, bắt đầu nói ra:

"Long huynh đệ, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình ngươi, chỉ cần là Hộ quốc đường của đế quốc Lôi Đình thì ngươi sẽ không có cách nào đoạt được Lôi Đình quả, cho nên chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn."

Lôi Đình đế quốc?

Cuối cùng trí lý áp chế xúc động, Long Ngạo gật gật đầu, hỏi:

"Âu Dương đại ca, huynh nói cho ta biết một chút về Hộ quốc đường của Lôi Đình đế quốc đi."

"Tốt."

Nghe Âu Dương Phi giảng giải xong, Long Ngạo đại khái hiểu tất cả về đế quốc Lôi Đình. Thiên Vũ đại lục tổng cộng phân thành Cửu Châu, mà ở Thiên Châu có tổng cộng hai đại đế quốc cùng tồn tại, theo thứ tự là đế quốc Lôi Đình và đế quốc Hóa Diễm, phía dưới hai đại đế quốc có vô số vương quốc phụ thuộc, vương quốc Tinh Vân là một trong các nước phụ thuộc của đế quốc Lôi Đình.

Đế quốc Lôi Đình cũng có Hộ quốc đường, nhưng thực lực và nội tình lại khác xa vương quốc Tinh Vân, nếu không, Hộ quốc đường của vương quốc Tinh Vân cũng sẽ không bị áp chế dữ dội như vậy.

Hắng giọng hai tiếng, Đường Lâm này giờ im lặng, đột nhiên nói ra:

"Long huynh đệ, mười ngày nữa Hộ quốc đường sẽ tiến về Lôi Đình đế quốc, đến lúc đó ngươi sẽ dễ dàng cướp lấy Lôi Đình quả ngàn năm."

"Đường chủ, chúng ta sẽ tới đế quốc Lôi Đình?"

"Hừ, cứ mỗi ba năm, Hộ quốc đường của đế quốc Lôi Đình sẽ cử hành một lần Lôi Đình chiến, các vương quốc phụ thuộc về cơ bản đều tham gia, mà năm nay vừa hay chính là năm Lôi Đình chiến."

Lôi Đình chiến?

Không biết vì cái gì, Long Ngạo cảm giác đế quốc Lôi Đình cử hành Lôi Đình chiến hình như có chút âm mưu, đế quốc Lôi Đình tại sao khi không lại phải cử hành Lôi Đình chiến?

"Long huynh đệ, ta có vài câu muốn nói riêng với ngươi."

"Thái tử điện hạ, Đường đường chủ, chúng ta cáo từ trước."

Long Hạo Thạch không phải người ngu, đương nhiên biết rõ những lời nói tiếp theo của Đường Lâm căn bản vô cùng quan trọng, cho nên ông cùng với mấy người Vương Nhất Dao rất nhanh rời đi.

Cả đại đường chỉ còn lại có ba người, Long Ngạo, Âu Dương Phi và Đường Lâm.

"Đường chủ, chuyện gì vậy?"

"Long huynh đệ, người có chỗ cần biết, cách ba năm Hộ quốc đường của đế quốc Lôi Đình cử hành Lôi Đình chiến, nói cho cùng đều là vì muốn làm suy yếu thực lực Hộ quốc đường của các vương quốc phụ thuộc, triệt để giải quyết mối uy hiếp của các vương quốc khác đến đế quốc Lôi Đình."

Thì ra là thế.

Long Ngạo rút cục cũng hiểu ra, ý tứ Hộ quốc đường đế quốc Lôi Đình là như thế. Ngẫm lại cũng thấy đúng, tuy đế quốc Lôi Đình là một con quái vật khổng lồ, nhưng vương quốc phụ thuộc cũng có tiềm lực, một khi phát triển sẽ uy hiếp đến địa vị đế quốc Lôi Đình.

Hộ quốc đường là một trong những trụ cột vững vàng của mỗi vương quốc, phải thừa nhận cách làm của đế quốc Lôi Đình và Hộ quốc đường rất sáng suốt, bởi vì chỉ cần tính đến tất cả Hộ quốc đường của các vương quốc phụ thuộc, vậy thì đế quốc Lôi Đình có thể vô tư, không cần lo lắng các vương quốc phụ thuộc cản trở.

"Đường chủ, ta có một điểm nghĩ mãi không ra, cho dù đế quốc Lôi Đình cách ba năm cử hành Lôi Đình chiến một lần, thì chỉ cần các vương quốc phụ thuộc không tham gia là được, như vậy đế quốc Lôi Đình chẳng phải là cũng không có cách nào sao."

"Long huynh đệ, thực không dám giấu diếm, đế quốc Lôi Đình có tổng cộng ba mươi hai vương quốc phụ thuộc, trong đó mười hai vương quốc chính là từ trung(*) của đế quốc Lôi Đình, còn lại hai mươi vương quốc nhiều ít gì cũng có chút dị tâm, chính vì như thế đế quốc Lôi Đình danh ngôn quy định(*), mỗi lần Lôi Đình chiến, Hộ quốc đường của ba mươi hai vương quốc đều phải phái ra ít nhất mười thành viên tham gia, kẻ nào không tham gia lập tức sẽ nhận tất cả thịnh nộ của các vương quốc và của đế quốc Lôi Đình."

"Đường chủ, đâu phải mỗi vương quốc phụ thuộc đều có hơn mười thành viên?"

"Đế quốc Lôi Đình không phải người ngu, sẽ phái thám tử theo dõi tất cả vương quốc, cho nên cho dù ba mươi hai vương quốc không muốn tham gia Lôi Đình chiến cũng chỉ có thể bị ép tham gia."

Thì ra là thế.

"Đường chủ, có chuyện gì cứ nói thẳng."

Long Ngạo đương nhiên biết rõ Đường Lâm nhất định là có chuyện tìm mình, nếu không người bạn rợn như thế cũng không thể ở chỗ này trọn vẹn một đêm.

"Long huynh đệ, người đã là một thành viên Hộ quốc đường, cho nên ta khai môn kiến sơn(*), lần này ta chuẩn bị cho người tham gia Lôi Đình chiến, ta chỉ hi vọng người có thể làm được một điểm là tận lực bảo vệ tính mạng của mười người chúng ta, nếu không vương quốc Tinh Vân ta vĩnh viễn chỉ có thể trở thành nước phụ thuộc vương quốc Lôi Đình."

Đường Lâm vừa mới nói xong, Âu Dương Phi bỗng nhiên đứng dậy, cung kính thi lễ với Long Ngạo, nói ra:

"Xin nhờ cậy vào Long huynh đệ."

Long Ngạo giật mình, lập tức nâng Âu Dương Phi dậy, nói ra:

"Đường chủ, Âu Dương đại ca, thực lực của ta tin rằng các người có lẽ rõ ràng nhất, cao thủ của ba mươi hai vương quốc, còn có cao thủ của đế quốc Lôi Đình cùng nhau hội tụ, đừng nói bảo vệ bọn hắn, ta có thể còn sống trở lại hay không đã là một chuyện rồi."

Long Ngạo thật sự không nghĩ ra, Đường Lâm và Âu Dương Phi vì sao phải tin tưởng mình như thế, nói cho cùng mình chỉ là võ giả Nhất Tuyến Thiên, lần này nếu không vì Long Phúc tương trợ, tin rằng hắn sớm đã bị Cửu Châm Phong Thần cản trở, đến lúc tất cả cao thủ hội tụ tại đế quốc Lôi Đình, thử hỏi thực lực của mình có thể ngăn cản sao?

"Long huynh đệ, người phát triển như thế chúng ta rõ như ban ngày, hi vọng người có thể đáp ứng cho ta."

(*) Từ trung: Trung thành đến chết, thà chết cũng trung thành.

(*) Danh ngôn quy định: Quy định được đặt ra rồi tuyên bố rộng rãi, thực hiện nghiêm túc.

(*) Khai môn kiến sơn: Mở lòng nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Không phục

Âu Dương Phi và Đường Lâm đều nói như thế, chẳng lẽ mình thực sự không đáp ứng sao?

Bất đắc dĩ nhún nhún vai, Long Ngạo cuối cùng vẫn đáp ứng.

"Long huynh đệ, lần này tới đế quốc Lôi Đình tham gia Lôi Đình chiến, ta sẽ phái La Thành trợ ngươi."

La Thành là phó đường chủ Hộ quốc đường, cũng là một vị võ giả Diễn Hóa, địa vị tại Hộ quốc đường gần với Đường Lâm.

Chính vì như thế, việc này nói ra cảm giác là lạ, bởi vì Long Ngạo chỉ là mới vừa vào Hộ quốc đường, mà La Thành lại là phó đường chủ, nhưng bây giờ thì sao chứ?

Đường Lâm đã nói rõ, lần này đi đến đế quốc Lôi Đình tham gia Lôi Đình chiến, tất cả đều để cho Long Ngạo làm chủ, La Thành chỉ là phụ trợ mà thôi, chuyện như thế Long Ngạo đương nhiên sẽ không chấp nhận.

Nhưng Đường Lâm lại kiên định dị thường, căn bản không để cho Long Ngạo có cơ hội phản bác, tiếp đó còn nói:

"Long huynh đệ, một tháng sau Lôi Đình chiến sẽ chính thức khởi động, vốn chúng ta muốn đi lập tức, nhưng..."

"Đường chủ, chúng ta lập tức xuất phát, tiến về đế quốc Lôi Đình."

Giờ khắc này Long Ngạo hình như một khắc cũng không thể chờ đợi nữa, bởi vì tại Lôi Đình đế quốc có Lôi Đình quả ngàn năm, chỉ có đạt được loại quả này mới có thể cứu Vũ Âm.

Tuy nhiên Lôi Đình quả còn một tháng nữa mới chín, nhưng không ai biết Lôi Đình quả có thể chín sớm hơn hay không, cho nên Long Ngạo không dám đánh bạc, Vũ Âm chỉ có thời gian một năm, một khi mất đi cơ hội này thì phải chờ tới ngàn năm sau nữa, cho dù hắn có thể đợi, Vũ Âm cũng không thể nào đợi được.

Chính vì như thế, trong nội tâm Long Ngạo đã tự nói với mình, mặc kệ gặp phải nguy hiểm gì, mặc kệ chuyện gì xảy ra, hắn đều muốn đoạt được Lôi Đình quả.

"Được rồi, vậy chúng ta bây giờ lập tức đi."

Long Ngạo tìm gia gia Long Hạo Thạch, nói vài câu ngắn gọn, sau đó theo mọi người rời khỏi Xích Hòa trấn.

Lần này Long Ngạo chém giết Liễu Mộc và Liễu Cơ, hoàng thất Tinh Vân cũng không có chút không vui nào, ngược lại còn đem chức chủ vị Lôi Vân thành cho Long Nghị, đây đã cho thấy thái độ hoàng thất Tinh Vân.

Có hoàng thất Tinh Vân chân nhiếp, Long Ngạo biết rõ Lưu Vân Tông khẳng định không dám động đến gia tộc của mình.

Chính vì như thế Long Ngạo mới yên tâm rời đi.

Hai ngày sau đó mọi người đã quay về Tinh Vân thành, lần này Hộ quốc đường của hoàng thất Tinh Vân tham gia Lôi Đình chiến ở đế quốc Lôi Đình đã truyền ra cả Tinh Vân thành, các đại gia tộc mặc kệ bình thân như thế nào, trong nội tâm vẫn là hi vọng Tinh Vân Hộ quốc đường chiến thắng, bởi vì chỉ có vương quốc cường đại trước, những cái gọi là gia tộc này của bọn họ, mới có thể cường đại theo.

Bên trong Hộ quốc đường.

"Không được, đường chủ, nếu ngươi như thế ta không phục, tin rằng tất cả mọi người tại đây cũng không phục."

Tại Vĩ gần như rống giận, lần trước bị Long Ngạo đánh bại, Tại Vĩ một mực canh cánh trong lòng, bây giờ ngược lại hắn còn chưa báo thù được, đường chủ lại nói cho bọn hắn biết, lần này tham gia Lôi Đình chiến, Long Ngạo lại thành lão đại(*), chuyện này làm sao hắn có thể chấp nhận được.

Không chỉ có Tại Vĩ, các hộ quốc sư còn lại tất cả đều không đồng ý, đồng loạt phản nộ vô cùng.

Lần này tiến về đế quốc Lôi Đình, mười người tham gia Lôi Đình chiến theo thứ tự là Long Ngạo, La Thành, Tại Vĩ, Mao Phong, Đồng Bác, Hách Giang Quân, Hách Siêu, Diệp Quang Vinh, Lâm Y Y, Vương Hoan.

La Thành thân là phó đường chủ, lần này không hề nghi ngờ nhất định sẽ trở thành lão đại, nhưng kết quả thì sao?

Còn một điều tất cả mọi người cảm thấy không phục, đó chính là trong mười người, thực lực Long Ngạo thấp nhất, tuy đánh bại Tại Vĩ nhưng những người khác thì sao? Phải biết rằng, trong Hộ quốc đường thực lực như Tại Vĩ thì cao nhân chỗ nào cũng có.

Thực lực của Đồng Bác trong Hộ quốc đường dù sao cũng là một vị cường đại, cũng có chút khó chịu nói ra:

"Đường chủ, ta muốn hỏi Long Ngạo có tư cách gì có thể dẫn đầu chúng ta cùng tham gia Lôi Đình chiến?"

"Đồng huynh nói rất đúng, theo ta thấy Long Ngạo không có tư cách tham gia Lôi Đình chiến."

Các mũi giáo đồng thời chĩa vào Long Ngạo, ai nấy đều cho rằng, cho dù Long Ngạo đánh bại Tại Vi cũng không có được sự tán thành của tất cả mọi người, căn bản không đồng ý Long Ngạo tham gia Lôi Đình chiến.

Võ giả Nhất Tuyền Thiên, nếu đặt ở trong Hộ quốc đường của một tiểu vương quốc có lẽ rất bình thường, nhưng đối với vương quốc Tinh Vân cường đại mà nói, cả Hộ quốc đường căn bản không có một vị võ giả Nhất Tuyền Thiên, nếu Long Ngạo đại biểu Tinh Vân Hộ quốc đường tham gia Lôi Đình chiến, nhất định sẽ bị Hộ quốc đường của các vương quốc khác chế cười chết.

Đường Lâm lặng lẽ ngồi ở trên vị trí đứng đầu, đợi đến lúc tất cả mọi người làm cho rồi tung lên, đột nhiên nói ra:

"Tất cả mọi người an tâm một chút chờ vội!"

Với tư cách đường chủ Hộ quốc đường, thân phận và thực lực Đường Lâm còn tại đó, nhìn thấy Đường Lâm mở miệng, tất cả mọi người ngậm miệng không nói.

Quét mắt một vòng, Đường Lâm hỏi:

"Các ngươi như thế nào mới có thể chấp nhận cho Long Ngạo tham gia Lôi Đình chiến?"

Tuy thân là đường chủ Hộ quốc đường, nhưng Đường Lâm lại không dùng thân phận áp chế mọi người, dù sao cái mà Hộ quốc đường dựa vào chính là sự đoàn kết, cho dù có người ra đi thì ở đâu cũng nhớ về.

"Đường chủ, Lôi Đình chiến ý vị như thế nào, tin tưởng người so với chúng ta càng biết rõ hơn."

"Đúng vậy, Lôi Đình chiến đại biểu cho sự vinh quang của vương quốc, một khi cho Long Ngạo tham gia Lôi Đình chiến, chẳng phải là thành trò cười sao?"

Long Ngạo ngồi ở một bên, từ đầu tới giờ không nói một câu, thậm chí chẳng muốn ở trước mắt mọi người nữa, nếu không phải bởi vì Đường Lâm và Âu Dương Phi, hẳn thậm chí cũng sẽ không tham gia Lôi Đình chiến.

Đúng là nhìn thấy Long Ngạo không đếm xỉa đến lời mọi người nói, ai nấy càng thêm phẫn nộ, nhưng đối với mái đầu bạc trắng của Long Ngạo, rất nhiều người đều có chút ngạc nhiên, nghe ngóng tiếp mới biết được chuyện của Long Ngạo và Vương Vũ Âm.

Tuy xem thường Long Ngạo, nhưng mọi người rất kính nể nam tử si tình như vậy, thử hỏi trong thiên hạ có mấy nam nhân có thể vì nữ nhân của mình mà trong một đêm đầu bạc?

Một thân hắc y, một đầu tóc trắng, vẻ mặt lạnh lùng.

"Đường chủ, muốn chúng ta đồng ý cho Long Ngạo không khó, chỉ cần hắn có thể đánh bại Hách huynh thì chúng ta cũng không phản đối nữa."

Hộ quốc đường trừ ba vị đường chủ ra, thì công nhận Hách Siêu là cao thủ đệ nhất, võ giả Diễn Hóa đỉnh phong, Long Ngạo có thể đánh bại Hách siêu sao?

Đường Lâm không phải người ngu, đương nhiên biết rõ mọi người chỉ là muốn để cho Long Ngạo biết khó mà từ bỏ, trong nội tâm thờ dài một tiếng thật sâu, tuy trong nội tâm cũng có chút khó chịu nhưng lại không thể dùng sức mạnh, bằng không sẽ không tốt hơn, thậm chí còn có thể náo động Hộ quốc đường.

"Chúng ta đồng ý đề nghị của Tại huynh, chỉ cần Long Ngạo có thể đánh bại Hách huynh, chúng ta không có chút dị nghị nào nữa, trái lại, nếu Long Ngạo bại, không chỉ không thể tham gia Lôi Đình chiến, còn phải rời khỏi Hộ quốc đường, từ nay về sau không được bước vào Hộ quốc đường."

"Tốt, ta đáp ứng."

Còn không đợi Đường Lâm nói, Long Ngạo trực tiếp ứng chiến, bởi vì hắn không muốn nghe tiếp nữa, tiếp tục nói:

"Ngày mai, bên ngoài Hộ quốc đường ta và Hách Siêu sẽ chiến một trận, nếu ta thắng, hi vọng tất cả các ngươi im miệng cho ta."

Hắc y tóc trắng, cao ngạo lạnh lùng đứng ở nơi đó, trên người để lộ ra một sự tự tin cường đại, hướng phía Đường Lâm gật gật đầu, Long Ngạo quay người rời đi, dường như không để bất cứ kẻ nào vào mắt. Trong nháy mắt, Long Ngạo đã biến mất vô tung vô ảnh.

(*) Lão đại: Là anh cả, ở đây ý chỉ người cầm đầu, người có quyền nhất.

Chương 81: Âm sát

Mới vừa rời khỏi hoàng thất Tinh Vân, Long Ngạo liền gặp Cuồng Ngạo, cũng chính là Độc Tí Dao Vương.

Cuồng Ngạo đã biết chuyện xảy ra với Long Ngạo, nhất là thấy đối phương tóc bạc đầy đầu, hần hình như có chút chua xót khổ sở.

"Long huynh đệ, ngươi không sao chứ?"

Lắc đầu, Long Ngạo nói ra:

"Ta không sao."

"Nghe nói ngươi muốn đại diện Hộ quốc đường Tinh Vân đi tham gia Lôi Đình chiến ở đế quốc Lôi Đình?"

Đối với sự lo lắng trong lòng Cuồng Ngạo, Long Ngạo làm sao không hiểu, chính vì thế hắn không chờ Cuồng Ngạo khuyên bảo đã nói ra:

"Việc này ý ta đã quyết rồi."

Nhìn sâu vào thiếu niên trước mặt một lúc, Cuồng Ngạo đương nhiên biết tính Long Ngạo, phàm là chuyện đã quyết định thì cơ bản sẽ không cải biến, cho nên Cuồng Ngạo không tiếp tục khuyên bảo nữa.

Long Ngạo cùng Cuồng Ngạo hàn huyên vài câu, sau đó rời đi tìm một cái khách sạn để ở tạm.

Đêm tối giăng đầy mây đen, cả bầu trời nặng nề.

Bên trong khách sạn, Long Ngạo vốn đang nằm trên giường nhắm mắt thư giãn nghĩ đến Vũ Âm, bỗng nhiên hai mắt bắn ra hai đạo kim quang, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt, lắc mình một cái đã biến mất.

Sự yên tĩnh của đêm bỗng nhiên bị phá vỡ.

"Kéo kẹt", cửa sổ rít lên một tiếng động nhỏ rồi mở ra, từ bên ngoài chiếu vào từng bóng người, có chừng mười bốn người, toàn bộ hắc y che mặt, từng người một đằng đằng sát khí.

"Giết ngay, không cần nhiều lời!"

Mười bốn người là võ giả Nhất Tuyến Thiên, thực lực cường đại như vậy, thử hỏi Tinh Vân thành có ai có thể phái ra lực lượng cường đại như thế.

"Các ngươi tìm ta?"

Nhìn thiếu niên bỗng nhiên xuất hiện, mười bốn người đều có chút kinh ngạc, từng người một sững sờ ở tại chỗ, không biết đối phương là như thế nào phát hiện ra mình.

"Ai giết được người này sẽ có phần thưởng chồng chất."

Không chờ mười bốn người xuất thủ, Long Ngạo đã đánh phủ đầu, hần tiến lên một bước, đồng thời Huyết âm Cuồng đao trong tay cũng theo đó xuất ra thức thứ nhất Huyết Âm Bát Thức của Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, còn có thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm.

Đao mang động trời kinh khủng tựa như sao băng chém xuống mạnh mẽ, không biết có phải vì tốc độ của Long Ngạo quá nhanh hay không mà có người né tránh không kịp, trực tiếp bị Huyết âm Cuồng đao chém chết.

Một đao đánh chết ba gã võ giả Nhất Tuyến Thiên, đây là khái niệm gì?

Tất cả mười một người còn lại đều giật mình, không ai dám đơn đả độc đấu, mười một người liên thủ, quyền kinh không ngừng chồng lên như biển cả dâng tận trời cao, từng con sóng này dập đến con sóng khác.

Long Ngạo cũng không dám khinh thường, vội phóng xuất ra thế, đồng thời Trần Hồn Án cũng lặng lẽ xuất ra, như tiếng chuông báo tử không ngừng vang vọng trong nội tâm của mười một người kia.

Bọn họ càng thêm hoảng sợ, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, từng người một khiếp sợ nhìn đối phương, lập tức vận chuyển công lực toàn thân bắt đầu chống lại lực ảm môn kinh khủng này.

Vì thế, Long Ngạo bắt được cơ hội ngàn năm một thuở, Huyết âm Cuồng đao trong tay xuất thủ lần nữa, đao mang động trời biến mất trong nháy mắt, mười một thân người cũng chậm rãi ngã xuống, tiếp theo đó, toàn bộ mười bốn linh hồn bị Long Ngạo lấy đi.

Linh hồn mười bốn vị võ giả Nhất Tuyến Thiên một khi bị Long Phúc luyện hóa, mình thôn phệ xong tin tưởng mau chóng có thể đột phá Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong, làm bước đệm tiến vào cảnh giới Diễn Hóa.

"Long Phúc, giúp ta hỏi một chút, bọn họ là ai phái tới?"

"Biết rồi, chủ nhân."

Không lâu sau, Long Phúc trả lời:

"Chủ nhân, những người này là Miêu gia cùng Long gia phái tới."

Quả nhiên là vậy.

Long Ngạo kỳ thực đã đoán được những sát thủ này rất có thể chính là Long gia ngũ giai phái tới, nhưng không nghĩ đến Miêu gia cũng nhúng tay việc này, xem ra Miêu gia cùng Long gia đã đạt thành sự ăn ý, muốn diệt trừ mình.

Miêu gia, Long gia.

Bọn các ngươi nếu muốn giết ta, vậy ta cũng sẽ không khách khí.

Giờ khắc này Long Ngạo thực sự đã động sát niệm, có điều trong lòng hắn lại vô cùng biết rõ, giờ không phải là lúc đối phó hai đại gia tộc, đầu tiên nên đoạt lấy Lôi Đình quả ngàn năm rồi mới tính.

Vì thế, Long Ngạo cũng không lập tức đi báo thù hai đại gia tộc, hắn đơn giản xử lý mười bốn xác chết, sau đó tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu nghĩ về Vũ Âm.

Lôi Đình quả ngàn năm, mặc kệ xảy ra chuyện gì hắn đều phải cướp đoạt cho bằng được, bởi vì Vũ Âm không thể có mệnh hệ gì.

Long gia.

Sắc mặt Long Doanh quả thực khó coi tới cực điểm, bởi vì ngay lúc này hắn phái đi bảy vị võ giả Nhất Tuyến Thiên, giờ toàn bộ đã biến thành từng cái xác bị quăng trở về. Long Doanh không phải người ngu, đương nhiên đã đoán được bảy người nhất định là bị Long Ngạo giết chết, đồng thời Long Ngạo có ý như thế.

Long Doanh một lần nữa hiểu biết hơn về thực lực của Long Ngạo, hai nhà Miêu Long chọn ra mười bốn vị võ giả Nhất Tuyến Thiên, rõ ràng bị đối phương tàn sát không còn một ai, ý vị này là như thế nào?

"Long Ngạo, ta sẽ không bỏ qua ngươi, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn."

"Thúc thúc, chuyện đối phó Long Ngạo nên là ta đi thôi."

Lúc này một tên thanh niên bước vào, trên mặt lạnh lùng tràn ngập sát khí, hắn chính là Long Minh. Trên người Long Minh tản ra sự tự tin mạnh mẽ, thậm chí ngay cả khi tức giận cũng có thay đổi, giống như một ngọn lửa vậy.

"Ngươi và Hỏa Long dung hợp thành công?"

Gật đầu, Long Minh hình như cũng có chút kích động, nói ra:

"Thúc thúc, ta đã cùng Hỏa Long chính thức dung hợp, Long Ngạo đã không phải là địch thủ của ta, đồng thời vị trí Bách Chiến bảng của hắn ta sẽ chiếm lấy."

Long Doanh trong lòng cũng không hy vọng Long Minh bộc lộ tài năng quá sớm, biến thành Long võ giả sẽ khiến thế lực khác chú ý, nhất là Long gia cao cấp, đến lúc đó phiền phức rất lớn.

Long Minh làm sao không biết, nhưng sắc mặt vẫn kiên định dị thường nói:

"Thúc thúc, gia tộc muốn thăng cấp tiến vào Long cốc, ta nhất định phải không ngừng trở nên cường đại hơn nữa, mà ta bế quan tu luyện không có tác dụng chút nào, chỉ có không ngừng rèn luyện, mà Long Ngạo là tâm ma(*) đầu tiên của ta, không giết người này tu vi võ đạo của ta rất khó mà tiến bộ."

Tâm ma là trở ngại lớn nhất của võ giả, một khi võ giả có tâm ma thì tu vi võ đạo rất khó tiến bộ, trừ phi là có thể chặt đứt tâm ma.

Long Minh từ nhỏ là thiên tài người người chú ý, duy chỉ có gặp phải Long Ngạo mới bị dè bẹp, đây cũng trở thành tâm ma của Long Minh. Long Doanh đương nhiên biết Long Minh muốn đạt được thành tựu cao hơn thì phải giết Long Ngạo.

Nếu như trước đây Long Doanh trăm phần trăm sẽ không đồng ý, nhưng tình huống hiện tại đã hoàn toàn khác, Long Minh đã trở thành Long võ giả, Long Minh cùng Hòa Long liên thủ đánh chết Long Ngạo là chuyện chắc chắn.

Chính vì như thế, Long Doanh gật đầu, nói ra:

"Đã như vậy, người làm việc này cho ta, nhưng tốt nhất không nên động thủ ở Tinh Vân thành, theo ta được biết, Long Ngạo đã đại diện Hộ quốc đường một tháng sau tham gia Lôi Đình chiến, đây là cơ hội của người."

Lôi Đình chiến?

Khóe miệng từ từ cong lên một nụ cười pha lẫn sự tàn nhẫn, Long Minh nhìn hư không vô tận, cất giọng lạnh băng vô cùng lạnh lùng:

"Long Ngạo, ta sẽ cho người biết cái gì là Long võ giả, đó căn bản không phải là thứ người có thể chống cự. Hừ, đến lúc đó ta sẽ cho người quỳ gối trước mặt ta mà cầu xin."

(*) Tâm ma: Nỗi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Còn xem thường nữa, giết không tha!

Bên ngoài Hộ quốc đường, bên cạnh hoàng thất Tinh Vân.

Hách Siêu, người yếu nhất trong ba đại đường chủ của Hộ quốc đường, võ giả Diễn Hóa đỉnh phong.

Long Ngạo, mới vừa tiến vào Hộ quốc đường, vẫn chưa tới nửa tháng đã là võ giả Nhất Tuyến Thiên đỉnh phong.

Thực lực giữa Hách Siêu cùng Long Ngạo khác biệt rất lớn, tất cả mọi người gần như nghiêng về một phía, toàn bộ đều cho rằng hai người đánh một trận thì Hách Siêu phải thắng, Long Ngạo phải bại trận.

Đám người Vu Vi xem thường nhìn thiếu niên đứng ngạo nghễ cách đó không xa, từng người một hận không thể khiến Hách Siêu đánh chết hắn luôn đi, cho dù không được gì, chỉ cần sỉ nhục được Long Ngạo cho đã cũng là một chuyện tốt.

"Đường huynh, thực lực của Hách huynh người và ta rất rõ ràng, tỷ lệ Long Ngạo thắng được gần như là số không, đã như vậy người vì sao còn phải đồng ý việc này?"

"Bệ hạ, trong Hộ quốc đường gần như tất cả mọi người đều bài xích Long Ngạo, nếu ta không đồng ý việc này, tin tưởng Long Ngạo ở Hộ quốc đường nửa bước khó đi, huống chi Lôi Đình chiến sắp bắt đầu, ta không muốn phức tạp."

Thở một hơi thật dài, Âu Dương Phong đương nhiên hiểu, những người ở Hộ quốc đường bài xích Long Ngạo, nguyên nhân đơn giản chính là vì ghen ghét đố kỵ mà thôi.

Hách Siêu cùng Long Ngạo đứng đối diện nhau, hai người đều tản ra chiến ý mạnh mẽ.

"Long huynh, người với ta đánh một trận, mặc kệ thắng bại ta đều vô cùng kính nể người."

"Cảm ơn."

Nhìn gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của đối phương, Hách Siêu không tiếp tục nói thêm câu gì nữa. Long Ngạo lẳng lặng đứng đó, một thân áo đen, một đầu tóc bạc, cao ngạo lạnh lùng, lúc đầu tưởng như tất cả đáng vẻ tương phản đó không liên quan gì nhau, nhưng đều hiện lên hoàn toàn ở trên người Long Ngạo.

"Xin mời."

Hách Siêu phóng lên trước một bước, lấy tư cách võ giả Diễn Hóa đỉnh phong, Hách Siêu đã diễn hóa hoàn tất toàn bộ một trăm lẻ tám huyết vị, chỉ thiếu chút nữa có thể chính thức bước vào cấp độ Dung Hợp.

Thực lực Hách Siêu không cần nói cũng biết, lúc này xuất thủ như sấm sét giáng xuống, giữa trời quang không ngừng công kích.

Long Ngạo không dám có chút lơ là, từ khi Vũ Âm gặp chuyện không may, Long Ngạo hình như có thay đổi, trở nên lãnh đạm, theo đó thực lực cũng

có tiến thêm, tuy rằng còn chưa đạt được cảnh giới Nhất Tuyền Thiên đỉnh phong nhưng cũng không quá chênh lệch.

Cuối cùng hắn cũng không dùng Huyết âm Cuồng đao, bởi vì hắn rất có thiện cảm với Hách Siêu, trận chiến đấu này chẳng qua là đơn giản luận bàn mà thôi.

Hai nắm tay vung lên, Long Ngạo dùng ra thức thứ nhất Huyết Âm Bát Thức của Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích cùng Băng Phong Phệ Tâm. Hai người trong nháy mắt đập vào nhau, phút chốc đã ba hiệp bắt phân thắng bại.

Long Ngạo kiên trì ba hiệp?

Nhìn Long Ngạo cùng Hách Siêu đánh nhau to, tất cả mọi người đều lộ vẻ xúc động, bởi vì chuyện xảy ra với Long Ngạo hình như đã vượt qua nhận thức của mọi người.

Võ giả Nhất Tuyền Thiên cùng võ giả Diễn Hóa đỉnh phong đánh một trận, gần như tất cả mọi người cho rằng Long Ngạo sẽ thua Hách Siêu trong vòng ba chiêu, thậm chí chỉ cần một chiêu.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều sững sờ, Long Ngạo không chỉ không bị đánh bại trong nháy mắt, ngược lại càng đánh càng hăng, thậm chí có thể cùng Hách Siêu chiến đấu ngang sức, đây là thật sao?

Trần Hồn Ân, ấn đầu tiên của Hủy Diệt Ấn Quyết.

Trần Hồn Ân mạnh ở trong mọi trường hợp. Để cho đối phương khó lòng phòng bị, Long Ngạo không ngừng công kích Hách Siêu, đồng thời Trần Hồn Ân đã âm thầm xâm nhập trong cơ thể Hách Siêu, ăn mòn linh hồn đối phương.

Hách Siêu bỗng giật nảy cả mình, trước cuộc đấu hắn vốn tràn đầy tự tin, lúc này chợt cảm thụ được linh hồn bị một luồng năng lượng cường đại thần bí ăn mòn, lập tức vận chuyển công lực toàn thân chống lại.

Trần Hồn Ân chính là đòn sát thủ tốt nhất, mạnh nhất của Long Ngạo.

Mỗi lần đối chiến, mỗi lần vượt cấp giết địch, Trần Hồn Ân có thể đánh úp bất kỳ lúc nào, tương trợ Long Ngạo chiến thắng kẻ địch.

Long Ngạo trong lòng rất rõ ràng, dựa theo thực lực của hắn bây giờ, nếu không có Trần Hồn Ân ở mọi chỗ, không chỉ nói chiến thắng võ giả Diễn Hóa đỉnh phong, mà muốn chiến thắng võ giả Diễn Hóa cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bất được cơ hội ngàn năm một thuở, hai nắm tay Long Ngạo xuất ra Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, quyền kinh tăng tăng chồng chất, chín dòng quyền kinh trong nháy mắt chồng lên nhau, ừn ừn đập ra ngoài.

Giờ khắc này Hách Siêu căn bản không dư lực đi đối phó Long Ngạo, toàn thân đều tập trung chống lại dòng năng lượng thần bí trong cơ thể, bởi vì hắn biết, một khi linh hồn của mình bị dòng năng lượng thần bí này ăn mòn thì hậu quả rất khó lường.

Quyền kinh xuất ra, nếu như đánh trúng thì không hề nghi ngờ Hách Siêu nhất định sẽ bị đập bay, tin tưởng không chết cũng sẽ tàn phế.

Nhưng ngay khi hai nắm tay Long Ngạo cách Hách Siêu chỉ một cen-ti-mét, hắn liền ngừng lại, nói ra:

"Hách huynh, thất kính rồi."

Long Ngạo thu quyền lại, một thân áo đen, một đầu tóc bạc, cao ngạo lạnh lùng nghiêm nghị đứng yên tĩnh ở đó.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Hách Siêu mới toàn lực loại trừ năng lượng thần bí trong cơ thể. Ra sức thở dài một hơi, Hách Siêu đương nhiên biết vừa nãy xảy ra chuyện gì, dù cho trong lòng có một vạn thứ không muốn thừa nhận, nhưng hắn vẫn nói:

"Long huynh, trận chiến này ta nhận thua."

Một trận chiến này, ta thua.

Nghe được lời Hách Siêu nói, tất cả mọi người đều lộ vẻ xúc động, từng người một nhìn hai người ngơ ngác, bởi không ai tin tưởng Hách Siêu có thể thất bại. Thử hỏi một võ giả Nhất Tuyền Thiên có thể đánh bại một võ giả Diễn Hóa đỉnh phong hay sao?

"Không có khả năng, điều đó không có khả năng, Hách huynh, ngươi làm sao có thể bại bởi một tên phế vật?"

Vu Vĩ chưa nói hết lời liền cảm thụ được một sát khí lạnh giá trong nháy mắt bao phủ mình, bèn giật nảy mình run rẩy một lúc.

Long Ngạo tóc bạc áo đen, hai mắt lạnh lùng nhìn Vu Vĩ, tiếng của hắn như từ địa ngục cất lên:

"Còn xem thường nữa thì giết không tha."

Long Ngạo cường thế, hoàn toàn làm Vu Vĩ sợ choáng váng, hắn đang định nói ra điều gì vội ra sức nuốt trở vào, chính vì như thế, tình cảnh hai người nhìn qua rất buồn cười, một tên võ giả Nhất Tuyền Thiên rõ ràng hù dọa một vị võ giả Diễn Hóa.

Trước đó, tất cả thành viên Hộ quốc đường đều không phục, từng người một nhìn Long Ngao không vừa mắt, nhưng bây giờ Long Ngao đánh bại Hách Siêu, thử hỏi còn có người dám tìm hấn gây phiền toái sao?

Đường Lâm cùng Âu Dương Phong chính là người cao hứng nhất, bởi vì Hộ quốc đường có thể xuất hiện nhân vật như vậy, đây thực sự là một chuyện tốt với hoàng thất Tĩnh Vân.

"Long Ngao, bây giờ ta tuyên bố, ngươi chính thức trở thành Phó đường chủ Hộ quốc đường."

Quyết định của Đường Lâm khiến cho tất cả mọi người hoàn toàn ồ lên, bởi vì mỗi người đều biết, Phó đường chủ Hộ quốc đường đại diện cho cái gì, bởi vì ba vị đường chủ Hộ quốc đường, bất kể là đường chủ Đường Lâm, hay là hai vị Phó đường chủ La Thành cùng Dương Nghị, cũng là Dung Hợp võ giả, thử hỏi ngay cả võ giả Diễm Hóa đều không có tư cách trở thành Phó đường chủ, một võ giả Nhất Tuyến Thiên có tư cách hay sao?

Nếu Long Ngao vẫn như trước kia, căn bản sẽ không có ai chịu phục, nhưng bây giờ thì sao?

Long Ngao đánh bại Hách Siêu, tất cả mọi người dù cho trong lòng có một vọn điều không muốn, nhưng sự tình đã như thế, không thể xoay chuyển đất trời. Vì thế, thành viên Hộ quốc đường, kể cả những người khác trên mặt trận ngập nộ cười tỏ ý chúc mừng.

Đối với những thứ này Long Ngao căn bản không để ý, hấn hiện tại chỉ quan tâm một việc, đó chính là lập tức đứng dậy đi đế quốc Lôi Đình, tìm kiếm Lôi Đình quả ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đế quốc lôi đình

Hai nắm tay nắm chặt, hai mắt Vu Vi độc ác nhìn đối phương.

Trên đại sảnh Hộ quốc đường.

"Đường chủ, ta lập tức chuẩn bị đi đến đế quốc Lôi Đình."

Đường Lâm đương nhiên biết Long Ngao vội vã như thế là vì chuyện gì, bình thường thì bọn họ còn cần chờ mười ngày mới có thể xuất phát, nhưng vì nhân nhượng Long Ngao, Đường Lâm bắt buộc dĩ dời ngày đi sớm hơn.

Lần này đi đế quốc Lôi Đình tham gia Lôi Đình chiến, Tĩnh Vân Hộ quốc đường phái ra mười thành viên, theo thứ tự là Long Ngao, La Thành, Vu Vi, Mao Phong, Đồng Bác, Hách Giang Quân, Hách Siêu, Diệp Vinh, Lâm Y Y, Vương Hoan.

Hai vị Phó đường chủ, tám vị Hộ Quốc Sư.

Long Ngao là võ giả Nhất Tuyến Thiên, dựa theo thứ tự thực lực của Hộ quốc đường thì tuyệt đối không thể trở thành Phó đường chủ, càng thêm không thể trở thành chỉ huy Lôi Đình chiến lần này.

Nhưng kết quả thì sao?

Một võ giả Tiên Thiên biến thành Phó đường chủ, cuối cùng lại trở thành lãnh đạo của mười người, trong mười người này có ít nhất tám mươi phần trăm không phục, nhưng đều là giận mà không dám nói gì, thử hỏi một người ngay cả Hách Siêu cũng có thể đánh bại thì có ai là địch thủ nữa?

Đường Lâm thông báo một chuyện xong liền an bài mười người, kể cả Âu Dương Phi chính thức rời khỏi Tĩnh Vân thành đi đế quốc Lôi Đình, tham gia cái gọi là Lôi Đình chiến.

Cùng lúc với việc Long Ngao rời khỏi Tĩnh Vân thành, đám sát thủ Miêu gia cùng Long Minh cũng đã xuất phát. Long Ngao đương nhiên không biết những chuyện Miêu gia cùng Long gia đang toan tính.

Vương quốc Tĩnh Vân lấy tư cách là vương quốc phụ thuộc của đế quốc Lôi Đình, hàng năm đều phải nộp lên thuế thu nhập, mỗi năm một tăng, cho dù vương quốc Tĩnh Vân chẳng hề muốn, nhưng bị đế quốc Lôi Đình uy hiếp nên chỉ có thể yên lặng chống đỡ.

Khoảng cách giữa đế quốc Lôi Đình cùng vương quốc Tĩnh Vân rất xa xôi, nếu Long Ngao theo tốc độ di chuyển bình thường cần ít nhất mười ngày, thậm chí mười lăm ngày mới có thể đến.

Trên đường đến đế quốc Lôi Đình.

"Long huynh đệ, ta có chút việc muốn tìm ngươi, có thì giờ rảnh không?"

"La huynh, có chuyện gì mời nói."

La Thành lấy tư cách Phó đường chủ Hộ quốc đường, thực lực và thân phận đặt ở trên cao, đồng thời La Thành từ đầu tới giờ cũng không có vẻ xem thường, khinh miệt, thậm chí coi rẻ Long Ngạo chút nào.

"Long huynh, lần này chúng ta tham gia Lôi Đình chiến, sợ rằng không đơn giản như vậy."

Hình như có chút kinh ngạc, Long Ngạo hỏi ngược lại:

"La huynh, có phiền phức gì?"

Gật đầu, La Thành sắc mặt nghiêm trọng nói ra:

"Long huynh đệ, căn cứ tin tức đáng tin, đế quốc Lôi Đình lần này muốn hoàn toàn diệt trừ mọi tai họa ngầm của vương quốc, họ phái ra mười thành viên, toàn bộ cũng là siêu cấp thiên tài, cho nên chúng ta lần này tham gia Lôi Đình chiến nhất định phải cẩn thận hơn."

"La huynh, xin cứ nói thẳng."

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết La Thành lần này tìm đến mình trước, không đơn thuần là nói việc này.

"Long huynh, đã như vậy ta cũng đi thẳng vào vấn đề, thiên phú cùng tiềm lực của người rõ như ban ngày, tham gia Lôi Đình chiến, lấy tiềm chất của Long huynh khẳng định có thể một bước lên mây, đến lúc đó, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đế quốc Lôi Đình khẳng định sẽ mời chào Long huynh, cho nên Long huynh không nên đồng ý với đế quốc Lôi Đình."

Thì ra là thế.

Long Ngạo bất đắc dĩ cười cười, nói ra:

"La huynh yên tâm, nếu ta đã đồng ý hoàng thất Tinh Vân, thì mặc kệ đế quốc Lôi Đình tung ra loại điều kiện nào ta cũng sẽ không động tâm, đáp án này không biết La huynh có hài lòng hay không?"

"Thoả mãn, thoả mãn." - La Thành đương nhiên tương đối thoả mãn. Cứ như vậy, mọi người ra sức đi đến đế quốc Lôi Đình.

Đế quốc Lôi Đình, một trong chín châu của Thiên Vũ đại lục, một trong hai đại thiên châu chứa tể, bốn phía có rất nhiều vương quốc phụ thuộc.

Thành Lôi Đình, thủ đô đế quốc Lôi Đình, là trung tâm chính trị, kinh tế, quân sự, cũng là nơi võ giả nhiều nhất, toàn bộ đế quốc Lôi Đình, kể cả cường giả võ giả bốn phía, đều hội tụ nơi này.

Trải qua mười ba ngày rong ruổi, đám Long Ngạo cuối cùng thuận lợi tới được thành Lôi Đình.

Nhìn cửa thành hùng vĩ, Long Ngạo có chút kinh ngạc, không cần nói thực lực, chỉ cần là thành Lôi Đình tráng lệ thì Tinh Vân thành không thể so sánh được.

Lấy tư cách là một trong những vương quốc chư hầu của đế quốc Lôi Đình, hoàng thất Tinh Vân ở thành Lôi Đình có dịch trạm riêng, ba mươi hai vương quốc có ba mươi hai cái dịch trạm, hôm nay toàn bộ hội tụ ở thành Lôi Đình, cùng đợi đến ngày mở ra Lôi Đình chiến.

Trong ba mươi hai vương quốc phụ thuộc đế quốc Lôi Đình, mười hai vương quốc trung thành tuyệt đối với đế quốc Lôi Đình, còn dư lại hai mươi vương quốc thì cũng đã tâm bưng bưng, muốn quật khởi thoát ly đế quốc Lôi Đình.

Cũng chính vì vậy, đế quốc Lôi Đình mượn Lôi Đình chiến, chuẩn bị để tiêu hao kha khá thực lực của ba mươi hai vương quốc, chỉ cần tiêu diệt các thành viên Hộ quốc đường, như vậy ba mươi hai vương quốc liền không đáng để lo nữa.

Trong số các vương quốc này, thực lực của vương quốc Tinh Vân có thể vào hàng thứ ba, đế quốc Lôi Đình an bài dịch trạm không phải đẹp đẽ gì, đây cũng là một loại thái độ của đế quốc Lôi Đình mà hoàng thất Tinh Vân biết, những vương quốc khác cũng đồng dạng hiểu rõ.

Trong dịch trạm Tinh Vân.

Âu Dương Phi sắp xếp xong xuôi cho tất cả mọi người, sau đó đi tìm Long Ngạo, trực tiếp khai môn kiến sơn nói ra:

"Long huynh đệ, căn cứ tin tức đáng tin, Lôi Đình quả ngàn năm đã bị người khác đoạt mất rồi, cho nên chúng ta đã tới chậm."

"Huynh nói cái gì?"

Lần này đến thành Lôi Đình, mục đích chủ yếu nhất của Long Ngạo chính là cướp đoạt Lôi Đình quả ngàn năm, thế nhưng hiện tại, Âu Dương Phi lại nói với hắn, Lôi Đình quả ngàn năm không thấy nữa, bị người đoạt được, hắn làm sao không cảm thấy phẫn nộ?

Một khi không cách nào có được Lôi Đình quả ngàn năm, Vũ Âm liền không cách nào cứu nổi. Một năm, Vũ Âm chỉ có một năm, nói cách khác, một

năm sau, dù cho để hấn lấy được Lôi Đình quả ngàn năm cũng vô dụng.

"Long huynh đệ, việc này là do ta không phối hợp tra rõ, ngại quá."

Lý trí áp chế cảm tính, Long Ngao biết việc này không quan hệ đến Âu Dương Phi, nói cho cùng Âu Dương Phi giúp mình là tình nghĩa, trên thực tế nghĩa vụ của hấn không phải ở chỗ này, cho nên Long Ngao không trách Âu Dương Phi.

"Âu Dương đại ca, ta chỉ đùa chút thôi, ta đang tự hỏi có khả năng thế này chẳng, Lôi Đình quả ngàn năm bị người nào lấy đi rồi?"

"Ừ, người yên tâm, ta đã phái người đi thăm dò, tin tưởng sẽ nhanh chóng có kết quả, còn mười hai ngày nữa Lôi Đình chiến sẽ chính thức mở ra, Long huynh đệ, trong khoảng thời gian này người hãy nghỉ ngơi cho thật khỏe, mặc kệ thắng thua, ta chỉ có một yêu cầu, đó chính là người nhất định phải sống trở về."

Có Âu Dương Phi giúp đỡ, Long Ngao biết Lôi Đình quả ngàn năm sẽ có kết quả thật nhanh, gật đầu, Long Ngao nói ra:

"Yên tâm, ta sẽ giữ được tính mạng của ta."

"Long huynh đệ, chúng ta vừa đến thành Lôi Đình, không bằng đi ra xem một chút?"

Long Ngao lúc đầu không muốn đi, nhưng thấy ánh mắt tha thiết của Âu Dương Phi, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, cứ như vậy hai người đứng dậy rời khỏi dịch trạm Tỉnh Vân.

Thành Lôi Đình, lấy tư cách là thủ đô đế quốc Lôi Đình, mức độ phồn vinh căn bản không phải thành Tỉnh Vân có thể so sánh, chính vì như thế, tất cả mọi người từ ba mươi hai vương quốc tiến vào thành Lôi Đình, toàn bộ hưởng thụ phồn vinh của thành Lôi Đình, cho nên khi có người thắng cuộc thường không ngăn được sự mê hoặc của thành Lôi Đình, sẽ gia nhập vào Hộ quốc đường thành Lôi Đình.

"Long huynh đệ, món quà vật nổi tiếng nhất thành Lôi Đình chính là Lư Đà Cỗn(*) lúc trước chỉ có thể vận tải bằng xe ngựa, mùi vị khi đến hoàng thất Tỉnh Vân không còn được tươi ngon nữa, lần này chúng ta đã đến tận đây, không bằng tự mình đi nếm thử một chút, như thế nào?"

"Không thành vấn đề."

(*) Lư Đà Cỗn: Là một món bánh.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng

Lư Đà Cỗn, món quà vật nổi tiếng nhất của thành Lôi Đình.

Toàn bộ thành Lôi Đình chỉ có một nhà giữ độc quyền về loại bánh Lư Đà Cỗn, người đông tấp nập, muốn ăn một phần Lư Đà Cỗn, có khi phải đứng xếp hàng một canh giờ.

Âu Dương Phi đã sắp xếp trước, hấn phái người đến xếp hàng thật sớm, khi hai người đến cũng đều bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Vừa ngồi xuống, tiểu nhị của cửa hàng đưa ra hai đĩa Lư Đà Cỗn, vừa mới cắn một miếng, Âu Dương Phi liền không nhịn được nói:

"Mùi vị thật ngon."

Long Ngao cũng tán đồng gật đầu, phải thừa nhận món Lư Đà Cỗn của thành Lôi Đình chính xác rất thơm ngon, thảo nào có người không tiếc thời gian công sức xếp hàng hơn một canh giờ để mua được một đĩa Lư Đà Cỗn.

"Hai người các người cứ ngay, thiếu gia nhà chúng ta phải ở ngồi chỗ này ăn."

Lúc này, một đám cơ bắp lực lưỡng bước vào, không phân tốt xấu bắt đầu la lối, ra vẻ như hung thần xua đuổi những vị khách trong quán, lúc đầu mọi người cảm lăm, sau nhắc thấy những tên đô con sau lưng hai thiếu niên nọ bèn nuốt giận vào bụng, không dám nói gì, từng người một dù chẳng cam lòng cũng đành ra đi.

"Đoan Mộc huynh, ta biết huynh thích ăn nhất Lư Đà Cỗn, cho nên ta sai chủ quán làm Lư Đà Cỗn hoàn toàn mới, huynh nếm thử xem."

Đoan Mộc Lâm cười hải lòng, lấy tư cách thiếu gia của gia tộc Đoan Mộc, ở thành Lôi Đình, Đoan Mộc Lâm mặc kệ đi tới chỗ nào cũng là dạng ngồi

chiếu trên.

Long Nhất Lực là một tên đệ tử ăn chơi trác táng của Long gia tứ giai của thành Lôi Đình, ý thể gia tộc của mình mạnh nên vẫn thường làm xằng làm bậy, cùng với Đoan Mộc Lâm được xưng là Tứ hại của thành Lôi Đình(*).

Lần này, Long Nhất Lực đề ý tới một nha hoàn bên cạnh Đoan Mộc Lâm, thứ càng không chiếm được càng muốn có, chính vì thế, Long Nhất Lực mới tìm mọi cách lấy lòng Đoan Mộc Lâm.

"Hai con chó kia, rốt cuộc có nghe thấy hay không."

Toàn bộ những người trong quán nhỏ gần như trốn sạch, chỉ còn lại có đám người Long Ngạo cùng Âu Dương Phi. Lạnh lùng nhìn thoáng qua gã lực lưỡng kia, Long Ngạo bèn hỏi:

"Chó đang sủa người nào?"

"Chó đang sủa người."

Tên cao to vừa nói xong, liền phát hiện không thích hợp, nổi giận gầm lên một tiếng, một chương hướng hai người đánh mạnh tới, nhưng lao đến đã nhanh, văng trở về còn nhanh hơn, hần kêu thảm một tiếng, cả người ngã xuống đất không dậy nổi, cứ vậy mà ngất đi.

Thấy đối phương bỗng nhiên xuất thủ, Long Nhất Lực cùng Đoan Mộc Lâm sắc mặt lạnh lẽo, thấy Âu Dương Phi, Long Nhất Lực cười lạnh nói:

"Thì ra là thái tử điện hạ của vương quốc Tinh Vân, Đoan Mộc huynh, huynh biết chưa hả?"

"Thái tử vương quốc Tinh Vân? Cạn bã mà thôi."

"Đoan Mộc Lâm, người nói lại lần nữa xem?"

Bị đối phương sỉ nhục như thế, Âu Dương Phi sắc mặt giận dữ, từ từ đứng lên, thân là thái tử điện hạ của hoàng thất Tinh Vân, đối phương sỉ nhục hần tương đương với sỉ nhục vương quốc Tinh Vân.

Hừ lạnh một tiếng, Đoan Mộc Lâm cười lạnh nói:

"Mấy phé vật đến từ một phé quốc mà cũng dám ở chỗ này làm càn, sứ giả, bắt lại cho ta."

Đoan Mộc Lâm vừa mới nói xong, phía sau hai người đã xuất hiện sáu bảy tên lực lưỡng lao vọt tới phía Long Ngạo cùng Âu Dương Phi, nhưng thị vệ hoàng thất Tinh Vân đi theo cũng nhanh chóng xuất thủ, trong nháy mắt, đôi bên đã đánh nhau to.

"Có dũng khí, cũng dám phản kháng, giết không tha."

Thấy đối phương rõ ràng phản kháng, Long Nhất Lực cùng Đoan Mộc Lâm thất kinh, hai người gần như giận dữ hét lên, dựa theo địa vị của Long gia cùng Đoan Mộc gia ở thành Lôi Đình, thử hỏi ai dám động thổ trên đầu Thái Tuế(*), nhỡ rằng trong miệng cọp kia chứ.

Âu Dương Phi lấy tư cách thái tử điện hạ của hoàng thất Tinh Vân, bản thân cũng là một vị võ giả Nhất Tuyền Thiên, cho dù hần không ra tay, chỉ bằng vào khí tức Tiên Thiên trên người phóng ra, trực tiếp ừn ừn kéo đến cũng đủ gây áp lực, đem tất cả mọi người chặn sạch.

Võ giả Tiên Thiên?

Long Nhất Lực cùng Đoan Mộc Lâm thất kinh, hình như có chút khó có thể tin, hai người đồng thời xoay người ừ té bỏ chạy, ra về muốn chặt vật bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

"Âu Dương đại ca, người làm sao vậy?"

Nhìn Âu Dương Phi mang vẻ mặt nghiêm trọng, Long Ngạo trong lòng rất kinh ngạc.

"Long huynh đệ, người có chỗ không biết, vừa nãy hai người chặt vật đào tẩu kia đúng là người Long gia cùng Đoan Mộc gia thành Lôi Đình, hai người được ca ngợi là Tứ hại của thành Lôi Đình, lần này bị ta sỉ nhục như thế, tin tưởng hai người tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Thân là thái tử hoàng thất Tinh Vân, Âu Dương Phi đương nhiên biết chuyện này không đơn giản như vậy, Long gia cùng Đoan Mộc gia mặc dù chỉ là hai gia tộc thành Lôi Đình, nhưng thực lực so với hoàng thất Tinh Vân lại chênh lệch không bao nhiêu, đây là nội tình cùng thực lực các đại gia tộc đế quốc Lôi Đình.

Long Ngạo cũng không nói thêm gì, bởi vì đối với chuyện giữa gia tộc và quốc gia, hần căn bản lười hỏi nhiều quản nhiều, chỉ cần có thể tìm được Lôi Đình quả ngàn năm là được, tận lực bồi tiếp tham gia Lôi Đình chiến.

Âu Dương Phi cùng Long Ngạo không tiếp tục ăn Lư Đa Cồn nữa, hai người định đứng dậy chuẩn bị rời khỏi thì bên ngoài đã đứng đầy người, Long Nhất Lực cùng Đoan Mộc Lâm cũng ở đó, trên hai gương mặt tràn ngập lạnh lùng cùng sát khí.

Long Nhất Lực chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng giận dữ hét lên:

"Phế vật bên trong lẫn ra đây cho bản thiếu gia, đại gia người, lại dám ở chỗ này làm càn, đâm mù mắt chó các người bây giờ."

"Long huynh đệ, người ngó mà xem ta có nói sai đâu, người cận bã như vậy nếu không phải là ý vào gia tộc phía sau, sợ rằng ngay cả ba ngày cũng sợ sống không nổi."

Long Ngạo cũng cười, nói ra:

"Bình lai tương đáng thủy lai thổ yểm(*), ta cũng vô cùng muốn gặp một lần xem hai người tìm giúp đỡ tới có thật sự lợi hại không."

Gật đầu, Long Ngạo cùng Âu Dương Phi mang theo thủ hạ rời khỏi quán nhỏ, nhìn bên ngoài mấy chục người, hai người đều cười, bởi vì cảm ứng một lần khí tức mọi người thì phát hiện, những kẻ mà Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân tìm tới giúp đỡ chỉ có hai gã vô gia Tiên Thiên, thậm chí chỉ là vô gia Bách Tấn Thiên.

Vô gia Bách Tấn Thiên?

"Hai tên chó má các người, cũng không hỏi chúng ta là ai sao mà dám ở chỗ này làm càn?"

"Hai người các người nếu như bây giờ quỳ xuống gọi ba tiếng gia gia, ta cũng là đại nhân có đại lượng, chỉ cắt ngang một cái chân chó các người, bằng không thì..."

"Bằng không thế nào?"

Long Ngạo ra vẻ hứng thú hỏi vặn lại, đệ tử hoàn khố(*) của đại gia tộc, trừ lẫn lộn no say chờ chết, chỉ sợ cũng chỉ có ý thế hiếp người. Nói cho cùng, Long Ngạo vốn khinh thường những thành viên ăn chơi trác táng chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng thế này, nếu không phải vì thân phận của đối phương, hẳn và Âu Dương Phi thậm chí còn chả buồn nói đôi câu.

"Thứ không biết sống chết, Đoàn Mộc huynh, nói nhiều lời vô ích với người cận bã quả thực chính là lãng phí miệng lưỡi của chúng ta."

Gật đầu, Đoàn Mộc Lân sắc mặt lạnh lẽo, đằng đằng sát khí nói ra:

"Giết."

Đoàn Mộc Lân ra lệnh một tiếng, từ phía sau có hai tên đồ con lao ra, đúng là lần này hỗ trợ cho hai người là hai vị vô gia Bách Tấn Thiên, ý vào thế lực phía sau gia tộc, hai người trực tiếp hạ tứ thủ, vừa nhìn liền muốn đưa Long Ngạo cùng Âu Dương Phi vào chỗ chết.

Ở trong mắt Long gia cùng Đoàn Mộc gia, một hoàng thất Tinh Vân nho nhỏ không đáng kể chút nào.

"Muốn chết."

Âu Dương Phi hai mắt lạnh lẽo, mặt kệ nói như thế nào hẳn cũng là thái tử điện hạ của hoàng thất Tinh Vân, đại diện cho hoàng thất Tinh Vân, nếu như bị đối phương lập đi lập lại nhiều lần sỉ nhục mà không dám ra tay, thứ mất đi không phải chỉ người của hắn mà là cả người của hoàng thất Tinh Vân.

Là một tên vô gia Nhất Tuyến Thiên, lúc Âu Dương Phi cả người xông ra, khí thế cường đại đã che phủ hai vị vô gia Bách Tấn Thiên, ngay trong ánh mắt khiếp đảm của tất cả mọi người, song chưởng của Âu Dương Phi đã giáng xuống thật mạnh.

(*) Tứ hại: Bốn tên gây hại cho thành Lôi Đình.

(*) Thái tuế chính là sao Mộc trên trời. Về Phong thủy: Năm Thái tuế nằm ở phương nào thì chó động thổ phương đó, động thổ như thế gọi là "Động thổ trên đầu Thái tuế". Cho nên câu tục ngữ này có ý nghĩa là chỉ sự thiếu hiểu biết, làm ẩu sẽ dẫn đến hậu quả không tốt.

(*) Bình lai tương đáng thủy lai thổ yểm: Căn cứ vào tình huống cụ thể mà tìm biện pháp thích hợp.

(*) Hoàn khố: Ăn chơi trác táng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Quỳ xuống! không chịu thì chết!

Một chiêu giết địch.

Âu Dương Phi hoàn toàn không nương tay chút nào, một chiêu đã đánh chết hai gã võ giả Bách Tán Thiên.

Hai tên Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân tuy ăn chơi trác táng thật nhưng cũng không ngu ngốc, thấy đối phương một chiêu đánh chết hai gã thủ hạ, mặt cũng biến sắc, hai người gần như sợ hãi rống lên:

"Võ giả Nhất Tuyền Thiên!"

Võ giả Nhất Tuyền Thiên, áp đảo trên Bách Tán Thiên.

Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân nào còn dám tiếp tục lưu lại, cả hai xoay người định rời đi, nhưng Long Ngạo từ đầu vốn không nhúc nhích, lúc này bóng dáng hắn chợt ẩn hiện như ma quỷ, im hơi lặng tiếng xuất hiện trước mặt hai người.

Cười lạnh một tiếng, Long Ngạo lạnh lùng hỏi:

"Hai vị, các ngươi chuẩn bị đi nơi nào?"

"A!"

Nghe được hai người kêu thảm thiết, Long Ngạo bỗng nhiên buồn bực, mình hình như còn chưa xuất thủ đối phương đã kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, thật quá hài hước đi.

"Long huynh đệ, bỏ đi."

Vừa nãy chém chết hai gã võ giả Bách Tán Thiên, Âu Dương Phi bỗng tỉnh táo lại, lý trí nhanh chóng trở về, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, một khi mình giết Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân thì Long gia cùng Đoàn Mộc gia chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Cùng là gia tộc, thực lực Long gia cùng Đoàn Mộc gia là ở vị trí nào, thử hỏi, thậm chí là vương quốc Tinh Vân cũng căn bản không thể nào là kẻ địch của cả hai nhà Long gia cùng Đoàn Mộc gia.

Trong lòng cho dù có một vạn điều muốn làm, nhưng Âu Dương Phi cuối cùng vẫn dùng lý trí chế ngự cảm tính, dù cho không phải vì mình cũng phải vì vương quốc suy nghĩ một chút.

Đối với những lo lắng trong lòng Âu Dương Phi, Long Ngạo làm sao không hiểu.

Mặc kệ nói như thế nào, địa vị và thân phận Long gia tứ giai cùng Đoàn Mộc gia thành Lôi Đình đặt ở nơi đâu, vương quốc Tinh Vân chắc chắn sẽ không trêu chọc hai đại gia tộc.

"Thứ chó má không biết tốt xấu như hai người, tốt nhất tránh ra cho bản thiếu gia, bằng không, các người chết không có chỗ chôn."

Cho tới lúc này Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân vẫn còn ra sức mắng chửi, bởi vì trong lòng hai người đều cho rằng đối phương không dám ở thành Lôi Đình đã động gì đến bọn họ. Đùa gì thế, Long gia cùng Đoàn Mộc gia, thực lực và địa vị ở thành Lôi Đình gần với hoàng thất Lôi Đình đấy.

Cười lạnh một tiếng, Long Ngạo lạnh lùng nói:

"Hai người các người tốt nhất cầm miệng cho ta."

"Cầm miệng em gái người, người là cái thứ gì, đồ nhà quê, ta cho người biết, người tốt nhất thông minh một chút, dám trêu chọc bản thiếu gia, cẩn thận có ngày hôm nay không có ngày mai đâu."

Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân trên mặt tràn ngập khinh miệt, hừ một tiếng nặng nề, hai người không chút kiêng kỵ chuẩn bị rời khỏi. Đám người ở bốn phía xem kịch vui đương nhiên đều biết Tứ đại của thành Lôi Đình, ai nấy đều giận mà không dám nói gì, trong lòng đều đem mười tám đại tổ tông hai người chửi rủa một phen.

Nhưng khi chuẩn bị rời đi mà đối phương căn bản không có ý nhún nhường chút nào, hai người cũng trong nháy mắt trở nên giận dữ.

"Tiểu tử, người chơi với lửa rồi."

"Cút ngay cho ta!"

Thấy đối phương vẫn không cho, Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân xem như là bị chọc tức, nhưng bất lực, bởi vì bọn họ lần này tìm tới võ giả Bách Tán Thiên thì đều bị đối phương một chiêu chém chết, thử hỏi bọn họ dám tự thân ra tay sao?

"Long huynh đệ, thôi bỏ đi."

"Âu Dương đại ca, lúc nên nhượng bộ thì nhượng bộ, lúc không thể thỏa hiệp thì kiên quyết không thể thỏa hiệp."

Giọng của Long Ngạo để lộ ra sự lạnh lẽo vô tận, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, nhấn từng chữ nói ra:

"Quý xuống đi, không chịu thì chết!"

Quý xuống đi, không chịu thì chết.

"Tiểu tử, ngươi dám bắt chúng ta quý xuống?"

Không để hai người kịp chửi, trên người Long Ngạo bỗng nhiên bay lên một khí thế không thể địch nổi, ừn ừn đè xuống, dựa theo thực lực của Long Ngạo thì khí thế phóng ra mạnh mẽ đến mức nào, hai tên kia làm sao chịu nổi.

“Răng rắc, răng rắc.”

Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân trực tiếp bị đè gãy hai cái xương sườn, vẻ mặt hoảng hốt, cho tới lúc này bọn hắn mới biết đối phương không phải dọa nạt gì hai đứa mình.

"Quý xuống đi, không chịu thì chết."

Dưới khí thế mạnh mẽ, Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân vẫn phải chịu thua quý xuống, trên mặt hai tên tràn ngập sự tàn độc cùng phần nộ, nhưng cũng không dám nổi chửi nữa, bởi vì hai người đều biết, đối phương căn bản chẳng muốn đùa giỡn gì với bọn hắn, thực sự dù cho gia tộc đứng ra báo thù cho bọn hắn sau khi bị giết đi nữa thì bọn hắn chết mất rồi.

Những tên như Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân sợ nhất chính là cái chết.

"Hay lắm."

Không biết là người nào khởi đầu, đám người vây xem bốn phía lập tức vỗ tay, đối với Tứ hại của thành Lôi Đình, tất cả mọi người thống hận tới cực điểm, hận không thể sai đối phương lập tức giết hai người.

Nghe được bốn phía truyền tới tiếng vỗ tay rào rào, bất kể là Long Nhất Lực hay là Đoàn Mộc Lân, sắc mặt càng thêm tàn ác, nếu như bình thường hai người đã sớm tức giận, nhưng tình huống hiện tại cũng không giống như xưa, hai người ngoan ngoãn quý trên mặt đất, căn bản không dám tiếp tục cuồng vọng.

"Đừng tưởng rằng mình lợi hại thế nào, nếu như không bởi vì phía sau các ngươi có Long gia cùng Đoàn Mộc gia, ta có thể nói cho các ngươi rõ, các ngươi chẳng qua là hai đồng cặn bã, ta muốn giết các ngươi là chuyện chắc chắn đấy, nhớ kỹ, muốn vô si cần phải trả giá thật lớn."

Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân vẫn không dám nói lời nào, nhưng hai người trong lòng cũng là đem mười tám đại tổ tông đối phương mắng một lần, đồng thời nghĩ, chờ bỏ mây rồi khỏi nơi này mây nhất định phải chống mắt mà xem.

Nếu không phải vì phía sau còn có gia tộc, Long Ngạo căn bản sẽ không buông tha hai người, hừ một tiếng, hắn cùng Âu Dương Phi xoay người rời đi, mà lúc này đám người vây bốn phía xem cũng đã tản đi, gần như không có người nào lưu lại.

Đùa gì thế, nếu như bị Lôi Đình Tứ hại bắt được, không chết cũng rớt một lớp da.

"Đoàn Mộc huynh, thù này chúng ta nhất định phải báo."

"Hừ, dám trêu chọc chúng ta, ta phải cho chúng bay trả giá gấp đôi, Long huynh, hiện tại ngươi với ta trở về gia tộc mời cao thủ đến đây, nhớ kỹ, đối phương chính là võ giả Nhất Tuyến Thiên, bọn Nhất Tuyến Thiên căn bản không dùng được."

"Điểm ấy ta hiểu."

Cổ nện đau từ xương sườn bị gãy, Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân chật vật từ dưới đất bò dậy, chia ra đi về phía gia tộc của mình.

"Long huynh, người lần này có chút lỗ mãng, mặc kệ nói như thế nào Long Nhất Lực cùng Đoàn Mộc Lân cũng sẽ không bỏ qua đâu."

"Âu Dương đại ca, ta biết ngươi muốn nói điều gì, nhưng ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, nếu cứ một mặt cầu toàn, vương quốc Tinh Vân cả đời này cũng không thể quật khởi, hai tên cặn bã mà thôi, tin chắc rằng Long gia cùng Đoàn Mộc gia sẽ không bởi vậy mà kết thành hận thù cùng hoàng thất Tinh Vân."

Quật khởi?

Nói dễ vậy sao, lấy tư cách thái tử điện hạ vương quốc Tinh Vân, Âu Dương Phi hơn ai hết đều muốn vương quốc quật khởi, nhưng sự thực là ngẫm nghĩ việc thì dễ, chân chính làm thì vô cùng khó khăn, nhưng Long Ngạo đã nói đến nước này, nếu hắn nói tiếp liền có chút không hay cho lắm.

"Long huynh, thời gian còn sớm, không bằng ta dẫn ngươi đi phòng đấu giá xem sao, có người nói phòng đấu giá thành Lôi Đình có rất nhiều thứ tốt, chỉ cần Long huynh để thích ta nhất định tặng cho ngươi."

Phòng đấu giá?

Long Ngạo cũng có chút hứng thú nên gật đầu, cứ như vậy hai người đi về hướng phòng đấu giá thành Lôi Đình, cũng là phòng đấu giá lớn nhất đế quốc Lôi Đình. Bên trong phòng đấu giá mỗi ngày đều phải tiến hành bán đấu giá, nhưng cách vài ngày sẽ cử hành bán đấu giá cỡ lớn, mà vận khí Long Ngạo cùng Âu Dương Phi không tệ, đến vừa đúng lúc là mở bán đấu giá cỡ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Người là ai thì liên quan gì đến ta

Bên trong phòng đấu giá lớn nhất thành Lôi Đình.

Nơi bán đấu giá tổng cộng có hai tầng, tầng thứ nhất là một sảnh lớn, ít nhất cũng có thể chứa hơn ngàn người.

Nơi bán đấu giá cực lớn, người người tập nập, mỗi người cạnh tranh ra giá, người trả giá cao thì được.

Âu Dương Phi và Long Ngạo tiến vào phòng bán đấu giá, trọn vẹn một giờ đều không vừa ý bất kỳ vật gì, duy chỉ có một vật phẩm đấu giá cuối cùng mang lên, tinh thần Long Ngạo chấn động, hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn chăm chăm lên trên đài vật phẩm.

"Lôi Đình quả ngàn năm!"

Âu Dương Phi cũng có chút ngạc nhiên, tuyệt đối không ngờ lần đấu bán đấu giá này cuối cùng cũng có một đồ vật mà Long Ngạo muốn có được là Lôi Đình quả ngàn năm.

Đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu. (*)

"Long huynh đệ, người yên tâm, bất kể như thế nào ta sẽ thay người đấu giá Lôi Đình quả ngàn năm cho bằng được."

"Đa tạ Âu Dương đại ca."

Trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, chỉ dựa vào sức của mình thì rất khó đấu giá Lôi Đình quả ngàn năm được, nhưng Âu Dương Phi lại không như vậy, thân là thái tử điện hạ của hoàng thất Tinh Vân, Âu Dương Phi tuyệt đối có được thực lực này.

Nếu là những vật khác, Long Ngạo chắc chắn sẽ không làm phiền Âu Dương Phi, nhưng Lôi Đình quả ngàn năm lại khác, thật vất vả lắm mới gặp được, mặc kệ chuyện gì xảy ra, hẳn đều muốn có được Lôi Đình quả ngàn năm.

Trên đài đấu giá.

Đấu giá sư nhìn thấy kiện vật phẩm cuối cùng, cao giọng nói ra:

"Hiện tại đấu giá kiện vật phẩm cuối cùng, Lôi Đình quả ngàn năm, tin rằng mọi người đều biết rõ giá trị của Lôi Đình quả, cho nên ta cũng không nhiều lời nói nhảm nữa, bây giờ bắt đầu cạnh tranh, đập búa định giá khởi điểm là ba viên thú đan Tiên Thiên."

Thú đan Tiên Thiên là vật phẩm dùng để thay thế kim tệ đấu giá, những thứ đồ vật quý trọng sẽ không cần kim tệ mà sẽ dùng thú đan.

Ba viên Tiên Thiên thú đan tương đương với việc săn giết ba con linh thú Tiên Thiên, có thể ngh, giá trị của ba miếng thú đan Tiên Thiên rất cuộc là rất cao, tuy nhiên giá trị của Lôi Đình quả ngàn năm lại còn cao hơn rất nhiều so với ba viên thú đan Tiên Thiên kia, huống chi Lôi Đình quả ngàn năm nếu so với thú đan Tiên Thiên thì số lượng ít hơn nhiều.

"Bốn viên thú đan Tiên Thiên." – Bỗng một người lên tiếng ra giá.

Vừa mới hô xong giá, không có đội những người khác hô giá, người vừa mới hô giá bỗng nhiên nói ra:

"Lôi Đình quả ngàn năm này, Tam hoàng tử ta muốn."

Tam hoàng tử Triệu Hạo?

Nghe được người hô giá là Tam hoàng tử Triệu Hạo, bốn phía một được một dịp xôn xao, ý của Tam hoàng tử Triệu Hạo, trong lòng mọi người đều rành mạch biết rõ.

Ở thành Lôi đình, hoàng thất Lôi Đình chính là bá chủ tuyệt đối, tiếp đó là cùng Tam gia ở thế chân vạc, theo thứ tự là Long gia tứ giai, Tường gia và gia tộc Đoan Mộc.

Là bá chủ thành Lôi Đình, Tam hoàng tử càng là hoàng tử quần là áo lượt, bình thường làm xằng làm bậy, ai cũng không dám trêu chọc, chính vì như thế, Tam hoàng tử cạnh tranh ra giá thì thử hỏi ai dám tiếp tục hô giá, đành nhìn Tam hoàng tử cướp đoạt ngàn năm Lôi Đình quả.

Bốn phía tất cả mọi người giận mà không dám nói gì, không một ai dám lên tiếng.

"Long huynh đệ, Tam hoàng tử Triệu Hạo không dễ chọc, không bằng chúng ta tìm những biện pháp khác đi."

Âu Dương Phi thân là thái tử hoàng thất Tinh Vân, đương nhiên không dám tùy tiện trêu chọc hoàng thất Lôi Đình.

Long Ngạo đương nhiên hiểu rõ nỗi băn khoăn trong nội tâm của Âu Dương Phi, hần chủ động nói:

"Âu Dương đại ca, chuyện Lôi Đình quả ngàn năm ta là trong tình thế bất buộc, việc này ta cùng hoàng thất Tinh Vân không liên quan."

"Năm viên thú đan Tiên Thiên."

Đột nhiên nghe được tiếng hô lên đấu giá, tất cả mọi người há hốc mồm, chấn kinh nhìn xem người hô giá, không biết ở trong thành Lôi đình này còn có ai dám đấu giá với Tam hoàng tử.

Đệ tử Tường gia là Tường Quân cười lạnh một tiếng, nói ra:

"Tam hoàng tử, không biết là cái chó chết gì mà cũng dám cạnh tranh với người, ta đi xem."

Kéo Tường Quân lại, Triệu Hạo cười lạnh nói:

"Ta ngược lại muốn nhìn xem người này có năng lực gì."

"Mười viên thú đan Tiên Thiên."

"Mười một viên thú đan Tiên Thiên."

Tất cả mọi người kinh hồn bạt vía nhìn Long Ngạo, không biết người này có phải là đầu óc hư mất rồi hay không mà dám đấu giá với Tam hoàng tử. Mọi người cùng ngây ngốc nhìn xem hai bên đấu giá, cuộc đấu giá ngày càng gây căng, sắc mặt Tam hoàng tử Triệu Hạo và Tường Quân quả thực âm trầm tới cực điểm, muốn khó coi cỡ nào cũng có khó coi cỡ đó.

Lần này không để cho Triệu Hạo và Tường Quân tiếp tục có cơ hội nữa, Long Ngạo trực tiếp hô:

"Hai viên thú đan Tiên Thiên cấp hai."

Thú đan Tiên Thiên cấp hai, tương đương với võ giả Nhất Tuyến Thiên, có thể nghĩ sức nặng của thú đan Tiên Thiên cấp hai, kể cả là một trăm viên thú đan Tiên Thiên cũng không bằng được hai viên thú đan Tiên Thiên cấp hai.

Đấu giá sư căn bản không dám hạ búa, dù sao một bên hô giá chính là Tam hoàng tử, một khi hạ búa mà gây phiền toái với Tam hoàng tử thì trách nhiệm của hắn rất lớn. Lúc này Long Ngạo đứng lên, cười lạnh nói:

"Quy tắc của bán đấu giá chẳng lẽ là như vậy sao?"

Tất cả mọi người bốn phía mặc dù không nói chuyện, nhưng đã bắt đầu xì xào bàn tán, loại tình huống này đối với bán đấu giá mà nói ảnh hưởng vô cùng to lớn, dù sao chơi bán đấu giá chính là dựa vào uy tín, một khi không có uy tín thì khoảng cách đóng cửa của phòng bán đấu giá cũng không lâu nữa.

Tam hoàng tử Triệu Hạo còn chuẩn bị tiếp tục đấu giá, nhưng Tường Quân ngăn lại, lắc đầu nói ra:

"Tam hoàng tử, người này cho thấy rõ ràng đang tìm phiền toái, Lôi Đình quả ngàn năm tuy quý trọng, nhưng ba viên thú đan Tiên Thiên cấp hai thật có chút không đáng."

"Ta mặc kệ, đồ con rùa, rõ ràng dám cùng ta đấu giá, cho ta hô, bốn viên."

"Bốn viên thú đan Tiên Thiên cấp hai."

Bốn viên thú đan Tiên Thiên cấp hai, trong nội tâm Long Ngạo cũng có chút đắn đo, dù gì trên người hắn cũng chỉ có hai viên thú đan Tiên Thiên cấp hai, nhiều hơn nữa thì lấy đâu ra, nhưng cứ buông bỏ Lôi Đình quả ngàn năm như vậy sao?

Một khi bỏ lỡ lần này, có quý mới biết rõ khi nào mới có thể có được Lôi Đình quả ngàn năm tiếp theo, hắn có thể đợi, nhưng Vũ Âm lại không thể nào đợi được.

Đúng là nghĩ tới đây, Long Ngạo cắn răng một cái, hô:

"Hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai."

Một dịp xôn xao, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn thiếu niên, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được thiếu niên là ở cố ý bối mồm, người này rốt cuộc là ai? Vì sao dám tìm Tam hoàng tử gây phiền toái, chẳng lẽ không muốn sống nữa?

"Con mẹ nó người có phải phiền toái hay không, chẳng lẽ người không biết đây là ai sao?"

Tướng Quân triệt để bộc phát, coi như là vuốt mông ngựa(*) Tam hoàng tử, liền giận dữ hét lên.

Tam hoàng tử Triệu Hạo không tiếp tục hô giá, bởi vì cho dù hắn là hoàng tử cũng không cách nào xuất ra hơn hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai, nhưng cạnh tranh thất bại xem như bị mất mặt hoàn toàn.

"Người là ai thì ăn thua gì đến chuyện của ta, có bản lĩnh thì hô giá, không có thú đan Tiên Thiên thì câm miệng."

Nhìn thấy đầu giá sư trên đài, Long Ngạo hỏi:

"Nếu không có người tiếp tục hô giá, Lôi Đình quả ngàn năm này có phải thuộc về ta hay không?"

Đầu giá sư liếc mắt nhìn Tam hoàng tử, phát hiện Tam hoàng tử không tiếp tục hô giá nữa, khẽ cắn môi, nói ra:

"Hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai, thành giá."

Trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, căn bản mặc kệ bất kỳ kẻ nào, Long Ngạo bước lên đài lấy được Lôi Đình quả ngàn năm trong hộp, trực tiếp ném vào không gian Long ẩn, liền quay người chuẩn bị rời đi.

"Đợi một chút, hai mươi viên của các hạ đâu, nếu không thì không thể lấy Lôi Đình quả ngàn năm đi được."

"Ký số trước, sau đó ta sẽ đi đến rừng Lôi Đình săn giết linh thú, nhất định sẽ gom góp đủ hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai, sau đó giao cho các người."

(*) Đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu: Ý là đã bỏ công sức đi đến đây thì phải làm gì đó để không uổng phí công sức của mình.

(*) Vuốt mông ngựa: Nịnh hót, nịnh bợ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Trêu chọc hoàng tử

Đợi một chút."

Nghe được lời nói của đối phương, đầu giá sư chấn động.

Ăn cơm chùa à?

Tuy thế giới này có rất nhiều người ăn cơm chùa, nhưng không ai dám ăn cơm chùa trong phòng đầu giá ở thành Lôi Đình, huống chi người này vừa mới cùng Tam hoàng tử đầu giá, chẳng lẽ là cố ý đến kiếm chuyện?

"Ta đã vừa mới nói, hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai ta nhất định sẽ trả cho phòng bán đầu giá."

"Lớn mật, dám ăn cơm chùa, người đâu."

Bán đầu giá sư vừa mới nói xong, từ bốn phía rất nhiều đại hán(*) đã phóng tới, như hung thần ác sát chăm chăm vào Long Ngạo, lúc này Tướng Quân bỗng nhiên cười lạnh nói:

"Thì ra là một tên phế vật ăn cơm chùa, bắt người này lại cho ta."

"Đừng giết hắn, ta ngược lại muốn xem người rốt cuộc có mấy cái đầu, dám ở Lôi Đình thành giương oai."

Tất cả đại cao thủ của Hoàng thất, Tướng gia và phòng bán đầu giá liên tục được cử lên, ba bốn mươi người, đi nhanh, trở lại nhanh hơn, từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả phòng bán đầu giá.

Nhìn thấy bóng người bay ngược tứ tán, sắc mặt Tướng Quân và Tam hoàng tử Triệu Hạo kinh hãi, vô giá Tiên Thiên?

Khó trách đối phương cuồng vọng như thế, thì ra là võ giả Tiên Thiên.

Võ giả Tiên Thiên ở chỗ khác có lẽ có thể xưng vương xưng bá, nhưng ở nơi cao thủ nhiều như mây như ở Lôi Đình thành thì cũng phải ngoan ngoãn, thân là Tam hoàng tử của hoàng thất, bên người Triệu Hạo còn có Tướng Quân cũng là võ giả Tiên Thiên, đương nhiên là có thể bảo vệ được.

Hai người ra lệnh một tiếng, hai gã võ giả Tiên Thiên thoát ra, nhưng kết quả hai gã này thậm chí cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị Long Ngạo một cước một hung hăng đập ra ngoài.

Một cước một?

Nhìn thấy võ giả Tiên Thiên đều bị đối phương một cước một đập bay, Triệu Hạo và Tướng Quân xem như hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người, nhưng lúc này một đạo khí tức khủng bố lan tràn, lập tức bao phủ cả phòng bán đấu giá.

"Tiểu huynh đệ, bình tĩnh một chút, chớ vội!"

Một đại hán trung niên bước chậm từ tầng hai đi xuống, dáng vẻ người này vô cùng nho nhã, ngũ quan cương nghị, thân hình cao lớn, trong tay cầm quạt xếp, nhìn thấy đại hán trung niên, bán đấu giá sư khom mình hành lễ, nói:

"Hành trưởng."

Khoát khoát tay, Lưu Phong vừa cười vừa nói:

"Việc này ta đã biết rõ, ở đây giao cho ta xử lý, giải tán tất cả mọi người đi, hôm nay đấu giá đến đây là kết thúc."

Gật gật đầu, đấu giá sư lập tức tìm người giải tán mọi người ở phòng bán đấu giá, chỉ trong chốc lát tất cả mọi người ở đại sảnh biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại có Long Ngạo, Lưu Phong, Triệu Hạo và Tướng Quân.

"Lưu hành trưởng, người này cùng ta đấu giá nhưng lại không có thú đàn, như vậy Lôi Đình quả ngàn năm này có phải có phải là sẽ về tay ta hay không?"

Nhìn thấy Tam hoàng tử Triệu Hạo, trong nội tâm Lưu Phong càng thêm coi thường và khinh miệt, nhưng e ngại về thân phận của đối phương nên vẫn tiếp tục vừa cười vừa nói:

"Tam hoàng tử, việc này ta sẽ xử lý, Tam hoàng tử, đấu giá đã chấm dứt rồi."

Lệnh đuổi khách.

Tuy Lưu Phong không nói rõ, nhưng ý tứ trong đó đã rất rõ ràng, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, nếu không phải nể mặt hoàng thất Lôi Đình, Lưu Phong căn bản sẽ không kiêng nể Tam hoàng tử Triệu Hạo.

Liếc mắt nhìn Long Ngạo thật sâu, Triệu Hạo âm lãnh nói ra:

"Ta sẽ nhớ kỹ ngươi, hi vọng ngươi cả đời đều sống ở chỗ này."

Tướng Quân và Triệu Hạo đành phải rời đi, Lưu Phong lại vừa cười vừa nói:

"Tiểu huynh đệ, ngươi tới từ vương quốc Tinh Vân đúng không?"

Đối phương biết rõ thân phận của mình, Long Ngạo cũng không cảm thấy ngạc nhiên, dù sao vừa rồi hắn và Âu Dương Phi ngồi cùng một chỗ, dựa theo thực lực bán đấu giá, trong thời gian ngắn tra ra thân phận của mình căn bản chính là một chuyện vô cùng đơn giản.

"Ta là Long Ngạo ở Xích Hoả trấn, vương quốc Tinh Vân."

"Tốt, ta tên là Lưu Phong, nếu như không ngại, ngươi có thể gọi ta một tiếng Lưu đại ca, ta gọi ngươi là Long huynh đệ, như thế nào?"

Lưu đại ca? Long huynh đệ?

Long Ngạo rất ngạc nhiên, dù sao thân phận và thực lực của đối phương còn tại đó, vì sao đối với mình khách khí như thế?

"Lưu đại ca, huynh làm như vậy, Tam hoàng tử Triệu Hạo liệu có bỏ qua không?"

"Ha ha ha, không sao, một hoàng tử quân là áo lượt bỏ đi, đến đây, ta có chút việc nói với ngươi."

Trong lòng rất hiếu kỳ, Long Ngạo đi theo Lưu Phong lên tới hai tầng, vào trong một gian phòng phong cách cổ xưa.

"Lưu đại ca, ta muốn Lôi Đình Quả ngàn năm là do tình thế bắt buộc, nhưng trên người của ta xác thực không có hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai, nhưng ta hứa trong một tháng ta sẽ đem hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai trả lại cho phòng bán đấu giá."

Lắc đầu, Lư Phong nói ra:

"Long huynh đệ, Lôi Đình quả ngàn năm này ta tặng cho ngươi, về phần Tam hoàng tử kia ngươi không cần quá quan tâm."

"Lư đại ca, ta không thể nhận không Lôi Đình quả này."

"Nếu như ngươi lại chối từ, thì không xem ta là đại ca rồi."

Lời nói đã nói đến nước này, Long Ngạo chỉ có thể tiếp nhận, bất kể thế nào Lôi Đình quả ngàn năm này tuyệt đối không thể để lộ ra, nếu không phải bởi vì kế tiếp là Lôi Đình chiến, hẳn thậm chí muốn lập tức quay về Xích Họa trấn.

"Long huynh đệ, thứ cho ta nói thẳng, ngươi lần này đến đây có phải đại diện cho Hộ quốc đường của Tinh Vân tham gia Lôi Đình chiến hay không?"

Cũng không giấu diếm, Long Ngạo gật đầu hồi đáp:

"Đúng vậy."

"Long huynh đệ, thứ cho ta nhiều lời, theo như ta biết, với thực lực của ngươi hình như căn bản không có tư cách gia nhập vào Tinh Vân Hộ quốc đường, huống chi là đại diện cho Tinh Vân Hộ quốc đường tham gia Lôi Đình chiến, ta muốn hỏi xem chuyện này là sao?"

"Không dối gạt Lư đại ca, việc này ta cũng không biết, đều là hoàng thất Tinh Vân làm ra."

Nhìn thấy đối phương không muốn nhiều lời, Lư Phong cũng không tiếp tục hỏi nữa, đành ra:

"Trong Lôi Đình chiến, Hộ quốc đường các vương quốc đều quyết đấu sinh tử, nếu không cẩn thận thì tính mạng cũng để lại đó. Long huynh đệ, nếu như ngươi đồng ý thì có thể gia nhập vào phòng bán đấu giá của ta, ngươi thấy sao?"

Cảnh nguyệt quế.

Nhìn thấy đối phương ném cảnh nguyệt quế ra(*), Long Ngạo cũng có chút ngạc nhiên, nói ra:

"Lư đại ca, ý tốt của huynh ta xin ghi nhận, tuy nhiên hoàng thất Tinh Vân đối với ta cũng không tệ, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không làm, cho nên kính xin Lư đại ca thông cảm."

"Tốt, ngươi đã không muốn, ta cũng không bắt buộc."

Hình như sớm đã đoán được Long Ngạo sẽ như thế, Lư Phong cũng không làm khó. Kế tiếp, hai người đơn giản trò chuyện vài câu, Long Ngạo liền xoay người rời đi.

"Hành trưởng, một tiểu Hộ quốc sư nhỏ nhoi của vương quốc Tinh Vân, chúng ta làm như vậy thì được gì chứ?"

"Ta vừa mới nhìn đã thấy tư vị của kẻ này, mười năm làm phế vật nhưng không buông bỏ, không lâu sau đó lại phát lên rất nhanh, trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi kẻ này vừa được quật khởi như thế, vừa trở thành Hộ quốc sư của hoàng thất Tinh Vân, chỉ cần là thành tựu này, thử hỏi hẳn còn là người bình thường sao?"

"Hành trưởng, tuy nhiên người này không đơn giản, lại trêu chọc Tam hoàng tử, nếu chúng ta ném cảnh nguyệt quế ra, chẳng phải là rõ ràng đối kháng với hoàng thất?"

"Hừ, một hoàng tử phế vật, ta cũng không tin hoàng thất sẽ vì một phế vật mà đối nghịch với phòng đấu giá của chúng ta, ngươi truyền lệnh xuống, sau này kẻ này nếu quay lại trả lại hai mươi viên thú đan Tiên Thiên cấp hai thì kiên quyết không lấy, hiểu chưa?"

"Hiểu rõ."

Nhìn thấy thiếu niên đã rời đi, hai mắt Lư Phong dần dần sáng rực lên, lâm bẫm

"Long Ngạo, rất có ý tứ, hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng."

(*) Đại hán: Người đàn ông lực lưỡng, cao to.

(*) Ném cảnh nguyệt quế ra: Ý nói mang đến cho mình chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Rời khỏi hộ quốc đường

Bên ngoài phòng Bán đầu giá.

"Chó chết, đứng lại cho bọn thiếu gia."

"Ngươi kêu ai chó chết hả?"

"Ta kêu ngươi chó chết đó!"

Phát hiện mình bị mắc lừa, Tường Quân giận dữ, nhưng lại bị Tam hoàng tử Triệu Hạo cản lại.

Cười lạnh một tiếng, Triệu Hạo nói ra:

"Long Ngạo, Hộ quốc sư của vương quốc Tinh Vân, võ giả Nhất Tuyến Thiên, ta thực rất buồn bực, chẳng lẽ vương quốc Tinh Vân không có người sao? Sao lại để cho một tên phế vật tham gia Tinh Vân Hộ quốc đường."

Trào phúng, khinh miệt, xem thường.

Bên cạnh Tam hoàng tử và Tường Quân lúc này không có cao thủ bảo tiêu, nhưng hai người lại bình tĩnh lại như cũ, bởi vì hai người có mười phần tin tưởng, với thân phận của bọn họ tại Lôi Đình thành, cho dù cho đối phương có một vạn lá gan cũng tuyệt đối không dám làm càn.

"Cút ngay."

Mặc kệ hai người họ, Long Ngạo đối với cái dạng đệ tử quần là áo lượt này thậm chí chẳng muốn nói nhiều một câu, quay người chuẩn bị rời đi, nhưng vẫn bị hai người ngăn lại.

"Nề mặt vương quốc Tinh Vân, ta tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi phải giao Lôi Đình quả ngàn năm ra."

Một hồi gió lốc, thân thể của Long Ngạo đã biến mất, nhìn thấy đối phương bỏ qua hai người mình, Tường Quân và Triệu Hạo sắc mặt quả thực âm trầm tới cực điểm, muốn khó coi bao nhiêu có nhiều đó khó coi.

"Tam hoàng tử, người này làm càn như thế, nếu chúng ta cứ như vậy từ bỏ ý đồ thì chẳng phải là sẽ bị người người chê cười sao?"

Thanh danh của Triệu Hạo tại Lôi Đình thành bị bôi xấu, thậm chí lan ra khắp bốn phía Lôi Đình thành, Long Ngạo bỏ đi như thế, Triệu Hạo chẳng lẽ lại bỏ qua đơn giản như vậy, hấn gật gật đầu, lạnh giọng nói ra:

"Ta sẽ cho hấn biết hậu quả khi đắc tội ta."

Trong trạm dịch(*) Tinh Vân.

"Long huynh đệ, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì."

"Long huynh đệ, vừa rồi thực xin lỗi, vì vương quốc ta bắt đắc dĩ phải như vậy."

Đối với suy nghĩ trong nội tâm của Âu Dương Phi, Long Ngạo lại làm sao không biết, từ đầu tới cuối hấn đều không trách đối phương, bất kể thế nào thân phận Âu Dương Phi còn tại đó, một khi trêu chọc hoàng thất Lôi Đình và mấy đại gia tộc, liên lụy không chỉ là Âu Dương Phi, mà sẽ liên lụy cả vương quốc Tinh Vân.

Cười cười, Long Ngạo nói ra:

"Âu Dương đại ca, không có việc gì, ta biết rõ tình cảnh của huynh."

Về mặt Âu Dương Phi ngưng trọng, hấn ngẫm nghĩ rồi nói:

"Long huynh đệ, hiện tại ngươi trêu chọc hoàng thất Lôi Đình, Tường gia, Đoan Mộc gia và Long gia, cho nên Long huynh đệ, không bằng ngươi quay trở lại vương quốc cứu chữa đệ muội trước đi, chuyện Lôi Đình chiến ta sẽ xử lý."

"Âu Dương đại ca, việc này bởi vì ta mà ra, không giải quyết xong ta kiên quyết không rời khỏi, về phần Lôi Đình quả ngàn năm này, phiền huynh phái người đưa về Xích Hóa trấn."

Ý tứ Long Ngạo rất đơn giản, chính là đem Lôi Đình quả ngàn năm đưa về trước, cứu Vũ Âm tình lại rồi nói sau, về phần hấn thì sẽ không rời khỏi Lôi Đình thành. Nói cho cùng, Long Ngạo xem như cũng phiền muộn tới cực điểm.

Lôi Đình thành, ngoại trừ hoàng thất Lôi Đình làm bá chủ thì còn có Tam đại Cự Đầu, Tướng gia, Long gia và Đoan Mộc gia toàn bộ bị mình trêu chọc, trong nội tâm Long Ngạo biết rõ, một khi bốn thế lực lớn liên thủ đối phó mình thì kể cả Âu Dương Phi và vương quốc Tinh Vân cũng không dám ủng hộ mình nữa.

"Long huynh đệ."

"Âu Dương đại ca, sự tình đã đến mức này, xem ra chúng ta chỉ có bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn mà thôi."

Long Ngạo từ trong lòng ngực lấy ra Lôi Đình quả giao cho Âu Dương Phi.

"Âu Dương đại ca, mặc kệ chuyện gì xảy ra, Lôi Đình quả ngàn năm này huynh phải thuận lợi mang cho Vũ Âm, xin nhờ huynh."

Liếc mắt nhìn Long Ngạo thật sâu, Âu Dương Phi thở dài một tiếng, Lôi Đình quả có tầm quan trọng như thế nào trong lòng hắn biết rõ hơn ai hết. Âu Dương Phi gật đầu nói:

"Yên tâm đi, việc này giao cho ta!"

Âu Dương Phi mang theo Lôi Đình quả ngàn năm rời đi. Long Ngạo chưa kịp trở về phòng mình thì có mấy người đi tới, chính là mấy người Vu Vĩ.

"Hừ, Long Ngạo, ngươi đứng lại đó cho ta."

"Chuyện gì?"

"Long Ngạo, chuyện xảy ra hôm nay chúng ta đã biết rõ, ngươi làm cái gì chúng ta không có quyền can thiệp, nhưng ngươi phải hiểu được một điều, ngươi bây giờ là Hộ quốc sư của Tinh Vân Hộ quốc đường, nói cho cùng cũng là đại diện cho vương quốc Tinh Vân, bây giờ ngươi đắc tội hoàng thất Lôi Đình, Tướng gia, Long gia và Đoan Mộc gia, ta muốn hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi có nghĩ tới vương quốc Tinh Vân hay không?"

Lần này Tinh Vân Hộ quốc đường cùng phái ra mười vị hộ quốc sư, theo thứ tự là Long Ngạo, La Thành, Vu Vĩ, Mao Phong, Đồng Bác, Hác Giang Quân, Hác Siêu, Diệp Vinh, Lâm Y Y, Vương Hoan.

La Thành thân là Phó đường chủ của Hộ quốc đường, vốn một lòng che chở Long Ngạo, nhưng chuyện xảy ra hôm nay đã uy hiếp nghiêm trọng đến Tinh Vân Hộ quốc đường và hoàng thất Tinh Vân, La Thành cũng không cách nào tiếp tục ủng hộ nữa.

"Ha ha ha, Vu huynh, việc lúc ấy ta có ở đó, xác thực không trách Long huynh đệ."

"Âu Dương Thái Tử, việc này là chuyện của Hộ quốc đường ta, hi vọng hoàng thất không nhúng tay vào."

Tinh Vân Hộ quốc đường tuy nghe lệnh hoàng thất Tinh Vân, nhưng thực sự tồn tại độc lập, trừ phi là hoàng đế vương quốc Tinh Vân đích thân tới, nếu không cả vương quốc Tinh Vân không ai có thể ra lệnh cho Hộ quốc đường.

Âu Dương Phi hình như muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn ngậm miệng không nói, nhưng trên mặt lại tràn ngập khó chịu.

"Vu Vĩ, lúc trước ta đã nói qua, nếu lại trêu chọc ta, ta sẽ giết chết ngươi, có phải da ngươi ngứa muốn bị đánh rồi hay không?"

Nghe Long Ngạo nói, Vu Vĩ giật mình, đối với sự bá đạo của Long Ngạo, chính hắn đã chứng kiến, huống chi đến cả Hách Siêu cũng đều bị hắn đánh thẳng, thử hỏi một khi Long Ngạo thực đánh hắn, hắn chẳng phải là muốn không may?

La Thành khục khục hai tiếng, có chút không vui nói ra:

"Long huynh đệ, việc này ngươi xác thực làm không đúng, một khi hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc ra mặt, không chỉ là ngươi, coi như là Hộ quốc đường đều sẽ cùng nhau gặp nạn, hiểu chưa?"

Long Ngạo không phải người ngu, xem như triệt để hiểu rõ, khi mình hữu dụng thì Hộ quốc đường xem mình như báu vật, nhìn thấy mình gặp phiền toái thì lại muốn đá mình ra.

Chín người Hộ quốc đường toàn bộ đến đông đủ, ý tứ đã rất rõ ràng.

Cười lạnh một tiếng, Long Ngạo hỏi ngược lại:

"Các ngươi muốn phải như thế nào?"

Vu Vĩ hừ lạnh nói:

"Long Ngạo, ý của chúng ta rất đơn giản, bởi vì ngươi lỡ mạng trêu chọc hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc, Hộ quốc đường chúng ta sẽ không có trách nhiệm lo những chuyện sau này của ngươi nữa, cho nên từ giờ trở đi, hi vọng..."

"Hi vọng con em ngươi."

Căn bản không để Vu Vĩ phản nộ, Long Ngạo nói thẳng:

"Như vậy Hộ quốc đường giữ lại cũng vô dụng, La Thành, từ giờ trở đi ta chính thức rời khỏi Hộ quốc đường, mặc kệ chuyện gì xảy ra đều là chuyện của một mình ta, Hộ quốc đường và hoàng thất Tinh Vân không liên quan nữa."

Nghe được chuyện đó, mấy người La Thành cuối cùng thờ phảo nhẹ nhõm, bất kể nói thế nào, cho dù hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc tìm Long Ngạo gây phiền toái thì cũng sẽ không liên quan đến hoàng thất Tinh Vân và Hộ quốc đường nữa, nhưng lúc này Âu Dương Phi lại nói:

"Long huynh đệ, người tuy đã không phải là Hộ quốc sư của Hộ quốc đường nữa, nhưng là ta Âu Dương Phi đại ca, mặc kệ chuyện gì xảy ra vương quốc Tinh Vân và ta đều ủng hộ người."

"Âu Dương Thái Tử, người..."

Vu Vĩ chấn động, thật không ngờ Âu Dương Phi lại đột nhiên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Rời khỏi

Bản thân Tinh Vân Hộ quốc đường chính là thuộc về hoàng thất Tinh Vân.

Mấy người La Thành bức Long Ngạo rời khỏi Hộ quốc đường chính là vì không muốn Hộ quốc đường và hoàng thất Tinh Vân gặp phiền toái.

Nhưng bây giờ thì sao?

Âu Dương Phi rõ ràng chính là thiên vị Long Ngạo, nếu đã nói như thế, Long Ngạo cho dù rời khỏi Hộ quốc đường thì có ý nghĩa gì chứ? Một khi hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc đến đây gây phiền toái, không chỉ liên lụy hoàng thất Tinh Vân, mà cũng sẽ liên lụy Tinh Vân Hộ quốc đường.

"Vu Vĩ, La phó đường chủ, tâm ý ta đã quyết, mặc kệ Long Ngạo xảy ra chuyện gì, ta đều ra sức giúp hắn."

Thái độ Âu Dương Phi đã rõ ràng, thân là thái tử vương quốc Tinh Vân, hôm nay hoàng đế cũng không ở đây, coi như đám người La Thành cũng không còn cách nào khác.

Nhìn thấy loại tình huống này, Long Ngạo đột nhiên cười, nói ra:

"Âu Dương đại ca, có huynh đệ như huynh thật là xứng đáng, vẫn là câu nói kia, từ giờ trở đi ta không chỉ rời khỏi Hộ quốc đường, mà còn rời khỏi cả hoàng thất Tinh Vân."

Căn bản không để cho Âu Dương Phi có bất cứ cơ hội mở miệng nói gì, Long Ngạo tiếp tục nói:

"Âu Dương đại ca, ta muốn nhờ huynh giúp ta một chuyện."

Âu Dương Phi hiểu rõ tính cách của Long Ngạo, hắn thờ dài một tiếng thật sâu, hỏi:

"Long huynh đệ, là chuyện gì vậy?"

"Hi vọng Âu Dương đại ca chiếu cố Long gia giúp ta."

"Long huynh đệ, người yên tâm, chỉ cần Âu Dương Phi ta còn, Long gia tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may, người còn nhà còn, người vong gia vong."

"Đa tạ huynh, ân tình này ngày sau ta nhất định sẽ trả lại cho huynh!"

Nói xong, Long Ngạo quay người rời đi, biến mất rất nhanh trong Tinh Vân trạm dịch.

Nhìn thấy thân ảnh Long Ngạo đã rời đi, trong lòng đám người Vu Vĩ liên tục cười lạnh, xem như triệt để nhờ được cái đình trong mắt. Nói cho cùng, mấy người Vu Vĩ, thậm chí cả La Thành đối với Long Ngạo vẫn tràn ngập sự ghen ghét oán hận.

"Âu Dương thái tử, mười ngày sau Lôi Đình chiến sẽ chính thức mở ra, nhưng vừa rời hoàng thất Lôi Đình đã truyền lời đến, kêu người đến hoàng thất Lôi Đình một chuyến."

Gật gật đầu, chuyện của Long Ngạo làm cho Âu Dương Phi cảm thấy đặc biệt khó chịu, quay người rất nhanh rời đi.

"La phó đường chủ, chúng ta làm như vậy có phải có chút quá đáng hay không?"

Hách Siêu trong chín người họ xem như là một người quang minh lỗi lạc nhất, cũng không vì chuyện bị thua mà muốn đối phó Long Ngạo, nếu so sánh với Vu Vĩ, Hách Siêu thể hiện ra là người vô cùng cao thượng.

La Thành khoát khoát tay, trên mặt cũng không biết là biểu lộ cái gì, đạm mạc nói ra:

"Tất cả đều là vì Hộ quốc đường và hoàng thất Tinh Vân."

"Hách huynh, Long Ngạo như thế đều là do hán gieo gió gặt bão, chẳng trách người khác."

Trong nội tâm Hách Siêu căn bản xem thường tên Vu Vĩ này, hán hung hăng trừng mắt nhìn Vu Vĩ rồi trực tiếp chạy ra ngoài đuổi theo Long Ngạo.

"Long huynh, chờ ta một chút."

Nhìn thấy Hách Siêu đuổi theo sau mình, Long Ngạo rất nghi hoặc, hỏi:

"Hách huynh, có việc gì vậy?"

Đối với Hách Siêu, Long Ngạo rất có thiện cảm.

"Long huynh đệ, người lần này quá mức lỗ mãng, mấy người La Thành rõ ràng muốn bức người rời khỏi Hộ quốc đường, bây giờ người rời khỏi Hộ quốc đường, một khi hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc tìm đến làm phiền người, người sẽ như thế nào chứ?"

"Hộ quốc đường như vậy, ở lại cũng thế thôi."

"Mặc dù nói như thế, nhưng Long huynh đệ, người cũng phải nghĩ tới gia tộc của người chứ? Lần này người trêu chọc hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc, hơn nữa rời khỏi Hộ quốc đường, đến lúc hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc nếu đối phó gia tộc của người, người phải làm thế nào đây?"

"Tin rằng Âu Dương đại ca sẽ giúp ta chiếu cố gia tộc."

Đối với Âu Dương Phi, Long Ngạo có mười phần tin tưởng, huống chi vừa rồi Âu Dương Phi đã đáp ứng hán.

Hách Siêu lại không nghĩ như thế, giọng ngưng trọng nói ra:

"Long huynh đệ, không phải ta đã kích người, cũng không phải ta không tin Âu Dương thái tử, mà là vì thực lực hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc quá mức cường đại, một khi bọn hán hạ quyết tâm đối phó gia tộc của người, thử hỏi Âu Dương Phi có thể ngăn cản sao? Đến lúc đó kể cả là vương quốc Tinh Vân cũng không dám ngăn cản bọn hán."

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Hách Siêu.

Trước đó, hán xác thực không có nghĩ qua việc này, hiện tại ngẫm lại mới thấy đúng như lời Hách Siêu nói, một khi hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc đối phó gia tộc của hán, thử hỏi chỉ dựa vào Âu Dương Phi có thể ngăn cản sao?

Âu Dương Phi tuy là thái tử của vương quốc Tinh Vân, tại vương quốc xác thực có thể điều võ dương oai, nhưng ở trước mặt đế quốc Lôi Đình thì sao?

"Hách huynh, kỳ thật ta và huynh cũng biết, cho dù ta không rời khỏi Hộ quốc đường thì cũng không có cách nào ứng đối hoàng thất Lôi Đình, huống chi Hộ quốc đường căn bản vốn đã không muốn ta ở lại, thì tại sao ta còn muốn lừa mình dối người nữa."

Thở dài một tiếng thật sâu, Hách Siêu nói ra:

"Long huynh đệ, không nói gạt người, người là người mà ta bội phục nhất, ta cũng tin tưởng chắc chắn rằng người ngày sau nhất định có thể tiềm long thăng thiên."

Long Ngạo không nói gì thêm, chỉ cười cười.

"Long huynh đệ, lần này ta tìm người chỉ là muốn đưa ra một biện pháp, nói không chừng có thể tương trợ người."

"Hách huynh, biện pháp gì?"

Ngẫm nghĩ một chút, Hách Siêu nói ra:

"Long huynh đệ, hiện tại biện pháp duy nhất chính là người tiếp tục tham gia Lôi Đình chiến, chỉ cần người có thể chiến đấu ở Lôi Đình chiến đạt được thành tựu, tin tưởng hoàng thất Lôi Đình nhất định sẽ coi trọng người, đến lúc đó..."

Hách Siêu cũng không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên có thể hiểu được, nhưng lại nói:

"Hách huynh, ta hiện tại đã rời khỏi Hộ quốc đường, chẳng lẽ còn có thể tham gia Lôi Đình chiến được nữa sao?"

Lôi Đình chiến là do đế quốc Lôi Đình cử hành một lần đại chiến, ba mươi hai vương quốc và đế quốc Lôi Đình tham gia cùng lúc.

"Long huynh đệ, điểm ấy người đại khái có thể yên tâm, lúc trước đế quốc Lôi Đình có văn bản quy định rõ ràng về Lôi Đình chiến, trừ Lôi Đình đế quốc và ba mươi hai vương quốc thì bên ngoài có thể tham gia, chỉ cần thuộc về ba mươi hai vương quốc hoặc là người của đế quốc Lôi Đình là có thể tham gia, nhưng điều kiện tiên quyết là tu vi phải đạt tới cảnh giới Nhất Tuyến Thiên."

Thì ra là thế.

"Hách huynh, đa tạ, mười ngày sau ta sẽ tham gia Lôi Đình chiến."

"Long huynh đệ, người nhất định phải coi chừng mấy người Vu Vĩ, đến lúc tham gia Lôi Đình chiến, ta sẽ đứng ở bên cạnh tương trợ người."

Gật gật đầu, Long Ngạo không nói gì thêm, tất cả đều không cần nói gì nữa, hẳn chính là một người như vậy, người khác tương trợ hẳn, hẳn sẽ trả lại gấp đôi. Trái lại, nếu có người chủ tâm gây phiền toái, hẳn có thù thì tất sẽ báo.

Nhìn thấy Long Ngạo rời khỏi, Hách Siêu vừa cười vừa nói:

"Thiếu niên rất tự tin, ta thực rất chờ mong sự phát triển của người, Hộ quốc đường, các người sẽ vì hành vi hôm nay mà cảm thấy hối hận."

Rời khỏi Tinh Vân trạm dịch, Long Ngạo đi tìm một cái khách điểm, đội hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc đến gây phiền toái. Nghĩ lại, Long Ngạo cũng cảm giác việc này có chút bất đắc dĩ, mình mới vừa tiến vào Lôi Đình thành trước sau vẫn chưa tới hai ngày thì trêu chọc hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc, tính ra chỉ có mình tiền vô cổ nhân, hậu lai vô giả. (*)

Tướng gia, Long gia và Đoan Mộc gia bị Long Ngạo trêu chọc, chờ tin tức của Tam hoàng tử, toàn bộ lạng lẽ hành quân, cùng đội Tam hoàng tử tìm người này gây phiền toái, bất kể nói thế nào, tại Lôi Đình thành thì hoàng thất Lôi Đình mới là bá chủ hoàn toàn.

(*) Tiền vô cổ nhân, hậu lai vô giả: trước đây chưa từng có ai như vậy, sau này cũng không có ai như thế.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Tức giận

Sáng sớm ngày hôm sau.

Bên ngoài khách điểm.

Long Ngạo một mắt đuổi lưng một cái, vừa mới bước ra khỏi khách điểm thì nhìn thấy bốn đạo nhân ảnh từ xa đi tới, trong đó hai người chính là Tam hoàng tử Triệu Hạo và Trường Quân.

Về phần hai người còn lại, Long Ngạo hơi cảm nhận thoáng qua liền phát hiện được họ đều là võ giả Nhất Tuyến Thiên.

Đế quốc Lôi Đình, với tư cách bá chủ tuyệt đối của ba mươi hai vương quốc, thực lực còn tại đó, đối với hai gã võ giả Nhất Tuyến Thiên hoàng thất Lôi Đình mang đến thì thật không đáng kể chút nào.

"Long Ngạo, không thể không bội phục người, rõ ràng rời khỏi Tinh Vân Hộ quốc đường rồi, nhưng cũng tốt, ta sẽ cho người biết hậu quả của việc trêu chọc Tam hoàng tử."

Đối với Tam hoàng tử Triệu Hạo và Trường Quân đã biết rõ chuyện mình rời khỏi Hộ quốc đường, Long Ngạo cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, dù sao dựa vào thực lực của hai người tại Lôi Đình thành, muốn tra rõ ràng việc của mình quả thực dễ như trở bàn tay.

"Long Ngạo, ta cho người một cơ hội cuối cùng, giao Lôi Đình quả ngàn năm ra, hơn nữa quỳ xuống nhận lỗi, ta có lẽ sẽ tha cho người một cái mạng, nếu không, không chỉ có người mà cả gia tộc của người đều sẽ không may cùng người."

Nghe được lời nói của Triệu Hạo, sát khí trên người Long Ngạo bỗng nhiên dâng lên cao khủng bố, phô thiên cái địa (*) áp chế mà đi.

Gia tộc là thứ mà Long Ngạo không để cho bất kỳ ai đụng chạm, dù đối phương là thái tử hoàng thất Lôi Đình.

"Triệu Hạo, ngươi muốn chết."

"Ha ha ha, Long Ngạo, ngươi dám uy hiếp Tam hoàng tử, ngươi cho rằng ngươi là ai, bây giờ ta nói thật nói cho ngươi biết, ngươi quý xuồng, giao Lôi Đình quả ngàn năm ra, nếu không gia tộc của ngươi sẽ vì ngươi mà phải trả giá rất lớn đấy."

Trên mặt Trương Quân tràn ngập khinh miệt, tiếp tục nói:

"Long Ngạo, đừng tưởng rằng Long gia tứ giai sẽ giúp ngươi, ta cho ngươi biết, trước mặt hoàng thất Lôi Đình, ngươi đến cái rắm cũng không bằng, kể cả gia tộc của ngươi."

Nắm chặt hai nắm tay, sắc mặt Long Ngạo trở nên âm trầm, giờ khắc này trên người hắn đã tràn ngập sát khí.

Bây giờ Long Ngạo rốt cục cảm nhận được, đúng như lời nói của Hách Siêu, bất kể là Âu Dương Phi hay là vương quốc Tinh Vân, đều không có ý nghĩa gì đối với Lôi Đình đế quốc, cho dù Âu Dương Phi muốn tương trợ mình, chỉ sợ cũng là hữu tâm vô lực(*).

Chính vì như thế, Long Ngạo cũng cảm nhận được thực lực hiện tại của mình còn lâu mới đủ.

Long Ngạo biết rõ, lúc này gia tộc của mình không hoàn toàn được bảo đảm, hắn sẽ hoàn toàn bị bó tay bó chân.

Nhìn thấy Long Ngạo không nói lời nào, Triệu Hạo và Trương Quân cười lạnh một tiếng, Triệu Hạo hỏi:

"Long Ngạo, ta biết rõ bây giờ ngươi không phục lắm, nhưng ta vẫn khuyên ngươi một câu, kẻo thức thời mới là trang tuấn kiệt."

"Câm miệng cho ta, chết."

Sát khí khủng bố phủ thiên cái địa áp chế mà đi, thân ảnh Long Ngạo đã động.

Trương Quân và Triệu Hạo chấn động, bởi vì hai người đều tuyệt đối không ngờ đối phương lại đột nhiên ra tay, hai gã võ giả Nhất Tuyến Thiên phía sau cũng thoát ra theo.

Hai gã võ giả Nhất Tuyến Thiên liên thủ, dựa theo tình huống bình thường lấy một địch hai thì Long Ngạo căn bản không thể nào là địch thủ của đối phương.

Nhưng tình huống bây giờ căn bản không giống vậy, song chương Long Ngạo máy động, Hoàng Tuyền cửu liên kích cùng Băng Phong Phệ Tâm, ngay tiếp theo đó là Trần Hôn Ẩn toàn bộ sử xuất, Long Ngạo rõ ràng là muốn hạ tử thủ.

"Răng rắc, răng rắc."

Tốc độ Long Ngạo quá nhanh, hai gã võ giả nhất Tuyến Thiên căn bản đến cơ hội phản ứng đều không có, đã bị Long Ngạo một chương trực tiếp chụp chết.

"A!"

Nhìn thấy hai gã võ giả Nhất Tuyến Thiên bị một chiêu chém giết, bất kể là Trương Quân hay là Triệu Hạo đều chấn động, hai người không dám tiếp tục lưu lại liền chuẩn bị quay người rời đi.

Nhưng Long Ngạo sẽ bỏ qua hai người sao?

"Long huynh đệ, bình tĩnh."

Long Ngạo đã động sát tâm, bị Lưu Phong miễn cưỡng chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người kia biến mất trong đám đông.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Triệu Hạo và Trương Quân chặt vật bỏ chạy thì đều bị kích động hưng phấn, thậm chí có người không ngừng vỗ tay ủng hộ, đây chính là hậu quả của đám hại trùng(*).

"Lưu đại ca."

"Long huynh đệ, ngươi đi theo ta."

Nhìn thấy Lưu Phong ở trước mặt, trong nội tâm Long Ngạo chấn động vô cùng, bởi vì hắn có thể rõ ràng cảm nhận được thực lực đối phương còn siêu việt hơn mình rất nhiều, căn bản không phải Diễn Hóa, thậm chí không phải Dung Hợp, chẳng lẽ là cường giả Quý Nhất?

Long Ngạo có loại trực giác, đó chính là một khi mình chống lại Lưu Phong sẽ không có chút cơ hội chiến thắng nào, đây là cảnh giới khác biệt lớn nhất trên tất cả cảnh giới khác.

Bên trong phòng đấu giá.

"Long huynh đệ, người thực sự quá lỗ mãng, trêu chọc Triệu Hạo và Trương Quân không phải hành động sáng suốt, cho dù không vì bản thân người thì cũng phải vì gia tộc sau lưng người mà cân nhắc."

Gật gật đầu, Long Ngạo cũng biết vừa rồi mình thật có chút xúc động, một khi chém giết Trương Quân và Triệu Hạo thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

"Lưu đại ca, Triệu Hạo và Trương Quân uy hiếp gia tộc ta, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, nếu như ta không giết bọn hắn thì không ai biết hai người bọn hắn có thể đối phó ta gia tộc hay không."

"Long huynh đệ, ta biết rõ trong lòng người lo lắng, người bây giờ đã rời khỏi Tinh Vân Hộ quốc đường, một khi hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc đối phó người hoặc là gia tộc của người, đến lúc đó ngoài tầm tay với của người, một khi gặp chuyện không may..."

Lưu Phong mặc dù chưa nói xong, nhưng ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên hiểu rõ, hắn ngẫm nghĩ lại, hỏi:

"Lưu đại ca, huynh có biện pháp gì?"

Gật gật đầu, Lưu Phong nói ra:

"Long huynh đệ, việc này vốn ta đã không có ý nói nữa, nhưng tình huống đã đến mức này thì chỉ có một biện pháp, đó chính là người gia nhập bán đấu giá. Có bán đấu giá ta chán nhiếp, tin tưởng kẻ cả hoàng thất Lôi Đình cũng tuyệt đối không dám tùy tiện đối phó người, cả gia tộc sau lưng người nữa."

Gia nhập phòng bán đấu giá?

Có vết xe đổ Hộ quốc đường, Long Ngạo thật đúng là không muốn gia nhập phòng bán đấu giá, cho dù hiện tại hoàng thất Lôi Đình kiêng nể bán đấu giá, nhưng ngày sau thì sao? Nếu gặp được thế lực khác, hoặc là hoàng thất Lôi Đình cố ý muốn đối phó mình, thử hỏi phòng bán đấu giá còn có thể ủng hộ mình sao?

Đáp án nhất định là không nhận, phải từ chối.

Chính vì như thế, Long Ngạo cỡ nào cũng đều không muốn, nói ra:

"Lưu đại ca, không nói gạt huynh, từ nay về sau ta sẽ không gia nhập bất cứ thế lực gì, hi vọng Lưu đại ca có thể thông cảm, nhưng phần ân tình này của Lưu đại ca ta sẽ không quên."

Hình như sớm đã đoán được, Lưu Phong cười cười, nói ra:

"Long huynh đệ yên tâm, cho dù người không gia nhập phòng bán đấu giá, ta ở chỗ này cũng cam đoan với người ta sẽ bảo toàn Long gia, dù là hoàng thất Lôi Đình tới ta cũng sẽ không khiến Long gia mất đi một cọng tóc gáy."

Nghe được chuyện đó, Long Ngạo cảm kích nói ra:

"Đa tạ Lưu đại ca."

Có Lưu Phong và phòng bán đấu giá tương trợ, Long Ngạo coi như là nhẹ nhõm một hơi, hiện tại hắn cũng không lo lắng cho mình mà là lo lắng cho gia tộc, một khi Triệu Hạo và Trương Quân phát rõ đối phó gia tộc của mình, như vậy hậu quả thật sự là không tưởng tượng nổi.

Ngồi nói với Lưu Phong vài câu chuyện phiếm, sau đó Long Ngạo rời khỏi phòng bán đấu giá. Đúng lúc này, một gã hạ nhân nhìn về phía hắn, chân bước chậm đi tới, nói ra:

"Người là Long Ngạo?"

(*) Phô thiên cái địa: Long trời lở đất.

(*) Hữu tâm vô lực: Có tâm nhưng không có sức giúp đỡ.

(*) Hại trùng: Côn trùng gây hại, ý ví hai người họ như côn trùng gây hại, khi bị xua đuổi đi ai nấy cũng mừng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Người nào cần giết người đó

"Đứng, ngươi có việc gì à?"

"Có người kêu ta giao cho ngươi lá thư này."

Nhận lấy thư xong, Long Ngạo chưa kịp hỏi tiếp đối phương đã quay người rời đi.

Lại là thư này?

Long Ngạo mở thư ra, chỉ liếc mắt nhìn sơ qua, sắc mặt vô hi vô bi(*), xé nát lá thư, bắt đầu đi cười cười đi về phía xa.

Thực lực phòng bán đấu giá tại Lôi Đình thành rất cường đại, bởi vì phòng bán đấu giá ở cả Đại Lục Thiên Vũ ở đâu cũng đều có chi nhánh, chính vì như thế, kể cả hoàng thất Lôi Đình cũng vô cùng kiêng nể phòng bán đấu giá.

Lưu Phong của phòng bán đấu giá đích thân ra mặt, tìm đến hoàng thất Lôi Đình gây áp lực, Tam hoàng tử cuối cùng cũng bỏ qua không đối phó với Long gia ở Xích Hóa trấn nữa, nhưng tuyên bố nhất định sẽ không bỏ qua cho Long Ngạo.

Mười ngày sau.

Đế quốc Lôi Đình chính thức cử hành Lôi Đình chiến, ba trăm hai mươi Hộ quốc sư đến từ ba mươi hai vương quốc, cộng thêm Lôi Đình Hộ quốc đường, còn có một vài võ giả Tiên Thiên nữa, tổng cộng là hơn bốn trăm người.

Đây là khái niệm gì chứ?

Hơn bốn trăm người tham gia vào cái gọi là Lôi Đình chiến, là tương đương với hơn bốn trăm tên võ giả Tiên Thiên, trong đó một phần hai người đạt tới cảnh giới Diễn Hóa, còn lại một phần hai cũng đều là võ giả Nhất Tuyến Thiên, về phần Bách Tấn Thiên võ giả đều không có tư cách tham gia Lôi Đình chiến.

Long Ngạo là vì chính mình và cũng là vì gia tộc nên kiên quyết làm người đại diện tham gia Lôi Đình chiến, đối với điểm này, Tinh Vân Hộ quốc đường rất bất mãn nhưng cũng không nói thêm gì.

Chuyện Long Ngạo rời khỏi Hộ quốc đường đã truyền về vương quốc Tinh Vân, bất kể là Đường Lâm hay là Âu Dương Phong đều không có bất kỳ ý kiến gì, Long Ngạo cũng biết rõ, vương quốc Tinh Vân đã buông bỏ hắn.

Mình phải giữ thân mình, không ai trách mình được cả.

Chính vì như thế, Long Ngạo cũng không một câu oán hận nào, cái lo lắng duy nhất chính là gia tộc.

Ngoài rừng rậm Lôi Đình, ba mươi hai vương quốc, kể cả tất cả mọi người trong đế quốc Lôi Đình bắt đầu tiến vào rừng rậm Lôi Đình. Về phần quy tắc của Lôi Đình chiến rất đơn giản, chính là chém giết đối phương, lấy được hồn lệnh trong tay của đối phương là được.

Ba mươi hai vương quốc, đế quốc Lôi Đình, một vài võ giả Tiên Thiên, trong tay mỗi người đều có được một cái hồn lệnh, thời điểm Lôi Đình chiến chấm dứt sẽ dựa theo số hồn lệnh có trong tay của võ giả được bao nhiêu thì sẽ đứng hàng thứ bấy nhiêu.

Lôi Đình chiến diễn ra trong mười ngày, mười ngày sau tất cả mọi người, mặc kệ sống chết sẽ tụ tập toàn bộ ở bên ngoài rừng rậm Lôi Đình.

Lôi Đình chiến hàng năm, trừ đế quốc Lôi Đình và Hộ quốc sư của ba mươi hai vương quốc, còn có rất nhiều võ giả đơn lẻ tham gia, chính là vì dương danh lập vạn(*).

Nhất là khi tiến vào Lôi Đình chiến đấu hạ được mười tên, lập tức sẽ danh chấn thiên hạ.

Trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, hiện tại mình đã không còn là Hộ quốc sư của Tinh Vân Hộ quốc đường, xem như đơn thân độc mã, cho nên tham gia Lôi Đình chiến lần này phải đề phòng khắp nơi, tinh thần hắn đã hoàn toàn phấn chấn.

Vừa mới bước vào rừng rậm Lôi Đình thì Long Ngạo gặp được người quen cũ, chính là chín người của vương quốc Tinh Vân. Sau khi hắn bỏ đi, vương quốc Tinh Vân vốn có mười người tham gia, giờ chỉ còn có chín người.

"Long Ngạo, ngươi thật đúng là cuồng vọng, một mình cũng dám tham gia Lôi Đình chiến, ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất rời khỏi đây đi, nếu không đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết."

Về mặt Vu Vĩ khinh bỉ, âm dương quái khí tiếp tục nói:

"Đúng, ta thiếu chút nữa quên, có người không sợ chết, cứ tưởng mình là thiên hạ vô địch."

"Vu Vĩ, ngươi quá đáng rồi đó." – Hách Siêu quát lên.

"Hách huynh, ta biết rõ quan hệ của ngươi và Long Ngạo không tệ, nhưng khi mã quy nhất mã(*), Long Ngạo làm hại Tĩnh Vân Hộ quốc đường ta thiếu chút nữa gặp nạn, chỉ cần điểm này thì hẳn nên xin lỗi chúng ta, cho dù quỳ xuống cũng không đủ."

Hách Siêu hình như còn muốn nói điều gì, Long Ngạo lại khoát khoát tay, cười lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện, cứ như vậy âm lãnh nhìn Vu Vi.

Không biết vì cái gì, Vu Vi giật nảy mình, hẳn chợt cảm thấy lạnh lẽo run rẩy.

"Long Ngạo."

"Vu Vi, bình thường nhìn ngươi ngọc thụ lâm phong(*), anh tuấn tiêu sái(*), người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng ta hiện tại xem ra thì ngươi mẹ nó như đồ cặn bã, cảm thú."

"Long Ngạo, ngươi dám mắng ta?"

Cười lạnh một tiếng, Long Ngạo khinh miệt vừa cười vừa nói:

"Ngươi cho rằng ngươi là ai, ta lúc đầu đã nói qua, sau này nếu ngươi còn dám trêu chọc ta thì bất kể là ai bảo vệ ngươi ta đều giết chết bất kể là tội gì, đây tất cả đều là do ngươi tự tìm, chẳng trách người khác."

Nghe được câu đó Vu Vi liền giật mình, tính cách của đối phương hẳn hẳn là biết rõ, nếu Long Ngạo thực sự điên lên, chỉ bằng vào hẳn thật đúng là không cách nào ngăn cản.

Nhưng Vu Vi lại không lo lắng, bất kể thế nào bên cạnh hẳn còn có một vị phó đường chủ của Hộ quốc đường La Thành là cao thủ Dung Hợp, thử hỏi đối phương có thể thắng được La Thành sao?

Văn bản Lôi Đình chiến quy định rõ ràng, bất kể là ba mươi hai vương quốc hay là đế quốc Lôi Đình, đều chỉ có thể phái ra một vị cao thủ Dung Hợp, như vậy tính ra võ giả Dung Hợp tiến vào rừng rậm Lôi Đình sẽ không vượt qua ba mươi vị, trong đó chưa kể các võ giả Dung Hợp đơn lẻ, dù sao trong ba mươi hai vương quốc thì không phải vương quốc nào cũng có được võ giả Dung Hợp.

"Long Ngạo, ta không tin ngươi dám giết ta!"

"Ha ha ha, Vu Vi, hiện tại Long Ngạo ta thề, nếu như không giết ngươi ta thề không làm người."

"Long Ngạo, ngươi làm càn quá rồi!"

La Thành này giờ im lặng chưa từng mở miệng, nay sắc mặt âm trầm nói ra, hẳn thân là phó đường chủ của Hộ quốc đường, lại là cao thủ Dung Hợp, cho nên căn bản không có để đối phương vào mắt.

"La Thành, ý ngươi chính là muốn thiên vị Vu Vi?"

Bất kể nói thế nào, chính mình lúc trước cũng đã vào Hộ quốc đường, hơn nữa Âu Dương Phi đối với mình cũng không tệ, chính vì như thế, không phải là trong tình huống vạn bất đắc dĩ thì Long Ngạo cũng không muốn vạch mặt Hộ quốc đường.

Tuy không muốn vạch mặt Hộ quốc đường, lại không có nghĩa là có thể lúc nào cũng nhường nhịn Hộ quốc đường, nhất là hiện tại Vu Vi sát sát(*), nếu Hộ quốc đường có ý thiên vị Vu Vi, thì mình chỉ có thể cứng đối cứng.

"Long Ngạo, nể mặt ngươi và Âu Dương thái tử, còn có đường chủ đối với ngươi cũng không tệ, ta khuyên ngươi một câu, thấy tốt thì lấy, mọi thứ đừng làm càn quá mức, nếu không hậu quả ngươi không cách nào chịu nổi đâu."

Nhìn thấy La Thành tức giận thực sự, Hách Siêu vội vàng ra hoà giải, nói ra:

"Phó đường chủ, Long Ngạo, bất kể nói thế nào chúng ta đều là người một nhà, hiện tại điều quan trọng nhất là Lôi Đình chiến, không phải nội chiến."

"Hừ, Hách Siêu, bây giờ ta hỏi ngươi một chút, rốt cuộc ngươi có còn là người của Hộ quốc đường nữa hay không?"

"Vâng."

Đối với sự vô sỉ của Vu Vi, Hách Siêu làm sao không biết, trong nội tâm vô cùng khinh bỉ, nhưng không thể hiện sự phẫn nộ ra bên ngoài, bất kể thế nào hẳn cũng là một phần của Hộ quốc đường, trước mặt còn có một vị phó đường chủ.

Lần nữa hừ lạnh một tiếng, Vu Vi âm dương quái khí nói ra:

"Ta còn tưởng rằng ngươi đã không phải là một thành viên của Hộ quốc đường, bây giờ Long Ngạo ngang nhiên coi rẻ Hộ quốc đường, nếu hôm nay chúng ta buông tha người này, thử hỏi Tĩnh Vân Hộ quốc đường chúng ta còn mặt mũi gì chứ?"

Dụng ý của Vu Vi đã rất rõ ràng, đó chính là kích động mọi người cùng nhau đối phó Long Ngạo.

"Ha ha ha."

Trong giây lát, Long Ngạo chợt cười to, lúc này tất cả mọi người cảm thấy nghi hoặc, thân thể Long Ngạo đột nhiên động.

"Vu Vĩ, hôm nay ta muốn giết ngươi, kẻ nào ngăn cản giết kẻ đó."

Đã bị hù dọa, Vu Vĩ đương nhiên không chọn cách cứng đối cứng với Long Ngạo, vội vàng trốn ở sau lưng La Thành, khoe miệng lại hiện lên một nụ cười lạnh.

(*) Vô hi vô bi: Không vui không buồn.

(*) Dương danh lập vạn: Nêu tên của chính mình trong hàng vạn người, để được vinh danh.

(*) Mã quy nhất mã: Cùng chung một ngựa.

(*) Ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió, ý chỉ một người phong độ tiêu sái, dung mạo tú mỹ. Xuất xứ từ một bài thơ của Đỗ Phủ – Âm trung bát tiên ca.

(*) Tiêu sái: phóng khoáng, thanh cao.

(*) Tắt sất: Phái giết.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Lấy một địch tám

Long Ngạo đã hạ sát tâm, căn bản mặc kệ bất cứ hậu quả gì.

"Làm càn." - La Thành giận dữ quát lên, hần tuyệt đối không ngờ đối phương đang trước mặt mình lại ra tay chém giết Vu Vĩ, thử hỏi Long Ngạo chẳng phải là không coi mình ra gì hay sao?

Thân là cao thủ Dung Hợp, thực lực La Thành như thế nào có thể biết rõ, nhưng Long Ngạo căn bản không chọn La Thành để đối phó.

Long Ngạo tuy đối với thực lực của mình có mười phần tin tưởng, nhưng hần cũng tự lượng sức mình, chính vì như thế, hần cảm huyết âm Cuồng Dao trong tay sử xuất Hoàng Tuyền cửu liên kích và Băng Phong Phệ Tâm, bay thẳng đến Vu Vĩ.

Hôm nay Long Ngạo đã không còn là Hộ quốc sư của Hộ quốc đường, cho nên ngoại trừ Hách Siêu ra thì tất cả mọi người ai cũng như nhau.

Lấy một địch tám

Nếu là lấy một địch tám thật thì Long Ngạo khẳng định không thể nào đối địch sự liên thủ của tám người, nhưng mục đích của Long Ngạo chỉ có một, đó chính là giết Vu Vĩ, cho nên căn bản sẽ không lựa chọn cứng đối cứng với tám người.

Trần Hồn Ân, Hủy Diệt Ân quyết định nhất ấn.

Không tạo ra một tiếng động, Long Ngạo liên tục sử xuất tám đạo Trần Hồn Ân, bất kể là bảy người Vu Vĩ hay là La Thành, sắc mặt lập tức kinh hãi, mọi người vội vàng điều động công lực toàn thân để ngăn cản này luồng năng lượng thần bí quý dị này.

Trần Hồn Ân, ngoại trừ cường đại bên ngoài thì còn cường hãn và không gây ra một tiếng động nào, thậm chí có thể ăn mòn linh hồn, chính vì như thế, kể cả La Thành do chủ quan xem thường nên cũng bị Trần Hồn Ân ăn mòn lấy linh hồn, nếu không cẩn thận hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Cơ hội ngàn năm khó gặp gỡ như thế Long Ngạo lẽ nào lại buông tha đơn giản.

Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo hướng về phía Vu Vĩ hung hăng chém xuống, kinh thiên đao mang giống như một đao thiểm điện không ai có thể địch nổi, bởi vì lúc này mấy người La Thành còn đang dùng toàn lực ngăn cản luồng năng lượng ăn mòn linh hồn quý dị trong cơ thể.

"Long Ngạo, ngươi không thể giết ta."

"Long Ngạo, nếu ngươi dám giết ta, đại ca ta chắc chắn sẽ không buông tha ngươi, á!"

Long Ngạo căn bản không nhìn Vu Vĩ, kinh thiên đao mang lập tức xẹt qua, một đao trực tiếp chặt đứt Vu Vĩ, "răng rắc", đứng giữa bảy đại cao thủ,

hơn nữa còn có La Thành mà Vu Vĩ vẫn bị chém chết.

Nhìn thấy mọi chuyện xảy ra trước mặt, Hách Siêu há hốc mồm, hai mắt nhìn chăm chăm vào Long Ngạo, bởi vì cho tới giờ khắc này Hách Siêu cũng không dám tưởng tượng Long Ngạo có thể đứng trước sự liên thủ của đại cao thủ mà chém chết Vu Vĩ.

Chém chết Vu Vĩ, Long Ngạo cũng không ra tay tiếp nữa, trong tình huống này, chỉ cần Long Ngạo muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết những người khác, đây chính sự cường đại của Trần Hồn Ân.

Đợi đến lúc tất cả mọi người tiêu trừ hết năng lượng quý dị trong cơ thể, nhìn lại thì Vu Vĩ chỉ còn là một cái xác.

Sắc mặt tám người La Thành muốn khó coi bao nhiêu có khó coi bấy nhiêu, quả thực âm trầm tới cực điểm, Long Ngạo xem thường và giết chết Vu Vĩ, thử hỏi Long Ngạo có để hấn vào mắt sao?

"Long Ngạo, ngươi thật quá đáng."

"Hừ, La Thành, trước kia ta đã từng nói qua, Vu Vĩ còn dám trêu chọc ta thì ta giết không tha, là chính bản thân hấn bị xem thường, chính hấn muốn chết thì liên quan gì đến ta? La Thành, khi nhân giả bị nhân khi chi, hi vọng các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Không muốn nói tiếp với đối phương nữa, Long Ngạo quay người rời đi.

"La đường chủ, chẳng lẽ chúng ta cứ để như vậy sao?"

Mấy người Mao Phong, Đồng Bác, Hác Giang Quân, Diệp Vinh, Lâm Y Y, Vương Hoan cho tới giờ khắc này trong lòng còn sợ hãi, bởi vì bọn hấn vừa mới bị năng lượng quý dị ăn mòn thực rất đáng sợ, một khi Long Ngạo thừa dịp xông lên, hậu quả thật không tưởng nổi.

Nhưng cho dù như thế, thật muốn buông tha cho Long Ngạo sao?

Mấy người họ không phải người ngu, dựa theo thiên phú và tiềm lực của Long Ngạo, bây giờ còn có được thực lực như vậy, nếu cho hấn thời gian phát triển, thử hỏi qua vài năm nữa còn có ai có thể ngăn người này được không?

Khoát khoát tay, La Thành làm sao muốn để cho Long Ngạo chạy, nhưng hấn không phải người ngu, trong nội tâm biết rõ muốn giữ Long Ngạo lại cũng không phải một chuyện dễ dàng, chỉ sợ cái giá mà Hộ quốc đường phải trả sẽ rất lớn.

"Hách Siêu, vừa rồi đối phó Long Ngạo vì sao ngươi không ra tay?"

La Thành chia đầu mâu về hướng Hách Siêu, bởi vì trong chín người thì duy chỉ có Hách Siêu không ra tay đối phó Long Ngạo, đây là ý gì chứ?

Nghe được lời nói của La Thành, ánh mắt bảy người còn lại toàn bộ nhìn về phía Hách Siêu, ánh mắt liếc nhìn lạnh như băng, trên mặt tràn ngập sát khí.

Hừ lạnh một tiếng, Hách Siêu với tư cách người đứng thứ tư ở Hộ quốc đường, võ giả Diễn Hóa đỉnh phong nên căn bản không sợ mọi người, hừ lạnh nói:

"La phó đường chủ, ta cũng như ngươi đều hiểu rõ, có cái gì phải nói nữa chứ, Long Ngạo đã bị các ngươi ép rời khỏi Hộ quốc đường, nhưng các ngươi thì sao chứ?"

Căn bản không để cho mọi người có bất cứ cơ hội gì mở miệng, Hách Siêu tiếp tục nói:

"Vu Vĩ lúc trước thua Long huynh đệ, nhiều lần liên tiếp gây phiền toái, đừng nói là Long huynh đệ, việc này cho dù là ta thì ta cũng sẽ biết giết Vu Vĩ, không cần quan tâm các ngươi như thế nào, ta sẽ không đối phó với Long huynh đệ, làm người nên phúc hậu."

Bị Hách Siêu nói, mọi người á khẩu không trả lời được, bởi vì những lời Hách Siêu nói đều là thật, bọn hấn căn bản không có cơ hội phản bác.

Mặc dù Hách Siêu nói không sai, nhưng mọi người vừa nghĩ tới chuyện Long Ngạo trước mặt bọn hấn chém chết Vu Vĩ thì đều cảm thấy phát tiết phần nộ.

Cũng hừ một tiếng, Đồng Bác cả giận nói:

"Hách huynh, chuyện đó ngươi có chút không đúng, bất kể nói thế nào, Long Ngạo giờ đã không phải là thành viên của Hộ quốc đường ta, nhưng Vu Vĩ thì phải, Long Ngạo trước mặt chúng ta chém chết Vu Vĩ, căn bản cũng không đem chúng ta để vào mắt, ta muốn hỏi ngươi, ngươi có còn là một thành viên của Hộ quốc đường nữa hay không?"

Đối với ý của Đồng Bác, Hách Siêu lại làm sao không biết, cười lạnh nói:

"Đồng Bác, ngươi không cần khiêu khích ta, ta không nề những thứ này đâu, nếu các ngươi nguyện ý ta cũng có thể rời khỏi Hộ quốc đường."

"Hách Siêu, đây là tự ngươi nói, chúng ta không ép ngươi."

Sự tình đã đến mức này, La Thành cũng biết cần phải trừ khử cả Hách Siêu, nói không chừng, hấn nhất định sẽ trở thành họa lớn. Nói cho cùng thì trong

nội bộ Tinh Vân Hộ quốc đường cũng có tranh giành phe phái.

Với tư cách là phó đường chủ Tinh Vân Hộ quốc đường, La Thành đương nhiên muốn trở thành đường chủ, nhưng bị Đường Lâm gây trở ngại, cho nên nhiều năm qua ý định đó vẫn chưa thành hiện thực. La Thành bao năm qua chỉ còn cách cực lực phát triển thế lực của mình, lần này mang theo bảy người thì đều là người của hắn, kể cả Vu Vĩ, cho nên khi Vu Vĩ bị Long Ngạo giết chết, La Thành mới tức giận như thế.

Bất vi kỷ dụng trăm thảo trừ căn.(*)

"Tốt, đã như vậy thì ta tiếp tục ở lại nữa cũng không có ý nghĩa gì, từ giờ trở đi Hách Siêu ta chính thức thoát ly khỏi Hộ quốc đường, cáo từ."

"Đợi một chút, Hách Siêu, bây giờ ngươi đã không phải là thành viên của Hộ quốc đường nữa, vậy quan hệ giữa chúng ta bây giờ là đối địch, giao hôn lệnh trong tay ngươi ra, niệm tình nhiều năm qua của chúng ta, cũng có thể tha cho ngươi một cái mạng."

Trong nội tâm hung hăng khinh bỉ bọn người La Thành một phen, đối với ý của La Thành, Hách Siêu lại làm sao không biết, hôn Vu Vĩ đã bị Long Ngạo lấy đi, bây giờ mình lại thoát ly Hộ quốc đường, tin tưởng La Thành chắc chắn sẽ không buông tha cho mình, nhưng mình có thể giao hôn lệnh ra sao? Mất đi hôn lệnh, đến lúc đó cho dù ngươi có thể cướp lấy tất cả hôn lệnh khác thì ngươi sẽ không cách nào tiến hành bài danh(*).

(*) Bất vi kỷ dụng trăm thảo trừ căn: Nếu không sử dụng được thì phải diệt cỏ tận gốc, trừ hậu họa sau này.

(*) Bài danh: Báo danh để xếp hạng

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Diễn Hóa Đỉnh Phong

Chính vì như thế, Hách Siêu đương nhiên sẽ không tự gây tổn hại cho bản thân.

"Cáo từ."

"Muốn đi sao, không dễ dàng như vậy đâu."

Mao Phong, Đồng Bác, Hác Giang Quân, Diệp Vinh, Lâm Y Y, Vương Hoan sáu vị diễn biến cao thủ toàn bộ ra tay rất nhanh, vây quanh Hách Siêu, đẳng đẳng sát khí.

Sắc mặt Hách Siêu cũng có chút khó coi, dù sao trong tình huống lấy một địch bảy, hậu quả có thể nghĩ.

"Giết!"

Gầm lên giận dữ, sáu người điên cuồng đuổi cùng giết tận, trong nháy mắt bảy người đã cùng nhau đại chiến, La Thành lo vòng vây ngoài, nói cách khác, không thể nghĩ ngờ hôm nay Hách Siêu hẳn phải chết, dù sao ngoại trừ sáu người họ thì còn có một vị cao thủ Dung Hợp, thử hỏi Hách Siêu có thể thuận lợi thoát khỏi tay La Thành sao?

"Hách huynh, ta đến giúp huynh."

Một đạo kinh thiên đao mang lập tức đánh xuống, Long Ngạo cầm Huyết âm Cuồng đao trong tay gia nhập trận chiến, thực lực Long Ngạo thì không cần phải nghĩ, hơn nữa còn có Hách Siêu, hai người đối địch sáu người, dường như không phải ở thế hạ phong, mà ngược lại dường như đang chiếm thế thượng phong.

Đối với điểm này, sáu người đều chấn động, không dám có chút chủ quan mà tập trung toàn lực ra tay.

"Làm càn!"

La Thành nổi giận gầm lên một tiếng, lần này nếu để hai người đào tẩu, hắn còn mặt mũi nào mà tồn tại, chính vì như thế, La Thành không để ý đến thân phận phó đường chủ nữa cũng lập tức gia nhập chiến đấu, nhưng Long Ngạo và Hách Siêu lại hung hăng bức lui sáu người, quay người chạy đi rất nhanh.

"La đường chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Khoát khoát tay, sắc mặt La Thành âm trầm nói:

"Hừ, ta cũng không tin bọn hắc có thể còn sống mà rời khỏi rừng rậm lối Đình, việc cấp bách bây giờ của chúng ta là chạy nhanh cướp lấy hồn lịnh, về phần hai người hắc sau này đối phó cũng không muộn."

Long Ngạo và Hách Siêu chạy một mạch như điên, phát hiện bọn người La Thành không đuổi theo nữa mới dừng lại.

"Long huynh đệ, lần này đa tạ ngươi, nếu không phải ngươi kịp thời xuất thủ tương trợ chỉ sợ ta sớm đã bị bọn hắc phân thân."

Cười cười, Long Ngạo nói ra:

"Hách huynh, không cần phải khách khí, huynh rời khỏi Hộ quốc đường cũng là vì ta, tuy nhiên việc này La Thành chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, huynh hãy cẩn thận một chút."

"Long huynh đệ, ngươi không đi cùng với ta sao?"

"Ta thích độc lai độc vãng(*), huynh đệ tốt, một khi huynh có việc ta sẽ mau chóng chạy tới, cáo từ."

Long Ngạo không nói tiếp nữa, quay người rời đi.

Một nơi tĩnh mịch ngoài sơn cốc.

Long Ngạo vừa mới bước vào sơn cốc đã cảm nhận được một mùi máu tanh kinh khủng, phô thiên cái địa truyền đến, dị thường gây mùi.

"Không tốt."

Nhìn thấy trong sơn cốc bỗng nhiên xuất hiện con Huyết Sắc Cự Mãng(*) cực lớn, Long Ngạo cũng chấn động. Huyết Mãng cực lớn, khoảng chừng chín đầu, bên trên mỗi đầu đều có đôi mắt bằng màu xanh lá, tản ra lạnh như băng lãnh quang mang(*).

Huyết Mãng chín đầu, linh thú Tiên Thiên.

Trong nội tâm Long Ngạo biết rất rõ, con Huyết Mãng chín đầu trước mắt này thực lực tuyệt đối hơn cả La Thành, đã vượt lên trên cả cảnh giới Dung Hợp, thử hỏi với thực lực của mình thì sao có thể là địch thủ của Huyết Mãng chín đầu?

Chính vì như thế, Long Ngạo quay người liền chuẩn bị rời đi, nhưng có thể rời khỏi sao?

“Rống”

Chín cái đầu của Huyết Mãng cùng động, bắt đầu công kích điên cuồng vào Long Ngạo, hắc không dám có chút chủ quan, Huyết âm Cuồng đao trong tay lập tức bỏ ra, Hoàng Tuyền cửu liên kích và Băng Phong Phệ Tâm, tiếp theo là Trấn Hồn Ấn hung hăng đánh tới Huyết Mãng chín đầu.

Lực phòng ngự của Huyết Mãng chín đầu quá mức cường hãn, thân thể Long Ngạo bị đuôi rắn quét trúng, lập tức bay ngược ra, “bịch” một cái, thân thể hung hăng té ngã trên đất, miệng phun máu tươi.

Long Ngạo kinh hãi, thực lực Huyết Mãng chín đầu hắc căn bản không thể ngăn cản. Long Ngạo trực tiếp sử xuất Long ấn, hung hăng ném về phía Huyết Mãng chín đầu.

Long ấn vốn nhỏ, nhưng khi ném ra lập tức biến lớn, không biết có phải là Long Phúc giờ trò quỷ hay không, Long ấn hung hăng nện trên người Huyết Mãng chín đầu, căn bản không để cho nó có bất cứ cơ hội nào, trực tiếp một ấn nện Huyết Mãng chín đầu ngã xuống đất.

Nhìn thấy Huyết Mãng chín đầu bị nện chết, Long Ngạo triệt để há hốc mồm, tuy hắc biết rõ Long ấn không đơn giản, nhưng lại thật không ngờ Huyết Mãng chín đầu hung hãn như thế mà bị Long ấn trực tiếp đập chết chỉ bằng một ấn.

"Chủ nhân, Long ấn chính là khắc tinh của Huyết Mãng chín đầu, nếu là linh thú khác thì ta không có cách nào, thực lực Huyết Mãng chín đầu rất cường đại, một khi luyện hóa cũng đủ để chủ nhân đột phá."

Nghe được chuyện đó, trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, Hoàng vu Thánh thể vẫn luôn là tâm bệnh của hắc, thể chất mạnh nhất cũng là thể chất phế vật nhất, muốn đột phá căn năng lượng bằng đại, hiện tại Huyết Mãng chín đầu đúng là một cơ hội.

Long Ngạo cũng không có chút nào chần chừ, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Cửu Chuyển luân hồi quyết trong cơ thể. Đúng như lời Long Phúc, Long ấn là khắc tinh của Huyết Mãng chín đầu nên luyện hóa vô cùng dễ dàng.

Kỳ thật Long Ngạo vốn muốn cho Long Phúc đem Huyết Mãng chín đầu luyện chế thành hồn nô, dựa theo thực lực Huyết Mãng chín đầu, một khi luyện chế thành hồn nô thì thực lực cực kỳ cường đại, cho dù gặp được La Thành, tin tưởng mình cũng không cần phải sợ.

Nhưng ngẫm lại, Long Ngạo vẫn quyết định luyện hóa, tăng thực lực của mình lên trước rồi nói sau.

Thiên Huyền Cửu Biến được thêm vào Huyết Mãng chín đầu cho việc luyện hóa công lực, lập tức đạt tới Cửu Biến, chỉ thiếu chút nữa có thể chính thức đột phá đệ nhất chuyển Cửu Chuyển luân hồi quyết, nhưng chính một bước gần kề này lại giống như cái hào rộng không có cách nào vượt qua.

Cảm nhận được năng lượng bàng đại liên tục không ngừng đưa vào cơ thể mình, trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, cũng không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp này, hân lập tức đón lấy luồng sức mạnh này, bắt đầu đã thông một trăm lẻ tám khiếu huyết cao thấp toàn thân.

Không thể phủ nhận, linh hồn Huyết Mãng chín đầu xác thực rất cường đại, càng luyện hóa về sau thì càng giống như cột nước, điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Long Ngạo.

Nửa canh giờ ngắn ngủi trôi qua, một trăm lẻ tám khiếu huyết trong cơ thể Long Ngạo đã bị nguồn sức mạnh cường đại tràn ngập toàn bộ, cộng thêm việc đã cô đọng ra thể, cho nên giờ khắc này trong cơ thể Long Ngạo truyền ra một tiếng vang thật lớn, chính thức từ Nhất Tuyến Thiên đột phá đến cảnh giới Diễn Hoá.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ nếu không phải bởi vì Huyết Mãng chín đầu thì lần này mình muốn từ cảnh giới Nhất Tuyến Thiên đột phá cảnh giới Diễn Hoá, thì có quý mới biết rõ cần bao lâu thời gian, cần bao nhiêu năng lượng.

Tu vi thuận lợi đột phá cảnh giới Diễn Hoá, Long Ngạo cũng không dừng lại, bởi vì Long Phúc luyện hóa Huyết Mãng chín đầu đạt được năng lượng vẫn còn trọn vẹn một phần ba, thừa dịp có sẵn nguồn năng lượng bàng đại, nói không chừng có thể một lần đột phá cảnh giới Dung Hợp.

Cảnh giới Dung Hợp, đem thể dung hợp trong linh lực, nhìn thì đơn giản nhưng kì thực rất khó khăn.

Năng lượng bàng đại điên cuồng tiến vào thân thể Long Ngạo, vốn dĩ đột phá cảnh giới Diễn Hoá, cùng với tốc độ tu luyện tăng lên vô cùng nhanh, thẳng đến cảnh giới Diễn Hoá đỉnh phong mới dừng lại.

Diễn Hoá đỉnh phong

Trong nội tâm Long Ngạo vui mừng không thôi, mặc dù không đạt tới cảnh giới Dung Hợp như trong dự đoán, nhưng hiện tại đột phá đến Diễn Hoá đỉnh phong cũng tuyệt đối là một chuyện vô cùng phi thường. Giờ khắc này Long Ngạo có mười phần tin tưởng, dựa theo thực lực của hắn bây giờ cho dù gặp phải La Thành cũng tuyệt đối có sức đánh một trận.

(*) Độc lai độc vãng: Một mình đến, một mình đi.

(*) Huyết sắc cự mãng: Con rắn to lớn màu máu.

(*) Băng lãnh quang mạng: Hào quang lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Người khủng hã?

Tu vi thuận lợi đột phá Diễn Hóa đỉnh phong, Long Ngạo coi như là thở phào một hơi.

Lần này tiến vào rừng rậm Lôi Đình tham gia Lôi đình chiến, nói cho cùng Long Ngạo cũng không có mười phần tin tưởng.

Bất kể như thế nào, hơn bốn trăm người tham gia Lôi Đình chiến, khoảng chừng một phần hai võ giả tu vi đều đạt tới cảnh giới Diễn Hóa, thậm chí còn có hơn ba mươi người tu vi đột phá cảnh giới Dung Hợp.

"Xèo... xèo, xèo... xèo..."

Lúc này, trong ngực Long Ngạo phát ra âm thanh "xèo xèo", hắn tò mò ôm tiểu gia hoá từ trong lồng ngực ra, thò tay nhẹ nhàng vuốt ve, tỏ vẻ cưng chiều.

Tiểu gia hóa, tiểu Long đạt được ở Long cốc. Trong Long cốc tổng cộng hai quả trứng rồng, trong đó một quả trứng Hòa Long bị Long Minh đoạt được, còn lại cái trứng rồng này lại rơi vào trong tay Long Ngạo.

Bất kể là ai nhìn thấy tiểu gia hóa đều sẽ không cho tiểu gia hóa mà là một con tiểu Cự Long, hoàn toàn chính là một con rắn nhỏ, nhưng Long Ngạo lại biết rất rõ mình đạt được tiểu gia hóa này chính là một con Cự Long biến dị.

"Tiểu gia hóa, ngươi như thế nào?"

"Xèo... xèo, xèo... xèo..."

Nghe được tiểu gia hóa xèo xèo không ngừng, Long Ngạo dường như rất phiền muộn, không biết ý của tiểu gia hóa muốn nói là gì.

“Chủ nhân, ta có thể nghe hiểu tiểu gia hỏa muốn nói gì.”

Nghe được lời nói của Long Phúc, trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, liền hỏi:

"Long Phúc, tiểu gia hỏa này rốt cuộc là như thế nào?"

Nghe vài câu, Long Phúc hình như có chút ngạc nhiên, nói ra:

"Chủ nhân, người và tiểu gia hỏa thật đúng là có duyên, hần và người đều giống như nhau, đều là hoang vu thể chất, muốn tấn cấp lột xác cần năng lượng bàng đại mới được, ý của tiểu gia hỏa rất đơn giản, hần cần năng lượng để chuẩn bị tấn cấp lột xác."

Hoang vu thể chất?

Tiểu gia hỏa cũng là hoang vu thể chất?

Nghe được lời nói của Long Phúc, Long Ngạo chấn động, bởi vì đối với hoang vu thể chất hần không có một chút lạ lẫm nào nữa, hoang vu thể chất được vinh dự đệ nhất thân thể chất, nhưng cũng là đệ nhất phế vật thể chất, nguyên nhân rất đơn giản, có được hoang vu thể chất thì cần nguồn năng lượng bàng đại ủng hộ, nếu không tu vi rất khó để phát triển.

Về mặt buồn khổ nhìn tiểu gia hỏa, Long Ngạo rất khó tưởng tượng tiểu gia hỏa cũng là hoang vu thể chất, cùng với mình đều thuộc về hoang vu thể chất, vậy cần bao nhiêu năng lượng mới có thể lột xác tấn cấp?

"Chủ nhân, người đạt được tiểu gia hỏa này không thể so sánh tầm thường được, nó thuộc Cự Long biến dị, một khi phát triển sẽ trở thành cường giả một phương, cho nên chủ nhân, ta sẽ tương trợ người, trợ giúp tiểu gia hỏa không ngừng lột xác."

Có Long Phúc tương trợ, Long Ngạo coi như là thở phào một hơi, bởi vì trong không gian Long ấn có một Huyết Trì thần bí, có thể luyện hóa linh hồn chuyển biến trở thành năng lượng cho mình.

Liếc mắt nhìn thật sâu tiểu gia hỏa trong ngực, Long Ngạo cung chiêu vừa cười vừa nói:

"Từ nay về sau người đi theo ta, ta và người là người một nhà, hiện tại ta đặt tên cho người, cùng ta mang họ Long, từ nay về sau người gọi là Long Cường, ta hi vọng người ngày sau có thể trở nên mạnh mẽ."

Hình như có thể nghe được lời Long Ngạo nói, tiểu gia hỏa xèo xèo cười không ngừng, đối với cái tên của mình rất là thoả mãn.

"Từ giờ trở đi, ta gọi người Tiểu Cường."

"Tiểu Cường, cười cho ca."

"Xèo... xèo, xèo... xèo."

Một giờ sau, Long Ngạo rời khỏi sơn cốc, lần này mơ mơ hồ hồ giết chết Huyết Mãng Chấn Đầu, hơn nữa còn thu tóm linh lực tu vi tăng lên, đột phá cảnh giới Diễn Hóa đỉnh phong, Long Ngạo cũng tuyệt đối không ngờ.

Tiếp sau đó, Long Ngạo đi khắp nơi săn giết những người khác cướp lấy hồn lệnh, bởi vì trong nội tâm Long Ngạo biết rõ, trong Lôi Đình chiến không có bằng hữu, chỉ có địch nhân.

Đối với địch nhân mà nhân từ chính là tàn nhẫn đối với mình.

Chính vì như thế Long Ngạo mới không có chút thương cảm nào, bất kể là ai, chỉ cần có cơ hội là lập tức ra tay không lưu tình chút nào, tu vi đột phá cảnh giới Diễn Hóa, đừng nói là gặp phải võ giả Nhất Tuyến Thiên và võ giả Diễn Hóa, cho dù đụng phải võ giả Dung Hợp, Long Ngạo đều có sức đánh một trận.

Nhưng không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, Long Ngạo cũng không muốn chống lại võ giả Dung Hợp.

"Ồ?"

Vừa mới săn giết ba gã võ giả Nhất Tuyến Thiên, đạt được ba cái hồn lệnh, Long Ngạo đang chuẩn bị tiếp tục xem xét các con mồi khác thì cách đó không xa truyền đến từng đợt tiếng đánh nhau, khí tức điên cuồng bay tứ tán.

Tò mò, Long Ngạo hướng về phía có tiếng đánh nhau mà vọt tới, chỉ chốc lát thì nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp đang bị hai mươi mấy con hổ toàn thân bốc lên hỏa diễm(*) vây lấy.

Xích Diễm hồ, linh thú Tiên Thiên, thực lực tương đương với võ giả Dung Hợp, hai mươi mấy con Xích Diễm hồ bằng với hai mươi mấy tên võ giả Dung Hợp.

Nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp bị hai mươi mấy con Xích Diễm hồ vây lấy, Long Ngạo cũng chấn động, không hề nghi ngờ, thiếu nữ xinh đẹp một trăm phần

trăm cũng là võ giả Dung Hợp.

Chỉ là nhìn xem, Long Ngạo cũng không có ý định xuất thủ cứu giúp, bởi vì trong rừng rậm Lôi Đình cử hành Lôi Đình chiến, có quý mới biết rõ đối phương là người nào, không muốn đến lúc đó lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú. Tuy Long Ngạo không muốn ra tay nhưng lại có người buộc hắn ra tay.

Không biết từ khi nào, một con Xích Diễm hồ đã tiến tới phía sau lưng Long Ngạo, thực lực võ giả Dung Hợp, trên người nó tản ra khí thế lạnh như băng, hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Long Ngạo, từng bước một tới gần, lúc nào cũng có thể ra tay.

"Đồ rác rưởi!"

Long Ngạo hung hăng mắng một câu, sự tình đã đến mức này hắn cũng không có cách nào, cũng không đại chiến với Xích Diễm hồ trước mắt mà quay người rất nhanh lao vọt về phía thiếu nữ xinh đẹp.

Người chưa tới, khí thế khủng bố đã tới trước.

Long Ngạo cũng có thể tự mình hiểu lấy, với thực lực của hắn, đừng nói tới việc đồng thời chống lại hai mươi mấy con Xích Diễm hồ, kể cả hai con Xích Diễm hồ trong đó liên thủ thì mình ứng đối đều vô cùng khó khăn.

Chính vì như thế, Long Ngạo biết rõ muốn thuận lợi rời khỏi đây phải tốc chiến tốc thắng, một khi kéo dài thời gian thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Long Ngạo cùng lúc sử xuất hai mươi mấy Trần Hồn Ấn, không gây ra một tiếng động nào, lặng lẽ xâm nhập vào trong cơ thể Xích Diễm hồ. Thứ nhất, hai mươi mấy con Xích Diễm hồ toàn lực công kích thiếu nữ xinh đẹp, tất cả đều không để tâm đến Long Ngạo. Thứ hai, Xích Diễm hồ căn bản không để Long Ngạo vào mắt, một võ giả Diễm Hóa nhỏ nhoi, trong mắt hai mươi mấy con Xích Diễm hồ thì có cũng như không.

Hai mươi mấy đầu Xích Diễm hồ toàn lực công kích thiếu nữ xinh đẹp mà khinh thường Long Ngạo ở đó, nhưng sắc mặt tất cả bỗng nhiên đột biến, bọn chúng lập tức toàn lực ngăn cản công lực quý dị thần bí phát tán trong cơ thể. Cơ hội ngàn năm khó gặp gỡ như thế, chỉ cần Long Ngạo muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, nhưng Long Ngạo lại không lựa chọn rời đi.

"Người có phải bị bệnh hay không, chạy theo ta nhanh đi."

"Bịch", nghe được lời nói của thiếu nữ xinh đẹp, Long Ngạo lão đảo thiếu chút nữa té ngã, tuy nhiên tình huống bây giờ căn bản không cho phép hắn có chút chủ quan, Long ẩn xuất hiện trong tay, bay thẳng đến Xích Diễm hồ đập xuống.

"Răng rắc, răng rắc."

Long ẩn đánh chết được Xích Diễm hồ, mà lúc này thân thể Long Ngạo cũng thoát đi theo, đến trước một con Xích Diễm hồ, hắn rất nhanh trực tiếp đánh ra một chưởng, Hoàng Tuyền cửu liên kích, chín luồng quyền kinh không ngừng lao ra, lập tức chồng lên nhau, quyền kinh khủng bố nện vào đỉnh đầu Xích Diễm hồ.

(*) Hoá diễm: Lửa.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Đồ lưu manh

Xích Diễm hồ vốn là bị Trần Hồn Ấn xâm nhập vào một cách âm thầm lặng lẽ, lại bị Long Ngạo vỗ một chưởng vào trên đỉnh đầu, hai đòn công kích mạnh mẽ đánh xuống khiến thân thể nó không chịu được mà ngã xuống.

Trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ.

Hắn lập tức ném Long ẩn ra, thu nhập linh hồn Xích Diễm hồ vào Long ẩn không gian.

Lúc này Long Ngạo đã nhận ra, từ đầu đến cuối giết được ba con Xích Diễm hồ, xem như đạt được ba linh hồn Xích Diễm hồ.

"Đi."

Số Xích Diễm hồ còn lại sớm đã tiêu trừ được công lực ăn mòn trong cơ thể, ánh mắt nó lạnh như băng liền đi đuổi giết Long Ngạo và thiếu nữ xinh đẹp.

Long Ngao và thiếu nữ xinh đẹp chạy như điên trốn vụn nửa canh giờ, phát hiện đã hoàn toàn bỏ xa Xích Diễm hồ, lúc này hai người mới thở ra một hơi, đều đặt mông ngồi dưới đất.

Cho tới giờ khắc này, Long Ngao mới quan sát tỉ mỉ thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh mình, nàng ta mặt trái xoan, lông mày hình lá liễu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn phối hợp với dáng người tuyệt hảo, nhìn như thế nào cũng đều là nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

Hừ lạnh một tiếng, thiếu nữ xinh đẹp trừng mắt liếc nhìn, cả giận nói:

"Nhìn cái gì vậy, đồ lưu manh."

Đồ lưu manh?

Mình đã thành đồ lưu manh sao?

Bị đối phương mắng có chút vỡ mộng, sắc mặt Long Ngao cũng lập tức lạnh lùng lại, nói ra:

"Người có phải đại di mụ(*) hay không vậy? Ta vừa mới cứu người, người đến cả một tiếng cảm ơn cũng không nói, rõ ràng còn mắng ta là đồ lưu manh, người có phải đầu óc có vấn đề rồi hay không?"

Nếu nam nhân nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp với dung nhan như vậy thì sớm đã bị mê hoặc bay cả ba hồn khí phách, nhưng trong nội tâm Long Ngao toàn bộ đều là Vũ Âm, cho nên đối với bất cứ nữ tử nào cũng đều không có chút ý tứ động tâm.

"Người dám mắng ta à? Người vừa mới mắng ta cái gì? Có bản lĩnh người mắng một lần nữa một lần nữa thử xem."

Tinh thần của Long Ngao cũng không được khá lắm, chính mình mạo hiểm nguy hiểm tính mạng cứu đối phương, đối phương không cảm kích đã đành, bây giờ rõ ràng ngược lại còn trả đũa.

"Ta vừa mới nói người là đại di mụ, đầu óc người có vấn đề, con mẹ nhà người, cứu người cũng như không vậy, cáo từ."

"Muốn đi à?"

Hừ lạnh một tiếng, thiếu nữ xinh đẹp đã lao theo Long Ngao, người chưa tới, sát khí khủng bố đã tới trước.

Long Ngao giật mình, vừa mới đứng dậy đã bị đối phương công kích, hần vội dùng một quyền đỡ lại, Hoàng Tuyền cứ liên kích, chín luồng quyền kinh lập tức chồng lên nhau, chương quyền va vào nhau, Long Ngao chưa kịp phản ứng đã bị đối phương một chương hung hăng bức lùi lại.

Long Ngao chấn động, cũng tuyệt đối không ngờ thực lực đối phương lại hung hãn như thế, bởi vì Long Ngao có mười phần tin tưởng, cho dù gặp được võ giả Dung Hợp cũng có thể chiến một trận, thậm chí bằng vào Trấn Hồn Ấn có thể giết chết đối phương.

Nhưng giờ khắc này Long Ngao có một cảm giác, đó chính là thực lực của đối phương hình như đã đạt tới Dung Hợp đỉnh phong, trừ phi là Trấn Hồn Ấn âm thầm lặng lẽ xâm nhập vào bên trong cơ thể đối phương, nếu không, muốn chém giết đối phương dường như là một chuyện không thể nào.

Trấn Hồn Ấn.

Long Ngao cũng không sử xuất Trấn Hồn Ấn, bất kể thế nào đối phương cũng là một cô gái, hơn nữa cũng không sai lắm lớn, nếu mình thực sự giết đối phương, trong nội tâm cũng sẽ không đành.

"Ta không tính toán chi li với người, con gái gì như đại di mụ, tính tình cũng thô bạo."

Thiếu nữ xinh đẹp nghe được câu đó thì tức đỏ mặt tía tai, nàng nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp đuổi giết, hai người một trước một sau chạy như điên, sự tình đến mức này Long Ngao cũng tuyệt đối không ngờ, căn bản là cứu người, nhưng giờ thì sao chứ? Bị người mà mình cứu đuổi giết.

Đánh không lại thì bỏ chạy, dưới tình huống này Long Ngao cũng không để Trấn Hồn Ấn ra, ngoại trừ việc chạy ra hình như cũng không có biện pháp nào khác.

Trong rừng rậm Lôi Đình.

"Nhìn xem, võ giả Dung Hợp đuổi giết võ giả Diễn Hóa, người này xem như không may rồi."

"Chúng ta tốt nhất vẫn là đừng chọc tay vào, võ giả Dung Hợp thật đáng sợ."

Long Ngao và thiếu nữ xinh đẹp một trước một sau tiến hành truy đuổi, người nhìn thấy không ai dám đi tới chọc vào, bởi vì thiếu nữ xinh đẹp phát tán ra khí thế cường đại, bề ngoài rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp nhưng cũng chính là một vị võ giả Dung Hợp.

Võ giả Dung Hợp.

Lôi Đình chiến lần này có hơn bốn trăm người tham gia, tổng cộng có ba mươi vị võ giả Dung Hợp, nói cách khác, trong bốn trăm vị võ giả Tiên Thiên,

võ giả Dung Hợp chính là thực lực cường đại nhất, vì thế không có người nào muốn đi treu chọc một vị võ giả Dung Hợp.

Trong rừng rậm Lôi Đình, một nơi tĩnh mịch ngoài sơn cốc.

Bị thiếu nữ xinh đẹp đuổi giết một mạch, Long Ngạo thậm chí đến cả đông tây nam bắc đều không nhìn tới, một đường chạy như điên mà đi, nhìn thấy sơn cốc khổng lồ, muốn hay không muốn thì cũng bước một bước như mũi tên mà vào.

"Đồ lưu manh, mặc kệ ngươi chạy đến đâu, ta đều muốn giết ngươi."

Thiếu nữ xinh đẹp phần nộ điên cuồng hét lên một tiếng, đằng đằng sát khí đi theo Long Ngạo tiến vào sơn cốc, trong nháy mắt hai người đã biến mất hoàn toàn trong sơn cốc.

Trong sơn cốc khói đen lượn lờ, thậm chí có một loại mùi dị thường gay mũi.

Long Ngạo vừa mới bước vào sơn cốc, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, bởi vì hắn đã cảm nhận được trong sơn cốc có bất thường, nhưng vì đằng sau có người đuổi giết, hiện tại căn bản không cách nào rời khỏi đây.

"Ồ ô ô, ô ô ô, ô ô ô..."

Ở chỗ nơi sâu trong sơn cốc đột nhiên truyền ra từng đợt gào khóc thảm thiết, vừa mới nghe được Long Ngạo lập tức vận chuyển công lực trong cơ thể chống cự từng trận gào khóc thảm thiết này, bởi vì âm thanh khó nghe này giống như Trấn Hồn Ấn, có thể ăn mòn linh hồn.

Long Ngạo chấn động, giờ khắc này hắn chẳng quan tâm gì khác nữa, toàn lực chống cự.

Thiếu nữ xinh đẹp đảo mắt tới, nhìn thấy đồ lưu manh thì nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm cầm trong tay đã hung hăng đâm tới, thiếu nữ xinh đẹp thực sự là đã động sát tâm, không có chút lưu tình nào, thanh kiếm sắc bén liên tiếp chém tới.

Đờ lại một chương, Long Ngạo cũng không dám dùng thân hình ngăn cản kiếm khí, tiếp tục trốn tránh, vẫn là kiếm khí gây thương tích, nhưng giờ khắc này Long Ngạo không quan tâm những chuyện khác, bởi vì sức mạnh của âm thanh này quả thực quá lớn, hơi không cẩn thận sẽ bị âm thanh ăn mòn, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Thiếu nữ xinh đẹp đang chuẩn bị tiếp tục ra tay thì cũng phát hiện có gì đó không đúng, phát hiện ra âm thanh ăn mòn linh hồn, nàng vốn dĩ có thể chống cự được, nhưng do lửa giận che mờ tất cả, cộng thêm linh hồn bắt đầu bị ăn mòn, nên đã ngất đi.

Nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp ngất đi Long Ngạo thật muốn không quan tâm, nhưng nói cho cùng Long Ngạo cũng là một nam nhân, đây cũng không phải nói Long Ngạo tham mỹ sắc, mà là không thể nhìn một nữ nhân chết trước mặt mình được.

Không có cách nào nữa, Long Ngạo bước ra như một mũi tên ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp, không chỉ có mình muốn chống cự âm thanh ăn mòn này mà còn muốn trợ giúp thiếu nữ xinh đẹp này.

Không đứng tại chỗ nữa, Long Ngạo ôm thiếu nữ xinh đẹp hướng ra phía ngoài sơn cốc chạy như điên, "bịch", lúc này Long Ngạo ôm thiếu nữ xinh đẹp cùng nhau rơi vào trong một vùng hồ tối sẫm, lập tức hai người đều biến mất vô tung vô ảnh. Trong sơn cốc khói đen vẫn lượn lờ, vẫn tiếng gào khóc thảm thiết.

(*) Đại di mục: Bà di.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi

"Tí tách, tí tách, tí tách."

Trong thạch động cực lớn, đỉnh động không ngừng nhỏ từng giọt nước nhỏ.

Cả thạch động được tám cây cột đá chèo chống, bốn phía vách tường khắc một vài hoa văn, cái này nổi tiếp cái khác.

"Hừ!"

Thống khổ rên khẽ một tiếng, Ngạo Tuyết khó khăn mở hai mắt ra, gian nan lần bò trên mặt đất, nàng lắc lắc đầu, cố gắng làm cho đầu mình thanh tỉnh một chút.

"Ngươi tỉnh rồi à?"

"Đồ lưu manh, ta muốn giết ngươi."

"Á!"

Ngao Tuyết vừa mới chuẩn bị ra tay, đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú thống khổ, lần nữa trực tiếp đặt mông ngồi xuống, trên mặt tràn ngập khổ sở.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất vẫn là bỏ bớt khí lực."

Long Ngao sớm đã tỉnh lại, chỉ có điều bị ngã không nhẹ, chỉ có thể khôi phục thương thế trước, trải qua một vài giờ tu dưỡng, đại khái đã có thể nhúc nhích.

Long Ngao đứng lên nhẹ nhàng duỗi lưng một cái, lập tức đi về hướng thạch bích(*) phía đông, muốn nhìn chung quanh thạch bích xem rốt cuộc là khắc hoa văn gì.

"Đồ lưu manh, ngươi rốt cuộc đã làm gì với ta vậy?"

Lúc này Ngao Tuyết phát ra tiếng gầm rú hoảng sợ, bởi vì cho tới giờ khắc này nàng mới phát hiện y phục mình mặc không đúng, chẳng lẽ, chẳng lẽ...?

Ngao Tuyết không dám nghĩ tới, trên mặt tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng, thứ quý giá nhất của một mỹ nữ cứ như vậy mà dần dần, u mê cho một tên lưu manh, đừng nói Ngao Tuyết, tin rằng bất kể là nữ nhân nào đều không thể đối mặt với chuyện như vậy.

Long Ngao Vốn đã đi ra ngoài, thở dài một tiếng thật sâu, hần xoay người, về mặt áy náy nói ra:

"Thực xin lỗi, ta cũng không biết chuyện gì phát sinh, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta thân bất do kỷ(*)."

"Đồ lưu manh, ngươi thừa dịp ta bất tỉnh, ngươi rõ ràng..."

"Ta không có, ta và ngươi đều bị âm thanh thần bí ăn mòn linh hồn, tin rằng ngươi nên biết chuyện gì xảy ra, hi vọng ngươi đừng có không nói đạo lý như vậy."

"Ta không nói đạo lý à?"

Ngao Tuyết liền nhắm mắt lại, trên mặt phần nộ và sát khí vẫn còn như núi lửa bộc phát.

Lần nữa thở dài một tiếng thật sâu, chuyện đã xảy ra Long Ngao cũng không biết nên làm sao bây giờ, thì ra hai người bị âm thanh thần bí ăn mòn linh hồn ngã vào son động, về sau dần dần, u mê mà xảy ra quan hệ, khi Long Ngao tỉnh lại, phát hiện mình và đối phương đều không mặc quần áo mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Chính vì như thế, Long Ngao cố nén từng trận đau đớn truyền đến trong cơ thể, giúp thiếu nữ mặc quần áo tử tế, tuy đã lớn như vậy nhưng Long Ngao chưa từng mặc qua y phục cho nữ nhân, cho nên mới mặc sai quần áo.

Bất đắc dĩ lắc đầu, cho tới giờ khắc này Long Ngao đều có chút buồn bực, vì sao đang êm đẹp lại gây ra một phiền toái lớn như vậy.

Không băn khoăn về vấn đề này nữa, Long Ngao đi đến trước thạch bích, quan sát chỗ khắc hoa văn.

Trong son động, bốn phương đông tây nam bắc, từ phía trên vách tường chỗ khắc hoa văn tổng cộng có mười hai bộ, hoa văn được khắc căn bản xem không hiểu, nhưng Long Ngao có cảm giác, nếu nhìn vào hoa văn đó lâu thì trên đồ án đó sẽ bắn ra công lực xâm nhập linh hồn.

Long Ngao chấn động, không dám tiếp tục xem mười hai bộ hoa văn trên nữa, nhưng đúng vào lúc này Long Ngao phải nghiêng người né tránh, thì ra là một luồng kiếm khí lạnh như băng xoẹt thoáng qua.

Căn bản không cần quay đầu lại Long Ngao cũng biết chuyện gì xảy ra, có lẽ là vì thẹn trong lòng nên thiếu nữ xinh đẹp đã ra tay với hắn. Chiều tiếp theo, Long Ngao cũng không tránh nữa nên bị Ngao Tuyết hung hăng bổ trúng một chiêu.

Kêu lên một tiếng, thân thể Long Ngao bay ra ngoài, va chạm mạnh vào vách tường phát ra tiếng vang cực lớn.

Hình như cũng có chút sợ hãi, bởi vì Ngao Tuyết cũng tuyệt đối không ngờ đối phương không tránh né, nhưng nghĩ đến thân thể của mình bị đối phương xâm phạm thì Ngao Tuyết xúc động muốn chém giết đối phương.

"Trước kia ta đã cứu ngươi một mạng, hiện tại ngươi chửi ta một chửi, hai người chúng ta hoà nhau, nếu ngươi còn dám động thủ thì ta không khách khí nữa đâu."

"Hừ, chỉ bằng ngươi sao?"

Trên mặt Ngao Tuyết tràn ngập khinh bỉ và khinh miệt, bởi vì đối với Ngao Tuyết mà nói, võ giả Diễn Hóa không đáng kể chút nào, dù sao đối với võ giả

mà nói, cảnh giới lên sai cách thì rất khó dùng những thứ khác đền bù.

Long Ngao gian nan đứng lên, toàn thân vốn đau đớn, hiện tại lại chịu một chương, Long Ngao cảm giác cả thân thể mình đều mệt rã rời, đau đớn muốn nứt, thật giống như mười mấy người dùng đại đao sắc bén không ngừng chém lên trên người hắn.

"Đồ lưu manh nhà ngươi, rõ ràng dám làm bản thân thể của ta, hôm nay không giết ngươi bốn tiểu thư thể không làm người."

"Đợi một chút, ngươi phải làm rõ một chuyện, không phải ta làm bản thân thể ngươi, mà là ngươi làm bản thân thể của ta, phải biết rằng vừa rồi ta cũng ở trạng thái hôn mê, rốt cuộc ai làm bản ai còn không thể biết."

"Ngươi..."

Dường như tức giận không nhẹ, thân thể Ngao Tuyết đều đang run rẩy, cơ hồ mắng:

"Ngươi rốt cuộc có phải là nam nhân hay không, dám làm không dám chịu, ngươi cũng chỉ có thể là đồ lưu manh, ta thực sự khinh bỉ ngươi."

"Dám làm không dám chịu? Đồ lưu manh? Hôm nay ta sẽ cho ngươi nhìn xem đồ lưu manh chính là như thế nào."

Luôn bị đối phương nể là đồ lưu manh, Long Ngao cũng có chút tức giận, bước về phía bên trái như một mũi tên, người chưa tới Trần Hồn Ân đã tới trước, Ngao Tuyết vốn dĩ vô cùng phần nộ nên không kịp phản ứng, đã bị một công lực thần bí xâm lấn, bắt đầu ăn mòn linh hồn.

Nàng kinh hãi, căn bản không dám có chút chủ quan lập tức vận chuyển công lực toàn thân ngăn cản này luồng công lực ăn mòn linh hồn mình, nhưng đúng vào lúc này Long Ngao đã đi tới bên người Ngao Tuyết, căn bản không để cho đối phương kịp phản ứng, một tay hắn ôm lấy nàng ta.

Long Ngao có thể nhẹ nhõm đắc thủ(*) như thế, quan trọng nhất vẫn là do Ngao Tuyết bị thương nặng, hơn nữa lửa giận công tâm, nếu không thì chỉ với Trần Hồn Ân sẽ rất khó không chế được nàng.

Còn không đợi Ngao Tuyết kịp phản ứng, bờ môi Long Ngao đã hung hăng hôn lên môi nàng, "ô ô ô, ô ô ô", mặc kệ thực lực Ngao Tuyết cường đại như thế nào, nhưng nàng vẫn là một nữ nhân, bị hôn mạnh như thế, thử hỏi nàng làm sao có thể ngăn cản được?

"Ô ô ô, ô ô ô..."

Long Ngao căn bản mặc kệ Ngao Tuyết giãy dụa, trong nội tâm hắn chỉ mắng chửi, ngươi sao lại nể ta là đồ lưu manh, ta đây tốt bụng cứu ngươi, rõ ràng lại bị nể là đồ lưu manh.

Cứ như vậy Long Ngao cường bạo Ngao Tuyết ba phút, cho đến phút cuối cùng mới miễn cưỡng dừng lại.

"Đồ lưu manh, đồ lưu manh."

"Ngươi còn dám mắng ta đồ lưu manh, ta cho ngươi mắng."

Long Ngao hôn mãnh liệt một lần nữa, lần này so với lần trước còn hung ác hơn, cường bạo trọn vẹn mười phút, thiếu chút nữa hôn Ngao Tuyết đến không thở được.

"Đồ lưu manh, đồ lưu manh."

Ngao Tuyết mắng một câu, Long Ngao lại cường bạo vài phút, Ngao Tuyết lại mắng một câu, Long Ngao lại cường bạo vài phút, cứ như vậy đến mấy lần, về sau Ngao Tuyết rốt cuộc cũng hoàn toàn lảng lại, nhưng hai mắt ác độc nhìn chằm chằm vào đối phương.

Buông Ngao Tuyết ra, Long Ngao rất khó chịu nói ra:

"Ta cho ngươi biết, đừng tưởng rằng có thể khi dễ ta, chuyện của ta và ngươi cũng không phải ta và ngươi nguyện ý, nhưng ta đây rất công đạo, ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi."

(*) Thạch bích: Bức tranh khắc trên đá.

(*) Thân bất do kỷ: Ý là phải làm những điều mình không muốn, không phải vì do bản thân của mình muốn.

(*) Đắc thủ: Ra tay thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Vô tận huyết hải

Chịu trách nhiệm

Long Ngạo không phải một người đa tình, đối với Vũ Âm vốn đã tuyệt đối một lòng.

Nhưng hấn phạm là chuyện gì thì đều chịu ít nhiều, bất kể không phải hấn tự nguyện nhưng cũng đã chiếm thân thể đối phương, đã như vậy thì hấn sẽ chịu trách nhiệm với thiếu nữ.

"Chịu trách nhiệm? Người mà cũng muốn chịu trách nhiệm với ta?"

"Người không cần nhìn ta, ta biết rõ thân phận của người không đơn giản, nhưng ta hỏi người một lần cuối cùng, có cần ta chịu trách nhiệm hay không?"

Long Ngạo không phải người ngu, đối phương bằng chừng ấy tuổi đã đột phá đến cảnh giới Dung Hợp đỉnh phong, thân phận và bối cảnh khẳng định không đơn giản, huống chi đối phương trên mặt chữ điền cao ngạo, chỗ dựa rõ ràng không đơn giản.

"Không cần, ta chết cũng không cần người chịu trách nhiệm, đồ thôi."

Ngạo Tuyệt vừa mới trách mắng là đồ thôi đã bị Long Ngạo trừng hai mắt nhìn, bị cường bạo mười mấy phút, Ngạo Tuyệt sợ đối phương lại tiếp tục giờ trò với mình.

"Ô ô ô, người khi dễ ta, ô ô ô, ô ô ô..."

Nhìn thấy thiếu nữ khóc lớn, trong khoảng thời gian ngắn, Long Ngạo cũng không biết nên làm gì bây giờ, cho dù hấn tình nguyện chiến với cao thủ một trận cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân khóc, nhất là nữ nhân sắp làm người của mình khóc.

Long Ngạo đã quyết định, việc này mặc kệ ai đúng ai sai hấn đều phải chịu trách nhiệm, với tư cách một nam nhân, hấn cảm tác cảm vi(*), dám chịu trách nhiệm.

Long Ngạo cũng không biết nên dỗ dành phụ nữ như thế nào, đành nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ, cứ như vậy lẳng lặng ngồi nhìn.

Ngạo Tuyệt không biết đã khóc bao lâu, rốt cục cũng dừng lại, nộ khí cũng tiêu tan một nửa, đột nhiên hỏi:

"Xú tiểu tử(*), người tên gì?"

Đồ lưu manh biến thành xú tiểu tử, Long Ngạo bất đắc dĩ cười cười, cũng không tiếp tục tính toán chi li với thiếu nữ, nói ra:

"Ta tên là Long Ngạo, đến từ Long gia Xích Hòa trấn."

Nếu lúc trước giới thiệu, Long Ngạo nhất định sẽ nói Xích Hòa trấn trước, rồi thêm bốn chữ Tinh Vân vương quốc, nhưng từ sau khi rời khỏi Hộ quốc đường, Long Ngạo chỉ nói Long gia Xích Hòa trấn, không phải Long gia Xích Hoà trấn, vương quốc Tinh Vân nữa.

"Người tới từ Long gia?"

Ngạo Tuyệt hình như rất ngạc nhiên, dù sao địa vị của Long thị gia tộc tại Thiên Vũ Đại Lục rất cường đại, tuy nhiên Long thị gia tộc chi nhánh rất nhiều, khoảng chừng chín đẳng cấp, cho nên Long gia cũng không phải tất cả đều cường đại.

"Nếu như người nguyện ý, có thể nói cho ta biết danh tự và thân phận, vẫn là câu nói kia, đối với chuyện ta đã làm ta sẽ không phủ nhận, ta sẽ chịu trách nhiệm với người, mặc kệ người có nguyện ý hay không."

"Hừ, ai cần người chịu trách nhiệm."

Giọng Ngạo Tuyệt rất lạnh, lại không giống vừa rồi, trùng liếc nói ra:

"Ta tên là Ngạo Tuyệt, Long Ngạo, ta cho người biết, chuyện hôm nay ta nhất định sẽ không bỏ qua, người chờ xem."

Đối phương đã không muốn nhắc tới thân phận của mình, Long Ngạo cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

"Ta chờ đây."

"Hừ, bây giờ chúng ta đang ở nơi nào đây?"

Nhún nhún vai, Long Ngạo cũng rất bất đắc dĩ nói ra:

"Không biết, vừa rồi ta đã tìm một lần, cả sơn động đều là tử động(*), không có bất kỳ lối ra, tuy nhiên từ phía trên vách tường lại khắc mười hai bộ hoa văn."

Hoa văn?

Ngao Tuyết hình như rất ngạc nhiên, cổ nắn đau đớn trong cơ thể truyền đến, nàng đứng lên đi về phía trước vách tường. Chỉ mới liếc mắt nhìn, sắc mặt Ngao Tuyết đột biến, vui mừng không thôi quát:

"Rốt cuộc ta cũng tìm được, rốt cuộc ta tìm được rồi, đa tạ lão tổ tông, đa tạ lão tổ tông."

Nhìn thấy Ngao Tuyết có chút điên, Long Ngao rất hiếu kỳ, hỏi:

"Ngao Tuyết, ngươi sao thế?"

"Long Ngao, ta lần này tiến vào rừng rậm Lôi Đình chủ yếu là vì tìm mười hai bộ hoa văn này, qua nhiều năm như vậy, tông môn cũng chưa từng tìm được, thật không ngờ lại bị ta phát hiện, thật sự là quá tốt, Quý Vương Tông ta rốt cục có thể quật khởi rồi."

Quý Vương Tông?

Nghe được Quý Vương Tông trong miệng Ngao Tuyết, trong nội tâm Long Ngao lập tức kinh ngạc, đối với Quý Vương Tông mà Ngao Tuyết vừa nói, Long Ngao đương nhiên không cảm thấy lạ lẫm.

Quý Vương Tông là tông môn siêu cấp áp đảo phía trên Lôi Đình đế quốc, Lưu Vân Tông ở trước mặt Quý Vương Tông, đến cái rắm cũng không bằng. Có thể nói, kể cả Lôi Đình đế quốc cũng không dám trêu chọc Quý Vương Tông, đây chính là thực lực và nội tình của Quý Vương Tông.

"Ngao Tuyết, ngươi là đệ tử của Quý Vương Tông?"

Hình như phát hiện tự mình nói sai, Ngao Tuyết hừ một tiếng, nói ra:

"Ta có phải đệ tử Quý Vương Tông hay không thì mặc mớ gì đến chuyện của ngươi? Long Ngao, ta cho ngươi biết, ta và ngươi thế bất lưỡng lập(*)."

Có chút bất đắc dĩ, Long Ngao rốt cuộc cũng biết Ngao Tuyết vì sao cường thế và tự ngạo như vậy, thì ra là đệ tử Quý Vương Tông, huống chi Long Ngao có thể đoán được địa vị và thân phận Ngao Tuyết tại Quý Vương Tông khẳng định không đơn giản, nếu không phải vậy thì bằng chừng ấy tuổi Ngao Tuyết làm sao có thể là cảnh giới Dung Hợp đỉnh phong.

Trong nội tâm Long Ngao rất rõ ràng, một gã võ giả chỉ cần có được thiên phú tốt thôi là không đủ, gia tộc hoặc là tông môn toàn lực tài bồi cũng là vô cùng quan trọng, chính vì như thế, Long Ngao vạn phần khẳng định thân phận Ngao Tuyết tại Quý Vương Tông không đơn giản.

"Ngao Tuyết, mười hai bộ hoa văn này thuộc về Quý Vương Tông à?"

"Đương nhiên, mười hai bộ hoa văn này chính là một môn công pháp và vũ kỹ cao thâm, chính là độc môn tuyệt học của lão tổ tông Quý Vương Tông ta, chỉ là qua nhiều năm như vậy, tuyệt học của lão tổ tông hoàn toàn bị thất lạc, tầm tích không rõ, mặc kệ Quý Vương Tông chúng ta tìm kiếm như thế nào cũng đều không thể tìm kiếm được."

Lão tổ tông của Quý Vương Tông?

Ngao Tuyết mặc dù không nói rõ, nhưng Long Ngao không phải người ngu, đương nhiên biết rõ có thể lão tiền bối lập ra Quý Vương Tông rốt cuộc là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh như thế nào, đã như vậy, khắc tuyệt học trên hoa văn này nhất định không phải chuyện đùa.

Long Ngao vừa rồi cũng xem một lần chỗ khắc hoa văn trên thạch bích, phát hiện những hoa văn này mình căn bản xem không hiểu, nhìn một lúc lâu còn có một loại cảm giác chấn động tâm linh.

"Hừ, Long Ngao, có phải ngươi đã vừa mới xem qua hoa văn trên thạch bích hay không?"

Long Ngao không giấu diếm chút nào, gật gật đầu, thừa nhận nói:

"Đúng vậy, lúc ngươi chưa tỉnh, ta xác thực đã xem qua chỗ khắc hoa văn trên thạch bích, nhưng thật ra xem không hiểu, không chỉ có như thế, cảm giác linh hồn ta còn có thể bị hoa văn bắn ra công lực ăn mòn."

"Cái này đúng?"

Cái này đúng? Long Ngao rất phiền muộn, nhưng cũng không nói thêm gì, dù sao mười hai bộ hoa văn trước mắt này khẳng định không phải chuyện đùa.

"Long Ngao, ngươi có phải rất muốn biết về lai lịch của mười hai bộ hoa văn này hay không?"

Long Ngao cũng không có chút giấu diếm nào, nói ra:

"Đúng vậy, ta xác thực rất tò mò, nếu như ngươi nguyện ý nói cho ta biết, ta rất muốn nghe, nếu như không muốn cũng không có gì."

Bất kể thế nào, mười hai bộ hoa văn đó là bảo vật của Quý Vương Tông, kể cả mình có một vạn hiếu kỳ, Ngao Tuyết nếu không muốn tự nói với mình, hẳn cũng sẽ không hỏi nhiều.

"Lão tổ tông Quỷ Vương Tông ta chính là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, năm đó từ hai bàn tay trắng đã gây dựng nên cơ nghiệp của Quỷ Vương Tông, chỗ mười hai bộ hoa văn mà người nhìn thấy này thật ra là một bức tranh, chỉ có điều năm đó bị lão tổ tông đánh vỡ, chính vì là lo lắng bức tranh này rơi vào tay người khác, bức tranh này có tên là Vô tận huyết hải."

(*) Vô tận huyết hải: Biển máu vô tận.

(*) Cảm tác cảm vi: Bao dạn mà làm không e sợ gì.

(*) Xú tiểu tử: Tên nhóc thôi tha, đồ thôi.

(*) Từ động: Là cái động chết, không có đường ra.

(*) Thế bất lưỡng lập: Không đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Gặp trở ngại

Vô tận huyết hải?

Thật đúng là khí phách thể hiện qua cái tên.

Mười hai bộ hoa văn, tương đương với một bức tranh, cũng vừa là một món vũ khí.

"Ngạo Tuyết, hoa văn khắc trên thạch bích, chẳng lẽ người muốn mang bốn vách tường đi à?"

Đối với điểm này Long Ngạo rất là hiếu kỳ, bởi vì bốn phía thạch bích trong sơn động, cùng với cả sơn động, muốn lấy mười hai bộ hoa văn này quả thực là một chuyện không có khả năng.

Hình như có chút thất vọng, Ngạo Tuyết nói ra:

"Dựa vào truyền thuyết của tông môn, năm đó lão tổ tông đã đem bức Vô tận huyết hải quy nhất Dung Hợp, một lần nữa che giấu kỹ càng hơn, nếu ta đoán không nhầm, Vô tận huyết hải thực sự giấu ở một trong số mười hai bộ hoa văn này."

Đến cả Ngạo Tuyết cũng không biết mình vì sao phải đem những chuyện này nói cho đối phương biết.

Ngẫm lại, Long Ngạo hỏi:

"Cần ta hỗ trợ sao?"

Khoát khoát tay, sắc mặt Ngạo Tuyết lập tức nghiêm trọng, bắt đầu nói ra:

"Mười hai bộ đồ án, chỉ có một bộ hoa văn bên trong ẩn chứa Vô tận huyết hải thực thụ, cho nên chúng ta phải một kích tất trúng, một khi thất bại mười hai bộ hoa văn sẽ hoàn toàn biến mất, hơn nữa chúng ta còn bị nguy hiểm đến tính mạng."

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên có thể nghe ra sự nghiêm trọng trong lời nói của Ngạo Tuyết.

"Ngạo Tuyết, người có thể có cách phân biệt, bên trong mười hai bộ hoa văn rốt cuộc trong bộ hoa văn nào có chứa Vô tận huyết hải thực thụ?"

"Huyết mạch."

Huyết mạch?

Ngẫm lại, Long Ngạo đã đoán được biện pháp theo như lời Ngạo Tuyết nói, cũng chính bởi vì như thế, thân phận đối phương Long Ngạo càng thêm hiếu kỳ, không biết Ngạo Tuyết tại Quỷ Vương Tông đến cùng là thân phận gì.

Liếc mắt nhìn Long Ngạo thật sâu, Ngạo Tuyết bỗng nhiên ngồi trên mặt đất, nhìn vào chỗ bên cạnh, nói ra:

"Người muốn nghe về chuyện Vô tận huyết hải không?"

Gật gật đầu, Long Ngạo dĩ nhiên muốn biết rõ, hần đi đến ngồi xuống bên cạnh Ngao Tuyết, đại khái cách nàng khoảng hai mét.

"Bức Vô tận huyết hải, bảo vật trấn tông của Quý Vương Tông, chính là năm đó lão tổ tông trong lúc vô tình đạt được báu vật, lão tổ tông tốn hao đại lực khí, rốt cục nghĩ ra biện pháp huyết mạch thần khí, chỉ có huyết mạch đích truyền của lão tổ tông mới có thể mở Vô tận huyết hải ra."

"Ngao Tuyết, ý người nói chính là trên người của người có huyết mạch của lão tổ tông Quý Vương Tông sao?"

Sự tình đã đến mức này, Ngao Tuyết cũng không tiếp tục giấu diếm nữa, gật gật đầu, nói ra:

"Trong cơ thể ta thật sự là có huyết mạch của lão tổ tông, nhưng có thành công hay không thì vẫn không thể biết được, dù sao từ khi lão tổ tông vẫn mất, Vô tận huyết hải đồ cũng biến mất theo, không ai có được Vô tận huyết hải đồ."

Căn bản không cần hỏi nhiều, Long Ngạo cũng đã biết rõ, địa vị và thân phận Ngao Tuyết tại Quý Vương Tông tuyệt đối không đơn giản.

"Đã như vậy không bằng người thử trước xem, xem kết quả như thế nào?"

Gật gật đầu, Ngao Tuyết cũng có chút kích động, bởi vì bảo vật của Quý Vương Tông biến mất nhiều năm như vậy, thật vất vả lắm nàng mới tìm được, nếu buông bỏ đến lúc đó đến cả cơ hội hồi hận cũng không có.

Ngao Tuyết đứng lên đi đến trước bộ hoa văn thứ nhất, phóng xuất ra huyết mạch của mình, thử câu thông hoa văn trước mặt, nàng lắc đầu, không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào, Ngao Tuyết biết rõ, trong bộ hoa văn này cũng không có Vô tận huyết hải đồ thực sự.

Cứ như vậy, Ngao Tuyết bắt đầu tiếp tục cảm nhận bộ hoa văn khác, thẳng đến lúc cảm nhận hết toàn bộ mười hai bộ hoa văn vẫn không cảm nhận được khí tức Vô tận huyết hải đồ thực sự nào, chẳng lẽ bên trong mười hai bộ hoa văn này đều không có Vô tận huyết hải đồ?

"Ngao Tuyết, như thế nào?"

"Không cần người quan tâm."

Hung hăng trừng liếc Long Ngạo, Ngao Tuyết phiền muộn ngồi dưới đất, thở phì phì, vẻ mặt phẫn nộ.

Long Ngạo có chút sững sờ, không biết Ngao Tuyết lại thế nào, trong nội tâm thở dài một tiếng thật sâu. Chà, nữ nhân à, đúng là nữ nhân, quả nhiên là lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, người căn bản không biết trong lòng nữ nhân rốt cuộc là muốn như thế nào.

Không tự làm mình mất mặt, Long Ngạo một lần nữa xem mười hai bộ hoa văn, bộ này tiếp đến bộ khác, tỉ mỉ nghiên cứu tiếp, vẫn không nghiên cứu ra được bất kỳ vật gì.

Đến huyết mạch Ngao Tuyết cũng cảm nhận không ra Vô tận huyết hải đồ, trong nội tâm Long Ngạo biết rõ, muốn theo bên trong mười hai bộ hoa văn này tìm ra Vô tận huyết hải chính thức, chỉ sợ không chỉ nghĩ đơn giản như vậy.

"Ồ?"

Kinh nghi hô một tiếng, hai mắt Long Ngạo đột nhiên nhìn chăm chú vào phía trước góc rẽ bên trái, bởi vì tại đó có một đĩa quay hình tròn, trắng đen giao nhau, thật giống như bát quái.

"Người gào quỷ gì? Không nhìn thấy bốn tiểu thư đang suy nghĩ sao?"

Ngao Tuyết chưa nói xong thì phát hiện Long Ngạo đã tìm ra phương hướng, nàng cũng nhìn thấy đĩa quay hình tròn, cũng là bát quái trắng đen giao nhau.

"Đây là vật gì?"

Ngao Tuyết rất hiếu kỳ, Ngao Tuyết không phải người ngu, đương nhiên biết rõ đĩa quay hình tròn khẳng định không tầm thường, ngay lúc Ngao Tuyết chuẩn bị ra tay thì bị Long Ngạo kéo lại.

"Xú tiểu tử, người lại khinh bạc ta à."

Đối với Ngao Tuyết, Long Ngạo coi như là cực kỳ nín nhịn, hần buông tay ra, ngưng trọng nói:

"Ngao Tuyết, việc này không phải chuyện đùa, nếu ta đoán không sai, đĩa quay hình tròn này có lẽ không đơn giản, người tốt nhất đừng đụng vào."

Ngao Tuyết liếc mắt nhìn thật sâu thiếu niên, lại nhìn đĩa quay hình tròn sâu hơn nữa, cuối cùng nàng vẫn dừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm, Ngao Tuyết hình như rất khó chịu nói ra:

"Ta không phải là không nghe người, ta cũng cảm giác ở đây không đúng."

Bất đắc dĩ cười cười, đúng vào lúc này, sắc mặt Long Ngạo đột biến vội ôm lấy Ngạo Tuyết, mặc kệ ánh mắt Ngạo Tuyết khiếp sợ và phẫn nộ, hai người rất nhanh mà đi.

Vừa mới rời đi, trong đĩa quay hình tròn đã bắn ra từng đạo ánh sáng lạnh, nhìn thoáng qua, chỗ mặt đất bị đạo ánh sáng lạnh bắn trúng đã hình thành một cái hố sâu cực lớn. Nhìn thấy tình huống này, cả hai người đều biến sắc mặt.

"Long Ngạo, lại đây."

Căn bản không cần Ngạo Tuyết nhắc nhở, Long Ngạo ôm Ngạo Tuyết chạy như điên một mạch, nhưng đĩa quay hình tròn bắn ra ánh sáng lạnh với tốc độ quả thực quá nhanh, dường như muốn đuổi giết hai người, mỗi lần đều là xoẹt thoáng qua, thậm chí có mấy lần hai người thiếu chút nữa bị chỗ ánh sáng lạnh ấy đánh chết.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ trong tình huống này, hai người bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương đánh chết, cho nên phải nghĩ biện pháp nhanh chóng giải quyết đĩa quay hình tròn.

"Long Ngạo, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Nữ nhân chính là nữ nhân, trong tình huống khẩn cấp vẫn là muốn dựa vào nam nhân.

Giờ khắc này Long Ngạo coi như là buồn khổ tới cực điểm, bởi vì cả sơn động không có bất kỳ lối ra nào, chỉ có thể để mặc cho mình bị ánh sáng lạnh đuổi giết. Cũng không biết có phải là vì quá mức sốt ruột hay không, Long Ngạo làm liều, lao rất nhanh về phía bộ hoa văn thứ sáu.

"Long Ngạo, ngươi có phải điên rồi hay không?"

Nhìn thấy Long Ngạo rõ ràng hướng về phía thạch bích mà đánh tới, Ngạo Tuyết đã giật mình, sắc mặt đột biến, nhưng nàng không thể khống chế tình huống, cảnh giới Long Ngạo tuy thấp hơn nàng, nhưng thực lực lại không kém một chút nào, không biết vì cái gì Ngạo Tuyết có loại cảm giác là với thực lực của mình, nàng chưa hẳn có thể thắng được Long ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Khóc như mưa

Long gia Xích Hóa trấn.

Vương Vũ Âm nhận được Lôi Đình Quả ngàn năm mà Long Ngạo đưa tới, ngày thứ ba đã tỉnh lại.

Nhìn thấy Vương Vũ Âm tỉnh lại, tất cả mọi người đều vui mừng không thôi, tuy nhiên lúc này, một cao thủ cường đại thần bí xuất hiện tại Long gia.

Một lão bà tóc trắng, chống quạt trượng(*), mặt mũi đầy nếp nhăn, đi một bước run một cái, dường như một trận gió cũng có thể thổi bay.

Vương Vũ Âm nhìn thấy lão bà bà, sắc mặt nàng trở nên vui vẻ, khom mình hành lễ nói:

"Sư phụ."

"Hừ, ngươi còn biết ta là sư phụ ngươi à?"

"Sư phụ."

Vương Vũ Âm khúm núm, đối với Đại sư phụ thần bí này, Vương Vũ Âm cho tới nay đều có chút e ngại, nhất là lần trước, nàng tự ý rời khỏi sư phụ của mình.

Sắc mặt lão bà bà có chút âm lãnh, hừ lạnh một tiếng, nói ra:

"Ta cũng không biết, tiểu tử thối kia rốt cuộc có chỗ nào tốt mà ngươi rõ ràng buông bỏ công pháp tu luyện mười năm"

"Sư phụ, thực xin lỗi."

Thở dài một tiếng thật sâu, lão bà bà bỗng nhiên nói ra:

"Chuyện của ngươi ta đã biết rõ, cứ cho là kẻ này trọng tình trọng nghĩa, ta tạm thời buông tha cho hắn. Vũ Âm, vì sư lần này đến đây chủ yếu là chuẩn bị mang theo ngươi rời khỏi Xích Hóa trấn."

Vương Vũ Âm chấn động, nàng chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi Xích Hóa trấn, rời khỏi Long Ngao.

Nhìn thấy Vũ Âm áp ứng, lão bà bà lại một lần nữa hừ một tiếng, nói ra:

"Vũ Âm, nếu ngươi không theo ta đi, còn tùy hứng như lần trước ta lập tức giết Long Ngao."

"Sư phụ, đừng."

"Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi rốt cuộc có theo ta đi không?"

Trong nội tâm Vương Vũ Âm biết rất rõ, vị sư phụ này của mình chắc chắn là người nói được thì làm được, nếu mình không đáp ứng, sư phụ thực sự sẽ giết Long Ngao.

Vạn bất đắc dĩ, Vương Vũ Âm gật gật đầu, đáp ứng nói:

"Sư phụ, con đi với người, nhưng người phải đáp ứng con, mặc kệ thế nào con cũng không muốn tiếp tục tu luyện môn công pháp kia."

"Vì tiểu tử thời kia à?"

"Con đã từng hứa với huynh ấy, cho nên cho dù có chết con cũng sẽ không tu luyện nữa, xin sư phụ thông cảm."

"Được rồi, nhưng lần này Vũ Âm ngươi theo ta rời khỏi, ngắn thì ba năm, lâu là mười năm đều không được phép quay về, nhưng ngươi có thể yên tâm, lần này vì sư sẽ mang ngươi đến một nơi, lúc mà Long Ngao gặp lại ngươi thì ngươi đã bước vào trong hàng ngũ cao thủ đỉnh cấp rồi."

Chất phác gật gật đầu, Vương Vũ Âm đối với cao thủ đỉnh cấp căn bản không có chút hứng thú nào, nhưng nàng vẫn nói ra:

"Cảm ơn sư phụ."

"Chúng ta đi thôi."

"Sư phụ, con muốn viết cho Long Ngao một lá thư."

"Không được, việc này ta sẽ nói cho Long gia, đi."

Mặc kệ Vương Vũ Âm có nguyện ý hay không, lão bà bà kéo tay nàng đi, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Sau một khắc, tin tức đã đến được Long Hạo Thạch gia chủ của Long gia, Vương Vũ Âm bị một vị cao thủ thần bí mang đi, trong nội tâm mặc dù có một vạn không muốn, nhưng hữu tâm vô lực, nói không chừng vị này cao thủ thần bí có thể là sư phụ của Vương Vũ Âm, chỉ cần là thực lực cũng không phải là người mà Long gia có thể so sánh.

Trong sơn động thần bí ở rừng rậm Lôi Đình.

Bị đĩa quay hình tròn công kích không ngừng, cuối cùng rơi vào đường cùng, Long Ngao mang theo Ngao Tuyết bay thẳng đến hoa văn trên vách tường đánh tới, căn bản dọa Ngao Tuyết đến không biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ Xú tiểu tử bị đuổi giết đến góc rồi sao?

Hai mắt nhắm chặt lại, lúc này Ngao Tuyết cho là hai người họ sẽ bị đập đầu rơi máu chảy, đột nhiên một màn thần khí xuất hiện, hai người không chỉ không gặp trở ngại, ngược lại còn chột lóc lên, vách tường phía trước lập tức biến mất.

"Xú tiểu tử, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

Không có trở ngại như trong tưởng tượng, đột nhiên mở hai mắt ra, về mặt Ngao Tuyết ngạc nhiên, bởi vì bọn họ đã xuyên qua vách tường đi vào trong một thạch thất, có một cái giường lớn, một cái bàn, một cái ghế, nhất là còn có một bức tranh treo trên vách tường, đặc biệt thu hút ánh mắt chú ý của người khác.

"Vô tận huyết hải đồ?"

Còn không đợi Long Ngao trả lời, Ngao Tuyết nhìn thấy bức tranh treo trên vách tường, đột nhiên vọt về phía đó, nhưng lại bị Long Ngao trực tiếp ôm lại, giọng cực kỳ ngưng trọng nói:

"Ngao Tuyết, bình tĩnh một chút, chớ vội."

"Xú tiểu tử, vì sao ngươi ngăn cản ta?"

Ngao Tuyết rất là kích động, mười hai bộ hoa văn vừa rời nàng đều không cảm nhận ra bất cứ khí tức gì, bây giờ Vô tận huyết hải đồ ngay trước mắt, chẳng lẽ lại lựa chọn bỏ qua sao?

"Ngạo Tuyết, nếu ta đoán không nhầm, bức Vô tận huyết hải đồ này nhất định có công kích chi lực(*), người xem đây."

Long Ngạo từ trong lòng ngực lấy ra một mai kim tệ ném về phía Vô tận huyết hải đồ trên vách tường, còn chưa đụng vào đã bị huyết quang từ trên Vô tận huyết hải đồ bắn trúng, kim tệ lập tức hóa thành hư vô. Nhìn thấy tình huống này Ngạo Tuyết chấn động, rốt cuộc biết vì sao Long Ngạo phải ngăn mình lại.

"Ngạo Tuyết, người thử xem xem, huyết mạch của người phải chăng có thể câu thông bức Vô tận huyết hải đồ này."

Gật gật đầu, Ngạo Tuyết đương nhiên biết rõ ý tứ của Long Ngạo, nàng đi đến nơi cách Vô tận huyết hải đồ khoảng hai mét thì dừng lại, hít thở sâu một hơi, ngay sau đó huyết mạch trong cơ thể nàng cuộn cuộn, thử câu thông Vô tận huyết hải đồ.

Vèn vèn mấy giây, sắc mặt Ngạo Tuyết vô cùng mừng rỡ, gật gật đầu kích động nói ra:

"Huyết mạch của ta cảm nhận được tiếng kêu gọi bên trong Vô tận huyết hải đồ, thật sự là quá tốt, quá tốt."

Câu thông?

Long Ngạo không cảm thấy hưng phấn chút nào, không biết vì cái gì hắn luôn cảm giác việc này có chút kỳ quái, Vô tận huyết hải đồ cứ bày ở bên ngoài như vậy sao? Nếu như thế, chẳng phải là một đệ tử thân truyền của Quỷ Vương Tông tùy tiện tiến đến cũng có thể đạt được Vô tận huyết hải đồ sao?

Long Ngạo có cảm giác việc này tuyệt đối không đơn giản như thế.

Nhưng sự tình đã đến mức này, Long Ngạo cũng không nói thêm gì, cứ như vậy Ngạo Tuyết thuận lợi câu thông Vô tận huyết hải đồ, ngay sau đó liền chuẩn bị vươn tay lấy Vô tận huyết hải đồ, nhưng đúng vào lúc này bên trong Vô tận huyết hải đồ đột nhiên bắn ra mấy đạo huyết quang, tốc độ cực nhanh, Ngạo Tuyết thậm chí đến cơ hội phản ứng đều không có.

Ngay tại lúc này, một đạo nhân ảnh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Ngạo Tuyết, nàng bị mấy đạo huyết quang bắn trúng, miệng liền phun ra máu tươi, cả thân thể bay ngược ra. Ngạo Tuyết chấn động, sợ bị đuổi theo, nàng miễn cưỡng rơi vào tay Long Ngạo đang đón ở giữa không trung.

"Tại sao người phải làm như thế?"

Giờ khắc này Ngạo Tuyết hoàn toàn động dung, bởi vì nàng tuyệt đối không ngờ Long Ngạo lại dùng cảm quên mình xuất thủ cứu giúp mình, thiếu chút nữa mất luôn tính mạng.

Long Ngạo bị mấy đạo huyết quang bắn trúng trở nên rất suy yếu, nhưng sắc mặt kiên định dị thường, nói ra:

"Mặc kệ người có nguyện ý hay không, nhưng ta vẫn là câu nói kia, ta sẽ chịu trách nhiệm, từ nay về sau người chính là nữ nhân của Long Ngạo ta, mặc kệ bất cứ tình huống gì, ta đều đứng trước mặt người, dù là gặp phải chuyện sinh tử."

Nghe được câu đó, Ngạo Tuyết nhìn chằm chằm vào mắt Long Ngạo, nàng nằm vào ngực của Long Ngạo. Trong giây lát Ngạo Tuyết bắt đầu khóc, khóc như mưa, nữ nhân vốn chính là động vật cảm tính, mặc kệ thực lực cường đại như thế nào, Ngạo Tuyết cũng vẫn là nữ nhân.

(*) Quái tượng: Cây gậy chống của người già.

(*) Công kích chi lực: Có lực chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Long cường thỉnh cầu

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Trái lại, mỹ nhân cũng có lúc rất khó qua ải anh hùng.

Thử hỏi, một nam nhân có thể chết vì mình, hơn nữa hi sinh thân thể nam nhân vì mình, mình còn có thể làm sao chứ?

Ngồi xuống một cách khó khăn, Long Ngạo bắt đầu dĩ nhún nhún vai, nói ra:

"Ngạo Tuyết, người quá mức lỗ mãng, Vô tận huyết hải đồ nhìn vậy chứ không hề đơn giản như vậy."

Gật gật đầu, trong lúc bất tri bất giác, thái độ Ngao Tuyết thay đổi nghiêng trời lệch đất, thậm chí đến bản thân nàng cũng không phát giác, nàng nói ra:

"Ta biết rõ, vừa rồi huyết mạch của ta câu thông với bức tranh, còn tưởng rằng có thể đạt được Vô tận huyết hải đồ, kết quả lại thật không ngờ."

Ngao Tuyết không nói tiếp nữa, trong hai mắt để lộ ra một chút sợ hãi.

"Xú tiểu tử, bây giờ ta nên làm cái gì?"

Vẫn là Xú tiểu tử, có lẽ xem ra ba chữ Xú tiểu tử đối với Ngao Tuyết ý nghĩa thể hiện không còn giống nhau nữa.

Long Ngao cũng không nghĩ nhiều, hần nghi ngại một chút, cảm giác tốt hơn nhiều, lúc này mới đứng lên, hần không dám tới gần Vô tận huyết hải đồ trên vách tường mà bắt đầu quan sát từ xa món báu vật của Quý Vương Tông này.

Cho tới giờ khắc này, Long Ngao đều không nghĩ ra vì sao huyết mạch của Ngao Tuyết đã câu thông với bức tranh mà vẫn bị Vô tận huyết hải đồ công kích, thử tính toán qua sự phản kháng vừa rồi, Long Ngao khiếp sợ phát hiện, với thực lực của hần bây giờ căn bản không ngăn cản nổi huyết quang.

"Ngao Tuyết, Vô tận huyết hải đồ rốt cuộc còn có truyền thuyết nào mà ngươi không chú ý tới không?"

Ngẫm lại, Ngao Tuyết đương nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của Long Ngao, nói ra:

"Nghe tông môn đồn đãi, thứ mà lão tổ tông lưu lại dưới Vô tận huyết hải đồ là ngàn vạn huyết mạch của con người hòa lại, đó chính là bình khí âm tàn nhất, ác độc nhất."

Còn không đợi Ngao Tuyết nói cho hết lời, Long Ngao đã khoát khoát tay, nói ra:

"Ta biết là tình huống như thế nào rồi."

Sắc mặt vui vẻ, Ngao Tuyết có chút cấp bách không thể chờ nữa liền hỏi:

"Tình huống như thế nào?"

"Vô tận huyết hải đồ trên vách tường hần là bị lão tổ tông của Quý Vương Tông Thiết hạ cấm kị, cho dù có được huyết mạch câu thông, muốn đạt được này bức Vô tận huyết hải đồ cũng không phải một chuyện dễ dàng."

"Xèo... xèo, xèo... xèo..."

Đột nhiên Long Ngao nghe được tiểu gia hỏa trong ngực, hần rất hiếu kỳ, bởi vì trong tình huống bình thường Long Cường căn bản sẽ không gọi lung tung, chẳng lẽ là chuyện gì xảy ra?

Đối với Ngao Tuyết, Long Ngao cũng không có chút giấu diếm nào, ôm Long Cường ra từ trong ngực ra, một bên nghe Long Cường xèo xèo kêu không ngừng, một bên câu thông Long Phúc, muốn hỏi Long Phúc xem Long Cường xèo xèo gọi không ngừng rốt cuộc là có ý gì.

Con rắn nhỏ?

Con rắn nhỏ xèo xèo?

Ngao Tuyết rất ngạc nhiên, nhìn thấy con rắn nhỏ trong tay Long Ngao, nàng hiếu kỳ hỏi:

"Xú tiểu tử, đây là vật gì?"

"Tiểu Cự Long."

Tiểu Cự Long?

Ngao Tuyết đương nhiên không tin, nhưng nhìn thấy Long Ngao không hề giống như đang nói đùa, ngạc nhiên hỏi:

"Xú tiểu tử, đây thật sự là tiểu Cự Long sao?"

Ngao Tuyết còn chưa từng gặp qua tiểu Cự Long đặc biệt như thế, hình như nghĩ ra cái gì, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, nói ra:

"Ta thiếu chút nữa quên, ngươi là đệ tử chi nhánh của gia tộc Long thị, có thể trở thành Long võ giả."

Gia tộc Long thị, một trong những thế lực cường đại nhất Đại Lục Thiên Vũ, nhất là Long võ giả, cũng là một trong những lực lượng kinh khủng nhất trong thiên địa.

"Long Ngao, theo ta được biết, chi nhánh của gia tộc Long thị vô số, tổng cộng chia ra chín đẳng cấp, chỉ có Long gia Tam giai trở lên mới có thể tiến vào Long cốc lựa chọn đồng minh, trở thành Long võ giả, cũng chỉ có xác suất một phần vạn, ngươi chỉ là đệ tử Long gia lục giai, làm sao có thể."

Long Ngạo cười cười, đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Ngao Tuyết.

"Ngươi chờ một lát."

Hiện tại Long Ngạo căn bản để ý câu hỏi của Ngao Tuyết, bởi vì thông qua sự truyền đạt của Long Phúc, hắn đã biết rõ ý của Long Cường là muốn hấp thu sức mạnh bên trong Vô tận huyết hải đồ.

Đây là tình huống gì?

"Ngao Tuyết, ta và ngươi thương lượng một chuyện, tiểu tử này muốn hấp thu sức mạnh của Vô tận huyết hải đồ."

"Không được, chuyện này không thể thương lượng!"

Ngao Tuyết dù muốn hay không muốn, liền cự tuyệt nói.

Đối với sự cự tuyệt của Ngao Tuyết, Long Ngạo cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, bất kể nói thế nào, Vô tận huyết hải đồ cũng là bảo vật của Quý Vương Tông, nếu Ngao Tuyết đáp ứng thì đó mới gọi là kỳ quái.

Nhưng Tiểu Cường thỉnh cầu mình như thế, nói thật là Long Ngạo rất không đành lòng cự tuyệt, một bên là Tiểu Cường, một bên là nữ nhân của mình, nên lựa chọn như thế nào?

"Xử tiểu tử, nó thật có thể hấp thu sức mạnh của Vô tận huyết hải đồ à?"

Gật gật đầu, kỳ thật Long Ngạo cũng không biết tiểu gia hỏa rốt cuộc có thể hấp thu hay không, nhưng Long Cường đã nói như vậy, tin rằng sẽ không sai.

Ngao Tuyết ngẫm lại, cuối cùng nói ra:

"Ngươi có thể cho nó thử xem, nếu như có thể thì ta lựa chọn thỏa hiệp."

"Ngao Tuyết."

Không để cho Long Ngạo có bất cứ cơ hội nào mở miệng nói chuyện, Ngao Tuyết đã nói ra:

"Tính ra, với sức mạnh của ta căn bản không thể lấy đi Vô tận huyết hải đồ, huống chi chúng ta có thể còn sống rời khỏi đây hay không vẫn là một chuyện không biết rõ, chi bằng cùng nó làm cho sáng tỏ ở đây đi, nó cũng được lợi mà."

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ Ngao Tuyết lựa chọn thỏa hiệp chủ yếu vẫn là vì mình, tuy nhiên ngoài miệng không nói rõ nhưng hành động đã cho thấy tất cả.

"Tiểu Cường, đừng lơ đãng, mọi sự lượng sức mà làm."

Long Ngạo thả Long Cường trên mặt đất, một hư ảnh hiện lên, thân thể tiểu gia hỏa đã biến mất tại chỗ, vọt về phía Vô tận huyết hải đồ.

Lúc này trong ánh mắt Long Ngạo và Ngao Tuyết hiện lên vẻ khiếp sợ, thân thể Long Cường đã nằm trên bức tranh, Vô tận huyết hải đồ không công kích Long Cường sao?

Bất kể là Long Ngạo hay là Ngao Tuyết cũng không thể không khiếp sợ, bởi vì vừa rồi Vô tận huyết hải đồ bắn ra huyết quang, uy lực rốt cuộc kinh khủng đến mức nào bọn hắn đã tận mắt thấy qua, hai người vốn không có lòng tin, nhìn thấy tiểu gia hỏa không đếm xỉa đến bức tranh thì không biết là như thế nào.

Thật là giận chết được.

Long Cường nằm trên bức tranh, trên người tản ra một luồng sức mạnh kỳ dị, trực tiếp bao trùm cả bức tranh, lúc này Vô tận huyết hải đồ trong Vô tận huyết hải bị tiểu gia hỏa hấp thu rất nhanh, liên tục không ngừng, tốc độ nhanh vô cùng.

"Long Ngạo, ngươi nói chi tiết cho ta biết, tiểu tử này ngươi là đạt được từ đâu?"

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ trong ý tứ trong lời nói của Ngao Tuyết, không giấu diếm chút nào, hắn đem chuyện tiến vào Long cốc trước kia, một năm một mười(*) nói ra, sau khi nghe xong Ngao Tuyết nói ra:

"Ngươi thật đúng là to gan lớn mật, rõ ràng dám đột nhập vào Long cốc, nếu như bị Long gia đẳng cấp cao biết thì sẽ gây phiền phức lớn cho ngươi."

Gật gật đầu, Long Ngạo nói ra:

"Ta biết chắc lần này tiểu gia hỏa hấp thu sức mạnh bên trong Vô tận huyết hải đồ, xem như là gây phiền toái cho ngươi rồi."

"Đúng là tiện thể tỏ vẻ thông minh mà."

Bất đắc dĩ nhún nhún vai, cứ như vậy hai người nhìn chăm chăm lên Long Cường trước mặt, nó không ngừng hấp thu sức mạnh bên trong Vô tận huyết hải đồ. Thời gian như giọt nước trôi qua, không biết đã bao lâu, Ngao Tuyết bỗng thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ vào bức tranh bên trên có tiểu gia hỏa, hoảng sợ nói:

"Tiểu tử này bắt đầu lớn lên kìa."

(*) Một năm một mười: Ý là nói rành mạch, rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Lòng của nữ nhân như kim đáy biển

Lớn lên rồi?

Nhìn Tiểu Cường hấp thu Vô tận huyết hải đồ trong nửa canh giờ, dường như Long Ngao cũng có chút kinh ngạc.

Quả nhiên, Long Cường vốn là trong hình dạng một con rắn nhỏ, mà giờ khắc này vẩy rồng bắt đầu mọc ra dày và đen hơn, giống như hỏa long mà Long Minh có được trước đây.

Quả nhiên.

Tiểu Cường thật sự biến thành Thần Long, chỉ là trước khi lột xác thì giống như một con rắn nhỏ bình thường, thế nhưng hiện tại thì thế nào? Con rắn nhỏ đã lột xác thành tiểu Long, Long Ngao thực sự rất chờ mong, rốt cuộc Tiểu Cường sau khi biến đổi sẽ cường đại đến dường nào.

"Tiểu tử thôi, rốt cuộc vật nhỏ này của ngươi có lai lịch gì?"

Đối với ý tứ trong lời nói của Ngao Tuyết, Long Ngao làm sao không biết, đừng nói là nàng, kể cả chính hắn cũng không biết lai lịch của tên tiểu tử kia, nhưng Long Ngao có thể khẳng định một chút rằng tên tiểu tử mà mình lấy được này lai lịch rất không đơn giản.

Còn không chờ Long Ngao nói, Long Cường lột xác xong bỗng nhiên phát ra một tiếng rồng kêu vang vọng thạch thất, ngay sau đó thân thể nó tản ra một luồng hơi thở cường đại, trực tiếp bao phủ toàn bộ thạch thất.

"Sức mạnh thật kinh khủng."

Long Ngao cũng cảm nhận được hơi thở mà Long Cường đang tản ra rốt cuộc cường hãn đến cỡ nào.

Trước đó Long Phúc cũng đã nói, thể chất Long Cường và thể chất của mình dường như giống nhau như đúc, đều là hoang vu thể chất, loại thể chất này rất cường đại, nhưng lại cần một luồng năng lượng vô cùng khổng lồ, nếu dựa vào việc tu luyện bình thường, hoang vu thể chất chắc chắn là đệ nhất, chính hắn lúc ban đầu là một ví dụ sống.

Nhưng Long Ngao lại rất rõ ràng, báu vật của Quý Vương Tông, sức mạnh chứa đựng trong Vô tận huyết hải đồ khẳng định là không thể coi thường, nếu không thì Long Cường không thể nào chỉ hấp thu nửa canh giờ đã lột xác thành bộ dáng như vậy.

Không biết vì sao Long Ngao có loại cảm giác, đó chính là giờ khắc này dường như sức mạnh tên tiểu tử kia đã vượt qua bản thân mình.

Lại lần nữa phát ra một âm thanh lạnh lốt, thân thể tiểu tử kia càng lúc càng lớn, ba lần lột xác, từ hình dạng con rắn nhỏ lúc trước đã lột xác thành một tiểu Cự Long dài hơn hai thước, cả người đen nhánh, có vài điểm sáng nhỏ.

Long Cường so với Cự Long thông thường chênh lệch không bao nhiêu, duy chỉ có một chút không giống, đó chính là trên trán của Long Cường có một cái sừng, trông quái dị đến cực điểm.

Cùng lúc đó tiếng Long ngâm vang lên, Long Cường lại quay về trong lòng ngực của Long Ngao, nhưng thân thể Long Cường bây giờ quá lớn, dài đến hai thước, không thể nào tiếp tục nghỉ ngơi ở trong lòng Long Ngao.

Nhưng khiến Long Ngao cảm thấy khiếp sợ không gì sánh được, đó là Long Cường mặc dù đã biến thành Cự Long dài hai thước, nhưng thân thể đột nhiên thu nhỏ lại, trong nháy mắt trở lại hình dáng như trước, lớn nhỏ đều độc nhất vô nhị.

Đem Long Cường đặt vào trong ngực, Long Ngao nhìn lên phía trên thạch bích nơi treo Vô Tận Huyết hải đồ.

Hoàn toàn không cần tới xem, Long Ngạo đã biết giờ khắc này bức Vô tận huyết hải đồ đã biến thành phế đồ, không còn là binh khí thông thiên siêu cấp như lúc trước nữa.

"Ngạo Tuyết, thật ngại?"

Long Ngạo có chút hổ thẹn, mặc kệ nói như thế nào, Vô tận huyết hải đồ vốn dĩ là bảo vật của Quỷ Vương Tông, bây giờ lại bị Long Cường hấp thu không còn một mảnh.

"Hừ, lớn như vậy, nhỏ cũng như vậy."(*)

Bất đắc dĩ nhún nhún vai, sự tình đã đến mức này, Long Ngạo cũng không tiếp tục ở đây tranh chấp, bởi vì hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là nghỉ ngơi ra biện pháp rời khỏi nơi này.

Còn không chờ Long Ngạo nói, Ngạo Tuyết đã hỏi:

"Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

"Đương nhiên là tìm cửa ra."

"Ngươi tìm đi, ta đi nghỉ ngơi."

Nhìn Ngạo Tuyết đặt mông ngồi ở trên giường, khoanh chân bắt đầu nghỉ ngơi, Long Ngạo buồn bực, không có cách nào, hẳn chỉ có thể bất đắc dĩ xoay người tìm kiếm cửa ra.

Long Ngạo không mù quáng tìm kiếm cửa ra mà đi thẳng tới trước bức Vô tận huyết hải đồ, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm.

"Vô tận huyết hải đồ đã bị hỏng, nhìn nữa cũng vô ích."

Không quan tâm Ngạo Tuyết, Long Ngạo vươn tay lấy Vô tận huyết hải đồ đã vô dụng xuống, quả nhiên ở sau bản đồ xuất hiện một tiểu hắc đạo không lớn không nhỏ.

"Ngạo Tuyết, bây giờ đi thôi."

Ngạo Tuyết đã mở hai mắt ra, căn bản không cho Long Ngạo cơ hội, một bước lớn đã nhảy ra ngoài, đi tới trước hắc đạo.

Không chút suy nghĩ, nàng trực tiếp chui vào.

Nhìn chiếc mông biến mất, Long Ngạo cười cười, Ngạo Tuyết nhìn có vẻ ngang bướng nhưng kì thực lại là một cô gái rất đáng yêu.

Hai người một trước một sau tiến vào thông đạo tối tăm, dựa thật sát vào vách tường, từng bước từng bước tiến về phía trước, thông đạo tối tăm đưa tay không thấy được năm ngón, không thấy đầu cuối đâu, nhìn thoáng qua thật là có chút quỷ dị kinh khủng.

"Hừ, tiểu tử thôi, ngươi rút cuộc có phải là nam nhân hay không, để một nữ hài tử như ta đi phía trước, ngươi lại đi ở phía sau, bản tiểu thư khinh bỉ ngươi."

Đáng hết sức chăm chú, cẩn thận đi từng bước một, Long Ngạo nghe được Ngạo Tuyết oán giận, thiếu chút nữa lão đảo té ngã một cái, hẳn có chút sợ hãi nhìn Ngạo Tuyết gần kề, trong khoảng thời gian ngắn hẳn không biết nên nói cái gì.

Mình rút cuộc trên ai ghẹo ai?

Quay đầu nhìn thoáng qua, "phốc" một tiếng, Ngạo Tuyết bỗng nhiên bật cười, vừa cười vừa nói:

"Tiểu tử thôi, ta nói cho ngươi biết, chuyện hôm nay không được truyền đi, bằng không ta sẽ không bỏ qua ngươi."

"Không dám."

Trong giây lát, hắc đạo xuất hiện một tia sáng, hai người nhất thời mừng rỡ, tăng tốc bước lên, chỉ trong chớp lát đã thuận lợi rời khỏi hắc đạo, xuất hiện ở trong rừng rậm.

Rừng rậm Lôi Đình.

Long Ngạo hoàn toàn có thể xác định hai người mình đã thuận lợi rời khỏi sơn động, nhưng khi hai người quay đầu nhìn về phía hắc đạo, lại phát hiện hắc đạo lúc này chẳng biết đã biến mất từ lúc nào.

Thật thần kỳ, Long Ngạo cười một tiếng, nói rằng:

"Thời hạn của Lôi Đình chiến còn khoảng năm ngày, ta chuẩn bị tiếp tục tham chiến, còn ngươi?"

Lôi Đình chiến tổng cộng sẽ kéo dài mười ngày, Long Ngao tính toán thời gian một chút, phát hiện hai người ở sơn động ước chừng đã hơn bốn ngày, Lôi Đình chiến đã qua phân nửa thời gian, cho nên năm ngày kế tiếp, Long Ngao chuẩn bị cướp đoạt hồn lệnh, bất kể như thế nào hắn đều phải đoạt được hạng ba của Lôi Đình chiến.

Ngao Tuyết suy nghĩ một chút, thanh âm đột nhiên lạnh lùng, nói:

"Ngươi là gì của ta, dựa vào cái gì quản ta? Ngươi thật có ý tứ, tiểu tử thôi, bây giờ ta nói một lần nữa cho ngươi biết, chuyện lần này không cho ngươi nói cho bất cứ kẻ nào, bằng không ta sẽ giết ngươi."

"Tiểu tử thôi!"

Trước khi đi Ngao Tuyết còn không quên mắng một câu tiểu tử thôi, làm Long Ngao ngây ngốc sững sờ ở tại chỗ, không biết Ngao Tuyết rốt cuộc làm sao, dường như mỗi lúc một khác, rốt cuộc lúc nào mới là bộ mặt thật của Ngao Tuyết.

"Lòng của nữ nhân thật như kim dưới đáy biển."

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Long Ngao cũng không đuổi theo Ngao Tuyết, bởi vì hắn biết, hắn hiện tại còn chưa có tư cách đàm luận nữ tình trường, việc đầu tiên cần phải làm là thể hiện khả năng ở Lôi Đình chiến, tranh thủ thu được càng nhiều hồn lệnh, dựa theo ý tứ của Lưu Phong và Hách Siêu, chỉ cần mình có thể ở Lôi Đình chiến thu được danh hiệu, đến lúc đó cho dù là hoàng thất Lôi Đình cũng sẽ không đối phó hắn, quan trọng hơn là sẽ không đối phó Long gia phía sau.

(*) Lớn cũng vậy, nhỏ cũng như vậy: Ý Ngao Tuyết trách móc “thầy trò” Long Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Ra lệnh giết chết không được nhìn

Nhất đầu tóc bạc, một thân hắc y, trên mặt cương nghị của trần ngập tang thương.

Long Ngao rời khỏi sơn động, chạy như bay trong rừng rậm Lôi Đình, phàm là nhìn thấy mục tiêu, sẽ không thủ hạ lưu tình, trực tiếp xuất thủ giết sạch, đoạt kỳ hồn lệnh.

Bánh.

Ngay khi Long Ngao chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên cảm nhận được phía trước truyền đến tiếng vang kinh thiên động địa, tò mò, lập tức chạy như bay.

Cuồng Ngao bị ba người bao vây tấn công, đã có vết thương mới, sắc mặt tái nhợt, thân thể càng lão đảo muốn ngã, không chừng lúc nào sẽ rồi ngã xuống.

"Cuồng Ngao, ta lai trợ ngươi."

Đối với Cuồng Ngao, Long Ngao thật tình coi thành bằng hữu, thấy bằng hữu gặp nạn, làm sao có thể không xuất thủ cứu giúp.

Người chưa tới, đao kinh khủng đã tới trước, ba người bị Long Ngao dồn ép chém đến, cũng không tiếp tục công kích, mà là lựa chọn ngừng lại.

"Long huynh đệ, đa tạ."

Cố nén thân thể lão đảo muốn ngã, Cuồng Ngao cứng rắn gắng gượng, không ngã xuống.

Thấy Cuồng Ngao như vậy, sắc mặt của Long Ngao quả thực âm trầm tới cực điểm, nhìn ba người trước mặt, hỏi: "Ba người các ngươi là ai, cũng dám dấn thân bằng hữu của ta."

"Còn ngươi là cái thá gì?"

Diễn hoa võ giả?

Cảm nhận được niên thiếu là diễn hoa võ giả, ba người đều có chút kinh ngạc, bất quá Diệp Băng ba người cũng không có đưa hắn để vào mắt, lạnh lùng nói: "Lôi Đình hộ quốc đường Diệp Băng, Bạo Phong, Đồ Kiến Hạo."

Lôi Đình hộ quốc đường?

Nghe được thân phận của ba người, Long Ngạo cũng có chút kinh ngạc, dù sao hắn và Lôi Đình hoàng thất tam hoàng tử, ồn ào rất là bất hảo.

"Tiểu tử, ngươi là người nào?"

"Xích Họa Trần Long Ngạo."

Xích Họa trần Long Ngạo? Nghe được Long Ngạo tự giới thiệu, ba người trên mặt của đều có vẻ quái dị, trong ba người Diệp Băng, đột nhiên cười lạnh nói: "Nguyên lai ngươi chính là Long Ngạo, chúng ta thật đúng là chẳng tốn chút công phu, tiểu tử, chính ngươi tự sát, hay là ta giúp ngươi?"

"Ba người các ngươi có đúng hay không đầu óc nước vào?" Long Ngạo đã đoán được, ba người gần như có quan hệ với tam hoàng tử, xem ra Triệu Hạo căn bản sẽ không buông tha cho mình, phiền phức đã tới.

"Long Ngạo, đắc tội Tam hoàng tử, ngươi thực sự nghĩ đến ngươi có thể sống sót rời khỏi rừng rậm Lôi Đình sao?"

"Hừ hừ, Long Ngạo, đừng nói ta không có khuyên ngươi, tam hoàng tử không chỉ có ở Lôi Đình hộ quốc đường ra lệnh giết chết ngươi, cho dù là ba mươi hai vương quốc sở hữu hộ quốc đường, toàn bộ đều có lệnh giết ngươi, ngươi cho là ngươi có thể né tránh sao?"

Lệnh truy sát?

Long Ngạo không có một tia hoài nghi, dù sao Triệu Hạo thân là Lôi Đình đế quốc tam hoàng tử, thân phận và địa vị như thế nào.

Ba mươi hai vương quốc, đều là nước phụ thuộc Lôi Đình đế quốc, thử hỏi, Triệu Hạo đối với mình phát lệnh truy sát, thành viên hộ quốc đường của ba mươi hai vương quốc, sẽ cự tuyệt sao?

Chỉ riêng Triệu Hạo, tin tưởng không ai sẽ đi điều hắn, nhưng vấn đề là, Triệu Hạo lấy danh nghĩa Lôi Đình đế quốc ra lệnh truy sát, vậy coi như ba mươi hai vương quốc không muốn, cũng tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện này trêu chọc Lôi Đình đế quốc.

Ba mươi hai vương quốc, thêm một Lôi Đình đế quốc, tổng số người đã đạt đến hơn ba trăm người, cho dù có hơn ba trăm danh Tiên Thiên võ giả, Triệu Hạo thật đúng là có thể tìm thấy mình, như vậy lệnh truy sát, người bình thường thật đúng là không chịu nổi.

Nhưng Long Ngạo sẽ sợ sao?

Hừ lạnh một tiếng, Long Ngạo thờ ơ như không nói: "Ta mặc kệ cái gì lệnh truy sát, ta chỉ biết là, các ngươi đánh bị thương bằng hữu của ta, các ngươi đều phải chết."

Không thể không nói, sức mạnh Cuồng Ngạo xác thực rất cường đại, xâm nhập Lôi Đình rừng rậm chỉ năm ngày, từ Điện phong phá bỏ cảnh giới, thậm chí có thể lấy một địch ba, kiên trì thời gian dài như vậy, việc này cũng đã nói rõ thực lực của Cuồng Ngạo.

"Ha ha ha, chi bằng ngươi?" Nghe được Long Ngạo nói, thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, ba người đều điên cuồng cười nhạo, vừa lúc đó, ba người đồng thời xuất thủ, ba người đều là diễn biến võ giả, đồng thời còn mang theo Lôi Đình hộ quốc đường hộ quốc sư.

Ba người bình thường đều cao cao tại thượng, căn bản không có đem Long Ngạo để vào mắt.

Chính là bởi vì ba người cao ngạo, trực tiếp ảnh hưởng thời gian chiến đấu, Long Ngạo để tốc chiến tốc thắng,

Vừa xuất thủ, liền trực tiếp sử xuất trấn hồn ấn, bắt lấy huyết âm cuồng đao trong tay, đã hung hăng chém tới, Hoàng Tuyền Cửu liên kích và băng phong phê tâm trong nháy mắt trùng trùng điệp điệp, đao hung hăng chém xuống.

Diễn biến đỉnh cảnh giới, trấn hồn ấn uy lực lần nữa tăng lên, không một tiếng động xâm nhập trong cơ thể ba người, còn không đợi đám ba người phản ứng kịp, trấn hồn ấn đã bắt đầu ăn mòn linh hồn của ba người.

Trong lòng kinh hãi, ba người ánh mắt khiếp sợ lập tức bắt đầu vận chuyển sức lực chống đối cỗ thần bí lực quỷ dị, nhưng chính là bởi vì như vậy, một đao kinh khủng đánh xuống, ba người thậm chí ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có, trực tiếp bị một đao chém giết.

Một đao chém giết ba gã diễn hoa võ giả?

Hung hăng nuốt nước miếng một cái, Cuồng Ngạo gương mặt khiếp sợ, hắn vạn lần không ngờ, Long Ngạo thực lực cường đại như vậy, cư nhiên có thể một đao chém giết ba vị diễn hoa võ giả.

Đây là khái niệm gì?

Cuồng Ngạo ngực rất biết rõ, dựa theo Long Ngạo thực lực bây giờ dung hợp cảnh giới dưới võ giả, hầu như cũng chưa từng gặp được địch thủ, như vậy tới nay, chẳng phải là thuyết, Long Ngạo chính là người đầu tiên dung hợp võ giả?

"Long huy nhậ, ngươi quá cường đại."

Long Ngạo chỉ là cười cười, từ trên thân ba người đặt được thập mai hồn lệnh, ngoại trừ hồn lệnh của ba người đó, tin tưởng còn dư lại bảy tám hồn lệnh, chắc là ba người đó chém giết những võ giả khác lấy được hồn lệnh.

"Long huynh đệ, vừa ba người bọn họ nói cũng không sai, ta cũng đã nhận được tin tức, Lôi Đình đế quốc tam hoàng tử Triệu Hạo, đối với người phát lệnh truy sát, không chỉ có ở Lôi Đình đế quốc, cho dù là ba mươi hai vương quốc khác, tất cả các võ giả đều sẽ giết người, có người nói, chỉ cần có được cái đầu của người, Triệu Hạo sẽ trọng thưởng."

Cười cười, Long Ngạo trực tiếp không nhìn giết chết lệnh.

"Cuồng Ngạo, việc này ta đã biết, mặc kệ Triệu Hạo có hay không hạ lệnh truy sát, đối với ta mà nói, đều chỉ là một việc, đó chính là bất kể là ai trêu chọc ta, đều phải trả giá thật lớn, bao gồm tam hoàng tử Triệu Hạo."

Đối với khí phách và tính cách của Long huynh đệ, còn có mạnh mẽ, Cuồng Ngạo hiểu rõ, chính là bởi vì như vậy, cũng không nói thêm gì.

Suy nghĩ một chút, Cuồng Ngạo nói rằng: "Long huynh đệ, ta đây cũng tham gia Lôi Đình chiến, ta chỉ biết, nhất định khả dĩ gặp phải người."

"Chúng ta hữu duyên."

"Đúng, chúng ta hữu duyên, Long huynh đệ, nếu chúng ta gặp nhau, không bằng cùng nhau tham gia Lôi Đình chiến, thế nào?"

Khoát khoát tay, Long Ngạo đương nhiên sẽ không đồng ý, đây cũng không phải nói, hẳn không muốn và Cuồng Vọng cùng nhau tham gia Lôi Đình chiến, dù sao Cuồng Vọng và Hách Siêu ở trong lòng hẳn địa vị cũng không giống nhau, Long Ngạo không đồng ý nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là Triệu Hạo đối với mình ra lệnh truy sát.

Nếu như Cuồng Ngạo thật cùng hẳn cùng nhau tham gia Lôi Đình chiến, thử hỏi, Cuồng Ngạo chẳng phải là lúc nào cũng có khả năng bị giết?

Làm bằng hữu, hẳn kiên quyết sẽ không làm như thế, đây là bằng hữu.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Liệt diễm hỏa hải

Vì sự an nguy của Cuồng Ngạo, Long Ngạo trực tiếp từ chối.

"Long huynh đệ, chẳng lẽ người không xem ta là bằng hữu?"

Long Ngạo lắc đầu, cũng không nói lời thật lòng lúc này, mà nói:

"Cuồng Ngạo, ta muốn hành động một mình, cho nên thật xin lỗi."

Không tiếp tục ở lại, cho dù nói thế nào thì Triệu Hạo đã hạ sát lệnh với mình, Lôi Đình đế quốc cùng ba mươi hai vương quốc có xấp xỉ gần ba trăm tên võ giả Tiên Thiên đều sẽ đuổi giết mình, thử hỏi, một khi Cuồng Ngạo đi với mình chẳng phải sẽ bị tai bay vạ gió?

Nhìn thấy Long Ngạo đã biến mất, Cuồng ngạo lẩm bẩm:

"Bằng hữu như vậy ta nhất định phải kết giao."

Sau khi Long Ngạo rời khỏi không lâu liền gặp phải người quen cũ, chính là mấy người Tinh Vân Hộ quốc đường: La Thành, Mao Phong, Đồng Bác, Hách Hà Quân, Diệp Vinh, Lâm Y Y, Vương Hi.

Thật là oan gia ngõ hẹp.

"Long Ngạo?"

"Cút ngay."

Mặc kệ bảy người, Long Ngạo đã rời khỏi Hộ quốc đường nên căn bản không muốn cùng bảy người có bất kỳ mối quan hệ gì nữa, nếu không phải là vì Âu Dương Phi, không chỉ có Vu Vĩ, cho dù bảy người bọn họ hẳn cũng không dễ dàng từ bỏ.

La Thành lạnh lùng hừ một tiếng, cực kỳ khó chịu nói:

"Long Ngạo, Lôi Đình đế quốc đã phát ra sát lệnh đối với người, nếu có thể giết chết người chúng ta sẽ nhận được rất nhiều thứ."

"Từ khi nào Tinh Vân Hộ quốc đường lại trở thành chó săn của Lôi Đình đế quốc vậy?"

"Ha ha, Long Ngạo, hoàng thất Tinh Vân chúng ta vốn là vương quốc phụ thuộc Lôi Đình đế quốc, đương nhiên Lôi Đình đế quốc phát ra sát lệnh, chúng ta liền phải chấp hành, người cho là thế nào?"

Long Ngạo xem như đã hiểu, bảy người La Thành vốn là tới để giết mình, căn bản không cần phải đoán nhiều. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phần thưởng của sát lệnh do Tam hoàng tử Triệu Hạo phát ra cũng sẽ tương đối khả quan.

"Bớt nhiều lời đi, muốn đánh thì đánh."

"Long Ngạo, không thể không thừa nhận ngươi cũng được tính là nhân vật có tiếng tăm, nhưng lại không biết thời thế, cho nên ngươi nhất định phải chết."

La Thành phát tay, ngay sau đó toàn bộ sáu người cùng nhau tiến lên, uy lực do sáu vị võ giả Diễn Hóa liên thủ không thể coi thường, cho dù tu vi của Long Ngạo đã đột phá cảnh giới Diễn Hóa đỉnh phong, nhưng muốn trong thời gian ngắn giết chết sáu người cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Huống hồ còn có một vị cao thủ Dung Hợp, một khi bị ngăn chặn kết quả sẽ rất phiền phức.

Ngay sau đó, toàn bộ hai bên liền xông ra ngoài. Trong nháy mắt hai bên đã đại chiến, người tới ta đi, ba chiêu qua đi, Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo đã hung hăng chém xuống.

Tu vi Long Ngạo đã đột phá cảnh giới Diễn Hóa đỉnh phong, thực lực đã sớm mạnh hơn xưa.

Nhưng cho dù nói thế nào, sáu người vẫn là võ giả Diễn Hóa. Cùng lúc sử dụng Trấn Hồn ấn, Long Ngạo cầm Huyết âm Cuồng đao trong tay liền đánh ra thức thứ ba trong Huyết Âm bát thức, Liệt Diễm Hỏa Hải.

Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hỏa Hải.

Từ khi Tu vi của Long Ngạo đột phá cảnh giới Diễn Hóa, hắn đã vụng trộm tu luyện thức thứ ba của Huyết Âm bát thức, Liệt Diễm Hỏa Hải. Hiện tại vừa hay phát huy được tác dụng.

Liệt Diễm Hỏa Hải, đồng thời đánh ra đao mang kinh thiên, trong nháy mắt hóa thành vô số tia máu cuộn cuộn chồng lên nhau như biển máu. Sáu người đang toàn lực ngăn cản sự ăn mòn linh hồn của Trấn Hồn ấn, căn bản không nghĩ đến Long Ngạo sẽ dùng một chiêu mạnh như vậy.

Liệt Diễm Hỏa Hải như biển máu vô tận..

Liệt Diễm Hỏa Hải ừn ừn kéo tới, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ sáu người ở bên trong. Ngay sau đó, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, sáu người đã ngã xuống.

Đương nhiên Long Ngạo sẽ không mềm lòng, đứng trước thân thể của sáu người lấy đi toàn bộ sáu cái Hồn lệnh, đồng thời đem linh hồn của sáu người thu vào trong không gian của Long Ấn.

Cho dù nói thế nào sáu người vẫn là võ giả Diễn Hóa, một khi linh hồn bị Huyết Trì luyện hóa thì có thể luyện chế thành Hồn Nô mạnh mẽ, đến lúc đó mình sẽ có thêm trợ thủ, về phần Hồn nô Nhất Tuyền Thiên luyện chế trước đó đã bị để vào Huyết Trì luyện chế lại lần nữa.

"Long Ngạo, ta muốn chém ngươi thành trăm ngàn mảnh."

Nhìn thấy đối phương chỉ dùng một chiêu đã có thể giết chết sáu người, La Thành kinh ngạc, kết quả này là sao?

Long Ngạo căn bản không lựa chọn cùng hắn cứng đối cứng. Sau khi thuận lợi giết chết sáu người, hắn lập tức quay người nhanh chóng rời đi, vì căn cứ không cho La Thành đuổi tới, hắn liền trở tay chém ra một đao, Liệt Diễm Hỏa Hải, hỏa diễm vô tận thuận thế mà ra.

La Thành nhìn thấy đối phương đánh ra đao mang lợi hại thì không dám cứng đối cứng, hắn liền lui về sau để tránh né, phát hiện đối phương đã biến mất không còn tung tích.

Bên trong rừng rậm Lôi Đình.

Một chỗ yên tĩnh trước cự thạch, Long Ngạo ra lệnh cho Long Phúc lấy tốc độ nhanh nhất đem linh hồn sáu người luyện chế thành Hồn nô. Một khi luyện chế thành công, bên cạnh mình sẽ có thêm sáu tên hộ vệ.

Lấy ra Hồn lệnh mà mình đoạt được, Long Ngạo đếm đại khái được tổng cộng bốn mươi chín miếng. Dựa theo hơn bốn trăm người để tính, bản thân đoạt được xấp xỉ một phần tám Hồn lệnh. Hắn tin chắc sau năm ngày, lúc Lôi Đình chiến kết thúc hắn nhất định có thể tiến vào ba vị trí dẫn đầu.

Long Ngạo không tiếp tục đoạt lấy Hồn lệnh, hắn ngồi khoanh chân tại chỗ bắt đầu tu luyện. Tu vi của Long Ngạo đã đột phá Diễn Hóa đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa thì có thể đột phá cảnh giới Dung Hợp, nhưng một bước ngắn này lại cực kỳ khó khăn.

Cứ như vậy, Long Ngạo vừa tu luyện vừa chờ đợi Long Phúc luyện chế Hồn nô. Trong nháy mắt bốn ngày đã trôi qua, Lôi Đình chiến cũng chỉ còn lại ngày cuối cùng, nói cách khác, vào giữa trưa ngày mai Lôi Đình chiến sẽ chính thức kết thúc.

Sau bốn ngày tu luyện, tu vi của Long Ngạo vẫn không có chút tiến bộ, xem ra Hoang Vu Thánh Thể của bản thân vẫn phải cần dùng tới nguồn năng lượng khổng lồ. Nếu không, muốn có đột phá thì sẽ vô cùng khó khăn.

Chỗ tốt duy nhất của Hoang Vu Thánh Thể là khi đột phá cảnh giới thực lực sẽ mạnh hơn rất nhiều so với võ giả cùng cấp, đây là nguyên nhân làm cho Long Ngạo có thể dựa vào thực lực của bản thân để vượt cấp giết địch.

Long Ngạo đứng lên, hung hăng duỗi cái lưng đầy mệt mỏi.

"La Thành, ta sẽ cho ngươi một cái ngạc nhiên."

Long Ngạo nhếch miệng lạnh lùng cười một tiếng, thân thể đã vọt ra ngoài. Giờ phút này, Lôi Đình chiến đã đến giai đoạn kịch liệt nhất. Hơn bốn trăm người chỉ còn hơn bốn mươi người còn sống sót, tổn thất vô cùng nặng nề. Trong trận chiến này cho dù là ai còn sống sót thì chiến thắng cuối cùng cũng chỉ thuộc về một nhà, chính là Lôi Đình đế quốc.

Lôi Đình đế quốc tổ chức Lôi Đình chiến chính là muốn không ngừng làm suy yếu thành viên Hộ quốc đường của ba mươi hai vương quốc. Ba mươi hai vương quốc biết rất âm mưu quỷ kế của Lôi Đình đế quốc nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Còn lại hơn bốn mươi người đều muốn tiến vào mười thứ hạng đầu, nhất là ba vị trí đầu tiên, cho nên ngày cuối cùng là thời điểm chiến đấu kịch liệt nhất.

Cho dù nói thế nào, những người có thể sống sót tới bây giờ đều là những võ giả Thiên Tiên có thực lực mạnh mẽ. Trên mỗi người đều có ít nhất mười tám Hồn lệnh, chỉ cần có thể giết chết một người liền đoạt được hơn mười cái Hồn lệnh.

Chuyện tốt như vậy vì sao lại không làm, cho nên thời gian một ngày cuối cùng này tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Bại tướng dưới tay mà thôi

Trước đó, lúc Long Ngạo rời đi đã hạ ký hiệu lên người của La Thành, cho nên muốn tìm La Thành dường như là một chuyện rất dễ dàng.

Vốn dĩ Tinh Vân Hộ quốc đường có mười thành viên, ngoại trừ Long Ngạo và Hách Siêu ra thì còn lại tám người, hiện tại chỉ La Thành còn sống, nếu như vương quốc Tinh Vân biết được việc này, nghĩ cũng biết kết quả sẽ thế nào.

Vì vậy Long Ngạo mới chuẩn bị trăm thảo trừ căn, đem việc này hoàn toàn che giấu đi.

Cho dù nói thế nào thì Long Ngạo cũng muốn xem Âu Dương Phi như là bằng hữu, cho nên không phải vì tình thế bắt buộc thì hắn cũng không muốn cùng vương quốc Tinh Vân hoàn toàn trở mặt.

Giờ phút này, La Thành cũng coi như là có vui có buồn, vui chính là tham gia Lôi Đình chiến lần này đoạt được tổng cộng hai mươi ba cái Hồn lệnh, buồn là toàn bộ thân tín của hắn đã bị Long Ngạo giết chết.

"La Thành, từ khi chia tay đến giờ ngươi vẫn khỏe chứ."

Nhìn thấy Long Ngạo đột nhiên xuất hiện, La Thành ngẩn người, sau đó âm trầm cười nói:

"Long Ngạo, ngươi thật đúng là không biết sống chết, xem ra ngươi đúng là vô cùng cuồng vọng."

Long Ngạo cũng lạnh lùng cười một tiếng rồi nhìn xung quanh, đột nhiên hắn cười nói:

"Nơi này đúng là một địa phương tốt, nếu như mai táng ngươi chỗ này hẳn là không làm ngươi thất vọng."

"Ha ha..."

La Thành nghe được lời Long Ngạo, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, đột nhiên vẻ mặt hắn chuyển sang lạnh lẽo, âm lãnh nói:

"Long Ngạo, là do ngươi muốn chết, không nên trách người khác."

La Thành bước một bước, thân thể đã vọt ra ngoài xa, người chưa tới khí thế kinh khủng đã hung hăng áp chế.

Thân là võ giả Dung Hợp, thực lực của La Thành tất nhiên sẽ rất mạnh, nhất là toàn lực ra tay thì linh lực kinh khủng hóa thành kiếm mang, hung dữ đánh xuống.

Chỉ là ngay lúc này, bên cạnh Long Ngạo đột nhiên xuất hiện sáu thân ảnh hư ảo, chính là Hồn nô vừa được luyện chế từ linh hồn của Mao Phong, Đồng Bắc, Hách Hà Quân, Diệp Vinh, Lâm Y Y, Vương Hi.

La Thành đang toàn lực ra tay, đột nhiên nhìn thấy sáu đạo thân ảnh hư ảo xuất hiện liền cứng rắn ngừng lại.

Trên mặt La Thành tràn ngập vẻ khiếp sợ, dường như không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn cố gắng nuốt nước miếng một cái, giống như đang nhìn thấy quỷ.

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng.” - La Thành nhỏ giọng thì thào, hai mắt tròn ngược, bởi vì hắn không thể ngờ được rằng sáu người đã chết bây giờ có thể sống lại.

Chẳng lẽ sáu người này phản bội mình?

“Sáu người các ngươi còn không mau tới đây, chẳng lẽ muốn tạo phản hay sao?”

Sáu người không chút phản ứng, gương mặt hiền lành, La Thành nhìn thấy loại tình huống như vậy thì càng thêm khiếp sợ, không biết sáu người đã xảy ra chuyện gì.

“La Thành, có phải ngươi rất ngạc nhiên hay không?”

“Long Ngạo, ngươi đã sử dụng quỷ kế gì?”

Căn bản không cho La Thành có cơ hội mở miệng, Long Ngạo trực tiếp ra lệnh, sáu Hồn nô cùng nhau tiến lên, uy lực do sáu tên võ giả Diễm Hóa liên thủ có thể tưởng tượng được.

Hướng hồ, Long Phúc dùng Huyết Trì để luyện chế ra Hồn nô, thực lực so với bản tôn thì mạnh mẽ hơn nhiều.

Mặc dù trong lòng La Thành chấn động vô cùng, nhưng vẫn không chút nhượng tay, lấy một địch sáu, La Thành đã cùng sáu Hồn nô đại chiến, người tới ta đi, trong nháy mắt đã đánh được mười hiệp bất phân thắng bại.

Long Ngạo cũng không rảnh rỗi, trực tiếp gia nhập vào trong trận chiến.

Long Ngạo cầm Huyết âm Cuồng đao trong tay, một đao nối tiếp một đao, liên tục không ngừng, trong nháy mắt đã đánh ra ba thức đầu trong Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hỏa Hải.

Uy lực của thức thứ ba Liệt Diễm Hỏa Hải rất mạnh mẽ, sau khi ba thức đầu Huyết Âm bát thức chồng lên nhau, uy lực không phải đơn giản là một cộng một bằng hai như vậy.

Cho tới giờ phút này, Long Ngạo vẫn không biết Long Phúc luyện chế ra Hồn nô như thế nào, bởi vì từ đầu tới cuối, Long Phúc không nói cho hắn biết chuyện liên quan tới Hồn nô.

Hiểu biết của Long Ngạo về Hồn nô rất có hạn, điểm thứ nhất là so với bản tôn thì Hồn nô mạnh mẽ hơn nhiều, điểm thứ hai chính là mỗi cái Hồn nô đều là bất tử chi thân(*), cho dù đánh thế nào cũng không chết.

Bởi vậy, mặc dù thực lực sáu cái Hồn nô mặc dù không bằng La Thành, nhưng dựa vào bất tử chi thân thì giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

La Thành càng đánh càng thấy sợ hãi, hắn phát hiện sáu người dường như đánh hoài không chết, đã bắt đầu sinh ý thoái lui, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, mặc dù thực lực của mình mạnh hơn sáu người, nhưng đối phương lại có bất tử chi thân, nếu cứ đánh như vậy thử hỏi mình có thể chiếm được tiện nghi sao?

La Thành muốn đi, Long Ngạo có thể đồng ý sao?

Có sáu cái Hồn nô trợ giúp, Long Ngạo xuất thủ không chút nhượng tay, ngay lúc La Thành đang tập trung đối phó sáu cái Hồn nô, Long Ngạo không một tiếng động sử dụng Trấn Hồn ấn.

Trấn Hồn ấn bách phát bách trúng, chưa từng thất bại.

Lần này cũng không ngoại lệ, Trấn Hồn ấn lặng lẽ xâm nhập vào cơ thể La Thành, bắt đầu ăn mòn linh hồn hắn.

Nếu ở tình huống bình thường, La Thành khẳng định có thể xua đuổi được luồng công lực ăn mòn linh hồn này, nhưng tình huống hiện tại hoàn toàn khác biệt, Long Ngạo căn bản không cho La Thành bất kỳ cơ hội nào, chiêu sau càng mạnh hơn chiêu trước, từng chiêu hung ác.

Trong cơ thể La Thành bị Trấn Hồn ấn ăn mòn linh hồn, bên ngoài bị sáu cái Hồn nô gắt gao cuốn lấy, Long Ngạo nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở, Huyết âm Cuồng đao trong tay mạnh bạo đánh xuống.

Lấy góc độ khó tin đánh ra Huyết âm Cuồng đao, không chút nghiêng lệch, một đao đánh vào bên hông, chặt đứt La Thành.

“Điều đó không có khả năng, không có khả năng.”

Thẳng tới một khắc trước khi chết, La Thành cũng không nghĩ ra tại sao sáu người đã chết vậy mà sống sờ sờ đứng trước mặt mình, lại còn trợ giúp Long Ngạo giết mình.

Cái thế giới này chính là như vậy, sẽ không cho người có cơ hội hối hận.

Long Ngạo đi tới trước mặt La Thành, giọng nói đầy lạnh lùng:

“Tất cả đều là do người tự tìm lấy, không thể trách người khác.”

Nhìn thấy La Thành tất thõ, Long Ngạo lấy tất cả Hồn lệnh từ trong ngực hất, quay đầu nhìn trên người sáu cái Hồn nô một chút, dường như có chút không thể tin.

Hồn nô Diễn Hóa so với Hồn nô Nhất Tuyến Thiên thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, lại thêm bất tử chi thân, sáu cái Hồn nô quá mạnh mẽ, dựa theo thực lực của mình, có sáu cái Hồn nô trợ giúp nên thậm chí có thể giết chết La Thành.

“Ba ba...”

Lúc này phía trước xuất hiện một thanh niên, sắc mặt lạnh lùng, trên người tỏa ra đầy sát khí, hất nhìn Long Ngạo, lạnh lùng cười nói:

“Long Ngạo, sự phát triển của người thực sự đã làm cho ta phải kinh ngạc, Diễn Hóa đỉnh phong, thậm chí có thể giết chết võ giả Dung Hợp, tốt lắm, tốt lắm.”

Thanh niên vừa mới xuất hiện không phải ai xa lạ, chính là Long Minh, thành công trở thành đồng bạn của Hóa Long, hơn nữa lại đạt được cơ duyên nên tu vi được nâng cao một bậc, trực tiếp từ cảnh giới Diễn Hóa đạt đến cảnh giới Dung Hợp. Vì vậy Long Minh nhìn thấy Long Ngạo giết chết La Thành nhưng vẫn nghênh ngang đi tới.

“Long Minh.”

Long Ngạo cũng hơi kinh ngạc, không ngờ rằng bản thân có thể gặp được Long Minh ở nơi này, hất lạnh lùng cười một tiếng, nói:

“Chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi.”

(*) Bất Tử chi thân: Thân thể bất tử, không thể chết.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Long cường hơn kích

Bại tướng dưới tay mà thôi?

“Ha ha...”

Nghe được những lời này, Long Minh giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, trên mặt hất đầy vẻ khinh bỉ và xem thường.

“Long Ngạo, người biết vì sao lần này ta tiến vào rừng rậm Lôi Đình hay không?”

“Vì giết ta?”

“Không sai, Long Ngạo, người thật sự rất thông minh, nhưng thông minh của người ngày hôm nay sẽ dừng ở đây.”

“Chỉ bằng người?”

Long Ngạo cũng hơi kinh ngạc, bởi vì hất rõ ràng cảm nhận được giờ phút này Long Minh đã không còn là võ giả Nhất Tuyến Thiên như lúc trước, mà là võ giả Dung Hợp.

Cùng là võ giả Dung Hợp nhưng thực lực lại không giống nhau.

Lúc trước cùng tiến vào Long cốc, Long Minh chiếm được một cái trứng Hóa Long, Long Ngạo biết nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trứng rồng mà

Long Minh lấy được cũng đã nở ra, hơn nữa đã trưởng thành, nếu không, vừa mới thấy mình giết chết một vị võ giả Dung Hợp mà hắn vẫn tiến tới, chẳng lẽ Long Minh là kẻ ngu?

Trong Long tộc, đẳng cấp của Hòa Long cũng coi như rất cao.

Vì vậy Long Ngạo cũng có chút ngưng trọng, chỉ là sự tình đã đến nước này, mặc kệ có chuyện gì xảy ra đều phải đánh với Long Minh một trận.

“Long Ngạo, chẳng lẽ ngươi sợ?”

“Sợ con em ngươi, muốn đánh thì đánh, không đánh thì rút đi.”

Không thể không thừa nhận, Long Ngạo rất kiêu ngạo khí phách. Nghe đến lời này, hai mắt Long Minh từng bước lạnh đi. Ngay sau đó, một cỗ khí tức hỏa diễm kinh khủng tản đi xung quanh, một hỏa diễm Cự Long dài hơn ba mét đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy Hòa Long bên người Long Minh, Long Ngạo cũng không có chút e ngại.

Kỳ thật trong lòng Long Ngạo hiểu rõ, sở dĩ Long Minh dám triệu hồi ra Hòa Long chẳng qua là do nơi này yên tĩnh. Nếu không, cho dù Long Minh có thêm mười ngàn lá gan hắn cũng tuyệt đối không dám gọi Hòa Long ra.

Cần phải biết rằng, hắn và Long Minh đã giấu diếm gia tộc Long thị để tiến vào Long cốc, một khi bị gia tộc Long thị biết được, hai người bọn họ liền bị tử tội, nhất định sẽ bị gia tộc Long thị đuổi giết.

Vì vậy, cho dù là Long Minh hay hắn cũng không thể tùy tiện triệu hồi ra Cự Long của mình, một khi việc này bị gia tộc Long thị biết được, hậu quả khó mà lường được.

Miệng Long Minh nhếch lên một tia cười lạnh lùng, hỏi:

“Long Ngạo, tiểu xà của ngươi đâu?”

Long Minh tỏ vẻ bưng bình đại ngộ(*), nói:

“Ta suýt nữa quên mất, tiểu xà của ngươi thực sự quá khó coi, đừng bảo là ngươi, tin rằng cho dù là ai cũng đều chọn từ bỏ, ha ha... Long Ngạo, ta sẽ không khinh bỉ ngươi.”

“Ngu ngốc.”

“Long Ngạo, ta hôm nay sẽ để ngươi biết cái gì gọi là khác biệt.”

Nói xong, Hòa Long của Long Minh cũng đi ra, không tiếp tục nói nhảm, một người một rồng liên thủ, uy lực long trời lở đất, nhất là Hòa Long, không biết thực lực thế nào, chỉ riêng khí thế đã làm cho Long Ngạo cảm thấy khó chịu.

Long Ngạo giật nảy mình, đây là lần đầu hắn đánh một trận với Cự Long nên cực kỳ kích động, chiến ý bùng nổ cuộn cuộn. Trong nháy mắt, Huyết âm Cuồng đao trong tay đã đánh ra ba thức đầu trong Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hỏa Hải.

Vừa mới va chạm, vẻ mặt Long Ngạo lần nữa thay đổi lớn, mặc dù biết Long Minh lấy được Hòa Long thực lực rất mạnh mẽ, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp sự dũng mãnh của Hòa Long, Hòa Long cánh giới Dung Hợp đỉnh phong, lại thêm Long Minh cánh giới Dung Hợp, cũng không phải đơn giản là một cộng một bằng hai.

Long Ngạo giật nảy mình, giờ phút này hắn mới phát hiện mình sử dụng Trấn Hồn ấn nhưng không có cách nào ăn mòn Hòa Long và linh hồn của Long Minh, không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể triệu hồi ra sáu Hồn nô.

Mặc kệ Long Minh và Hòa Long liên thủ dũng mãnh ra sao, sáu Hồn nô vẫn là bắt từ chi thân, chỉ với điểm này cũng đủ để ngăn chặn một người một rồng liên thủ.

Chẳng lẽ phải dùng tới Cửu Châm Phong Thần?

Trong lòng Long Ngạo hiểu rõ, lần trước sử dụng Cửu Châm Phong Thần để đối phó Lưu Vân Tông không bị lực cản trả ăn mòn, nguyên nhân chính là bởi vì Vũ Âm đột nhiên xảy ra chuyện, khiến cho tâm cảnh của hắn xảy ra sự thay đổi mới miễn cưỡng ngăn cản cản trả, đồng thời tu vi cũng có chút đột phá.

Nhưng không phải lần nào cũng may mắn như vậy, nếu lần này không thể ngăn cản được lực cản trả của Cửu Châm Phong Thần, thì không chỉ không có cách nào đối phó Long Minh và Hòa Long, nói không chừng còn có thể họa vô đơn chí(*).

Long Ngạo hoàn toàn tin tưởng, một khi bản thân sử dụng Cửu Châm Phong Thần, thực lực sẽ tăng vọt, đến lúc đó có thể dư sức đối phó Hòa Long và Long Minh. Tính toán thiệt hơn trong đó, cuối cùng Long Ngạo vẫn lựa chọn từ bỏ sử dụng Cửu Châm Phong Thần.

Cứ như vậy, dưới tình huống không sử dụng Cửu Châm Phong Thần, Long Ngạo buộc phải lui lại từng bước, Huyết âm Cuồng đao trong tay căn bản

không có cách đánh tan hòa diễm trảo khí của Hỏa Long, thậm chí ngay cả Trấn Hồn ấn cũng không thể ăn mòn vào trong.

Phải biết rằng, Trấn Hồn ấn là đòn sát thủ lợi hại của mình, nhưng hiện tại thì thế nào?

Đòn sát thủ đều vô dụng, Long Ngạo có hai đòn sát thủ lớn nhất, cái thứ nhất là Trấn Hồn ấn, cái thứ hai chính là Huyết Âm bát thức.

Hai đòn sát thủ đều không dùng được, trong phút chốc Long Ngạo cũng không có cách nào, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Long Minh cũng không toàn lực ra tay, dường như muốn làm nhục đối phương, trên người Hỏa Long to lớn không ngừng phóng ra hỏa diễm, phô thiên cái địa(*), hung bạo áp chế tới, chỉ dựa vào điểm này Long Minh đã đứng ở thế bất bại.

Cứ như vậy, Long Minh và Hỏa Long từng bước ép sát, Long Ngạo từng bước lui lại.

“Long Ngạo, không phải vừa rồi ngươi rất kiêu ngạo sao? Hiện tại thế nào? Sợ hãi rồi sao?”

“Ha ha, Long Ngạo, hôm nay nhất định ta phải đưa giờn ngươi tới chết.”

Lần trước bị Long Ngạo đánh bại, Long Minh vẫn luôn không phục, hắn muốn tìm một cơ hội lấy lại thể diện, hiện tại vất vả lắm mới tìm được cơ hội, thử hỏi Long Minh làm sao có thể dễ dàng buông tha.

“Rác rưởi.”

“Ta là rác rưởi? Ngay cả rác rưởi ngươi cũng đánh không lại, xem ra ngay cả rác rưởi ngươi cũng không bằng.”

Về mặt Long Minh lạnh lẽo, dường như không muốn tiếp tục trì hoãn. Bởi vì hắn đã triệu hồi ra Hỏa Long, một khi bị những người khác phát hiện thì phiền toái sẽ không ngừng tìm đến.

Vì vậy Long Minh chuẩn bị tốc chiến tốc thắng. Cùng lúc Hỏa Long phóng ra Hỏa Diễm chi lực, hắn cũng xông ra ngoài toàn lực ra tay, công lực toàn thân ngưng tụ tại một điểm.

Long Ngạo làm sao lại không biết ý nghĩ của Long Minh. Ngay lúc này, đột nhiên trong ngực của Long Ngạo vang lên một tiếng rỗng gầm vang vọng thiên địa. Ngay sau đó, một Cự Long xuất hiện, cái đầu đen tuyền, một cái sừng dài hơn hai mét mọc trên trán, mặt đối mặt, gắt gao nhìn vào Hỏa Long.

Cự Long?

Hắc Sắc Cự Long?

Độc Giác Hắc Sắc Cự Long?

Nhìn thấy Cự Long đột nhiên xuất hiện, hai mắt Long Minh hoàn toàn tròn trợn. Bởi vì hắn hoàn toàn không thể ngờ được, vậy mà đối phương cũng có được Cự Long, chẳng lẽ đầu Cự Long trước mắt này chính là tiểu xà kia?

Không nên nhìn thân thể Long Cường chỉ dài hơn hai mét mà có thể xem thường, vừa mới xuất hiện, khí tức mạnh mẽ trên người nó lập tức tỏa ra bốn phía, trực tiếp bao phủ lấy Hỏa Long. Ở trong Long tộc, Cự Long cũng có phân chia đẳng cấp, dưới tình huống thực lực ngang nhau, áp chế cấp bậc, hầu như có thể không tốn chút sức nào vẫn có thể chiến thắng đối phương.

(*) Bùng tỉnh đại ngộ: Đột nhiên hiểu ra.

(*) Họa vô đơn chí: Tai họa không chỉ xảy ra một lần mà thường đến nhiều lần, hết nạn này đến nạn khác.

(*) Phô thiên cái địa: Ồn ùn kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Diệt sát

“Tiểu Cường, giết nó.”

Nghe được Long Ngạo nói, Long Cường ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rỗng gầm. Ngay sau đó, thân thể Long Cường đã vọt ra ngoài, người chưa

tới khi thể kinh khủng đã hung bạo áp chế xuống.

Dường như Hòa Long cũng có chút bị áp chế, lùi lại mấy bước, nếu không phải Long Minh mạnh mẽ gọi lại, sợ rằng giờ phút này Hòa Long đã chạy trốn.

Cự Long áp chế về đẳng cấp, khiến cho Hòa Long hoàn toàn không dám có chút chống cự.

Long Minh nhìn thấy đồng bạn của mình muốn bỏ chạy, về mặt hấn trong nháy mắt liền thay đổi lớn, chẳng lẽ đẳng cấp Cự Long của đối phương lại hơn xa Hòa Long?

Không thể lui, Hòa Long bị buộc phải ứng chiến. Trong nháy mắt, Hòa Long cùng Long Cường đã mạnh bạo va chạm vào nhau. Long Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, một bước lớn đã xông ra ngoài.

Long Minh không có Hòa Long trợ giúp giống như bị chặt đứt cả hai tay, bó tay bó chân. Vì vậy Long Ngạo không bị Hòa Long áp chế, cũng coi là một phát trở mình.

Hai rồng đánh nhau, Long Ngạo và Long Minh cũng đại chiến, như đã phân công trước.

Cho dù không có Hòa Long trợ giúp, Long Minh cũng hoàn toàn tin tưởng cảnh giới Dung Hợp có thể áp đảo phía trên cảnh giới Diễn Hóa.

Nhưng vừa đại chiến, thực lực Long Ngạo đã làm cho Long Minh chấn động, ba thức đầu trong Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hóa Hải, uy lực của ba thức chồng lên nhau có thể tưởng tượng được.

Không chỉ có vậy, Long Ngạo còn cùng lúc sử dụng Trấn Hồn ấn, không một tiếng động xâm nhập vào trong cơ thể của Long Minh.

Nhưng để cho Long Ngạo cảm thấy khiếp sợ là Trấn Hồn ấn hầu như không có cách nào xâm nhập được vào Long Minh, đây là có chuyện gì?

Long Ngạo hoàn toàn tin tưởng Trấn Hồn ấn, có thể nói là bách phát bách trúng. Nhưng bây giờ lại hầu như không có cách xâm nhập vào trong cơ thể của Long Minh.

Không có cách nào, Long Ngạo chỉ có thể dựa vào Huyết Âm bát thức, ba thức không ngừng chồng lên nhau, chiêu trước mạnh hơn chiêu sau, từng chiêu uy mãnh.

Theo chiến đấu không ngừng thăng cấp, Long Minh bắt đầu ngăn cản không nổi, càng đánh càng thấy kinh hãi, nhất là hai rồng đại chiến bên cạnh, Hòa Long đã dần dần ngăn cản không nổi.

“Đừng!”

Nhìn thấy đồng bạn của Long Ngạo trực tiếp áp chế Hòa Long, đồng thời bắt đầu cắn nuốt Hòa Long, ngay cả máu thịt cũng từng miếng từng miếng cắn nuốt, Long Minh hét lên.

Đừng nói là Long Minh, cả Long Ngạo cũng vô cùng rung động, bởi vì hấn hoàn toàn không ngờ tiểu tử kia lại bá đạo và huyết tính như vậy, ngay cả Hòa Long cũng bị nó từng miếng từng miếng ăn sạch.

Nguyên một đầu Hòa Long bị ăn sạch không còn một mảnh, Long Cường vẫn còn thấy đối, không chần chừ chút nào, nó nhanh chóng lao về phía Long Minh.

Cứ như vậy, Long Minh bị chiếm hết thể thượng phong, bị Long Ngạo gắt gao chèn ép, còn có Long Cường trợ giúp, như hổ mọc thêm cánh.

Giờ phút này Long Minh hiểu rõ với thực lực của hấn bây giờ căn bản không có khả năng chiến thắng đối phương.

Nếu không phải tự mình trải qua, đánh chết hấn cũng không nguyện ý tin tưởng, với thực lực cảnh giới Dung Hợp của bản thân mà ngay cả đối phương là một tên cảnh giới Diễn Hóa nhỏ nhỏ cũng không chiến thắng được.

Không cách nào chiến thắng đối phương, Long Minh chuẩn bị quay người bỏ chạy, nhưng Long Ngạo sẽ đồng ý sao?

Đã chứng kiến thực lực của Long Cường, Long Ngạo hoàn toàn tin tưởng nếu mình và Long Cường liên thủ khẳng định có thể đem đối phương giữ lại.

Trảm thảo trừ căn, tránh gió xuân thổi lại mọc.

Vì vậy, Long Ngạo căn bản không thể thả Long Minh đi. Hấn và Long Cường từng bước ép sát, một trái một phải, hung bạo tấn công đối phương.

Trấn Hồn ấn vừa mới không cách nào xâm nhập, Long Ngạo sử dụng lần nữa, quả nhiên giờ phút này Long Minh sớm đã tâm trí rối loạn, Trấn Hồn ấn không một tiếng động xâm nhập vào trong cơ thể của đối phương, bắt đầu ăn mòn linh hồn của Long Minh.

Vốn là tâm trí Long Minh đã rối loạn, vậy mà vẫn cảm ứng được có loại công lực quý dị bắt đầu ăn mòn linh hồn của mình, về mặt sợ hãi, hấn không dám có chút chủ quan, vội vận chuyển lực lượng toàn thân, bắt đầu ngăn cản công lực ăn mòn linh hồn trong cơ thể.

Long Ngạo cũng không từ bỏ cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, Huyết âm Cường đao trong tay nhanh chóng đánh ra ba thức đầu trong Huyết Âm bát

thức.

Ba thức đầu trong Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hòa Hải, ba thức chồng lên nhau, hướng phía Long Minh hung bạo đánh tới.

Nếu ở tình huống bình thường Long Minh hoàn toàn có thể tránh thoát, nhưng hiện tại hắn đang tập trung ngăn cản công lực ăn mòn linh hồn trong cơ thể, căn bản không thể ngăn cản được một đòn toàn lực của Long Ngạo.

Một đòn toàn lực, Huyết âm Cuồng đao hung bạo đánh xuống từ đầu đến chân, trực tiếp đem Long Minh chém thành hai mảnh.

Huyết âm Cuồng đao rất máu tanh, bắt đầu trực tiếp cắn nuốt máu tươi của Long Minh, chỉ một phút thời gian ngắn ngủn, máu tươi của Long Minh đã bị hấp thu không còn một giọt, thậm chí còn không đợi Long Ngạo tới giải quyết linh hồn Long Minh.

Long Ngạo cho rằng linh hồn của Long Minh đã bị Huyết âm Cuồng đao hấp thu, nhưng lại phát hiện không phải, kinh ngạc vui mừng, Long Ngạo lập tức đem linh hồn của Long Minh, còn có linh hồn của Hòa Long toàn bộ để vào không gian của Long Ẩn, chuẩn bị luyện chế thành Hồn nô.

Trong lòng Long Ngạo hiểu rõ, hiện tại ở bên cạnh hắn chỉ có sáu Diễm Hóa Hồn nô, một khi gặp được cao thủ Dung Hợp thì vẫn cần hắn ra tay, giống với hiện tại, Hòa Long và Long Minh liên thủ hắn sẽ rất khó chống lại.

Nếu là có thể đem Long Minh và Hòa Long luyện chế thành Hồn nô, đến lúc đó cho dù gặp phải cao thủ Dung Hợp cũng có thể tiêu diệt đối phương dễ như trở bàn tay.

Nhìn thi thể trên đất, Long Ngạo thở dài một hơi.

Thành công giết chết Long Minh và Hòa Long, linh hồn Long Ngạo tiến vào không gian Long Ẩn.

“Long Phúc, hiện tại ba cái linh hồn của La Thành, Long Minh và Hòa Long, người giúp ta nghĩ biện pháp luyện chế thành Hồn nô, đại khái cần thời gian bao lâu?”

“Ba ngày, nếu như bỏ ra thêm chút sức, đại khái thời gian một ngày rưỡi đã có thể luyện chế thành công. Nhưng chủ nhân, ba cái Hồn nô này luyện chế thành công, linh hồn tiếp theo ta chuẩn bị trợ giúp chủ nhân luyện hóa năng lượng. Chủ nhân, thực lực của bản thân người mới là quan trọng nhất.”

Long Ngạo gật đầu, đương nhiên hiểu rõ ý nghĩ của Long Phúc. Hắn nói rất đúng, dựa vào người không bằng dựa vào mình, thực lực của mình mới là quan trọng nhất, Hồn nô nhiều hơn nữa cũng không phải thực lực của bản thân.

Cho dù nói thế nào, có La Thành và Long Minh, còn có Hồn nô Hòa Long đã là đầy đủ rồi, linh hồn còn dư lại thì luyện chế thành năng lượng, trợ giúp bản thân và Long Cường đột phá.

Cần phải biết rằng, mình và tiểu tử kia đều thuộc về Hoang Vu thể chất, cần năng lượng thực sự quá khổng lồ, nếu chỉ dựa vào hấp thu bình thường, muốn đột phá một cấp bậc thì có trời mới biết cần bao nhiêu thời gian. Cho nên Long Phúc nhờ vào Huyết Trì luyện hóa năng lượng càng thêm thích hợp để cho mình đột phá.

“Chủ nhân, ta không nghĩ tới thực lực của người sẽ đột phá nhanh như vậy, ta vừa mới cảm ứng qua, chủ nhân đã tu luyện Trấn Hồn ấn đến Đại thành. Cho nên, chủ nhân có thể tiếp tục luyện chế ấn quyết kế tiếp rồi.”

Long Ngạo gật đầu, hắn rất chờ mong vào Hủy Diệt Ấn quyết, chỉ là ấn quyết thứ nhất Trấn Hồn ấn đã mạnh mẽ như thế, đừng nói là ấn quyết tiếp theo, nghĩ lại càng thêm mong chờ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tự mình hiểu lấy

Hủy Diệt Ấn quyết.

Hủy Diệt Ấn quyết tổng cộng có mười tám thức, Long Phúc chỉ là truyền thụ cho Long Ngạo bốn thức đầu.

Theo như Long Phúc nói thì với thực lực của Long Ngạo bây giờ, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện bốn thức đầu, về phần mười bốn thức ấn quyết phía sau, thực lực còn chưa đủ để tu luyện.

Bốn thức đầu trong Hủy Diệt Ấn quyết, theo thứ tự là Trấn Hồn ấn, Thiêu Minh ấn, Táng Thiên ấn, Tận Thế ấn. Bây giờ, Trấn Hồn ấn đã tu luyện đến trình độ cao nhất, như vậy đã có thể tu luyện thức thứ hai của Hủy Diệt Ấn quyết là Thiêu Minh ấn.

Long Ngạo rất mong chờ vào Hủy Diệt Ân, làm cho hắn ngay cả chờ đợi trong phút chốc cũng không được, lập tức bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.

Buổi trưa, ngày thứ hai.

Lôi Đình chiến chính thức kết thúc, ba mươi hai vương quốc, Lôi Đình đế quốc còn lại rải rác vài thành viên, tổng cộng hơn bốn trăm người, đến khi kết thúc chỉ còn lại không tới ba mươi người, không còn nổi một phần mười, có thể hiểu Lôi Đình chiến khốc liệt tới cỡ nào.

Xếp hạng theo tỷ lệ, Long Ngạo cuối cùng đạt được hạng hai, hạng nhất bị Lôi Đình Hộ quốc đường dành được.

Long Ngạo xếp ở vị trí thứ hai hoàn toàn làm cho Lôi Đình đế quốc và ba mươi hai vương quốc kinh ngạc. Về phần lai lịch của Long Ngạo cũng bị các đại vương quốc đào lên, nhất là khi biết được Long Ngạo đến từ Tinh Vân vương quốc, tất cả mọi người càng thêm vô cùng khiếp sợ.

Tinh Vân vương quốc tổng cộng có mười người tham gia Lôi Đình chiến, ngoại trừ Long Ngạo cùng Hách Siêu ra thì hầu như toàn quân bị diệt, khi Tinh Vân vương quốc biết việc này, cả nước đều bị chấn động.

Hai người còn sống sót trong Lôi Đình chiến, toàn bộ đều rời khỏi Tinh Vân vương quốc, Âu Dương Phi nghĩ đến việc này, trong lòng vừa vui mừng vừa buồn rầu, vui mừng là vì Long Ngạo cũng không xảy ra chuyện, đồng thời đoạt được hạng hai trong Lôi Đình chiến.

Buồn rầu vì toàn bộ thành viên của Tinh Vân vương quốc đều bỏ mình. Đối với Tinh Vân vương quốc mà nói, đây chắc chắn là một tin tức rất xấu.

Dịch trạm của Tinh Vân vương quốc.

“Hách thúc thúc, ta biết việc này là do đám người La Thành không tốt, hi vọng thúc không nên rời khỏi Hộ quốc đường.”

“Thái tử, ta đã rời khỏi Hộ quốc đường.”

Gương mặt Hách Siêu đầy vẻ kiên quyết, mặc dù La Thành đã chết nhưng hắn đã rời khỏi Hộ quốc đường, nếu hiện tại quay về Hộ quốc đường, thử hỏi người khác còn coi hắn ra gì?

Âu Dương Phi làm sao không biết tâm tư của Hách Siêu. Đối với cao thủ như vậy, cho dù hắn là thái tử vương quốc cũng thực sự có chút bất lực, rơi vào đường cùng hắn nhìn sang Long Ngạo bên cạnh, mặc dù không nói chuyện, biểu lộ trên mặt hắn cũng đã nói rõ tất cả.

Long Ngạo bắt đầu dĩ nhún nhún vai, cười nói:

“Hách huynh, Tinh Vân Hộ quốc đường là một lựa chọn tốt, nếu huynh còn không có chỗ đi, không bằng tiếp tục ở lại Hộ quốc đường.”

Lời nói của Long Ngạo rõ ràng so với Âu Dương Phi càng thêm có tác dụng.

Hách Siêu suy nghĩ một chút, nói:

“Đã như vậy, vậy ta tạm thời ở lại Hộ quốc đường.”

Lập tức hai mắt Âu Dương Phi lộ vẻ vui mừng, nói:

“Long huynh đệ, vậy còn người?”

Long Ngạo lắc đầu, mặc dù hắn hi vọng Hách Siêu ở lại Hộ quốc đường, nhưng bản thân lại không có khả năng tiếp tục ở lại đó.

“Âu Dương đại ca, ta vốn là một người ưa thích tự do tự tại, trước đó tiến vào Hộ quốc đường chính là vì người và mặt mũi của thúc thúc, nhưng bởi vì... Quên đi, vẫn là câu nói kia, ta thích độc lai độc vãng.”

Nhìn thật kỹ Long Ngạo một chút, Âu Dương Phi thở dài thật sâu một tiếng, cũng không tiếp tục nói gì, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, chuyện Long Ngạo đã quyết định, muốn thay đổi cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trong lòng Âu Dương Phi hung ác mắng La Thành, thiên phú và tiềm lực của Long Ngạo còn đó, thế nhưng Hộ quốc đường thì sao?

“Long huynh đệ, người đã thu được hạng hai trong Lôi Đình đế quốc, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau đó Lôi Đình đế quốc sẽ cho gọi người, đồng thời mời người gia nhập Hộ quốc đường.”

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên có thể hiểu được ý tứ bên trong lời nói của Âu Dương Phi, hắn suy nghĩ một chút, nói:

“Ta sẽ không gia nhập Hộ quốc đường của Lôi Đình đế quốc, tiếp theo ta muốn trở về Xích Hỏa trấn.”

Long Ngạo lo lắng cho an toàn của Vương Vũ Âm, hận không thể lập tức bay trở về Xích Hỏa trấn.

Chỉ là ngay lúc này, đột nhiên Long Ngạo nhận được tin tức từ Xích Hỏa trấn truyền đến. Sau khi Vũ Âm sử dụng Lôi Đình quả ngân năm đã thuận lợi tỉnh lại, chỉ là Vũ Âm lại bị sự phụ mang đi, chẳng biết đi đâu.

Nghe được tin tức này, Long Ngao vốn nghĩ muốn nghỉ ngơi mấy ngày, lập tức rời khỏi Lôi Đình thành, đi về phía Xích Hỏa trấn.

Long gia, Xích Hỏa trấn.

Long Ngao trở về làm cho cho toàn bộ Long gia hoàn toàn nhốn nháo, nhất là khi nhận được tin tức Long Ngao ở Lôi Đình chiến thì càng mừng rỡ không thôi, hạng hai Lôi Đình chiến, đây là vinh quang cỡ nào.

Nhưng có vui có buồn, mặc dù Long Ngao chiếm được hạng hai Lôi Đình chiến, nhưng lại rời khỏi Tinh Vân Hộ quốc đường.

Cho dù nói thế nào, Long gia vẫn ở trong lãnh thổ của Tinh Vân vương quốc, một khi trâu chọc vào Tinh Vân vương quốc, hậu quả khó mà lường được. Bởi vậy, từ trên xuống dưới Long gia đều lo lắng không thôi.

Đại đường của Long gia, Long Hạo Thạch, Long Nghị và Long Ngao phân biệt ngồi xuống.

“Ngao nhi, chuyện giữa con và Tinh Vân Hộ quốc đường chúng ta đã nhận được tin tức, chỉ là hoàng thất Tinh Vân đối với Long gia chúng ta cũng không tệ.”

Đối với ý của gia gia, Long Ngao lại làm sao không hiểu, hắn nói:

“Gia gia, việc này con chắc chắn Tinh Vân vương quốc sẽ không đối phó chúng ta.”

Đối với điểm này, Long Ngao hoàn toàn tin tưởng, cũng không rầu rĩ về việc này, ngược lại hỏi:

“Gia gia, chuyện của Vũ Âm?”

“Ngao nhi, ta biết lần này con trở về chủ yếu là vì Vũ Âm, ta chỉ có thể nói cho con biết, Vũ Âm là bị sự phụ của nàng mang đi, đối phương đã nói, ít thì ba năm, nhiều thì mười năm Vũ Âm sẽ trở về.”

Ít thì ba năm? Nhiều thì mười năm?

Long Ngao hoàn toàn lo lắng, mặc dù biết Vũ Âm có một sự phụ như thế, trước giờ lại chưa từng gặp qua, có thể nói là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, ba năm, mười năm, hắn có thể chờ, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng.

“Gia gia.”

Long Hạo Thạch phát tay, gương mặt ông đầy vẻ trầm trọng, nói:

“Ngao nhi, sự phụ của Vũ Âm thực sự rất mạnh mẽ, toàn bộ Long gia chúng ta cộng lại chưa hẳn là đối thủ của hắn. Cho nên, Ngao nhi, trong lòng ta hiểu con lo lắng cho Vũ Âm, nhưng mọi thứ đều cần thực lực, một khi làm việc thiếu cẩn trọng, đừng nói là tìm tới Vũ Âm, cho dù bản thân con đến lúc cũng có thể gặp nguy hiểm, con có hiểu ý gia gia nói không?”

“Con hiểu.”

Long Ngao sao lại không hiểu, nhưng vẫn còn chút lo lắng cho an toàn của Vũ Âm. Chỉ là, Long Ngao vẫn hiểu rất rõ, ở cái thế giới người ăn thịt người này, thực lực vi tôn, thực lực chính là tất cả, không có thực lực, đừng bảo là bản thân, cho dù là người nhà cũng không thể bảo vệ.

Vì vậy, trong lòng Long Ngao mới càng thêm hiểu rõ, trừ phi thực lực của bản thân đạt tới trình độ nhất định, nếu không việc tìm kiếm Vũ Âm chỉ có thể là lừa mình dối người.

“Gia gia, con hiểu ý tứ của người, yên tâm, con sẽ không làm việc thiếu cẩn thận, sau này con sẽ tự mình đi tìm Vũ Âm trở về. Gia gia, lần này con trở về là có chuyện muốn bàn bạc với người.”

“Chuyện gì?”

“Gia gia, cha, lần này trên đường trở về, con đã suy nghĩ thật kỹ, con nghĩ sẽ để Long gia rời khỏi Tinh Vân vương quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Thổ hoàng đế

Rời khỏi hoàng thất Tinh Vân?

Nghe được lời nói của Long Ngạo, Long Hạo Thạch và Long Nghị đều có chút ngạc nhiên.

Trong lòng hai người rõ ràng nhận ra được Long gia rời bỏ hoàng thất Tinh Vân là ý vị như thế nào.

Sắc mặt Long Hạo Thạch nghiêm trọng hỏi:

"Ngạo nhi, quan hệ của con và hoàng thất Tinh Vân đã tan vỡ đến thế này sao?"

Đối với ý tứ của gia gia, Long Ngạo lại làm sao không biết, hần lác đầu, nói ra:

"Gia gia, tin rằng mọi người có lẽ đã biết rõ, ân oán của con cùng Tinh Vân Hộ quốc đường như vậy."

Long Hạo Thạch và Long Nghị gật gật đầu, đối với những chuyện xảy ra giữa Ngạo nhi và Tinh Vân Hộ quốc đường, hai người đã biết rõ rành mạch.

"Gia gia, cha, trong khoảng thời gian ở bên ngoài, con dần dần bắt đầu hiểu ra một đạo lý, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu."

Long Hạo Thạch và Long Nghị hình như biết rõ Long Ngạo kế tiếp muốn nói điều gì, nhưng hai người đều cảm giác chuyện này là đương nhiên, bất kể nói thế nào, Long gia trong mắt của vương quốc Tinh Vân thực không đáng kể chút nào.

"Con biết rõ, hoàng thất Tinh Vân đối với Long gia chúng ta thực sự là không coi ra gì, nhưng Long gia nếu vẫn cứ ở lại Tinh Vân vương quốc..."

Long Ngạo không tiếp tục nói nữa, nhưng ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

Long Hạo Thạch và Long Nghị đều không phải người ngu, đương nhiên có thể hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Ngạo nhi, hai người đều không nói gì, bắt đầu cúi đầu trầm tư.

Nghĩ một hồi, cuối cùng Long Nghị mở miệng nói ra:

"Ngạo nhi, ý tứ của con chúng ta đều hiểu rõ, nhưng vừa rồi con cũng đã nói, địa vị và thực lực của Long gia chúng ta đều còn tại đó, một khi rời bỏ vương quốc Tinh Vân, thử hỏi hoàng thất sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?"

Long Hạo Thạch nói tiếp:

"Cho dù vương quốc Tinh Vân chịu buông tha, với thực lực của Long gia chúng ta thì chỉ sợ cũng rất khó có chỗ đứng chân."

Đối với lo lắng của gia gia, Long Ngạo sớm đã nghĩ tới.

Nhưng chính vì như thế, Long Ngạo mới càng muốn để cho gia tộc rời khỏi hoàng thất Tinh Vân, bởi vì hắn không muốn mình và gia tộc bị quản chế khắp nơi.

"Gia gia, cha, con biết rõ, vừa mới bắt đầu rời khỏi vương quốc Tinh Vân, Long gia chúng ta sẽ nửa bước khó đi, nhưng chỉ cần đi qua khảm(*) này, Long gia chúng ta nhất định sẽ quật khởi, tin tưởng con đi."

Nhìn Long Ngạo thật lâu, bất kể là Long Hạo Thạch hay là Long Nghị, đột nhiên cùng gật đầu, Long Hạo Thạch nói:

"Ngạo nhi, con đã quyết định, chúng ta đây lựa chọn tin tưởng con."

"Gia chủ, hoàng đế Tinh Vân mang theo thái tử, còn có đường chủ Hộ quốc đường tự mình đến nhà thăm hỏi."

Đúng vào lúc này, bên ngoài cửa một tên hạ nhân bỗng nhiên chạy vào, quỳ một chân trên đất nói ra.

Hoàng đế hoàng thất Tinh Vân? Thái tử? Đường chủ Hộ quốc đường?

Nghe ba người đến đây, Long Hạo Thạch, Long Nghị và Long Ngạo cùng đứng lên, trên vẻ mặt tràn ngập ngạc nhiên.

Có thể biết rằng, trong vương quốc Tinh Vân chỉ có hai người có thực quyền lớn nhất, đầu tiên là Âu Dương Phong hoàng đế hoàng thất Tinh Vân, thứ hai là được Đường Lâm đường chủ Hộ quốc đường, về phần Âu Dương Phi, ngày sau sẽ là hoàng đế vương quốc.

Hình như có thể đoán được mục đích của ba người khi đến đây, Long Ngạo nói ra:

"Gia gia, cha, con không muốn gặp bọn họ, mọi người giúp con tiễn khách."

Ngăn Long Ngạo lại, Long Hạo Thạch nói ra:

"Ngạo nhi, bất kể nói thế nào, Long gia chúng ta hiện tại còn chưa rời khỏi vương quốc Tinh Vân, nếu trở mặt, Long gia chúng ta sẽ rất bị động."

Long Ngạo đương nhiên hiểu rõ ý tứ của gia gia, hần vọt bắt đầu dĩ, chỉ có thể tiếp tục lưu lại.

Chỉ chớp lát, Âu Dương Phi, Âu Dương Phong và Đường Lâm cười tiến vào đại đường Long gia, Đường Lâm người chưa tới, thanh âm đã truyền đến:

"Long huynh đệ, lần này ngươi thật đúng là làm vương quốc Tinh Vân ta tăng thể diện."

Nghe được lời nói của Đường Lâm, sắc mặt ba người Long Ngạo đều như một.

Đối với ý tứ trong lời nói Đường Lâm, Long Ngạo lại làm sao không biết, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, lúc trước mình bị buộc phải rời khỏi Hộ quốc đường, thử hỏi hoàng thất Tinh Vân ở nơi nào? Đường Lâm ở nơi nào?

"Đường chủ, thật ngại quá, ta đã không phải là thành viên của Tinh Vân Hộ quốc đường, cho nên lần này tham gia Lôi Đình chiến, ta chỉ tự đại diện chính mình."

Đối với lời nói của Long Ngạo, Đường Lâm và Âu Dương Phong cũng không có chút nào phản nộ, khuôn mặt vẫn cứ tươi cười, ba người lần lượt ngồi xuống.

"Long Ngạo, ta biết rõ, việc này hoàng thất Tinh Vân thực sự xin lỗi ngươi, có điều ta cùng Đường huynh đã từng nói qua việc này, từ giờ trở đi Long Ngạo chính thức trở thành phó đường chủ của Hộ quốc đường, hơn nữa còn là đường chủ kế nhiệm."

Nghe được chuyện đó, Long Hạo Thạch và Long Nghị đều chấn động, bởi vì hai người biết rõ ý vị của đường chủ Hộ quốc đường là như thế nào.

Nhưng Long Ngạo lại không có cảm thấy ngạc nhiên chút nào, dù sao lần này mình tham gia Lôi Đình chiến đạt được hạng thứ hai, nhưng nếu mình không đạt được những thành tựu này thì sao chứ?

Không hề nghi ngờ, một khi mình không đạt được hạng thứ hai ở Lôi Đình chiến, vương quốc Tinh Vân không chỉ sẽ không để cho hắn trở về Hộ quốc đường, thậm chí còn sẽ đánh rấn giập đầu(*).

Chính vì như thế, bản thân Long Ngạo đã có quyết định.

Nhưng còn không đợi Long Ngạo nói chuyện, Đường Lâm bỗng nhiên nói ra:

"Long gia chủ, ba ngày trước chúng ta đã phát ra chiếu cáo, từ nay về sau Long gia chính là Xích Hôa trấn thổ hoàng đế(*), mặc kệ lúc nào, mặc kệ chuyện gì xảy ra, vương quốc Tinh Vân cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của Xích Hôa trấn."

Nghe được lời nói của Đường Lâm, kể cả Long Hạo Thạch và Long Nghị và Long Ngạo đều bị triệt để khiếp sợ.

Ba người Long Hạo Thạch không phải người ngu, đương nhiên hiểu rõ vương quốc Tinh Vân làm như thế là ý vị như thế nào.

Nói cách khác, từ nay về sau Xích Hôa trấn thuộc về Long gia mà không thuộc về vương quốc Tinh Vân nữa.

"Long Ngạo, nếu như hoàng thất làm như thế mà ngươi còn không hài lòng thì ta đây chỉ có đem ngôi vị hoàng đế tặng cho ngươi."

"Bệ hạ, vạn lần không được."

Long Hạo Thạch chấn động, vội vàng đi ra hoà giải, sợ Long Ngạo chọc giận Âu Dương Phong.

Bất kể nói thế nào, hiện tại Long gia vẫn ở trên địa bàn vương quốc Tinh Vân, một khi Tinh Vân hoàng thất trở mặt, cuối cùng chịu thiệt hại nhất vẫn là Long gia.

Với tư cách gia chủ Long gia, thứ Long Hạo Thạch nghĩ đến đầu tiên vẫn là lợi ích của Long gia.

Đối với suy nghĩ trong nội tâm của gia gia, Long Ngạo lại làm sao không biết, trong nội tâm thờ dài một tiếng thật sâu, vì gia tộc, vì gia gia và cha, xem ra mình chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

"Bệ hạ, đường chủ, tuy ta sẽ không trở về Hộ quốc đường, nhưng ta có thể đáp ứng, chỉ cần vương quốc Tinh Vân có việc, Long Ngạo ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cái ta có thể làm được cũng chỉ có điểm này, hi vọng hai vị có thể hiểu cho."

Nghe thấy Ngạo nhi nói như thế, Long Hạo Thạch và Long Nghị kinh hãi.

Nhưng Âu Dương Phong và Đường Lâm lại cười lớn, Âu Dương Phong vừa cười vừa nói:

"Không có vấn đề, chỉ cần ngươi vui là được. Đúng rồi, Long Ngạo, ta biết rõ ngươi và Lưu Vân Tông ân oán như vậy, nếu ngươi nguyện ý, vương quốc Tinh Vân ta bất cứ lúc nào cũng có thể giúp ngươi tiêu diệt Lưu Vân Tông."

"Đa tạ, nhưng ân oán của ta và Lưu Vân Tông, ta sẽ tự mình giải quyết."

Đối với Lưu Vân Tông, Long Ngạo đã nghĩ tới, dựa theo thực lực của hắn bây giờ cũng là thời điểm tiến về trước Lưu Vân Tông báo thù rửa hận.

"Tốt, đã như vậy, chúng ta mong ngươi có thể thành công."

Đối với thái độ Âu Dương Phong và Đường Lâm, Long Hạo Thạch và Long Nghị đều có chút ngạc nhiên, hai người cho tới giờ khắc này rốt cục mới hiểu rõ, thì ra Long Ngạo đã trưởng thành, đến hoàng thất Tĩnh Vân cũng không thể làm thay đổi tình thế được.

(*) Khảm: Vùng đất trồng khó đi. Ý nói là giai đoạn khó khăn.

(*) Đánh rắn giập đầu: Trừng trị đến cùng, tiêu diệt tận gốc.

(*) Thổ hoàng đế: Hoàng đế của vùng đất, giống như được cai trị một vùng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Mệnh người do ta, không do trời

Lưu Vân Tông.

Hôm nay Lưu Vân Tông sớm đã không bằng ngày xưa nữa, tứ đại trưởng lão bị tru sát, cả tông môn chỉ còn có tông chủ Đồ Lôi và một vị trưởng lão Diệp Hạo.

Dựa theo ý tứ của Đồ Lôi, mặc kệ chuyện gì xảy ra, nhất định phải diệt sát Long Ngạo để trừ hậu họa.

Nhưng kết quả thì sao chứ?

Long Ngạo tham gia Lôi Đình chiến đoạt hạng thứ hai, Lưu Vân Tông cũng đã biết rõ, hơn nữa còn biết hoàng thất Tĩnh Vân chiêu cáo.

Chính vì như thế, Đồ Lôi và Diệp Hạo đều ngưng trọng vô cùng, bởi vì hai người biết rõ, hiện tại Long Ngạo đã không phải người mà bọn hắn có thể đối phó.

Đừng nói đến Long Ngạo, chỉ với một mình hoàng thất Tĩnh Vân, Lưu Vân Tông chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Chính vì như thế, Đồ Lôi suy đi nghĩ lại, chuẩn bị phái người liên hệ Long Ngạo, giải quyết việc này hòa bình, nhưng còn không đợi Đồ Lôi phái người đến Xích Hóa trấn, Long Ngạo đã lẻ loi một mình đi tới Lưu Vân Tông.

Nhìn thấy một đầu tóc trắng, một thân thiếu niên mặc áo đen, bất kể là Đồ Lôi hay là Diệp Hạo dường như cũng có chút khiếp sợ, đây vẫn là tên thiếu niên cao ngạo không lâu trước đây sao?

Hắc y tóc trắng, có lẽ đã trở thành đại danh từ(*) cho Long Ngạo, bởi vì Long Ngạo tại Lôi Đình chiến cường thế quật khởi đã để lại cho rất nhiều người ấn tượng về một cái tên, Long Ngạo.

Một đầu tóc trắng, một thân hắc y, một người cao ngạo, hành tẩu trong đêm tối.

Một đầu tóc trắng, một thân hắc y, thiếu niên huyết thế hành tẩu trong đêm tối, mệnh ta do ta không do trời!

Lưu Vân Tông, trên đỉnh Lưu Vân Phong.

Đệ tử Lưu Vân Tông đứng đầy bốn phía, liếc nhìn lại thấy người người tập nập, ít nhất cũng có năm ba ngàn người.

Đối với thiếu niên hắc y tóc trắng cao ngạo, tất cả đệ tử Lưu Vân Tông đều không cảm thấy lạ lẫm, bởi vì chính là người này lúc trước chém giết bốn vị trưởng lão tông môn.

"Long Ngạo, phải thừa nhận ngươi thực rất cuồng vọng, rõ ràng còn dám một thân một mình đến Lưu Vân Tông ta."

Diệp Hạo hừ lạnh một tiếng, trào phúng nói ra:

"Không biết sống chết, lúc trước nếu không phải Tĩnh Vân Hộ quốc đường ra mặt, ngươi đã sớm chết."

Ồn ào cười to, hơn ngàn đệ tử Lưu Vân Tông cùng khinh bỉ cười nhạo.

Mặc kệ tất cả mọi người trào phúng bốn phía, Long Ngạo đứng ở đỉnh núi lạnh lùng nhìn lên hai người trước mặt, trên người tản ra một luồng sát khí vô hình lạnh lùng.

Mối hận của Vũ Âm lúc trước, hẳn một đời một kiếp này đều sẽ không quên.

Trong nội tâm Long Ngao rất rõ ràng, nếu không phải bởi vì giường Hàn Băng và Lôi Đình quả ngàn năm, nói không chừng Vũ Âm đã sớm mất mạng rồi, cho nên trận chiến này tránh cũng không thể tránh.

"Đồ Lôi, Diệp Hạo, hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay ta đến Lưu Vân Tông chính là muốn cùng các ngươi triệt để giải quyết ân oán giữa chúng ta."

"Chỉ bằng ngươi? Long Ngao, ngươi phải biết rằng, ngươi bây giờ đã không phải là thành viên của Tinh Vân Hộ quốc đường."

Biết rất rõ ràng đối phương như vậy, nhưng Đồ Lôi và Diệp Hạo vẫn không dám hạ tử thủ, bởi vì hai người không phải người ngu, đương nhiên biết rõ địa vị của Long Ngao tại hoàng thất Tinh Vân như thế nào.

Hình như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hai người, Long Ngao hừ lạnh một tiếng, nói ra:

"Chuyện của ta không cần người khác quản nhiều, hôm nay ta cùng Lưu Vân Tông chiến một trận, bất cứ kẻ nào cũng sẽ không nhúng tay, sinh tử do trời định."

"Ha ha ha, Long Ngao, ta thực bội phục ngươi."

Nghe được chuyện đó, Diệp Hạo bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập khinh miệt và xem thường.

"Mệnh ngươi do ta không do trời, hôm nay ta muốn diệt Lưu Vân Tông ngươi."

Không tiếp tục nói nhảm nữa, Huyết âm Cuồng đao đã xuất hiện trong tay Long Ngao, hào khí vượt mây nói ra:

"Đồ Lôi, Diệp Hạo, còn có các đệ tử của Lưu Vân Tông các ngươi, cùng lên đi."

Cùng tiến lên?

Tất cả mọi người nhìn thấy thiếu niên đối diện cao ngạo, nhất là cái đầu tóc trắng kia, đều giống như xem kẻ điên, bất kể nói thế nào, đệ tử tại Lưu Vân Tông khoảng chừng năm ba ngàn, một khi liên thủ tiến lên cùng một loạt, thử hỏi thiếu niên có thể ngăn cản được sao?

Cuồng vọng, tự đại, không biết sống chết.

Đồ Lôi cười lạnh một tiếng, nói ra:

"Ngươi đã muốn chết thì ta đây cho ngươi cơ hội này, Long Ngao, hôm nay nếu ngươi có thể kiên trì chịu đựng trong vòng trăm chiêu của bọn họ, ta để ngươi rời khỏi."

Nói xong, Diệp Hạo và Đồ Lôi lui ra xa.

Về mặt Đồ Lôi lạnh lùng phát phát tay, ngay sau đó bốn phía truyền đến tiếng hô giết kinh thiên động địa, trọn vẹn hơn năm ngàn tên đệ tử Lưu Vân một loạt tiến lên.

Không hề nghi ngờ, trong hơn năm ngàn người không có người nào là địch thủ của Long Ngao, nhưng năm ngàn người liên thủ thì sao?

Cho dù Long Ngao có thể giết sạch tất cả mọi người, tin rằng đến lúc đó hắn cũng bị mệt đến chết tươi.

Long Ngao cũng không có chút mềm lòng nào, bởi vì hắn đã hiểu rõ một đạo lý, đó chính là muốn sống sót thật tốt trong thế giới người ăn người thì chỉ có một chữ, giết.

Giết.

Cầm trong tay Huyết âm Cuồng đao, thân thể Long Ngao cũng thoát ra theo, thức thứ ba Huyết Âm Bát Thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hỏa Hải lập tức chồng lên nhau, trực tiếp bỏ ra.

Giờ khắc này Long Ngao giống như một ma thần, trực tiếp xâm nhập trong đám người đại khai sát giới.

Huyết âm Cuồng đao hình thành từng mảnh huyết quang, không ngừng thu đoạt lấy tính mạng của đệ tử Lưu Vân Tông, về phần linh hồn, Long Ngao cũng không lãng phí chút nào, thu nhập toàn bộ vào không gian Long ấn.

Một trận chiến này Long Ngao đã chuẩn bị tự mình giải quyết.

Một trận chiến này, Long Ngao cũng không tính triệu hoán hồn nô, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, chỉ cần mình triệu hồi ra La Thành và Long Minh, còn có hồn nô Hóa Long, hoàn toàn có thể trong mấy phút đồng hồ ngăn ngừa tiêu diệt cả Lưu Vân Tông.

Nhưng Long Ngao lại không làm như thế, bởi vì hắn muốn vì Vũ Âm báo thù nên phải tự mình mà làm.

"Tông chủ, thực lực của Long Ngạo đã vượt qua tường tượng của chúng ta, kẻ này tuyệt đối không thể giữ lại, nếu không hậu hoạn vô cùng."

Cảnh giới Diễm Hóa?

Cảm nhận được đối phương phóng xuất ra thế, sắc mặt Diệp Hạo quả thực âm trầm tới cực điểm, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Diệp Hạo xem ra Long Ngạo phát triển thật sự quá nhanh, nếu kẻ này tiếp tục còn sống tin rằng không cần bao lâu nữa, có thể đơn giản tru sát mình, lúc thật sự muốn tru sát hẳn thì mình phải làm như thế nào đây?

Cho nên kẻ này phải chết, dù là đắc tội Tinh Vân Hộ quốc đường cũng phải làm như thế.

Gật gật đầu, về mặt Đồ Lôi cũng ngưng trọng, nói ra:

"Đội giết kẻ này, chúng ta sẽ rời xa Tinh Vân vương quốc, với nội tình tông môn chúng ta, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng có thể Đông Sơn tái khởi(*)."

Đối với ý tứ tông chủ, Diệp Hạo lại làm sao không biết, bất kể nói thế nào, quan hệ của hoàng thất Tinh Vân và Long Ngạo không thể so sánh tầm thường, một khi chém chết Long Ngạo, Tinh Vân Hộ quốc đường chắc chắn sẽ không buông bỏ, thử hỏi với thực lực của tông môn có thể ngăn cản hoàng thất Tinh Vân công kích sao?

Chính vì như thế, Đồ Lôi và Diệp Hạo hai mắt dần dần lạnh như băng, hai người cũng tính toán tốt tất cả rồi, cho nên mới không để ý chết sống của đệ tử tông môn, đợi đến khi thế lực Long Ngạo tiêu hao, đến lúc đó bọn hắn có thể ngồi ngư ông thủ lợi, dễ dàng chém chết đối phương.

Đối với hai người vô sỉ, Long Ngạo lại làm sao không biết, cho nên mới phải không có chút lưu thủ nào, bởi vì hắn biết rõ, thời gian kéo dài càng lâu đối với hắn càng không có lợi.

(*) Đại danh từ: Danh từ thay thế, danh từ đại diện.

(*) Đông sơn tái khởi: Ý là làm lại, gây dựng lại.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Thây ngọn ngang khắp đồng

Tốc chiến tốc thắng.

Long Ngạo đương nhiên biết rõ, thời gian kéo dài đối với mình chính là chí mạng.

Chính vì như thế, Long Ngạo cầm Huyết ảm Cuồng đao trong tay, một đao đón lấy một đao, không ngừng sử xuất Huyết ảm tam thức, nhất là đệ tam thức Liệt Diễm Hóa Hải.

Trong ba thức của Huyết ảm Bát Thức, chỉ có đệ tam thức Liệt Diễm Hóa Hải thích hợp tác chiến đông người.

Dựa theo suy tính của Đồ Lôi và Diệp Hạo, Long Ngạo đánh bại hơn năm ngàn tên đệ tử, kém nhất cũng cần nửa canh giờ, thậm chí một giờ.

Đến lúc đó bọn hắn có thể ngồi ngư ông thủ lợi, dễ dàng chém giết đối phương, nhưng kết quả thì sao?

Trước sau chưa tới ba phút, Long Ngạo đã miễn cưỡng mở một đường máu, thây người ngọn ngang khắp đồng, máu chảy thành sông.

"Người nào ngăn ta sẽ phải chết!"

Kẻ sát nhân bắt đầu chết lặng, nhưng trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, hắn không thể không như thế, hắn rống lên một tiếng, huyết ảm Cuồng Đao trong tay lần nữa chém ra, Liệt Diễm Hóa Hải phô thiên cái địa áp chế mà đi.

Không biết là nguyên nhân gì, những đệ tử còn lại của Lưu Vân Tông vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rất rõ ràng là chỉ còn đường chết, nhưng vẫn cảm phần rống giận lao tới, va chạm liên tục không ngừng.

"Người nào ngăn ta, giết!"

Long Ngạo đại khai sát giới, bỗng nhiên một tiếng rống rống lên vang vọng cả góc trời, vốn Long Cường muốn lao ra, nhưng bị Long Ngạo miễn cưỡng

áp chế trở về.

Long Ngạo giặt mình.

Hắn không phải người ngu, đương nhiên biết rõ Long Cường một khi xuất hiện sẽ đưa tới nhiều phiền toái lớn, đây cũng không phải bởi vì Lưu Vân Tông, mà là vì hoàng thất Tĩnh Vân.

Trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, Long võ giả chỉ có Long thị gia tộc tam giai trở lên mới có, một khi bị Long thị gia tộc biết rõ mình chính là một vị Long võ giả, kết quả có thể nghĩ.

Chính vì như thế, Long Ngạo miễn cưỡng áp chế Long Cường, bọn người kia lại lần lượt lao ra.

Cứ như vậy, Long Ngạo miễn cưỡng mở một đường máu, khi tất cả mọi người tiếp tục chuẩn bị như thiêu thân lao đầu vào lửa, Long Ngạo đột nhiên quay người, ánh mắt lạnh lùng thấy chỉ còn lại không đến một nửa đệ tử Lưu Vân Tông, nói ra:

"Tông môn và trưởng lão như vậy, chẳng lẽ các ngươi hoàn toàn đồng ý tiếp tục bán mạng sao?"

Lời nói của Long Ngạo quả nhiên có tác dụng, tất cả mọi người đều là người nhìn ta, ta nhìn người.

Các đệ tử ở đây không có ai là người ngu, đương nhiên biết tông môn đưa bọn chúng ra chỉ làm bia đỡ đạn, nhưng thân là đệ tử Lưu Vân Tông, thật muốn không công bán mạng sao?

Không biết ai dẫn đầu, ngay sau đó hơn hai ngàn người quay người rất nhanh chạy đi, chỉ chớp mắt, đã biến mất vô tung vô ảnh.

Giờ khắc này trên đỉnh Lưu Vân Phong.

Thây người khắp đồng, máu chảy thành sông, ngoài toàn bộ đệ tử Lưu Vân Tông bị giết chết, số đệ tử còn lại cũng trốn đi tất cả, nói cho cùng, cả Lưu Vân Tông chỉ còn lại có hai người Đồ Lôi và Diệp Hạo.

Quang can tư lệnh.

Nhìn thấy thi thể đầy trên đất, muốn nói không động dung, đó đều là gạt người, nhưng Diệp Hạo và Đồ Lôi biết rõ, chỉ cần có thể giết Long Ngạo, cho dù hủy diệt cả tông môn cũng sẽ không tiếc.

"Long Ngạo, không thể không thừa nhận ngươi thực rất cường đại, là người mà ta thấy là thiên phú tốt nhất, nhưng ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ gì."

Đồ Lôi phát phát tay, thân thể Diệp Hạo đã thoát ra, người chưa tới khí thể cường đại đã tới trước.

Nhưng còn không đợi Diệp Hạo kịp phản ứng, Huyết âm Cuồng đao của Long Ngạo đã bổ tới, Hoàng Tuyền cửu liên kích, Băng Phong Phệ Tâm và Liệt Diễm Hỏa Hải tầng tầng chồng lên nhau, cộng thêm Trần Hồn Ẩn ăn mòn linh hồn, chỉ một đao đã đem Diệp Hạo chặn ngang chặt đứt.

Một đao chém chết Diệp Hạo.

Ngây ngốc nhìn thấy trước mặt đã bị giết sạch, Đồ Lôi hình như có chút khó có thể tiếp nhận, bởi vì thực lực Diệp Hạo trong lòng của hắn rất rõ ràng, cao thủ đứng thứ hai của Lưu Vân Tông, thực lực gần với mình.

"Đồ Lôi, đến lượt ngươi."

Cả Lưu Vân Tông giờ chỉ còn lại có một mình Đồ Lôi, chỉ cần có thể chém chết Đồ Lôi, không chỉ báo được đại thù mà Lưu Vân Tông coi như là hoàn toàn bị diệt.

Đồ Lôi hình như có chút không cách nào tiếp nhận sự thật như vậy, nhưng ngay một giây sau, Đồ Lôi giống như gặp quỷ rồi, ngây ngốc nhìn Diệp Hạo chết trước mặt mà phục sinh, thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô.

Hồn nô?

Nhìn thấy hồn nô được triệu hồi ra, Long Ngạo đương nhiên biết rõ đây là Long Phúc giúp mình luyện chế hồn nô, nhưng tốc độ không khỏi quá nhanh, nhưng trong tình huống này hắn cũng không nghĩ nhiều.

Đồ Lôi nhìn thấy thi thể trên mặt đất, nhìn lại Diệp Hạo xuất hiện trước mặt, khó có thể tin nói ra:

"Ngươi không phải Diệp Hạo, ngươi chỉ là linh hồn?"

"Mặc kệ hắn là cái gì, ngươi đều phải chết."

Đem hồn nô của Diệp Hạo một lần nữa thu hồi vào không gian Long ẩn, hơn nữa đã thông tri với Long Phúc để đem Diệp Hạo, còn có sáu hồn nô của Tĩnh Vân Hộ quốc đường toàn bộ luyện hóa, đem công lực đạo nhập trong cơ thể Long Cường.

"Đồ Lôi, hôm nay ta và ngươi sinh tử một trận, hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng."

"Ha ha ha, Long Ngao, chi bằng ngươi?"

Dường như nghe chuyện buồn cười nhất thế gian, đột nhiên Đồ Lôi ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, trong tiếng cười tràn ngập khinh bỉ và trào phúng.

"Long Ngao, ta hôm nay ngược lại muốn nhìn xem ngươi làm sao có thể giết ta."

Nói xong, Đồ Lôi rút cục động, thân là võ giả Dung Hợp, thực lực của Đồ Lôi cũng không phải là Diệp Hạo có thể so sánh cùng.

Nhưng Long Ngao vẫn không có chút sợ hãi nào, ngược lại chiến ý ngập trời.

Một đầu tóc trắng, một thân hắc y, thiếu niên cao ngạo cầm Huyết âm Cuồng đao trong tay, sừng sững tại đỉnh Lưu Vân.

Không nhìn thẳng Đồ Lôi, đợi đến lúc Đồ Lôi còn cách khoảng một mét, thân thể Long Ngao mới bắt đầu chậm rãi động, Trần Hồn Ẩn, huyết âm tam thức đồng thời xuất ra, về phần Long Ngao thì là hơi nghiêng thân hướng phía bên trái mà công kích.

Người trong nghề vừa ra tay thì biết có hay không.

Kỳ thật trong nội tâm Đồ Lôi căn bản là xem thường Long Ngao, nhưng vừa mới giao chiến, trước sau vẫn chưa tới một hồi, Đồ Lôi cũng đã biết rõ thực lực Long Ngao gần như có thể địch nổi mình, khó trách dám một mình giết đến tận Lưu Vân Tông.

Chính vì như thế, Đồ Lôi mới càng thêm hạ sát tâm.

Cứ như vậy, hai người đại chiến trong nháy mắt đã chiến ba hiệp bất phân thắng bại, ngươi tới ta đi, đều muốn đưa đối phương vào chỗ chết, căn bản không để cho đối phương bất cứ cơ hội nào.

Huyết Âm Bát Thức tam thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, đệ tam thức Liệt Diễm Hòa Hải, lập tức cùng chông lên nhau, cộng thêm Trần Hồn Ẩn, không một tiếng động bắt đầu ăn mòn linh hồn Đồ Lôi.

Đồ Lôi đã cẩn thận từng li từng tí nhưng vẫn bị Trần Hồn Ẩn xâm nhập, lão chấn động, lập tức đem công lực một phân thành hai, một mặt toàn lực ngăn cản này luồng sức mạnh quỷ dị ăn mòn linh hồn, một mặt toàn lực xuất kích đối phó Long Ngao.

Trần Hồn Ẩn đã xâm nhập vào trong cơ thể Đồ Lôi, trong nội tâm Long Ngao lập tức đại hỉ, căn bản sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp, Trần Hồn Ẩn liên tiếp mà ra, hơn nữa phối hợp huyết âm tam thức, bức Đồ Lôi từng bước lui về phía sau, bất cứ lúc nào cũng có thể chém giết đối phương.

"Long Ngao, ngươi dám giết ta?"

"Giết!"

Giờ khắc này Long Ngao căn bản không có chút thương cảm, quyết tâm thảo trừ căn.

"Đủ rồi, Long Ngao, nếu như ngươi đã không nương tay, ta chỉ có thể giết chết ngươi vậy."

Lúc này một đạo âm thanh uy nghiêm vang lên, ngay sau đó trên đỉnh Lưu Vân xuất hiện ba đạo nhân ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Con rể tương lai

"Cút ngay."

Long Ngao vừa nói vừa chém xuống Đồ Lôi.

Long Ngao giờ khắc này đương nhiên sẽ không như vậy dừng tay, mặc kệ là người phương nào đều đừng hòng ngăn cản hắn, dù là người hay thần hấn cũng giết hết!

Nhưng lời vừa mới nói ra, bỗng nhiên xuất hiện ba lão giả, sắc mặt lạnh lùng, trên người phát ra một luồng khí mạnh ngăn cản Long Ngao lại.

Không dám tiếp tục nhúc nhích, Long Ngao không khỏi khiếp sợ, bởi vì hắn phát hiện ba người vừa xuất hiện thực lực quả thực quá mức cường đại, nếu đem so sánh Đồ Lôi với ba người đó thì chẳng khác gì con kiến với con voi.

Nhìn thấy ba người, Đồ Lôi sắc mặt mừng rỡ, lập tức khom mình hành lễ nói:

"Tông chủ, hai vị trưởng lão."

Tông chủ? Trưởng lão?

Vừa mới phóng thích khí thể, một lão giả hừ lạnh một tiếng thật mạnh, không kiêng dè nói:

"Đồ Lôi, ngươi làm Lưu Vân tông tông chủ cũng không tệ nhỉ."

Hoàng sợ, Đồ Lôi lập tức quỳ rạp xuống đất, run rẩy nói:

"Trưởng lão, là ta không đúng, là ta không đúng."

Nhìn thấy Đồ Lôi quỳ rạp xuống đất, Long Ngạo càng thêm kinh ngạc, ba người rút cuộc có thân phận gì, vì sao Đồ Lôi lại quỳ lạy họ?

"Cút sang một bên."

"Đa tạ trưởng lão."

Căn bản không dám trái lời, Đồ Lôi đứng lên, bước sang một bên nom nớp lo sợ, thân thể vẫn như cũ run rẩy không ngừng.

"Các ngươi là ai?"

"Ha ha ha, Long Ngạo, ngươi thật sự rất khá, nhưng ngươi dám đụng đến Huyết Hải tông thì chắc chắn phải chết."

Huyết Hải tông

Nghe được ba chữ Huyết Hải tông, Long Ngạo không khỏi chấn động, bởi vì thân là người của Thiên Châu, hẳn đương nhiên đã nghe nói đến Huyết Hải tông.

Huyết Hải tông thân phận cao hơn cả Lôi Đình đế quốc, cùng Quỷ Vương tông nổi danh, có thể thấy Huyết Hải tông là một dạng tồn tại như vậy.

Chẳng lẽ Lưu Vân tông cùng Huyết Hải tông có liên quan?

Tựa hồ như đoán được suy nghĩ của Long Ngạo, Huyết Hải tông trưởng lão Đỗ Hạc Hiên cười lạnh một tiếng, nói:

"Ngươi ngay người của Lưu Vân tông cũng dám đụng đến, dám làm càn, thật sự là không biết sống chết."

Một gã trưởng lão khác cũng là đệ đệ của Đỗ Hạc Hiên, đồng thời cũng là trưởng lão của Huyết Hải tông Độc Vân Hiên, lên tiếng:

"Long Ngạo, Lưu Vân tông vốn là một phần của Huyết Hải tông, ngươi công nhiên tiêu diệt Lưu Vân tông chính là muốn đối đầu với Huyết Hải tông ta, ngươi muốn tự mình kết liễu hay là muốn chờ ta ra tay?"

Khí thể.

Khí thể phát ra từ ba người bọn chúng quả thực rất mạnh, khiến cho Long Ngạo căn bản không có chút tự tin có thể đánh thắng.

Long ngạo trong lòng rất rõ, cho dù là sử xuất Cửu Châm Phong Thần cũng không thể đánh bọn chúng mà an toàn rời khỏi đây, trong lòng hẳn dự cảm như vậy.

"Hoàng thất Tinh Vân, nếu đến rồi thì bước ra đây đi."

Đúng như lời Đỗ Hạc Hiên nói, cách đó không xa có ba người đi đến, đúng là Hoàng đế Âu Dương Phong, thái tử Âu Dương Phi cùng Hộ quốc đường chủ Đường Lâm của hoàng thất Tinh Vân.

"Quan tông chủ, hai vị trưởng lão."

Huyết Hải tông tông chủ Quan Phong gật đầu, lạnh lùng nói:

"Đây là ân oán giữa Huyết Hải tông ta và Long Ngạo, ta nghĩ vương quốc Tinh Vân sẽ không nhúng tay vào chứ."

"Tông chủ, vương quốc Tinh Vân nếu dám nhúng tay thì giết hết không tha."

Đỗ Hạc Hiên lời nói ra rất cuồng vọng, nhưng tất cả rõ ràng đều biết, hẳn thật sự rất kiêu ngạo.

Âu Dương Phong trên mặt có chút khóc cười, lúc trước lão đã quên Lưu Vân tông chính là một phần của Huyết Hải tông, có thể nói là một bước hai

bước đầu sai, cho dù trong lòng không cam tâm cũng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

"Quan tâu chủ, Long Ngạo đã rời khỏi Hộ quốc đường, trước đó không lâu vương quốc Tinh Vân bọn ta lại đem Xích Hòa trấn trao cho Long gia, cho nên từ giờ trở đi mọi hành động của Long Ngạo không liên quan gì tới vương quốc Tinh Vân ta."

"Phụ hoàng."

Gạt tay, Âu Dương Phong bắt đầu đi nói:

"Đây là ân oán giữa Huyết Hải tông và Long Ngạo, vương quốc Tinh Vân ta không liên quan."

Nghe được Âu Dương Phong nói, lại nhìn thấy vẻ mặt bắt đầu đi của Âu Dương Phi, Long Ngạo bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, trong tiếng cười cảm nhận rất khác thường.

Đây là vương quốc Tinh Vân, đây là vương quốc Tinh Vân mà trước đó không lâu còn cực lực mượn sức của mình, thật sự là một chuyện nực cười, đối với một vương quốc như vậy, Long Ngạo đã quyết định, cho dù bất kể lúc nào hắn cũng sẽ không gia nhập.

Nếu còn có thể lợi dụng, chúng sẽ giữ lại.

Một khi hết giá trị lợi dụng, lập tức một cước đá văng, đây là vương quốc Tinh Vân.

"Âu Dương Phong nói rất đúng, Long Ngạo ta và vương quốc Tinh Vân không quan hệ, không chỉ bây giờ mà sau này cũng vậy."

Ánh mắt nhìn sâu một thoáng, Long Ngạo tiếp tục nói:

"Từ giờ trở đi, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, an nguy của vương quốc Tinh Vân và Long Ngạo ta và cả gia tộc ta không còn liên can nữa."

Long Ngạo nói rất rõ ràng, Âu Dương Phong không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nghe được hiểu được.

"Long huynh đệ."

Không để cho Âu Dương Phi nói thêm gì, Long Ngạo cười nói:

"Âu Dương đại ca, ta biết hoàn cảnh của huynh, ta không trách huynh, mặc kệ ngày sau ta và vương quốc Tinh Vân có như thế nào, huynh vĩnh viễn vẫn là đại ca của ta."

"Đi."

Âu Dương Phi trước khi đi cũng không nói thêm gì nhiều, cho dù nói như thế nào thì đều là vương quốc Tinh Vân sai.

Nhìn thấy ba người vương quốc Tinh Vân rời đi, ba người Quan Phong không khỏi cười lạnh, dù sao vương quốc Tinh Vân ở trong mắt bọn họ cũng chẳng đáng gì cả, chỉ cần Huyết Hải tông động thủ đầu ngón tay, chắc chắn có thể nhẹ nhàng tiêu diệt cả vương quốc Tinh Vân.

"Long Ngạo, xem ngươi coi như cũng có chút thân phận, ta cho ngươi một cơ hội, tự kết liễu đi."

"Tự kết liễu con em ngươi."

"Ngươi dám mắng ta?"

Cười lạnh một tiếng, Long Ngạo lên tiếng:

"Nhân tra trung đích cảm thú, cảm thú trung đích cực phẩm, các ngươi còn sống chính là lãng phí không khí, đã chết chính là lãng phí đất đai, ta xin khuyên các ngươi một câu, tốt nhất vẫn là mua hai cân đậu hủ về nhà mà tự sát đi."

"Phốc!"

"Ngạo Tuyết."

"Cha, con thấy Long Ngạo mắng thực rất đúng, Huyết Hải tông vốn sẽ không phải mặt."

Ngạo Tuyết về mặt cười nhạo, kéo tay một người trung niên đi ra, nhìn thấy người kia, ba người Quan Phong có chút biến sắc.

"Quan huynh, lâu ngày không gặp, biệt lai vô dạng."

"Hừ, Ngạo huynh, ngươi lần này đến chẳng lẽ là vì bảo vệ Long ngạo?"

Long Ngạo không phải kẻ ngốc, nhìn thấy Ngạo Tuyết thân thiết với người trung niên này như vậy cũng đã đoán được, khẳng định người này chính là Quý Vương tông chủ Ngạo Thiên, cũng chính là phụ thân Ngạo Tuyết.

Đối với mục đích đến đây của Ngao Tuyết và Ngao Thiên lần này, Long Ngao đương nhiên rất rõ, trong lòng có chút cảm động, dù sao hắn cũng biết, một khi Quý Vương tông ra mặt bảo vệ mình, khẳng định Huyết Hải tông sẽ không dám làm gì.

"Ha ha ha, Quan huynh, ta cũng không phải tới vì bảo vệ Long Ngao, ta chẳng qua chỉ là gặp mặt con rể tương lai của ta, nhìn qua cũng không tồi, thật sự rất khá, mắt nhìn người của Ngao Tuyết quả không tệ."

"Cha..."

Ngao Tuyết vẻ mặt đỏ ửng, biểu hiện trên khuôn mặt đã bán đứng nàng, nhìn thấy sự việc như vậy ba người Quan Phong không khỏi lo lắng, một khi Long Ngao thành con rể Quý Vương tông, thử hỏi Huyết Hải tông nếu tiếp tục đối phó người này, chẳng phải là muốn khai chiến với Quý Vương tông? Huyết Hải tông có thể không coi vương quốc Tinh Vân ra gì, nhưng không thể dám xem thường Quý Vương tông.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Ngũ cảnh suy biến

Ngao Thiên, Quý Vương tông tông chủ, cũng là thân sinh phụ thân thân sinh Ngao Tuyết.

Không nhìn đến ba người huyết hải tông, ngao thiên nhìn về thiếu niên trước mặt, hỏi: "Người tới từ Long thị gia tộc?"

"Xích hóa trấn lục cấp Long gia."

Đối với điểm này, long ngao nói rất rõ, dù sao long thị gia tộc cũng có vô số chi nhánh, cấp bậc liền chia làm chín cấp bậc, lục cấp Long gia đối với cả long thị gia tộc mà nói, không là gì.

"Không tồi, Ngao Tuyết nói rất thích ngươi, lúc đầu ta còn lo lắng, bây giờ đã gặp ngươi như vậy, ta có thể đồng ý."

"Đa tạ cha."

Thật sâu thở dài một tiếng, ngao thiên bất đắc dĩ nói: "Đúng là con gái, thật làm ta đau đầu."

Nhìn thấy hai cha con họ xướng người hoạ, ba người Quan Trang vô cùng tức giận, nhưng lại sợ thực lực Quý Vương tông, không dám làm gì, nhưng đối Long Ngao, ba người bọn chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Ngao huynh, xem ra ngươi đến là muốn ra mặt giúp hắn?"

"Ta chẳng phải vừa mới nói sao, hắn là con rể tương lai của ta."

Không cần nhiều lời, ngay thời điểm này, đã nói thẳng như vậy, ba người không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nghe hiểu được.

Nhìn sâu đối phương một thoáng, Quan Phong lạnh lùng nói ra: "Ngao thiên, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, món nợ này bọn ta nhất định sẽ tìm đến ngươi tính sổ, chúng ta đi."

"Khoan đã."

"Ngao thiên, người đừng ép người quá đáng."

Căn bản không để ý đến chúng tức giận ra sao, ngao thiên cười nói: "Long ngao là con rể tương lai của ta, cho nên ngươi tốt nhất đừng đụng vào hắn, cũng chính là xích hóa trấn Long gia, nếu không, Quý Vương tông hội ta sẽ cùng huyết hải tông khiêu chiến."

Quan Phong lúc này tức giận đến cực điểm, nhưng cũng không thể làm gì khác được.

Không còn cách nào, Quan Trang tức giận chân đá vào ngực Đồ Lôi một phát, sau xoay người đi rất nhanh. Về phần Đồ Lôi, hắn lập tức té xuống mặt đất nằm yên đó.

"Đa tạ Ngao Thiên tiên bối."

Khoát tay, Ngao Thiên thực sự hài lòng với con rể tương lai này, cười nói: "Ngao nhi, nếu ngươi không ngại, có thể gọi ta một tiếng Ngao thúc thúc."

"Ngao thúc thúc."

Long Ngạo trong lòng hiểu rõ, Ngạo Thiên sở dĩ ra tay cứu mình, tất cả đều vì Ngạo Tuyết, nếu không, thân là Quý Vương tông đích Quý Vương, sao lại phải vì hân mà đắc tội với huyết hải tông như vậy.

"Tốt, tốt."

"Hanh, Long Ngạo, cha và muội đã cứu huynh lần này, huynh phải nhớ kỹ cảm ơn đó."

Long Ngạo cười cười, cũng không nói gì, bởi vì ba người huyết hải tông thực lực quá cường đại, hẳn thậm chí cảm thấy mình không thể đánh bại được bọn chúng.

Thấy Long Ngạo tựa hồ đang suy nghĩ, Ngạo Thiên nói: "Không bằng chúng ta tìm một chỗ, chúng ta nói chuyện một chút về Thiên Châu."

"Đa tạ Ngạo thúc thúc."

Chợ Xích hỏa trấn, tại một quán trà.

"Ngạo Thiên thúc thúc, con muốn biết, ngoài cảnh giới chi thượng, có phải còn có cảnh giới cao hơn hay không?"

Lần trước đánh với ba người, Long Ngạo có cảm giác, đó chính là thực lực của Đỗ Hạc Hiên, vượt xa những người trong võ môn, nếu đúng như vậy, chẳng phải là nói, ngoài cảnh giới chi thượng, nhất định còn có cảnh giới cao hơn?

Ngạo Thiên gật đầu nói: "Con nói rất đúng, vừa mới Đỗ Hạc Hiên và Đỗ Vân Hiên, đều là địa hoàng võ giả."

Địa hoàng võ giả?

Quả nhiên, tuy rằng không biết địa hoàng võ giả là cảnh giới gì, nhưng long ngạo biết rõ, cảnh giới địa hoàng, tuyệt đối phải cao hơn cảnh giới chi thượng.

"Ngạo nhi, ở trước người đích nhận tri lực, võ giả con chia làm ngày một cảnh giới cùng tiên thiên cảnh giới, có đúng không?"

Long Ngạo gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Kỳ thật bằng không, kỳ thật võ giả trừ bỏ chia làm ngày một cảnh giới cùng tiên thiên cảnh giới ở ngoài, còn có cái gọi là cảnh giới lột xác, chính là cao hơn tiên thiên cảnh giới chi thượng."

Quả nhiên là vậy.

"Ngạo thiên thúc thúc, cảnh giới suy biến chính là cái gọi là địa hoàng võ giả?"

Ngạo Thiên lắc đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nói: "Không phải, cảnh giới suy biến phân thành ngũ cảnh, đó là lôi kiếp, suy biến, nhân vương, địa hoàng, đạo tổ, có năm cảnh giới."

Thì ra là thế.

Hiện tại ngừng lại, long ngạo rốt cục biết, địa hoàng võ giả là gì, khó trách Đỗ Hạc Hiên và Đỗ Vân Hiên lại kiêu ngạo như vậy,

Người ta còn có cuồng vọng đích tư bản, Long Ngạo cũng không hỏi tiếp về thực lực của Quan Phong, không nghi ngờ nữa, ngay cả trường lão đều là địa hoàng cao thủ, càng thêm không chỉ nói tông chủ, khẳng định là đạo tổ, về phần Ngạo Thiên, chắc cũng giống như vậy..

Ngạo thiên, xem ra ông ấy chính là thuộc võ giả.

Ngũ cảnh suy biến, lôi kiếp, suy biến, nhân vương, địa hoàng cùng đạo tổ, Long Ngạo trong lòng có chút suy ngẫm.

Xem ra thực lực của mình còn thua xa, về tiến hóa, chưa nói tới ngũ cảnh suy biến, chỉ cần là ngũ cảnh tiên thiên, đều chưa đạt tới.

Đúng là bởi vì như vậy, Long Ngạo cũng không có ý nghĩ đạt tới ngũ cảnh suy biến, bởi vì hẳn biết, hảo cao vự xa đối với một vị võ giả mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

"Ngạo nhi, tin rằng con đối với chuyện của Thiên Châu không hiểu biết nhiều, nên hôm nay ta nói cho con nghe một chút."

Long Ngạo gật đầu, đối với chuyện của Thiên Châu, hẳn quả thực không biết nhiều, từ lúc đến thần bí long ấn, UU đọc sách www.uukanshu.com hẳn liền một mực chiến đấu, nếu không nhờ là tu luyện đột phá, căn bản không có thời gian đi tự giải chính mình ở Thiên Châu này.

"Thiên võ đại lục, cộng phân Cửu Châu, Thiên Châu chúng ta xếp hạng đệ nhất không phải bởi vì thực lực cường đại của Thiên Châu, mà là căn cứ danh tự sở bài."

Đối với điểm này, long ngạo có biết.

"Thiên châu sở hữu lục đại tông môn đỉnh lập, đó là quý vương tông, huyết hải tông, phong lôi tông, kim dương tông, hỏa diễm tông, lôi đình tông, năm đó

lục đại tông môn hỗn chiến, cuối cùng hòa điểm tông cùng lôi đình tông đánh thắng, cho nên chiếm được thế gian, thành lập lôi đình đế quốc cùng và hòa điểm đế quốc."

Nghe được lời này, Long ngạo ngạc nhiên, bởi vì hắn thật không ngờ tới, lôi đình đế quốc cùng hòa điểm đế quốc đích lại lớn mạnh như vậy, cư nhiên có hòa điểm tông cùng lôi đình tông duy trì, khó trách hai đại đế quốc có thể xưng bá cả thiên châu, các vương quốc khác không dám phản kháng.

"Không nghi ngờ gì nữa, trong lục đại tông môn, thực lực của hòa điểm tông và lôi đình tông là cao nhất, sau đó là Quỷ Vương tông ta, cho nên vừa rồi Quan Phong mới dè chừng ta không dám làm gì, nhưng mà Ngạo nhi, đối với huyết hải tông, con nhất định phải cẩn thận, tin rằng Quan Phong hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ."

"Con biết rồi, " đối với Quan Phong cùng huyết hải tông, Long Ngạo tuy rằng chỉ mới lần đầu gặp mặt, nhưng trong lòng đã có xích mích, lần này Quan Phong tha cho hắn, đơn giản chỉ vì dè chừng Quỷ vương tông, nếu không có Ngạo Thiên bên cạnh, thử hỏi Quan Phong sẽ buông tha cho hắn hay sao?

Long Ngạo cũng không phải lo cho mình mà chỉ lo lắng cho gia tộc, nghĩ một lúc, cuối cùng cũng mở lời, nói: "Ngạo thiên thúc thúc, con muốn nhờ thúc giúp đỡ."

"Ta hiểu được, gia đình của con gia tộc ta sẽ chiếu cố, tin rằng huyết hải tông cũng dè chừng Quỷ Vương tông ta, hắn là sẽ không đối phó gia tộc nhà con, nhưng ngươi cũng không đầu có, chỉ bằng như vậy, con theo ta trở về Quỷ Vương tông, tu luyện hơn mười tái, đến lúc đó cho dù là huyết hải tông cũng khó lòng bắt được con."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Cường thế quật cường

Ý của Ngạo Thiên đã rất rõ ràng, là muốn cho Long Ngạo trốn vào Quỷ Vương Tông, đến lúc đó Huyết Hải Tông sẽ không dám lộn xộn nữa.

Nhưng Long Ngạo có đáp ứng không?

Đáp án rất rõ ràng, Long Ngạo chắc chắn sẽ không đồng ý.

Tính cách Long Ngạo chính là như thế, càng đánh càng hăng, sẽ không bị bất cứ chuyện gì làm cho sợ hãi, kể cả trong Huyết Hải Tông.

Lắc đầu, sắc mặt Long Ngạo kiên định nói ra:

"Đa tạ Ngạo Thiên thúc thúc, nhưng chuyện của ta ta vẫn hi vọng ta tự mình giải quyết, Huyết Hải Tông ta sẽ tự mình giải quyết."

Cũng không cảm thấy chút nào ngạc nhiên, Ngạo Thiên hình như rất tán thưởng, nói ra:

"Tốt, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi, ngày sau nếu có chuyện gì thì tới Quỷ Vương Tông tìm ta."

Ngạo Tuyệt không muốn đi, Ngạo Thiên bỗng nhiên tiếp tục nói:

"Long Ngạo, nhớ kỹ, muốn lấy Ngạo Tuyệt thì thực lực ngươi bây giờ còn xa mới đủ."

Nhìn thấy hai đạo nhân ảnh dần dần biến mất, Long Ngạo không chỉ không có chút nào buông lỏng, ngược lại nắm chặt hai tay, tự nói với mình:

"Ta nhất định sẽ làm cho toàn bộ thế giới biết rõ, ta Long Ngạo mới là mạnh nhất."

Kể từ khi biết bên trên cảnh giới Tiên Thiên còn có thể thêm năm cảnh Thoái Biến sau nữa, Long Ngạo tu luyện càng thêm chăm chỉ, bởi vì hắn biết rõ, dựa theo thực lực hắn bây giờ, đừng nói là năm cảnh Thoái Biến, kể cả là cảnh giới Tiên Thiên đều không đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên ngũ cảnh, năm cảnh Thoái biến.

Kế tiếp, chuyện Long Ngạo chém giết Long Minh không biết khi nào đã truyền khắp cả Thiên Châu.

Có thể phải biết rằng, Long Minh là nhân vật thứ bảy mươi trên Bách Chiến bảng, hôm nay Long Ngạo đánh bại Long Minh, cũng có nghĩa là từ nay về sau Long Ngạo sẽ thay thế Long Minh, trở thành nhân vật thứ bảy mươi trên Bách Chiến bảng.

Việc này vừa ra đã hoàn toàn chấn động cả Thiên Châu.

Long Ngạo, thiếu niên nổi tiếng nhất Thiên Châu hôm nay, xuất phát từ Xích Hóa trấn, cường thế quật khởi, mấy tháng ngắn ngủi đã giết một đường đến Lôi Đình thành, không chỉ đoạt được hạng thứ hai ở Lôi Đình chiến, còn trở thành nhân vật thứ bảy mươi trên Bách Chiến bảng.

Bách Chiến bảng.

Thiên Vũ Đại Lục tổng cộng phân làm chín châu, mỗi châu đều có một Bách Chiến bảng của riêng mình, Thiên Châu cũng không ngoại lệ, mỗi châu có một trăm Bách Chiến bảng, Cửu Châu tổng cộng có chín trăm Bách Chiến bảng.

Bách Chiến bảng, chỉ có võ giả từ bốn mươi tuổi trở lên mới có thể theo đuổi một bảng đơn.

Bách Chiến bảng, cũng được xem là mỗi châu có số lượng người trẻ trên bảng đơn nhiều nhất, mỗi một gã võ giả trẻ tuổi đều mơ đến chiếc bảng đó, do đó thể nhân ai cũng muốn chứng minh chính mình.

Long Ngạo thuận lợi trở thành nhân vật thứ bảy mươi trên Bách Chiến bảng, nhưng theo đó cũng liên tục không ngừng khiêu chiến, dù sao trên thế giới này có rất nhiều người đều nghĩ muốn thành danh thì khiêu chiến nhân vật trên Bách Chiến bảng là cách nhanh nhất để lập tức trở thành võ giả trẻ tuổi thành danh.

Con người chính là như vậy, thường không đi khắc sâu những lần ân nghĩa.

Trong mắt rất nhiều người, Long Ngạo cho dù quật khởi trong mấy tháng ngắn ngủi, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ, hơn nữa trước kia Long Ngạo mang danh phế vật, khiến cho rất nhiều người đều không ngừng khiêu chiến hắn.

Đối với khiêu chiến người một nhà, Long Ngạo cũng không có chút hạ thủ lưu tình nào.

Bởi vì Long Ngạo khắc sâu hiểu rõ một đạo lý, đó chính là nhỏ cỏ không trừ gốc, sẽ mang đến cho mình phiền toái vô cùng.

Xích Họa trấn.

Hôm nay Xích Họa trấn đã tự phân tách ra, không thuộc về Tinh Vân vương quốc nữa, một tiểu trấn không có vương quốc che chở nhất định sẽ bị người nhìn chăm chăm, nhưng giờ khắc này Xích Họa trấn lại an toàn dị thường, bởi vì ở chỗ này có một thiếu niên quật khởi cường thế. Không chỉ có như thế, Quý Vương Tông đã chiêu cáo thiên hạ, bắt kẻ là người phương nào, tất cả không được động chạm đến Long gia Xích Họa trấn.

Trong đó, cuối cùng hối hận nhất là Tinh Vân vương quốc, bởi vì cho tới giờ khắc này Đường Lâm và Âu Dương Phong đều có chỗ không kịp phản ứng, không biết từ khi nào Long Ngạo và Quý Vương Tông lại có mối quan hệ, hơn nữa Quý Vương Tông không tiếc trở mặt với Huyết Hải tông, cũng muốn bảo vệ Long Ngạo.

Ý vị của Quý Vương Tông như thế nào, trong lòng mọi người đều biết rất rõ ràng.

Thân là một trong sáu đại tông môn ở Thiên Châu, thực lực Quý Vương Tông gần với Hóa Diễm tông và Lôi Đình tông, nếu vương quốc Tinh Vân có thể có được sự ủng hộ của Quý Vương Tông thì còn lo gì không quật khởi.

Nhưng trên thế giới này, chỗ đã bán thì cũng không thể hối hận được nữa.

Âu Dương Phong đã biết rõ, muốn tiếp tục lôi kéo Long Ngạo thì dường như là một chuyện không có khả năng, nhưng vẫn không buông bỏ, phái ra Âu Dương Phi tiến vào Xích Họa trấn, ý đồ có thể hòa hoãn quan hệ hai bên.

Long Ngạo cuối cùng vẫn gặp Âu Dương Phi.

Nhưng ý tứ Long Ngạo rất đơn giản, hắn xem Âu Dương Phi là đại ca, nhưng lại không có chút quan hệ nào với vương quốc Tinh Vân, thậm chí không màng nhắc đến.

Cứ như vậy, Âu Dương Phi thở dài thật sâu. Rời khỏi vương quốc Tinh Vân, từ nay về sau Xích Họa trấn xem như hoàn toàn thoát ly vương quốc Tinh Vân, xem như một mình tách ra.

Dựa theo ý tứ của Long Ngạo, với lực lượng của Xích Họa trấn hiện tại, muốn sinh tồn tốt được dường như rất khó khăn, biện pháp duy nhất chính là phát triển.

Bất kể là trấn hay là thành thị, muốn phát triển cũng không phải dựa vào thực lực là có thể làm được, mà cần rất nhiều kim tệ, tuy nhiên hiện tại Long gia sớm đã không như xưa nữa, cộng thêm tất cả mọi người Xích Họa trấn ủng hộ, mấy tháng ngắn ngủi thì Xích Họa trấn đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đại đường Long gia, Xích Họa trấn.

"Ngạo nhi, hiện tại Xích Họa trấn đã vào quỹ đạo, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mười năm nữa Xích Họa trấn ta có lẽ có thể phát triển trở thành giống như Lôi Vân thành bây giờ vậy."

Gật gật đầu, Long Nghị cũng vui mừng không thôi nói ra:

"Vốn cho là Xích Họa trấn thoát ly vương quốc Tinh Vân thì sẽ nửa bước khó đi, hiện tại xem ra là chúng ta nghĩ nhiều rồi."

Nhìn vẻ mặt vui vẻ phụ thân cùng gia gia, Long Ngạo cũng có chút vui sướng, bởi vì hắn biết rõ, chỉ có Xích Hôa trấn cường đại thì Long gia mới có thể càng cường đại hơn, cho nên phát triển Xích Hôa trấn là tình thế bất buộc.

"Gia gia, phụ thân, sát khí Xích Hôa trấn giao cho các người, sau đó con sẽ rời khỏi Xích Hôa trấn, đi ra bên ngoài rèn luyện thêm."

Cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, bởi vì Long Hạo Thạch và Long Nghị cũng biết, Ngạo nhi đã không phải là đứa bé trước kia nữa, cường giả cần tôi luyện không ngừng mới có thể không ngừng phát triển.

"Ngạo nhi, coi chừng mọi thứ, nhớ kỹ, Long gia vĩnh viễn đều là nhà của con, lúc nào mệt mỏi thì bất cứ lúc nào cũng có thể trở lại."

"Con biết rõ."

Đêm khuya, sao lốm đốm đầy trời, Long Ngạo một mình một người ngồi ở trong tiểu độc viện.

Dựa vào địa vị của Long Ngạo tại Long gia bây giờ, căn bản không cần tiếp tục ở trong tiểu độc viện, nhưng không biết vì cái gì, Long Ngạo luôn không nỡ.

"Chủ nhân, vừa rồi ta đã thử qua, hồn nô căn bản không cách nào rời khỏi không gian Long ẩn quá lâu, nếu không sẽ bị linh khí thiên địa hủy hoại."

Nghe được chuyện đó Long Ngạo cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, vốn Long Ngạo nghĩ rằng nếu có thể đem mấy hồn nô để ở gia tộc, như vậy cho dù gia tộc có chuyện gì hắn cũng không ngoài tầm tay với, nhưng hiện tại để hồn nô lại là chuyện không có khả năng.

Gia tộc không có cao thủ tọa trấn, như vậy cũng không được, nghĩ tới nghĩ lui, hai mắt Long Ngạo đột nhiên sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Vội vàng

Trong không gian Long ẩn.

"Long Phúc, có biện pháp nào có thể cho gia tộc ta luyện chế ra một ít hồn nô cường đại không?"

"Chủ nhân, ta biết rõ ý tứ của người, nhưng lại không có khả năng."

Ngẫm lại, Long Phúc lại nói:

"Chủ nhân, ở trong Huyết Trì ngoài việc có thể luyện chế hồn nô, còn có thể luyện chế thi nô, tuy thực lực thi nô so với hồn nô vẫn còn thấp, nhưng có thể để ở bên ngoài."

Trong lòng Long Ngạo mừng rỡ, bất kể là hồn nô hay là thi nô, chỉ cần có thể để ra bên ngoài là được.

"Long Phúc, bây giờ ngươi đem mấy hồn nô này toàn bộ luyện chế trở thành thi nô, cần bao lâu thời gian?"

"Chủ nhân, người hiểu lầm rồi, luyện chế thi nô không phải cần linh hồn, mà là thi thể, cho nên ta bất lực."

Thi thể?

Không là linh hồn?

Có chút buồn khổ, Long Ngạo biết rõ, trong thời gian ngắn muốn tìm được thi thể phù hợp luyện chế thi nô cũng không phải một chuyện dễ dàng, đã như vậy thì ra ngoài tìm kiếm.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Long Ngạo tại Long gia đưa mắt nhìn mọi người, từ biệt rồi rời khỏi Xích Hôa trấn.

Trạm thứ nhất, Long Ngạo trực tiếp tiến về trước rừng rậm Lôi Đình, bởi vì tại cảnh nội Thiên Châu, linh thú có nhiều nhất cũng là cường đại nhất là ở hai khu rừng rậm, một là rừng rậm Hóa Diễm, hai là rừng rậm Lôi Đình.

Trong rừng rậm Lôi Đình, mười ngày sau.

Long Ngạo và Long Cường thân thể không ngừng xuyên thẳng qua cánh rừng, một người một rống liên thủ, dường như không có địch thủ, bởi vì một

khắc này Long Ngạo trải qua mười ngày tôi luyện thì tu vi lần nữa tăng lên một tầng, từ Diễn Hóa đỉnh phong đột phá đến cảnh giới Dung Hợp.

Long Ngạo có mười phần tin tưởng, dựa theo thực lực hắn bây giờ, một khi cùng Long Cường liên thủ, kể cả chống lại võ giả Quy Nhất cũng có sức đánh một trận.

Năm cảnh Tiên Thiên: cảnh giới Bách Tán Thiên, cảnh giới Nhất Tuyến Thiên, cảnh giới Diễn Hóa, cảnh giới Dung Hợp, cảnh giới Quy Nhất.

Năm cảnh Thoái Biến: cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Tu vi Long Ngạo hiện tại đã đột phá cảnh giới Dung Hợp, chỉ thiếu chút nữa có thể chính thức tấn cấp trở thành cảnh giới Quy Nhất, đến lúc đó có thể cố gắng hướng đến cảnh giới Thoái Biến.

Cho nên bất kể như thế nào đều phải nghĩ biện pháp, mau chóng đem đột phá tu vi đến cảnh giới Quy Nhất.

"Đàn Quy nhất huyết ma lang."(*)

Long Ngạo chưa kịp phản ứng đã bị trên trăm con Huyết Ma Sói cảnh giới Quy Nhất bao bọc vây quanh. Chấn động, Long Ngạo không dám chậm trễ chút nào, vội cùng Long Cường liên thủ, hơn nữa phóng xuất ra mấy hồn nô, nhưng cho dù như thế trên trăm võ giả Quy Nhất, Long Ngạo cũng không phải đối thủ của chúng.

Mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, vết thương Long Ngạo đã chồng chất, lúc đang chuẩn bị quay người thì lần nữa bị một con Huyết Ma Sói đánh trúng, cả thân thể bay rớt ra ngoài.

Cổ nện từng trận đau đớn trong cơ thể truyền đến. Long Ngạo quay người lại rất nhanh rồi đi, trốn vạy chạy như điên nửa canh giờ mới miễn cưỡng vùng thoát khỏi đàn Huyết ma lang.

Quần thể tác chiến, hơn nữa cũng đều là thực lực cảnh giới Quy Nhất, không chỉ nói hắn mà kể cả là võ giả Quy Nhất lúc này, không nghi ngờ gì, cũng sẽ bị đàn Huyết ma lang lập tức chém giết.

Đặt móng ngồi đất, Long Ngạo há to miệng thở hồng hộc, xem ra vận khí mình thật không tốt, gần kề mười ngày thì gặp phải bầy Huyết Ma Sói.

Không tiếp tục lưu lại rừng rậm Lôi Đình, Long Ngạo mang theo vết thương chồng chất trên thân thể đi đến Lôi Đình thành.

Giờ khắc này Long Ngạo rất cuộc biết Lôi Đình thành bất thường, bất kể nói thế nào, sau lưng đế quốc Lôi Đình cũng vẫn có được chỗ dựa là Lôi Đình tông, chỉ cần điểm này thì địa vị đế quốc Lôi Đình sẽ rất khó dao động.

Vừa mới bước vào đế quốc Lôi Đình, hành tung Long Ngạo cũng đã bị tất cả thế lực lớn phát hiện ra, nhất là Tam hoàng tử Triệu Hạo hoàng thất Lôi Đình.

Lúc trước ba mươi hai vương quốc tham gia Lôi Đình chiến, toàn bộ bị Triệu Hạo lệnh phải giết chết Long Ngạo, nhưng kết quả là Long Ngạo vẫn bình yên vô sự, hơn nữa còn đạt đến hạng thứ hai Lôi Đình chiến.

Hạng thứ hai, Triệu Hạo căn bản không đem hắn để vào mắt, chuẩn bị phái người tiến về trước Xích Hóa trấn tiêu diệt cả Long gia, nhưng kết quả, còn không đợi Triệu Hạo hành động, Quý Vương Tông đã truyền đến tin tức, bất kể là người phương nào thì tất cả không được động đến Long gia Xích Hóa trấn.

Đế quốc Lôi Đình có thể mặc kệ Long Ngạo, nhưng lại không thể mặc kệ Quý Vương Tông.

Chính vì như thế, trong nội tâm Triệu Hạo cho dù có một vạn không cam lòng và phẫn nộ cũng không dám đối phó Long gia, chỉ có thể đem phần nợ phát tiết lên trên người Long Ngạo.

Nếu Long Ngạo này nhất quyết trốn ở Xích Hóa trấn thì Triệu Hạo thật không có cách nào, nhưng hiện tại.

Long Ngạo bước vào Lôi Đình thành, vốn là tìm một cái khách điểm nghỉ ngơi thật tốt một đêm, đợi sau khi thương thế hoàn toàn khỏi hẳn sẽ đến phòng bán đấu giá.

Phòng Bán đấu giá, trong căn phòng phong cách cổ xưa.

"Long huynh đệ, ta đang chuẩn bị tìm người đây, Tam hoàng tử Triệu Hạo đã phát ra lệnh giết chết người, bất kể là ai, chỉ cần có thể giết người thì không những được trọng thưởng, còn có thể trở thành đệ tử của phó đường chủ Hộ quốc đường, người bây giờ tiến vào Lôi Đình thành thật quá mức lỗ mạng."

Tam hoàng tử Triệu Hạo?

Nghe được Tam hoàng tử Hạo mệnh tiếp tục phát ra lệnh giết chết mình, Long Ngạo cũng có chút ngạc nhiên.

Bởi vì dựa theo suy nghĩ trước kia của Long Ngạo, chỉ cần mình có thể tại Lôi Đình chiến đạt được thứ tự tốt, như vậy hoàng thất Lôi Đình sẽ dừng tay, nhưng hiện tại xem ra việc này cũng không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng hợp lý, bất kể nói thế nào, sau lưng hoàng thất Lôi Đình có được Lôi Đình tông ủng hộ, thử hỏi Tam hoàng tử Triệu Hạo lại làm sao có thể không ngăn cản mình.

"Luru đại ca, việc này ta tâm lý nắm chắc."

Liếc mắt nhìn thật sâu, Luru Phong rất rõ ràng tính cách Long Ngạo, cho nên cũng không tiếp tục xoắn xuýt việc này, mà là nói ra:

"Long huynh đệ, người lần này tới tìm ta có phải có việc gì hay không?"

"Đúng vậy."

Long Ngạo cũng không có giấu diếm chút nào, đi thẳng vào vấn đề nói ra:

"Luru đại ca, lần này ta tới tìm huynh chủ yếu là muốn hỏi một chút, đối với võ giả mà nói, cái gì có thể tương trợ võ giả tăng thực lực lên."

Đối với hoàng vu Thánh Thể của mình và Long Cường, Long Ngạo một mực rất đau đầu, tuy là tu luyện đệ nhất thể chất, nhưng cũng là đệ nhất phế vật, muốn tăng thực lực lên thì cần năng lượng cực lớn, chỉ dựa vào Long Phúc luyện hóa năng lượng, hình như còn lâu lắm mới đủ.

Chính vì như thế Long Ngạo mới nghĩ đến Luru Phong, dù sao Luru Phong chính là hành trưởng của phòng bán đấu giá, với tư cách phòng bán đấu giá lớn nhất Thiên Châu, tin tưởng bên trong phòng đấu giá khẳng định có rất nhiều bảo vật để tăng thực lực lên.

Luru Phong không phải người ngu, đương nhiên biết rõ Long Ngạo muốn vật gì.

Ngẫm lại, Luru Phong nói ra:

"Long huynh đệ, tăng thực lực võ giả lên quan trọng nhất vẫn là chú trọng tu luyện bản thân, dựa vào ngoại vật cuối cùng không phải chính đạo, Long huynh đệ, người có hiểu lời ta nói không?"

Gật gật đầu, đối với ý tứ trong lời nói Luru Phong, Long Ngạo lại làm sao không biết, nhưng thể chất hần quá mức đặc thù, căn bản không thể dựa theo sự tu luyện của võ giả, chú trọng tu luyện của bản thân.

"Luru đại ca, thời gian cấp bách, ta muốn hỏi một chút, phòng bán đấu giá có không?"

Nhìn thấy đối phương tâm ý đã quyết, Luru Phong gật đầu nói:

"Có, nhưng bất kể là linh thảo gì, đều phải luyện chế trở thành đan dược, cho nên..."

(*) Đan Quy Nhất huyết ma lang: Đan sói huyết ma cảnh giới Quy Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Lôi đình hộ quốc đường

Đan dược?

Long Ngạo nghe Luru Phong nói đột nhiên hiểu ra.

Cho tới nay, hần ngoài tu luyện ra thì là giết chóc, đem chuyện đan dược ném ra khỏi não.

"Long huynh đệ, ta biết người là một vị Luyện Đan sư, cho nên nếu người muốn nhanh chóng tăng thực lực lên thì có thể luyện chế đan dược hoặc là mua đan dược."

"Ta hiểu."

"Long huynh đệ, đan dược mặc dù có thể trợ giúp võ giả gia tăng thực lực, nhưng dùng nhiều thì hại nhiều hơn lợi, cho nên vẫn là câu nói kia, tự mình tu luyện mới quan trọng nhất."

Long Ngạo gật đầu, cũng không tiếp tục ở lại, hần rời khỏi phòng đấu giá, chuẩn bị luyện chế đan dược.

Hai người Long Kiệt Lực, Đoan Mộc Lân mang theo một đám tay chân, về mặt âm u lạnh lẽo hướng phía bên này đi tới, oan gia ngõ hẹp, Long Ngạo rất

chán ghét hai người, thậm chí ngay cả nhìn một cái cũng không muốn.

“A, đây không phải Long đại thiên tài của chúng ta sao?”

“Long huynh, người không nên nói lung tung, Long Ngạo tuy thế nhưng đoạt được hạng hai trong Lôi Đình chiến, nhân tài như vậy, đơn giản chính là phế vật.”

“Cút ngay.”

Căn bản Long Ngạo không hề nhìn hai người, hắn có thể cảm ứng rõ ràng trong những tên tay chân hai người dẫn theo lần này có hai tên võ giả Diễn Hóa, nếu không Long Kiệt Lực và Đoan Mộc Lân cũng không dám như thế.

“Long Ngạo, người đắc tội Tam hoàng tử, chẳng lẽ liền muốn đi như vậy sao?”

“Ngu ngốc, rác rưởi.”

“Người dám chửi chúng ta?”

“Long Kiệt Lực, Đoan Mộc Lân, ta tự hỏi tại sao cực phẩm của loại cận bã giống các người lại còn có thể sống trên thế giới này, ta cảm thấy bị ai thay mẹ của các người.”

Nhìn vẻ mặt thiếu niên đầy tức hận, trong nháy mắt Long Kiệt Lực và Đoan Mộc Lân trở nên giận dữ, nhưng không đợi hai người ra tay Long Ngạo đã xông tới.

Bóng người chớp động, không đợi hai người kịp phản ứng, hai tiếng kêu thảm thiết đã vang lên, hai tên võ giả Diễn Hóa do hai người dẫn theo đã biến thành hai bộ thi thể.

Nhìn hai bộ thi thể trên mặt đất, Long Kiệt Lực và Đoan Mộc Lân hoàn toàn tròn tròn mắt, bởi vì hai người tuyệt đối không ngờ rằng đối phương lại dám ra tay, đồng thời thực lực lại mạnh mẽ như thế, một chiêu liền giết chết hai vị võ giả Diễn Hóa.

“Long Ngạo, người..”

“Cút cho ta.”

Long Ngạo đã không nhìn được, trên người tỏa ra khí thế mạnh mẽ, phô thiên cái địa áp chế tới. Thử hỏi, lấy thực lực của Long Kiệt Lực và Đoan Mộc Lân làm sao có thể ngăn cản được uy áp của Long Ngạo.

“Còn dám chọc vào ta, giết không tha.”

Nhìn thiếu niên quay người rời đi, vẻ mặt Long Kiệt Lực và Đoan Mộc Lân vô cùng khó coi, hai người nhìn thật kỹ đối phương, trên mặt đồng thời toát ra một tia tàn nhẫn, âm lãnh.

Thành Lôi Đình, ngoại trừ hoàng thất Lôi Đình ra, tổng cộng có tam đại gia tộc hình thành nên thế chân vạc gồm Long gia tứ giai, Đoan Mộc gia và Tướng gia.

Long Ngạo rất buồn rầu, không biết là do nguyên nhân gì, hầu như hắn đã trêu chọc vào bốn thế lực lớn của thành Lôi Đình, xem ra tình cảnh của bản thân đang rất nguy hiểm.

Không tiếp tục rầu rĩ nữa, Long Ngạo lập tức bù lại tri thức về đan dược, làm thiên tài luyện đan, chỉ mấy canh giờ ngắn ngủi, hắn đã nhìn sơ qua rất nhiều loại đan dược.

Nhìn tới nhìn lui, Long Ngạo phát hiện có rất nhiều đan dược có thể giúp võ giả tăng thực lực, chỉ là đan dược cũng có phân chia đẳng cấp, đẳng cấp của đan dược càng cao thì trợ giúp đối với thực lực của võ giả càng lớn, đối với đan dược đẳng cấp thấp trợ giúp lại không lớn.

Trong rất nhiều đan dược, Long Ngạo lựa chọn một loại đan dược tên là Đẳng Long đan.

Căn cứ tin tức lấy được, Long Ngạo biết Luyện Đan sư cũng có phân chia đẳng cấp, theo thứ tự từ thấp đến cao chia làm nhất cấp, nhị cấp, tam cấp, tứ cấp, ngũ cấp, lục cấp, thất cấp, bát cấp, cửu cấp, Vương cấp, Hoàng cấp, Tôn cấp, Đế cấp và Thần cấp Luyện Đan sư.

Cho nên đem đối ứng với nhau, đan dược cũng có phân chia cao thấp, theo thứ tự từ thấp đến cao đan dược có nhất cấp, nhị cấp, tam cấp, tứ cấp, ngũ cấp, lục cấp, thất cấp, bát cấp, cửu cấp, Vương cấp, Hoàng cấp, Tôn cấp, Đế cấp và Thần cấp đan dược.

Suy nghĩ một chút về trình độ luyện đan của bản thân, Long Ngạo bắt đầu đi, dựa theo trình độ luyện đan của hắn bây giờ nhiều nhất chỉ có thể xem như Luyện Đan sư cửu cấp.

Cho dù là như vậy thì muốn luyện chế ra Đẳng Long đan là một chuyện không thể nào.

Đẳng Long đan là Hoàng cấp đan dược, thử hỏi lấy trình độ luyện đan của hắn bây giờ có thể luyện chế thành công sao?

Không có cách nào, Long Ngạo chỉ có thể đi về phía Đan Minh nhìn xem có thể mua Đẳng Long đan hay không. Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa cho giật mình, giá của một viên Đẳng Long đan quá đắt, đừng nói là mấy viên, chỉ là một viên cũng mua không nổi.

Cuối cùng Long Ngạo quyết định đành bỏ qua đan dược, chờ ngày sau bản thân có thể luyện chế Đẳng Long đan rồi hãy nói.

Long Ngạo vừa mới trở về nhà trọ liền bị hoàng thất Lôi Đình triệu kiến.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết bản thân đang ở trong thành Lôi Đình, nếu không đi hậu quả khó mà lường được.

Hoàng thất Lôi Đình.

Là bá chủ tuyệt đối của Lôi Đình đế quốc, địa vị của hoàng thất Lôi Đình không thể lung lay.

Một chỗ trong lương đình, hậu hoa viên.

Long Ngạo đi vào lương đình nghỉ mát phát hiện chỉ có hai người, trong đó một người đàn ông tuổi trung niên thân mặc áo bào vàng, mặt mũi tràn đầy uy nghiêm, căn bản không cần suy đoán Long Ngạo liền biết nam tử trung niên hẳn là hoàng đế của Lôi Đình đế quốc, Triệu Mãng.

“Long Ngạo bái kiến bệ hạ.”

Long Ngạo cũng không quỳ xuống, Triệu Mãng dường như cũng không để ý, cười cười, nói:

“Long Ngạo, đến đây ngồi đi. Ta giới thiệu cho ngươi, vị này là đường chủ Hộ quốc đường Cổ Bách.”

Đường chủ Hộ quốc đường Cổ Bách?

Dường như Long Ngạo cũng hơi kinh ngạc, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, Lôi Đình Hộ quốc đường cùng Tinh Vân Hộ quốc đường căn bản không cùng đẳng cấp, không chỉ là thực lực mà còn cả về địa vị và thân phận.

Long Ngạo cũng không chút khách khí, đặt mông ngồi ở trong lương đình nghỉ mát, bưng chén trà trên bàn đá, nhẹ nhàng nhấp một miếng, tán thưởng nói:

“Trà ngon.”

Thấy Long Ngạo không chút câu nệ, dường như Cổ Bách và Triệu Mãng cũng hơi kinh ngạc, lúc này Cổ Bách nói:

“Long Ngạo, lần này ngươi đoạt được hạng hai Lôi Đình chiến, đồng thời đoạt được hạng mười bảy trên Bách Chiến bảng, bây giờ ta chính thức mời ngươi tham gia vào Lôi Đình Hộ quốc đường, không biết ngươi có hứng thú không?”

Nếu là người bình thường mà được Cổ Bách mời, không vui mới là lạ, nhưng biểu hiện của Long Ngạo lại rất bình tĩnh, bởi vì hắn đã sớm đoán ra, bản thân đoạt được hạng hai Lôi Đình chiến, chắc chắn Lôi Đình Hộ quốc đường sẽ mời chào mình.

“Đường chủ, ta tin tưởng chuyện giữa ta và Tinh Vân Hộ quốc đường mọi người hẳn phải biết. Nói thật, ta đã không còn tin tưởng vào bất kỳ cái Hộ quốc đường nào, cho nên ta cũng quyết định, từ nay về sau sẽ không tham gia vào bất kỳ cái Hộ quốc đường nào.”

Đối với chuyện giữa Long Ngạo và Tinh Vân Hộ quốc đường, Cổ Bách và Triệu Mãng đương nhiên biết rất rõ, Cổ Bách cười cười, nói:

“Chuyện này hoàn toàn là do Tinh Vân vương quốc không đúng. Nhưng Long Ngạo, ta có thể cam đoan với ngươi, chỉ cần ngươi gia nhập Lôi Đình Hộ quốc đường, mặc kệ chuyện gì xảy ra, Hộ quốc đường chúng ta sẽ không bỏ rơi ngươi, nếu như làm sai sẽ trời tru đất diệt.”

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Hai nước tranh bá chiến

Rất kinh ngạc.

Long Ngạo cũng hoàn toàn không ngờ rằng Cổ Bách sẽ nói như thế.

Nhưng mình thật sự có thể đáp ứng không?

Đáp án rõ ràng là không.

Về mặt Long Ngạo tỏ ra vẻ thật có lỗi, hần thành thật nói:

“Ta tin tưởng những lời đường chủ nói, nhưng vẫn rất xin lỗi, ta không thể gia nhập Lôi Đình Hộ quốc đường.”

Vốn Long Ngạo cho rằng Cổ Bách sẽ tức giận, nhưng hần không nghĩ tới Cổ Bách không những không phẫn nộ, ngược lại cười nói:

“Ta hiểu.”

Triệu Mãng vẫn một mực không nói lời nào, đột nhiên nói:

“Long Ngạo, chúng ta biết chuyện của ngươi, cho nên sẽ không ép buộc ngươi, về chuyện Hạo nhi đã làm trước đó với ngươi, ta đã ngăn lại.”

Long Ngạo không nói gì, bởi vì hần rất khó chịu về chuyện Triệu Hạo.

Nhưng nhìn thấy phụ thân của Triệu Hạo làm như vậy, Long Ngạo cũng không tiếp tục rầu rĩ nữa. Huống hồ, với thực lực của hần bây giờ không có khả năng chống lại toàn bộ Lôi Đình đế quốc, đồng thời phía sau Lôi Đình đế quốc còn có Lôi Đình tông chống đỡ.

“Bệ hạ, lần này người tìm ta có phải có việc khác nữa hay không?”

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên có thể nghe thấy có điều gì đó trong lời nói của Triệu Mãng, không có khả năng chỉ vì việc của Triệu Hạo.

Quả nhiên.

Hai người Triệu Mãng và Cổ Bách nhìn nhau một cái, Triệu Mãng nói:

“Long Ngạo, chắc hần ngươi đã nghe nói qua về Hòa Diễm đế quốc?”

Long Ngạo gật đầu, đương nhiên đối với Hòa Diễm đế quốc hần không cảm thấy lạ lẫm, là một trong hai đại đế quốc ở Thiên Châu, Hòa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc tuyệt đối là bá chủ của Thiên Châu, hai đại đế quốc cùng nhau khống chế toàn bộ Thiên Châu.

Long Ngạo có chút hiếu kỳ, không biết tại sao đột nhiên Triệu Mãng lại nhắc tới Hòa Diễm đế quốc với mình.

“Long Ngạo, ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, có thể xưng bá bên trong Thiên Châu chỉ có hai đại đế quốc Hòa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc, cứ cách mấy năm hai đại đế quốc sẽ tổ chức một lần Tranh Bá chiến, tranh bá trong chiến đấu, người chiến thắng có thể đoạt được bảo vật do hai đại đế quốc xuất ra.”

Tranh Bá chiến?

Long Ngạo vẫn có chút không rõ, Tranh Bá chiến giữa Hòa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc, liên quan gì đến mình?

“Mỗi lần Tranh Bá chiến thật ra chính là trận chiến để hai đại đế quốc tranh giành mặt mũi, mà ba lần Tranh Bá chiến gần đây nhất, Lôi Đình đế quốc chúng ta đều thua, cho nên Tranh Bá chiến lần này chúng ta chỉ được phép thắng không cho phép thua.”

“Bệ hạ, việc này có liên quan gì với ta?”

“Mỗi lần Tranh Bá chiến, hai đại đế quốc đều sẽ phái ra hai mươi vị võ giả Tiên Thiên để tham gia, cho nên Tranh Bá chiến lần này, ta hi vọng ngươi có thể đại biểu Lôi Đình đế quốc tham gia.”

Tôi chủ đề chính.

Long Ngạo không nghĩ tới Triệu Mãng sẽ đề cho mình đại biểu Lôi Đình đế quốc tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước.

Không đợi Long Ngạo nói chuyện, Triệu Mãng đã nói trước:

“Long Ngạo, chỉ cần ngươi có thể đại biểu Lôi Đình đế quốc tham gia Tranh Bá chiến, ngươi có thể đưa ra hai yêu cầu.”

“Bệ hạ, ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

“Có thể.”

“Bên trong Lôi Đình đế quốc cao thủ nhiều như mây vì sao phải lựa chọn ta?”

Long Ngạo rất thắc mắc với vấn đề này. Cao thủ Lôi Đình đế quốc nhiều như mây, lại thêm có Lôi Đình tông duy trì, đã như vậy tại sao Triệu Mãng còn hết lần này tới lần khác tìm tới mình, với lại thực lực của mình cũng không phải là vô địch thiên hạ.

Triệu Mãng cười cười, nói:

“Long Ngạo, ta đã điều tra rõ ràng về tiềm lực và thực lực của ngươi, Tranh Bá chiến giữa hai nước chỉ cho phép võ giả Tiên Thiên tham gia, nhưng thực lực của ngươi trong võ giả Tiên Thiên hẳn là có thể giúp Lôi Đình đế quốc.”

“Thì ra là thế.”

Nói cho cùng, Tranh Bá chiến giữa hai nước, mỗi nước phái ra hai mươi người, chỉ có thể là võ giả Tiên Thiên, về phần võ giả Thoái Biến lại không thể tham gia.

“Long Ngạo, như thế nào?”

Trong lòng Long Ngạo hiểu rõ, bắt đầu dĩ cười cười, nếu Triệu Mãng đã tìm tới mình thì xem ra là nhất định phải được, làm sao mình có thể từ chối?

Roi vào đường cùng, Long Ngạo đành phải gật đầu đồng ý, nói:

“Bệ hạ, ta có thể đồng ý. Hai điều kiện, điều kiện thứ nhất, ta muốn Lôi Đình đế quốc toàn lực trợ giúp Xích Hóa trấn phát triển, nhưng Xích Hóa trấn vẫn là tồn tại độc lập.”

“Không có vấn đề, trong vòng ba năm Xích Hóa trấn sẽ vượt qua Tinh Vân thành.”

Triệu Mãng không chút suy nghĩ trực tiếp đồng ý, bởi vì việc này đối với thành Lôi Đình mà nói chính là đơn giản như chín trâu mất sợi lông.

“Điều kiện thứ hai, hi vọng Lôi Đình đế quốc cho ta một trăm viên Đăng Long đan, ta muốn ngay bây giờ.”

Một trăm viên Đăng Long đan, công phu sư tử ngoạm, bởi vì một trăm viên Đăng Long giá trị quá lớn, chỉ là trong lòng Long Ngạo hiểu rõ, một trăm viên Đăng Long đan đối với bản thân mà nói có lẽ là chuyện không thể nào, nhưng đối với Lôi Đình đế quốc thì không tính là gì.

Triệu Mãng suy nghĩ một chút, hỏi:

“Long Ngạo, ta hỏi một chút, ngươi cần nhiều Đăng Long đan như vậy thì có lợi ích gì?”

“Nâng cao thực lực.”

Cổ Bách ở bên cạnh đột nhiên nói:

“Long Ngạo, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, sử dụng nhiều Đăng Long đan sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào, ngược lại sẽ trở ngại tốc độ tu luyện của ngươi. Ba viên, ba viên Đăng Long đan là thích hợp với ngươi nhất.”

Long Ngạo đương nhiên biết Cổ Bách có ý tốt, hần cười nói:

“Bệ hạ, đường chủ, trong lòng ta hiểu rõ.”

“Tốt, đã như vậy, một trăm miếng Đăng Long đan không là vấn đề, mười ngày sau các ngươi chính thức xuất phát, cho nên ngươi có mười ngày để có thể tu luyện cho tốt.”

Sự việc đã đến bước này, Long Ngạo cũng không tiếp tục ở lại, hần cầm một trăm viên Đăng Long đan quay người rời đi.

“Cổ huynh, Long Ngạo chỉ là cảnh giới Dung Hợp, thật sự có tư cách đại biểu Lôi Đình đế quốc tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước sao?”

Cổ Bách gật đầu, nói:

“Thiên phú và tiềm lực của kẻ này đều là nhân tuyển tốt nhất, hướng hồ người do Quý Vương nhìn trúng hẳn là có chỗ hơn người. Bệ hạ, kẻ này đại biểu Lôi Đình đế quốc tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước có lẽ sẽ kéo lại cho chúng ta một trận.”

Dường như Triệu Mãng còn có chút không yên tâm, nhưng Cổ Bách đã nói như thế lão cũng không nói thêm gì nữa.

“Bệ hạ, người yên tâm, ta rất có lòng tin về người này, chỉ là nơi Tam hoàng tử.”

“Hừ!”

Triệu Mãng phát tay, dường như lão rất không thích đứa con này của mình, tức giận nói:

“Thành sự thì ít thất bại thì nhiều, nếu không phải vì Lôi Đình tông thì ta đã sớm phế bỏ hần, mặt mũi của hoàng gia ta xem như mất hết.”

“Bệ hạ, đối với chuyện kia người vẫn không bỏ xuống được sao?”

“Ta làm sao có thể bỏ xuống? Chuyện đó là sỉ nhục cả đời ta, sớm muộn có một ngày nhất định ta sẽ tìm trở về.”

Cổ Bách nhìn bệ hạ thờ dài một tiếng, nói:

“Bệ hạ, thực lực và nội tình của Lôi Đình tông vẫn còn đó, chúng ta muốn thoát ly là một chuyện không thể nào.”

Triệu Mãng phát tay, sắc mặt lão khôi phục như lúc ban đầu, đột nhiên cười nói:

“Đương nhiên ta biết dựa theo thực lực của chúng ta bây giờ thoát ly Lôi Đình tông là một chuyện không có khả năng, nhưng cơ hội của chúng ta sẽ tới, chỉ cần Lão tổ tông xuất quan, nói không chừng chúng ta có thể thoát ly.”

Lão tổ tông?

Đầu tiên là vui vẻ, tiếp đó vẻ mặt của Cổ Bách lần nữa nghiêm trọng, cho dù Lão tổ tông xuất quan, Lôi Đình đế quốc thực sự có thể thoát ly khỏi Lôi Đình tông sao?

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Giao dịch

Rời khỏi hậu hoa viên, ngay lúc Long Ngạo chuẩn bị rời đi một thanh niên rất nhanh đi tới.

Thanh niên vẻ mặt lạnh lùng, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

"Long Ngạo, lần này coi như mạng của ngươi lớn, nhưng đừng tưởng rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi."

"Triệu Hạo, ngươi là Tam hoàng tử đế quốc?"

Không biết Long Ngạo như thế là có ý gì, nhưng Triệu Hạo vẫn gật đầu, hỏi ngược lại:

"Đúng thế thì như thế nào?"

Khinh miệt cười cười, Long Ngạo khinh bỉ nói ra:

"Ta còn tưởng rằng ngươi là tiểu lưu manh phố phường, ta vẫn cho là ngươi ái quốc như thế, chuyên nghiệp như thế, có cốt khí như thế, sẽ giống như một con người, nhưng bây giờ ta phát hiện là ta sai."

"Ngươi..."

Còn không đợi Triệu Hạo nói gì, Long Ngạo tiếp tục nói:

"Người tiện cả đời, heo tiện một dao găm, loại người như ngươi còn sống chính là sống phí không khí, tin tưởng chết cũng sẽ phí đất chôn, bi ai, bi ai."

Nghe được câu đó, Triệu Hạo lập tức giận dữ, thử hỏi, thân là Tam hoàng tử đế quốc Lôi Đình, có ai dám nói chuyện với hắn như thế?

Nhưng trở ngại là Triệu Mãng đã hạ mệnh lệnh, Triệu Hạo chỉ có thể phẫn nộ mà không dám có bất kỳ động tác gì.

Hoàng tử chính là hoàng tử, địa vị vẫn luôn ở phía dưới hoàng đế, tuy nhiên Triệu Hạo lại cười lạnh nói:

"Long Ngạo, nếu không phải phụ hoàng hạ mệnh lệnh, ngươi bây giờ đã sớm chết, phế vật."

"Ha ha ha, Triệu Hạo, chỉ dựa vào ngươi liệu có được không?"

Nhìn trên mặt đối phương khinh miệt, Triệu Hạo rõ ràng bị tức không ít, nhưng Triệu Hạo không phải người ngu, trong nội tâm biết rõ, với thực lực của hắn căn bản không phải địch thủ của đối phương.

Gắt gao nắm hai nắm tay, Triệu Hạo bỗng nhiên cười lạnh nói:

"Long Ngạo, nghe nói lần này ngươi muốn đại diện hoàng thất tham gia tranh phách chiến hai nước, ta khuyên ngươi một câu nên cẩn thận mọi thứ, nếu không đến lúc đó ngươi chết như thế nào cũng không biết."

Mặc kệ đối phương, hắn cũng chỉ là dựa vào hoàng thất làm xương làm bệ kỳ sinh trùng mà thôi, Long Ngạo quay người rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh dần dần biến mất, khóe miệng Triệu Hạo bỗng nhiên câu dẫn ra một nụ cười lạnh, lẩm bẩm:

"Long Ngạo, ta sẽ làm cho ngươi hối hận."

Rời khỏi hoàng thất Lôi Đình, Long Ngạo dùng tốc độ nhanh nhất, tìm một nơi cực kỳ yên lặng.

Thời gian mười ngày.

Mười ngày sau, hần muốn đại diện hoàng thất Lôi Đình tham gia tranh phách chiến hai nước, cho nên trong vòng mười ngày, thực lực tăng lên được chút nào hay chút đó, thực lực tăng lên càng cao đối với tranh phách chiến càng là có lợi.

Một trăm viên Đăng Long đan.

Trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, một trăm viên Đăng Long đan căn bản không có khả năng sử dụng cùng lúc, nếu không chỉ có một hậu quả, đó chính là bạo thể mà vong.

Trong không gian Long ẩn.

"Long Phúc, ngươi có biện pháp nào đem một trăm viên Đăng Long đan trong tay ta luyện hóa thành năng lượng có thể đủ để ta hấp thu không?"

Gật gật đầu, Long Phúc nói ra:

"Chủ nhân, có thể, chỉ cần đem một trăm viên Đăng Long đan để toàn bộ vào Huyết Trì, có thể luyện hóa xuất năng lượng cung cấp cho việc tu luyện của chủ nhân."

Huyết Trì, lại là Huyết Trì, lúc nào cũng là Huyết Trì.

Long Ngạo phát hiện, Huyết Trì trong không gian Long ẩn, không chỉ có thần bí mà còn là không gì là không làm được, trừ việc có thể luyện chế hồn nô và thi nô, còn có thể luyện hóa đan dược.

Long Ngạo không hỏi gì về vấn đề Huyết Trì, bởi vì trong lòng hần rất rõ ràng, cho dù hần hỏi Long Phúc đều sẽ không nói với hần, đã như vậy, làm gì còn muốn vẽ vờ cho thêm chuyện ra.

"Long Phúc, luyện hóa một trăm viên Đăng Long đan cần thời gian bao lâu?"

"Ba ngày."

Gật gật đầu, thời gian ba ngày đối với một gã võ giả mà nói, xác thực không coi vào đâu.

Rời khỏi không gian Long ẩn, Long Ngạo quay về khách điểm nhưng bị một người ngăn lại, chính là Long Nhất Lực ban ngày bị mình đánh chạy.

Giờ khắc này Long Ngạo rốt cục động sát khí, lạnh lùng nói ra:

"Long Nhất Lực, chẳng lẽ ngươi thực cho rằng ta không dám giết ngươi sao?"

"Ngươi dám sao?"

Long Ngạo vẫn ngăn chặn lý trí xúc động, dù sao sau lưng Long Nhất Lực là Long gia, chính là gia tộc tứ giai, căn bản gia tộc Lục giai không thể so sánh.

Long thị gia tộc, gia tộc cường đại của Đại Lục Thiên Vũ, chi nhánh vô số, tổng cộng chia làm chín đẳng cấp, gia tộc Cửu giai thấp nhất, gia tộc nhất giai cao nhất, hơn nữa Long gia trên Tam giai liền có thể tiến vào Long cốc, tìm kiếm Cự Long trở thành đồng minh để trở thành Long võ giả.

Nếu một mình một người, Long Ngạo không có chút nào cổ kỹ, nhưng bất kể thế nào sau lưng hần vẫn đều có gia tộc, mọi thứ không thể liên lụy tông môn.

"Long Ngạo, lần này ta đến đây không phải tìm ngươi làm phiền, ta nhận được tin tức, nghe nói ngươi muốn đại diện hoàng thất Lôi Đình tham gia tranh phách chiến hai nước?"

Long Ngạo cũng không có chút nào ngạc nhiên, bởi vì đối với chuyện tranh phách chiến hai nước, hần đã đại khái hiểu rõ, tham gia tranh phách chiến hai đại đế quốc không chỉ có Lôi Đình Hộ quốc đường, kể cả tam đại gia tộc cũng sẽ phái ra cao thủ tham gia.

Nói cách khác, đế quốc Lôi Đình phái ra hai mươi người, bao gồm người của hoàng thất Lôi Đình và tam đại gia tộc.

"Đúng thế thì như thế nào?"

"Không có gì, ta chỉ là hi vọng ngươi làm ‘giao(*) dễ dàng’, như thế nào?"

“Giao dễ dàng”?

Long Ngạo rất là ngạc nhiên, không biết vì cái gì, hẳn luôn cảm giác, giờ khắc này Long Nhất Lực hình như so với hình ảnh thiếu gia ăn chơi lúc ban ngày thì bây giờ mình nhìn thấy có chỗ không giống.

"Cái gì là “giao dễ dàng”?"

"Ta biết rõ thực lực và tiềm lực của ngươi, đối với chuyện của ngươi ta cũng biết một ít, cho nên “giao dễ dàng” rất đơn giản, trong tranh phách chiến hai nước, ngươi giúp ta giết một người, điều kiện tùy ngươi chọn."

Giết một người?

"Người phương nào?"

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên không có khả năng đáp ứng lập tức, quý mới biết rõ Long Nhất Lực muốn giết người nào, nếu đụng tới võ giả Thoái Biến, chính mình đừng nói là giết đối phương, nói không chừng còn bị đối phương giết cũng nên.

"Long Tĩnh, một trưởng lão Long gia tứ giai ta, cũng là kẻ thù giết cha ta, ta hiện tại chính là hỏi một chút, “giao dễ dàng” này ngươi có đáp ứng hay không?"

"Long Tĩnh cũng muốn tham gia tranh phách chiến hai nước?"

"Đúng vậy."

Tuy Long Nhất Lực không nói rõ, nhưng Long Ngạo đã biết rõ thực lực của Long Tĩnh, bởi vì đế quốc Hỏa Diễm và đế quốc Lôì Đình có ước định, mỗi lần hai nước tranh phách chiến, người tham gia của mỗi bên thực lực không thể vượt qua cảnh giới Quy Nhất, võ giả cảnh giới Thoái Biến đều không cho tham gia.

Võ giả Quy nhất, với thực lực Long Ngạo bây giờ căn bản không sợ, nếu tăng thêm Long Cường, như vậy coi như là chém giết võ giả Quy Nhất đều là có khả năng.

Vấn đề hiện tại là vì sao phải vì Long Nhất Lực mà đi trêu chọc Long gia, trêu chọc một vị võ giả Quy Nhất, việc này một khi bại lộ thì hậu quả thật không tưởng nổi.

"Long Ngạo, chỉ cần ngươi đáp ứng cho ta việc này, ta cũng sẽ đáp ứng ngươi một điều kiện, bất kể là điều kiện gì."

"Long Nhất Lực, vì sao ngươi khẳng định ta có thể giết được Long Tĩnh? Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Long Tĩnh hẳn là võ giả Quy Nhất, mà ta chỉ là cảnh giới Dung Hợp."

"Ha ha, Long Ngạo, việc này ngươi không cần hỏi nhiều, ngươi chỉ cần trả lời có nguyện ý hay không cùng ta “giao dễ dàng”?"

Long Ngạo ngẫm lại, cuối cùng nói:

"Ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng cho ta hai điều kiện, thứ nhất, điều kiện tùy ta đặt ra, thứ hai, ta đưa ra điều kiện cho ngươi hiện tại phải thực hiện, như thế nào?"

"Không vấn đề, ta đáp ứng ngươi."

Dù muốn hay không muốn, Long Nhất Lực liền đáp ứng.

(*) Giao: Giao ở đây là trong từ giao dịch, nhờ làm một việc gì đó có điều kiện kèm theo.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Huyết linh chi vạn năm

Long Ngạo tuy đưa ra hai điều kiện, kì thực chỉ là một, nhưng điều kiện tiên quyết là phải lập tức thực hiện.

"Long Nhất Lực, điều kiện của ta rất đơn giản, ta giúp ngươi giết Long Tĩnh thì ngươi phải cho ta một nghìn viên Đăng Long đan."

"Ngươi nói cái gì?"

Long Nhất Lực hình như còn không kịp phản ứng, dù sao một nghìn viên Đăng Long đan tương đương với cái gì, trong lòng của hắn so với ai khác đều bình thường.

"Long Ngạo, có phải đầu óc ngươi nước vào hay không, lại muốn một nghìn viên Đăng Long đan, ngươi thực sự cho rằng ta có thể tìm cho ngươi sao?"

Long Nhất Lực rõ ràng cho thấy bị làm cho tức giận, nói đùa gì vậy, một nghìn viên Đăng Long đan, đừng nói là hắn, kể cả Long gia tứ giai, thậm chí kể cả hoàng thất Lôi Đình muốn xuất ra một nghìn viên Đăng Long đan cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Long Ngạo vẫn là một biểu lộ đậm mạc nói ra:

"Long Nhất Lực, ngươi nhớ kỹ cho ta, ngươi bây giờ là cầu ta không phải ta cầu ngươi, một nghìn viên Đăng Long đan, một viên cũng không thể thiếu."

Còn không đợi Long Nhất Lực nói chuyện, Long Ngạo tiếp tục nói:

"Một nghìn viên Đăng Long đan có thể cho ta đột phá tu vi cảnh giới Quy Nhất, đến lúc đó ta có mười phần nắm chắc có thể giúp ngươi chém giết Long Tinh, ngươi có đáp ứng hay không quyết định bởi ngươi, mà không phải quyết định bởi ta."

Một nghìn viên Đăng Long đan.

Long Nhất Lực rất muốn đáp ứng, nhưng bây giờ không thể xuất ra một nghìn viên Đăng Long đan.

Chẳng lẽ cứ như vậy buông bỏ? Có thể phải biết rằng cơ hội này hắn đã đợi trọn vẹn mười năm, nếu buông bỏ thì quý mới biết rõ khi nào mới có thể nắm bắt được lần nữa, cho nên Long Nhất Lực tự nói với mình, mặc kệ chuyện gì xảy ra hắn cũng không thể buông bỏ.

Long Tinh hẳn phải chết.

Nghĩ tới đây, Long Nhất Lực nói ra:

"Long Ngạo, ta biết rõ ngươi muốn một nghìn viên Đăng Long đan là vì tăng thực lực lên, không bằng như vậy, ta dùng bảo vật khác thay thế, như thế nào?"

Nghe được lời Long Nhất Lực nói, Long Ngạo rất ngạc nhiên, hỏi ngược lại:

"Nói nghe một chút, nếu ta thoả mãn thì có thể thay thế."

"Một nghìn viên Đăng Long đan ta không có, nhưng ta có một cây Huyết Linh chi vạn năm, giá trị cho dù không tương đương một nghìn viên Đăng Long đan, nhưng tin tưởng rằng đối với việc tăng thực lực ngươi lên sẽ có tương trợ rất lớn."

Huyết Linh chi Vạn năm?

Cái thứ đồ vật quý gì, Long Ngạo không biết Huyết Linh chi vạn năm trong miệng Long Nhất Lực rốt cuộc là cái gì.

"Chủ nhân, đáp ứng hắn."

Nghe được lời Long Phúc nói, trong nội tâm Long Ngạo khẽ động, trước khi đáp ứng lại hỏi:

"Long Nhất Lực, ta có một điểm rất hoài nghi, ngươi đã có được Huyết Linh chi vạn năm vì sao phải cho ta, ngươi vì sao không dùng? Hoặc là tìm người khác dùng?"

Giống như đoán được Long Ngạo sẽ hỏi như thế, Long Nhất Lực cũng không cảm thấy chút ngạc nhiên nào.

"Điểm thứ nhất, với thực lực của ta, một khi phục dụng Huyết Linh chi vạn năm lập tức sẽ bạo thể mà vong."

Đối với một điểm này, Long Ngạo rất là đồng ý, dù sao Long Phúc vừa ý bảo vật, ngầm lại cũng biết cấp bậc Huyết Linh chi vạn năm là gì.

"Điểm thứ hai, ta nếu tìm cường giả vạn nhất sẽ cầm Huyết Linh chi vạn năm ta mà không thực hiện ước định, ta nên tìm ai? Nếu tìm kẻ yếu, ngoài việc làm chuyện vô bổ, còn có thể tổn thất một cây Huyết Linh chi vạn năm."

Long Ngạo Vốn đang có nghi vấn, nghe được lời Long Nhất Lực nói thì gật gù đầu, nói ra:

"Ta cuối cùng muốn hỏi ngươi một câu hỏi, tại sao ngươi lại hết lần này tới lần khác coi trọng ta?"

"Không biết vì cái gì, ta chính là cho rằng ngươi có thể giúp ta báo thù."

"Chỉ đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy."

"Thành giao."

Long Ngạo cũng không tiếp tục nói nhảm, chuyện tốt như vậy nếu không công bỏ lỡ, hẳn đều cảm giác thực có lỗi với chính mình, nói ra:

"Hiện tại ta muốn có ngay Huyết Linh chi vạn năm "

Long Nhất Lực cũng không có tiếp tục nói chuyện, mà quay người rời đi.

Long Ngạo có chút vội vã, liền quay về khách điểm, linh hồn câu thông Long ấn, lập tức tiến vào trong không gian Long ấn, hơn nữa càng thêm không thể chờ đợi được hỏi:

"Long Phúc, ngươi biết Huyết Linh chi vạn năm à?"

"Vâng, chủ nhân, Huyết Linh chi vạn năm, nếu so với trăm viên Đăng Long đan người mới cho ta thì giá trị cao hơn gấp mười lần, hơn nữa càng lợi cho tu luyện của chủ nhân và Long Cường."

Nghe được chuyện đó, Long Ngạo vui vẻ nói ra:

"Đã như vậy, luyện hóa trăm viên Đăng Long đan và Huyết Linh chi vạn năm giao cho ngươi, Long Phúc, nhớ kỹ một điểm, nhất định phải nhanh."

"Không có vấn đề, xin chủ nhân yên tâm "

Rời khỏi không gian Long ấn, Long Ngạo ngồi ở trong khách điểm gọi một ít đồ ăn sáng, đơn giản ăn một chút.

Long Nhất Lực đi nhanh, trở lại cũng nhanh, nửa canh giờ ngắn ngủn cũng đã mang theo Huyết Linh chi vạn năm quay lại, nói ra:

"Long Ngạo, hi vọng ngươi có thể tuân thủ ước định giữa chúng ta?"

"Nếu như ngươi không tin ta, ước định của chúng ta có thể lập tức hủy bỏ."

Đồng thời quay người rời đi, giọng Long Nhất Lực cũng truyền tới, nói:

"Long Ngạo, hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng, nếu không ta sẽ không bỏ qua ngươi."

Nhìn thấy thân ảnh dần dần đi xa, hai mắt Long Ngạo cũng bắt đầu dần dần lạnh xuống, bởi vì hắn đã phát hiện, biểu hiện Long Nhất Lực không hề giống bình thường, mà thực sự thâm tàng bất lộ.

Không tiếp tục suy nghĩ Long Nhất Lực là dạng người gì, Long Ngạo chỉ biết một chút, đó chính là trợ giúp Long Nhất Lực chém giết Long Tinh thì mình có thể đạt được gốc Huyết Linh chi vạn năm.

Không dám có chút chần chừ, Long Ngạo lập tức đem Huyết Linh chi vạn năm vừa mới đạt được đưa vào không gian Long ấn, trong nội tâm liên tục vui mừng không thôi.

Trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, một khi Long Phúc luyện hóa hoàn tất trăm miếng Đăng Long đan và Huyết Linh chi vạn năm, như vậy không chỉ có mình, kể cả Tiểu Cường thực lực cũng có thể tăng lên.

Hoang vu Thánh Thể vốn là cần đại lượng năng lượng rót vào, huống chi vẫn là hai hoang vu Thánh Thể đi cùng một chỗ, cần năng lượng càng là thiên văn số tự(*).

Vấn đề năng lượng ổn thỏa, kế tiếp Long Ngạo muốn làm hai chuyện, chuyện thứ nhất là ba ngày sau hấp thu năng lượng luyện hóa xuất ra từ Huyết Trì, thực lực rất nhanh tăng lên. Chuyện thứ hai, mười ngày sau tham gia hai nước tranh phách chiến, không chỉ muốn đạt được thứ hạng mà còn muốn chém giết Long Tinh.

"Ca ca, ngươi là Long Ngạo ca ca sao?"

Nhìn lên trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một tiểu cô nương, Long Ngạo rất hiếu kỳ, nửa ngời xồm người xuống, giọng cực kỳ ôn nhu hỏi:

"Tiểu muội muội, ta tên là Long Ngạo, ngươi tìm ta có việc?"

Tiểu cô nương khuôn mặt mập mập tươi cười, đột nhiên vươn tay, non nớt nói ra:

"Long Ngạo ca ca, có người kêu ta nói với huynh một câu nói, nhưng trước hết huynh cho ta một trăm miếng kim tệ."

Một trăm kim tệ?

Long Ngạo rất hiếu kỳ, không biết là ai tìm mình, hẳn tò mò, từ trong ngực móc ra một trăm kim tệ cho tiểu cô nương, hỏi:

"Tiểu muội muội, nói cái gì?"

"Long Ngạo ca ca, người nọ nói là mười phút sau kêu huynh đi Vọng Nguyệt tháp gặp mặt."

Nhìn thấy tiểu cô nương quay người rời đi, Long Ngạo càng hiếu kỳ hơn, Vọng Nguyệt tháp?

Trong nội tâm Long Ngạo đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ là Tam hoàng tử Triệu Hạo giờ trở? Hình như không thể nào, Triệu Hạo chỉ là hoàng tử, làm sao có thể dám quang minh chính đại tìm phiền toái cho chính mình như thế, chẳng lẽ không sợ Triệu mắng trách cứ sao?

Nhưng cho dù như thế Long Ngạo vẫn cất bước đi, hướng về phía cảnh điểm(*) rất nổi tiếng ở Lôi Đình thành, đi đến Vọng Nguyệt tháp.

(*) Cảnh điểm Nơi có cảnh đẹp để đến tham quan.

(*) Thiên văn số tự: Nhiều vô số kể, rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Dung hợp đỉnh phong

Vọng Nguyệt tháp.

Vọng Nguyệt tháp là danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất Lôi Đình thành, hàng năm có rất nhiều người đến đây để được ngắm nhìn vẻ đẹp của Vọng Nguyệt tháp.

Long Ngạo đi vào Vọng Nguyệt tháp, nhìn vào tòa tháp cao có tám chín tầng, cho tới giờ phút này Long Ngạo vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là ai hẹn gặp mình ở nơi này.

Là Tam hoàng tử Triệu Hạo sao?

Trên đường đi tới Long Ngạo vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, phát hiện dường như là một chuyện không thể nào.

Thử hỏi, nếu thật sự là Tam hoàng tử Triệu Hạo vì sao phải nhờ tới tiểu cô nương?

Chín tầng Vọng Nguyệt tháp.

Tới nơi, Long Ngạo cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, cuối cùng bước vào, một tầng rồi lại một tầng, trôi qua mấy phút, rốt cục hắn cũng lên tới đỉnh của Vọng Nguyệt tháp.

Giờ phút này Long Ngạo rốt cục phát hiện ra chuyện không thích hợp, bởi vì là danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất Lôi Đình thành, nếu là bình thường Vọng Nguyệt tháp có thể nói là người đông nghìn nghịt, thậm chí có chút chen chúc.

Nhưng hiện tại thì sao?

Toàn bộ Vọng Nguyệt tháp, từ tầng một đến tầng chín không có một ai, thử hỏi trong toàn bộ Lôi Đình thành có thể làm như vậy chỉ có hai người, một vị là Hoàng Đế hoàng thất Lôi Đình Triệu Mãng, một vị khác lại là đường chủ Lôi Đình Hộ quốc đường Cổ Bách.

"Các hạ mời ta tới đây, vì sao lại không xuất hiện?"

Không có người trả lời.

"Nếu các hạ không xuất hiện thì ta đành rời đi trước."

Long Ngạo quay người chuẩn bị rời đi, chiêu lấy lui làm tiến này rất có tác dụng.

"Phụt."

Một cười tiếng, theo tiếng cười Ngạo Tuyết đang che miệng từ từ đi ra.

Long Ngạo nhìn thấy Ngạo Tuyết, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cũng cười lên, lúc này nhìn thấy Ngạo Tuyết thực sự là một chuyện tốt giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Huống hồ Ngạo Tuyết vẫn là nữ nhân đầu tiên của hắn, chỉ cần điểm này, nàng đã khiến cả đời hắn cũng không cách

nào quên được.

“Long Ngao, chẳng lẽ vừa mới nhìn thấy ta huynh lại muốn đi?”

“Làm sao ta biết là nàng.”

Đi tới bên cạnh Ngao tuyết, Long Ngao tò mò hỏi:

“Ngao Tuyết, nàng đã làm thế nào vậy?”

Đương nhiên Ngao Tuyết hiểu ý tứ trong lời nói của Long ngao, nàng cười thần bí, nói:

“Yên tâm, mặc dù Lôi Đình đế quốc có Lôi Đình tông làm chỗ dựa, nhưng vẫn phải cho Quý Vương tông ta mặt mũi, ta chỉ tạm dùng Vọng Nguyệt tháp một ngày mà thôi, hoàng thất Lôi Đình sẽ không từ chối.”

Đây chính là thế lực, đây chính là nội tình.

Trong lòng Long Ngao hiểu rõ, nếu chỉ có Ngao Tuyết thì căn bản không thể nào làm được chuyện này, tất cả là vì Quý Vương tông phía sau nàng.

Long Ngao như muốn nói điều gì, Ngao Tuyết lại xuyt xuyt, tiếp đó hai người cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng đứng ở tầng thứ chín Vọng Nguyệt tháp nhìn mặt trời ngả về phía tây xa xa.

Mặt trời ngả về phía tây để lại ánh sáng đỏ mờ mờ trên đường chân trời chiếu xuống mặt đất, để lại trên mặt đất những ánh sáng rực rỡ.

Một trận gió thổi qua, để lại tầng tầng gợn sóng như đang nhảy trên mặt đất, như có vô số đôi mắt vàng đang nháy, thật là xinh đẹp!

Rốt cục hoàng hôn cũng biến mất, bóng tối dần dần buông xuống.

Ngao Tuyết mạnh bạo đuổi cái lưng đầy mệt mỏi, cảm thán nói:

“Hoàng hôn là đẹp nhất, Long Ngao, nghe nói huynh muốn tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước?”

Long Ngao không chút che giấu với Ngao Tuyết, hắn gật đầu, nói:

“Đúng thế.”

“Hãy nghe ta, lập tức rút khỏi Tranh Bá chiến giữa hai nước, chuyện này đối với huynh không có chút chỗ tốt nào.”

Long Ngao đây tò mò nhìn về mặt lo lắng của Ngao Tuyết, nghi ngờ hỏi:

“Ngao Tuyết, tại sao lại vậy?”

“Long Ngao, có việc huynh không biết, phía sau Hóa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc đều có tông môn chống đỡ, Tranh Bá chiến giữa hai nước thật ra là chiến đấu giữa Hóa Diễm tông và Lôi Đình tông, nếu huynh thua sẽ nguy hiểm tính mạng, một khi huynh thắng thì không chỉ đắc tội với Hóa Diễm đế quốc mà càng đắc tội Hóa Diễm tông, đây không phải chuyện người bên trong hay bên ngoài, vì sao huynh phải làm vậy.”

Thì ra là thế.

Long Ngao ngẫm nghĩ lại lời Ngao Tuyết nói, hắn cảm giác việc này đúng là rất phiền phức, dù sao Tranh Bá chiến giữa Hóa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc liên quan đến mặt mũi của hai đại tông môn, mặc kệ mình thắng hay thua đều là một chuyện phiền phức.

Trước đó Long Ngao hoàn toàn không nghĩ qua vấn đề này, nếu biết việc này phiền phức như vậy thì mặc kệ có chuyện gì hắn cũng không nhận lời.

Nhưng trong lòng Long Ngao lại hiểu rõ, nếu như bản thân đã nhận lời thì phải làm đến cùng, làm người phải có chữ tín.

Vì vậy Long Ngao mới nói:

“Ngao Tuyết, việc này ý ta đã quyết, cho dù thế nào mười ngày sau ta cũng phải tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước.”

Ngao Tuyết hiểu rõ tính cách của Long Ngao, trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng, nhưng ngoài miệng lại nói:

“Long Ngao, huynh phải nhớ kỹ không được làm chuyện liều lĩnh, nếu không muốn can thiệp vào thì cố gắng ẩn nấp, hiểu chưa?”

Đương nhiên Long Ngao biết Ngao Tuyết là vì tốt cho mình, hắn gật đầu đồng ý nói:

“Yên tâm, ta sẽ giữ được tính mạng.”

Cứ như vậy, Ngao Tuyết và Long Ngao rời khỏi Vọng Nguyệt tháp, một phút sau, vốn là không có một ai Vọng Nguyệt tháp, lần nữa người đông nghìn

ngặt, trong đó tám mươi phần trăm là người hùng hùng hổ hổ, nhưng đều là giận mà không dám nói gì, dù sao phong tỏa Vọng Nguyệt tháp là do hoàng thất Lôi Đình.

Đối với việc Ngạo Tuyết đột nhiên xuất hiện, Long Ngạo rất ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn vẫn là ảm áp.

Trở về nhà trọ.

Long Ngạo không tiếp tục đi dạo lung tung, mà lẳng lặng trở lại nhà trọ tu luyện, trong nháy mắt hai ngày đã qua.

Hoàng hôn ngày thứ ba.

Long Phúc đã thành công đem trăm viên Đăng Long đan và Huyết Linh Chi vạn năm luyện hóa thành một nguồn năng lượng mạnh mẽ, liên tục không ngừng tiến vào trong cơ thể của Long Ngạo và Long Cường.

Lực lượng điên cuồng tràn vào làm cho Long Ngạo và Long Cường không dám có chút lơ là, cả hai đều hiểu rõ, lần này đối với hai người bọn họ chính là cơ hội ngàn năm một thuở.

Long Ngạo và Long Cường đều là Hoang Vu Thánh Thể, lực lượng cần thiết chắc chắn là một con số khủng khiếp. Lực lượng luyện hóa từ trăm viên Đăng Long đan và Huyết Linh Chi vạn năm chính là phi thường không lồ, đủ cho Long Ngạo và Long Cường hấp thu.

Nhưng Long Ngạo và Long Cường không phải kẻ ngốc, đương nhiên họ rằng biết không thể hấp thu toàn bộ, nếu như vậy lực lượng liên tục không ngừng chảy vào cơ thể, không chỉ không có chút chỗ tốt, ngược lại hại sẽ rất lớn. Vì vậy Long Ngạo và Long Cường chỉ hấp thu một phần ba, mỗi người tu luyện để chuẩn bị đột phá.

Qua thời gian năm ngày ngắn ngủi, tu vi của Long Ngạo và Long Cường toàn bộ đột phá cảnh giới Dung Hợp đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa có thể chính thức đột phá cảnh giới Quy Nhất, nhưng thời gian lại không cho phép, dù sao ngày mai sẽ là Tranh Bá chiến giữa hai nước, hôm nay sứ giả Hòa Diễm đế quốc đã tiến vào nội thành Lôi Đình.

Ngày thứ chín, thời gian tới Tranh Bá chiến giữa hai nước chỉ còn lại có một ngày.

Long Ngạo làm sứ giả Lôi Đình đế quốc, bị hoàng thất Lôi Đình cho gọi vào hoàng cung. Trong đại điện, Triệu Mãng ngồi trên long ý, Cổ Bách ngồi bên cạnh, phía dưới ngoại trừ mấy vị hoàng tử ra thì chính là hai mươi thành viên tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước lần này, Long Ngạo đứng ở cuối cùng, nhìn lên mười chín người trước mặt cũng coi là có chút hiểu biết.

Mười chín người, mười vị đến từ hoàng thất Lôi Đình, còn lại chín người phân biệt đến từ tam đại gia tộc, cộng thêm bản thân, tổng cộng hai mươi người.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Hết thấy nhờ vào người

Trà Long Tinh?

Nhìn Trà Long Tinh mà Long Kiệt Lực nói, Long Ngạo nở ra một nụ cười lạnh lùng.

“Khụ khụ.”

Đột nhiên lúc này, Triệu Mãng nói:

“Các vị đều là trụ cột vững chắc của Lôi Đình đế quốc ta, lần này đại biểu Lôi Đình đế quốc ta tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước, hi vọng các vị thu được toàn thắng.”

Toàn bộ hai mươi người đại biểu Lôi Đình đế quốc tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước đều là võ giả Quy Nhất, chỉ có Long Ngạo lại là võ giả Dung Hợp.

Vì vậy, mười chín người căn bản xem thường Long Ngạo, chỉ là ngại mặt mũi của Triệu Mãng nên không nói gì thêm.

“Các vị, tiếp theo sứ giả Hòa Diễm đế quốc sẽ đến, các vị cùng ta đi chào đón sứ giả Hòa Diễm đế quốc.”

Tranh Bá chiến giữa hai nước được lần lượt được tổ chức ở hai nước. Nếu Tranh Bá chiến lần này được tổ chức ở Hòa Diễm đế quốc, như vậy Tranh Bá chiến lần sau liền sẽ tổ chức ở Lôi Đình đế quốc.

Ngay sau đó, Triệu Mãng và Cổ Bách tự mình dẫn theo hai mươi người Long Ngạo, còn có các vị hoàng tử cùng rời khỏi đại điện, đứng ở cửa hoàng

cung chờ đợi sứ giả Hòa Diễm đế quốc.

Chỉ qua thời gian chốc lát, từng đợt tiếng vó ngựa từ nơi xa truyền đến, ngay sau đó hai mươi mấy con ngựa cao to nhanh chóng chạy đến, cho dù đã tiến vào hoàng cung cũng không có ý muốn giảm tốc.

Nhìn thấy chuyện như vậy, trong nháy mắt sắc mặt Triệu Mãng và đám người Cổ Bách đều thay đổi, u ám đến đáng sợ, nhưng vì không thể làm gì Hòa Diễm đế quốc, đám người chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hòa Diễm đế quốc, một trong hai đại đế quốc Thiên Châu.

Lần này Hòa Diễm đế quốc phái ra tổng cộng hai mươi hai người, ngoại trừ hai mươi người tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước, còn có một vị Phó đường chủ Hòa Diễm Hộ quốc đường Cổ Lâu Phong, hoàng tử Đông Phương Khóa.

Cơ bản Long Ngạo đã hiểu rõ thân phận và thực lực của hai mươi hai người, vì vậy hắn mới có chút hiếu kỳ.

Lúc trước tham gia Lôi Đình chiến, giết chết phó đường chủ Lôi Đình Hộ quốc đường Kiều Thành chỉ là võ giả Dung Hợp đỉnh phong mà thôi, nhưng Hòa Diễm đế quốc thì sao? Phái ra phó đường chủ lại là võ giả Quy Nhất.

Thử hỏi, một vị võ giả Dung Hợp đỉnh phong làm sao có thể trở thành phó đường chủ Lôi Đình Hộ quốc đường.

Chỉ sau chốc lát, sứ giả Hòa Diễm đế quốc đã đi tới trước đại điện, Triệu Mãng tự mình tiếp đón, cười nói:

“Lôi Đình đế quốc hoan nghênh sứ giả Hòa Diễm đế quốc.”

“Ha ha, bệ hạ khách khí rồi, để cho hoàng đế bệ hạ đón tiếp đế quốc ta tận nơi rồi.”

Về mặt Triệu Mãng trở nên lạnh nhạt, quay người rời đi, Cổ Lâu Phong nhún nhún vai cũng không chút để ý, dẫn thủ hạ đi theo.

Bên trong đại điện.

Đám người vừa mới ngồi xuống, hai bên giới thiệu cho nhau về thành viên tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước, Hòa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc mỗi bên hai mươi người.

Có thể nói, cho dù là hai mươi người Hòa Diễm đế quốc hay hai mươi người Lôi Đình đế quốc đều là tinh anh trong tinh anh của hai nước.

Bốn mươi người Hòa Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước, trong đó toàn bộ ba mươi chín người đều là võ giả Quy Nhất, chỉ có một người của Lôi Đình đế quốc Long Ngạo là võ giả Dung Hợp.

Dường như có chút kinh ngạc, hai mươi hai người Hòa Diễm đế quốc thực sự có chút nghi không ra, vì sao Lôi Đình đế quốc lại phái ra một vị võ giả Dung Hợp.

“Hừ, Lôi Đình đế quốc càng ngày càng không có người, xem ra Hòa Diễm đế quốc chúng ta lại phải liên tục chiến thắng bốn lần rồi, thực sự không có ý nghĩa.”

“Con mẹ nó, người ở đó nói cái chó má gì vậy hả?”

Võ giả Quy Nhất mắng chửi người là cảnh lạ cực kỳ khó gặp. Chỉ là giờ phút này Tranh Bá chiến giữa hai nước mặc dù còn chưa chính thức bắt đầu, nhưng sóng ngầm giữa hai nước cũng đã cuộn cuộn.

“Chẳng lẽ ta nói sai sao? Lôi Đình đế quốc vậy mà phái ra võ giả Dung Hợp tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước, không biết là Lôi Đình đế quốc không có người, hay là đã mất đi lòng tin, không dám cùng Hòa Diễm đế quốc ta tiếp tục xưng bá.”

“Đúng, nếu là Lôi Đình đế quốc từ bỏ chúng ta sẽ thông báo thiên hạ, nói là các người thua mà không phải là sợ chạy.”

“Làm càn.”

Về mặt Cổ Bách lạnh lùng, trên người tỏa ra khí thế mạnh mẽ, trực tiếp phô thiên cái địa áp chế xuống, bốn mươi mấy người ở đây không ai có thể ngăn cản được, thật giống như con kiến đối đầu voi.

“Võ giả Thoái Biến.”

Long Ngạo cảm nhận được khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ trên cơ thể Cổ Bách, trong lòng hắn hơi động, sớm đã đoán được Cổ Bách chính là võ giả Thoái Biến áp đảo phía trên võ giả Tiên Thiên, khó trách Cổ Bách có thể trở thành đường chủ Lôi Đình Hộ quốc đường.

“Hòa Diễm đế quốc quá mức làm càn, Lôi Đình đế quốc phái ra người nào tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước đều là chuyện của Lôi Đình đế quốc ta, liên quan gì đến Hòa Diễm đế quốc các người?”

Hai mươi hai người Hòa Diễm đế quốc bị hỏi cho không trả lời được, không ai dám nói nhiều thêm một câu. Cho dù nói thế nào, thủy chung bọn họ vẫn

là hoàng thất Lôi Đình, nếu đối phương thực sự nổi điên giết hai mươi hai người bọn họ thì đã làm sao?

Uy thế của võ giả Thoái Biến rất khủng bố, nếu chỉ là võ giả Tiên Thiên thì căn bản không có khả năng ngăn cản được.

Chỉ là Cổ Bách chỉ tỏa ra thêm vài phút liên lựa chọn bỏ qua, cho dù nói thế nào hai mươi hai người ở đây đều là đại biểu cho Hòa Diễm đế quốc, một khi không tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước mà bị giết chết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đột nhiên Triệu Mãng cười cười, sáng sủa nói ra:

“Ngày mai Tranh Bá chiến giữa hai nước sẽ bắt đầu, hai mươi hai người các ngươi trở về nghỉ ngơi đi.”

Thật vất vả mới có người đi ra hoà giải, hai mươi hai người nào còn dám tiếp tục ở lại, một tên rồi lại một tên chạy còn nhanh hơn thỏ, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ánh mắt Long Ngạo lạnh lùng nhìn thấy hết tất cả, từ lúc quyết định tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước, hắn đã chuẩn bị kỹ tâm lý thừa nhận hết tất cả.

Võ giả Dung Hợp trong mười chín vị võ giả Quy Nhất, hoàn toàn giống như hạc giữa bầy gà.

Nhưng Long Ngạo lại không quan tâm.

Long Ngạo có mười phần lòng tin, lấy thực lực của hắn bây giờ cho dù gặp phải võ giả Quy Nhất cũng chắc chắn có sức đánh một trận, nếu có thể cùng Long Cường liên thủ, như vậy thì việc giết chết võ giả Quy Nhất cũng là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, Long Ngạo mới không có chút lo lắng.

“Long Ngạo, ngươi có thể coi là Hòa Diễm đế quốc đang đánh rắm, Tranh Bá chiến giữa hai nước ngày mai, toàn bộ nhờ vào ngươi.”

Toàn bộ nhờ vào ngươi.

Lời Cổ Bách nói hoàn toàn gây ra rối loạn, dù sao Long Ngạo cũng là vị võ giả Dung Hợp duy nhất trong mười người. Thử hỏi, Long Ngạo có tư cách gì để có thể “toàn bộ nhờ vào ngươi”.

Nghe được Cổ Bách nói, tâm lý Long Ngạo cũng có chút lạnh đi, hắn không phải người ngu, đương nhiên có thể hiểu ý tứ trong lời nói của Cổ Bách, chẳng lẽ Cổ Bách muốn hại mình?

Nghĩ lại, Long Ngạo có cảm giác việc này không có khả năng, cho dù nói thế nào Cổ Bách vẫn là đường chủ Lôi Đình Hộ quốc đường, muốn đối phó mình căn bản không cần phải như vậy, chỉ cần quang minh chính đại ra tay là được, huống hồ sau lưng Cổ Bách có Hộ quốc đường cùng toàn bộ Lôi Đình đế quốc là chỗ dựa, nếu muốn đối phó mình là chuyện dễ như trở bàn tay.

Rốt cuộc Cổ Bách có ý gì?

Quả nhiên, Cổ Bách vừa nói xong thì mười chín vị tham gia Tranh Bá chiến giữa hai nước, từng người từng người trợn mắt nhìn chằm chằm vào Long Ngạo, từng người hung thần ác sát, hận không thể trực tiếp đi lên đem hắn cắn chết tươi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tai họa về sau

Trong đại điện.

Cả đại điện chỉ còn lại hai người Triệu Mãng và Cổ Bách.

Triệu Mãng sắc mặt có chút cứng lại, hỏi:

"Cổ huynh, ngươi đây là ý gì?"

Cổ Bách dĩ nhiên biết Triệu Mãng hỏi chuyện gì, mặt đầy lạnh nhạt nói:

"Bệ hạ, tên này cả gan làm loạn, lại có thể giết chết Kiều Thành bốn người, nếu như ta không làm chút gì đó, làm sao có thể khai báo với Hộ quốc đường."

Nếu như Long Ngạo có mặt, nghe được lời này của Cổ Bách nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Ban đầu Long Ngạo ở trong rừng rậm Lôi Đình chém giết bốn người Kiều Thành, bốn phía cũng không có người thấy, nhưng mỗi một thành viên Lôi Đình Hộ quốc đường đều có một loại liên lạc đặc biệt, Kiều Thành lúc sắp chết đã đem tin tức truyền về Hộ quốc đường.

"Cổ huynh, chuyện này đã qua rồi, không bằng bỏ qua đi."

"Bệ hạ, chuyện này ta sẽ giải quyết."

Nhìn Cổ Bách rời đi, Triệu Mãng thở dài một tiếng, nhưng Cổ Bách, Hộ quốc đường và Long Ngạo đem ra so sánh, hẳn nhất định sẽ lựa chọn Cổ Bách và Hộ quốc đường, mà không phải là Long Ngạo.

Long Ngạo cho dù tiềm lực lớn hơn nữa cũng không có khả năng đem ra so sánh với một vị võ giả Thoái Biến, còn có toàn bộ Hộ quốc đường.

Ban đầu dựa theo tình huống bình thường, hôm nay hai mươi người đều không thể rời khỏi hoàng thất, nhưng Long Ngạo cũng không muốn tiếp tục ở lại hoàng thất, nhìn một cái tường thành sau lưng, lẩm bẫm:

"Cổ Bách, ta sẽ không bị người tính kế."

Long Ngạo không phải người ngu, dĩ nhiên biết Cổ Bách đối với bản thân có thái độ thù địch.

Nghĩ tới nghĩ lui, Long Ngạo chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, đó chính là ban đầu ở rừng rậm Lôi Đình giết chết bốn thành viên của Hộ quốc đường, trong đó còn có Kiều Thành phó đường chủ.

Đối với Cổ Bách, Long Ngạo rất kiêng dè.

Cho dù nói như thế nào, Cổ Bách trước sau gì cũng là đường chủ của Lôi Đình Hộ quốc đường, lại là một vị võ giả Thoái Biến, lão nhớ đến mình, mình coi như là gặp phiền phức lớn.

"Long huynh đệ, ta cuối cùng cũng tìm được người."

Nghe có người kêu mình, Long Ngạo xoay người, vui vẻ nói:

"Cuồng Ngạo, người sao lại tới đây?"

Người tới không phải là ai khác chính là Cuồng Ngạo, một trong đám bạn bè ít ỏi của Long Ngạo.

"Đi, ta có lời muốn nói với người."

"Được."

Long Ngạo rất tò mò, không biết Cuồng Ngạo tìm mình không biết có chuyện gì, sau đó hai người tìm một túp lều yên tĩnh, kêu một bàn thức ăn, uống trước mấy ly rượu, lúc này mới trò chuyện.

"Cuồng Ngạo, lần này người tìm ta có chuyện gì?"

Gật đầu một cái, Cuồng Ngạo nói:

"Long huynh đệ, thật là không nghĩ tới người đã tiến vào đến hạng bảy mươi của Bách Chiến bảng, người bây giờ coi như là danh chấn Thiên Châu rồi."

Long Ngạo cười một tiếng, cũng không nói gì nhiều, dẫu sao tự hắn thấy Bách Chiến bảng hạng bảy mươi quả thực cũng chưa là gì, cũng không phải là Bách Chiến bảng hạng thứ bảy, thậm chí là hạng nhất.

"Long huynh đệ, ta nói vấn đề chính, lần này ta đến tìm người là vì ba việc."

"Ba việc gì?"

"Long huynh đệ, chuyện thứ nhất, ta chính là báo tin bình an cho người, gia tộc của người toàn bộ đều khỏe mạnh."

Muốn nói là không cảm động đều là gạt người, dẫu sao Cuồng Ngạo có thể trước báo tin bình an cho mình, đây mới là bạn, Long Ngạo không nói gì, tất cả đều không có từ gì để nói.

"Việc thứ hai, người bây giờ đã trở thành Bách Chiến bảng hạng bảy mươi, cho nên mọi nơi phải cẩn thận, không chỉ có người muốn khiêu chiến người, cướp lấy danh ngạch của người ở trên Bách Chiến bảng, cho dù là người đứng trước Bách Chiến bảng cũng sẽ khiêu chiến người."

Hả?

Tựa hồ có chút kinh ngạc, Long Ngạo hết sức cũng không nghĩ ra, có vài người muốn khiêu chiến mình cướp lấy danh ngạch của Bách Chiến bảng.

nhưng người xếp hạng cao trên Bách Chiến bảng vì sao cũng muốn khiêu chiến mình?

"Cuồng Ngao, chuyện này là sao?"

"Long huynh đệ, chuyện của người đã truyền khắp toàn bộ Thiên Châu, từ thiên tài trở thành phế vật, mười năm kiên trì, cuối cùng cường thể quật khởi, ngăn ngui trong thời gian mấy tháng cũng đã trèo lên hạng bảy mươi Bách Chiến bảng, thành tựu này, thử hỏi toàn bộ Thiên Châu có bao nhiêu người có thể đạt được?"

"Cuồng Ngao, nói điểm chính."

Long Ngao cũng không muốn nghe lời nịnh nọt.

"Long huynh đệ, chính bởi vì người cường thể quật khởi, hơn nữa vượt cấp khiêu chiến tiến vào hạng bảy mươi Bách Chiến bảng, cho nên người đứng trước cũng muốn khiêu chiến người, đánh bại người, từ đó khoe khoang sức mạnh của mình."

Thì ra là như vậy.

Long Ngao cũng không có chút nào lo lắng, nói:

"Bình tôi tương đương nước tôi đất ngăn, bất kể là ai muốn khiêu chiến ta, ta cũng đợi."

Cuồng Ngao không kinh ngạc chút nào, bởi vì hắn biết rõ tính cách của Long Ngao, nếu không Long Ngao cũng không có khả năng trong mấy tháng ngăn ngui liền chiếm đoạt thành công hạng bảy mươi của Bách Chiến bảng.

"Long huynh đệ, chuyện thứ ba, ta lấy được tin tức đáng tin là Long gia ngũ giai Tinh Vân thành truyền ra tin tức, nói người tự ý vào Long cốc, hơn nữa còn lấy được trứng rồng, trở thành Long võ giả, cho nên..."

Long võ giả?

Nghe được lời của Cuồng Ngao, Long Ngao trong lòng kinh hãi, hắn không phải người ngu, dĩ nhiên biết chuyện này không phải là đùa, tự mình tiến vào Long cốc lấy được trứng rồng, trở thành Long võ giả là có ý gì.

Long gia ngũ giai Tinh Vân thành.

Long Ngao trong nháy mắt đã biết ý đồ của Long gia ngũ giai, trước kia mình cùng Long Minh đồng thời lấy được trứng rồng, nhưng Long Minh và Hóa Long toàn bộ bị mình giết chết, thử hỏi Long gia ngũ giai cùng Long Doanh sao có thể cam tâm.

Nhưng lấy thực lực và thân phận của bản thân bây giờ, Long Doanh biết căn bản không thể giết mình, đã như vậy thì chỉ có đồn thổi ra chuyện mình là Long võ giả, như vậy không cần tự mình động thủ, tự có Long gia đẳng cấp cao tìm mình gây phiền toái.

Long cốc, Long thị gia tộc có văn bản quy định rõ ràng, chỉ có Long gia đạt tới tam giai trở lên mới có thể tiến vào Long cốc lựa chọn đồng minh, trở thành Long võ giả.

Nói cách khác, Long gia Tam giai trở xuống, một khi tự mình tiến vào Long cốc thì sẽ phải chịu Long thị gia tộc xóa bỏ, bất kể là ai cũng không ngoại lệ, cho nên ý đồ của Long gia ngũ giai Tinh Vân thành đã rất rõ ràng.

"Long huynh đệ, chuyện này ta vốn không nên hỏi, nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, người thật sự đã là Long võ giả rồi sao?"

Nếu chuyện đã đến mức độ này, Long Ngao cũng không tiếp tục giấu, gật đầu một cái, nói:

"Trong lúc vô tình ta tiến vào Long cốc, lấy được trứng rồng, trở thành Long võ giả."

Nhận được sự xác nhận, Cuồng Ngao cũng vô cùng ngạc nhiên.

Cuồng Ngao dĩ nhiên biết Long võ giả ý nghĩa là gì, nói:

"Long huynh đệ, Long thị gia tộc coi như một trong thế lực cường đại nhất của Thiên Vũ Đại Lục, quy tắc ta tin rằng so với ta người càng hiểu rõ, chuyện này đã truyền ra ngoài, bất kể là thật hay giả, tin rằng Long thị gia tộc cũng sẽ tới tìm người, Long huynh đệ, phiền toái của người sẽ rất lớn."

Không cần Cuồng Ngao nhắc nhở, Long Ngao đương nhiên biết rõ, chuyện mình trở thành Long võ giả một khi bị Long thị gia tộc biết thì sẽ như thế nào.

Bất kể là tức giận và trực tiếp gạt bỏ, điểm này là không nghi ngờ chút nào.

Long Ngao càng rõ ràng hơn, Long thị gia tộc sẽ không chiếu cố đến bất kỳ thứ gì, bất kể là nói thế nào, Long thị gia tộc từ đầu đến cuối đều là một trong thế lực cường đại nhất Thiên Vũ Đại Lục, cho dù là sáu đại tông môn của Thiên Châu cũng tựa hồ không ngăn cản được Long thị gia tộc.

Long gia ngũ giai và Long Thẳng thật ác độc, có điều Long Ngao trong lòng rất rõ ràng, Long Minh cùng Hóa Long đã bị mình giết chết, coi như mình

cũng làm lộ ra đi, Long Minh nếu như là Long võ giả, đến lúc đó chết không có đối chứng, tin chắc Long thị gia tộc cũng sẽ không tin tưởng mình, đã như vậy mình nói nhiều vô ích, còn không bằng không nói.

"Long huynh đệ, tiếp theo ngươi chuẩn bị làm thế nào?"

Long Ngạo rút cuộc cũng biết Cuồng Ngạo lần này tìm mình biết là có chuyện gì rồi, bằng hữu như vậy, có thể kết giao là đáng giá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Rác rưởi cũng không bằng

Bình tới tướng đồn nước tới đất ngăn."

"Long huynh đệ, chẳng lẽ ngươi một chút cũng không lo lắng sao?"

Nhún nhún vai, Long Ngạo cười nói:

"Có gì lo lắng? Yên tâm đi, ta sẽ không việc gì đâu."

Thở dài một tiếng, đối với tính cách của Long Ngạo, Cuồng Ngạo cũng không phải là không biết.

Chính vì như vậy, Cuồng Ngạo không nói thêm gì nữa, suy nghĩ một chút, hỏi:

"Long huynh đệ, ta nghe nói ngươi đã đại diện Lôi Đình đế quốc tham gia Tranh Bá chiến?"

"Không sai, Tranh Bá chiến ngày mai chính thức bắt đầu."

"Long huynh đệ, lời vô ích ta cũng không nói nhiều, nhưng ngươi phải hết sức cẩn thận."

Gật đầu một cái, Long Ngạo cùng Cuồng Ngạo một bên trò chuyện, một bên uống rượu, trong bất tri bất giác, ngày thứ hai đã sáng, Cuồng Ngạo cũng không rời khỏi thành Lôi Đình mà tìm một khách điểm chuẩn bị chờ đợi kết quả.

Long Ngạo tiến vào hoàng thất, bởi vì hôm nay chính là ngày Tranh Bá chiến bắt đầu.

Tranh Bá chiến, trận đấu lớn nhất của Hoả Diễm đế quốc và Lôi Đình đế quốc, hai bên cũng sẽ nhân cơ hội này đem hai mươi người của đối phương giết chết, giống với quy tắc của Lôi Đình chiến, mỗi bên hai mươi hồn lệnh, tiến hành đánh chết lẫn nhau, đạt được hồn lệnh của đối phương nhiều nhất là người chiến thắng.

Địa điểm cử hành Tranh Bá chiến chính là một cái mô hình rừng rậm nhỏ chuyên môn của hoàng thất Lôi Đình chế tạo ra, diện tích không tính là lớn, bốn mươi người xem như là dư sức.

Tranh Bá chiến không cho người ngoài xem, nhưng sau ba ngày Lôi Đình đế quốc sẽ báo ra kết quả.

Suốt ba năm, Hoả Diễm đế quốc đều là người thắng trận, Lôi Đình đế quốc liên tục bại trận, hơn nữa suốt ba lần Tranh Bá chiến, hai mươi thành viên của Lôi Đình đế quốc toàn bộ bị giết chết.

Ba lần Tranh Bá chiến, Lôi Đình đế quốc tổng cộng tổn thất sáu mươi võ giả Quy Nhất, đây đối với Lôi Đình đế quốc mà nói là tổn thất nghiêm trọng không thể nghi ngờ, một khi loại chuyện này tiếp tục nữa, Lôi Đình đế quốc sẽ ở vào thế bị động, hơn nữa cao thủ tổn thất nghiêm trọng, muốn thắng Hoả Diễm đế quốc đã tương đối khó khăn rồi.

Hoả Diễm đế quốc, Lôi Đình đế quốc.

Hai bên tham gia Tranh Bá chiến bốn mươi người, toàn bộ tiến vào chiến trường Lôi Đình, hơn nữa tách ra hai bên, một lúc lâu sau, gặp nhau tiến hành đại loạn chém giết lẫn nhau cướp lấy hồn lệnh.

"Cổ Bách, lẽ nào không thể bỏ qua cho Long Ngạo sao?"

"Không thể."

"Người này thiên phú và tiềm lực rất cao, tin chắc không qua mấy năm, đế quốc chúng ta liền có thể lần nữa có được một vị cao thủ, vì sao phải như vậy?"

Thân là hoàng đế Lôi Đình đế quốc, Triệu Mãng nghĩ muốn vượt qua Cổ Bách thì nhất định phải là người thiên tài giống như Long Ngạo.

Cổ Bách mặt đầy sát khí, lạnh lùng nói:

"Bệ hạ, ta phải khai báo với Hộ quốc đường."

Vền vẹn ba chữ Hộ quốc đường, cho dù Triệu Mãng thân là hoàng đế đế quốc, cho dù có mười ngàn cái khó chịu cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Long gia, Xích Hòa trấn.

Xích Hòa trấn bây giờ đã là trấn nhỏ tách ra ngoài, không thuộc về bất kỳ thành phố hay đế quốc nào.

Cho dù như vậy, bốn phía trấn nhỏ, cho dù là thành Lôi Vân lớn như vậy cũng không dám đụng chạm đến Xích Hòa trấn, nguyên nhân rất đơn giản cũng là bởi vì Xích Hòa trấn có Long gia trấn giữ, nghiêm chỉnh mà nói, là bởi vì Long gia của Xích Hòa trấn có Long Ngạo sinh sống.

Trong đại sảnh Long gia.

Long Nghị sắc mặt cực kỳ chăm chú nói:

"Cha, Long gia Tinh Vân thành đã truyền ra chuyện của Long Ngạo đoạt được trứng rồng, chuyện này cũng đã truyền khắp toàn bộ Thiên Châu, tin rằng không lâu sau toàn bộ Cửu châu cũng sẽ biết, đến lúc đó nhất định sẽ kinh động Long gia Tam giai trở lên."

Thân là cha của Long Ngạo, Long Nghị rất lo lắng cho an nguy của con trai, Long gia Tam giai trở lên, thực lực và nội tình con tại đó, đừng bảo là bọn họ là lục giai của cửu giai gia tộc, cho dù là tứ giai gia tộc, một khi xuất hiện loại chuyện này cũng sẽ phải chịu tai họa ngập đầu.

Long Nghị hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, một khi tin tức này truyền tới tại Long gia Tam giai trở lên, con trai mình sẽ gặp nguy hiểm gì.

Long gia Tinh Vân thành.

Long Nghị trong lòng cho dù là căm ghét Long gia Tinh Vân thành, nhưng chỉ có thể lực bất tòng tâm, bất kể nói như thế nào, lấy thực lực hiện tại của gia tộc, căn bản không thể nào là địch thủ của Long gia Tinh Vân thành.

Long Hạo Thạch khoát khoát tay, nói:

"Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta có thể khẳng định cho ngươi, Long gia Tam giai trở lên sẽ không tin tưởng chuyện này."

"Cha, đây là vì sao?"

Long Nghị rất nghi hoặc, nhưng hắn nhất định sẽ lựa chọn tin tưởng cha mình.

"Rất đơn giản, Long gia Tam giai trở lên sẽ không tin tưởng có người có thể tiến vào Long cốc, căn cứ truyền thuyết, Thiên Vũ Đại Lục Long cốc, lối vào chính được Long gia nhất giai trông coi, đừng bảo là những người khác, chỉ riêng đệ tử Long gia nhị giai cùng Long gia tam giai muốn đi vào đều không phải là chuyện có thể tùy tiện."

Thì ra là như vậy.

"Cho nên Long gia tam giai trở lên căn bản sẽ không tin tưởng chuyện này, ta bây giờ chẳng qua là lo lắng, Long gia Tinh Vân thành vô sỉ như vậy, Ngạo Nhi sẽ như thế nào."

Gật đầu một cái tán thành, Long Nghị nói:

"Long gia Tinh Vân thành chính là Long gia ngũ giai, nếu như muốn đối phó Ngạo nhi thì xác định Ngạo nhi sẽ rất nguy hiểm. Cha, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Ta đã nghĩ tới, Ngạo nhi khoảng thời gian này cường thế quét khỏi, đắc tội quá nhiều người, nếu như tiếp tục như vậy sẽ rất phiền toái."

Suy nghĩ một chút, Long Hạo Thạch tiếp tục nói:

"Ngươi bây giờ lập tức phát tin cho Ngạo nhi, bất kể xảy ra chuyện gì đều phải kêu Ngạo nhi quay về."

"Con biết rồi."

Long Nghị dĩ nhiên biết chuyện nghiêm trọng, không dám xem thường chút nào lập tức xoay người rời đi.

Lôi Đình hoàng thất, bên trong mô hình nhỏ rừng rậm sau núi.

Long Ngạo mới vừa tiến vào chiến trường Lôi Đình lập tức chịu sự lạnh nhạt, hơn nữa còn bị cô lập.

Lôi Đình hoàng thất, Long gia, Tường Gia cùng Đoàn Mộc gia tộc, cả mười chín người toàn bộ đều cách xa Long Ngao, từng ánh mắt lạnh nhạt nhìn thiếu niên trước mặt.

Võ giả Dung Hợp?

Đối với chuyện của Long Ngao, mười chín người cơ hồ đều biết, nhưng cho dù là như vậy, trong mắt mười chín người Long Ngao ngay cả rắm cũng không phải, cái này không chỉ là thực lực, nói về thân phận thì hai bên đều không ở trên cùng một đẳng cấp.

"Long Ngao, ngươi là cái thá gì, chỉ bằng ngươi mà toàn bộ đều phải dựa vào ngươi?"

"Hừ, ta tự hỏi, tại sao hoàng thất lại đi chọn một thứ rác rưởi tham gia Tranh Bá chiến, bây giờ ta cuối cùng cũng biết, rác rưởi biết nịnh hót, bội phục, bội phục."

"Ha ha ha, nịnh hót? Các ngươi sai rồi, nịnh hót kỳ thực cũng là một loại công phu."

Nghe mọi người ngươi một câu ta một câu giễu cợt, Long Ngao chỉ liên tục cười lạnh, đột nhiên nói:

"Ta là rác rưởi cũng không sao, nhưng một vài người ngay cả rác rưởi cũng không bằng, bằng không suốt ba lần Tranh Bá chiến Lôi Đình đế quốc cũng sẽ không thất bại. Chà, ta thật sự thay Lôi Đình đế quốc cảm thấy không đáng, ta rất muốn hỏi một chút, Lôi Đình đế quốc nuôi đám phế vật các ngươi thì có ích lợi gì?"

Trong mười chín người, thực lực và thân phận của Hỏa Lang là cao nhất, sắc mặt giận dữ nói:

"Long Ngao, ngươi là cái thá gì lại dám nói chúng ta, lẽ nào muốn tìm chết?"

"Tìm chết?"

"Ha ha ha, Long Ngao, ngươi không cần như vậy, ý của ngươi có phải muốn nói lần này Tranh Bá chiến ngươi sẽ sống để đạt được thắng lợi sau cùng?"

Long Ngao rất tự tin nói:

"Không sai, ta so với một số ngay cả rác rưởi cũng không bằng, cho nên lần này Tranh Bá chiến ta sẽ sống để đạt được thắng lợi sau cùng."

"Nếu như ngươi không cách nào làm được?"

"Vậy nếu như ta có thể làm được thì sao?"

Long Ngao trên mặt lộ đầy vẻ khinh miệt, thanh âm lại càng lộ ra vẻ xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Băg phách

Nghe thấy lời nói của Long Ngao, tất cả mọi người đều cười ha hả, giống như vừa nghe được thấy chuyện buồn cười nhất trên đời vậy.

"Long Ngao, ngươi có dám đánh cược với chúng ta không?"

Trên mặt Hỏa Lang hiện lên vẻ châm biếm, theo hần thấy một gã võ giả Dung Hợp trong loại chiến đấu này chắc chắn vừa xuất hiện liền sẽ bị giết chết.

Mượn đao giết người!

Trong lòng mười chín người rất rõ ràng, dù sao đi nữa Long Ngao cũng là đại biểu của Lôi Đình đế quốc, nếu như thật sự ra tay giết hần thì sẽ không có cách nào ăn nói với đế quốc, chính vì vậy nên hần mới nghĩ tới chiêu này.

"Có thể, chỉ sợ các ngươi thua không nổi."

"Tốt lắm, nếu trong lần Tranh Bá chiến này ngươi thua, mà có thể may mắn còn sống trở về thì phải quỳ gối ở trước mặt chúng ta, nói cho cả thiên hạ biết ngươi là rác rưởi."

"Vậy nếu ta thắng thì sao?"

"Ngươi thắng?"

Phẩy phẩy tay ngăn cản người ở phía sau, Hoả Lang vừa cười vừa nói:

“Nếu như ngươi thắng, chúng ta mười chín người cũng sẽ quỳ gối trước mặt ngươi, nói cho cả thiên hạ biết chúng ta là rác rưởi, có được hay không?”

“Thành giao, làm người phải có uy tín, chỉ mong sau này các ngươi có thể thực hiện lời hứa.”

Long Ngạo cũng không nghĩ nhiều liền đồng ý, xoay người nhanh chóng rời đi, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

“Lão đại, không lẽ ngươi định cứ vậy bỏ qua cho hắn?”

“Câm miệng, cho dù thế nào hắn vẫn là đại biểu của Lôi Đình đế quốc, chúng ta không thể tự thân ra tay giết hắn, nhưng nếu như hắn chết trên tay sứ giả của Hoả Diễm đế quốc, vậy chuyện này chẳng liên quan gì tới chúng ta.”

“Lão đại, nhưng mà nếu...”

Người này vẫn còn chưa nói hết câu đã bị khí thế lạnh như băng ủa ủa kéo tới của Hoả Lang dọa cho câm miệng ngay lập tức.

“Một tên võ giả Dung Hợp nho nhỏ, có được một chút may mắn liền tự cho rằng bản thân là vô địch thiên hạ, ta ngược lại cũng muốn xem một chút, hắn làm sao có thể đánh bại sứ giả của Hoả Diễm đế quốc.”

Long Ngạo rời đi, cũng không quá để tâm tới chuyện này. Trong lòng hắn nghĩ mười chín người này chẳng qua cũng chỉ như tảng đá, cho dù có lúc sẽ chặn đường của hắn nhưng cũng không đáng để tâm. Thật ra trong lòng Long Ngạo cũng không phải là rất chán ghét mười chín người này, nói cho cùng mười chín người cũng không vô si tới mức cùng nhau tiến lên đối phó hắn, chỉ một điểm nhỏ này hắn vẫn xem mười chín người là võ giả hợp cách.

Chiến trường Lôi Đình.

Diện tích của chiến trường do Lôi Đình đế quốc tạo nên cũng không tính là quá lớn. Chính vì vậy, khi Long Ngạo gặp phải sứ giả của Hoả Diễm đế quốc, hắn cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu, người đầu tiên hắn gặp phải lại chính là một trong hai mươi vị sứ giả của Hoả Diễm đế quốc, thực lực xếp hạng thứ năm, Băng Phách, võ giả Quy Nhất, cũng là Thiên Châu Bách Chiến bảng xếp hạng thứ hai mươi.

Hai nước Tranh Bá chiến.

Hoả Diễm đế quốc cùng Lôi Đình đế quốc đều có quy định rõ ràng, nếu là người tiến vào chiến trường sẽ tự động phân tán, không thể hỗn chiến. Hoả Diễm đế quốc cùng Lôi Đình đế quốc tổng cộng có bốn mươi người tham chiến, đều là võ giả Quy Nhất, mỗi võ giả đều là người tâm cao khí ngạo, vì vậy tất cả tự động phân tán, cho dù có gặp phải cũng sẽ không lấy nhiều đánh ít.

Đây là ước định giữa hai nước, cũng là niềm kiêu ngạo của võ giả, khiến Long Ngạo rất là thoải mái.

“Long Ngạo?”

Long Ngạo? Nghe thấy đối phương hô lên tên của mình, Long Ngạo rất kinh ngạc. Nhưng hắn vừa suy nghĩ lại liền hiểu, dù sao trước khi tiến vào chiến trường, hai bên khẳng định đều đã tìm hiểu thông tin của đối phương, chính bản thân mình cũng không ngoại lệ.

Băng Phách là siêu cấp thiên tài của Băng gia ở Hoả Diễm đế quốc, năm hai mươi tám tuổi đã có thành tựu cảnh giới Quy Nhất, xếp thứ hai mươi Thiên Châu Bách Chiến bảng. Đối với Bách Chiến bảng, Long Ngạo vẫn có điểm không hiểu.

Bách Chiến Bảng, Thiên Vũ đại lục đồng sở hữu chín Bách Chiến bảng, mỗi châu đều có một bảng, những võ giả dưới bốn mươi tuổi đều có thể theo đuổi Bách Chiến bảng, người có thể lọt vào Bách Chiến bảng đều có tư chất hơn người. Băng Phách chỉ là một đệ tử của Băng gia cũng đã có thể xếp hạng thứ hai mươi trên Bách Chiến bảng, vậy còn đệ tử của lục đại tông môn thì sao?

Trong lòng Long Ngạo rất rõ ràng, lục đại tông môn chính là tồn tại áp đảo hai đại đế quốc, chắc chắn đệ tử của lục đại tông môn cũng phải mạnh hơn hẳn hai đế quốc. Đã như vậy vì sao trên Bách Chiến bảng lại không có tên của đệ tử lục đại tông môn?

Cuối cùng Long Ngạo mới biết, những đệ tử của lục đại tông môn cơ bản chưa bao giờ theo đuổi Bách Chiến bảng.

Lục đại tông môn là tồn tại cao nhất ở Thiên Châu. Trong lục đại tông môn, thiên tài đệ tử đông đảo, tài nguyên tu luyện nhiều hơn hẳn trong thế tục, nguyên nhân đệ tử lục đại tông môn không tham gia Bách Chiến bảng là vì bọn họ muốn theo đuổi Phong Vân bảng.

Bách Chiến bảng, Cửu Châu đồng sở hữu chín Bách Chiến bảng. Phong Vân bảng cũng giống Cửu Châu đồng sở hữu chín Phong Vân bảng. Phong Vân bảng cùng Bách Chiến bảng có điểm giống, cũng có điểm khác.

Các đệ tử của lục đại tông môn không thể tham gia Bách Chiến bảng, nhưng ai cũng có thể truy cầu Phong Vân bảng, cho dù là đệ tử thế tục. Cũng có thể nói, người có thể tiến vào mười cái trên đầu tiên trên Bách Chiến bảng, sau khi có đủ tư cách sẽ tự động tiến vào Phong Vân bảng, nếu có một đệ tử thế tục tiến vào Phong Vân bảng thì sẽ trở thành mục tiêu của các tông môn.

“Ngươi là Băng Phách, đệ tử của Băng gia ở Hoả Diễm đế quốc?”

Đối với hai mươi vị sứ giả của Hoả Diễm đế quốc, Long Ngạo cũng có hiểu biết chút ít, nhất là hai người, mà một trong số đó là Băng Phách, năm hai mươi tám tuổi đã tiến vào vị trí thứ hai mươi trên Bách Chiến bảng.

“Long Ngạo, mười năm trước là thiên tài đệ nhất của Xích Hoả trấn, sau khi đột phá cảnh giới thất bại liền trở thành phế vật, trọn vẹn mười năm, bị mọi người trào phúng, chế nhạo, khinh thường nhưng vẫn kiên trì không đổi, mười năm qua chưa từng buông tha, không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên quật khởi, cường thế đánh lên. Long Ngạo, ta rất muốn biết ngươi đã thất bại mười năm, tại sao đột nhiên lại thành công?”

Tướng mạo của Băng Phách cũng không phải là hạng xinh đẹp, nhìn từ xa hẳn chỉ như nam nhân bình thường, đầu gối, vóc người lại cao ráo khôi ngô.

“Chuyện của ta cũng không cần ngươi quan tâm, nếu như ngươi muốn đánh liền đánh, còn không muốn đánh thì ngươi có thể rời đi.”

Phải thừa nhận, Long Ngạo quả thật rất có khí phách, cho dù đối phương là võ giả Quy Nhất, bài danh thứ hai mươi trên Bách Chiến bảng hẳn cũng không sợ hãi, vẫn là bộ dáng không sợ trời không sợ đất như trước.

Gật đầu tán thưởng, giọng nói của Băng Phách lạnh như băng:

“Chúng ta đều vì chủ riêng, nếu đã chọn trở thành đại biểu của đế quốc thì chắc chắn phải đánh một trận. Nhưng mà Long Ngạo, trận đánh của chúng ta, nếu như ta thắng thì ta muốn kết bạn với ngươi. Nhưng nếu như là ngươi thắng, ngươi không những có thể thay thế vị trí của ta trên Bách Chiến bảng mà còn có thể trở thành bằng hữu của ta.”

Nghe thấy lời nói của Băng Phách, Long Ngạo rất kinh ngạc, nữ nhân này rất có ý tứ, chính vì như vậy nên khi đối mặt với nữ tử thiên tài này, Long Ngạo rất có thiện cảm.

Gật gật đầu, Long Ngạo nói:

“Chúng ta đánh một trận, mặc kệ thắng thua, ta đã nhận định ngươi là bạn ta rồi, mời.”

Băng Phách cùng Long Ngạo đều được liệt vào hàng võ giả chân chính, cho dù hết lời khen ngợi đối phương, nhưng khi khai chiến thì chiến ý trên người cả hai phát ra nhanh chóng, hung hăng đụng vào nhau bắn ra bốn phía, chiến ý vô hạn.

“Long Ngạo, vì đề người đối diện không bị thương, chúng ta đánh tay đôi, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

Cứ như vậy, hai người nhìn nhau chòng chọc, một giây sau hai thân thể đồng loạt chuyển động, tốc độ nhanh vô cùng. Trong nháy mắt đã chiến đấu được ba hiệp bất phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Vô địch trong cảnh giới tiên thiên

Ba chiêu chưa phân thắng bại. Băng Phách rất kinh ngạc, nàng tuyệt đối không ngờ rằng Long Ngạo thật sự có thể ngăn được ba chiêu của nàng.

Vừa mới tiến vào hoàng thất Lôì Đình, Băng Phách đã tìm hiểu về hai mươi vị sứ giả của Lôì Đình đế quốc, trong số hai mươi người, Băng Phách cảm thấy có hứng thú với Long Ngạo nhất. Những gì Long Ngạo đã trải qua quả thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Cho dù vậy, Băng Phách vẫn tin tưởng vào thực lực của mình có thể đơn giản dễ dàng chiến thắng đối phương, ba chiêu là đã nhiều rồi.

Thu hồi lòng khinh thường, Băng Phách không dám sơ suất chút nào, trực tiếp sử dụng vũ kỹ Băng Phách Vãn Bạo, đây là một vũ kỹ cực mạnh của Băng gia, nổ tung một cây băng trụ.

Long Ngạo cũng không dám sơ suất, dù sao đi nữa đối phương cũng là võ giả Quy Nhất, lại là nhân vật đứng thứ hai mươi trên Bách Chiến bảng, nếu dám có chút lơ là chắc chắn sẽ bại trận.

Huyết Âm Bát Thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hoả Hải, trong chớp mắt chồng chất xuất ra. Quyền kinh mạnh mẽ như sóng lớn trên biển, đợt sau mạnh hơn đợt trước ừn ừn kéo tới.

“Bành!”

Song quyền va chạm vào nhau, hai người đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, cùng lui về phía sau mười bước mới có thể mạnh mẽ dừng lại. Lần này Băng Phách thực sự bị khiếp sợ hoàn toàn, nàng thân là võ giả Quy Nhất, lại còn xếp hạng thứ hai mươi trên Bách Chiến bảng, vậy mà chỉ đánh ngang tay với một tên võ giả Dung Hợp, việc này nếu không phải tự thân trải qua, đánh chết nàng cũng không thể tin nổi.

“Long Ngạo, tuy rằng ta rất không muốn thừa nhận nhưng không thể không thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh mẽ. Ta chắc chắn khi ngươi tiến vào Quy Nhất có thể hoành hành ngang dọc ở cảnh giới Tiên Thiên, không có địch thủ.”

Ngang dọc cảnh giới Tiên Thiên, không có địch thủ!

Thân là võ giả Quy Nhất, bài danh thứ hai mươi trên Bách Chiến bảng Băng Phách, lời nói chắc chắn rất có trọng lượng.

“Long Ngạo, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, chỉ cần ngươi có thể đỡ được Băng Phách Vạn Trọng Lăng của ta, trận chiến này coi như ta thua.”

Gật gật đầu, Long Ngạo tự nhiên có thể hiểu ý của nàng. Cho dù như thế nào bọn họ vẫn đang ở trong Tranh Bá chiến trường, nếu chiến đấu quá lâu, lỡ gặp phải võ giả khác sẽ rất phiền phức.

Băng Phách Vạn Trọng Lăng là vũ kỹ cao cấp nhất của Băng gia, vượt lên cả Băng Phách vũ kỹ, chính là vũ kỹ mạnh nhất Băng Phách có thể thi triển ra. Trong lòng Băng Phách cũng rõ ràng, nếu bản thân nàng sử dụng Băng Phách Cửu Liên Kích mà vẫn không thể nào đánh bại đối phương, như vậy trận chiến này ai thắng ai thua, vừa nhìn liền hiểu.

Cứ như vậy, thân thể của hai người lại bắt đầu chuyển động lần nữa. Băng Phách Cửu Liên Kích, tất cả lực lượng trên người Băng Phách đều tụ đến bàn tay, một chương mạnh hơn một chương, chín chương chồng lên nhau, uy lực trở nên mạnh mẽ không ngừng, cùng với Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích của Long Ngạo lại có điểm tương đồng.

Long Ngạo cũng không giữ lại chút nào nữa, hẳn biết rõ, nếu hiện tại hẳn không dốc hết toàn lực chính là không tôn trọng Băng Phách, không chỉ là không tôn trọng võ giả mà còn không tôn trọng cả băng hữu! Chính vì vậy Long Ngạo ra tay trước, đánh ra Trần Hồn Án. Trần Hồn Án đánh đâu trúng đó, im lặng không một tiếng động xâm nhập vào trong thân thể của Băng Phách, bắt đầu ăn mòn linh hồn của nàng.

Băng Phách chấn động, Băng Phách Cửu Liên Kích đang chuẩn bị đánh ra bị mạnh mẽ cắt đứt, uy lực trực tiếp giảm đi một nửa. Nắm lấy cơ hội ngàn năm có một, thân thể Long Ngạo bay lên theo góc độ không thể tưởng tượng nổi, từ bên trái bắn qua. Người còn chưa tới quyền kinh khủng bỏ đã tới trước. Nhưng khi song quyền của Long Ngạo gần sát tới Băng Phách thì lập tức mạnh mẽ dừng lại.

Sau khi thu quyền, một trận chiến này cuối cùng cũng đã phân ra thắng bại. Băng Phách miễn cưỡng huỷ đi lực lượng trong cơ thể, dường như không thể nào tiếp thu được sự thật này, nhưng nàng vẫn gật đầu nói:

“Long Ngạo, ngươi đã thắng, nhưng ta vẫn muốn kết bạn với ngươi, không biết ngươi có đồng ý hay không?”

“Ta đương nhiên đồng ý.”

Vươn tay nắm chặt tay đối phương, nhưng ngay lúc này cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân, hai người gật đầu hướng phía bên phải bỏ đi. Hai người chỉ vừa biến mất thì một gã đàn ông trung niên có tướng mạo kinh khủng đã tới. Nhìn người nọ trên mặt Long Ngạo hiện lên tia kinh ngạc, nguyên nhân là vì người đó chính là người Long Nhất Lực muốn mình giết chết, Long Tĩnh, võ giả Quy Nhất, là một trong số cao thủ của Long gia, cũng là một trong những sứ giả của Lôi Đình đế quốc.

Cho dù là hai mươi người của Hoả Diễm đế quốc, hay là hai mươi người của Lôi Đình đế quốc, đều hành động đơn lẻ. Thu được hồn lệnh càng nhiều thì danh tiếng càng lớn, thậm chí có thể vang danh toàn bộ Thiên Châu.

“Long huynh, ngươi biết người này?”

Gật gật đầu, Long Ngạo rất có thiện cảm với Băng Phách, đem chuyện của Long Nhất Lực nói ra, sau khi nghe xong Băng Phách vừa cười vừa nói:

“Một gốc vạn năm Huyết Linh Chi, chém giết một vị võ giả Quy Nhất, Long huynh đệ, coi như ngươi giỏi.”

Long Ngạo cười cười, không trả lời.

“Long huynh, thứ cho ta nói thẳng, dưới tình huống hiện tại ngươi muốn giết Long Tĩnh dường như có chút không thích hợp.”

Long Ngạo gật gật đầu, nói:

“Ta biết rõ thái độ làm người của Long Tĩnh, vì vậy ta mới thay trời hành đạo.”

“Nếu như Lôi Đình đế quốc cùng Long gia điều tra ra thì ngươi phải làm sao?”

Long Ngạo còn chưa trả lời, nàng đã nói tiếp luôn:

“Long huynh, chi bằng để ta giúp huynh giết chết tên này.”

“Không thể như vậy được.”

“Long huynh, ngươi hãy nghe ta nói đã, là băng hữu với nhau không nên so đo những chuyện này, trừ khi là ngươi không có xem ta là băng hữu của ngươi.”

Nhìn kỹ Băng Phách, Long Ngạo cuối cùng cũng gạt đầu, chuyện này quả thật hắn không nên ra tay, trước đây hắn đã hiểu rõ Long Tĩnh, nếu như người này không quá xấu hẳn chắc chắn đã đem vận năm Huyết Linh Chi trả lại cho Long Nhất Lực, nhưng kết quả tên Long Tĩnh này xác thực cũng không phải hạng tốt lành gì, hẳn ra tay coi như là thay trời hành đạo đi.

Không đợi Long Ngạo kịp phản ứng, thân thể Băng Phách đã bay ra ngoài.

“Ài?”

Bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử khiến Long Tĩnh giật mình, ngay sau đó lại cười lạnh:

“Thì ra là Băng Phách tiểu thư, xem ra hôm nay vận khí của ta cũng không tệ.”

“Long Tĩnh, bớt nói nhảm đi, ngươi muốn tự sát hay để ta ra tay?”

“Ha ha ha.”

Nghe thấy lời nói của Băng Phách thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế gian, Long Tĩnh bỗng nhiên cười dâm dăng:

“Đã rất lâu rồi ta không có thái âm bổ dương, Băng Phách, thực lực của ngươi cũng không tệ, nếu lấy đi nguyên âm của ngươi sẽ khiến thực lực của ta tăng mạnh, Băng Phách, nếu như ngươi nguyện ý dâng hiến, ta sẽ suy nghĩ tha cho ngươi một mạng.”

“Hạ lưu!”

“Hạ lưu?”

Long Tĩnh là kẻ nham hiểm nhất ở Long gia, tu luyện thuật thái âm bổ dương, cực kỳ ác độ. Thực ra loại vũ kỹ này nếu dùng đúng thì sẽ lợi người lợi mình, nhưng nếu lạc lối thì chính là hại người lợi ta, trở thành một người vô liêm sỉ.

“Băng Phách, người thức thời mới là trang tuấn kiệt, hi vọng ngươi có thể đủ thông minh, không phải nữ nhân các ngươi vốn rất thích chuyện này sao? Yên tâm, ta sẽ để cho ngươi cảm thấy cực kỳ thoải mái, ha ha ha, ha ha ha!”

“Vô sỉ, hạ lưu!”

Thân thể Băng Phách trong chớp mắt đã chạy ra ngoài, trên mặt âm u tới cực điểm, muốn có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi, dù sao nàng cũng là đệ tử thiên tài của Băng gia, đã bao giờ có người dám nói với nàng như thế?

Long Tĩnh đã hơn bốn mươi tuổi, tu vi mặc dù đột phá tới cảnh giới Quy Nhất nhưng không thể nào theo được Bách Chiến bang, nhưng cũng không thể nói thực lực của Long Tĩnh không mạnh mẽ, nếu không Long Tĩnh cũng đã không tự tin như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Một người một rỗng

Băng Phách đã không thể nhịn được nữa.

Đã gặp qua loại vô sỉ không biết xấu hổ, lại chưa từng gặp qua loại vô sỉ hạ lưu như thế.

Long Tĩnh cũng không có chút lo lắng nào, hình như rất có lòng tin rằng tất cả đều ở trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt, hai người đã hung hăng đụng vào nhau, có lẽ là chủ quan, có lẽ là lừa gạt công tâm, vừa mới bùng lên Băng Phách đã bị động.

Long Ngạo cũng chấn động, không tiếp tục che dấu nữa vội lao ra như một mũi tên, người chưa tới khí thế khủng bố đã phô thiên cái địa áp chế mà đi.

Long Tĩnh vốn tưởng rằng đắc thủ đắc chí, đột nhiên sắc mặt kinh hãi, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng liền bị Long Ngạo bỏ ra đao mạng, gặp thoáng qua, nếu không phải kịp thời trốn tránh nói không chừng chỉ một đao kia cũng đủ để lấy tính mạng của hắn.

Khi Long Tĩnh nhìn rõ ràng đối phương, sắc mặt hắn âm trầm tới cực điểm.

"Long Ngạo, ngươi vậy mà trợ giúp đế quốc Hỏa Diễm? Ngươi làm càn quá mức rồi."

Long Tĩnh tuyệt đối không ngờ Long Ngạo thân là sứ giả của đế quốc Lôi Đình, lúc này lại xuất thủ tương trợ Băng Phách, chẳng lẽ kẻ này đã làm phản?

"Người đứng là súc sinh vô sỉ hạ lưu, Long Tinh, loại cận bã như người đáng để mọi người trù chi(*) mà."

"Long Ngao, người muốn chết sao?"

Mặc kệ Long Tinh, Long Ngao truyền lực lượng vào trong cơ thể Băng Phách, ngăn ngui mấy giây đã làm cho Băng Phách khôi phục lại, lúc này Long Ngao coi như buông lỏng một hơi.

"Long Ngao, vừa rồi ta đứng là chủ quan, ta..."

Không để cho Băng Phách có cơ hội nói tiếp, Long Ngao nói ra:

"Việc này giao cho ta, ta sẽ giúp người báo thù."

Liếc mắt nhìn thật sâu, Băng Phách rút cục vẫn gật đầu, nói ra:

"Cẩn thận một chút."

Xoay người, ánh mắt Long Ngao lạnh lùng nhìn Long Tinh trước mặt, bỗng nhiên nói ra:

"Long Tinh, dám làm bằng hữu của ta bị thương thì chỉ có chết."

"Chỉ bằng người sao?"

Trên mặt Long Tinh tràn ngập khinh miệt và xem thường, bởi vì Long Tinh xem ra mình chính là võ giả Quy Nhất, đối phương chỉ là võ giả Dung Hợp nhỏ nhoi, thử hỏi võ giả Dung Hợp có tư cách cùng võ giả Quy Nhất chiến một trận sao?

Đúng vậy, trong nội tâm Long Tinh chính là cho rằng đối phương căn bản không có tư cách cùng chính mình chiến một trận.

"Chết!"

Căn bản chẳng muốn tiếp tục nói thêm một câu nói nhảm nào nữa, thân thể Long Ngao đã lao ra.

Đồng thời sử xuất Trần Hồn Ấn, Huyết âm Cuồng đao trong tay đã hung hăng bỏ ra, Huyết Âm Bát Thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hỏa Hải, ba thức chồng lên nhau.

Không cách nào xâm nhập?

Trần Hồn Ấn vừa mới bắt đầu xâm nhập trong cơ thể Long Tinh thì Long Ngao ngạc nhiên phát hiện, Trần Hồn Ấn của mình căn bản không cách nào xâm nhập trong cơ thể đối phương.

Trần Hồn Ấn không có hiệu quả, trong nội tâm Long Ngao rất rõ ràng, mình không có Trần Hồn Ấn tương trợ, muốn dùng thực lực bây giờ chém giết một vị võ giả Quy Nhất thì dường như là một chuyện vô cùng khó khăn.

Long Ngao không phải người ngu, vừa rồi Long Tinh tuy là thủ đoạn nhỏ, một chiêu thắng Băng Phách, nhưng mặt khác cũng nói rõ thực lực Long Tinh vượt xa Băng Phách, thử hỏi một gã võ giả Dung Hợp cho dù muốn giở thủ đoạn hình như cũng không có khả năng.

Huyết âm Cuồng đao, một đao tiếp lấy một đao không ngớt không dứt.

Cười lạnh một tiếng, Long Tinh có mười phần tin tưởng gặp chiêu phá chiêu, lộ ra vẻ rất nhẹ nhõm, nhưng theo chiến đấu không ngừng thăng cấp, Long Tinh cũng bắt đầu từ từ phát hiện, thực lực đối phương đã vượt qua nhận định của hắn, cũng dần dần bắt đầu toàn lực ứng phó, có mấy lần thậm chí thiếu chút nữa bị gạt bỏ.

Đột nhiên tiếng rỗng gầm vang lên một tiếng.

Lúc Long Tinh toàn lực ứng phó, Long Cường với thân hình cực lớn đã xuất hiện, từng đạo tiếng vang rỗng gầm thấu trời đất.

Tất cả mọi người đang giúp nhau chém giết, hoặc là giúp nhau tìm kiếm đối phương, toàn bộ ngừng đầu cùng nhìn về một phía, sắc mặt tất cả mọi người đều dị thường khiếp sợ, dù sao âm thanh rỗng gầm ý vị như thế nào trong lòng mỗi người đều biết rất rõ ràng.

Kinh hãi nhất vẫn là Băng Phách và Long Tinh.

Trong nội tâm Băng Phách và Long Tinh đều biết rất rõ ràng, Long Ngao có được đồng minh rỗng ý vị như thế nào.

Long võ giả, gia tộc Long thị cường đại nhất tồn tại, nhưng muốn trở thành Long võ giả cũng không phải một chuyện dễ dàng, tối thiểu nhất phải là đệ tử từ gia tộc Tam giai trở lên, chỉ cần điểm này cũng đã loại rất nhiều người ra rồi.

"Long Ngao, người không thể nào là Long võ giả, không thể nào."

Long Tinh khiếp sợ thiếu chút nữa bị giết, trốn tránh ra ngoài vẫn không ngừng gào thét điên cuồng, đó là người này so với người kia càng cảm thấy giận điên người hơn, đối phương chỉ là đệ tử Long gia cấp bậc thấp cũng đã trở thành Long võ giả, mà hắn thì sao chứ?

Con người chính là như thế, tâm trạng một khi xảy ra biến đổi thì sức chiến đấu và thực lực đều yếu đi rõ rệt, chính vì thế Long Ngạo không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này.

Thực lực Long Cường còn siêu việt hơn Long Ngạo, thử nghĩ Long Ngạo và Long Cường một khi liên thủ thì uy lực rốt cuộc cường đại như thế nào.

Âm thanh rùng rợn gầm qua đi, Long Cường nhắm vào Long Tinh phát động công kích mãnh liệt nhất.

Nắm hai nắm tay thật chặt, Băng Phách nhìn thấy Long Tinh từng bước lui về phía sau thiếu niên, trong nội tâm khiếp sợ không gì sánh kịp.

Hiện tại nàng giống như đã biết rõ vì sao Long Ngạo lại đột nhiên quật khởi, Long võ giả cường đại nhất trong gia tộc Long thị.

Long Ngạo và Long Cường không có chút nào lưu thủ, một trái một phải, tay nắm tay mười, cứ như vậy Long Tinh liên tục tránh né, cho dù như thế vẫn bị Long Ngạo và Long Cường công kích vết thương chồng chất, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chém chết.

Càng đánh càng hăng, Long Tinh đương nhiên không dám tiếp tục lưu lại.

"Long Ngạo, nếu như ngươi lần này buông tha ta, ta sẽ truyền thụ cho ngươi Thái Âm Bồ Dương chi thuật, như thế nào?"

"Truyền con em ngươi."

Đối với cái loại công pháp tà ác này, Long Ngạo căn bản khinh thường tu luyện, hơn nữa đã có quyết định người này nhất định phải giết.

Chính vì như thế, Long Ngạo không chỉ không chút nào lưu thủ, ngược lại càng đánh càng hung ác, thực tế vẫn có Long Cường tương trợ, một người một con rồng có thể nói là vô cùng mãnh liệt, chiêu chiêu ngoan độc, chiêu chiêu sát chiêu.

"Long Ngạo."

Căn bản không để cho Long Tinh có bất cứ cơ hội mở miệng nào, Long Ngạo và Long Cường phát ra một chiêu liên thủ cường đại nhất, lúc này tâm trí Long Tinh đã đại loạn, căn bản không có khả năng ngăn cản được liên thủ công kích của Long Ngạo và Long Cường.

"Phốc phốc", bị Long Ngạo và Long Cường hung hăng công kích, thân thể Long Tinh thật giống như điều đứt dây, trực tiếp bay ra ngoài.

Long Ngạo đương nhiên sẽ không để mất đi cơ hội này, thân thể cũng xông lên đi theo, đi đến trước thi thể Long Tinh, lập tức lấy hồn lệnh từ trong thân thể Long Tinh ra, lúc đang chuẩn bị cướp lấy linh hồn Long Tinh, sắc mặt Long Ngạo kinh hãi, thậm chí chẳng quan tâm cướp lấy, quay người lôi kéo Băng Phách lao đi.

Hai người vừa mới rời đi, bốn phía đã phóng tới rất nhiều đạo nhân ảnh, trong nháy mắt mười mấy người đã toàn bộ đi đến bên cạnh Long Tinh, trong đó có cả Hỏa Lang.

Nhìn thi thể trên mặt đất, sắc mặt Hỏa Lang quả thực khó xem tới cực điểm, mới vừa tiến vào chiến trường, trước sau vẫn chưa tới một giờ bên phe của mình đã tổn thất một người, tình hình chiến đấu hình như đối với bên mình có chút bất lợi.

"Tiếng rùng rợn, thật không ngờ đế quốc Hóa Diễm rõ ràng có được Long võ giả, thật sự là thâm tàng bất lộ."

(*) Tru chi: Phạt, thậm chí lăng nhục chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Phần Minh Ấn

Ý tứ của Hỏa Lang đã rất rõ ràng.

Ý vị Long võ giả như thế nào trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.

Chính vì như thế, sứ giả đế quốc Lôì Đình mới tuyệt đối không ngờ lần này Tranh Bá chiến hai nước, đế quốc Hóa Diễm rõ ràng phái tới một vị Long võ giả.

Long võ giả?

Mọi người của đế quốc Hòa Diễm, người nhìn ta, ta nhìn người, một người trong đó nói ra:

"Đế quốc Hòa Diễm chúng ta nếu có được Long võ giả đã sớm xưng bá Thiên Châu, không cần chờ nhiều năm như vậy."

"Hừ."

Hừ lạnh một tiếng, Hóa Lang đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của đối phương, cứ như vậy song phương gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương, trong giây lát song phương bắt đầu đại hỗn chiến, vậy là qua nhiều năm, vô số lần Tranh Bá chiến hai nước, lần đầu tiên có tình huống hỗn chiến.

Sân Tranh Bá, ở một nơi nào đó.

"Long huynh đệ, ta thật sự là không ngờ người rõ ràng còn là một vị Long võ giả."

Vừa nghĩ tới Long Ngạo là một vị Long võ giả, Băng Phách cũng có chút khó tin, dù sao Long võ giả chỉ có Long gia tam giai trở lên mới có thể có được, nhưng gia tộc Long Ngạo thì sao chứ? Chỉ là Long gia lục giai mà thôi.

Sự tình đã đến mức này Long Ngạo không tiếp tục giấu diếm nữa.

"Đúng vậy, ta thật sự là một vị Long võ giả, nhưng việc này không thể tiết lộ ra ngoài."

Băng Phách không phải người ngu, lập tức đã hiểu rõ nguyên do trong đó, xem ra Long Ngạo đạt được đồng minh rộng có chút kỳ quặc.

Long Ngạo không tiếp tục nói, Băng Phách cũng không tiếp tục hỏi nữa, bởi vì nàng biết rõ sự tình gì nên hỏi, sự tình gì không nên hỏi.

"Băng Phách, lần này đa tạ người."

"Bằng hữu mà, không cần khách khí."

"Băng Phách, người rõ ràng là cầu kết với đế quốc Lôi Đình, người thật đúng là có thể..."

Lúc này, từ sau một cây đại thụ một tên thanh niên đi ra, khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, vẻ mặt lạnh lùng râu ria khắp nơi, nhìn lên phía trên cao lớn thô kệch.

Nhìn thấy thanh niên lạnh lùng xuất hiện, sắc mặt Băng Phách vẫn như cũ, nói ra:

"Diệp Nhất Dao, người vu oan ta, ta chỉ là ý hợp tâm đầu cùng Long huynh, nên trở thành bằng hữu, về phần những người khác của đế quốc Lôi Đình ta vẫn sẽ là thấy một giết một."

Diệp Nhất Dao?

Đối với cái tên Diệp Nhất Dao, Long Ngạo cũng không lạ lắm gì, bởi vì Diệp Nhất Dao bài danh thứ mười một trên Bách Chiến bảng, cảnh giới Quy Nhất đỉnh phong.

Long Ngạo biết rõ, đế quốc Hòa Diễm lần này phái ra hai mươi vị võ giả Quy Nhất, thực lực Diệp Nhất Dao chính là cường hãn nhất.

"Ha ha ha, Băng Phách, người không cần ở chỗ này ngại biện, nếu là lúc bình thường thì mặc kệ người cùng ai giao hữu(*) đều không có vấn đề, nhưng hiện tại người rõ ràng đã phản đế quốc Hòa Diễm, còn dám ở chỗ này ngại biện."

Lắc đầu, ý tứ của Diệp Nhất Dao đã rất rõ ràng, đó chính là người là người phản bội, ngại biện nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

"Diệp Nhất Dao, ta cùng Băng Phách giao hữu thì liên quan gì đến chuyện của người?"

"Người chính là Long Ngạo?"

"Đúng vậy thì như thế nào? Không thì như thế nào?"

Diệp Nhất Dao cũng không để ý, khoe miệng câu dẫn ra một nụ cười lạnh, nói:

"Long Ngạo, Băng Phách, hai người các người đều đáng chết, nhưng ta cho các người một cơ hội, cùng lên đi."

Cùng xông lên, trên người Diệp Nhất Dao tản ra tự tin cường đại, cảnh giới Quy Nhất đỉnh phong, hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng, thực lực của Diệp Nhất Dao hoàn toàn áp đảo Long Tĩnh.

Băng Phách hiển nhiên là động thực nộ(*), đang chuẩn bị ra tay thì bị Long Ngạo cản lại.

Khoát khoát tay, trên mặt Long Ngạo tràn ngập khinh miệt, nói:

"Diệp Nhất Dao, vốn tưởng rằng ngươi thân là người thứ mười một trên Bách Chiến bảng thì xem như là một gã võ giả chân chính, nhưng hiện tại xem ra ngươi thật sự là đáng buồn mà."

Bị một gã võ giả Dung Hợp nhỏ nhoi khinh bỉ, một Diệp Nhất Dao cao cao tại thượng làm sao có thể chịu được, quát lên một tiếng, thân thể Diệp Nhất Dao đã xông tới.

Quy Nhất đỉnh phong, hạng thứ mười một trên Bách Chiến bảng.

Long Ngao hoàn toàn có thể tưởng tượng được, thực lực Diệp Nhất Dao rốt cuộc là như thế nào, chính vì như thế Long Ngao không có chút chủ quan nào, hơn nữa không liên thủ với Băng Phách, vậy trận chiến này thuộc về võ giả, nếu dùng hai địch một, cho dù thắng thì trong nội tâm Long Ngao cũng sẽ không thấy thoải mái.

Trong nháy mắt hai người đã hung hăng đụng độ nhau, Trần Hồn Ẩn đã lặng lẽ sử xuất, nhưng lại để cho Long Ngao cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Trần Hồn Ẩn còn không thể xâm nhập vào trong cơ thể đối phương, đã bị một luồng lực lượng quý dị khác kinh khủng hơn ăn mòn ngược lại.

Còn không đợi Long Ngao kịp phản ứng, luồng lực lượng này đã ăn mòn nhập vào trong cơ thể, hung mãnh bắt đầu ăn mòn linh hồn.

Long Ngao chấn động, không dám có chút chủ quan, hần vội phân lực lượng thành hai, một lực lượng bắt đầu ngăn cản luồng lực lượng này ăn mòn mình, một lực lượng khác thì là ngăn cản công kích của Diệp Nhất Dao.

Cho tới nay Long Ngao đều cho là mình vốn có Trần Hồn Ẩn, đó là vũ kỹ ăn mòn linh hồn mạnh nhất, nhưng hiện tại xem ra thật sự là còn có người giỏi hơn, đúng là thiên ngoại hữu thiên(*).

"Long Ngao, ngươi thật đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, ngươi cũng không có gì hơn thế này."

Long Ngao không có bất kỳ buông lỏng nào, sắc mặt lạnh lẽo, rốt cục hai tay bắt đầu kết ấn rất nhanh, lập tức biến hóa hơn một trăm loại.

Phản Minh Ấn, Hủy Diệt Ấn quyết mười tám ấn bên trong ấn thứ hai.

Hủy Diệt Ấn quyết cùng sở hữu mười tám ấn, Long Phúc chỉ là truyền thụ cho Long Ngao trước bốn ấn, theo thứ tự là Trần Hồn Ẩn, Phản Minh Ấn, Táng Thiên Ấn, Mạt Nhật Ấn.

Trần Hồn Ẩn chuyên ăn mòn linh hồn.

Về phần Phản Minh Ấn thì là chuyên đốt cháy linh hồn, giống như điều nhập địa ngục(*).

Có thể nói Phản Minh Ấn chính là áp đảo trên cả Trần Hồn Ẩn, Long Ngao một mực tu luyện Phản Minh Ấn, chỉ có điều không có chút thành tựu nhỏ nào, hơn nữa Phản Minh Ấn cần linh hồn chi lực rất lớn, dựa theo thực lực của hắn bây giờ chỉ là miễn cưỡng có thể sử xuất Phản Minh Ấn, nhưng phải một trăm phần trăm cẩn thận, nếu không một khi bị cản trở, đốt cháy không phải là linh hồn của người khác mà là linh hồn chính mình.

Chính vì như thế, không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, Long Ngao bình thường sẽ không tùy tiện sử xuất Phản Minh Ấn.

Phản Minh Ấn giống như sóng biển cả, cuộn cuộn mà đi.

Phản Minh Ấn và Trần Hồn Ẩn hoàn toàn không giống nhau, Trần Hồn Ẩn chính là lặng lẽ không gây ra một tiếng động, về phần Phản Minh Ấn thì là xuất kích cường thế.

Diệp Nhất Dao vốn tin tưởng tràn đầy, đột nhiên biến sắc, trên mặt tràn ngập khiếp sợ, còn không đợi hắn kịp phản ứng, Phản Minh Ấn đã hung hăng tiến vào trong cơ thể, bắt đầu điên cuồng đốt cháy linh hồn của hắn.

Không chỉ có như thế, Long Ngao không chỉ sử xuất Phản Minh Ấn mà còn sử xuất Trần Hồn Ẩn, không một tiếng động xâm nhập vào cơ thể Diệp Nhất Dao, Phản Minh Ấn và Trần Hồn Ẩn song trọng xuất kích, không chỉ ăn mòn linh hồn, hơn nữa còn đốt cháy linh hồn, chỉ trong nháy mắt linh hồn của Diệp Nhất Dao thật giống như rơi vào địa ngục.

Trần Hồn Ẩn và Phản Minh Ấn uy lực quá mức cường đại, Diệp Nhất Dao căn bản không có chút tinh lực nào để ngăn cản sự công kích không ngừng của Long Ngao, toàn tâm ngăn cản lực lượng khủng bố quý dị không ngừng ăn mòn linh hồn trong cơ thể.

Cầm Huyết âm Cuồng đao trong tay, Long Ngao không có nửa điểm lưu tình, gươm tay chém xuống, Huyết Âm Bát Thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền cửu liên kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hóa Hải, ba thức chồng lên nhau, kinh thiên đao mang đã hung hăng đánh xuống.

(*) Giao hữu: Kết giao bạn bè.

(*) Động thực nội: Bị làm cho tức giận dữ dội.

(*) Thiên ngoại hữu thiên: Trên trời còn có trời, ý câu này tựa như câu núi cao còn có núi cao hơn.

(*) Điều nhập: đưa xuống, tổng vào.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Ai dám trêu đùa

Đao mang kinh thiên.

“Răng rắc.”

Diệp Nhất Dao bị đao mang kinh thiên chém giết trong nháy mắt, Long Ngạo không chần chừ chút nào, không chỉ thu linh hồn mà còn đưa cả thi thể của hắn vào trong không gian Long ẩn.

“Chủ nhân, lấy thực lực của ngươi bây giờ, ba hồn nô trợ giúp cho ngươi cực kì nhỏ.”

Long Ngạo không biết Long Phúc có ý gì, cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“Chủ nhân, ta định lấy ba hồn nô này dung hợp với thi thể, tin chắc rằng có thể luyện ra thi nô, tu vi có thể đạt tới cảnh giới Thoái Biến.(*)

Nghe câu này, lòng Long Ngạo lập tức vui vẻ, bởi vì trong lòng hắn biết rất rõ võ giả Thoái Biến có ý nghĩa gì.

Long Ngạo đương nhiên hiểu rõ Long Phúc làm vậy là có ý gì, đơn giản chỉ là muốn luyện chế ra một thi nô cho bản thân, từ đó tọa trấn Long gia.

Long Ngạo càng hiểu rõ hơn, dựa vào thực lực của hắn bây giờ, ba hồn nô đúng là hoàn toàn không có tác dụng gì, tiếp tục giữ lại thi thể chính là phí phạm, đã như vậy thì chi bằng dung hợp thành một thể với Diệp Nhất Dao, luyện chế ra một thi nô Thoái Biến.

“Long Phúc, tất cả đều nhờ vào ngươi đấy.”

“Chủ nhân yên tâm.”

Trong phút chốc nói chuyện với Long Phúc đã có vài bóng người chạy ra, trong số đó có sứ giả của vương quốc Hỏa Diệm, còn có sứ giả của vương quốc Lôi Đình, từng người nhìn những thi thể vừa biến mất, sắc mặt đều vô cùng khiếp sợ.

“Long Ngạo, mau giao thi thể của Diệp Nhất Dao ra.”

Hoàn toàn không quan tâm tới lời của sứ giả vương quốc Hỏa Diệm, Long Ngạo hừ lạnh một tiếng, nói:

“Ta đánh với hắn, sống chết do trời, nếu đã thua thì phải chấp nhận.”

Sắc mặt mấy sứ giả vương quốc Hỏa Diệm âm trầm tới cực điểm, nếu là trước kia bọn họ sẽ ra tay không chút do dự, nhưng bây giờ ngay cả người mạnh nhất là Diệp Nhất Dao còn bị giết, thử hỏi bốn mươi người trong trận chiến hai nước thì người nào có thể thắng được tên này?

Võ giả Dung Hợp chém giết Diệp Nhất Dao?

Diệp Nhất Dao là nhân vật siêu việt đứng thứ mười một trong Bách Chiến bảng, là một võ giả Quy Nhất đỉnh phong.

Đừng nói là võ giả Dung Hợp nho nhỏ, cho dù là võ giả Quy Nhất cũng không thể giết chết Diệp Nhất Dao.

Chính vì vậy, người của vương quốc Hỏa Diệm chỉ có thể tức giận mà không dám nói gì, từng người chỉ biết trừng mắt tức tối nhìn Long Ngạo, cuối cùng đều rời đi hết.

Hỏa Lang cũng khiếp sợ tới cực điểm, bởi vì Long Ngạo giết chết Diệp Nhất Dao nên đã đứng vào vị trí thứ mười một trong Bách Chiến bảng, đây là định nghĩa gì vậy?

Võ giả Dung Hợp mà đứng vào hàng thứ mười một của Bách Chiến bảng, việc này có thể nói là trước giờ chưa từng có.

“Long Ngạo.”

Long Ngạo phát tay, không cho Hỏa Lang có bất cứ cơ hội mở miệng nào, hắn lạnh giọng nói:

“Hỏa Lang, đừng chọc ta, nếu không dù ngươi là sứ giả vương quốc Lôi Đình thì ta cũng sẽ giết không tha.”

Nếu trước kia Long Ngạo dám nói như vậy nhất định sẽ bị mọi người trêu chọc và dè bêu.

Nhưng tình huống bây giờ, ai dám nói hơn một câu?

Một tên điên ngay cả Diệp Nhất Dao cũng bị giết chết, thử hỏi ai dám đi trêu chọc hắn?

Hỏa Lang liếc nhìn thật sâu, xoay người mang theo mọi người rời đi, cho tới lúc này Băng Phách vẫn chưa phản ứng kịp, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, Băng Phách không chỉ không chút xoắn xuýt mà ngược lại còn rất hứng khởi nói:

“Long huynh, chúc mừng huynh đã đứng vào hạng thứ mười một của Bách Chiến bảng.”

“Long huynh, huynh thật sự là thâm tàng bất lộ(*), không chỉ là Long võ giả, chỉ riêng thực lực cũng đủ để kiêu ngạo với võ giả khác rồi, ta hiện tại có thể chắc chắn huynh sẽ được ca ngợi là đệ nhất Tiên Thiên.”

Long Ngạo chỉ cười không nói gì.

Trong lòng Long Ngạo rất rõ ràng, chỉ nói riêng tới thực lực của bản thân, hắn căn bản không thể giết Diệp Nhất Dao, thậm chí cũng không phải là đối thủ của Long Tinh, nhưng nếu có sự trợ giúp của Long Cường và Hủy Diệt Ân quyết, Huyết âm Bát thức thì đừng nói là Long Tinh, cho dù giết Diệp Nhất Dao cũng là việc có thể làm được.”

“Long huynh, có một vấn đề ta muốn hỏi huynh.”

Long Ngạo gật đầu nói:

“Ngươi hỏi đi.”

“Long huynh, nếu như ta đoán không sai, tuổi tác của huynh không quá hai mươi, nếu đã vậy tại sao tóc của huynh...?”

Tóc bạc trắng, tuổi tác lại không hơn hai mươi, chuyện này xảy ra vô cùng quỷ dị.

Đối với chuyện tóc mình bạc trắng, Long Ngạo cũng không để ý lắm, còn về sự việc lúc đầu, cũng không giấu giếm gì kể sơ một lượt.

Sau khi nghe xong, Băng Phách không hỏi tiếp nữa, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra một tia kì lạ, nam tử si tình như vậy, thử hỏi trong thiên hạ có bao nhiêu người làm được?

“Long huynh, thứ cho ta nói thẳng, lấy thực lực của huynh bây giờ, dù không có đồng bạn cũng có thể tung hoành Tiên Thiên võ giả, vì vậy đợi ta kêu gọi mọi người lui khỏi trận tranh bá, trận chiến hai nước lần này vương quốc Lôi Đình thắng chắc.”

Long Ngạo khoát tay nói:

“Băng Phách, trận tranh bá sau này ta sẽ không tham gia nữa, vì vậy vương quốc Hỏa Diệm và vương quốc Lôi Đình ai thắng ai thua, do bọn họ tự giải quyết lấy.”

“Long Ngạo, huynh đừng như vậy.”

“Lòng ta đã quyết, ba ngày tới đây ta sẽ tu luyện, mặc kệ là vương quốc Lôi Đình và vương quốc Hỏa Diệm ai thắng thì ta và ngươi cũng là bạn.”

Băng Phách nhìn thật lâu, gật đầu, dặn dò đôi câu rồi xoay người rời đi.

Sau khi giết Diệp Nhất Dao, Long Ngạo không định tiếp tục đánh cướp hồn lện nữa, lý do rất đơn giản, chính vì Băng Phách là bạn, hắn sẽ lui ra khỏi trận chiến hai nước.

Cũng không rời khỏi chiến trường Lôi Đình, Long Ngạo tìm một nơi yên tĩnh, lặng lẽ tu luyện.

Phản Minh ấn.

Lâu đầu sử dụng Phản Minh ấn, Long Ngạo cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt trước uy lực của Phản Minh ấn, dựa vào sức mạnh to lớn của Phản Minh ấn, thậm chí có thể giết võ giả Quy Nhất đỉnh phong, chỉ điểm này thôi cũng khiến Long Ngạo có chút vội vã.

Long Ngạo biết rõ bây giờ mình lấy Phản Minh ấn ra sử dụng thì vẫn chưa đạt tới cảnh giới Đại Thành, một khi tu luyện tới trạng thái đỉnh phong thì việc giết võ giả Quy Nhất chỉ như chớp mắt.

Phải biết rằng, bây giờ tu vi của Long Ngạo chỉ vừa mới đột phá cảnh giới Dung Hợp, nếu tu vi có thể đột phá cảnh giới Quy Nhất thì thực lực đến lúc đó sẽ đạt tới cảnh giới gì nữa.

Chính vì vậy, Long Ngạo bắt đầu tu luyện Phản Minh ấn, ba ngày thấm thoát lặng yên trôi qua như thế.

Trận tranh bá của hai nước đã kết thúc, cuối cùng vương quốc Lôi Đình giành chiến thắng, suy cho cùng Diệp Nhất Dao bị giết, trong bốn mươi người, Hòa Lang gần như có thể xưng vương xưng bá rồi, chính vì vậy hoàng thất Lôi Đình vô cùng hưng phấn.

Vương quốc Hòa Diệm bị giết mười hai người, ảo não mà rời đi.

Trong đại điện.

Đám người Hòa Lang không dám nói gì, mặc dù Long Ngạo chỉ ở cảnh giới Dung Hợp, nhưng lại có thể giết chết Diệp Nhất Dao, chỉ điểm này thôi, thử hỏi có ai dám giả mù mà đi trêu tên sát thần này, họa có kẻ điên.

Trong đó người khiếp sợ nhất vẫn là Cổ Bách, vì hắn không hề nghĩ rằng Long Ngạo chỉ cảnh giới Dung Hợp mà có thể giết Diệp Nhất Dao, xếp vào hạng mười một của Bách Chiến bảng, thử khái niệm gì nữa không biết?

Vốn tưởng Long Ngạo sẽ chết trên chiến trường, nhưng bây giờ thì sao?

Chính vì vậy, sau khi biết tin Long Ngạo giết chết Diệp Nhất Dao, Triệu Mãng lập tức truyền lệnh toàn lực giúp sức kiến tạo Xích Họa trấn.

(*) Thoái Biến: Lột xác.

(*) Thâm tàng bất lộ: Trình độ cao thâm mà không lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Thi nô tọa trấn

“Long Ngạo, gia nhập vào Lôi Đình Hộ quốc đường thấy thế nào?”

Trong lòng hờ hững, Long Ngạo đương nhiên biết Cổ Bách có địch ý với mình, muốn mình tham gia vào đội Lôi Đình Hộ quốc đường chẳng phải tự tìm phiền phức sao?

“Bệ hạ, ta tự do tự tại đã quen, nên ta muốn tiếp tục tự do tự tại.”

Mặc dù Long Ngạo không cự tuyệt rõ ràng nhưng ý tứ trong lời nói thì vô cùng rõ.

Chính vì thế, mọi người nghe thấy Long Ngạo từ chối ngay tại chỗ thì rất kinh ngạc.

Triệu Mãng miễn cưỡng cười, gật đầu nói:

“Tự do tự tại thì tốt, Long Ngạo, ta vừa mới nhận được tin từ Xích Họa trấn, phụ thân ngươi đang gấp gấp gọi ngươi trở về.”

Phụ thân gọi mình trở về?

Trong lòng thấy vô cùng nghi hoặc, bởi vì hắn hiểu rõ nếu không phải gia tộc xảy ra chuyện quan trọng thì phụ thân sẽ không gấp gấp gọi mình trở lại, chính vì vậy Long Ngạo lập tức rời khỏi hoàng thất, nhắm hướng Xích Họa trấn mà đi.

Hoàng thất Lôi Đình, trong lâu nghỉ mát ở hậu hoa viên.

“Cổ huynh, thiên phú và tiềm lực của Long Ngạo rành rành ở đó, cảnh giới Dung Hợp đã có thể giết chết Diệp Nhất Dao, thay thế vị trí trên Bách Chiến bảng, nếu chúng ta có thể lợi dụng, chắc chắn có thể tạo ra cao thủ”

Cổ Bách gật đầu, ý của Triệu Mãng hắn sao lại không biết.

“Bệ hạ, ta cũng thật không ngờ thực lực của Long Ngạo lại mạnh như vậy, nếu không có gì bất ngờ, tin rằng dựa theo thực lực của hắn bây giờ có thể tung hoành Tiên Thiên mà không có địch thủ.”

Triệu Mãng rất kinh ngạc, từ trước tới giờ hắn chưa từng nghe Cổ Bách khen ai, xem ra người này thật không đơn giản.

Cổ Bách suy nghĩ một lát tiếp tục nói:

“Bệ hạ, người này thiên phú dị bẩm, nếu không có cách nào giết được thì cứ cật lực lôi kéo, không nên để hắn tùy ý phát triển được, hậu quả sẽ khó

lường.”

Xích Họa trấn.

Sau khi tin tức Long Ngạo giết Diệp Nhất đao truyền ra, địa vị của Xích Họa trấn lập tức như nước lên thuyền lên, cả hoàng thất Lôi Đình cũng chiêu cáo thiên hạ sẽ tận sức giúp đỡ kiến thiết Xích Họa trấn.

Vị trí thứ mười một trên Bách Chiến bảng, Long Ngạo đã trở thành nhân vật tiếng tăm lẫy lừng Thiên Châu.

Trong thời gian ngắn, danh tiếng Long Ngạo đã lấn át tất cả mọi người, không nói tới vương quốc Lôi Đình và vô số vương quốc khác, chỉ tính vương quốc Hóa Diễm thì Long Ngạo cũng trở thành đề tài nóng hổi.

Long gia, Xích Họa trấn.

Long Ngạo vừa mới bước vào, toàn bộ Long gia nhốn nháo hẳn lên, ai ai cũng cao hứng phấn khích xuất hiện.

Mới vừa về Long gia, tin tốt đầu tiên Long Ngạo nhận được chính là ông nội Long Hạo Thạch và đại ca Long Anh, tu vi đã đột phá Bách Tán Thiên.

Cũng có thể nói, từ giờ trở đi, ở Long gia ngoại trừ Long Ngạo thì đã có hai bị võ giả Bách Tán Thiên tọa trấn.

Trên đại sảnh Long gia.

“Ngạo nhi, sự việc đã nói với con rồi, con tính làm thế nào?”

“Gia gia, việc này chỉ dựa vào lời nói của một bên Long gia của Tinh Vân thì con chắc rằng Long thị gia tộc sẽ hoàn toàn không tin tưởng, vì vậy chúng ta không cần lo lắng.”

Đối với ý đồ của Long gia Tinh Vân, Long Ngạo sao lại không biết, nhưng cũng không lo lắng nhiều, dù sao Long thị gia tộc cũng không phải kẻ ngu, không thể vì một câu của Long gia Tinh Vân mà lãng phí tâm sức tự tìm phiền phức.

Với điểm này, Long Ngạo rất tự tin.

Long Hạo Thạch hình như còn gì muốn nói nhưng cuối cùng cũng chỉ thờ dài một hơi, không nói gì nữa.

“Gia gia, lần này người và đại ca đột phá tu vi cảnh giới Bách Tán Thiên, nhất định phải không ngừng cố gắng, sau đó con sẽ giúp hai người luyện chế Tự Linh đan, đồng thời giúp đỡ hai người cùng đột phá cảnh giới Nhất Tuyến Thiên.”

Không đợi Long Hạo Thạch nói gì, Long Ngạo tiếp tục nói:

“Gia gia, cha, con thường không ở Long gia nên khó tránh có vài kẻ thù, vì thế lần này trở về con chuẩn bị để lại cho gia tộc một cường giả vô cùng mạnh, tin rằng có hẳn tọa trấn cho gia tộc thì những thế lực bình thường, cho dù là vương quốc Lôi Đình cũng chưa chắc dám trêu vào Long gia ta.”

Nghe mấy lời này, cả Long Hạo Thạch và Long Nghị đều có chút kinh ngạc.

Cường giả siêu mạnh?

Hai người biết rõ thực lực của Long Ngạo bây giờ, có thể được Long Ngạo khen là cường giả siêu mạnh thì cũng biết người này thực lực thế nào.

Long Ngạo cười cười, triệu hồi thi nô của Diệp Nhất Đao trong không gian Long ấn ra.

Thoái Biến ngũ cảnh, thứ tự từ thấp tới cao là Lôi Kiếp, Thoái Biến, Nhân Vương, Địa Hoàng và Đạo Tổ, theo lời Long Phúc nói trước đó, thực lực của thi nô hôm nay tương đương với thực lực của võ giả Lôi Kiếp.

Do là thi nô nên không cần độ Lôi Kiếp, thi nô vừa mới được triệu hoán ra thì một luồng khí thể kinh khủng trực tiếp bao phủ toàn bộ Long gia, nếu không phải Long Ngạo ngăn lại đúng lúc thì tin rằng chỉ cần khí thể mạnh bạo tản ra từ người thi nô cũng đủ để chết mọi người trong đại đường.

Ngây ngốc nhìn thi nô xuất hiện trước mắt, cả Long Hạo Thạch và Long Nghị đều lạnh người, quá mạnh, hai người cảm nhận được họ ở trước mặt người này hoàn toàn không có cơ hội đánh trả.

Thi nô và hồn nô là độc nhất vô nhị. Hồn nô là luyện hóa tinh thần, thực lực nếu so với bản tôn thì mạnh hơn nhiều, nhưng thi nô lại khác, rất khó để luyện chế, ngoại trừ mượn thi thể bên ngoài còn phải dung hợp linh lực, nhưng thi nô có một chỗ tốt, chính là có thể ra khỏi không gian Long ấn xuất hiện một mình, mà hồn nô thì không thể được.

“Gia gia, cha, con giờ muốn nói với mọi người một chuyện nhưng việc này không thể để người khác biết được.”

Thấy Long Ngạo nói nghiêm túc như thế, Long Hạo Thạch và Long Nghị gật đầu.

Một lúc lâu sau.

Thi nô được Long Hạo Thạch sắp xếp ở Long gia trở thành vũ khí bí mật của Long gia, tin rằng dù võ giả Thoái Biến có tới đây thì Long gia cũng tự vệ được.

Đám người Long Anh, Long Thạch, Long Mộng, Long An, Long Thiên Thiên, Long Chính, Long Phương, Long Di, Long Phong, người nào người nấy cũng hưng phấn nhìn Long Ngạo trước mắt, bởi vì Long Ngạo bây giờ là niềm kiêu hãnh của Long gia.

“Thất đệ, đệ tìm bọn ta có chuyện gì?”

Đời thứ ba của Long gia, Long Anh vốn là thiên tài số một nhưng từ khi Long Ngạo quật khởi mạnh mẽ thì danh xưng thiên tài số một mới rơi trên đầu Long Ngạo, nhưng dù thế, Long Anh cũng không có chút đố kỵ ghen ghét nào, dù sao thì vị trí cao của Long Ngạo hiện giờ đã không còn là vị trí mà bọn họ có thể chạm tới.

“Đại ca, lần này đệ tìm mọi người là vì tu vi của mọi người, lần này đệ trở về cũng sẽ ở lại một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này ta sẽ giúp mọi người luyện chế ít đan dược, đồng thời giúp mọi người đột phá, ta hi vọng trong một tháng, cảnh giới của tất cả mọi người đều tăng lên ba bậc.”

“Hả?”

“Thất ca, huynh đừng đùa với bọn ta, bọn ta chịu không nổi đâu.”

“Đúng vậy, thất ca, một tháng tăng ba bậc, sao được chứ.”

Tất cả mọi người đều không tin, dù sao trong một tháng tăng ba bậc, thử hỏi có thể làm được không chứ?

Long Ngạo chỉ cười, nói:

“Mọi người cứ tin ta, một tháng sau, ta sẽ cho các ngươi kinh ngạc đến vui mừng.”

Long Anh nhìn Long Ngạo thật sâu gật đầu nói:

“Thất đệ, ta tin tưởng đệ.”

Long Anh hiểu rõ, tu vi của bản thân bây giờ đã đạt tới Bách Tán Thiên, muốn liên tục đột phá ba bậc thì chẳng phải đạt tới Nhất Tuyệt Thiên đỉnh phong sao? Đây là chuyện mà ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Cảnh giới quy nhất

Thời gian sau đó Long Ngạo không rời khỏi gia tộc, toàn tâm toàn ý trợ giúp mọi người gia tăng thực lực.

Trong tiểu độc viện.

Long Ngạo cố thủ căn nguyên, hấp thu sức mạnh từ Long ấn, thử đem toàn bộ sức mạnh cơ thể đẩy vào đan điền, hình thành một trạng thái lặp lại liên tục.

Ngũ cảnh Tiên Thiên, từ thấp đến cao theo thứ tự là cảnh giới Bách Tán Thiên, cảnh giới Nhất Tuyệt Thiên, cảnh giới Diễn Hóa, cảnh giới Dung Hợp, cảnh giới Quy Nhất.

Cảnh giới Quy Nhất.

Muốn từ cảnh giới Dung Hợp đột phá thành cảnh giới Quy Nhất, đầu tiên phải đem tất cả sức mạnh toàn bộ đẩy vào đan điền, hội tụ thành một điểm, tiếp theo hình thành một trạng thái lặp lại liên tục.

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng kì thực khó khăn vô cùng.

Lúc này Long Ngạo đã đem toàn bộ sức mạnh đẩy vào đan điền, hội tụ thành một điểm, hình thành trạng thái lặp lại liên tục.

Long Ngạo từ từ mở hai mắt ra, trên mặt toát ra một vẻ vui mừng, cảnh giới Quy Nhất, cuối cùng thì sau thời gian mười ngày cũng có thể luyện được tu vi đến cảnh giới Quy Nhất.

Long Ngạo trong lòng biết rõ, từ cảnh giới Dung Hợp lên cảnh giới Quy Nhất dù chỉ cách một cảnh giới, nhưng thực lực lại cách nhau rất lớn, không thể

so sánh được.

Cảnh giới Quy Nhất, kế tiếp phải cố gắng để đạt được cảnh giới Thoái Biến.

Trên cảnh giới Tiên Thiên chính là cảnh giới Thoái Biến, ngũ cảnh từ thấp đến cao theo thứ tự là cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Lôi Kiếp.

Long Ngạo biết rằng, chỉ cần có thể cảm ứng được lôi kiếp của mình, một khi thuận lợi vượt qua được thì từ cảnh giới Tiên Thiên có thể đột phá lên cảnh giới Thoái Biến.

Nhưng Long Ngạo cũng có chút lo lắng, bởi vì hắn vốn biết có rất nhiều võ giả không thể vượt qua lôi kiếp của chính mình, tất cả đều thất bại, tỷ lệ thành công không có tới ba phần.

Long Ngạo vừa mới đứng lên vận người một cái, liền thấy cánh cửa độc viện mở ra.

Tựa hồ có chút phẫn nộ, vì Long Ngạo đã có lệnh trong thời gian hắn bế quan tu luyện, bất kể là ai cũng không được phép quấy rầy.

Thử hỏi, với địa vị hiện giờ của Long Ngạo ở Long gia, người nào dám cả gan quấy rầy hắn tu luyện?

"Gia gia, người có việc sao?"

Thấy gia gia bước vào, Long Ngạo lửa giận liền biến mất, có điều Long Hạo Thạch lúc này tựa hồ có chút vội vàng, liền nói:

"Ngạo nhi, ta có chuyện tìm con."

Long Ngạo càng thêm tò mò đứng lên, không biết gia gia tìm mình rốt cuộc có chuyện gì.

"Ngạo nhi, một ngày trước, Xích Hoả sơn có truyền tin đến, nói là có người ở trên Xích Hoả sơn phát hiện Kỳ Lân bị thương."

"Kỳ Lân!"

Long Ngạo kinh ngạc nói lớn, đối với lời nói của gia gia về Kỳ Lân vừa rồi, Long Ngạo đương nhiên không xa lạ.

Kỳ Lân và Cự Long đều là gia tộc mạnh nhất của Thiên Võ, có điều bộ tộc Kỳ Lân có một nhược điểm, đó là số thành viên của gia tộc Kỳ Lân chỉ bằng một phần ngàn gia tộc Cự Long, thậm chí là một phần vạn.

Chính vì như vậy, Kỳ Lân ở đất Thiên Võ rất hiếm thấy.

"Gia gia, thực lực của Kỳ Lân mạnh như thế nào không cần nói cũng biết, cho dù là bị thương, cũng không phải người bình thường có thể tới gần, chẳng lẽ đã có người đến Xích Hoả sơn?"

Gật gật đầu, Long Hạo Thạch nói:

"Ngạo nhi, sự việc Kỳ Lân lần này đã dẫn động sự chú ý của tứ phương, tin tức này hoàn toàn đúng, vương quốc bốn phương tám hướng, gồm có đế quốc Lôi Đình, vương quốc Tinh Vân và đế quốc Hỏa Diễm, thậm chí là người của lục đại tông môn, toàn bộ đều đã đến Xích Hoả sơn."

Đế quốc Lôi Đình, vương quốc Tinh Vân và đế quốc Hỏa Diễm, lục đại tông môn.

Long Ngạo cũng không ngạc nhiên cho lắm, dù sao đây cũng là sự việc Kỳ Lân bị thương, thật sự hiếm có, có thể dẫn động tứ phương là chuyện hoàn toàn bình thường.

Hiện tại Long Ngạo chỉ tò mò một việc, đó là tại sao Kỳ Lân lại bị thương và rốt cuộc kẻ nào đã gây ra?

Chỉ có một điều chắc chắn đó là kẻ có thể làm Kỳ Lân bị thương lần này nhất định là cao thủ trong các cao thủ.

"Ngạo nhi, ta lần này đến gặp con là muốn dặn con, cho dù có chuyện gì xảy ra con cũng không được lên Xích Hoả sơn, hiểu chưa?"

Đối với sự lo lắng của gia gia, Long Ngạo sao có thể không biết, hắn cười cười, nói:

"Gia gia, người yên tâm, con chỉ đi xem xem, tiện thể hội ngộ mấy người bạn thôi."

Nhìn đứa cháu đích tôn của mình, Long Hạo Thạch cũng biết rõ tính cách của Long nhi.

Cho nên lão cũng không nói thêm gì.

Sau khi đợi Long Hạo Thạch rời đi, Long Ngạo có chút sốt sắng, ngay lập tức rời khỏi độc viện đi thẳng đến Xích Hoả sơn.

Xích Hoả sơn là nơi mà Long Ngạo ưa thích nhất từ nhỏ đến lớn, hắn nhớ mang máng, mười năm trước hắn từ thiên tài trở thành phế vật, nhận đủ tủi nhục và chế nhạo, nhưng vẫn không bỏ cuộc, mười năm kiên trì mỗi ngày đều lên Xích Hoả sơn tập luyện.

Chính vì vậy, Long Ngạo đối với Xích Hoả sơn thật sự có tình cảm.

Lúc này tại Xích Hoả sơn phải nói là người đông, cực kỳ náo nhiệt, cho nên Long Ngạo cũng không tùy tiện đi lên núi, mà chọn con đường tắt nhỏ để đi.

Đường tắt nhỏ lên Xích Hoả sơn có lẽ cũng chỉ có mình Long Ngạo biết được.

Việc Kỳ Lân bị thương lần này thật sự dẫn động cả Thiên Châu, bá chủ lục đại tông môn, nhị đại đế quốc, vô số vương quốc đều chen chúc tới, mỗi người đều muốn có được Kỳ Lân, một khi có được, như vậy việc trở thành bá chủ một phương cũng không còn là chuyện khó khăn nữa.

Một chỗ nọ trên Xích Hoả sơn.

"Ngạo Tuyết, con lại nhớ hắn sao?"

Quý Vương Ngạo Thiên bắt đầu đi lác đác, mỗi khi thấy đứa con gái mình như thế, trong lòng đều có chút đau buồn, nhưng lại bất lực.

Ngạo Tuyết cười cười, cũng không trả lời mà chỉ nói:

"Cha, cha không phải nói Xích Hoả trấn xuất hiện Kỳ Lân bị thương sao? Chúng ta đến đây một ngày rồi sao vẫn chưa tìm thấy Kỳ Lân đó?"

Nhắc tới Kỳ Lân, Ngạo Thiên tinh thần có chút khá hơn, liền nói:

"Kỳ Lân vô cùng cường đại, cho dù là bị thương chắc chắn cũng không phải người bình thường có thể đối phó được, huống chi Kỳ Lân không phải kẻ ngốc, chắc chắn biết tình hình ra sao, cho nên chắc chắn vẫn trên Xích Hoả sơn này, trốn ở đâu đó."

"Cha, mặt khác người của ngũ đại tông môn cũng toàn bộ hội tụ ở Xích Hoả sơn này, nếu cùng lúc tìm được Kỳ Lân, chẳng phải là không tránh được một hồi đại chiến?"

Gật gật đầu, Ngạo Thiên bỗng nhiên cười nói:

"Ngạo Tuyết, ý nghĩa của Kỳ Lân như thế nào chắc con cũng biết rõ, nếu không thì ngũ môn bọn chúng cũng không vì thế mà đến."

Không nói chuyện nữa, Ngạo Tuyết chỉ lăm bắm gì đó, không biết là nói thầm điều gì.

Long Ngạo thuận lợi lên núi, cũng không gặp người của thế lực nào cản trở, chỉ là mọi người ai cũng tìm kiếm tung tích Kỳ Lân, sự việc Kỳ Lân bị thương lần này, muốn nói hắn không để tâm đến thì là gạt người.

Long Ngạo trong lòng rất rõ, nếu hắn có thể có được linh hồn Kỳ Lân, như vậy một khi được Long Phúc luyện hóa, tin rằng hắn và Long Cường sử dụng sức mạnh này đột phá được cảnh giới Thoái Biến có lẽ cũng không còn là chuyện khó khăn nữa.

Hoang vu thánh thể, hơn nữa còn là hai hoang vu thánh thể, thực sự phải cần đến sức mạnh to lớn, cũng chính vì vậy Long Ngạo mới muốn đến thử thời vận.

"Đường Lâm?"

Nhìn thấy xa xa có đám người đang nghỉ chân, sắc mặt Long Ngạo có chút khó coi, bởi vì đối với người này và cả vương quốc Tinh Vân, Long Ngạo thật sự khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Quá mức vô liêm sỉ

Đúng là không tự lượng sức mình.

Sự việc Kỳ Lân bị thương lần này khiến cho lục đại tông môn cùng nhị đại đế quốc hội tụ, thử hỏi một vương quốc Tinh Vân nhỏ bé kia có thể làm nên trò trống gì.

Đám người Đường Lâm, Hách Siêu, Dương Nghị đang ngồi nghỉ ngơi.

"Đường chủ, ta vẫn không phục, vì sao chúng ta phải dè chừng Long Ngạo, hắn không phải chỉ là thứ phế vật vứt đi hay sao."

Dương Nghị đối với Long Ngạo đằng đằng sát khí, nếu không phải Đường Lâm ngăn lại, tin chắc hắn đã muốn giết chết Long Ngạo.

Hách Siêu sắc mặt không được tốt, nhưng cuối cùng vẫn dè chừng xuống dưới, cho dù nói như thế nào, hắn bây giờ vẫn là thành viên của Hộ quốc đường, cả đường chủ và phó đường chủ đều ở đây, hắn cũng không thể nói được gì.

"Dương huynh, tình hình Long Ngạo có chút đặc thù."

"Đường chủ, Xích Hòa trấn vốn là thuộc vương quốc Tinh Vân chúng ta, nhưng giờ thì sao? Long Ngạo đã giết chết Vu Vĩ và La Thành, chính là không coi Hộ quốc đường ta ra gì, chúng ta chẳng lẽ cứ để yên như vậy hay sao?"

Căn bản không để Đường Lâm trả lời, Dương Nghị tiếp tục nói:

"Ta mặc kệ, nếu Hộ quốc đường vẫn cứ dung túng cho tên Long Ngạo này, ta sẽ rời khỏi."

"Phó đường chủ, ngươi nói sai rồi."

Nghe được Hách Siêu đột nhiên xen vào, Dương Nghị sắc mặt lạnh lùng, lạnh nhạt nói:

"Hách siêu, ngươi có ý gì?"

"Phó đường chủ, Long Ngạo lúc còn ở Hộ quốc đường hết sức tận tâm, nhưng do La Thành luôn muốn gây phiền toái, nếu đổi là những người khác đã sớm ra tay rồi, nhưng Long huynh đệ vẫn nương nhịn hắn, cuối cùng do La Thành động thủ trước, Long huynh đệ mới bất đắc dĩ giết chết hắn."

Dương Nghị liền hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Hách Siêu tiếp tục nói:

"Vương quốc hai lần vứt bỏ Long huynh đệ, thử hỏi việc này nếu đổi lại là các ngươi, các ngươi sẽ như thế nào?"

Dương Nghị kiên quyết bị hỏi liền á khẩu không trả lời được, dù sao việc này cũng thật là hoàng thất Tinh Vân và Hộ quốc đường không đúng, Long Ngạo cũng không làm gì sai cả.

Nhưng Dương Nghị cùng Đường Lâm sắc mặt lạnh lùng tới cực điểm.

"Hách Siêu, ý tứ của ngươi chính là chúng ta đã sai sao?"

"Đúng vậy, ta cho rằng chuyện này là chúng ta làm sai, chúng ta hiện tại phải là toàn lực mượn sức Long huynh đệ, mà không phải nghĩ biện pháp đối phó hắn, cho nên thỉnh đường chủ, phó đường chủ nghỉ ngơi rồi sau đó đi."

"Răng rắc."

Không cho Hách Siêu nói xong lời Dương Nghị đã ra tay, một chương đánh vào người Hách Siêu khiến hắn trực tiếp bị bay ngược ra ngoài.

"Phốc!"

Máu tươi phun ra.

Thân thể Hách Siêu té nhào thật mạnh trên đất, khó khăn bò dậy, sắc mặt Hách Siêu ngạc nhiên tới độ, bởi vì hắn vạn lần cũng không ngờ Dương Nghị lại như vậy mà ra tay với mình.

"Hách Siêu, cái tên ăn cây táo rào cây sung, ngươi cùng Long Ngạo đúng là vô sỉ giống như nhau, chẳng lẽ ta không biết sao? Ngươi thân là thành viên Hộ quốc đường, thế nhưng lại giúp người ngoài giết chết người của Hộ quốc đường, chỉ cần là điểm này cũng đủ để đuổi cổ ngươi rồi."

Đường Lâm không nói gì, dường như cũng đồng tình như vậy

"Tinh Vân Hộ quốc đường, vương quốc vô sỉ, con người vô sỉ, ta hiện tại rút cuộc cũng biết vì sao Long huynh đệ phải rời khỏi rồi."

Hách Siêu không nhắc tới Long Ngạo thì thôi, nghe đến Long Ngạo, cho dù là Đường Lâm hay là Dương Nghị, sắc mặt cũng lạnh thêm vài phần.

Long Ngạo và Xích Hòa trấn vốn dĩ đã rời khỏi hoàng thất Tinh Vân, hơn nữa còn giết chết đám người La Thành, làm cho hoàng thất Tinh Vân cùng Tinh Vân Hộ quốc đường hoàn toàn không còn mặt mũi nào, Đường Lâm và Âu Dương Phong mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng vô cùng khó chịu.

"Làm càn."

Đã động sát tâm, Dương Nghị một bước đã đi ra tới bên ngoài, nhưng người chưa kịp tới, một luồng sát khí đã xuất hiện trước. Dương Nghị cũng nhanh chân lùi trở lại vị trí ban đầu.

Thân thể giống như điều đứt dây, tiếp đất không phanh, bỗng nhiên xuất hiện một thiếu niên áo đen tóc trắng, cả thân ai cũng chấn động, nhất là đám người Đường Lâm.

"Long huynh đệ."

Đối với người bằng hữu Hách Siêu này, Long Ngạo rất là có tình cảm, dù sao dám phạm vào đường chủ và phó đường chủ, đã thấy được Hách Siêu thật sự coi mình như một bằng hữu.

Long Ngạo chính là như vậy, đối đãi với bằng hữu có thể toàn tâm toàn ý ra tay cứu giúp, nhưng đối với kẻ thù thì không một chút lưu tình.

"Đường Lâm, Dương Nghị, các người đứng là vô sỉ, có gì cứ nhắm vào ta, sao phải ra tay với bằng hữu của ta."

Dương Nghị bị một chiêu đánh bại, liền lùi về sau ba bước.

"Hừ, Long Ngạo, người đã giết đám người La Thành, căn bản không coi Hộ quốc đường ta ra gì, hơn nữa còn đem Xích Hỏa trấn thoát ly, người tự hỏi chính mình đi, người là hạng người gì?"

Không chỉ Dương Nghị, cho dù là Đường Lâm cũng đều cảm nhận được Long Ngạo bây giờ không phải người dễ đối phó được, kẻ điên có thể một đao chém giết như hán, vương quốc Tinh Vân người nào có thể đánh thắng hán?

Chính vì như vậy, cho dù là Đường Lâm hay Dương nghị và những người khác đều có chút sợ hãi đối với Long Ngạo.

"Đường Lâm, Dương Nghị, ta đã gặp qua nhiều tên vô sỉ, nhưng chưa thấy ai vô sỉ như các người, hoàng thất Tinh Vân hai lần bỏ rơi ta, ta muốn hỏi một chút, hoàng thất Tinh Vân và Hộ quốc đường các người chẳng lẽ không phải vô sỉ sao?"

Đường Lâm và Dương Nghị bị hỏi liên á khẩu không trả lời được, bởi vì việc này đúng thật là Hộ quốc đường và hoàng thất không đúng, hai lần bỏ rơi Long Ngạo, chỉ cần nói đến việc này cho dù là đi đến đâu cũng không nói lại được.

Nhưng sự tình đến nước này rồi, Đường Lâm và Dương Nghị chắc chắn sẽ không nhận mình sai.

"Long Ngạo, quân muốn thân chết, thân không thể không chết, người thân là người của vương quốc Tinh Vân, bất cứ lúc nào cũng đều phải chuẩn bị vì vương quốc mà hy sinh, nhưng người lại dám giết chết La Thành, chẳng lẽ việc người làm là đúng sao?"

Đối với những lời đó Long Ngạo vô cùng phẫn nộ, hán đã gặp qua những kẻ vô sỉ, nhưng chưa thấy ai vô sỉ như đám người này, neho mắt, hừ lạnh một tiếng, Long Ngạo nói:

"Đám người La Thành một mực muốn ta vào chỗ chết, ta ở Hộ quốc đường nhiều lần muốn thỏa hiệp, nhưng bọn chúng lại không biết tốt xấu, bọn chúng bị ta giết chết chính là gieo gió gặt bão, đừng trách người khác."

"Long Ngạo, người bây giờ muốn nói gì mà không được, La Thành đã làm gì chúng ta không biết, nói không chừng là người muốn giết người diệt khẩu."

"Long Ngạo, cho dù nói thế nào người cũng là người của vương quốc Tinh Vân."

"Khoan, ta bây giờ một lần nữa nói cho các người biết, ngay chính lúc vương quốc Tinh Vân bỏ rơi ta, ta đã không còn là người của các người nữa rồi, cho nên ta bây giờ đã không liên quan gì vương quốc Tinh Vân các người."

Nhìn sâu một hồi, Đường Lâm cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, mà chỉ hỏi:

"Được, ta bây giờ chỉ hỏi người, người thật sự muốn rời khỏi vương quốc Tinh Vân?"

"Ta vừa mới nói, không phải ta rời khỏi vương quốc Tinh Vân, mà là vương quốc Tinh Vân bỏ rơi ta trước, cho nên ta không sai mà chính là các người sai. Các người vừa đánh bằng hữu ta bị thương, chỉ cần các người xin lỗi ta có thể đại nhân đại lượng tha cho các người lần này"

"Ha ha ha ha."

Nghe thấy Long Ngạo nói như vậy, Dương Nghị đột nhiên cười lớn.

"Long Ngạo, ta biết thực lực hiện tại của người rất mạnh nhưng người phải nhớ kỹ, người không chỉ có một mình, sau lưng còn có Long gia, nếu người không ngoan ngoãn, không chỉ là người, cho dù là gia tộc người cũng sẽ không sống yên."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Hỏa kỳ lân

Gia tộc gặp tai ương?

Thứ mà Long Ngạo không cho đụng đến chính là gia tộc.

"Chết."

Nhả ra một chữ lạnh như băng, trên người Long Ngạo bỗng nhiên tản ra một luồng sức mạnh kinh khủng, áp đảo đội trời đạp đất mà đi.

Cảnh giới Quy Nhất.

Long Ngạo hôm nay đã sớm không phải là Long Ngạo của trước kia, trước đây khi chỉ là cảnh giới Dung Hợp là có thể giết Diệp Nhất Dao, huống chi là thực lực hiện tại, cái gọi là vừa ra tay liền biết ngay có hay không.

Long Ngạo không nương tay chút nào, trực tiếp giết chết những người Đường Lâm, thu nhập toàn bộ linh hồn của mọi người vào không gian Long ẩn tinh luyện năng lượng, dù sao dựa theo thực lực của hắn bây giờ, mấy người dù có tinh luyện được hồn nô cũng vô dụng.

Long Ngạo không quan tâm tới mấy xác chết, dù nói như thế nào bên cạnh còn có Hách Siêu, đối với không gian Long ẩn của mình, hắn không muốn cho người ngoài biết.

"Long huynh đệ, người giết mấy người Đường Lâm rồi sẽ có phiền toái rất lớn."

Về mặt lãnh đạm, Long Ngạo vừa cười vừa nói:

"Hoàng thất Tinh Vân toàn bộ dựa vào Hộ quốc đường, hôm nay cao thủ của Hộ quốc đường gần như ngã xuống, ta cũng không tin vương quốc Tinh Vân vẫn có thể trở mình bao nhiêu lần."

Đối với tình hình của hoàng thất Tinh Vân, dấu sao Long Ngạo vẫn còn có thể hiểu.

Vương quốc Tinh Vân, ngoại trừ thực lực của bản thân, quan trọng nhất chính là dựa vào Hộ quốc đường, hôm nay tám mươi phần trăm thành viên Hộ quốc đường ngã xuống, Long Ngạo hoàn toàn có thể dự liệu được hoàng thất Tinh Vân không sụp đổ cũng đã cảm tạ trời đất rồi.

Nhưng gương mặt Hách Siêu cũng nghiêm lại, nói:

"Long huynh, giờ chúng ta gặp phiền phức lớn rồi."

"Có gì phiền phức?"

"Long huynh, có điều người không biết, vương quốc Tinh Vân không chỉ có Hộ quốc đường, thực ra trong hoàng thất vẫn còn một vị lão tổ tông, nghe nói mười năm trước đã đạt tới cảnh giới Quy Nhất."

Nghe được lời này, trong lòng Long Ngạo nhất thời kinh ngạc, bởi trong lòng hắn biết rõ mười năm trước lão tổ tông của hoàng thất Tinh Vân đã đạt được tới cảnh giới Quy Nhất, vậy thì hôm nay sau mười năm thì sao?

Long Ngạo không phải tên ngốc, đương nhiên biết rằng nếu lão tổ tông của hoàng thất Tinh Vân phá bỏ cảnh giới, vậy thì dù có dựa vào thực lực của bản thân, muốn giành thắng lợi đều cực kỳ khó khăn.

"Long huynh, lần này người giết Đường Lâm và Dương Nghị, một khi hoàng thất Tinh Vân biết chuyện này sẽ rất phiền phức, thậm chí sẽ liên lụy đến gia tộc của người."

Gật gật đầu, đối với Hách Siêu đang rất lo lắng trong lòng, Long Ngạo sao lại không biết, nhưng cũng không nói nhiều nữa, hỏi:

"Hách huynh, lần này các huynh đến chính là vì Kỳ Lân bị thương?"

Thấy Long Ngạo không muốn tiếp tục vấn đề này, Hách Siêu cũng không nói nữa, gật gật đầu, nói:

"Không sai."

"Long huynh đệ, chuyện Xích Hoả sơn có Kỳ Lân đã lan truyền khắp Thiên Châu, không chỉ là chúng ta, ngay cả đế quốc Hỏa Diễm, còn có lục đại tông môn tất cả đều tập hợp đông đủ, Long huynh đệ, chẳng lẽ người cũng là vì Kỳ Lân?"

Đối với việc này, Long Ngạo không có chút giấu giếm nào, thành thật nói:

"Không sai, Hách huynh, chuyện lần này không liên quan đến huynh, tạm thời huynh tốt nhất nên ẩn náu một thời gian."

Gật gật đầu, Hách Siêu cũng tự lượng sức mình, suy cho cùng thực lực và nội tình của hoàng thất Tinh Vân như thế nào, nói vài câu quan tâm, Hách Siêu

quay mình rời đi.

"Nếu đã đến rồi, tại sao không xuất hiện gặp mặt một chút."

"Ha ha ha, rất tốt, quả nhiên có thể cảm nhận được khí tức của chúng ta."

Nhìn ba người xuất hiện trước mặt, trong lòng Long Ngạo căng thẳng tới cực điểm, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, bởi vì ba kẻ đó không phải là ai khác, chính là tông chủ Quan Phong của Huyết Hải tông, hai vị trưởng lão Đỗ Hạc Hiên và Đỗ Văn Hiên.

Khi đó tiêu diệt Lưu Văn tông, Huyết Hải tông luôn canh cánh trong lòng, chẳng qua là có Quý Vương ra mặt nên Huyết Hải tông không dám làm loạn nữa.

Nhưng trong lòng Long Ngạo vô cùng rõ ràng, bản thân còn sống có lẽ sẽ còn người kiêng dè Quý Vương tông, thế nên không dám đối phó hần, một khi hần chết đi, thử hỏi Quý Vương tông vẫn còn vì mình ra mặt đắc tội người khác sao?

Đáp án rõ ràng, chính vì như vậy Long Ngạo càng thêm hiểu rõ một đạo lý, đó là dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, tự bản thân có thực lực mạnh mẽ mới là vương đạo.

"Long Ngạo, nói xem nếu như ngươi chết ở đây sẽ có ai biết không?"

Nghe thấy lời này, Long Ngạo vẫn có bộ dáng lãnh đạm, cười lạnh một tiếng, nói:

"Huyết Hải tông, hừ hừ."

"Long Ngạo, ngươi sợ rồi?"

"Không phải là ta sợ, chỉ là ta có chút muốn cười, cười các ngươi vô sỉ."

Nghe được lời này, sắc mặt Đỗ Văn Hiên và Đỗ Hạo Hiên giận dữ, nhưng lại kìm nén lại, cười nói:

"Long Ngạo, bọn ta đã biết chuyện của ngươi và Ngạo Tuyết, nhưng ta có thể khẳng định, ngươi không có cách nào có được Ngạo Tuyết, còn nữa, đừng tưởng rằng có Quý Vương tông chống lưng ngươi liền có thể vô pháp vô thiên, hôm nay ta tha cho ngươi một cái mạng, sau này ta sẽ khiến ngươi sống dở chết dở."

Nhìn ba người quay người rời khỏi, Long Ngạo đột nhiên có dự cảm Quan Phong nói vậy rốt cuộc là ý gì?

Long Ngạo nghĩ thế nào cũng không ra, tại sao hần và Ngạo Tuyết không thể ở bên nhau, dù sao ngay cả Quý Vương Ngạo Thiên cũng đã đồng ý, thử hỏi thế gian này còn ai có thể ngăn cản hai người họ se duyên?

Không đếm xỉa đến lời nói của Quan Phong, Long Ngạo xoay người rời đi.

Lần này tiến vào Xích Hoả sơn, Long Ngạo cũng muốn thử vận khí một chút, xem có thể gặp được Kỳ Lân bị thương hay không.

Cứ như vậy, Long Ngạo tán mạn không mục đích đi trong Xích Hoả sơn, dù cho gặp phải kẻ nào, đều rút lui từ xa, nói thế nào đi chăng nữa khoảng cách giữa Xích Hoả sơn và Xích Hổ trấn cũng rất gần, một khi va chạm kẻ địch liền làm phiền gia tộc, nghĩ đến mà thấy sợ.

Chính vì như vậy, Long Ngạo một thân một mình tìm kiếm Kỳ Lân bị thương, thậm chí đã qua ba ngày.

Xích Hoả sơn, một chỗ ẩn nấp bên ngoài sơn động.

Vừa đến bên ngoài sơn động, Long Ngạo liền cảm nhận được trong sơn động truyền đến một luồng khí tức khủng khiếp, trong lòng cả kinh, căn bản không cần vào xem Long Ngạo đã biết được, Kỳ Lân bị thương khẳng định là ở trong sơn động.

Trong lòng mừng rỡ, Long Ngạo cẩn thận nghiêm túc tập trung mười hai phần tinh lực, bước một bước vào sơn động.

Từng bước từng bước một, đi chừng mấy phút rốt cục Long Ngạo nhìn thấy một tia sáng, không chỉ không có chút ngạc nhiên nào, trái lại còn thêm ngưng trọng, cẩn thận từng chút đi tới bên cửa động, vừa nhìn liền bị dọa nuốt nước miếng.

Bên trong sơn động lớn không gì sánh bằng trần đầy hơi thở hỏa diễm, giống như hỏa diễm bùng cháy hừng hực vô tận, căn bản không cần vào sơn động, chỉ cần đứng ở cửa động liền giống như bị hỏa diễm vô tận thiêu đốt vậy.

Một con quái vật to lớn nằm ngay chính giữa sơn động, đầu rồng, sừng hươu, mắt sư tử, lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, móng ngựa, đuôi trâu, giống như một ngọn núi nhỏ, toàn thân đỏ rực.

Hoả Kỳ Lân?

Lẽ nào đây chính là Hoả Kỳ Lân trong truyền thuyết.

Long Ngạo không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết quái vật ở giữa sơn động chính là Hoả Kỳ Lân giống như lời đồn. Hoả Kỳ Lân bị thương, nhìn có vẻ bị thương rất nặng, chính vì như vậy, trong lòng Long Ngạo biết rất rõ, cơ hội này đối với mình mà nói là cơ hội ngàn năm có một, dù như thế nào cũng không thể từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Hẹn ước ba năm

"Chết thì chết."

Long Ngạo biết, nếu như bản thân từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này, đến lúc hấn cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Chính vì như vậy, Long Ngạo rốt cục cũng bước đi, một lúc một xa, cũng đã tiến vào sơn động.

Vừa bước vào sơn động, Long Ngạo liền cảm giác mình như đang ở Hỏa Diệm sơn, toàn thân cao thấp bị thiêu đốt, sắc mặt thất kinh, trước tiên không nói đến thực lực của Hoả Kỳ Lân như thế nào, chỉ cần luồng khí thế này thì không phải là hấn có thể ngăn cản.

"Nhân loại vô sỉ, ngươi là đang tìm chết."

"Ai đó?"

Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm truyền tới, Long Ngạo thất kinh cảnh giác nhìn bốn phía, giống như gặp quỷ.

"Cây cỏ, thực lực nhân loại nhỏ bé yếu ớt, bổn đại gia vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy."

Giờ khắc này Long Ngạo rốt cục xác định chỗ phát ra âm thanh, thì ra chính là Hoả Kỳ Lân trước mặt cách đó không xa, không sai, chính là Hoả Kỳ Lân, Long Ngạo vạn phần khẳng định.

"Cây cỏ? Là ngươi đang nói chuyện."

Long Ngạo chưa từng nói qua lời thô tục, trực tiếp bạo phát nói ra, bởi vì linh thú mở miệng nói, chuyện như vậy, thử hỏi có ai gặp qua? Đường như là chuyện chưa nghe thấy bao giờ.

"Bổn đại gia nói, lẽ nào không thể được sao?"

Nhìn đầu Kỳ Lân vĩ đại chậm rãi nâng lên, Long Ngạo hung hăng nuốt nước bọt, nói:

"Có thể, chỉ là ta chưa từng thấy qua mà thôi."

"Ha ha ha, tiểu tử, ngươi chưa từng thấy qua nhiều chuyện, không biết gì."

Long Ngạo không phần nộ chút nào, dù sao hấn là lần đầu tiên nghe được linh thú mở miệng nói, toàn thân trong trạng thái cảnh giác, một khi Kỳ Lân xuất thủ, tối thiểu có thể chạy trốn nhanh hơn.

Cái gọi là lạc đà chết gãy còn lớn hơn ngựa, Kỳ Lân là chủng tộc cường đại nhất trong trời đất, thực lực so với Cự Long bộ tộc không khác nhau mấy.

Long Ngạo có thể tự mình hiểu lấy, cho dù Kỳ Lân bị thương thì thực lực cũng cực kỳ xa mình, một khi khai chiến, hậu quả thật không thể lường được.

Đường như có thể hiểu ý tứ của Long Ngạo, Hoả Kỳ Lân bỗng nhiên nở nụ cười, trong tiếng cười tràn đầy khinh miệt và xem thường, nói:

"Tiểu tử, loại thực lực như ngươi cũng muốn cướp đi bảo vật của ta sao?"

Bảo vật?

Từ đâu nói đến?

Long Ngạo không phủ nhận mình muốn linh hồn của Hoả Kỳ Lân, nhưng đối với bảo vật trong miệng Hoả Kỳ Lân lại toàn không biết gì cả.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt, đồng thời cảm nhận được hơi thở trên người đối phương, cũng không nghĩ rằng là đang nói dối, Kỳ Lân dường như cũng có chút kinh ngạc, nói rằng:

"Tiểu tử, ta và ngươi giao dịch, thế nào?"

Giao dịch?

Nghe đến lời này, Long Ngạo không chỉ không hưng phấn chút nào, trái lại càng thêm cẩn thận hơn, dù nói thế nào Hoả Kỳ Lân đều là lớn mạnh không gì sánh bằng, một khi thương thế khôi phục thì xóa bỏ hân quả thực là chuyện dễ dàng.

"Kỳ Lân tiền bối, người nghĩ muốn giao dịch với ta cái gì?"

"Tiền bối? Ông nội người, lẽ nào ta rất già sao? Gọi Kỳ Lân ca."

Đối với tính khí nóng nảy của Hoả Kỳ Lân, Long Ngạo rất là cặn lời, nhưng cũng đành bất lực, cực kỳ không tình nguyện kêu lên:

"Kỳ Lân đại ca."

"Tiểu tử, người tên gì?"

"Long Ngạo."

"Tiểu tử, ta bây giờ cùng người làm một giao dịch, người giúp ta rời khỏi nơi này, đồng thời tìm cho ta tìm một nơi khôi phục thương thế, ta sẽ giúp người tu luyện, thế nào?"

Trong nháy mắt, Long Ngạo đã hiểu ý của Hoả Kỳ Lân, rất đơn giản, chính là muốn hân hỗ trợ rời khỏi nơi này, đồng thời giúp đỡ Hoả Kỳ Lân khôi phục thương thế.

Long Ngạo không phải kẻ ngu, đương nhiên không có khả năng đáp ứng giao dịch như vậy.

"Kỳ Lân đại ca, ta cảm giác việc này không công bằng."

"Người dám nghi ngờ ta?"

Ngay sau đó, một luồng khí thể kinh khủng không gì sánh được trực tiếp áp chế lại, "răng rắc", Long Ngạo thiếu chút nữa bị áp chế quỳ rạp xuống đất, khóe miệng đã rỉ ra một dòng máu tươi, cả người run lên, song quyền nắm chặt.

Cho dù như vậy, Long Ngạo vẫn kiên trì như cũ, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, cứ kiên quyết đứng như vậy.

Ngay cả Kỳ Lân cũng bắt đầu kinh ngạc, đối với khí thể mình phóng ra rốt cuộc làm sao trong lòng hân rất rõ ràng, đối phương chỉ là một võ giả Thiên nho nhỏ, lại có thể kiên quyết đứng, chỉ cần điểm này Kỳ Lân cũng bắt đầu tán thưởng.

Khí thể mất dần, Kỳ Lân tán thưởng gật đầu, nói:

"Người có thể nói ra một điều kiện."

Trong lòng Long Ngạo nhất thời vui vẻ, căn bản không để ý tới trong cơ thể truyền tới một trận đau đớn, vội vàng nói:

"Kỳ Lân đại ca, điều kiện của ta rất đơn giản, mong muốn Kỳ Lân đại ca có thể trấn giữ Long gia ta ba năm"

Trong nháy mắt tìm được Kỳ Lân, Long Ngạo cũng đã nghĩ tới việc này, gia tộc bây giờ vẫn còn rất nguy hiểm, mặc dù có Thi nô cảnh giới Thoái Biến trấn giữ, nhưng một khi có võ giả Thoái Biến xâm nhập gia tộc, thử hỏi cả gia tộc người nào có thể ngăn cản?

Chính vì như vậy, Long Ngạo thực sự không thể chờ đợi, muốn hoàn thành chuyện này, bởi vì một khi Hoả Kỳ Lân trấn giữ gia tộc, như vậy không hề nghi ngờ, từ nay về sau tối thiểu trong vòng ba năm có thể bình chân như vại.

Ba năm.

Hoả Kỳ Lân không phải kẻ ngu, đương nhiên biết trấn giữ ba năm là ý gì, một khi hân đáp ứng, liền mất thời gian ba năm, trong ba năm đều cần trấn giữ gia tộc đối phương.

Kỳ Lân cúi đầu trầm tư suy nghĩ, Long Ngạo trái lại không vội vàng, bởi vì hân biết rõ, Hoả Kỳ Lân như vậy có vẻ như là đùa giỡn, nhưng ngẫm lại cũng liền bình thường, dù nói như thế nào Hoả Kỳ Lân cũng là bị trọng thương, thả một phút là một phút.

Quả nhiên.

Suy nghĩ một chút, Hoả Kỳ Lân bỗng nhiên ngẩng đầu, nói:

"Được, dù sao thương thế của ta cũng tương đối nặng, ba năm, ta liền cho người ba năm, nhưng tiểu tử, người phải nhớ kỹ, ta chỉ đáp ứng trấn giữ Long gia, đồng thời bảo hộ Long gia an nguy, nhưng người và tộc nhân của người một khi rời khỏi gia tộc ta sẽ không xuất thủ."

Đối với ý tứ của Hoả Kỳ Lân, Long Ngạo làm sao không biết.

Nhưng dù là như vậy, Long Ngạo cũng vui mừng không thôi, lập tức đáp ứng, hần tiếp tục nghi ngờ hỏi:

"Kỳ Lân đại ca, ta muốn hỏi một chút, rốt cuộc là người nào làm huynh bị thương?"

Cho tới giờ khắc này, Long Ngạo đều rất muốn biết rốt cuộc là người nào làm Kỳ Lân bị thương, không cần suy đoán nhiều Long Ngạo có thể xác định, người có thể đả thương Kỳ Lân tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, nếu như Kỳ Lân trấn giữ Long gia, đem vị cường giả này dẫn tới Long gia, chẳng phải là dẫn sói vào nhà?

"Tiểu tử, ngươi không có tư cách biết việc này, mau dẫn ta đi."

Trong giây lát, sắc mặt của Hoả Kỳ Lân bắt đầu thay đổi, còn không chờ Long Ngạo phản ứng kịp, thân thể Hoả Kỳ Lân bắt đầu biến hóa, từ một núi nhỏ to lớn, trực tiếp biến thành Kỳ Lân chỉ lớn bằng quả dấm.

Dường như cũng biết chuyện gì xảy ra, Long Ngạo lập tức ôm lấy Hoả Kỳ Lân đã nhỏ đi, xoay người một bước lớn rất nhanh rời đi, trong nháy mắt cũng đã biến mất khỏi sơn động.

Sau khi Long Ngạo vừa rời đi không lâu, khoảng ba phút sau, một bóng người màu đen bỗng nhiên xuất hiện ở sơn động, trên mặt lạnh lùng đầy sát khí, khí tức kinh khủng trực tiếp bao phủ toàn bộ sơn động, trong lúc không phát hiện ra, hắc y nhân dường như rất tò mò nhưng cũng không tiếp tục dừng, trực tiếp biến mất trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Một người một đao thấu cả trời xanh

Phúc lớn mạng lớn.

Ôm Hoả Kỳ Lân trong ngực, cho tới giờ khắc này, Long Ngạo đều có cảm giác nằm mơ.

Năm cảnh Tiên Thiên, cảnh giới Bách Tấn Thiên, cảnh giới Nhất Tuyến Thiên, cảnh giới Diễn Hóa, cảnh giới Dung Hợp, Cảnh giới Quy Nhất.

Năm cảnh Thoái Biến, cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Cảm nhận tới cảm nhận lui, Long Ngạo đều cảm nhận không ra, thực lực Hoả Kỳ Lân rốt cuộc là cảnh giới gì, chẳng lẽ là Đạo Tổ?

Cuối cùng nhất bất đắc dĩ nhún nhún vai, bởi vì Long Ngạo biết rõ, mặc kệ thực lực Hoả Kỳ Lân như thế nào, chỉ cần có thể tọa trấn Long gia, dù là chỉ có ba năm cũng đã thoải mái rồi.

Long Ngạo có mười phần tin tưởng, chỉ cần cho mình thời gian ba năm, tu vi nhất định có thể đột phá cảnh giới Thoái Biến, cho dù không đạt được Đạo Tổ, kém nhất cũng có thể đạt tới Nhân Vương, thậm chí Địa Hoàng.

Chính vì như thế, Long Ngạo ôm Hoả Kỳ Lân, dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị quay về gia tộc, nhưng đúng vào lúc này Long Ngạo gặp được người quen, hơn nữa người quen vừa mới tách ra.

"Cổ đường chủ."

Cổ Bách, đường chủ Lôi Đình Hộ quốc đường, đồng thời cũng là võ giả Thoái Biến, lần này vì chuyện kỳ lân nên mang theo rất nhiều cao thủ đến núi Xích Hóa.

Cho tới nay, Cổ Bách đối với Long Ngạo đều rất không thoải mái, nếu không phải kiêng kỵ thiên phú và tiềm lực của Long Ngạo, sau lưng còn có Quý Vương Tông, tin rằng Cổ Bách sớm đã ra tay loại bỏ hắn, căn bản sẽ không chờ tới bây giờ.

"Long Ngạo, vừa rồi ta còn nói với bọn họ, lần này đi núi Xích Hóa một chuyến này, chúng ta sẽ đi đường vòng Xích Hóa trấn nhìn xem ngươi, thật không ngờ ở chỗ này thì gặp được, chúng ta thật đúng là có duyên phận."

Duyên phận?

Trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, Long Ngạo hung hăng khinh bỉ đối phương một phen.

Trước kia chính mình đại diện Lôi Đình đế quốc tham gia tranh phách chiến của hai nước, chính là vì một câu của Cổ Bách thiếu chút nữa hại chết mình.

Long Ngạo không phải người ngu, nếu như thế cũng nhìn không ra dụng ý của Cổ Bách thì sống còn có ý nghĩa gì nữa, chính vì như thế, đối với người

này, Long Ngạo cũng không có thiện cảm bao nhiêu.

"Long Ngạo, người thân là người Xích Hỏa trấn, đối với núi Xích Hỏa có lẽ rất rõ à?"

Đối với ý tứ Cổ Bách, Long Ngạo lại làm sao không biết, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, ngoài miệng lại nói:

"Cổ đường chủ, thật ngại quá, ta đối với núi Xích Hỏa cũng khó hiểu, ta còn có việc, nếu Cổ đường chủ không có chuyện gì, ta cáo từ trước."

Nói xong, Long Ngạo cũng mặc kệ Cổ Bách có đồng ý hay không, trực tiếp quay người rời đi.

Tuy biết rất rõ rằng Cổ Bách chính là võ giả Thoái Biến, nhưng Long Ngạo lại không lo lắng chút nào.

Tu vi Long Ngạo đã đạt tới cảnh giới Quy Nhất, chỉ thiếu chút nữa có thể chính thức thành võ giả Thoái Biến, nhưng chính là một bước này mới thấy thực lực của hai tầm độ sai biệt rất lớn.

Long Ngạo có mười phần tin tưởng, nếu bắt đắc dĩ ra tay như vậy chỉ có thể sử xuất Cửu Châm Phong Thần, tăng thực lực lên rất nhanh, đến lúc đó chém giết Cổ Bách hẳn không phải là việc khó gì.

Nhìn thấy thân ảnh Long Ngạo dần dần biến mất, sắc mặt Cổ Bách âm trầm tới cực điểm, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Thân là đường chủ Lô Đình Hộ quốc đường, đừng nói một tên Long Ngạo nhỏ nhoi, kể cả là hoàng đế Triệu Mãng của hoàng thất Lô Đình cũng không dám đối đãi hân như thế.

nắm chặt hai đấm, khóe miệng bỗng nhiên câu dẫn ra một tia âm lãnh, Cổ Bách lẩm bẩm

"Long Ngạo, người chờ đó, ta sẽ khiến cho người phải hối hận."

Long Ngạo thuận lợi quay về gia tộc, lập tức tìm đến gia gia Long Hạo Thạch và phụ thân Long Nghị, đi thẳng vào vấn đề nói ra:

"Gia gia, cha, các người lập tức tìm một nơi an tĩnh nhất, bất kể là ai cũng không được tùy tiện đi quấy rầy vị tiền bối này."

Nghe được Long Ngạo nói như thế, Long Hạo Thạch và Long Nghị cũng biết tính nghiêm trọng của sự tình, không dám có chút chần chừ, lập tức đi an bài.

Trước sau vẫn chưa tới một giờ, hậu viện Long gia, chỗ gần nhà thờ tổ độc lập mở ra một đình viện cực lớn và yên lặng, hoàn cảnh rất là ưu mỹ.

Đem kỳ lân dần xếp đầu vào đó, Long Ngạo cũng không giấu diếm chút nào, đem ước định ba năm của mình và Hỏa Kỳ Lân, một năm một mười nói ra.

Sau khi nghe xong, bất kể là Long Hạo Thạch hay là Long Nghị đều chấn động.

Hai người hình như cũng không nghĩ tới Long Ngạo sẽ thực sự tìm được Hỏa Kỳ Lân, hơn nữa cùng Hỏa Kỳ Lân định ra ước hẹn ba năm.

Long Hạo Thạch và Long Nghị đương nhiên biết rõ ý vị của Hỏa Kỳ Lân là như thế nào, kỳ lân nhất tộc chính là một trong những chủng tộc cường đại nhất trong thiên địa, cùng Long tộc có thể so với vai siêu cấp.

Nghiêm khắc mà nói, kỳ lân nhất tộc còn áp đảo trên cả Long tộc.

Có thể phải biết rằng, thành viên Long tộc không giống như thành viên Kỳ Lân nhất tộc, thậm chí một phần mười đều không bằng, hơn nữa trong Kỳ Lân nhất tộc, mỗi một thành viên cũng không so cường đại hay phân cao thấp, chỉ cần điểm này, thực lực và nội tình của Kỳ Lân nhất tộc, có thể nghĩ.

Khiếp sợ một chút rồi thôi, sắc mặt Long Hạo Thạch và Long Nghị đều là kinh hãi liên tục, trong lòng hai người đều rất rõ ràng, gia tộc một khi có Hỏa Kỳ Lân tọa trấn, như vậy thử hỏi cả Thiên Châu còn có người nào dám động vào Long gia?

"Gia gia, cha, việc này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài."

Gật gật đầu, Long Hạo Thạch và Long Nghị đương nhiên biết rõ tính nghiêm trọng của sự tình, Long Hạo Thạch nói ra:

"Ngạo nhi, con yên tâm, việc này chỉ có ba người chúng ta biết rõ."

Long Ngạo đương nhiên tin tưởng gia gia và phụ thân, dù sao hai người chính là người thân nhất của hắn.

Long Ngạo sở dĩ không muốn lại để cho việc này tiết lộ ra ngoài, nguyên nhân rất đơn giản.

Kỳ lân núi Xích Hỏa bị thương, tất cả mọi người Thiên Châu đã biết rõ, nếu chuyện Hỏa Kỳ Lân tọa trấn gia tộc tiết lộ ra ngoài, tất cả mọi người sẽ nghĩ tới là mình bắt lấy này cơ hội, nếu thật sự là như thế tin tưởng ngày sau phiên toái của mình sẽ đến không ngừng.

Chính vì như thế, Long Ngạo mới chuẩn bị giấu diếm việc này.

"Gia gia, mấy ngày nữa, con sẽ rời đi gia tộc ra ngoài rèn luyện thêm, thời gian ba năm, có Hỏa Kỳ Lân tọa trấn gia tộc, không dám nói bừa, nhưng con tin tưởng người bình thường không dám khi dễ Long gia chúng ta."

Long Hạo Thạch và Long Nghị đều đồng ý gật gật đầu.

"Gia gia, cha, không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ thì đừng kinh động Hỏa Kỳ Lân, trong thời gian ba năm con sẽ tận lực rèn luyện tăng thực lực lên, tin tưởng ba năm sau con sẽ dùng thực lực của chính mình bảo hộ gia tộc."

Giờ khắc này, trên người Long Ngạo tán ra cường đại tự tin, thời gian ba năm, đối với những người khác có lẽ rất nhanh, nhưng đối với Long Ngạo thì chỉ có hai chữ "vừa đủ".

"Ngạo nhi, cẩn thận mọi thứ."

"Gia gia, cha, mọi người yên tâm."

Dàn xếp tốt Hỏa Kỳ Lân, Long Ngạo tiếp tục tương trợ bọn người Long Anh tăng thực lực lên, thời gian một tháng, lại để cho bọn người Long Anh vô cùng khiếp sợ là tu vi bọn hắn, toàn bộ thực sự tăng lên ba lần, việc này nếu truyền đi, chỉ sợ sẽ chấn động Xích Hóa trấn, thậm chí vương quốc Tinh Vân.

Một tháng sau.

Long Ngạo cáo biệt cha mẹ, gia gia cùng người nhà, cưỡi một con ngựa màu trắng tuyết, vung roi giục ngựa rời đi.

Đại địa bao la mờ mịt, trời nắng chang chang, một người một ngựa phi đi trong thiên địa, hào tình vạn trượng đạp thiên hạ(*), một người một đao thấu trời xanh, thế gian này nhất định sẽ có một vị cường giả tuyệt thế quật khởi.

(*) Hào khí khắp vạn trượng đạp lên thiên hạ: Ý chỉ tư thế hào hùng của Long Ngạo khi cưỡi ngựa đi khắp thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Giết không tha

Long Ngạo chém chết Diệp Nhất Dao, liệt vào hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng.

Long Ngạo cường thế quật khởi, danh chấn Thiên Châu.

Diệp Nhất Dao chết, hoàng thất Hóa Diễm cực kỳ khiếp sợ, đồng thời cũng vô cùng phẫn nộ, nếu không phải kiêng kị đế quốc Lôi Đình và Quý Vương Tông, tin tưởng hoàng thất Hóa Diễm đã sớm ra tay.

Bách Chiến bảng, Thiên Vũ Đại Lục có tổng cộng chín Châu, đồng thời cũng có chín trăm Bách Chiến bảng.

Cửu Châu, phạm là người tiến vào Bách Chiến bảng, tiến vào vị trí thứ hai mươi trên Bách Chiến bảng không khỏi là kỳ tài ngút trời, huống chi là vào hàng thứ mười một.

Khi Long Ngạo mới tiến vào Bách Chiến bảng, liền có rất nhiều người, vì muốn nổi danh mà chọn khiêu chiến với Long Ngạo, muốn thượng vị(*) tiến vào Bách Chiến bảng.

Nhưng từ sau khi Long Ngạo liệt vào hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng, lại không ai dám đến khiêu chiến, thực lực Long Ngạo có lẽ có rất nhiều người không biết, nhưng Diệp Nhất Dao uy danh thì mọi người đều biết, thử hỏi một người có thể chém giết Diệp Nhất Dao, thực lực rốt cuộc là như thế nào, ngầm lại cũng biết.

Chuyện Long Ngạo vừa mới chém chết Diệp Nhất Dao liệt vào hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng còn chưa kết thúc, Long Ngạo chém giết Đường Lâm đường chủ Lôi Đình Hộ quốc đường, Dương Nghị phó đường chủ, chuyện mấy vị thành viên này lần nữa truyền khắp cả Thiên Châu.

Phạm là người nghe tin tức thì không khỏi kinh hãi đến biến sắc, bởi vì tất cả mọi người suy nghĩ, cho dù Long Ngạo có thể chém chết Diệp Nhất Dao, liệt vào hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng, chẳng lẽ đúng là cuồng vọng như vậy?

Bất kể nói thế nào, chém giết tám mươi phần trăm thành viên của Hộ quốc đường, thậm chí kể cả đường chủ và phó đường chủ thì tương đương với việc tiêu diệt trụ cột vững vàng của vương quốc Tinh Vân.

Tất cả mọi người có thể nghĩ, đến giờ khắc này vương quốc Tinh Vân chỉ sợ là đã hận thấu Long Ngạo.

Nếu vương quốc bình thường thì nhất định sẽ lựa chọn thỏa hiệp, dù sao hiện tại Long Ngạo đã đâu còn như xưa nữa, thử nghĩ, một khi có thể chém giết Diệp Nhất Dao, thiên tài cường thế quật khởi, vương quốc bình thường dám trêu chọc sao?

Vương quốc Tinh Vân, Tinh Vân thành.

Long Ngạo rời khỏi Xích Hỏa trấn, ba ngày sau đi đến bên ngoài Tinh Vân thành.

Chém giết người của Tinh Vân Hộ quốc đường, lại còn dám đến Tinh Vân thành, nếu chuyện Long Ngạo làm bị những người khác biết rõ, không biết có bị chú là đồ dân hay không.

Nhìn lên Tinh Vân thành trước mặt gần trong gang tấc, trên mặt Long Ngạo tràn ngập kiên quyết, lần này đến đây Long Ngạo chỉ có một mục đích, đó chính là triệt để giải quyết ân oán của mình và hoàng thất Tinh Vân.

Long Ngạo biết rõ, mình chém chết bốn người Đường Lâm và Dương Nghi, nếu mình không đến thì tin rằng hoàng thất Tinh Vân cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Để bị động còn không bằng đánh đòn phủ đầu.

Chính vì như thế, Long Ngạo mới quyết định đến Tinh Vân thành này.

Long Ngạo rút cuộc cất bước vào Tinh Vân thành, mới vừa tiến vào hoàng thất Tinh Vân cũng đã biết rõ động thái của Long Ngạo, thực lòng mà nói, Long Ngạo vừa mới rời khỏi Xích Hỏa trấn, hoàng thất Tinh Vân cũng đã biết rõ.

Nhưng hoàng thất Tinh Vân lại không có chút động thái nào, thật giống như không có chuyện gì.

Long gia ngũ giai.

Long Ngạo tiến vào Tinh Vân thành, trạm thứ nhất cũng không phải hoàng thất Tinh Vân, mà là Long gia ngũ giai, bởi vì trước khi giải quyết ân oán của hắn và hoàng thất Tinh Vân, đầu tiên hắn muốn giải quyết ân oán của hắn và Long gia ngũ giai.

Tiền viện Long gia.

Nhìn thấy Long Ngạo bỗng nhiên xuất hiện, Long Doanh sắc mặt cực kỳ khó coi, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, bởi vì hắn đã đoán được đối phương lần này đến đây là vì mục đích gì.

Trước khi phải chết, Long Doanh căn bản sẽ không đem Long Ngạo để vào mắt, nhưng tình huống bây giờ đã hoàn toàn khác trước.

Có thể chém giết Diệp Nhất Dao, đứng thứ mười một trên Bách Chiến bảng, Long Doanh đã đoán được thực lực bây giờ của Long Ngạo, võ giả Quy Nhất, thử hỏi người của gia tộc phương nào có thể ngăn cản được Long Ngạo?

"Long Ngạo."

"Long Doanh, người tốt nhất cầm miệng, nếu người là một gã võ giả, đối với những chuyện mà người đã làm thì cũng đừng chống chế."

Long Doanh liếc mắt nhìn thiếu niên tóc trắng trước mặt thật lâu, hung hăng nói ra:

"Không sai, chuyện người là Long võ giả là ta truyền đi, thì như thế nào hả?"

Long Doanh thừa nhận, Long Ngạo ngược lại có chút kính nể đối phương, trong nội tâm cũng không có bao nhiêu phần nộ, dù sao hắn chém giết Long Minh, nếu Long Doanh không làm chuyện đó mới gọi kỳ quái.

"Long Ngạo, Long gia ta và người không thù không oán, người lại giết Long Minh, cắt mất hi vọng quật khởi của Long gia ta, chẳng lẽ ta không nên báo thù sao?"

Bất đắc dĩ cười cười, Long Ngạo khinh miệt nói ra:

"Long Doanh, ta đã thấy vô sỉ, lại chưa từng gặp qua như người vô sỉ như vậy, người tiện cả đời, heo tiện một dao găm, nếu ta là người liền đi chết đó."

"Người..."

"Long Doanh, chuyện như thế nào người so với ta lòng dạ biết rõ, Long Minh hết lần này đến lần khác đối phó ta, chẳng lẽ muốn ta một mực tiếp tục nhẫn nhịn? Người ngu ngốc, ta cũng không ngu ngốc, cho nên Long Minh chết là hắn gieo gió gặt bão."

Một đầu tóc trắng, một thân hắc y, thiếu niên lãnh ngạo, cao ngạo đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nhìn lên trước mặt.

Long Doanh gắt gao thủ sẵn hai đấm, trên mặt tràn ngập phần nộ và không cam lòng.

Long Minh là hi vọng của tất cả gia tộc, Long Doanh hoàn toàn có thể tưởng tượng được, một khi Long Minh phát triển nhất định có thể mang theo gia

tộc Đẳng Phi.

Nhưng tất cả đều đã bị phá bỏ, đầu sỏ gây nên chính là người trước mắt, chính vì như thế, Long Doanh không tiếc đắc tội Long Ngạo, cũng muốn đem chuyện Long Ngạo là Long võ giả truyền đi.

Nhưng điều làm cho Long Doanh tuyệt đối không ngờ là việc này sau khi ra ngoài thì vẫn như đá ném vào biển rộng, Long gia tam giai trở lên căn bản không tin tưởng việc này.

Phẫn nộ, không cam lòng.

"Long Ngạo, lần này ngươi tới muốn diệt Long gia ta sao?"

"Ta cùng Long gia không thù không oán, lần này ta đến đây chỉ có một mục đích, chỉ cần ngươi chịu tự tận ở đây, từ nay về sau ân oán Long gia xóa bỏ."

Lặng nhục, thân là gia chủ Long gia ngũ giai, Long Doanh cảm thấy vô cùng sỉ nhục và lẳng nhục, nhưng lại bất lực, Long Doanh tự mình hiểu lấy, với thực lực hần bây giờ căn bản không thể nào là địch thủ của thiếu niên trước mắt.

Trong nội tâm Long Doanh càng thêm tinh tường biết rõ, một khi chính mình không tự tận, vậy thì kết quả có thể nghĩ.

"Long Ngạo, nếu ta không đồng ý, ngươi chẳng lẽ thật muốn diệt gia tộc ta?"

"Giết không tha."

"Ha ha ha, Long Ngạo, ngươi thực sự cho mình là thiên hạ vô địch sao? Ta có thể nói thật cho ngươi biết, ngươi dám diệt gia tộc ta, gia tộc Long thị nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, không tin ngươi có thể thử xem."

Đối với một điểm này, trước kia Long Ngạo đã từng biết rõ, bất kể nói thế nào, Long gia Tinh Vân đều là gia tộc ngũ giai, mình một khi tàn sát, gia tộc Long thị nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm. Bất kể nói thế nào, trong mắt gia tộc Long thị thì tất cả chi nhánh đều là người một nhà, hơn nữa gia tộc Long thị có văn bản quy định rõ ràng, chi nhánh gia tộc mặc kệ đẳng cấp như thế nào đều không cho phép tàn sát nhau, nếu không sẽ phải chịu trừng phạt.

Chính vì như thế, Long Doanh có mười phần tin tưởng, kể cả mình không tự tận tin rằng đối phương cũng không dám tàn sát gia tộc của mình, đã như vậy, vì sao mình phải tự tận chứ?

Long Ngạo cũng không tức giận, cười cười, nói ra:

"Long Doanh, trong vòng mười chiêu, ta có thể xóa sổ ngươi, ngươi tin không?"

Coi thường, Long Ngạo coi rẻ đối phương, đối với một điểm này Long Doanh đương nhiên tinh tường.

(*) Thượng vị: Leo lên cao, ngồi trên cao.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Tử Thần Đường Lang

"Long Ngạo, ngươi không cần phải kiêu ngạo, nếu ngươi có thể giết được ta thì hãy nói."

Miệng Long Thắng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, đột nhiên hần quay người nhanh chóng rời đi.

Chuyện đã đến bước này, Long Ngạo làm sao có thể bỏ qua cho hắn, liền trực tiếp đuổi theo.

Cho tới giờ phút này, Long Ngạo nghĩ lại vẫn có chút sợ hãi, một khi gia tộc Long thị lựa chọn tin tưởng Long Thắng hậu quả quả khó mà lường được. Không chỉ có hắn, kể cả gia tộc phía sau mình cũng sẽ bị tai bay vạ gió.

Vì vậy Long Ngạo nổi lên sát khí, thề giết chết Long Thắng.

Tốc độ của hai người đều rất nhanh, một trước một sau, trong nháy mắt hai người đã tiến vào ngọn núi phía sau Long gia.

Vừa mới bước vào phía sau núi, còn không đợi Long Ngạo kịp phản ứng, đột nhiên dưới chân trống rỗng, cả người nhanh chóng rơi xuống, trước mắt tối sầm lại, hắn không dám có chút chủ quan, hai tay hung bạo đánh về xung quanh.

“Bịch.”

Long Ngạo nghe răng nhếch miệng, toàn thân đau đớn run rẩy, mặc dù tu vi đã đột phá cảnh giới Quy Nhất, nhưng dù sao Long Ngạo vẫn là thân huyết nhục, nếu là người bình thường rơi từ độ cao như vậy đã sớm chết rồi.

Ước chừng sau vài phút, Long Ngạo mới khó khăn từ dưới đất bò dậy.

Bị lừa rồi! Biết mình bị Long Thắng lừa, Long Ngạo cười khổ một tiếng, lần này là do bản thân chủ quan. Không tiếp tục lo lắng vấn đề này nữa, Long Ngạo bắt đầu đánh giá tình huống chung quanh.

Dưới ánh sáng mờ ảo.

Long Ngạo phát hiện bản thân đang ở trong một hầm ngầm, xung quanh rất ẩm ướt giá rét, một luồng âm hàn chi khí từ bốn phương tám hướng phả vào mặt, cho dù là Long Ngạo cũng không nhịn được ớn lạnh run rẩy một chút.

“Ha ha, Long Ngạo, không phải lúc này ngươi rất kiêu ngạo hay sao? Không phải muốn giết ta sao? Không phải muốn tàn sát gia tộc của ta sao?”

Nghe âm thanh từ bốn phía truyền tới, Long Ngạo cũng không có chút tức giận, bình tĩnh đứng tại chỗ.

“Vô si.”

“Vô sĩ?”

“Ha ha...”

Đột nhiên Long Thắng cười phá lên, nói:

“Long Ngạo, cái lồng giam này được chế tạo từ Tinh Cương, đừng nói là ngươi, cho dù là võ giả Thoái Biến cũng không có khả năng từ nơi này rời đi, ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất tự vẫn ở nơi này, nếu không ta sẽ để ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết.”

“Ngu ngốc.”

Mặc kệ Long Thắng, Long Ngạo bắt đầu dưỡng thương.

“Xèo xèo...”

Lúc này, vô số âm thanh từ bốn phía truyền đến rất chói tai, đồng thời khí tức băng hàn xung quanh cũng phả vào mặt, càng thêm mấy phần âm u lạnh lẽo.

Long Ngạo tò mò nhìn thoáng qua bốn phía, vừa nhìn qua liền giật nảy mình.

Bởi vì ngay lúc này, không biết từ chỗ nào đột nhiên xuất hiện vô số huyết sắc Đường Lang(*). Mỗi một con huyết sắc Đường Lang đều to cỡ nắm tay, một con lại tiếp đến một con, liên tục không ngừng chen chúc mà tới.

“Tử Thần Đường Lang!”

Long Ngạo rất khiếp sợ hô một tiếng, bởi vì hắn cũng không cảm thấy xa lạ với Tử Thần Đường Lang.

Thực lực của Tử Thần Đường Lang không phải là rất mạnh mẽ, mà là Linh thú quần cư(*). Được ca tụng là Tử Thần Đường Lang là bởi vì một khi chạm phải sương độc của chúng thì mặc kệ thực lực của ngươi mạnh mẽ như thế nào đều bị giết chết trong nháy mắt.

Long Ngạo cũng tuyệt đối không ngờ rằng Long Thắng biết dùng một chiêu này để đối phó mình.

Không dám có chút chủ quan, Long Ngạo lập tức lấy ra Huyết âm Cuồng đao đánh ra ba thức đầu trong Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hóa Hải.

Long Ngạo nhanh chóng phát hiện, trong ba thức của Huyết Âm bát thức, Liệt Diễm Hóa Hải thích hợp nhất để đối phó loại Linh thú quần cư này.

Vì vậy Long Ngạo không tiếp tục đánh ra hai thức đầu trong Huyết Âm bát thức, liên tục không ngừng đánh ra Liệt Diễm Hóa Hải, dùng đao mang ở xung quanh để bố trí ra đao mang khí trảo.

Phải thừa nhận, Huyết âm Cuồng đao của Long Ngạo và Huyết Âm bát thức thực sự rất mạnh mẽ, vô số Tử Thần Đường Lang ở bốn phía căn bản không có cách lại gần.

Nhưng Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết nếu cứ như vậy, cho dù mình không bị Tử Thần Đường Lang giết chết thì cũng bị kiệt sức mà chết.

Một bên Long Ngao vung vẩy Huyết âm Cường đao, không ngừng đánh ra Liệt Diễm Hỏa Hải, một bên trong đầu nghĩ đến các loại biện pháp làm sao để có thể giải quyết triệt để Tử Thần Đường Lang ở xung quanh.

Tiếng rống gầm vang lên, ngay sau đó thân thể khổng lồ của Long Cường đột nhiên xuất hiện ở bên trong hầm.

Linh thú cũng có phân chia đẳng cấp, bên trong Linh thú, Cự Long tuyệt đối thuộc về tồn tại đẳng cấp đỉnh cao, đây cũng là nguyên nhân vì sao gia tộc Long thị có thể trở thành một trong những thế lực siêu cấp ở Thiên Vũ Đại Lục.

Long Cường thuộc về Cự Long biến dị, chỉ mới tỏa ra khí thế đã chèn ép gắt gao Tử Thần Đường Lang ở xung quanh, vô số Tử Thần Đường Lang không dám có chút cử động, không tiếp tục tấn công, cứ ngoan ngoãn nằm im như vậy.

Long Thắng đang tránh ở bên ngoài nhìn thấy loại tình huống này, sắc mặt hắn liền trở nên âm trầm tới cực điểm.

Long võ giả, vốn là gia tộc cũng có Long võ giả như vậy, nhưng cũng bởi vì người này mà toàn bộ hi vọng đều tan vỡ.

“Long Ngao, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.”

Long Ngao vẫn không thèm nhìn Long Thắng, dưới sự trợ giúp của Long Cường, hắn không chút chần chừ lập tức bắt đầu tàn sát Tử Thần Đường Lang ở xung quanh, chỉ sau vài phút, Tử Thần Đường Lang ở xung quanh đã bị tàn sát hầu như không còn.

Đương nhiên Long Ngao sẽ không từ bỏ cơ hội này, đem tất cả linh hồn của Tử Thần Đường Lang đưa vào trong không gian, chuẩn bị để Long Phúc luyện hóa.

Tử Thần Đường Lang bị tàn sát hầu như không còn, căn bản Long Thắng không kịp đau lòng, bởi vì trong lòng Long Thắng bây giờ chỉ có thù hận, chỉ cần có thể giết người này thì mặc kệ trả giá cái gì đều đáng.

Vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bay đến, nhưng những mũi tên thông thường căn bản không thể tổn thương Long Ngao.

“Long Ngao, ta muốn xem xem làm sao ngươi có thể ngăn cản được Tử Thần Đường Lang.”

Long Thắng vừa dứt lời, một đầu Tử Thần Đường Lang khổng lồ xuất hiện, toàn thân màu đỏ, hai mắt lạnh như băng nhìn chòng chọc vào thiếu niên trước mặt, hai bàn chân sắc nhọn phát ra âm thanh “lạch cạch lạch cạch”, ở dưới ánh sáng mờ mờ, phản chiếu ánh sáng lạnh như băng.

Long Ngao nhìn lên Tử Thần Đường Lang to lớn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, có thể cảm nhận được thực lực của Tử Thần Đường Lang, không hề nghi ngờ, đầu Tử Thần Đường Lang trước mắt này có cùng cấp bậc với mình, cảnh giới Tiên Thiên Quy Nhất.

Từ khi tu vi đột phá cảnh giới Quy Nhất đến nay, Long Ngao có mười phần lòng tin, lấy thực lực của hắn bây giờ cho dù gặp phải võ giả Quy Nhất cũng không thể bị giết trong nháy mắt, ít nhất hắn cũng có thể xưng bá Tiên Thiên cảnh giới. Không chút nói quá, được vinh dự là người yếu nhất trong cảnh giới Thoái Biến cũng không chút quá phận,

Người yếu nhất trong cảnh giới Thoái Biến cũng chính là Tiên Thiên cảnh giới đệ nhất nhân.

Nhưng cho dù như vậy, Long Ngao vẫn có cảm giác đối mặt với Tử Thần Đường Lang dường như có một mối nguy hiểm.

Long Ngao có thể xác định, đầu Tử Thần Đường Lang xuất hiện trước mắt này chính là cảnh giới Quy Nhất đỉnh phong. Vì vậy hắn không dám có chút lơ là, thậm chí đem Thi nô Diệp Nhất Đao vừa mới luyện chế cũng kêu gọi ra.

Kể từ đặt ra ước định ba năm với Hỏa Kỳ Lân, Long Ngao lần lần nửa mang theo Thi nô, cho dù nói thế nào Thi nô cũng là cảnh giới Lôi Kiếp, hai người liên thủ, lòng tin trong nháy mắt tăng vọt.

(*) Huyết sắc Đường Lang: Bọ ngựa màu máu.

(*) Linh thú quần cư: Linh thú sống theo bầy đàn.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Khịt mũi coi thường

Cuối cùng Long Ngao cũng không tự mình ra tay.

Long Ngạo toàn lực ngăn cản khí tức lạnh như băng từ bốn phương tám hướng không ngừng phá vào mặt, bởi vì hắn phát hiện luồng khí tức lạnh như băng này có độc, vừa mới bắt đầu thì không sao, một khi hít nhiều sẽ ảnh hưởng thực lực.

Thi nô.

Tử Thần Đường Lang.

Thi nô là cảnh giới Lôi Kiếp Thoái Biến, Tử Thần Đường Lang lại là cảnh giới Quy Nhất, đồng thời đều đạt đến trạng thái đỉnh phong, cả hai không cùng một cấp bậc.

Long Phúc nhờ vào Huyết Trì để luyện hóa ra Hồn nô hoặc là Thi nô, đều là Bất Tử chi thân, thuộc về loại tồn tại đánh hoài không chết.

Vì vậy Long Ngạo không có chút lo lắng, toàn lực ngăn cản khí tức lạnh như băng từ bốn phương tám hướng truyền tới, về phần Thi nô và Tử Thần Đường Lang căn bản trong thời gian ngắn không thể phản thắng bại.

Khi trận chiến không ngừng trở nên quyết liệt, Tử Thần Đường Lang bắt đầu ngăn cản không nổi công kích của Thi nô.

Trận chiến giữa Thi nô và Tử Thần Đường Lang căn bản không cùng đẳng cấp, cuối cùng Thi nô đánh một chưởng lên trên đỉnh đầu của Tử Thần Đường Lang, giết chết Tử Thần Đường Lang.

Trong lòng mừng rỡ.

Long Ngạo không có chút chần chừ, lập tức đi tới bên cạnh Tử Thần Đường Lang, đem toàn bộ linh hồn Tử Thần Đường Lang để vào không gian của Long ấn.

Bản thân Diệt Nhất Dao chỉ là cảnh giới Quy Nhất đỉnh phong, nhưng bị Long Phúc luyện hóa dung hợp, cuối cùng luyện chế thành Thoái Biến Thi nô, vì vậy Long Ngạo mới có mười phần lòng tin, cho dù gặp phải võ giả Thoái Biến, bản thân cũng có thể đánh một trận.

Thoái Biến Thi nô.

Nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, Long Ngạo cũng không nguyện ý để lộ Thi nô, nhưng tình huống hiện tại đã đạt đến vạn bất đắc dĩ, cho nên Long Ngạo cũng không thu hồi Thi nô mà nhờ Thi nô để chuẩn bị rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Long Thắng nhìn thấy Tử Thần Đường Lang bị giết thì giật nảy mình, căn bản không để ý tới cái khác lập tức xoay người bỏ chạy.

Nhưng có Thi nô trợ giúp, Long Ngạo thuận lợi rời khỏi hầm đất. Chuyện đã đến bước này Long Ngạo căn bản sẽ không buông tha cho Long Thắng.

Chỉ là Long Ngạo đuổi kịp Long Thắng dường như có chút khó khăn, nhưng có Thi nô trợ giúp nên sự việc càng trở nên dễ dàng. Thoái Biến Thi nô, đừng nói là Long Thắng, cho dù là Long Ngạo cũng không cách nào sánh được.

Cảnh giới Tiên Thiên Quy Nhất, cảnh giới Thoái Biến Lôi Kiếp, cả hai chênh lệch rất lớn, căn bản không cùng một đẳng cấp.

"Long Ngạo, ngươi không thể giết ta."

"Hừ."

Long Ngạo có cảm giác buồn cười, chuyện đã đến nước này mà đối phương còn như vậy, quả thực là vô si tới cực điểm.

"Long Ngạo, nếu ngươi dám giết ta, gia tộc Long thị sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Long Ngạo khịt mũi coi thường, gia tộc Long thị sẽ quản việc này sao?

Nếu gia tộc Long thị quản mọi chuyện, gia tộc Long thị thực sự hết chỗ nói.

Lúc trước bản thân giết chết người Long gia Tinh Vân thành, gia tộc Long thị cũng chưa từng hỏi tới, thực ra nghĩ lại thì cũng thấy bình thường, dù sao chi nhánh của gia tộc Long thị cũng có vô số, chỉ mới phân chia đẳng cấp đã có chừng chín cấp bậc, từ Long gia cửu giai, cho đến Long gia nhất giai.

"Giết."

"Long Ngạo, ngươi không thể giết ta."

Long Ngạo không tiếp tục nói nhảm, thậm chí hắn còn lười tự mình ra tay, trực tiếp ra lệnh cho Thi nô.

Thoái Biến Thi nô nhận được mệnh lệnh, bước một bước đã xông tới, thực lực của hai bên đã định trước kết quả, thậm chí ngay cả ba chiêu của Thi nô Long Thắng cũng không ngăn cản được, đã bị Thi nô vô tình giết chết, linh hồn được thu vào không gian của Long ấn.

Không dừng lại lâu ở Long gia, Long Ngạo quay người rời đi.

Một phút sau, tin tức Long Thắng bị giết chết đã truyền đi khắp toàn bộ Tinh Vân thành, lúc mà tất cả mọi người biết hung thủ là Long Ngạo, toàn bộ Tinh Vân thành hoàn toàn xôn xao, bởi vì không có người tin tưởng Long Ngạo lại có thể kiêu ngạo như vậy, quang minh chính đại bỏ qua gia chủ Long gia.

Tinh Vân thành, ngoại trừ hoàng thất Tinh Vân ra, Long gia, Miêu gia, Trình gia và Nam Cung gia tộc hình thành thế chân vạc bốn chân.

Vô số năm qua, cái bố cục này vẫn luôn không bị đánh vỡ, nhưng Long Thắng bị Long Ngạo giết chết làm cho thực lực và địa vị Long gia trực tiếp tụt dốc không phanh. Nếu ở tình huống bình thường, tam đại gia tộc khác nhất định sẽ tham gia, nhưng tình huống hiện tại tam đại gia tộc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chuẩn bị bàng quan đầu.

Cùng lúc đó hoàng thất Tinh Vân cũng nhận được tin tức, nhưng không có chút hành động, vẫn giữ im lặng, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trong tử lâu.

"Long huynh đệ, giết chết Đường Lâm và Dương Nghị, ngươi thực sự quá lỗ mãng."

Long Ngạo thật sự xem Âu Dương Phi như bằng hữu, nếu không hiện tại cũng không cùng đối phương ngồi một chỗ cùng uống rượu. Cho dù nói thế nào hấn và hoàng thất Tinh Vân đã thành thế như nước với lửa, sau này khó tránh đối đầu sinh tử.

Không chỉ có Âu Dương Phi, cho dù là Long Ngạo cũng cảm giác việc này có chút bất đắc dĩ, nhưng mình có thể lựa chọn sao?

"Âu Dương đại ca, ta vẫn nói câu nói đó, mặc kệ sau này ta và hoàng thất Tinh Vân sẽ như thế nào, ta và huynh mãi mãi là huynh đệ."

Về mặt Âu Dương Phi đầy vui vẻ, hấn không phải người ngu đương nhiên biết dựa theo thực lực và thân phận Long Ngạo bây giờ, cho dù hấn là Thái tử hoàng thất Tinh Vân cũng không thể sánh bằng.

Xếp hạng mười một trên Bách Chiến bảng, chỉ dựa vào điểm này Long Ngạo cũng đủ để khinh thường vô số người cùng thế hệ.

"Long huynh đệ, đại ca muốn cầu ngươi một chuyện, hi vọng ngươi có thể đáp ứng."

Thật ra không cần Âu Dương Phi phải nhiều lời, Long Ngạo đã biết Âu Dương Phi muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng hấn vẫn gật đầu, nói:

"Âu Dương đại ca, mặc kệ chuyện gì, ta đều sẽ đáp ứng huynh."

"Long huynh đệ, mặc kệ ngày sau chuyện gì xảy ra, ta hi vọng ngươi không nên đuổi tận giết tuyệt, coi như nể tình ta."

"Ngoại trừ người thân của huynh, những người còn lại ta không dám hứa chắc."

Âu Dương Phi gật đầu, cuối cùng là thở dài một hơi. Lúc này Long Ngạo tiếp tục nói:

"Âu Dương đại ca, huynh yên tâm, mặc kệ ngày sau giữa ta và hoàng thất Tinh Vân xảy ra chuyện gì, Tinh Vân vương quốc mãi mãi vẫn là của Âu Dương gia, ngày sau huynh cũng có thể trở thành Hoàng Đế Tinh Vân vương quốc, đồng thời ta sẽ trợ giúp huynh từng bước đi lên, một ngày nào đó ta sẽ để Tinh Vân vương quốc siêu việt hơn hai đại đế quốc."

Trong lòng Âu Dương Phi mừng rỡ, trong lòng hấn hiểu rõ, bây giờ Long Ngạo nói như vậy có bao nhiêu trọng lượng.

"Long huynh đệ, nếu ta có thể kế vị, hi vọng Xích Hóa trấn và Long gia quay về Tinh Vân vương quốc, xin ngươi tin tưởng ta, ta sẽ đối đãi gia tộc của ngươi thật tốt."

"Không có vấn đề."

Đương nhiên Long Ngạo sẽ không hoài nghi Âu Dương Phi, huống hồ hấn cũng hiểu một cái đạo lý gia tộc rời khỏi vương quốc, thực sự rất khó phát triển tiếp.

Hai người cùng nâng chén, một hơi uống cạn.

"Long huynh đệ, ngươi giết chết đám người Đường Lâm và Dương Nghị, phụ hoàng rất tức giận, chỉ là Lão tổ tông đang đứng ở thời điểm đột phá, không kịp đối phó ngươi, cho nên ngươi nhất định phải sớm lên kế hoạch, một khi Lão tổ tông xuất quan chính là lúc đối phó ngươi."

Đang sắp đột phá?

Đương nhiên Long Ngạo biết Lão tổ tông của hoàng thất Tinh Vân đang sắp đột phá đại biểu cho cái gì, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hoàng thất Tinh Vân Lão tổ tông chỉ là võ giả Quy Nhất đỉnh phong, một khi đột phá sẽ chính thức đột phá cảnh giới Thoái Biến. Nếu là như vậy, chỉ sợ việc này sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Người lại là vật gì

Đại Lục Thiên Vũ, tổng cộng chia làm Cửu Châu.

Thiên Châu, tổng cộng sáu đại tông môn theo thể chân vạc, theo thứ tự là Quý Vương Tông, Huyết Hải Tông, Phong Lôi tông, Kim Dương tông, Hỏa Diễm tông, Lôi Đình tông.

Trong đó cường đại nhất là Lôi Đình tông và Hỏa Diễm tông, chiếm lấy cả thể tục của Thiên Châu, tất cả chiếm nửa giang sơn.

Hai đại tông môn phía dưới là Kim Dương tông, thậm chí có đồn đãi, trải qua những năm phát triển này, thực lực và nội tình Kim Dương tông đã loáng thoáng siêu việt như Hỏa Diễm tông và Lôi Đình tông.

Kim Dương tông, ở trong đình nghỉ mát, phía sau núi.

"Phụ thân, bất kể như thế nào con đều muốn đến với Ngạo Tuyết."

Trương Chí Hằng, thiếu tông chủ Kim Dương tông, cũng là đệ nhất thiên tài của Kim Dương tông, tuổi còn nhỏ đã đột phá cảnh giới Địa Hoàng, đứng vị trí thứ ba Phong Vân bảng.

Về phần phụ thân Trương Chí Hằng là Trương Mạc thì là tông chủ Kim Dương tông, một thân thực lực cao thâm mật trắc, làm người càng là âm hiểm xảo trá, ngoài mặt lại là một người có bộ dáng cười tùm tùm.

"Chí Hằng, Quý Vương tông truyền ra chuyện Ngạo Tuyết và Long Ngạo, đã nói rõ không muốn cắt đứt hôn ước này."

Còn không đợi Trương Mạc nói xong, Trương Chí Hằng đã cả giận nói:

"Hừ, năm đó hôn này ước là Quý Vương và phụ thân tự mình định ra, Quý Vương không phải muốn đổi ý là có thể đổi ý."

"Chí Hằng, Quý Vương tông ngày sau sớm muộn sẽ bị diệt, con cho dù lấy Ngạo Tuyết cũng sẽ trở thành kẻ thù, cần gì chứ?"

"Không được, con thề sống chết đều muốn lấy Ngạo Tuyết làm vợ."

Trong nội tâm thở dài một tiếng thật sâu, Trương Mạc nói:

"Chí Hằng, việc này hãy để vì phụ suy nghĩ thật kỹ."

"Phụ thân, chuyện của con con muốn tự mình đi giải quyết, sau đó con sẽ tiến về trước đế quốc Lôi Đình, con ngược lại muốn thấy Long Ngạo này rốt cuộc là người nào."

Trương Chí Hằng trời sinh có tự tin, dù sao có thể với độ tuổi như vậy đã đứng thứ ba Phong Vân bảng, việc này đã nói rõ thực lực của Trương Chí Hằng.

Phong Vân bảng, áp đảo Bách Chiến bảng một bảng đơn.

Bách Chiến bảng chỉ có người thể tục có thể truy đuổi, đệ tử sáu đại tông môn căn bản không cách nào truy đuổi Bách Chiến bảng.

Nhưng Phong Vân bảng lại không giống vậy, phần là người Thiên Châu, tuổi không cao hơn ba mươi đều có thể truy đuổi Phong Vân bảng, theo tuổi thượng tướng, Phong Vân bảng cũng không phải là thứ mà Bách Chiến bảng có thể so sánh.

Tinh Vân thành.

Long Ngạo và Âu Dương Phi uống trọn vẹn một đêm, hai người lúc này mới giải tán, đối với Long Ngạo, Âu Dương Phi trừ là tình bằng hữu thì còn là ý cá nhân, tuy hần là thái tử vương quốc, nhưng hoàng đế kế vị phải chăng thật sự là hần hay không vẫn chưa biết như thế nào, chính vì như thế Âu Dương Phi mới chịu vì mình mà toan tính.

Ban đêm. Sao lốm đốm đầy trời.

Đêm đen kịt tối muộn chỉ có thể nghe được vài tiếng ếch kêu, nhưng Tinh Vân thành lại cực kỳ náo nhiệt, thành phố lớn chính là thành phố lớn.

Long Ngạo vừa mới chuẩn bị tu luyện, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tiếp tục ngạc nhiên, cũng không có chút chần chừ nào, thân vừa bay thoát ra theo bóng đen rất nhanh mà đi.

Một trước một sau, hắc y nhân và Long Ngạo lập tức biến mất trong đêm đen tối muộn, trong nháy mắt đã rời khỏi Tinh Vân thành.

Một ngọn núi tĩnh lặng.

"Các hạ là người phương nào?"

Tĩnh thần hoàn toàn phần khởi, bởi vì Long Ngạo phát hiện, hắc y nhân trước mặt trong lúc vô tình tản ra khí tức quá mức cường đại, hình như với hai vị trưởng lão lúc trước của Huyết Hải Tông không kém bao nhiêu.

Địa Hoàng?

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trong nội tâm Long Ngạo vẫn rất rõ ràng, hắc y nhân trước mặt trăm phần trăm là một vị võ giả Địa Hoàng.

Võ giả Địa Hoàng, trong nội tâm Long Ngạo càng phát ra cảnh giác, chẳng lẽ người này là cao thủ Huyết Hải Tông, muốn đối phó mình?

"Người chính là Long Ngạo."

"Đúng vậy."

"Phế vật mà thôi."

Phế vật? Nghe được đối phương vừa đến thì chửi mình là phế vật, sắc mặt Long Ngạo cũng lập tức lâm trùng xuống, nhưng hắn lại không xúc động, dù sao thực lực đối phương còn tại đó.

"Ta còn tưởng rằng người là đại nhân vật nào, thì ra chỉ là một tiểu võ giả Quy Nhất nhỏ nhoi, Long Ngạo, người nói cho ta biết, người không phải phế vật thì là cái gì?"

"Người lại là vật gì?"

Đối với hắc y nhân vô duyên vô cớ khinh thường, thúc thúc có thể nhẫn nhịn, thâm thâm không thể nhẫn, mặt động có thể nhẫn không thể nhịn, Long Ngạo lạnh giọng hung hăng nói ra, võ giả Địa Hoàng thì có thể thế nào? Rất là khác xa nhau.

Cảm thụ được đối phương trên người tản ra khí thế và chiến ý cường đại, Trương Chí Hằng hình như có chút ngạc nhiên, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập xem thường, gật gật đầu nói ra:

"Ta tên là Trương Chí Hằng, đến từ Kim Dương tông."

Trương Chí Hằng?

Đối với Trương Chí Hằng, Long Ngạo cũng khó hiểu, dù sao cũng là bên trong thế tục lại chú ý Bách Chiến bảng mà không phải Phong Vân bảng.

Nhưng đối với Kim Dương tông, Long Ngạo lại không cảm thấy một chút lạ lẫm nào, với tư cách một trong sáu đại tông môn của Thiên Vũ Đại Lục, có thể biết được thực lực và nội tình Kim Dương tông.

Chính vì như thế Long Ngạo rất hiếu kỳ, không biết vị Trương Chí Hằng Kim Dương tông này tìm mình là có chuyện gì, hình như hắn và Kim Dương tông tầm đó cũng không có liên hệ gì.

Hình như có thể nhìn ra nghi hoặc của Long Ngạo, Trương Chí Hằng cười lạnh nói:

"Long Ngạo, ta mặc kệ người có phải muốn cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga hay không, để ta khuyên người một câu, tốt nhất rời xa Ngạo Tuyết, nếu không ta sẽ làm cho người muốn sống không được muốn chết cũng không xong."

Ngạo Tuyết.

Long Ngạo rốt cuộc biết người trước mặt này cần tìm mình làm gì, thì ra là vì Ngạo Tuyết.

"Chuyện ta cùng Ngạo Tuyết liên quan gì đến chuyện của người?"

"Ha ha ha, Long Ngạo, người khẳng định không biết ta chính là vị hôn phu của Ngạo Tuyết, bây giờ người biết rõ quan hệ của ta cùng Ngạo Tuyết rồi đó."

"Trương Chí Hằng, hôn ước giữa chúng ta chính là năm đó phụ thân người chơi quỷ kế tạo thành, ta chưa từng đáp ứng."

Lúc này Quý Vương Ngạo Thiên và Ngạo Tuyết bỗng nhiên xuất hiện, trên mặt Ngạo Tuyết tràn ngập phần nộ.

Đi đến bên cạnh Long Ngạo, Ngạo Tuyết áy náy cười cười, nói ra:

"Long Ngạo, ta cùng hắn hôn ước như vậy nhưng ta chưa từng thừa nhận."

Kéo tay Ngao Tuyết, Long Ngao cũng vừa cười vừa nói:

"Ta biết rõ, nàng là nữ nhân của Long Ngao ta, bất kể là ai đều không thể mơ tưởng cướp đoạt nàng từ trong tay ta."

"Buông Ngao Tuyết ra."

Trương Chí Hàng phóng xuất ra khí tức, nhưng trực tiếp bị Quỷ Vương áp chế, sắc mặt âm trầm tới cực điểm, Trương Chí Hàng hỏi:

"Bá phụ, người đây là ý gì?"

"Chí Hàng, chuyện của Ngao Tuyết và người sau này ta sẽ có câu trả lời cho người, nhưng Long Ngao là khách nhân của Quỷ Vương tông ta, hi vọng người đừng tìm hấn gây phiền toái."

Trương Chí Hàng rất ngạc nhiên, không biết một tiểu đệ tử thế tục nhỏ nhoi, thậm chí đến cảnh giới Thoái Biến đều không đạt tới, vì sao có thể được Quỷ Vương ưu ái. Trương Chí Hàng tuy thân là võ giả Địa Hoàng, hơn nữa hay vẫn là người thứ ba trên Phong Vân bảng, nhưng so sánh với Quỷ Vương, cả hai căn bản không phải cùng một cấp bậc.

"Bá phụ, năm đó bất kể như thế nào là chính mệnh người đáp ứng hôn nhân của con cùng Ngao Tuyết, hơn nữa ba tháng sau là ngày đại hôn, hi vọng bá phụ không nên quên."

Ba tháng sau thành hôn? Nghe được chuyện đó Long Ngao chấn động.

Còn không đợi Long Ngao nói thêm gì, Trương Chí Hàng đã nói ra:

"Long Ngao, ta muốn nói cho người, phế vật vẫn mãi là phế vật, cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, cuối cùng chỉ có thể là mòng tằm, hôm nay nể mặt bá phụ của ta, ta tha cho người một mạng, nếu lại dám dây dưa với Ngao Tuyết, ta nhất định chém giết người."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Nàng là nữ nhân của ta

Quỷ Vương và Ngao Tuyết ở đó, Trương Chí Hàng cuối cùng vẫn là rời đi.

Trương Chí Hàng không phải người ngu, trong nội tâm rất rõ ràng, chỉ cần Quỷ Vương và Ngao Tuyết ở chỗ này, hấn muốn chém giết Long Ngao dường như là một chuyện không có khả năng.

Quỷ Vương, thực lực thâm bất khả trắc.

"Ngao Tuyết, cho con ba giờ, sau đó tới tìm ta."

"Cảm ơn cha."

Nhìn thấy Quỷ Vương dần dần đi xa, Long Ngao đột nhiên hỏi:

"Ngao Tuyết, ba tháng sau nàng và người này thật muốn thành hôn sao?"

Gật gật đầu, lại lắc đầu, Ngao Tuyết nói ra:

"Năm đó lúc cha ta còn chưa phải tông chủ của Quỷ Vương tông, gặp phải kẻ địch quá cường đại, bản thân lại bị trọng thương, được tông chủ Kim Dương tông cứu, chính là vì khi đó cha ta và Kim Dương tông định ra hôn ước, cho nên việc này ta căn bản chưa từng đồng ý."

"Cha ta hiện tại cũng không muốn."

Thì ra là thế.

Long Ngao không phải là người không phân rõ phải trái, việc này nói cho cùng, với Ngao Tuyết căn bản đến một chút mối quan hệ đều không có.

"Long Ngao, ta và huynh không hợp, hay huynh vẫn là quên ta đi."

Nghe được câu đó, thân thể Long Ngao đột nhiên run lên.

"Tin tưởng huynh cũng cảm ứng được, tu vi Trương Chí Hàng đã đạt tới cảnh giới Địa Hoàng, còn đứng hàng thứ ba Phong Vân bảng, với thực lực của

huynh căn bản không thể nào là địch thủ của hần, cho nên huynh tốt nhất vẫn là buông tay đi."

"Ngạo Tuyết, ta đã vừa mới nói, nàng là nữ nhân ta, bất kể là ai đều không thể từ trong tay của ta cướp nàng đi."

Ngạo Tuyết cố nén nước mắt trong nội tâm, trên mặt bỗng nhiên lại lạnh lẽo, nói ra:

"Long Ngạo, huynh cho rằng huynh là cái gì? Đừng tưởng rằng huynh đạt được thân thể của ta thì có thể có được ta, hiện tại ta nói cho huynh biết, ta chưa từng thích huynh."

Căn bản không để cho Long Ngạo có bất cứ cơ hội gì mở miệng, Ngạo Tuyết tiếp tục nói:

"Thân phận huynh và ta chênh lệch quá lớn, cho nên xin huynh buông tay."

"Ngạo Tuyết."

"Long Ngạo, đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, ba tháng sau ta muốn cùng Trương Chí Hàng thành hôn, sẽ không gặp lại."

Không để cho Long Ngạo có cơ hội nói chuyện, Ngạo Tuyết quay người rất nhanh rời đi, Long Ngạo không phát hiện, một khắc này Ngạo Tuyết quay người nước mắt đã nhịn không được tràn mi ra.

Nhìn thấy thân ảnh dần dần rời đi, Long Ngạo cũng không gọi Ngạo Tuyết, nắm chặt hai đấm, giọng kiên định lắm bầm:

"Nàng vĩnh viễn cũng là nữ nhân của ta, ba tháng sau ta sẽ giải quyết tất cả."

Một chỗ đình nghỉ mát cách Tinh Vân thành một khoảng không xa.

"Ô ô ô, ô ô ô."

Vỗ nhẹ nhẹ đập vào bả vai Ngạo Tuyết, Quý Vương thờ dài một tiếng thật sâu, nói ra:

"Ngạo Tuyết, nếu con nguyện ý, vi phụ ủng hộ con."

Lắc đầu, cố nén nước mắt, Ngạo Tuyết nói ra:

"Thực lực Kim Dương tông đã áp đảo Quý Vương Tông ta, qua nhiều năm như vậy Kim Dương tông vẫn chăm chăm trông theo chúng ta, việc này nếu chúng ta đối ý, tin tưởng Kim Dương tông nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Ngạo Tuyết."

"Cha, con đã quyết định, ba tháng sau con sẽ cùng Trương Chí Hàng thành hôn, nhưng con có một yêu cầu, địa điểm thành hôn sẽ ở Quý Vương tông, mà không phải Kim Dương tông."

Thờ dài một tiếng thật sâu, đối với ý tứ của con gái mình, Ngạo Thiên lại làm sao không biết, Ngạo Tuyết làm như thế tất cả đều là vì tông môn, dù sao thực lực và nội tình của Kim Dương tông còn tại đó, đừng nói là Quý Vương tông, kể cả là Lôi Đình tông hoặc là Hỏa Diễm tông đều không thể ngăn cản được Kim Dương tông.

Nhìn thấy phương xa vô tận hư không, giọng Ngạo Tuyết chỉ có một mình nàng có thể nghe được.

"Long Ngạo, ba tháng sau ta sẽ vì tông môn cùng Trương Chí Hàng thành hôn, nhưng Ngạo Tuyết ta vĩnh viễn đều là nữ nhân của huynh, bất kể tới khi nào, cho nên ta sẽ lấy cái chết nói cho thiên hạ biết ta là nữ nhân của Long Ngạo huynh."

Quay về Tinh Vân thành, Long Ngạo suốt một đêm không ngủ, trong đầu toàn bộ đều là nhớ lại về Ngạo Tuyết.

Ba tháng.

Hần chỉ có thời gian ba tháng, nói cách khác, ba tháng sau bất kể tu vi hần có thể đạt tới loại tình trạng nào đều muốn đi đến Kim Dương tông, ngăn cản Ngạo Tuyết và Trương Chí Hàng thành hôn.

Vẫn là câu nói kia, Ngạo Tuyết là nữ nhân của mình.

Long Ngạo sở dĩ không giữ Ngạo Tuyết lại, hơn nữa không nói thêm một câu nào chính là vì Long Ngạo xem ra chỉ có hành động là hơn tất cả.

Linh hồn hần lập tức câu thông Long Ẩn, trong nháy mắt linh hồn đã tiến vào không gian Long Ẩn.

Nhìn thấy Long Phúc, Long Ngạo đi thẳng vào vấn đề hỏi:

"Long Phúc, ta tu luyện Cửu Âm Phong Thần ngưng đã biết rõ, hiện tại ta muốn hỏi có biện pháp nào có thể lập tức cho thực lực ta tăng lên?"

Trong nội tâm Long Ngạo biết rõ, ba tháng sau, kể cả tu vi mình đột phá cảnh giới Thoái Biến Lôi Kiếp, hơn nữa sử xuất Cửu Âm Phong Thần, tin tưởng lập tức đề thăng thực lực, cũng cần bản không cách nào chống lại Trương Chí Hàng.

Năm cảnh Thoái Biến, theo thứ tự từ thấp đến cao phân chia cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Cảnh giới Địa Hoàng, có thể nghĩ thực lực Trương Chí Hàng rốt cuộc cường hãn đến cỡ nào.

Long Ngạo càng thêm tỉnh táo, trừ phi là tu vi của mình có thể đột phá Nhân Vương đỉnh phong, hơn nữa sử xuất Cửu Âm Phong Thần, nói không chừng có thể đánh bại võ giả Địa Hoàng.

Long Phúc ngừng lại, nói ra:

"Chủ nhân, vũ thuật lập tức tăng lên là có, nhưng ta không thể cho người."

"Vì sao?"

Long Ngạo rất nghi hoặc, hình như có chút vội vàng, dù sao đây là cơ hội duy nhất của hắn.

"Chủ nhân, tu luyện với thực lực bản thân mới được gọi là chính đạo, như người tu luyện Cửu Âm Phong Thần, còn có không gian Long ấn vốn có vũ kỹ, đều là bằng môn tà đạo, mặc kệ lúc nào, ta hi vọng chủ nhân đều đừng sử xuất vũ kỹ như vậy."

Long Phúc tiếp tục nói:

"Chủ nhân, lần trước người sử xuất Cửu Âm Phong Thần không bị cản trở, chính là trong bất hạnh vạn hạnh, cho nên chủ nhân ngày sau tốt nhất vẫn không nên tiếp tục sử dụng Cửu Âm Phong Thần."

Long Ngạo không tiếp tục hỏi, bởi vì hắn biết rõ Long Phúc căn bản không có bất cứ tình cảm gì, một khi không muốn giao ra vũ kỹ, như vậy mặc kệ mình như thế nào, tin tưởng Long Phúc cũng sẽ không truyền cho mình.

Chẳng lẽ mình thực không dùng Cửu Âm Phong Thần?

Long Ngạo biết rõ, ba tháng sau, mặc kệ chuyện gì phát sinh mình cũng muốn ngăn cản Ngạo Tuyết và Trương Chí Hàng thành hôn, cho nên Cửu Âm Phong Thần chính là cơ hội duy nhất.

"Chủ nhân, ta biết rõ người nghĩ cách, nếu như người muốn sử dụng Cửu Âm Phong Thần thì phải hạ thấp khả năng bị cản trở xuống thấp nhất."

Nghe được chuyện đó của Long Phúc, trong nội tâm Long Ngạo lập tức vui vẻ, bởi vì hắn không phải người ngu, đương nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói Long Phúc, lập tức không thể chờ đợi được hỏi:

"Long Phúc, có biện pháp nào có thể làm cho Cửu Âm Phong Thần cản trở xuống đến thấp nhất?"

Long Ngạo đương nhiên biết rõ, lực cản trở Cửu Âm Phong Thần đến cùng đáng sợ đến cỡ nào, lần trước đối phó Lưu Vân Tông, sở dĩ không bị Cửu Âm Phong Thần cản trở chính là vì đủ loại nguyên nhân, nhưng Long Ngạo càng thêm tỉnh táo, vận may không phải lần nào cũng có, một khi không may mắn bị Cửu Âm Phong Thần cản trở thì hậu quả có thể nghĩ.

Chính vì như thế, chỉ cần có thể đem sự cản trở Cửu Âm Phong Thần xuống đến thấp nhất, Long Ngạo biết rõ cơ hội của mình sẽ thay đổi rất nhiều.

"Chủ nhân, Cửu Âm Phong Thần cản trở ta chỉ hạ xuống đến thấp nhất, nhưng vẫn là rất nguy hiểm."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Tinh vân lão tổ tông

"Long Phúc, nói đi."

Về mặt Long Phúc không chút biểu cảm, giống như một bộ cương thi, hắn gật đầu nói:

"Chủ nhân, hiện tại biện pháp duy nhất là người lấy được một giọt huyết dịch Kỳ Lân, một giọt huyết dịch Cự Long, mà ta nhờ vào Huyết Trì luyện hóa dung hợp linh hồn, chờ lúc chủ nhân đánh ra Cửu Âm Phong Thần không chỉ thực lực có thể tăng lên, còn có thể giảm lực phản phệ xuống."

Huyết dịch Kỳ Lân?

Huyết dịch Cự Long?

Nếu là lúc trước Long Ngạo sẽ có cảm giác việc này chính là nói chuyện viển vông, dù sao Kỳ Lân và Cự Long cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất thiên địa, muốn có được máu của bọn chúng, nói nghe thì dễ.

Nhưng bây giờ Long Ngạo lại không có chút lo lắng nào.

Long Cường chính là Cự Long biến dị, cho dù lấy đi một giọt máu của Long Cường cũng không phải việc khó gì.

Về phần Kỳ Lân, Long Ngạo biết chỉ cần mình đi tìm Hỏa Kỳ Lân chắc chắn khả năng lấy được huyết dịch sẽ rất lớn, dù sao hiện tại Hỏa Kỳ Lân vẫn tọa trấn ở gia tộc.

"Chủ nhân, tu vi của ngươi đã đạt tới cảnh giới Quy Nhất, đồng thời đã có Thoái Biến Thi nô trợ giúp, sau này khi lấy được linh hồn ta sẽ luyện hóa toàn bộ thành lực lượng."

Long Ngạo gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Long Ngạo làm sao lại không hiểu ý tứ của Long Phúc, dù sao đối với một tên võ giả mà nói, thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất, cho dù Hồn nô hay là Thi nô thì đều chỉ có tác dụng phụ trợ.

Vì vậy Long Ngạo cũng quyết định, toàn bộ linh hồn lấy được sẽ luyện hóa thành lực lượng cung cấp cho bản thân tu luyện.

Không chỉ bản thân có Hoang Vu Thánh Thể, tương tự Long Cường cũng là Hoang Vu Thánh Thể, lượng lực cần cho hai cái Hoang Vu Thánh Thể chính là một con số khổng lồ.

Rời khỏi không gian Long ẩn, trong lúc bất tri bất giác, ngày thứ hai đã bắt đầu.

Long Ngạo giết chết Long Thắng khiến cho toàn bộ Tinh Vân thành hoàn toàn hỗn loạn, gia chủ bị giết chết làm sao Long gia chịu bỏ qua, lập tức phái ra đại đội nhân mã truy sát Long Ngạo.

Nhưng Long Ngạo sẽ sợ hãi sao?

Không chút nghi ngờ, với tính cách và thực lực của Long Ngạo căn bản sẽ không sợ Long gia, chỉ là hắn cũng không làm quá mức, chỉ áp chế mà không tàn sát Long gia.

Lần này tiến vào Tinh Vân thành, Long Ngạo không phải chỉ đối phó Long gia ngũ giai mà còn vì hoàng thất Tinh Vân, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ bản thân giết chết Đường Lâm và Dương Nghị, chắc chắn hoàng thất Tinh Vân sẽ không từ bỏ ý đồ, đợi phiên toái tìm đến không bằng bản thân ra tay trước.

Nhưng vì Âu Dương Phi, không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ Long Ngạo cũng không muốn cùng hoàng thất Tinh Vân người sống ta chết.

Vì vậy, Long Ngạo ôm ý nghĩ địch không động ta cũng không động, nếu địch động ta lại tiếp tục suy nghĩ, cứ trải qua như vậy coi như hắn không làm bằng hữu thất vọng.

Hoàng thất Tinh Vân.

Phía sau núi, một cánh cửa đá Âm Dương Bát Quái trước một ngọn núi nhỏ đột nhiên mở ra, một vị lão giả từ bên trong đi ra, mày kiếm mắt sáng, tóc trắng xoá, nhưng tinh thần lại rất tốt.

Đám người Âu Dương Phong và Âu Dương Phi nhìn thấy lão giả thì liền quỳ xuống, cùng hô lên:

"Bái kiến Lão tổ tông."

Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân Âu Dương Trọng, mười năm trước bắt đầu bế quan, trải qua bảy năm tu luyện rốt cục cũng dẫn động được Lôi Kiếp thuộc về mình, đồng thời thuận lợi vượt qua Lôi Kiếp, đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp.

Thuận lợi đột phá cảnh giới Lôi Kiếp, Âu Dương Trọng không xuất quan mà vẫn tiếp tục tu luyện thêm ba năm. Hôm nay Âu Dương Trọng mới xuất quan, đồng thời từ cảnh giới Lôi Kiếp đột phá đến cảnh giới Thoái Biến.

Ngũ cảnh Thoái Biến chia theo thứ tự từ thấp đến cao gồm cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Cảnh giới Thoái Biến lại phân làm ba đẳng cấp, theo thứ tự là một lần Thoái Biến, lần thứ hai Thoái Biến, lần thứ ba Thoái Biến, số lần Thoái Biến càng nhiều thì thực lực càng mạnh, bây giờ Âu Dương Trọng chính là Thoái Biến lần một.

Dường như Âu Dương Phong có chút vội vã, lập tức đem chuyện Long Ngạo toàn bộ nói ra.

Vốn tu vi đã đột phá cảnh giới Thoái Biến, tâm trạng Âu Dương Trọng sáng khoái vô cùng, nhưng nghe được việc này, trong nháy mắt trở nên âm

u lạnh lẽo, hừ một tiếng giận dữ nói:

"Người làm Hoàng Đế thế nào mà để một tên mao đầu tiểu tử làm càn như thế."

Âu Dương Phong nghe những lời này liền giật nảy mình, không dám nói nhiều thêm một câu, vâng vâng dạ dạ đứng một bên.

"Việc này giao cho ta. Nhớ kỹ, chuyện ta xuất quan phải được truyền đi."

Ý tứ của Âu Dương Trọng rất đơn giản, dù sao đối với một vương quốc mà nói, võ giả Thoái Biến có ý nghĩa như thế nào, tin tưởng mỗi người đều hiểu rõ, trong những vương quốc phụ thuộc Lôi Đình đế quốc, chỉ sợ Tinh Vân vương quốc có thể xếp ở vị trí thứ nhất.

Đây chính là do võ giả Thoái Biến rất cường đại, trực tiếp kéo theo vương quốc mạnh mẽ quật khởi.

Chuyện Âu Dương Trọng xuất quan đồng thời đột phá cảnh giới Thoái Biến trong nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ vương quốc Tinh Vân. Thậm chí, bốn phương tám hướng phàm là người nhận được tin tức, nhất là các đại vương quốc đều bị làm cho kinh ngạc, bởi vì Âu Dương Trọng xuất quan trực tiếp ảnh hưởng tới địa vị của vương quốc Tinh Vân.

Vô số vương quốc xung quanh đều có chung một loại tâm lý là hâm mộ và ghen tỵ.

Lôi Đình đế quốc nhận được tin tức thì vẫn giữ yên lặng. Nhưng mọi người đều biết, chắc chắn Lôi Đình đế quốc sẽ không cho phép bên trong một vương quốc xuất hiện một vị võ giả Thoái Biến.

Lôi Đình đế quốc là một trong những đế quốc hùng mạnh nhất, chắc chắn muốn bảo vệ địa vị bá chủ, cho nên tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhất định Lôi Đình đế quốc sẽ đối phó Âu Dương Trọng.

Long Ngạo ở trong Tinh Vân thành cũng nhận được tin tức, trong lòng có chút kinh ngạc.

Cảnh giới Thoái Biến.

Long Ngạo tuyệt đối không ngờ rằng tu vi Âu Dương Trọng lại có thể đạt đến cảnh giới Thoái Biến, hẳn vẫn cho là lần này Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân xuất quan chắc chắn đạt đến cảnh giới Lôi Kiếp.

Ngũ cảnh Thoái Biến.

Long Ngạo hiểu rõ mặc dù cảnh giới Lôi Kiếp và cảnh giới Thoái Biến chỉ chênh lệch một cấp bậc, nhưng chênh lệch thực lực giữa hai bên lại là cách biệt một trời một vực, không cùng một cấp bậc, nếu mình đối đầu với Âu Dương Trọng cảnh giới Thoái Biến, ngoại trừ chạy trốn thì dường như không còn cách nào khác.

Cho dù như vậy Long Ngạo vẫn không rời đi, bởi vì hắn biết nhất định phải giải quyết việc này, nếu không, một khi vương quốc Tinh Vân nổi giận thì không chỉ có bản thân, mà gia tộc phía sau cũng bị liên lụy.

Vì vậy Long Ngạo không hề rời khỏi Tinh Vân thành mà vẫn chờ đợi hoàng thất Tinh Vân, chỉ là nháy mắt đã qua ba ngày mà hoàng thất Tinh Vân vẫn không hề có động tĩnh gì, cho dù là Âu Dương Phi, Long Ngạo cũng không được liên lạc.

Long Ngạo không có chút thả lỏng, ngược lại càng thêm cảnh giác, bởi vì phía sau cầu vòng chắc chắn sẽ có một trận bão tố.

Tinh Vân thành.

Đêm khuya thanh vắng, sao đêm đầy trời, vầng trăng treo cao chiếu rọi xuống toàn bộ Tinh Vân thành.

Long Ngạo lặng lẽ đứng trên nóc nhà trọ, bởi vì lúc này hắn đang tu luyện thì phát hiện có một luồng khí tức trực tiếp bao phủ lấy hắn, nhưng không xuất thủ. Long Ngạo hiểu rõ, rốt cuộc Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân đã đến.

Không có chút sợ hãi, Long Ngạo biết chuyện gì đến sẽ đến, cho nên hắn cũng không hề rời đi, mà đứng trên nóc nhà trọ nhìn lão giả đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Đánh đòn phủ đầu

"Người chính là Long Ngạo?"

Giọng nói của Âu Dương Trọng cực kỳ lạnh lùng, giống như hàn băng vạn năm.

Là võ giả Thoái Biến, Âu Dương Trọng có mười phần tự tin đối phương chỉ là một võ giả Quy Nhất nhỏ nhỏ, căn bản không thể nào là đối thủ của lão.

Cảnh giới Tiên Thiên và cảnh giới Thoái Biến có sự chênh lệch về bản chất.

Có thể nói, cho dù là võ giả Quy Nhất Tiên Thiên cũng không có khả năng chiến thắng cảnh giới Lôi Kiếp Thoái Biến.

"Đúng vậy."

"Người có biết ta là ai không?"

"Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân Âu Dương Trọng."

Dường như Âu Dương Trọng có chút khen ngợi, đột nhiên lão lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Chuyện của người ta đã nghe nói, không thể không thừa nhận người thực sự rất giỏi, mười năm kiên trì, quật khởi chỉ trong mấy tháng, chỉ dựa vào sự kiên trì và thiên phú này cũng đủ để khinh thường người cùng thế hệ."

Long Ngạo không nói lời nào, lấy im lặng để trả lời.

"Vị trí mười một trên Bách Chiến bảng. Long Ngạo, người giết chết Đường Lâm và Dương Nghị, vốn là ta nên giết người, nhưng con người của ta có cái bệnh phi thường mến mộ người tài, cho nên ta chuẩn bị cho người một cơ hội."

Long Ngạo vẫn không nói chuyện, bởi vì hắn muốn nghe xem rốt cuộc là đối phương muốn chơi trò gì.

"Long Ngạo, chỉ cần người chịu gia nhập Hộ quốc đường, hoàng thất Tinh Vân sẽ bỏ qua chuyện cũ, đồng thời vị trí đường chủ Hộ quốc đường là của người."

Không thể không thừa nhận điều kiện của Âu Dương Trọng thật sự rất hấp dẫn, nếu là người bình thường khẳng định sẽ không cách nào từ chối đề nghị đó, nhưng Long Ngạo sẽ đáp ứng sao?

Đáp án rất rõ ràng.

"Người của Tinh Vân Hộ quốc đường đều đã chết, chính là do gieo gió gặt bão, không thể trách người khác, đồng thời ta sẽ không gia nhập Hộ quốc đường, ý tốt của ông ta xin nhận."

Thẳng thừng từ chối.

Nếu có người khác đứng ở đây nhất định sẽ cho rằng đầu óc Long Ngạo có vấn đề, lại dám từ chối trước mặt Lão tổ tông Tinh Vân, đây không phải muốn chết hay sao?

Âu Dương Trọng cũng không tức giận, ngược lại cười nói:

"Long Ngạo, tiểu gia hỏa người rất có cốt khí, ta biết người có thể có được thành tựu của ngày hôm nay không phải dễ dàng, cho nên ta hỏi người một lần cuối cùng, có gia nhập Hộ quốc đường hay không?"

"Ta thích tự do tự tại."

Mặc dù Long Ngạo không nói thẳng là từ chối, nhưng ý tứ bên trong lời nói đã rất rõ ràng.

Vừa dứt lời, đột nhiên trên người Âu Dương Trọng bộc phát ra một luồng khí thế kinh khủng, phô thiên cái địa trực tiếp áp chế xuống.

Võ giả Thoái Biến, chỉ mới là khí thế cũng không phải là thứ mà võ giả Quy Nhất có thể ngăn cản.

Nhà trọ mà Long Ngạo ở chính là nhà trọ xa hoa nhất Tinh Vân thành, đồng thời cũng là nơi tụ tập cao thủ trong Tinh Vân thành, chỉ chớp lát, xung quanh nhà trọ đã đứng đầy người nhìn lên hai người trên nóc nhà.

Có lẽ có rất ít người nhận ra Âu Dương Trọng, dù sao vị Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân này đã bế quan rày rã mười năm.

Nhưng lại có rất nhiều người nhận ra Long Ngạo, mấy tháng gần đây Long Ngạo quật khởi đã trở thành người nổi tiếng trong vương quốc Tinh Vân, cũng đã trở thành thần tượng trong lòng rất nhiều người.

Xi xào bàn tán, mỗi người đều suy đoán lão giả đối diện Long Ngạo rốt cuộc là ai.

Người của hoàng thất Tinh Vân, tính cả Âu Dương Phong và Âu Dương Phi, toàn bộ đều xuất hiện. Hai tay Âu Dương Phi nắm thật chặt, bởi vì trong lòng hắn mặc kệ về công về tư đều không muốn Long Ngạo bị giết chết, nhưng trước mặt Lão tổ tông, Long Ngạo thực sự có thể sống sót sao?

“Răng rắc.”

Tiếng xương cốt bị khí thể áp chế vang lên, Long Ngạo vẫn không từ bỏ, ý chí kiên nghị làm cho Long Ngạo có thể ngao nghể đứng thẳng, cứng rắn ngăn cản khí thể mạnh mẽ Âu Dương Trọng phóng thích ra.

Chịu đựng sao?

Nhìn thấy đối phương vậy mà cứng rắn ngăn cản, Âu Dương Trọng rất ngạc nhiên, nhếch miệng nở ra một nụ cười lạnh lùng, khí thể tỏa ra trên người càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, đột sau mạnh hơn đột sau, giống như sóng lớn biển cả.

Võ giả Thoái Biến.

Võ giả Thoái Biến không chỉ trải qua Lôi Kiếp tẩy lễ, càng là tiến hành biến đổi về chất, nói cách khác, bây giờ Âu Dương Trọng có sức mạnh của Linh lực đã trải qua biến đổi, nhất là khí thể cũng được trải qua Lôi Kiếp tẩy lễ và biến đổi, căn bản không phải khí thể của Tiên Thiên có thể so sánh.

Đánh đòn phủ đầu.

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên trong lòng hắn hiểu rõ, lấy thực lực của mình muốn ngăn cản được khí thể đối phương thì giống như nói lời mộng tưởng, đã như vậy còn không bằng đánh đòn phủ đầu, nói không chừng còn có một chút cơ hội.

Long Ngạo ra tay trước?

Nhìn thấy Long Ngạo đột nhiên ra tay, không nói đến Âu Dương Trọng, hai người Âu Dương Phong và Âu Dương Phi đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ, dường như cho rằng đầu óc đối phương có vấn đề, có lẽ người khác không biết Âu Dương Trọng có thực lực gì, nhưng làm sao bọn họ lại có thể không biết.

Võ giả Thoái Biến hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cao thủ vương quốc Tinh Vân, thử hỏi Long Ngạo đánh đòn phủ đầu chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Lạnh lùng hừ một tiếng.

Trên mặt Âu Dương Trọng đầy vẻ khinh bỉ, căn bản không nhìn rõ thân ảnh, Âu Dương Trọng đã không một tiếng động đi tới sau lưng Long Ngạo.

Long Ngạo hành động trước, tốc độ vẫn không nhanh bằng Âu Dương Trọng.

Cảnh giới Thoái Biến chính là cảnh giới Thoái Biến, cảm ứng được khí tức sau lưng, trong lòng Long Ngạo kinh hãi, không dám có chút lơ là lập tức trở tay đánh trả, nhưng vẫn chậm một bước, bị Âu Dương Trọng hung bạo đánh trúng, thân thể bay ngược ra.

Miệng phun tiên huyết, thân thể bị bay ngược ra sau, Long Ngạo cứng rắn ngừng lại, còn chưa đợi hắn đứng vững, thân thể Âu Dương Trọng lần nữa lao đến, căn bản không cho Long Ngạo bất kỳ cơ hội thở dốc.

Trần Hồn Ân, Thiêu Minh Ân liên tục đánh ra, không chỉ có vậy, Huyết âm Cuồng đao trong tay Long Ngạo cũng theo đó đánh ra, ba thức đầu trong Huyết Âm bát thức, thức thứ nhất Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba Liệt Diễm Hóa Hải, trong nháy mắt chồng lên nhau, đao mang kinh khủng thuận thế đánh ra.

Đao mang kinh thiên, trong đêm tối giống như sao trời xẹt qua.

Căn bản Âu Dương Trọng không đem Long Ngạo để vào mắt, dường như cũng chưa kịp phản ứng, chỉ là cảnh giới Thoái Biến vẫn là cảnh giới Thoái Biến, lão kịp thời tránh né nên không bị đao mang đánh trúng, nhưng cũng bị hù cho cơ thể toàn mồ hôi lạnh.

Cho tới giờ phút này, rốt cuộc Âu Dương Trọng cũng biết tại sao thiếu niên trước mặt này có thể quật khởi trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, mặc dù chỉ là cảnh giới Quy Nhất nhưng thực lực lại không thể coi thường, cho dù lão là võ giả Thoái Biến, nếu không phải vừa rồi phản ứng nhanh nói không chừng đã gặp nhiều thiệt thòi.

"Long Ngạo, không thể không thừa nhận ngươi thật sự là một nhân tài, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi nguyện ý gia nhập Hộ quốc đường, không chỉ có thể trở thành đường chủ Hộ quốc đường, ta còn có thể thu ngươi làm đồ đệ, ngày sau một nửa vương quốc Tinh Vân là của ngươi."

Nghe những lời này, Âu Dương Phong và Âu Dương Phi giật nảy cả mình, về phần những người khác cũng đã nhận ra thân phận của lão giả, Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân, địa vị còn muốn áp đảo phía trên Hoàng đế Âu Dương Phong, vì vậy tất cả mọi người đều hiểu rõ những lời nói của Âu Dương Trọng lúc này có ý nghĩa như thế nào.

Một nửa giang sơn, đường chủ Hộ quốc đường, đệ tử của Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân, ba điều kiện chồng lên nhau, sự hấp dẫn thực sự có chút khó mà từ chối được, những người xung quanh nhà trọ tự hỏi lòng mình nếu đạt được những điều kiện như vậy thì sẽ cự tuyệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Tầng trần cuồng phong

Ánh mắt Âu Dương Phi bất động nhìn chăm chăm vào thiếu niên trên nóc nhà, trong lòng cũng cuồng quít không thôi.

Tất cả mọi người tại đó đều cho là Long Ngạo không chống lại được cám dỗ, suy nghĩ xong nhất định sẽ đáp ứng, Long Ngạo lại nói:

"Xin lỗi, ta vẫn là thích tự do tự tại."

Từ chối?

Nhìn Long Ngạo, tất cả mọi người đều có chút mờ mịt, không biết Long Ngạo rốt cuộc là nghĩ gì.

Hộ quốc đường đường chủ, đệ tử của Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân, nắm giữ nửa giang sơn của vương quốc Tinh Vân.

Ba điều kiện cùng đặt chung một chỗ, thật sự là cám dỗ tới cực điểm, bất kể là người nào tin chắc đều không cách nào chống lại được cám dỗ như vậy.

"Ha ha ha, Long Ngạo, nếu ngươi tự tìm cái chết, vậy cũng không nên trách ta."

"Giết!"

Vừa dứt lời, Âu Dương Trọng đã bước một bước dài vọt ra ngoài, lần này rõ ràng là đã động sát tâm, khí thế trên người cũng từ dừng mãnh biến thành u ám.

Long Ngạo cũng không dám lơ là chút nào, vội tránh né, Trần Hồn Ân cùng Phần Minh Ân lần nữa bay ra ngoài.

Hai ẩn quyết của Hủy Diệt Ân quyết là Trần Hồn Ân cùng Phần Minh Ân mặc dù bách phát bách trúng rất hùng mạnh, nhưng do chênh lệch cảnh giới nên những thứ khác rất khó bù lại, cho dù là Trần Hồn Ân cùng Phần Minh Ân cũng không ngoại lệ.

Chính vì như vậy, Long Ngạo sau khi sử dụng Trần Hồn Ân cùng Phần Minh Ân lần thứ hai thì không tiếp tục vận dụng Hủy Diệt Ân quyết nữa.

Huyết âm Cuồng đao, một người một đao thiên biến vạn hóa, cố gắng hết sức không ngừng ngăn cản công kích của Âu Dương Trọng, từng đợt tiếp theo từng đợt, không biết là Âu Dương Trọng cố ý hay không, từng chiêu đều vừa đúng lúc, từng chiêu từng chiêu áp chế Long Ngạo.

Áp chế.

Vẫn là áp chế.

Từ đầu đến cuối vẫn luôn áp chế.

Long Ngạo bị đối phương chèn ép gắt gao, trong lòng cũng đưa ra quyết định, rốt cuộc là có nên đổi sang dùng Cửu Châm Phong Thần.

Long Ngạo trong lòng có mười phần tự tin, một khi mình vận dụng Cửu Châm Phong Thần, cho dù không phải là đối thủ của đối phương thì ít nhất an toàn rồi đi cũng không phải việc gì khó.

Võ giả Thoái Biến? Long Ngạo đối với bản thân trước sau đều có lòng tin, nhưng không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ căn bản không bằng lòng sử dụng Cửu Châm Phong Thần, suy cho cùng bản thân còn không có được Cự Long Huyết Dịch cùng Kỳ Lân Huyết Dịch, một khi vận dụng Cửu Châm Phong Thần, vận khí không tốt sẽ bị phản phệ, thậm chí có thể sẽ chết.

Chính vì như vậy, Long Ngạo mới do dự không quyết, rốt cuộc có nên hay không vận dụng Cửu Châm Phong Thần.

Long Ngạo không phải người ngu, dĩ nhiên biết Âu Dương Trọng cũng không xuất toàn lực, nếu không mình không thể nào ung dung như vậy, đến nỗi ý của Âu Dương Trọng là gì hắn còn không biết.

Cứ như vậy hai người đã đại chiến hơn mười hiệp, nhìn như bất phân thắng bại, nhưng người sáng suốt đã nhìn ra được Long Ngạo kỳ thật đã thua rồi.

"Phi nhi, quan hệ của con cùng Long Ngạo là như thế nào?"

"Phụ hoàng, người hy vọng quan hệ của con cùng Long Ngạo là như thế nào?"

Thân là thái tử hoàng thất, Âu Dương Phi ngay cả lời cũng không dám nói, bởi vì hắn không biết câu nào không nên nói, câu nào nên nói, ngộ nhỡ nói sai, như vậy không những mất đi ngôi vị thái tử, thậm chí còn có thể mất mạng.

"Phi nhi, hôm nay Long Ngạo sẽ chết, cho nên sáng mai con mang đại quân san bằng Xích Hóa trấn cho trẫm, cả Long gia nữa."

San bằng Xích Hóa trấn cùng Long Gia?

Trong lòng có chút bi thương, đây chính là bi ai của thái tử, thậm chí ngay cả bạn của mình cũng không bảo vệ được, nhưng Âu Dương Phi lại không có chút do dự nào, bởi vì thân phận đặc biệt không cho phép hắn có chút do dự nào, một khi do dự hắn có thể chắc chắn mình bây giờ lập tức sẽ bị trừng trị.

"Phụ hoàng, con biết rồi, sáng mai con sẽ mang đại quân đi Xích Hóa trấn, san bằng Xích Hóa trấn."

Âu Dương Phi mặc dù trong lòng có chút hồ thẹn, nhưng thân là thái tử hoàng thất, có một số thời điểm phải đưa ra lựa chọn. Lợi ích chính là thứ chí cao vô thượng của hoàng thất, hết thấy đều đặt lợi ích và địa vị ở trước mặt, những thứ khác đều tỏ ra vẻ nhỏ nhặt không đáng kể.

Giờ khắc này, thật ra thì ở trong lòng Âu Dương Phi đã cho rằng Long Ngạo chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Lão tổ tông là võ giả Thoái Biến, đệ nhất cao thủ vương quốc Tinh Vân, đừng nói là Long Ngạo, tin chắc rằng cho dù là vương quốc Lôi Đình bây giờ cũng không dám trêu chọc vương quốc Tinh Vân, đây chính là một vị võ giả Thoái Biến dũng mãnh.

"Phi nhi, khỏi cần sáng mai, con bây giờ lập tức lên đường đi Xích Hóa trấn, nhớ, ta cho con một ngày, hoàng hôn ngày mai vào lúc này ta muốn nghe được tin tức, nếu không hậu quả thế nào con tự mình nghĩ đi."

Đối với chuyện phụ hoàng đột nhiên thay đổi chủ ý, Âu Dương Phi hết sức nghi ngờ, nhưng không dám nói nhiều một câu, đành trả lời:

"Phụ hoàng yên tâm, ngày mai trước khi hoàng hôn, con nhất định sẽ mang tin tức tốt về."

Từ Tinh Vân thành đến Xích Hóa trấn, dựa theo tình hình bình thường thì ba ngày đến năm ngày mới có thể đến nơi, nhưng đối với Tinh Vân hoàng thất mà nói, thời gian không là vấn đề, nếu như nhanh thì một ngày một đêm đã đủ rồi, cho nên Âu Dương Phong mới có thể yêu cầu như vậy.

Âu Dương Phi nhanh chóng rời đi, chỉ trong chớp lát đã biến mất vô tung vô ảnh, mười phút sau, Âu Dương Phi mang đại quân hoàng thất Tinh Vân rời khỏi Tinh Vân thành, đi về hướng Xích Hóa trấn.

Nhìn bóng người Âu Dương Phi dần dần biến mất, Âu Dương Phong cười lạnh một tiếng, lầm bầm:

"Ngày hôm đó khi ngươi lựa chọn cùng Long Ngạo trở thành bạn, số mạng của ngươi đã định trước."

Hóa ra chuyện Long Ngạo cùng Âu Dương Phi ở tửu điểm uống rượu đã bị Âu Dương Phong biết, chính vì như vậy Âu Dương Phong mới lựa chọn ra chiêu này, bất kể Âu Dương Phi có san bằng Xích Hóa trấn hay không, ngôi vị thái tử này hắn cũng không thể làm được nữa rồi.

Đây chính là hoàng thất, đặt địa vị và lợi ích ở trước mặt, cho dù là cha con huynh đệ tỷ muội cũng sẽ tính toán lẫn nhau, thậm chí có thể giết chết đối phương, đôi lúc là người hoàng thất cũng là một chuyện vô cùng bi ai.

Trên nóc khách điểm

Long Ngạo tay cầm Huyết âm Cuồng đao, một đao tiếp một đao, không có ngừng nghỉ chút nào, nhưng cho dù như vậy vẫn không cách nào làm tổn hại tới Âu Dương Trọng.

"Thì ra là như vậy, nhưng ngươi cũng chỉ có như vậy."

Nghe được lời của Âu Dương Trọng, Long Ngạo đã biết ý của đối phương là gì, xem ra mình suy đoán không sai, Âu Dương Trọng lúc bắt đầu không xuất toàn lực hóa ra là muốn dò xét võ kỹ của mình, bây giờ dò xét xong rồi, xem ra Âu Dương Trọng muốn ra tay giết người rồi.

Đúng như dự đoán.

Trên người Âu Dương Trọng đột nhiên bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, áp chế ừn ừn kéo đến, Long Ngạo không dám lơ là chút nào, toàn lực ngăn cản khí thế áp chế này.

Khí thế áp chế.

Toàn lực ngăn cản, áp chế, vẫn là áp chế, võ giả Thoái Biến từng đợt tiếp theo từng đợt kinh khủng áp chế, khí tức trên người của Long Ngạo cũng dần dần sinh ra thay đổi, đối với điểm này sợ rằng ngay cả bản thân Long Ngạo cũng không phát hiện.

"Long Ngạo, ta ngược lại muốn xem một chút ngươi ngăn cản khí thế áp chế của ta như thế nào."

Âu Dương Trọng rõ ràng là muốn làm nhục Long Ngạo, căn bản không xuất thủ nữa, cứ như vậy chỉ dựa vào khí thế áp chế, chuẩn bị trực tiếp đè chết đối phương, mặt khác, Âu Dương Trọng cũng muốn ở trước mặt mọi người lấy lại mặt mũi của hoàng thất Tinh Vân, nói gì đi nữa Long Ngạo cũng là người giết Đường Lâm cùng Dương Nghị.

Có điều vừa lúc đó, vốn là ban đêm đen như mực gió yên sóng lặng, bỗng nhiên cuồng phong từng trận, nóc nhà tửu điểm, bốn phương tám hướng bắt đầu hội tụ mây đen màu tím đen.

Chương 142: Lôi kiếp

Mây đen giăng đầy, từng trận gió lạnh.

Nhìn trên đỉnh đầu bỗng nhiên hội tụ mây đen màu tím đen, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Người bình thường có lẽ không biết mây đen màu tím đen, nhưng các võ giả sao lại không biết mây đen màu tím đen có ý nghĩa gì chứ.

Lôi kiếp?

"Lôi kiếp!"

Trong lòng Âu Dương Trọng cho dù là có cũng vạn lần không muốn tin tưởng, nhưng vẫn kinh hô thành tiếng, không dám ở lại thêm một chút nào nữa, nghiêng người một cái đã rời đi.

Lôi kiếp, Quy Nhất võ giả một khi dẫn động lôi kiếp thì phải nghĩ hết các loại biện pháp vượt qua lôi kiếp, một khi thất bại, không chỉ không có cách nào thuận lợi vượt qua lôi kiếp, thậm chí sẽ còn bị lôi kiếp tiêu diệt hoàn toàn.

Lôi kiếp là một trong những lực lượng cường đại nhất trong thiên địa.

Mỗi một người đều có lôi kiếp thuộc về mình, cho nên bất kể là ai cũng không thể cưỡng ép tiến vào lôi kiếp, nếu không trong nháy mắt sẽ bị lôi kiếp hủy diệt, bất kể là loại thực lực nào.

Chính vì như vậy, Âu Dương Trọng phát hiện Long Ngạo lại dẫn động lôi kiếp của mình, nên không dám ở lại thêm một chút nào nữa, trực tiếp rời khỏi nóc nhà của tử điểm.

Bốn phía nóc nhà.

Gắt gao nhìn chăm chăm thiếu niên trên nóc nhà, còn cả lôi vân màu tím đen to lớn đã hội tụ lại trên đỉnh đầu thiếu niên, Âu Dương Trọng sắc mặt chùng như đã u ám đến cực điểm, muốn khó coi bao nhiêu khó coi bấy nhiêu.

Lôi kiếp, Long Ngạo vẫn chỉ là cảnh giới Quy Nhất, ước chừng trong mấy phút đồng hồ đã dẫn động lôi kiếp thuộc về mình, thiên phú cùng tiềm lực như vậy, thử hỏi trong cùng một thể hệ, kẻ nào có thể sánh bằng?

"Lão tổ tông."

Khoát khoát tay, Âu Dương Trọng thanh âm hết sức lạnh lẽo nói:

"Kẻ này phải giết, chỉ có điều lôi kiếp không phải chuyện đùa, không nên tới gần, nếu không chúng ta cũng sẽ bị lôi kiếp tiêu diệt."

Đám người Âu Dương Phong dĩ nhiên biết sự kinh khủng của lôi kiếp, cho nên không dám đến gần, có người lo lắng, thậm chí đã nhanh chóng rời đi.

Gắt gao nhìn chăm chăm nóc nhà, Âu Dương Trọng hết sức khiếp sợ, bởi vì lão vạn lần không nghĩ tới, đối phương ở dưới khí thế áp chế dũng mãnh của mình không chỉ không bị chèn ép, ngược lại còn dẫn ra Lôi Kiếp thuộc về mình, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết lão cũng sẽ không tin.

Long Ngạo dẫn động lôi kiếp khiến cho tất cả mọi người hoàn toàn khiếp sợ.

"Long Ngạo dẫn động lôi kiếp, thật là đáng sợ."

"Thiên phú như vậy là lợi hại nhất ta từng thấy, Long Ngạo, chỉ cần có thể sống qua tối nay, ngày nào đó nhất định tiềm long thăng thiên."

Bốn phía vô số võ giả cũng nghị luận âm ỉ, dù sao danh tiếng của Long Ngạo, chém chết Long gia gia chủ Long Doanh, chém chết Hộ quốc đường chủ Đường Lâm và Dương Nghị, đứng hạng thứ mười một trên Bách Chiến bảng, tất cả những điều này đã nói rõ chỗ dũng mãnh của Long Ngạo.

Nhưng tất cả mọi người vẫn là vạn lần không nghĩ tới, Long Ngạo có thể ở dưới khí thế áp chế của Âu Dương Trọng, thuận lợi dẫn động Lôi Kiếp thuộc về mình.

Lão tổ tông hoàng thất Tinh Vân, một đời truyền kỳ, mười năm trước đột nhiên bế quan, trải qua mười năm tu luyện, mọi người đã đoán ra thực lực của

Tinh Vân lão tổ tông rốt cuộc đạt tới trình độ nào?

Chính vì như vậy, tất cả mọi người đều cho là Long Ngạo khẳng định không chống đỡ được Tinh Vân lão tổ tông, nhưng kết quả thế nào?

Trước tiên không nói người khác, chỉ là bản thân Long Ngạo cũng không nghĩ tới lôi kiếp của mình sẽ đến nhanh như vậy, dù sao hắn cũng có thể khẳng định, lần này có thể thuận lợi dẫn động lôi kiếp đều phải dựa vào khí thế áp chế của Âu Dương Trọng.

Nếu không phải ngăn cản khí thế áp chế, muốn dẫn động lôi kiếp thì quý mới biết cần phải mất thời gian bao lâu, về mặt này mà nói, Long Ngạo vẫn nên cảm ơn Âu Dương Trọng, suy cho cùng không có khí thế áp chế của lão, mình cũng không có khả năng dẫn động lôi kiếp.

Ngũ cảnh Thoái Biến, theo thứ tự từ thấp đến cao chia ra cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Lôi kiếp, có thể nói một khi tiến vào ngưỡng cửa cảnh giới Thoái Biến, nếu như không có cách nào dẫn động lôi kiếp, như vậy bất kể thực lực của người có lớn mạnh dường nào, đều không cách nào thăng cấp trở thành Thoái Biến võ giả.

Lôi kiếp, mặc dù không thăng cấp trở thành võ giả Lôi Kiếp, nhưng đối với cảnh giới Lôi Kiếp, Long Ngạo ít nhiều gì vẫn có chút hiểu biết.

Lôi kiếp, võ giả Tiên Thiên, nhất là võ giả Quy Nhất đỉnh phong vẫn luôn tha thiết mong muốn để thăng cấp cảnh giới, bởi vì một khi dẫn động lôi kiếp, cũng sẽ bị lôi kiếp thử thách, cơ hội và nguy hiểm cùng tồn tại.

Nguy hiểm, một khi không cách nào thuận lợi vượt qua lôi kiếp, kết quả chỉ có một là trực tiếp bị lôi kiếp đánh chết.

Cơ hội, một khi thuận lợi vượt qua lôi kiếp, cũng sẽ bị lôi kiếp tiến hành thử thách, bất kể là khí tức hay là linh lực trong cơ thể cũng sẽ có thay đổi, phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Chính vì như vậy, Long Ngạo trong lòng biết rất rõ, lôi kiếp đối với võ giả mà nói đều là một cơ hội.

Lôi kiếp, một khi dẫn động lôi kiếp thuộc về mình, không kể người có nguyện ý hay không, lôi kiếp cũng sẽ phong tỏa người, cho nên võ giả nếu có chút sợ chết, một khi dẫn động lôi kiếp thuộc về mình, còn chưa thử đã sợ hãi rồi.

Chính vì như vậy, những võ giả sợ hãi cơ hồ không cần thử liền đã định trước thất bại.

Long Ngạo cũng biết như vậy, lôi kiếp có ý nghĩa đối với mình như thế nào, nói thế nào đi nữa hắn đột phá Quy Nhất cảnh giới cũng chưa lâu, dựa theo suy tính của hắn, muốn dẫn động lôi kiếp nhất định cũng phải cần một năm, nhưng bây giờ thời gian này ước chừng rút ngắn hơn mười lần, đây là khái niệm gì?

Trên đỉnh đầu cuộn cuộn tầng mây, mây màu tím đen nhanh chóng hội tụ, mây đen nổi lên bốn phía, từng trận cuồng phong.

“Rắc rắc, rắc rắc.”

Tiếng sấm từng tiếng từng tiếng vang lên, đủ loại lôi vân từ xa tới gần, “oàng oàng ầm ầm”, thanh âm uy lực kinh người, giống như vạn mã bồn đàng(*), vô số ngựa hoang chạy nước rút vậy.

Lôi vân lần nữa thay đổi dày đặc lên, chỉ trong chớp lát lôi vân bốn phía đã toàn bộ hội tụ trên đỉnh đầu Long Ngạo. Lôi vân rất nhiều, lớn vô cùng, từ dưới nhìn lên thậm chí có người bắt đầu run rẩy.

Lôi kiếp.

Đây chính là lôi kiếp.

Đây chính là cái gọi là lôi kiếp, muốn bước vào cảnh giới Thoái Biến thì đây là thứ đầu tiên phải vượt qua.

Tất cả mọi người trong lòng cũng rất rõ ràng, Long Ngạo dẫn động lôi kiếp thuộc về mình, chỉ có hai kết quả. Thứ nhất, không cách nào vượt qua lôi kiếp, bị lôi kiếp tiêu diệt, thứ hai, thuận lợi vượt qua lôi kiếp, thăng cấp trở thành võ giả Lôi Kiếp.

Sống hay chết đều dựa vào lần hành động này.

Chính vì như vậy, tất cả mọi người bốn phía từng người chăm chú nhìn chăm chăm thiếu niên trên nóc nhà, còn cả lôi vân trên đỉnh đầu của thiếu niên, mỗi một người đều rất mong đợi và tò mò muốn xem một chút, Long Ngạo có thể vượt qua lôi kiếp hay không?

Âu Dương Trọng cùng Âu Dương Phong sắc mặt càng u ám, nhưng cũng có vẻ mong đợi, dấu sao lôi kiếp ý nghĩa như thế nào, trong lòng hai người cũng rất rõ ràng, có thể nói trong lòng hai người cho rằng xác suất Long Ngạo có thể thuận lợi vượt qua lôi kiếp chưa được ba phần, đây là khái niệm gì? Nói cách khác, theo như hai người thấy, Long Ngạo lần này vượt qua lôi kiếp chết là cái chắc.

Nhưng vừa lúc đó.

"Mau nhìn! Long Ngạo muốn làm gì kia?"

"A! Hắn có phải điên rồi hay không?"

"Đầu óc của hắn bị hư rồi, thật là đáng tiếc."

Ngay lúc tất cả mọi người kinh hô, Long Ngạo vẫn luôn không cử động, đột nhiên tay cầm Huyết âm Cuồng đao hướng lôi kiếp trên đỉnh đầu lao tới, lấy chân đạp chân, tốc độ vô cùng nhanh.

(*) Lôi kiếp: Kiếp nạn bị sét đánh.

(*) Vạn mã bồn đăng: Một vạn con ngựa phi nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Phá kén mà ra

Một người một đao. Thiếu niên tóc bạc mặc đồ đen, Huyết âm Cuồng đao trong tay.

Lôi kiếp(*), nếu như võ giả muốn có thể vượt qua lôi kiếp thành công thì chỉ có một biện pháp, chính là sử dụng mọi thủ đoạn để ngăn cản lôi kiếp. Khi lôi kiếp đánh xuống, tới tám mươi phần trăm võ giả không thể ngăn cản nổi, vì vậy trực tiếp bị lôi kiếp tiêu diệt.

Nhưng Long Ngạo thì sao?

Hắn không những không lo nghĩ cách để chống lại lôi kiếp, mà tay còn cầm đại đao bay tới hướng lôi kiếp, đây không phải là tự tìm đường chết sao? Lẽ nào Long Ngạo không chịu nổi áp lực bị biến thành ngu ngốc rồi?

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn chuyện đang diễn ra trên kia, lôi kiếp là sức mạnh khủng bố nhất trong trời đất này, người bên ngoài né tránh còn không kịp nói gì tới chủ động công kích, đó chính là muốn chết, cũng không có ai muốn tự tìm đường chết.

Không quan tâm tiếng hô hoảng sợ của mọi người, Long Ngạo tay cầm Huyết âm Cuồng đao dứt khoát bay về hướng lôi kiếp trên đỉnh đầu. Lấy chân đạp chân, công lực tăng lên không ngừng, tốc độ của Long Ngạo vô cùng nhanh.

Toàn bộ lực lượng của Long Ngạo hội tụ về hai tay, vừa mới tới bên dưới lôi vân, nhìn thấy lôi vân gần kề, không đợi Long Ngạo kịp phản ứng, một tia lôi kiếp to như thân cây đã đánh xuống.

Lôi điện màu tím đen khủng bố dị thường, không chút sai lệch đem Long Ngạo bao phủ vào trong.

“A!”

Nhìn thấy Long Ngạo bị lôi điện đánh trúng, tất cả mọi người đều chấn động, thậm chí có người còn hô lên sợ hãi nhắm chặt hai mắt, không đành lòng nhìn một thiên tài đệ nhất cứ như vậy bị ngã xuống.

Thấy Long Ngạo bị lôi kiếp bao phủ, Âu Dương Trọng cùng Âu Dương Phong lập tức cảm thấy vui vẻ trong lòng.

“Không biết tự lượng sức mình.”

“Lão tổ tông, ta đã dặn dò Phi nhi đi Xích Hoả Trấn trước, tin rằng xế chiều ngày mai Xích Hoả trấn cũng sẽ bị san bằng.”

Dường như cảm thấy rất thoải mái, gật gật đầu, Âu Dương Trọng nói:

“Người này đã chết, chuyện cần làm tiếp theo chính là khôi phục Hộ quốc đường.”

“Đã hiểu, lão tổ tông.”

Long Ngạo bị lôi kiếp bổ trúng, toàn bộ linh hồn đều run rẩy, sức mạnh khủng bố nhất thế gian cũng không phải là chuyện đùa, nhưng Long Ngạo còn chưa chết, ngược lại trong đầu còn xuất hiện Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết, đại cương cùng tâm quyết tu luyện.

Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết.

Trước đây khi Long Ngạo lấy được công pháp tuyệt thế trong không gian Long ấn, tổng cộng phân thành chín cấp, tu luyện Cửu Chuyển Luân Hồi

Quyết tới bây giờ mới đột phá lần đầu tiên.

Đột phá!

Tuy rằng trong lòng có chút cảm thấy không dám tin tưởng, nhưng Long Ngạo vẫn biết rõ ràng, mình bị Lôi kiếp đánh trúng, không chỉ có đại nạn không chết, trái lại Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết trước giờ vẫn chậm chạp không đột phá, nay cũng đã có một chút buông lỏng.

Không dám chần chờ chút nào nữa, trong đầu hần lập tức vận chuyển Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết.

Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết, nhất chuyển đăng thiên, thiên địa bất nhân coi vạn vật như rơm rác, ngay tại lúc này, trong đầu Long Ngạo bỗng nhiên truyền tới một đoạn thông tin, chính là yếu quyết của Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết.

Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết, nhất chuyển luân hồi, không vào hoàng tuyền.

“Bành”, Long Ngạo phát hiện thân thể của mình đã không chịu nổi, bị một luồng năng lượng không biết từ đâu phát ra bao phủ, bắt đầu luyện hoá thân thể của mình, trong lòng hần sợ hãi, nhưng hữu tâm vô lực, đành để mặc cho luồng lực lượng này tùy ý xâm lược.

Cứ như vậy, trong đầu Long Ngạo thì vận chuyển Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết, cơ thể lại bị cỗ lực lượng khủng bố kia tẩy rửa toàn thân.

Giờ khắc này mọi người xung quanh cũng không còn khiếp sợ hay tiếc nuối nữa, dường như đang bắt đầu cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lôi kiếp đánh trúng Long Ngạo kia cũng không rút đi mà lại tạo thành một cái kén lớn. Lôi kiếp hình thành kén, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Căn bản không có ai biết cả, dù sao loại chuyện như thế này cũng chưa có ai gặp qua, cho dù là Âu Dương Trọng trước đây đã từng an toàn vượt qua Lôi kiếp cũng cảm thấy không hiểu, chỉ có thể nhìn chòm chọc vào.

Lôi kiếp, tùy vào mỗi người, có người chỉ dẫn động một đạo lôi kiếp, lại có người dẫn động hai đạo lôi kiếp, thậm chí là ba đạo lôi kiếp, nhưng đánh xuống xong lôi kiếp lại không biến mất thì chuyện này trước nay chưa từng xảy ra.

“Lão tổ tông, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là Long Ngạo chưa chết?”

Khoát khoát tay, về mặt của Âu Dương Trọng cũng đã âm u tới cực điểm, vốn cho rằng tên kia bị lôi kiếp đánh trúng, chắc chắn thập tử vô sinh(*), nhưng xem ra hiện tại rất có thể hần vẫn còn sống. Nếu thật sự là như thế, tên này cuối cùng có còn là người hay không?

Không hiểu vì sao trong lòng Âu Dương Trọng cùng Âu Dương Phong đều xuất hiện dự cảm xấu, không sao xóa đi được. Nhưng Âu Dương Trọng cũng không lo lắng chút nào, thân là võ giả Thoái Biến, căn bản không để Long Ngạo vào mắt. Lão cho rằng, cho dù đối phương có thật sự vượt qua lôi kiếp thì cũng chỉ là võ giả Lôi Kiếp, mà võ giả Lôi Kiếp ở trước mặt võ giả Thoái Biến chỉ là một câu chuyện cười.

Chính vì như vậy, Âu Dương Trọng hừ lạnh một tiếng, nói:

“Cho dù hôm nay có xảy ra chuyện gì, người này chắc chắn phải chết.”

Mặc dù không để Long Ngạo vào mắt, nhưng Âu Dương Trọng vẫn rất lo lắng, bởi vì hần đã được nhìn thấy thế nào là thiên tài tuyệt thế. Vừa đột phá cảnh giới Quy Nhất, chưa tới mấy tháng sau, trong tình huống bị khí thế của mình áp chế lại có thể tự dẫn động lôi kiếp của bản thân, chỉ với phần thiên phú và tiềm lực này cũng đủ để khinh thường các thanh niên cùng thế hệ.

Âu Dương Trọng cũng không ngốc, đương nhiên lão biết dựa vào thiên phú và tiềm lực của Long Ngạo, nếu có thể lớn lên, thậm chí không tới vài năm nữa sẽ có thể uy hiếp được lão. Nhỏ cô không nhỏ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc!

“Lão tổ tông, lôi kiếp này duy trì liên tục, chúng ta cơ bản là không có cách nào động thủ.”

Võ giả độ lôi kiếp thì những võ giả bình thường không dám tới gần, nếu không một khi bị lôi kiếp tập trung, hậu quả khó mà lường được. Chính vì như vậy Âu Dương Trọng mới không dám tới gần Long Ngạo, lão chính là sợ tai bay vạ gió.

Âu Dương Trọng lại suy nghĩ tiếp, lôi kiếp mãi không tiêu tan, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không có cơ hội ra tay. Nếu có ngày hần thuận lợi vượt qua lôi kiếp xong chạy mất, đó mới thật sự là mối họa lớn trong lòng hoàng thất Tinh Vân.

Càng nghĩ sắc mặt của Âu Dương Trọng lại càng thêm u ám, trong khoảng thời gian ngắn lão cũng không nghĩ ra được biện pháp gì có thể tiêu diệt được đối phương.

Trong khoảng không trên nóc nhà, kén lôi kiếp to lớn trong đêm tối có vẻ đặc biệt quý dị, mà ở trên kén, lôi vân kinh khủng cũng chưa tiêu tán, tùy tiện di chuyển, điên cuồng không thôi, dường như có thể lại đánh xuống bất cứ lúc nào.

“Ầm ầm, ầm ầm...”

Lôi vân phát ra tiếng sấm long trời lở đất, khiến toàn bộ ngôi sao trên Thượng Phương thành bị chấn động, không cần phải dùng thần thủ, chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy rung động không gì sánh được.

“Xuy xuy, xuy xuy, xuy xuy...”

Lúc này cái kén lôi kiếp to lớn cũng bắt đầu phát ra tiếng xèo xèo, không rõ là ai hô một tiếng, lôi kén to lớn bắt đầu xuất hiện vết nứt, còn không đợi mọi người kịp phản ứng, toàn bộ lôi kén đã nổ tung.

Phá kén mà ra!

Lần này Long Ngạo bị lôi kiếp bao phủ, không những không chết trái lại còn thuận lợi đột phá tới đệ nhất chuyển Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết, nhất chuyển Luân Hồi, không vào hoàng tuyền.

Sau khi Long Ngạo được lực lượng thần bí tẩy rửa, thực lực lại có tăng trưởng thật lớn, xảy ra biến hoá về chất, trong chớp mắt một người một đao phá kén mà ra, lại trực tiếp lần thứ hai bay về phía lôi vân.

(*) Lôi kiếp: Kiếp nạn bị sét đánh.

(*) Thập tử vô sinh: Mười đường chết mà không có đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Cắn nuốt lôi kiếp

Một người một đao. Lực lượng trong cơ thể Long Ngạo được Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết tẩy rửa một lần, thoát thai hoá cốt(*), phát sinh biến đổi về chất. Cho dù là như vậy, mọi người vẫn nghĩ chuyện Long Ngạo muốn chủ động đánh tan lôi kiếp chỉ như người si nói mộng, tự tìm đường chết!

Cứ như vậy, trong ánh mắt khiếp sợ không thể tin tưởng của mọi người, Long Ngạo đã tiến tới phía trước lôi vân. Lôi vân to lớn không ngừng chuyển động, tiếng sấm kinh thiên động địa vang vọng toàn bộ Tinh Vân thành, một tiếng lại một tiếng, hướng từ phía sôi trào.

“Muốn đưa ta vào chỗ chết, ta liền đánh tan ngươi.”

Cười một tiếng điên cuồng, Long Ngạo bỗng giơ Huyết âm Cuồng đao trong tay lên, lực lượng toàn thân tụ tới hai tay, đột ngột hét lớn một tiếng, ngay sau đó Huyết âm Cuồng đao cũng thuận thế chém ra, huyết hồng đao mang khiến người ta khiếp sợ đã đánh tới.

“Ầm ầm, ầm ầm”

Huyết hồng đao mang mạnh mẽ va chạm với lôi vân đang không ngừng di động, một thoáng yên lặng, lôi vân bị chém ngang, cùng lúc đó Long Ngạo cùng Huyết âm Cuồng đao trực tiếp cắn nuốt lôi vân. Không sai, chính là cắn nuốt lôi vân!

Nhìn những chuyện đang xảy ra trên không trung, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhất là Âu Dương Phong cùng Âu Dương Trọng sắc mặt đã âm u tới cực điểm, có thể cắn nuốt lôi kiếp, loại chuyện như vậy có từng xảy ra sao?

Chưa bao giờ nghe thấy, hai tay Âu Dương Trọng nắm thật chặt, trên mặt hiện lên sát khí, thiên phú và tiềm lực của Long Ngạo đã vượt xa nhận thức của lão, thật sự khó mà tưởng tượng nổi, nếu để cho người này tiếp tục trưởng thành sẽ đạt tới loại trình độ nào.

“Long Ngạo đang cắn nuốt lôi kiếp.”

“Ta sớm đã quen rồi, chuyện của Long Ngạo ta cũng đã tìm hiểu qua, hẳn chính là thần tượng của ta, ta hi vọng hắn sẽ thành công.”

“Long Ngạo có thể thành công? Có phải đầu người đã bị úng nước hay không, đây chính là lôi kiếp, là ông trời của ta.”

Tiếng nghị luận vang lên khắp bốn phía, Long Ngạo cơ bản không nghe thấy, vừa rồi một đao chém lôi vân, hẳn phát hiện chỉ cần vận chuyển Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết liền có thể lại cắn nuốt lôi kiếp. Không những vậy mà còn có thể trợ giúp Huyết âm Cuồng đao cắn nuốt lôi kiếp.

Kinh hi trôi qua, Long Ngạo không chần chờ chút nào, trực tiếp cắn nuốt lôi kiếp, tốc độ cực kỳ nhanh, trước sau chưa tới ba phút đã cắn nuốt hết. Lôi vân vừa nãy còn không ngừng chuyển động, hiện tại đã biến mất không còn chút tung tích, giống như lôi vân cơ bản chưa từng xuất hiện vậy.

Long Ngạo vừa cắn nuốt lôi vân xong phát hiện bản thân tràn ngập lực lượng, thừa dịp lôi kiếp còn chưa bị dung hợp, sắc mặt của Long Ngạo lạnh lẽo, giơ Huyết âm Cuồng đao trong tay lên hướng về phía Âu Dương Trọng hung hăng chém xuống. Long Ngạo vừa thuận lợi vượt qua lôi kiếp, miễn cưỡng cũng coi như là một vị võ giả Lôi Kiếp.

Âu Dương Trọng vừa mới đột phá cảnh giới Thoái Biến, là một vị võ giả Thoái Biến đường đường chính chính. Dưới hoàn cảnh bình thường, một võ giả Lôi Kiếp muốn chiến thắng một võ giả Thoái Biến đường đường như là chuyện không thể nào, huống chi hắn chỉ là một vị võ giả vừa mới vượt qua lôi kiếp.

Nhưng hiện tại hoàn toàn không giống. Một đao của Long Ngạo lúc này có thể bỏ đôi lời vãn, đồng thời mượn nhờ Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết cắn nuốt lời kiếp, thời gian ngắn như vậy Long Ngạo không thể nào dung hợp hết lực lượng lời kiếp, do vậy năm mươi phần trăm lực lượng lời kiếp bị tiêu thất lãng phí.

Cứ như vậy uống phí hết? Long Ngạo đương nhiên không thể để cho lực lượng lời kiếp tiêu tán một cách lãng phí như vậy, hắn đem số lực lượng lời kiếp muốn hao phí kia toàn bộ tụ lại trên Huyết âm Cuồng đao, hung hăng hướng Âu Dương Trọng chém xuống!

Vẫn là câu nói kia, nếu là lúc bình thường, dù cho Long Ngạo có vượt qua lời kiếp, trở thành võ giả Lôi Kiếp cũng không thể trở thành đối thủ của Âu Dương Trọng, chênh lệch về cảnh giới những thứ khác khó lòng mà bù đắp. Chuyện này Long Ngạo làm sao có thể không biết. Chính vì như vậy, Long Ngạo mới không muốn buông tha cho cơ hội ngàn năm có một này.

Âu Dương Trọng trải qua mười năm bế quan tu luyện, rốt cuộc có thể lột xác trở thành võ giả Thoái Biến. Lần này xuất quan, Âu Dương Trọng có lòng tin mười phần có thể mang theo vương quốc quật khởi. Đối với Long Ngạo, một tên vốn không đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp, giết hắn vốn là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ thì sao?

Tốc độ của lực lượng lời kiếp quá nhanh. Nhất là khi đao mang cùng lời kiếp dung hợp, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn lực lượng lời kiếp, không để cho Âu Dương Trọng kịp phản ứng lời kiếp đã tới. Dưới sự kinh hãi, đầu tiên Âu Dương Trọng một chiêu đem Âu Dương Phong đẩy ra ngoài, ngay sau đó tránh né thật nhanh, vậy nhưng vẫn bị lực lượng lời kiếp đánh trúng, cả người bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết.

Giờ khắc này bản thân Âu Dương Trọng đã bị trọng thương, dù sao lực lượng lời kiếp cũng quá kinh khủng, may mà lão đã kịp thời tránh né, nếu không chỉ một đòn này cũng đủ để lấy mạng lão rồi! Âu Dương Trọng mang Âu Dương Phong chạy thật nhanh. Long Ngạo cũng không thừa thắng mà truy kích, dù sao đi nữa Âu Dương Trọng vẫn là một võ giả Thoái Biến, có câu lạc đà gầy còn hơn ngựa, ngộ nhờ lúc lão lâm vào đường cùng liên chơi trò liều chết, vậy bản thân mình đừng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo rồi.

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, Long Ngạo quay người rồi đi.

Tinh Vân thành, một chỗ cực kỳ bí ẩn.

Lặng lặng ngồi trên mặt đất, Long Ngạo vận chuyển Cửu Chuyển Luân Hồi Quyết, chậm rãi luyện hoá lực lượng lời kiếp vừa mới cắn nuốt. Phân chia lực lượng cho Huyết âm Cuồng đao, như vậy sau khi luyện hoá xong, lực lượng của bọn họ sẽ cùng tăng tiến.

Lần này có thể vượt qua lời kiếp, Long Ngạo cũng thật sự không ngờ được, khi đối chiến với Âu Dương Trọng hắn còn chuẩn bị dùng Cửu Châm Phong Thần.

Cảnh giới Lôi Kiếp!

Trong lòng Long Ngạo biết rõ, lần này bản thân mình có thể thuận lợi dẫn động lời kiếp đều là nhờ Âu Dương Trọng ban tặng, dưới khí thế của một vị võ giả Thoái Biến đè ép hắn mới có cơ hội thuận lợi dẫn động lời kiếp. Ngũ cảnh Thoái Biến, thực lực theo thứ tự từ thấp tới cao là cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Mặc dù đã thuận lợi vượt qua cảnh giới Lôi Kiếp, Long Ngạo cũng rõ ràng, dựa vào thực lực của hắn bây giờ căn bản không đáng kể chút nào. Ngũ cảnh Thoái Biến, hắn hiện tại mới đạt tới cảnh giới thứ nhất, phía trên còn có bốn cảnh giới nữa, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ. Phải qua ba cảnh giới Long Ngạo mới đưa lực lượng lời kiếp luyện hoá hết.

“Chủ nhân, người hiện tại đã dung hợp lực lượng lời điện, chỉ cần có thể đem lực lượng lời kiếp dung hợp vào Huyết Âm Bát Thức, chắc chắn uy lực có thể tăng lên gấp đôi, đồng thời cũng có thể dung nhập vào trong Hủy Diệt Án Quyết.”

Gật gật đầu, đối với lời Long Phúc nói hắn làm sao có thể không biết. Lực lượng lời kiếp là một trong những lực lượng mạnh mẽ nhất trong trời đất, nếu mỗi ngày đều dung nhập vào trong Huyết Âm Bát Thức cùng Hủy Diệt Án Quyết, uy lực của Huyết Âm Bát Thức cùng Hủy Diệt Án Quyết nhất định sẽ càng thêm khủng bố, nghĩ vậy, lòng Long Ngạo càng thêm mong chờ.

(*) Thoát thai hoá cốt: Thay da đổi thịt.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Long gia nguy nan

Cảnh giới Lôi Kiếp.

Long Ngạo không có chút chần chừ nào, lập tức bắt đầu dung hợp.

Huyết Âm Bát Thức và Hủy Diệt Âm quyết, dung hợp Lôi Kiếp chỉ lực, nhìn như đơn giản nhưng kì thực khó khăn vô cùng.

Trộn vụn một đêm Long Ngạo mới xem như dung hợp có chút thành tựu nhỏ, nhưng cho dù như thế, Long Ngạo cũng có được mười phần tin tưởng, giờ khắc này Huyết Âm Bát Thức và Hủy Diệt Âm Quyết uy lực có thể đủ tăng lên gấp đôi.

Tĩnh Vân thành.

Long Ngạo đại chiến Lão tổ tông hoàng thất Tĩnh Vân, hơn nữa chuyển giận thế áp chế dẫn động Lôi Kiếp lập tức truyền khắp cả vương quốc Tĩnh Vân, thậm chí cả Thiên Châu.

Không chỉ có như thế, Long Ngạo tại Lôi Kiếp Thoái Biến, một người một đao đánh tan Lôi Vân, hơn nữa thôn tính Lôi Kiếp, chấn động cả Thiên Châu, phàm là người nhận được tin tức, không ai không kinh ngạc, thậm chí còn có người vẫn chưa tin.

Long Ngạo một thân hắc y, một đầu tóc trắng, một người một đao đứng ngạo nghễ hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng.

Long Ngạo, phế vật ngày xưa, mười năm kiên trì, mấy tháng ngắn ngủi quật khởi, hơn nữa chém giết phần đông cao thủ, thành tựu Lôi Kiếp.

Long Ngạo vừa mới vượt qua Lôi Kiếp, thành tựu Lôi Kiếp, chỉ một đao trọng thương lão tổ tông Tĩnh Vân cảnh giới Thoái Biến.

Tất cả những loại này khiến cho Long Ngạo đã trở thành người nổi tiếng khắp Thiên Châu, thậm chí đệ tử thiên tài sáu đại tông môn siêu việt, lúc tất cả mọi người cho rằng Long Ngạo sẽ tiêu diệt vương quốc Tĩnh Vân, Long Ngạo lại rời khỏi Tĩnh Vân thành.

Dựa theo tình huống bình thường, Long Ngạo căn bản không thể nào là địch thủ của Âu Dương Trọng.

Nhưng tình huống bây giờ, Long Ngạo xác thực trọng thương Âu Dương Trọng, tuy nhiên là mượn nhờ lực của Lôi Kiếp, nhưng trong mắt mọi người, Âu Dương Trọng trong thời gian ngắn muốn khôi phục thương thế là không thể nào.

Chính vì như thế, Long Ngạo hoàn toàn có thể thừa dịp thắng truy kích, nói không chừng hoàng thất Tĩnh Vân muốn đổi chủ rồi.

Đối với việc Long Ngạo đột nhiên rời đi, tất cả mọi người liên tục bàn tán, không biết Long Ngạo rốt cuộc là như thế nào.

Long gia, Xích Hóa trấn.

Long gia cấm địa, cũng là một trong hai đại cấm địa, bất kể là người phương nào đều không cho bước vào một bước, cho dù là Long Hạo Thạch cũng giống như thế.

Long gia tông cộng có hai đại cấm địa, đệ nhất cấm địa là tiểu độc viện Long Ngạo hiện đang ở, cấm địa thứ hai chính là nơi thần bí nhất tại Long gia, trừ Long Hạo Thạch và Long Nghị ra, không người nào biết ở trong cấm địa rốt cuộc là người phương nào tồn tại.

Giờ khắc này.

Hai người Long Hạo Thạch và Long Nghị lặng lẽ đứng ở hậu viện, sắc mặt hai người đều cực kỳ ngưng trọng.

"Phụ thân."

Khoát khoát tay, Long Hạo Thạch bỗng nhiên nói ra:

"Tiền bối Kỳ Lâm, lúc trước người và Ngạo nhi ước định, chỉ cần Long gia ta gặp nạn nhất định sẽ ra tay tương trợ, hiện tại đại quân của hoàng thất Tĩnh Vân tới gần, hi vọng tiền bối Kỳ Lâm có thể ra tay tương trợ."

Trong nội tâm Long Hạo Thạch và Long Nghị đều biết rõ ràng, cho dù bản thân Hỏa Kỳ Lâm bị trọng thương, một vương quốc Tĩnh Vân nhỏ nhoi cũng không làm Hỏa Kỳ Lâm để vào mắt.

Tin tức đã đến được hai người, hoàng thất Tĩnh Vân muốn đối phó Long Ngạo, lại thật không ngờ đại quân hoàng thất Tĩnh Vân đến nhanh như vậy.

Tuy nhiên hôm nay Long gia đã không còn như xưa, nhưng so sánh cùng với hoàng thất Tĩnh Vân lại vẫn không bằng, chỉ cần hoàng thất Tĩnh Vân nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu diệt Xích Hóa trấn.

Vạn bất đắc dĩ, Long Hạo Thạch và Long Nghị chỉ có thể cầu trợ Hỏa Kỳ Lâm, bởi vì dựa theo tình huống bây giờ, chỉ có Hỏa Kỳ Lâm có thể tương trợ Long gia ngăn cản hoàng thất Tĩnh Vân.

Giọng nói uy nghiêm vang lên, tính khí thuộc hỏa tức lập tức lan cả hậu viện.

"Các người đi đi, ước định ta cùng Long Ngạo là thù họ Long gia ba năm, không phải thù họ Xích Hóa trấn, Xích Hóa chết sống với ta không có quan hệ, chỉ cần Long gia gặp nguy hiểm ta sẽ không ngồi yên không làm gì."

Long Nghị còn muốn nói điều gì đó lại bị Long Hạo Thạch kéo một cái ngăn lại.

"Chúng ta không quấy rầy tiền bối Kỳ Lân nữa, cáo từ."

Long Hạo Thạch mang theo Long Nghị chậm rãi lui ra ngoài, đi ra ngoài cửa, Long Nghị hình như có chút không thể chờ đợi được hỏi:

"Phụ thân, nếu tiền bối Kỳ Lân không ra tay, Xích Họa trấn coi như xong."

Long Nghị đương nhiên biết rõ ý tứ của Họa Kỳ Lân, nhưng trong nội tâm vẫn còn có chút không cam lòng.

Hôm nay Xích Họa trấn có thể nói là tài sản riêng của Long gia, nếu như bị hoàng thất Tinh Vân tiêu diệt, đối với Long gia cũng vẫn là một chuyện không tốt, cho nên Long Nghị biết rõ, dựa theo tình huống bây giờ chỉ có Họa Kỳ Lân ra tay mới có thể tương trợ Xích Họa trấn bình an vượt qua kiếp nạn.

Đối với sự lo lắng trong nội tâm của nhi tử mình, Long Hạo Thạch lại làm sao không biết, nhưng Họa Kỳ Lân không muốn ra tay, chẳng lẽ bọn hắn thực sự có thể bắt buộc sao?

"Tiền bối Kỳ Lân và Ngao nhi ước định ba năm chỉ là thủ hộ Long gia, lại cũng không nói gì tới việc thủ hộ Xích Họa trấn, cho nên việc này chúng ta chẳng trách tiền bối Kỳ Lân được."

Long Hạo Thạch trong nội tâm rất rõ ràng, đừng nói là hai người bọn họ, kể cả Ngao nhi tự mình đến, tin tưởng Họa Kỳ Lân cũng sẽ không đáp ứng.

"Phụ thân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Khí xa bảo suất(*)", cho dù trong nội tâm có một vạn không muốn, nhưng Long Hạo Thạch lại biết mình phải làm như thế, bởi vì Long gia trong Xích Họa trấn, nếu lựa chọn lâu sẽ không chút do dự lựa chọn Long gia mà không phải Xích Họa trấn.

Bên ngoài Xích Họa trấn.

Lần này Âu Dương Phi trọn vẹn mang trăm vạn đại quân đến, chỉ cần là võ giả Tiên Thiên thì có hai mươi mấy vạn, mặc dù phần lớn đều là Bách Tấn Thiên, nhưng đối phó với một Xích Họa trấn nhỏ nhoi coi như đã dư sức.

Âu Dương Phi gắt gao nhìn chăm chăm lên Xích Họa trấn trước mặt, trong nội tâm có chút áy náy, bởi vì hắn xem ra Long Ngạo đã chết, như vậy kể cả mình diệt Xích Họa trấn, thậm chí Long gia mình cũng không cảm thấy có lỗi với bất cứ kẻ nào.

Long Ngạo, mình đã từng bằng hữu, hiện tại đã tan thành mây khói.

Bằng hữu?

Trong mắt người của hoàng thất căn bản không có từ bằng hữu, vì hoàng quyền Âu Dương Phi có thể buông bỏ tất cả.

"Long Hạo Thạch, Long Nghị, Long Ngạo đã chết, ta hi vọng các ngươi thức thời, nếu không hôm nay không chỉ có Xích Họa trấn, kể cả Long gia cũng đều bị diệt, nói ra ta cùng Long Ngạo là bằng hữu, ta cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần đầu hàng Long gia có thể bảo trụ."

Nghe được lời Âu Dương Phi nói, trong lòng mọi người đều hung hăng khinh bỉ một phen.

Với tư cách Long gia, thậm chí người đứng đầu Xích Họa trấn, Long Hạo Thạch cười lạnh nói:

"Âu Dương Phi, Ngao nhi xem ngươi là bằng hữu, nhưng ngươi lại mang theo đại quân Tinh Vân đến đây, hừ, Ngao nhi sẽ không chết, hắn nhất định sẽ trở lại, đến hôm nay mặc chuyện gì xảy ra Long gia ta cũng sẽ không lựa chọn lùi bước."

"Phụ thân, Dương gia và Nam Cung gia đã làm phản, rời khỏi Xích Họa trấn rồi."

Nghe được lời Long Nghị nói, sắc mặt Long Hạo Thạch lập tức âm trầm tới cực điểm, bởi vì lão tuyệt đối không ngờ, lúc này Dương gia và Nam Cung gia chọn rời đi.

Xích Họa trấn tổng cộng có tứ đại gia tộc, theo thứ tự là Dương gia, Vương gia, Long gia, Nam Cung gia, Long gia và Vương gia là thân gia, chính vì như thế Dương gia và Nam Cung gia đã trở thành gia tộc phụ thuộc, dường như không có địa vị gì.

Cho nên, như thế gặp được cơ hội ngàn năm khó gặp, Dương gia và Nam Cung gia tộc làm sao đơn giản bỏ lỡ chứ, dứt khoát kiên quyết lựa chọn rời khỏi Xích Họa trấn, đầu quân vào hoàng thất Tinh Vân.

(*) Khí xa bảo suất: Thí xe bảo vệ tướng.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Một tiếng thét dài

"Long huynh, Dương gia và Nam Cung gia đi thi tốt rồi, ít ra chúng ta bây giờ có thể nhìn rõ bộ mặt thật của bọn chúng."

Nhìn thấy Vương Nhất Dao, Long Hạo Thạch cười.

Tứ đại gia tộc Xích Hóa trấn, chỉ có Vương gia không rời đi, lựa chọn ủng hộ Long gia.

Cho dù Long Ngạo và Vương Vũ Âm đã trở thành một đôi, nhưng hiện tại Long Ngạo sinh tử chưa biết, Vương gia còn có thể như thế, bản thân đã nói rõ Vương gia trọng tình trọng nghĩa.

Gật gật đầu, Long Hạo Thạch bỗng nhiên vừa cười vừa nói:

"Có Vương gia ủng hộ Long gia là đủ rồi."

Toàn bộ người của Dương gia và Nam Cung gia đã rời khỏi Xích Hóa trấn, đi đến bên cạnh đại quân Tinh Vân, lúc hai vị gia chủ muốn bái kiến Âu Dương Phi, lại trực tiếp bị cự tuyệt.

Chính vì như thế, Dương gia và Nam Cung gia tộc đều triệt để há hốc mồm, vốn tưởng rằng hai gia tộc rời khỏi Xích Hóa trấn thì hoàng thất Tinh Vân nhất định sẽ tiếp nhận, hơn nữa trở thành công thần của hoàng thất Tinh Vân.

Nhưng hiện tại thì sao chứ?

Âu Dương Phi ngồi trên ngựa, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai đại gia tộc bên cạnh, giờ tay lên hung hăng vung xuống, giọng lạnh lùng nói:

"Giết."

Giết!

Âu Dương Phi ra lệnh một tiếng, hai đại gia tộc triệt để sững sốt, còn không đợi người của hai đại gia tộc kịp phản ứng, đã trực tiếp bị đại quân hoàng thất Tinh Vân bao phủ, biến thành vô số cổ thi thể lạnh như băng.

Nhìn phía xa đại tàn sát, toàn bộ người của Long gia và Vương gia cũng há hốc mồm, bởi vì tất cả mọi người tuyệt đối không ngờ hoàng thất Tinh Vân lại đột nhiên tàn sát hai đại gia tộc.

"Long Hạo Thạch, lần này đối phó Xích Hóa trấn ta cũng không muốn như thế, Dương gia và Nam Cung gia tộc xem như bồi tội cho Long Ngạo."

Bồi tội?

Trong nội tâm Long Hạo Thạch hừ lạnh một tiếng, đây chính là cái gọi là người của hoàng thất, ngoài tàn khốc vô tình thì còn có cái gì khác nữa chứ?

"Long Hạo Thạch, ta cuối cùng hỏi ngươi một câu, Long gia có nguyện ý đầu hàng hay không?"

Nếu Long Ngạo còn sống thì Âu Dương Phi nói không chừng còn có thể do dự, xem xét ngọn nguồn nên lựa chọn ai, nhưng Long Ngạo đã đi châu lao tử tù, có lẽ vận mệnh đã định, đúng là cho rằng như thế nên Âu Dương Phi cuối cùng nhất lựa chọn hoàng thất, buông bỏ Long Ngạo.

"Âu Dương Phi, hãy bớt sàm ngôn đi, Long gia ta và Xích Hóa trấn cùng tồn vong."

"Ta Vương gia và Long gia cùng tồn vong."

Nhìn thấy trên tường thành vẻ mặt mọi người kiên quyết, Âu Dương Phi cuối cùng nhất vẫn là giờ tay phải lên, tất cả mọi người biết rõ, chỉ cần Âu Dương Phi buông tay phải xuống, vận mệnh Long gia và Xích Hóa trấn sẽ bị triệt để thay đổi.

Trong Xích Hóa trấn.

Long gia và Vương gia đã quyết định, trước đem đệ tử ưu tú chuyển ra ngoài, chỉ cần Long gia và Vương gia có truyền nhân trên đời, như vậy thì sẽ có một ngày Đông Sơn tái khởi.

Nhưng Long gia và Vương gia không dám giống trống khua chiêng, bất kể nói thế nào, hoàng thất Tinh Vân lần này xuất động trăm vạn binh sĩ, một khi bị phát hiện, như vậy Long gia và Vương gia thật sự sẽ bị diệt tộc.

Cho nên Long gia và Vương gia cẩn thận từng li từng tí, lựa chọn hai mươi người riêng phần mình, kể cả đệ tử ưu tú nhất bên trong hai đại gia tộc.

Long Anh, Long gia ngoại trừ Long Ngạo, đệ tử ưu tú nhất, đồng thời cũng là đệ tử vừa đột phá Nhất Tuyến Thiên là Long Anh. Chính vì như thế, Long gia quyết định người duy nhất di chuyển rời khỏi Xích Hóa trấn chính là Long Anh.

"Đại bá, cha, mặc kệ chuyện gì xảy ra, con cũng không thể đi."

"Làm càn, gia tộc quyết định, há lại để ngươi tùy tiện thay đổi."

Khoát khoát tay ngăn cản Nhị đệ phần nộ, Long Nghị ngưng trọng nói ra:

"Anh nhi, tình trạng của gia tộc tin tưởng con cũng nên biết, những lời khác ta sẽ không nói nhiều, con chỉ nên nhớ kỹ một điều, con là hi vọng của gia tộc."

Long Anh hình như muốn nói điều gì, Long Nghị lại tiếp tục nói:

"Nếu con may mắn nhìn thấy Ngạo nhi thì nói cho hắn biết, mọi thứ không được lỗ mắng."

Liếc mắt nhìn thật sâu phụ thân cùng đại bá trước mặt, sắc mặt Long Anh bỗng nhiên kiên định nói ra:

"Mặc kệ sinh tử, con đều chọn cùng gia tộc tồn vong, đại bá, phụ thân, thực xin lỗi."

Căn bản không để cho hai người có cơ hội phản ứng, Long Anh đã rất nhanh rời đi, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Dựa theo thực lực Long Anh bây giờ thì tốc độ cực nhanh, căn bản không phải hai người có thể đuổi theo, Long Nghị và Long Lực nhìn lẫn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia tán thưởng, Long gia có đệ tử như vậy, vậy là đủ rồi.

Nhìn thấy Long Anh bỗng nhiên xuất hiện, Long Hạo Thạch hình như hiểu ra cái gì đó, chột cười to.

"Tốt, tốt, tốt, không hổ là cháu trai của Long Hạo Thạch ta, sinh tử không sợ, ha ha ha ha."

Long Hạo Thạch và Vương Nhất Dao đồng thời cười to, chính vì như thế, Long gia và Vương gia, thậm chí kể cả người Xích Hóa trấn đều là vẻ mặt kiên định, dường như cũng muốn cùng Long gia tồn vong.

Đối với một điểm này, Âu Dương Phi tuyệt đối không ngờ, sắc mặt âm trầm tới cực điểm, muốn nhiều khó coi có bấy nhiêu khó coi.

"Long Hạo Thạch, ta cuối cùng cho ngươi một cơ hội."

Căn bản không để Âu Dương Phi có bất kỳ cơ hội mở miệng, Long Hạo Thạch đã nói ra:

"Âu Dương Phi, muốn chiến liền chiến, hãy bớt sàm ngôn đi."

Sự tình đã đến mức này, Âu Dương Phi biết rõ chỉ có tiêu diệt Xích Hóa trấn và Long gia mới có thể bảo vệ ngôi vị hoàng tử của mình.

Giơ tay phải lên, hung hăng vung vút xuống, Âu Dương Phi lạnh giọng nói ra:

"Giết, Xích Hóa trấn và Long gia, không chừa một ai."

Không thể không thừa nhận Âu Dương Phi là một kiểu người rất kiên định, trực tiếp tàn sát cả Xích Hóa trấn, mệnh lệnh vừa mới xuống, trăm vạn đại quân sau lưng Âu Dương Phi đã tề tâm liệt phé rống(*).

Tiếng hô kinh thiên động địa, vang vọng cả thiên địa.

Nhưng đúng vào lúc này, trong đội ngũ đại quân bỗng nhiên bắn ra hai mươi đạo thân ảnh, toàn bộ đều là võ giả Tiên Thiên, trong đó chỉ cần là võ giả Nhất Tuyến Thiên thì khoảng chừng ba vị, còn lại mười bảy vị toàn bộ đều là võ giả Bách Tấn Thiên.

Tốc độ hai mươi vị võ giả Tiên Thiên rất nhanh, trong nháy mắt đã đi tới dưới tường thành, liếc mắt nhìn thật sâu tường thành gần trong gang tấc, hai mươi người cười lạnh không thôi, ngay sau đó, một võ giả Tiên Thiên rất nhanh tiến vào.

Võ giả Tiên Thiên, một khi gặp được người bình thường dường như có thể tàn sát, nhưng Long gia cũng không phải ăn chay, Long Anh lấy một địch ba, cùng ba vị võ giả Tiên Thiên lập tức đại chiến, nhưng mười bảy vị võ giả Tiên Thiên, số lượng thật sự rất đáng sợ, cho dù võ giả Tiên Thiên cả Xích Hóa trấn cộng lại cũng sẽ không biết có vượt qua được ba vị này không.

Chính vì thế, kết quả như thế nào đã có thể nghĩ.

Nhưng cho dù như thế, cao thấp Long gia không có người nào buông bỏ, kể cả cao thấp Vương gia cũng đều một không muốn sống ngăn cản, cứ như vậy, trong ngoài Xích Hóa trấn xuất hiện một trận tàn sát, đại quân của hoàng thất Tinh Vân không có chút thương cảm nào, chỉ nghe mệnh mà làm.

Âu Dương Phi lẳng lặng ngồi trên ngựa lớn, sắc mặt âm lãnh, hai mắt tràn ngập sát khí.

"Long Ngạo, thực xin lỗi, vì hoàng quyền ta chỉ có thể lựa chọn như thế, người xuống hoàng tuyền chớ có trách ta, vận khí của người không tốt, chẳng trách người khác."

Trong lòng Âu Dương Phi trầm nghĩ. Ngay tại Xích Hóa trấn một trận tàn sát, lúc Long gia và Vương gia đã chết rất nhiều người, xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét dài, cuộn cuộn mà đến, bên trong tiếng thét dài mang theo phần nộ và sát khí vô tận, giống như vòi rồng điên cuồng cuốn tới.

(*) Tê tâm liệt phế rỗng: Đồng loạt hét lên inh ỏi.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Sức mạnh một đao

Tiếng thét dài cuộn cuộn kéo đến, mang theo sát khí và phần nộ vô tận.

Chưa thấy mặt người mà khí thế áp chế khủng bố đã ùn ùn kéo đến.

Long Ngạo và các võ giả Lôi Kiếp khác có chỗ khác nhau, sức cắn nuốt lôi kiếp cũng như dung hợp thành công, sức mạnh phóng thích ra càng có uy lực của sấm sét hơn.

Lôi điện là một trong những lực lượng mạnh mẽ nhất trong trời đất, chỉ mới là uy lực của sấm sét thôi mà không phải người bình thường nào cũng có thể ngăn chặn được.

Bị sức mạnh khủng bố của lôi kiếp bao trùm, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, đặc biệt là Âu Dương Phi, sắc mặt âm trầm tới cực điểm, bởi hẳn biết rõ thiếu niên đột nhiên xuất hiện là ai.

Long Ngạo?

Long Ngạo tại sao không chết?

Âu Dương Phi lúc này vô cùng e ngại, dấu sao thực lực của Long Ngạo ở ngay trước mắt, dù hẳn có hai mươi võ giả Tiên Thiên, triệu đại quân cũng không thể là đối thủ của đối phương được.

Vốn dĩ nghĩ rằng Long Ngạo gặp lão tổ tông thì chết là cái chắc, nhưng bây giờ thì sao chứ?

Âu Dương Phi hoàn toàn không ngờ Long Ngạo không chỉ không chết, ngược lại lại chạy về kịp thời, chính vì vậy Âu Dương Phi không chạy trốn, dù nói thế nào đi nữa trong lòng hẳn cũng biết rõ, cứ cho là hẳn chạy trốn rồi thì cũng vô ích thôi, nếu đã vậy thì sao phải chạy làm gì?

Uy lực của lôi điện khủng bố tựa như gió lốc, điên cuồng cuốn tới.

Mái tóc bạc trắng tùy ý bay phát phơ, toàn thân mặc đồ đen cuộn cuộn lôi vùn.

Hình bóng Long Ngạo đã xuất hiện, trong tay cầm Huyết âm Cuồng đao, sát khí và tức giận trong lòng như núi lửa phun trào, lần này hẳn may mắn chạy tới kịp lúc, nếu không hậu quả khó lường.

“Hoàng thất Tinh Vân, giết.”

Giờ Huyết âm Cuồng đao trong tay lên, Long Ngạo thuận thế chém xuống, nhìn lướt qua thì bình thân không có gì nhưng thực ra uy lực vô cùng kinh khủng, có thể nói là chiêu mạnh nhất của Long Ngạo.

Huyết Âm Bát Thức, thức đầu tiên là Hoàng Tuyền Cửu Liên Kích, thức thứ hai là Băng Phong Phệ Tâm, thức thứ ba là Liệt Diệt Hỏa Hải, ba kiểu trước chỉ là phụ trợ, toàn bộ chúng trực tiếp lồng vào nhau trong thức thứ tư Diệt Thế Đao Mang.

Không chỉ vậy, bốn thức đao quyết dung hợp với Trấn Hồn Ấn, Minh Ấn và cả sức mạnh của lôi kiếp.

Đao mang vạn trượng thuận thế ập đến, mang theo khí thế hủy trời diệt đất, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự kinh khủng của đao mang, từng người đều mang vẻ mặt khiếp sợ, hoàn toàn sững người ngây ngốc đứng đó.

Đặc biệt là Âu Dương Phi hoàn toàn không ngờ được chỉ một ngày một đêm không gặp, thực lực của Long Ngạo thế mà đã đạt tới mức độ này, không dám tiếp tục ở lại nữa, hẳn trực tiếp vọt sang một bên, bản thân là võ giả Nhất Tuyền Thiên, tốc độ của Âu Dương Phi rất nhanh, nhảy mất đã né ra ngoài.

Đao mang vạn trượng.

Một đao này của Long Ngạo vốn không phải nhắm vào Âu Dương Phi, bằng không dựa vào thực lực của Âu Dương Phi thì hoàn toàn không thể né được đao mang vạn trượng này.

Uy lực của lời kiếp bao phủ triệu đại quân, đao mang vạn trượng trong chớp mắt đã hung tợn chém xuống, đao mang kinh khủng và uy lực của lời kiếp lan ra khắp bốn phía, hoàn toàn bao phủ tất cả mọi người ở bốn phía, không chừa một ai, toàn bộ đều bị bao trùm ở trong.

Một màn kinh khủng đã xảy ra, sau khi đao mang vạn trượng xuất hiện, đội quân triệu người toàn bộ đều bị giết sạch, đây chính uy lực của một đao.

Long Ngạo vốn không quan tâm tới linh hồn của hàng triệu người, hấn lúc này thật sự có sát niệm, nếu không sẽ không tàn sát hơn triệu đại quân Tinh Vân.

Hơn triệu người bị giết.

Trận chiến trong Xích Hóa trấn đã hoàn toàn kết thúc, hai mươi võ giả Tiên Thiên ngây ngốc nhìn cuộc tàn sát đằng xa, từng người đều run rẩy dường như rất khó tin.

Một đao đã tru diệt đội quân triệu người, đây là khái niệm gì vậy?

Tất cả mọi người đã biết, Long Ngạo lúc này quả thực xưa không bằng nay, có thể chém một đao giết đội quân triệu người, nghĩ cũng biết được thực lực mạnh như thế nào.

Đừng kể đến hai mươi võ giả Tiên Thiên của hoàng thất Tinh Vân, cứ cho là người của Xích Hóa trấn thôi cũng đều có vẻ mặt không tin được.

Long Hạo Thạch và Vương Nhất Đao cả hai người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều nhìn ra được sự khiếp sợ khôn cùng. Vương Nhất Đao nói:

“Long huynh, có đứa cháu như vậy cả đời này của huynh đáng giá lắm.”

Long Hạo Thạch gật đầu, trên mặt tràn đầy kinh hi, bởi vì ông cũng tuyệt đối không ngờ được cháu của mình không chỉ tới đúng lúc mà còn mạnh như vậy, một chiêu thôi đã giết sạch đội quân triệu người của Tinh Vân.

Long Ngạo đã đuổi tới, dưới sự tức giận mà vung một đao giết triệu quân, nhìn thấy Âu Dương Phi chuẩn bị chạy thì cười lạnh, nói:

“Âu Dương đại ca, huynh có khỏe không?”

Âu Dương đại ca?

Trên mặt Âu Dương Phi lộ ra tia cười khổ, không chạy trốn nữa, xoay người nhìn thiếu niên đứng trước mặt, Âu Dương Phi nói:

“Long Ngạo, là ta có lỗi với ngươi, nhưng ngươi phải biết, là người của hoàng thất ta không còn lựa chọn khác.”

Long Ngạo liên tục cười lạnh, không nói một lời.

“Long Ngạo, thân là thái tử hoàng thất, một số lúc ta nếu làm trái, không phải hoàng vị thì cũng là tính mạng.”

Âu Dương Phi thở dài một hơi, cũng không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng, chính là hôm nay hấn đến đây là không phải do hấn muốn, không oán hấn được.

Nghe đến đây, Long Ngạo đầy xem thường và khinh miệt.

“Âu Dương Phi, ta coi ngươi là bạn, thậm chí còn coi ngươi là huynh đệ, mặc kệ ta và hoàng thất Tinh Vân có ân oán thế nào, ta đều chọn tin tưởng ngươi, nhưng ngươi lại vô sỉ như vậy hại gia tộc ta, ngươi như ngươi thực đúng là không biết xấu hổ.”

Ngửi mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, sắc mặt Âu Dương Phi cứ luôn âm trầm vô cùng.

Lần này mang theo hai mươi võ giả Tiên Thiên, đội quân triệu người, vốn tưởng có thể tiêu diệt Xích Hóa trấn một cách dễ dàng cho phụ hoàng thấy, nhưng giờ thì sao? Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Long Ngạo mà mọi thứ đều xáo trộn.

Trong lòng Âu Dương Phi biết rõ, trong tình huống này tỉ lệ sống sót của mình chưa tới một phần, bởi vậy Âu Dương Phi đột nhiên cười nói:

“Long Ngạo, không thể không thừa nhận ngươi thật sự là một nhân tài, tin rằng không tới mấy năm nữa ngươi có thể phát triển rất nhanh, nhưng ta có thể nói rõ cho ngươi biết, vương quốc Lôi Đình sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

“Vương quốc Lôi Đình có tha cho ta hay không hình như không liên quan tới ngươi.”

“Ha ha, đúng vậy, ngươi nói đúng lắm, đúng thật là không liên quan tới ta, nhưng mà Long Ngạo, lần này sơ suất ta hoàn toàn không ngờ ngươi có thể

thoát khỏi tay lão tổ tông, thua thì thua rồi, ta thua rất phục. Long Ngạo, dù có gì xảy ra ta và ngươi vẫn đều là bạn, ta muốn cầu xin ngươi một việc.”

Long Ngạo không nói gì, coi như bằng lòng.

“Long Ngạo, ta chỉ mong lúc ta chết, ngươi có thể đem thi thể ta trở lại hoàng thất Tinh Vân, lá rụng về cội, ta không muốn chết ở ngoài, nề tình bạn bè, hi vọng ngươi đồng ý.”

Lá rụng về cội?

Sớm biết có hôm nay sao lúc trước còn làm thế, nhưng Long Ngạo không nói mấy lời này ra, như lời Âu Dương Phi vừa mới nói, dù thế nào hai người bọn họ cũng từng là bạn bè, nghĩ tới đây Long Ngạo bỗng nhiên nói:

“Ngươi đi đi.”

“Ngươi để ta đi?”

Tựa như không phản ứng kịp, mặt Âu Dương Phi tràn đầy kinh ngạc, không biết Long Ngạo rốt cuộc muốn chơi trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Lật đổ hoàng thất

Âu Dương Phi hoàn toàn bị làm cho ngớ ngẩn.

Ở góc nhìn của Âu Dương Phi, lần này bản thân đem theo đại quân, suýt chút nữa san bằng Xích Hóa trấn, Long Ngạo chắc chắn sẽ giết hắn.

Thế nhưng kết quả thì sao?

“Âu Dương Phi, mặc kệ trong lòng ngươi nghĩ thế nào, nhưng từ đó tới giờ ta đều coi ngươi là đại ca, tất cả những việc ngươi làm ta không trách. Ngươi nói đúng, thân là người hoàng thất, có một số việc không thể do mình làm chủ được.”

Nghe lời này, cả người Âu Dương Phi bỗng dưng run lên.

Hai mắt trân trân nhìn Long Ngạo, lúc này trong lòng Âu Dương Phi có thể nói là đủ tư vị cảm xúc, bởi vì hắn hoàn toàn không ngờ Long Ngạo trước đây thật sự coi hắn là huynh đệ.

Hoàng thất không cho phép có bạn bè huynh đệ.

Chính vì vậy Âu Dương Phi mới xúc động, bởi trong hoàng thất dù là anh em ruột cũng sẽ trở mặt thành thù, đây chính là hoàng thất.

“Âu Dương Phi, ngươi có thể đi nhưng bọn hắn thì không được.”

Âu Dương Phi không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết người Long Ngạo chỉ là ai, không nói thêm nhiều lời, Âu Dương Phi xoay người nhanh chóng rời đi.

Trong lòng Long Ngạo có chút thương cảm, suy cho cùng hắn cũng coi Âu Dương Phi là anh em bạn bè, nhưng bây giờ thì sao? Long Ngạo không trách Âu Dương Phi, cũng vẫn là câu đó, người của hoàng thất có những lúc thật sự là bản thân không thể tự quyết được.

Huống chi, chỉ vì tình nghĩa bạn bè nho nhỏ, lần này Long Ngạo sẽ không giết Âu Dương Phi.

Xoay người lại, Long Ngạo lạnh mắt nhìn hai mươi võ giả đang đứng dưới Xích Hóa trấn, không chút thương hại nào trực tiếp tàn sát toàn bộ, không chừa một ai.

Xích Hóa trấn lần này có thể nói là đại nạn không chết, nhưng dù như vậy thì Xích Hóa trấn cũng tổn thất rất nhiều người, nhất là Vương gia, hầu như không còn ai, đệ tử trong gia tộc tổn thất xấp xỉ sáu phần.

Nhưng Vương Nhất Dao lại không chút đau buồn nào cả, bản thân là cáo già, Vương Nhất Dao biết rõ tổn thất của Vương gia sau này sẽ lấy lại gấp bội, thậm chí có thể thành cá chép hóa rồng.

Trên đại sảnh Long gia, Xích Hóa trấn.

Long Hạo Thạch, Vương Nhất Dao, Long Nghị, Long Ngạo lần lượt ngồi xuống, Long Hạo Thạch có chút vội vã hỏi:

“Ngạo nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đối với chuyện xảy ra ở thành Tinh Vân mọi người ở Xích Hóa trấn còn không biết, cho nên mới hiếu kỳ, vì sao hoàng thất Tinh Vân đang yên đang lành lại đi đối phó với Xích Hóa trấn.

Long Ngạo cũng không hề giấu giếm nói rõ ràng tỉ mỉ với mọi người nghe ân oán của bản thân với hoàng thất Tinh Vân, những nguy hiểm trong đó lại không nói, dù sao hắn cũng không muốn mọi người lo lắng.

Sau khi nghe xong, tất cả mọi người đều thần thức không ngừng.

“Ngạo nhi, ta muốn hỏi con, tu vi của con bây giờ đã đạt tới cảnh giới gì rồi?”

Đối với câu hỏi của Vương Nhất Dao tất cả mọi người đều rất muốn biết, dù sao Long Ngạo có thể một đao giết chết đội quân triệu người, chi điểm này thôi, sợ rằng trong vương quốc Tinh Quốc này không có ai có thể làm được.

“Vương gia gia, tu vi của con vừa mới đột phá cảnh giới Lôi Kiếp.”

Đối với Vương Nhất Dao, Long Ngạo rất cung kính, nói thế nào đi nữa Vương Nhất Dao là ông của Vũ Âm, hơn nữa Long gia đang lúc sống chết thì Vương gia lựa chọn ở lại, chi điểm này thôi đã thấy Vương gia có tấm lòng rồi.

Cảnh giới Lôi Kiếp.

Đối với từ “cảnh giới Lôi Kiếp” từ trong miệng Long Ngạo nói ra, tất cả mọi người đều không rõ lắm, bởi vì trong mắt họ, cảnh giới Tiên Thiên đã rất lợi hại rồi, nếu có thể đạt cảnh giới Quy Nhất thì trên cơ bản đã là vô địch.

Nghĩ một chút, Long Ngạo nói:

“Trên cảnh giới Tiên Thiên thật ra còn một cảnh giới, đó chính là cảnh giới Thoái Biến, Tiên Thiên có Ngũ cảnh thì Thoái Biến cũng có Ngũ cảnh giống vậy.”

Chuyện này khiến mọi người đều khiếp sợ, bởi vì không ai nghĩ tới trên cảnh giới Tiên Thiên còn có cảnh giới Thoái Biến.

“Năm cảnh giới của Tiên Thiên, cảnh giới Bách Tán Thiên, cảnh giới Nhất Tuyệt Thiên, cảnh giới Diễn Hóa, cảnh giới Dung Hợp, cảnh giới Quy Nhất, mà lúc này các võ giả sẽ dần lôi kiếp thuộc về mình, một khi đột phá thuận lợi thì chân chính bước vào hàng ngũ cảnh giới Thoái Biến.”

Long Ngạo tiếp tục nói:

“Năm cảnh giới của Thoái Biến, theo thứ tự là cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ, con hiện giờ chỉ vừa mới vượt qua Lôi Kiếp.”

Nghe Long Ngạo giới thiệu xong, mọi người cũng đại khái hiểu cảnh giới Tiên Thiên và cảnh giới Thoái Biến, mặc dù không biết cảnh giới Thoái Biến ra sao, chỉ nhìn thực lực mạnh mẽ mà Long Ngạo lộ ra cũng đủ để khiến mọi người chấn động.

Cảnh giới Lôi Kiếp.

E rằng với người ngoài thì thực lực của bản thân rất mạnh, nhưng Long Ngạo biết rõ, hiện tại hắn chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Thoái Biến, đường đi còn rất dài.

Thực lực.

Muốn sống tốt hơn trong cái thế giới người hiệp đánh người này, người nhà không bị khi dễ thì chỉ có một biện pháp đó, chính là sở hữu thực lực vô cùng mạnh mẽ.

“Ngạo nhi, lần này con tàn sát đội quân triệu người của hoàng thất Tinh Vân, chắc chắn rằng hoàng thất Tinh Vân sẽ không từ bỏ ý đồ, con nghĩ ra đối sách nào hay chưa?”

Đám người Long Hạo Thạch vừa nghĩ tới việc Long Ngạo chỉ cần vền vền một đao đã diệt đội quân triệu người cũng còn chút chưa tỉnh táo lại, nhưng Long Hạo Thạch lo lắng hơn vẫn là hoàng thất Tinh Vân, nói thế nào đi nữa, thế lực và tình hình bên trong của hoàng thất Tinh Vân ngay trước mắt, Xích Hóa trấn căn bản không phải là địch thủ của hoàng thất Tinh Vân.

Đối với sự lo lắng của ông nội, Long Ngạo sao lại không biết.

Suy nghĩ một chút, Long Ngạo nói rằng:

“Gia gia, nếu như chúng ta lật đổ hoàng thất Tinh Vân, có phải về sau sẽ không còn phiền phức nữa không?”

Nghe Long Ngạo nói mọi người đều hết hồn, lật đổ hoàng thất Tinh Vân, sao có thể chứ?

Long Hạo Thạch lo tính nhiều hơn cả Long Ngạo, giọng ngưng trọng nói:

“Ngạo nhi, coi như con có thể lật đổ được hoàng thất Tinh Vân thì cũng phải suy nghĩ hai việc, thứ nhất dựa vào thực lực của Xích Hôa trấn chúng ta có thể bảo vệ ngôi vị hoàng thất được hay không. Thứ hai, một khi chúng ta lật đổ được vị trí của hoàng thất Tinh Vân thì các vương quốc khác, còn có vương quốc Hỏa Diệm sẽ thế nào, nhất định sẽ không ngồi yên không quan tâm”

Long Hạo Thạch không phải kẻ ngu, đương nhiên hiểu cháu mình nếu đã nói như vậy nhất định là hoàn toàn nắm chắc, nhưng vấn đề sau đó thì không thể không suy xét.

Nếu nói không muốn lật đổ hoàng thất Tinh Vân là nói dối, dù sao so ra thì Xích Hôa trấn và cả vương quốc Tinh Vân hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

“Ngạo nhi, còn một việc nữa, Long thị gia tộc có quy định rõ ràng, bất kể là gia tộc cấp mấy đều không được nhúng tay vào việc của vương quốc và đế quốc, đây cũng là lý do vô số con cái của vương quốc và đế quốc của Cửu Châu không có bóng dáng của Long gia.”

“Thì ra là thế.”

Long Ngạo cúi đầu bắt đầu chìm vào trầm tư, ai cũng không quấy rầy, cứ như vậy thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Bỗng nhiên Long Ngạo ngẩng đầu, nói:

“Gia gia, điều thứ nhất, Xích Hôa trấn của chúng ta lật đổ hoàng thất Tinh Vân thì có người kia tọa trấn gia tộc, tin chắc rằng nhất định có thể bảo vệ được. Thứ hai, nếu chúng ta lật đổ hoàng thất Tinh Vân, vậy thì việc tới đâu hay tới đó, dù là ai muốn gây sự chúng ta đều sẽ khiến bọn chúng có đến mà không về được.”

Sự tự tin mạnh mẽ tỏa ra từ người Long Ngạo, đây là do đến từ thực lực, cảnh giới Lôi Kiếp, trong cả vương quốc Tinh Vân này thực lực tuyệt đối là sự tồn tại có một không hai.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chiếc bánh từ trên trời rơi xuống

"Về điểm thứ ba, một khi chúng ta thay thế được hoàng thất Tinh Vân, Long gia sẽ không nhúng tay vào chuyện hoàng thất."

Tất cả mọi người hoàn toàn nghi hoặc, nếu Long gia không nhúng tay vào chuyện hoàng thất, vậy nói thay thế hoàng thất Tinh Vân là có ý gì?

"Ngạo nhi, con hãy nói rõ ý của mình ra xem nào."

Long Ngạo gật đầu, sự tình đã tới nước này rồi, Long Ngạo cũng không có cố kỵ, nói:

"Gia gia, ý của con rất đơn giản, Vương gia sẽ thay thế hoàng thất quản lý vương quốc Tinh Vân, về phần chúng ta vẫn như cũ, sẽ tọa trấn ở Xích Hoả trấn."

Mọi người không phải kẻ ngốc, trong nháy mắt liền hiểu được ý của Long Ngạo.

Cha con Vương Nhất Dao và Vương Hàn đều đứng lên, trên mặt tràn ngập kích động và vui mừng, bởi vì hai người trong lòng đều rất rõ ràng, Vương gia thay thế được Tinh Vân hoàng thất đại biểu cho cái gì.

Vương gia chỉ là một gia tộc nhỏ bé ở Xích Hoả trấn, ở Xích Hoả trấn có lẽ cũng khá mạnh, nhưng đối với vương quốc Tinh Vân mà nói lại không đáng kể chút nào.

"Ngạo nhi, việc này có phải vẫn có điểm không thỏa đáng?"

"Bá phụ, việc này có gì không thỏa đáng chứ, trước không nói quan hệ giữa con và Vũ Âm, chỉ nói đến lần này Vương gia có thể duy trì Long gia, ngôi vị hoàng thất chính là của Vương gia."

Vương Hàn và vương Nhất Dao không nói gì thêm, đây đúng là như chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, quý mới biết một khi mất đi thì khi nào mới có thể may mắn có lại được.

Long Hạo Thạch vẫn vói về mặt ngưng trọng như cũ, nói:

"Ngạo nhi, với thực lực hiện tại của chúng ta có thể thay thế được hoàng thất Tinh Vân không?"

Đối với điểm này, Long Ngạo mười phần tin tưởng.

Hoàng thất Tinh Vân có thể xưng bá ở vương quốc Tinh Vân, cũng không phải bởi vì có được trăm vạn đại quân, mà là bởi vì có được Hộ quốc đường, còn có Âu Dương Trọng tọa trấn.

Nhưng còn bây giờ?

Tám phần mười Hộ quốc đường đã bị giết hết, về phần Âu Dương Trọng, muốn trong khoảng thời gian ngắn khôi phục thực lực cơ hồ là chuyện khó lòng mà thực hiện được.

Cho dù nói như thế nào, lời kiếp chi lực cũng là một trong những lực lượng thiên địa cường đại bậc nhất.

Chính vì vậy Long Ngạo mới có mười phần tin rằng đối với việc Âu Dương Trọng khôi phục thương thế, tu vi của Long Ngạo nếu có thể đột phá cảnh giới Thoái Biến thì có thể giết chết Âu Dương Trọng, như vậy việc tiêu diệt hoàng thất Tinh Vân chỉ là chuyện sớm muộn.

Về việc này, Long Ngạo cũng không nói ra.

"Gia gia, cho dù chúng ta muốn lấy lại hoàng thất Tinh Vân, tuyệt đối không phải lúc này, hiện tại chỉ có một chuyện cần làm, đó là gia tăng thực lực Xích Hoả trấn."

"Vương gia gia, Vương gia từ giờ trở đi phải gia tăng lực lượng lên, nhiều nhất một năm, thậm chí nhanh hơn Vương gia sẽ thay thế được hoàng thất Tinh Vân, cho dù dựa vào người nào thì thực lực đều phải đủ mạnh mới là điều quan trọng."

Gật gật đầu, Vương Nhất Dao cố nén kích động trong lòng, nói:

"Ta sẽ làm ngay."

Nếu là trước đây Vương Nhất Dao chắc chắn sẽ không tin lời Long Ngạo, nhưng thấy được thực lực của Long Ngạo một đao chém mạnh như vậy, Vương Nhất Dao vô cùng tin tưởng, Long Ngạo nhất định làm được.

Người nhà Vương gia rời khỏi, trong đại đường hiện giờ chỉ còn lại có ba người, Long Hạo Thạch, Long Nghị và Long Ngạo.

"Ngạo nhi, con có nắm chắc không?"

"Gia gia, bây giờ phiền toái duy nhất chính là Tinh Vân lão tổ tông, nhưng người đừng lo, việc này giao cho con."

Tinh Vân lão tổ tông?

Long Hạo Thạch không khỏi lo lắng nói:

"Hoàng thất Tinh Vân lão tổ tông Âu Dương Trọng lúc trước cũng là kỳ tài ngút trời, không chỉ được liệt vào một trong ba mươi chiến thần, lại còn phát triển vương quốc Tinh Vân đến quy mô như bây giờ, Ngạo nhi, con muốn đối phó người này có nắm chắc phần thắng không?"

Nói thẳng, đến giờ phút này Long Hạo Thạch đối với thực lực của đứa cháu trai vẫn còn chưa biết hết, nhưng Long Hạo Thạch đối với Tinh Vân lão tổ tông cũng có chút biết rõ.

"Gia gia, hãy tin ở con."

Long Ngạo không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ có ba chữ "Tin ở con".

Nhìn đứa cháu trai của mình, Long Hạo Thạch bỗng nhiên nở nụ cười, gật gật đầu nói:

"Gia gia đương nhiên lựa chọn con, Ngạo nhi, lần này trở về con định khi nào thì rời đi?"

Đối với việc Long Ngạo rời đi, người nhà Long gia tựa hồ đã quá quen thuộc.

"Gia gia, ba ngày nữa con sẽ đi."

Một lúc lâu sau.

Cấm địa Long gia, còn được gọi là hậu viện, ngoài Long Ngạo ra căn bản không người nào dám vào trong.

"Tiểu tử, không sao chứ?"

Đối với Hoả Kỳ Lân không ra tay tương trợ Xích Hoả trấn, Long Ngạo cũng không hề phẫn nộ, cho dù nói như thế nào, lúc trước hắn và Hoả Kỳ Lân đã ước định, chính là bảo vệ Long gia chứ phải bảo vệ Xích Hoả trấn.

Long Ngạo cười cười, gật đầu nói:

"Ồn rồi, Kỳ Lân đại ca, ta muốn hỏi một chút, tu vi của huynh đã đạt tới cảnh giới nào?"

Đã biết được ngũ cảnh Thoái Biến, Long Ngạo rất tò mò, Hoả Kỳ Lân trước mặt rốt cuộc là cảnh giới gì, chẳng lẽ là Đạo Tổ?

Hừ lạnh một tiếng, Hoả Kỳ Lân bất mãn nói:

"Tiểu tử, thực lực của ta ngươi còn chưa có tư cách biết, nhưng ta có thể nói cho ngươi một chút, thực lực hiện tại của ngươi vẫn còn yếu lắm, có lẽ ở Xích Hoả trấn, thậm chí vương quốc Tinh Vân ngươi rất mạnh, nhưng nếu so với cả đại lục thì thực lực của ngươi thật chẳng đáng kể."

Long Ngạo gật đầu, đối với lời của Hoả Kỳ Lân, Long Ngạo đương nhiên lựa chọn tin tưởng.

Cho dù nói như thế nào, vương quốc Tinh Vân đối với cả thiên võ đại lục mà nói căn bản chẳng đáng là gì.

Hoả Kỳ Lân không muốn nhiều lời, Long Ngạo cũng không tiếp tục hỏi, mà chỉ nói:

"Kỳ lân đại ca, vết thương của huynh thế nào rồi?"

Đối với thương tích của Hoả Kỳ Lân, Long Ngạo rất quan tâm, cho dù nói như thế nào hấn và Hoả Kỳ Lân cũng có ba năm ước hẹn, vết thương của Hoả Kỳ Lân có thể khôi phục, đối với Long gia cũng là chuyện tốt.

"Tiểu tử, ngươi lần này trở về thật đúng lúc, vết thương của ta quá nặng, cần ngươi tương trợ."

"Kỳ lân đại ca, huynh cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định không chối từ."

Tựa hồ rất tin tưởng, giọng Hoả Kỳ Lân cũng dịu xuống, liền lên tiếng:

"Long Ngạo, vết thương của ta cần một ít cô linh dược, bây giờ ta sẽ truyền tên cô linh dược vào đầu ngươi, hãy nhớ cho kỹ."

Trong nháy mắt, Long Ngạo cảm giác trong đầu mình xuất hiện rất nhiều tên các loại cô linh dược, đại khái có đến mười loại, đối với những loại cô này Long Ngạo cũng không xa lạ, dù sao thân là người luyện đan, đối với cô linh dược đều có nghiên cứu qua.

"Kỳ lân đại ca, ta có việc này muốn nói với huynh, ta hy vọng huynh có thể cho ta một giọt máu."

Long Ngạo vừa nói xong, Hoả Kỳ Lân bỗng nhiên bộc phát ra khí thế cường đại, phô thiên cái địa đích áp chế mà đến, nhưng Long Ngạo không lùi nửa bước, kiên quyết đứng tại chỗ nhìn vào Hoả Kỳ Lân trước mặt.

Khí thế biến mất, Hoả Kỳ Lân lạnh giọng nói:

"Ta cho ngươi cơ hội để giải thích."

Long ngạo không chút giấu diếm, đem chuyện của mình và Ngạo Tuyệt kể ra, một năm một mười đều nói ra hết, thậm chí không giấu diếm Cửu Âm Phong Thần. Sau khi nghe xong, hơi thở lạnh như băng của Hoả Kỳ Lân liền biến mất không dấu vết.

Ngay lúc Hoả Kỳ Lân đang định nói gì đó, bỗng nhiên khựng lại một lúc rồi mới nói:

"Tiểu tử, có người đến, người này thực lực rất khá, ngươi nên đi xem xem, cần ta ra tay cứ nói một tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chỉ bằng ngươi

Nghe xong lời Long Ngạo, Hoả Kỳ Lân liền thay đổi một trăm tám mươi độ.

Nếu là trước đây, Hoả Kỳ Lân chắc chắn sẽ không nói ra lời này.

Long Ngạo rất nghi hoặc, không biết rốt cuộc là ai đến đây, chẳng lẽ là Âu Dương Trọng?

Long Ngạo không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết Hoả Kỳ Lân cho rằng đây là một đại cao thủ, thực lực khẳng định sẽ không thể coi thường, chính vì vậy Long Ngạo cảnh giác đứng lên.

Cho dù nói như thế nào hấn cũng không chỉ có một mình, sau lưng còn cả gia tộc, một khi có chuyện gì xảy ra, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

"Ngạo thúc thúc."

Vừa mới rời khỏi Long gia liền gặp Ngạo Thiên ở đây, Long Ngạo kinh ngạc, không biết Ngạo Thiên lần này tìm mình có chuyện gì.

"Ngạo nhi, ta tìm con có chút việc."

Long Ngạo gật đầu đáp lại, sau tìm một chỗ nghỉ ngơi nói chuyện.

Bưng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, Ngạo Thiên nói:

"Ngạo nhi, con có hận Ngạo Tuyết không?"

Đối với câu hỏi này, Long Ngạo đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong đó, lắc đầu, nói:

"Không hận."

"Kỳ thật việc này phải trách ta, năm đó ta được Kim Dương tông tông chủ cứu giúp, Trương Mạc muốn cùng ta kết thân, ta cũng không nghĩ gì liền đồng ý, ba tháng sau Ngạo Tuyết sẽ cùng Trương Trí Hằng thành hôn. Ngạo nhi, ta lần này đến chính là muốn khuyên con từ bỏ."

"Không được."

Ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, Long Ngạo trực tiếp cự tuyệt, hai tay nắm chặt, trên mặt tràn ngập kiên định, một khi đã quyết thì mặc kệ đối phương có là Kim Dương tông, cho dù là Lôi Đình tông hoặc là Hỏa Diễm tông hấn cũng sẽ không từ bỏ.

Tựa hồ đã sớm biết Long Ngạo sẽ như vậy, Ngạo Thiên cũng không quá kinh ngạc.

"Ngạo nhi, con có biết Kim Dương tông không?"

"Con có biết đến."

Kim Dương tông là một trong lục đại tông môn của Thiên Châu thiên võ, thế lực có thể so với Lôi Đình tông cùng Hỏa Diễm tông.

"Ngạo nhi, thực lực thiên phú của con ta cũng biết được, nhưng ta vẫn muốn khuyên con một câu, không nên quá khích, thực lực của Kim Dương tông thật sự con không thể tưởng tượng được đâu."

Long ngạo không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngạo Thiên, đơn giản chính là muốn mình từ bỏ, nhưng rốt cuộc nguyên nhân chính là gì cũng chưa rõ được.

Chẳng lẽ là Quý Vương tông dè chừng Kim Dương tông?

"Ngạo nhi, con và Ngạo Tuyết hữu duyên vô phận, ta hy vọng con lựa chọn từ bỏ thì hơn, nếu như đụng vào Kim Dương tông, cho dù là ta cũng không giúp được con."

Nói xong câu này, Ngạo Thiên đứng lên rồi đi, trong nháy mắt liền biến mất không dấu vết.

Hai mắt kiên định, Long Ngạo biết đây giống như là thế giới ăn thịt người, nếu không có thực lực, không chỉ bản thân, cho dù là gia tộc có lẽ cũng không thể đảm bảo tính mạng.

Đối với Kim Dương tông cường đại, cho dù là Quý Vương Ngạo Thiên cũng phải lựa chọn lùi bước.

Dựa vào người không bằng dựa vào mình, đạo lý thiên cổ này muôn đời không thay đổi.

Chính vì như thế, Long Ngạo trong lòng rất rõ, hấn hiện tại chỉ có thời gian ba tháng, ba tháng sau Ngạo Tuyết sẽ cùng Trương Trí Hằng thành hôn, đến lúc đó mặc kệ chuyện gì xảy ra, hấn cũng sẽ không lựa chọn từ bỏ.

Xích Hóa trấn.

Xích Hóa trấn hiện giờ như một mớ hỗn độn, tuy rằng Long Ngạo đứng lúc có thể ngăn cản được Xích Hoả trấn khỏi diệt vong, nhưng tổn thất vừa rồi không phải chuyện nhỏ, nhất là tổn thất hai đại gia tộc.

Nhưng Long gia không có chút lo lắng, dù sao lần này Long Ngạo một đao giết chết trăm vạn quân địch đã hoàn toàn danh chấn vương quốc Tinh Vân, thậm chí cả Thiên Châu, căn bản không cần nhiều lời, bốn phương tám hướng có rất nhiều vương quốc đều ra tay viện trợ xây dựng lại Xích Hóa trấn.

Đây chính là nội tình, Xích Hoả trấn là vùng đất đầy hứa hẹn, lúc trước không có người đứng ra, nhưng một khi Xích Hoả trấn trở nên huy hoàng, bốn phương tám hướng đột nhiên có rất nhiều người chú ý tới.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thực rất trân quý, dệt hoa trên gấm xem như dụng tâm kín đáo.

Về phần sự việc Long Ngạo một đao giết sạch trăm vạn quân địch cũng đã truyền khắp cả Thiên Châu, đối với việc có người chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi có thể luyện được tu vi cường đại như vậy, tất cả mọi người vô cùng tò mò và kính nể.

Đánh trọng thương Tinh Vân lão tổ tông, một đao diệt sát trăm vạn quân địch.

Ba ngày sau, Tinh Vân thành.

Một gã thiếu niên đầu bạc, áo đen, trên người tỏa ra hơi thở lạnh như băng, vừa trông thấy hấn tất cả mọi người là đều né tránh, giống như trông thấy một sát thần.

Sát thần, đúng vậy, ngay lúc này Long Ngạo đối với người ngoài mà nói chính là một pho tượng sát thần, dù sao có thể một đao diệt sát trăm vạn quân địch, ngấm lại đều thấy vô cùng đáng sợ.

Long Ngạo đối với vương quốc Tinh Vân mà nói, chính là người không thể đối phó được.

Không quan tâm những người xung quanh, Long Ngạo tiến vào Tinh Vân thành, trực tiếp tiến vào hoàng thất. Lần này đến đây chỉ có một mục đích, chính là tìm kiếm Âu Dương Trọng.

Long Ngạo trong lòng rất rõ, xét theo khả năng của mình, hấn muốn giết được Âu Dương Trọng là điều không hề dễ dàng, nhưng hiện tại Âu Dương Trọng đang bị thương, chính là cơ hội ngàn năm có một.

Long Ngạo càng hiểu rõ hơn, một khi giết được Âu Dương trọng, như vậy Vương gia có thể gia nhập hoàng thất, từ nay về sau gia tộc coi như mất đi một kẻ thù mạnh.

Hiện giờ hoàng thất Tinh Vân sớm đã không được như trước, Âu Dương Trọng bị thương không rõ tung tích, thêm việc Hộ quốc đường đang xuống dốc, khiến cho hoàng thất mất đi chỗ dựa.

Trong đại điện hoàng thất.

"Phi nhi, chúng ta thật sự sai rồi sao?"

Âu Dương Phong về mặt đau khổ, cường thịnh của hoàng thất chỉ còn vài ngày ngắn ngủi, sự sụp đổ này chẳng lẽ là đã làm sai rồi hay sao?

Âu Dương Phong vẫn cho rằng lão tổ tông lần này xuất quan, có thể tu luyện cảnh giới Thoái Biến, cho dù không thể được như Lôi Đình đế quốc cũng có thể mạnh hơn những vương quốc khác, nhưng hiện tại thì sao?

"Phụ hoàng, nếu lúc trước chúng ta có thể mượn sức Long Ngạo, có lẽ hôm nay hoàng thất cũng sẽ không lưu lạc đến nông nỗi này."

Nếu là trước kia Âu Dương Phi chắc chắn không dám nói như thế, nhưng sự tình đã đến bước đường này rồi, Âu Dương Phi tựa hồ nghĩ rằng dù sao đi nữa, việc Long Ngạo tha cho hấn thật sự làm hấn động lòng.

Âu Dương Phong không có chút phần nộ, bởi vì việc này thật sự do hấn làm sai, bởi vì hấn trăm triệu lần cũng không ngờ Long Ngạo chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi có thể mạnh lên như vậy, thậm chí có thể đánh trọng thương lão tổ tông, cho dù là Long Ngạo mượn dùng thực lực lôi kiếp, nhưng kết quả thật sự đã bị hấn tiêu diệt.

"Ha ha ha, chẳng lẽ Long Ngạo thật sự thắng sao? Lão tổ tông chỉ là bị thương thôi, chỉ cần lão tổ tông không ngã xuống, hoàng thất chúng ta nhất định không diệt vong, một ngày nào đó hoàng thất ta phải san bằng Xích Hoá trấn và cả Long gia. Về phần Long Ngạo, ta sẽ cho hấn biết, dám đụng đến hoàng thất Tinh Vân ta hậu quả sẽ như thế nào."

Thẳng đến giờ phút này, Âu Dương Phong vẫn là tự tin tràn đầy, bởi vì lão xem ra, chỉ cần lão tổ tông còn sống một ngày, như vậy hoàng thất sẽ không suy sụp đi xuống, lão tổ tông là hy vọng của hoàng thất, cũng là hy vọng duy nhất.

"Muốn san bằng Xích Hóa trấn và Long gia, chỉ bằng người?"

Vừa trông thấy thiếu niên tóc trắng áo đen đi vào, cho dù là Âu Dương Phong hay Âu Dương Phi, về mặt đều vô cùng khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Vì sao ta không dám

Giờ khắc này sắc mặt của Âu Dương Phong quả thực u ám tới cực điểm.

"Long Ngạo, ngươi còn dám tới?"

"Vì sao ta không dám?"

Cười lạnh một tiếng, Long Ngạo đi tới bên trái ngai xuống, nhìn Âu Dương Phi một cái, nói:

"Âu Dương Phi, ân oán giữa ta và hoàng thất Tinh Vân, ngày hôm nay nhất định phải giải quyết."

Gật đầu một cái, Âu Dương Phi không phải kẻ ngu, đương nhiên biết rõ Long Ngạo đang hỏi mình là còn cố kỵ đến tình bằng hữu trước đây, nếu không dựa theo thực lực hiện tại của Long Ngạo thì cần phải hỏi hấn sao?

"Long Ngạo, ta có lỗi với ngươi."

Chỉ nói một câu, Âu Dương Phi liền xoay người rời đi, khi đi tới cửa bỗng nhiên dừng lại, nói:

"Long huynh đệ, thân là thái tử hoàng thất, từ nhỏ đến lớn ta không có bằng hữu, không có thân thích, không có huynh đệ, ngươi là bằng hữu duy nhất của ta, trước kia là thế, bây giờ vẫn là thế, sau này cũng vậy."

Nhìn Âu Dương Phi rời đi, Long Ngạo dường như có chút xúc động.

Không tiếp tục rầu rĩ vì vấn đề này nữa, Long Ngạo biết quan hệ giữa hấn và Âu Dương Phi đã không thể trở lại như trước đây.

"Âu Dương Phong, nể mặt Âu Dương Phi ta cho ngươi một cơ hội."

Âu Dương Phong muốn nói điều gì đó, Long Ngạo tiếp tục nói:

"Rời khỏi hoàng thất, mang theo gia tộc Âu Dương rời khỏi vương quốc Tinh Vân, từ nay về sau ân oán giữa ta và ngươi sẽ xóa bỏ toàn bộ."

Trước khi tới, đặc biệt là nghe được Âu Dương Phong nói muốn san bằng Xích Hỏa trấn, Long Ngạo thực sự muốn mượn cơ hội này tiêu diệt Âu Dương gia, cưỡng chế lật đổ địa vị của hoàng thất Tinh Vân.

Nhưng vừa rồi nghe lời nói của Âu Dương Phi, Long Ngạo nhất thời thay đổi chủ ý.

Cho dù Âu Dương Phi đã làm gì hấn cũng đã từng coi Âu Dương Phi là bằng hữu, chỉ riêng điểm này Long Ngạo không muốn khiến cho chuyện này quá tuyệt tình.

Chính vì như vậy, Long Ngạo chuẩn bị buông phần ân oán này.

Rời khỏi hoàng thất?

Âu Dương Phong nguyện ý không?

Không hề nghi ngờ, trăm phần trăm khẳng định Âu Dương Phong không muốn rời khỏi hoàng thất, bởi vì hấn không phải kẻ ngu, đương nhiên rất biết rõ, một khi Âu Dương gia rời khỏi hoàng thất, như vậy chỉ có một con đường, chính là từ từ đi đến diệt vong.

"Long Ngạo, quan hệ giữa chúng ta có thể hòa hoãn."

Khoát khoát tay, không để cho Âu Dương Phong cơ hội nói xong, giọng Long Ngạo lạnh lùng, nói rằng:

"Âu Dương gia chỉ có hai con đường, con đường thứ nhất là rời khỏi hoàng thất, con đường thứ hai, ta sẽ tàn sát toàn bộ Âu Dương gia."

Nghe được lời này, sắc mặt của Âu Dương Phong càng thêm âm trầm, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, thân là hoàng đế hoàng thất, bình thường Âu Dương Phong có thể nói là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đã có lúc nào chịu vũ nhục như thế này.

Bị buộc phải rời khỏi hoàng thất, việc này nếu như truyền đi, nào còn thể diện của Âu Dương gia?

"Trong thời gian một tháng, một tháng sau nếu Âu Dương gia không rời khỏi hoàng thất, ta sẽ đích thân đến đây."

Đứng lên, Long Ngạo trừng mắt nhìn Âu Dương Phi, không tiếp tục lưu lại, hấn rất nhanh rời đi.

Một thân một mình ngồi ở đại điện, Âu Dương Phi dường như già đi mười tuổi, thân là vua của một nước, chưa từng có một khắc Âu Dương Phong bất lực như vậy, bị một đệ tử Long gia nho nhỏ của Xích Hỏa trấn dồn ép phải rời khỏi hoàng thất, loại chuyện này dường như chưa từng xảy ra.

"Lão tổ tông, người rút cuộc ở nơi nào?"

Rời khỏi hoàng thất Tinh Vân, sắc mặt của Long Ngạo cũng khó coi, bởi vì hấn đã xác định Âu Dương Trọng không ở trong hoàng thất, nếu không, hấn vừa ép Âu Dương gia rời khỏi hoàng thất, Âu Dương Trọng đã sớm đi ra.

Sự tình đã đến mức này, Long Ngạo cũng có thể xác định một việc, đó chính là Âu Dương Trọng thương thế rất nặng, cực kỳ nặng.

Âu Dương Trọng là một kẻ cực kỳ tai họa, nếu như không thể diệt trừ tai họa ngầm này, trước không nói bản thân mình, mà cả gia tộc của mình sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Tỉnh Vân thành, ngoại trừ sự thống trị của hoàng thất còn có tứ đại gia tộc lớn.

Tứ đại gia tộc theo thứ tự năm cấp là Long gia, Miêu gia, Trình gia, Nam Cung gia, ngoại trừ hoàng thất, toàn bộ Tỉnh Vân thành sợ rằng ân oán giữa Miêu gia và Long Ngạo là lớn nhất.

Miêu gia bây giờ rất thành thật, căn bản không dám đi trêu chọc Long Ngạo, về phần ba tam đại gia tộc kia, bao gồm cả Long gia ngũ giai, dường như đều bỏ qua ân oán, dù sao câu chuyện về Long Ngạo đã truyền khắp Tỉnh Vân thành.

Khí thế áp bức của Âu Dương Trọng đã gọi lên Lôi Kiếp, sau khi thuận lợi vượt qua Lôi Kiếp, nhờ vào Lôi Kiếp lực đánh Âu Dương Trọng bị thương nặng, thậm chí một đao chém giết trên trăm vạn quân đội, sát thần như vậy ai còn dám trêu chọc?

Đối với các đại gia tộc của Tỉnh Vân thành, Long Ngạo cũng không tính đuổi đi hay tiêu diệt, có những lúc đe dọa dụ dỗ mới là biện pháp tốt nhất.

Lần này đến Tỉnh Vân thành, mục đích lớn nhất của Long Ngạo là tìm kiếm Âu Dương Trọng, về phần Vương gia vào ở hoàng thất Tỉnh Vân cũng là chuyện về sau, dù sao với thực lực của Vương gia, cho dù có thể vào hoàng thất, chỉ sợ cũng không có cách nào ổn định hoàng vị.

Cứ như vậy, Long Ngạo ở Tỉnh Vân thành đợi khoảng ba ngày, vẫn không có đầu mối.

Đến ngày thứ tư, Hách Siêu bỗng nhiên xuất hiện, thẳng thắn nói rằng:

"Long huynh đệ, có phải hiện tại ngươi đang tìm tung tích Âu Dương Trọng?"

Long Ngạo đánh Âu Dương Trọng bị thương nặng, đã lan truyền khắp Thiên Châu, Hách Siêu không hiểu kỳ chút nào cũng biết được.

Nhìn thiếu niên tóc bạc áo đen trước mặt, Hách Siêu có chút khó tin.

Nhớ mang máng, lần đầu tiên gặp Long Ngạo, đối phương vẫn chỉ là một võ giả Tiên Thiên mà thôi, nhưng trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn, đối phương cũng đã trưởng thành đến mức to lớn như thế, cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới ngay cả nghĩ cũng không giám nghĩ đến.

Đã từng là thành viên của Hộ quốc đường, Hách Siêu đương nhiên biết Thoái Biến võ giả có ý nghĩa thế nào, Tiên Thiên võ giả ở trước mặt Thoái Biến võ giả chỉ có thể là một truyện cười.

Gật gật đầu, đối với Hách Siêu Long Ngạo cũng không giấu giếm chút nào, nói:

"Hách huynh, ta đang tìm kiếm Âu Dương Trọng, triệt cỏ tận gốc."

Chỉ bốn chữ đơn giản, Hách Siêu liền không tiếp tục hỏi, mà nói:

"Long huynh đệ, ta biết tung tích của Âu Dương Trọng."

"Ở nơi nào?"

Nghe được Hách Siêu biết được tung tích của Âu Dương Trọng, trước tiên Long Ngạo vui vẻ, không kịp chờ đợi hỏi, cho dù thực lực của Âu Dương Trọng như thế nào, thừa dịp Âu Dương Trọng bị thương, đây chính là thời cơ tốt nhất để giết hắn, một ngày bỏ qua cơ hội quý mới biết ngày sau còn cơ hội hay không.

"Long huynh đệ, trước ngươi nhờ vào Lôi Kiếp lực đánh Âu Dương Trọng bị thương nặng, Âu Dương Trọng cũng không dám ở lại Tỉnh Vân thành mà đi tới Lôi Đình thành, ẩn náu trong hoàng thất Lôi Đình."

Hoàng thất Lôi Đình?

Dường như có chút kinh ngạc, Long Ngạo không nghĩ ra Âu Dương Trọng vì sao phải tới hoàng thất Lôi Đình, nhưng hắn có thể khẳng định một việc, đó chính là nếu như hoàng thất Lôi Đình tiếp nhận Âu Dương Trọng, như vậy thì đã biểu hiện thái độ, chính là không để hắn dễ vào mắt.

Hoàng thất Lôi Đình, hai tay Long Ngạo đã nắm thật chặt, bản thân đối với hoàng thất Lôi Đình không có chút thiện cảm nào, nhất là Cổ Bách còn muốn đưa mình vào chỗ chết, xem ra hoàng thất Lôi Đình muốn tương trợ Âu Dương Trọng.

Long Ngạo có chút ngưng trọng, bởi vì hắn biết hoàng thất Tỉnh Vân và hoàng thất Lôi Đình căn bản không cùng một đẳng cấp, nếu không Âu Dương Trọng không có khả năng chạy trốn tới hoàng thất Lôi Đình tìm kiếm sự bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 152: Ta từ chối

Hách Siêu cũng là gương mặt trang nghiêm, nói:

"Long huynh đệ, xem ra thương thế của Âu Dương Trọng không nhẹ, nếu không cũng sẽ không chạy trốn tới hoàng thất Lôi Đình lánh nạn."

Gật đầu, đối với điểm này Long Ngạo làm sao không biết.

"Hách huynh, lần này đa tạ huynh."

"Long huynh đệ, không cần khách khí với ta, nếu có phải dùng tới chỗ của ta, cứ việc nói thẳng."

"Hách huynh, ta muốn hỏi một chút, bây giờ huynh có nơi nào có thể đi?"

Lắc đầu, gương mặt Hách Siêu buồn khổ, mặc dù rời khỏi Tinh Vân Hộ quốc đường, nhưng thân là võ giả Thoái Biến, hẳn dù đi tới chỗ nào cũng đều sẽ nhận được sự tôn trọng.

Nhưng Hách Siêu không nghĩ đến bất kỳ vương quốc nào, thậm chí còn cự tuyệt lời mời của Lôi Đình Hộ quốc đường.

Trong lòng nhất thời vui mừng, Long Ngạo liền nói:

"Hách huynh, huynh là bằng hữu của ta, ta nói thẳng với huynh, nếu như huynh không có nơi nào để đi, không bằng đến Xích Hỏa trấn, trở thành khách của Long gia ta, thế nào?"

Không chút suy nghĩ, Hách Siêu liền đáp ứng.

"Hách huynh, huynh yên tâm, cho dù trở thành khách của Long gia ta cũng sẽ không hạn chế sự tự do của huynh."

Khoát khoát tay, Hách Siêu vừa cười vừa nói:

"Long huynh đệ, dù sao ta cũng chuẩn bị bế quan tu luyện, đúng lúc có thể tới Xích Hỏa trấn."

Hách Siêu không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết mục đích Long Ngạo mời hắn, dù sao Xích Hỏa trấn hiện tại phong cảnh vô hạn, kì thực nguy hiểm trùng trùng, một khi gặp phải nguy hiểm, rắc rối của Xích Hỏa trấn càng lớn.

Kế tiếp, hai người hàn huyên một hồi, Hách Siêu đứng dậy rời khỏi Tinh Vân thành, đi trước về Xích Hỏa trấn.

Đối với Hách Siêu có thể trở thành khách của gia tộc, Long Ngạo coi như thở phào nhẹ nhõm, dù như thế nào Hách Siêu cũng là Thoái Biến võ giả, thực lực bản thân thế nào, Tiên Thiên võ giả bình thường căn bản không phải đối thủ của Hách Siêu.

Hoàng thất Lôi Đình.

Long Ngạo cũng không lập tức tới hoàng thất Lôi Đình, bởi vì hắn biết nếu hoàng thất Lôi Đình đã thu nhận Âu Dương Trọng, cũng đã thể hiện rõ muốn đối nghịch với hắn.

Tu vi tuy rằng thuận lợi vượt qua cảnh giới Lôi Kiếp, nhưng Long Ngạo tự mình biết, với thực lực của hắn bây giờ căn bản không thể nào đấu lại toàn bộ hoàng thất Lôi Đình, nếu liên lụy đến gia tộc thì chính là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Hắn nên làm gì bây giờ?

Đi về phía hoàng thất Lôi Đình, dùng võ lực giải quyết ân oán giữa hắn và Âu Dương Trọng.

Không tới hoàng thất Lôi Đình, đến ngày vết thương của Âu Dương Trọng phục hồi, hậu quả sẽ rất phiền phức.

Nhất thời, Long Ngạo cũng không biết rốt cuộc nên làm gì.

Tinh Vân thành.

Đêm khuya, bầu trời đầy sao.

Long Ngạo mới vừa tiến vào trạng thái tu luyện liền bị một luồng khí tức cường đại bao phủ, còn không chờ Long Ngạo kịp phản ứng, một thanh âm rất nhỏ truyền đến.

Tò mò, Long Ngạo lặng lẽ rời khỏi nhà trọ, theo bóng đèn rất nhanh vọt tới, hai người một trước một sau tốc độ rất nhanh, trong nháy đã biến mất trong đêm tối mù mịt.

Đỉnh núi hoang cách Tinh Vân thành không xa.

"Ngươi là người phương nào? Vì sao tìm ta?"

Nhìn hắc y nhân đối diện, Long Ngạo rất kinh ngạc, bởi vì hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, hắc y nhân trước mặt trên người tản ra hơi thở rất là cường đại, cùng Trương Chí Hằng không khác nhau chút nào.

Nói cách khác, hắc y nhân trước mặt chính là một vị võ giả Địa Hoàng.

Long Ngạo đối với thân phận của hắc y nhân rất hiếu kỳ, mà lúc này hắc y nhân bỗng nhiên xoay người, mày kiếm mắt sáng, mũi to, miệng nhỏ, ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, bộ dáng cao cao tại thượng.

Cười mà như không, thiếu niên áo đen lạnh giọng hỏi:

"Ngươi chính là Long Ngạo?"

"Chính ta."

"Ta là Hạ Quân, đến từ Lôi Đình tông."

Hạ Quân? Lôi Đình tông?

Nghe được thân phận của đối phương Long Ngạo càng thêm cảnh giác, bởi vì đối với Lôi Đình tông hắn không cảm thấy xa lạ. Lôi Đình tông là một trong lục đại tông môn, bất kể là thực lực hay nền tảng, cùng Hóa Diễm tông tên tuổi ngang nhau, giỏi hơn tứ đại tông môn khác.

Lẽ nào Lôi Đình tông tới gây khó dễ?

Ngẫm lại Long Ngạo cảm giác việc này có chút phá hoại, trên danh nghĩa Lôi Đình đế quốc chính là một bộ phận của Lôi Đình tông, nhưng mọi người đều biết, Lôi Đình tông căn bản không đem Lôi Đình hoàng thất để vào mắt, căn bản không có khả năng vì mình mà phái tới một vị võ giả Địa Hoàng, nếu thực sự là như vậy thì Lôi Đình tông có phần chuyện bé xé ra to.

Dường như có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Long Ngạo, Hạ Quân cười cười, nói:

"Ngươi không cần lo lắng, lần này ta tới tìm ngươi không phải để gây khó dễ, ân oán giữa ngươi và hoàng thất Tinh Vân, cùng Lôi Đình tông ta không có quan hệ, lần này tìm ngươi chủ yếu là vì Trương Chí Hằng."

Trương Chí Hằng?

Nghe Hạ Quân nói Long Ngạo liền hiểu rõ, vì Thiên Châu lục đại tông môn, nhìn qua rất là hòa thuận nhưng kì thực tranh đấu gay gắt, đều muốn tiêu diệt đối phương.

Lẽ nào ân oán giữa Kim Dương tông và Lôi Đình tông rất lớn?

"Nói thẳng đi, ta không thích vòng vo."

"Ha ha ha, tốt, ta rất thích tính cách của ngươi, đã như vậy ta đi thẳng vào vấn đề, Long Ngạo, chuyện giữa ngươi và Trương Chí Hằng ta đã hiểu rồi, có nghĩ đến Ngạo Tuyết không?"

Long Ngạo không nói lời nào, bởi vì hắn không biết rốt cuộc Hạ Quân muốn nói điều gì, Long Ngạo không muốn trở thành vật hi sinh của Kim Dương tông và Lôi Đình tông.

"Theo ta được biết, ba tháng sau Ngạo Tuyết và Trương Chí Hằng sẽ thành hôn, chỉ bằng ngươi dùng mưu cướp được Ngạo Tuyết từ tay Trương Chí Hằng, nhưng nếu như ngươi hợp tác với ta, ta có thể bảo đảm ngươi và Ngạo Tuyết có thể ở bên nhau, thế nào?"

"Điều kiện là gì?"

Long Ngạo không tin rằng trên trời có thể rơi xuống miếng bánh như vậy, Hạ Quân không có khả năng vô duyên vô cớ hỗ trợ mình, chính vì như vậy Long Ngạo biết rất rõ, Hạ Quân khẳng định có điều kiện.

Hạ Quân càng tán thưởng thêm, gật đầu nói:

"Hai điều kiện, điều kiện thứ nhất, ta muốn ngươi giúp ta giết Trương Chí Hằng, điều kiện thứ hai, ta muốn ngươi giúp ta lấy được một thứ, chỉ cần ngươi có thể đáp ứng ta hai điều kiện này, ta đã giúp ngươi đoạt lại Ngạo Tuyết từ tay Trương Chí Hằng, thế nào?"

Nghe xong hai điều kiện, mặt Long Ngao không có biểu hiện gì.

Hai điều kiện của Hạ Quân nghe có vẻ vô cùng dễ dàng, kì thực nguy hiểm trùng trùng, thứ nhất, Trương Chí Hàng là võ giả Địa Hoàng, bằng thực lực của hắn bây giờ căn bản không thể nào là đối thủ của Trương Chí Hàng. Thứ hai, thứ mà ngay cả Hạ Quân cũng không lấy được, nghĩ một chút cũng biết muốn có được nó khó khăn dường nào.

"Long Ngao, đây là cơ hội duy nhất của ngươi."

"Ta từ chối."

"Cái gì, ngươi từ chối?"

Hạ Quân tựa hồ không thể ngờ đối phương sẽ trực tiếp cự tuyệt mình, bởi vì hắn thấy Long Ngao sẽ đáp ứng, đối phương chỉ có dựa vào sự trợ giúp của mình mới có thể giành được Ngao Tuyệt.

"Long Ngao, ngươi dựa vào cái gì cự tuyệt? Ngươi phải biết rằng Trương Chí Hàng không chỉ là Kim Dương tông thiếu tông chủ, lại còn là võ giả Địa Hoàng, hơn nữa còn đứng thứ ba trong Phong Vân bảng, không có sự trợ giúp của ta, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn cướp Ngao Tuyệt từ tay Trương Chí Hàng, ngươi tin mình sao?"

"Hạ Quân, không phủ nhận ta phải giành được Ngao Tuyệt, nhưng ta sẽ dựa vào thực lực của chính mình mà không phải dựa vào sức mạnh của người khác, về phần ân oán giữa ngươi và Trương Chí Hàng, còn ân oán giữa Kim Dương tông và Lôi Đình tông ta không muốn nhúng tay, vì vậy ta cự tuyệt."

"Ha ha ha, dựa vào thực lực của chính mình?"

Nghe được Long Ngao nói, Hạ Quân chợt cười to lên, như là nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, trên mặt đầy sự khinh miệt và xem thường, bởi vì một Lôi Kiếp nho nhỏ, ở trong mắt hắn cùng với kiến không khác nhau là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Trở Về Lôi Đình Thành

Năm cảnh Thoái Biến, theo thứ tự từ thấp đến cao là cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái Biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng, cảnh giới Đạo Tổ.

Cảnh giới Lôi Kiếp và cảnh giới Địa Hoàng chênh lệch tầm đó, có thể nghĩ.

Mặc kệ Hạ Quân trào phúng, Long Ngao cũng không nói lời nào, lạnh lùng nhìn.

"Long Ngao, ba tháng sau Trương Chí Hàng và Ngao Tuyệt sẽ thành hôn ở Quỷ Vương tông, chẳng lẽ ngươi lại muốn một mình chém giết?"

"Thì như thế nào?"

"Ha ha ha, một tiểu tử cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng, Long Ngao, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, có thể cùng ta hợp tác?"

"Không cần."

Lần nữa bị cự tuyệt, sắc mặt Hạ Quân rốt cục âm trầm xuống, bỗng nhiên nói ra:

"Long Ngao, ngươi đứng hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng, hơn nữa tu vi đã đột phá cảnh giới Lôi Kiếp, đã có thể theo đuổi Phong Vân bảng, dựa theo ta tính ra, với thực lực của ngươi bây giờ có lẽ có thể sắp xếp nhập vào hàng thứ bảy mươi Phong Vân bảng, ở trên cuộc đời này, ngươi đã rất là không tồi rồi."

Phong Vân bảng, áp đảo trên Bách Chiến bảng một bảng đơn.

Cửu Châu tổng cộng chín trăm Bách Chiến bảng, cũng có chín Phong Vân bảng, đệ tử của sáu đại tông môn không thể theo đuổi Bách Chiến bảng, nhưng Phong Vân bảng tất cả mọi người lại có thể theo đuổi.

Long Ngao chém giết Diệp Nhất Dao, liệt vào hàng thứ mười một trên Bách Chiến bảng, tiếp đó nhờ Âu Dương Trọng khi thế áp chế xuống, dẫn động lôi kiếp, hơn nữa thuận lợi vượt qua lôi kiếp.

Cho nên không cần Hạ Quân nói, trong nội tâm Long Ngao có mười phần tin tưởng, với thực lực của hắn bây giờ, đừng nói là Phong Vân bảng, chỉ cần là mười vị trí đầu tiên trên Bách Chiến bảng, hắn tuyệt đối có tư cách truy đuổi.

Nhưng hiện tại Long Ngạo căn bản không quan tâm Bách Chiến bảng và Phong Vân bảng, bởi vì trong lòng hắn chỉ có một việc, đó chính là làm thế nào cướp cô dâu.

Thời gian ba tháng.

Chính theo như lời Hạ Quân, ba tháng sau chính là ngày thành hôn của Ngao Tuyết và Trương Chí Hằng, đến lúc đó, mặc kệ chuyện gì xảy ra hắn đều muốn giải quyết việc này.

"Trương Chí Hằng vinh dự là đệ nhất thiên tài trong trăm năm qua của Kim Dương Tông, tu vi không chỉ có đột phá cảnh giới Địa Hoàng đỉnh phong, còn liệt vị trí thứ ba Phong Vân bảng."

Đối với chuyện của Trương Chí Hằng, Long Ngạo có lẽ đã biết rõ, nói cho cùng chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó là kỳ tài ngút trời.

"Mà Hạ quân ta cũng là kỳ tài ngút trời, nhưng lại không cách nào siêu việt như Trương Chí Hằng, chỉ có thể liệt vị trí thứ tư Phong Vân bảng, cho nên ta không cam lòng, ta rất không cam lòng."

Giờ khắc này nghe xong lời Hạ quân nói, Long Ngạo rốt cục minh bạch suy nghĩ trong nội tâm Hạ Quân.

Một là Kim Dương Tông kỳ tài ngút trời, một là Lôi Đình tông kỳ tài ngút trời.

Một liệt vị trí thứ ba Phong Vân bảng, một liệt vị trí thứ tư Phong Vân bảng, hai người đều là cảnh giới Địa Hoàng, nhưng thực lực lại kém nhau rất nhiều.

Mặc dù chỉ là kém một lần, nhưng Long Ngạo rất rõ ràng trong đó rốt cuộc ý vị như thế nào.

"Trong nội tâm ta không phục, có thể bằng vào tu luyện đạt được thực lực do đó chiến thắng Trương Chí Hằng, tuy nhiên ta với hắn không cùng bàn, nhưng thân là một gã võ giả, ta biết rõ võ phẩm của võ giả là cái gì."

"Ngươi muốn dạy dỗ ta à?"

"Sai, ta không phải giáo huấn ngươi, ta chỉ là muốn nói cho ngươi, dựa vào âm mưu quỷ kế, cho dù chiến thắng Trương Chí Hằng, thân là võ giả, kỳ thật ngươi cũng thua."

Hình như có chút xúc động, Hạ Quân không có tiếp tục nói chuyện, mà cúi đầu trầm tư.

Không biết qua bao lâu, Hạ Quân rốt cục ngẩng đầu, vừa cười vừa nói:

"Ngươi rất có ý tứ, Long Ngạo, ta rất chờ mong chuyện ba tháng sau, hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng. Ngươi nói rất đúng, thân là một gã võ giả, ta cần nhờ thực lực chiến thắng Trương Chí Hằng."

"Ta nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng."

"Ha ha ha, tốt, Long Ngạo, ta rất chờ mong ngày nào đó ngươi phát triển, ba tháng sau chờ ngươi giải quyết sự tình, ta sẽ lại tới tìm ngươi, cáo từ."

Nhìn thấy Hạ Quân rất nhanh rời đi, Long Ngạo cũng không vội quay đi như vậy.

Đứng tại đỉnh núi, bị gió lạnh hừng hững thổi, song mắt nhìn về phía trước hư không vô tận, trong đầu hắn không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Bách Chiến bảng, Phong Vân bảng, một ngày nào đó ta sẽ truy đuổi Phong Vân bảng."

Nắm thật chặt hai nắm tay, trên mặt Long Ngạo tràn ngập kiên định, bởi vì hắn đã quyết định, ba tháng sau, mặc kệ chuyện gì xảy ra đều muốn đến Quỷ Vương tông một chuyến.

Tu vi thuận lợi đột phá cảnh giới Lôi Kiếp, nhưng Long Ngạo lại phát hiện, dựa theo thực lực của mình bây giờ thì còn rất xa mới đủ.

Năm cánh Thoái Biến, cảnh giới Lôi Kiếp chỉ là vừa mới cất bước mà thôi, bất kể là trước khi Trương Chí Hằng xuất hiện, hay là Hạ Quân hiện tại đều là võ giả Địa Hoàng, với thực lực Lôi Kiếp của hắn có thể là địch thủ của võ giả Địa Hoàng sao?

Thực lực.

Mặc kệ đi tới chỗ nào, mặc kệ tới khi nào, thực lực mới được là trọng yếu nhất, những cái khác tất cả đều là vô nghĩa.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Long Ngạo không tiếp tục dừng lại tại Tinh Vân thành mà tiến về trước Lôi Đình thành. Suy đi nghĩ lại, Long Ngạo vẫn quyết định tiến về Lôi Đình thành tìm kiếm Âu Dương Trọng, bởi vì trong lòng hắn biết rất rõ, một khi lại để cho Âu Dương Trọng khôi phục thương thế, đừng nói là hắn, kể cả là gia tộc sẽ có phiền toái rất lớn.

Trong nội tâm cho dù có một vạn không muốn vạch mặt hoàng thất Lôi Đình, Long Ngao biết rõ mình cũng phải độ sức vật lộn.

Lần này tiến về trước hoàng thất Lôi Đình, Long Ngao cân nhắc đến hai điểm.

Điểm thứ nhất, thương thế Âu Dương Trọng không biết khi nào có thể khôi phục, cho nên sớm một phút đồng hồ thì chính mình nắm chắc nhiều hơn một phần.

Điểm thứ hai, ba tháng sau hẳn muốn đi Quý Vương tông, cho nên trước khi đến Quý Vương tông, hẳn phải giải quyết chuyện Âu Dương Trọng, không thể để lại cho gia tộc bất cứ phiền phức và nguy hiểm gì.

Lôi Đình thành.

Long Ngao mới vừa tiến vào Lôi Đình thành đã bị các đại gia tộc, kể cả lôi hoàng thất Lôi Đình dòm ngó, dù sao hiện tại Long Ngao rất nổi danh, nhất là vượt qua Lôi Kiếp, đánh trọng thương Âu Dương Trọng, hơn nữa một đao chém giết trên trăm vạn quân đội, càng là oanh động Thiên Châu.

Lôi Đình thành, trừ hoàng thất Lôi Đình ra, tổng cộng ba đại gia tộc theo thế chân vạc, theo thứ tự là Long gia tứ giai, Tường gia và Đoan Mộc gia tộc.

Mới vừa tiến vào Lôi Đình thành, Long Ngao tưởng đầu Đoan Mộc Lâm và Tường Quân sẽ đến tìm phiền toái, lúc trước bị Long Ngao trực tiếp đánh cho muốn tàn phế, tin tưởng Đoan Mộc gia và Tường gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng tình huống bây giờ hai đại gia tộc đều lựa chọn trầm mặc, không dám đi tìm Long Ngao gây phiền toái.

Về phần Long Ngao tiến vào Lôi Đình thành vẫn chưa tới thời cơ thì ngênh đón đệ nhất băng hữu cũ là Long Nhất Lực.

Lúc trước Long Nhất Lực và Long Ngao giao ước, chỉ cần Long Ngao có thể chém giết Long Tinh sẽ đưa ra một cây Huyết Linh chi vạn năm, song phương giao dịch thành công, từ đó hai người cũng không có bất kỳ liên hệ gì.

Chính vì như thế, lần này Long Nhất Lực tìm mình rốt cuộc là có chuyện gì? Long Ngao rất hiếu kỳ.

Có thể phải biết rằng, chuyện của Long Ngao và hoàng thất Tinh Vân đã khiến cho ai ai cũng biết, hơn nữa không biết là ai thả ra tin tức Âu Dương Trọng trốn ở hoàng thất Lôi Đình, tất cả mọi người cũng đều biết rõ, người sáng suốt cũng biết Long Ngao và hoàng thất Lôi Đình khẳng định không cùng mâm. Đã như vậy, lần này Long Nhất Lực đến chẳng lẽ không sợ hoàng thất Lôi Đình sao?

Bên trong quán rượu.

Quán rượu xa hoa chỉ có hai người Long Ngao và Long Nhất Lực, hai người cũng không nói lời nào, chỉ uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngao Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Huyết dịch thần long

"Long Ngao, người phát triển vượt quá dự kiến của ta, phải thừa nhận người thực rất không tồi."

Đối với Long Nhất Lực này, Long Ngao cũng không có bao nhiêu thiện cảm.

Tâm cơ hần quá sâu, điển hình giết người không chớp mắt, miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

"Người lần này tìm ta có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Giọng Long Ngao không lạnh không nhạt, bởi vì trong mắt hắn cũng không xem Long Nhất Lực là băng hữu.

Long Nhất Lực đương nhiên biết rõ việc này, vừa cười vừa nói:

"Long Tinh đã chết, thù hận nhiều năm như vậy đã báo, lần này ta tới tìm người, ngoại trừ việc nói tiếng cảm ơn với người ta còn muốn hỏi người một chuyện, người rốt cuộc có phải là Long vô giả hay không?"

Long vô giả?

Gia tộc Long thị sở dĩ có thể trở thành gia tộc số một số hai siêu cấp ở Đại Lục Thiên Vũ chính là dựa vào Long tộc, bởi vì mỗi một gã Long vô giả đều vô cùng cường đại, nhưng gia tộc Long thị nhưng lại có văn bản quy định rõ ràng, không phải đệ tử Long gia tam giai trở lên thì không thể tiến vào Long cốc.

Đối với ý tứ trong lời nói Long Nhất Lực, Long Ngao lại làm sao không biết.

"Người nghĩ như thế nào hả?"

"Ta cho rằng người là Long võ giả."

Long Ngạo không trả lời, chính vì như thế không khí lập tức lâm vào cục diện bế tắc.

Đột nhiên Long Ngạo cười lớn, vừa cười vừa nói:

"Long Nhất Lực, ta thực rất là hiếu kỳ, cao thủ giống như người vì sao phải tìm ta đi giết Long Tinh?"

Nếu lúc trước, Long Ngạo một trăm phần trăm không cách nào cảm ứng ra thực lực thật của Long Nhất Lực, nhưng bây giờ không giống vậy, thuận lợi vượt qua Lôi Kiếp, trở thành võ giả Lôi Kiếp, Long Ngạo đã có thể cảm nhận được rõ ràng Long Nhất Lực trước mặt khí tức cường đại, cho dù hấn cố ý che dấu.

"Người đã cảm ứng ra, ta cũng không cần phải tiếp tục giấu diếm nữa."

Vừa dứt lời, trên người Long Nhất Lực chợt bộc phát ra một luồng khí thế uy áp kinh khủng, vốn tưởng rằng có thể áp chế đối phương, nhưng lại để cho Long Nhất Lực cảm thấy khiếp sợ, Long Ngạo hình như bất vi sở động(*).

Long Nhất Lực cười cười, rất tán thưởng nói ra:

"Không hổ là một đao đánh tan người của Tinh Vân. Long Ngạo, ta thực rất ngạc nhiên, người đến cùng có phải là Long võ giả hay không?"

Long Nhất Lực vẫn là không chịu buông tha, vẫn xoáy vào vấn đề này.

Cảnh giới Thoái Biến.

Trước kia còn không dám xác định, Long Nhất Lực phóng xuất ra khí thế cường đại, Long Ngạo rốt cục vạn phần khẳng định, vị thiếu gia Long gia trước mặt này chính là một vị võ giả Thoái Biến thực thụ.

Năm cảnh Thoái Biến, theo thứ tự từ thấp đến cao phân chia cảnh giới Lôi Kiếp, cảnh giới Thoái biến, cảnh giới Nhân Vương, cảnh giới Địa Hoàng và cảnh giới Đạo Tổ.

Thuận lợi vượt qua Lôi Kiếp sẽ mượn nhờ lực lượng Lôi Kiếp lưu trong người, do đó sự điều luyện của bản thân cho đến phát sinh ba lượt thay đổi chất.

Nói cách khác, Thoái Biến có tổng cộng ba đẳng cấp, một lần Thoái Biến, lần thứ hai Thoái Biến, lượt ba Thoái Biến, Long Ngạo vẫn không thể xác định Long Nhất Lực trước mặt rốt cuộc là võ giả Thoái Biến cấp mấy.

Long Nhất Lực, người này bị trào phúng là đệ tử quần là áo lượt, nhưng lại là võ giả Thoái Biến thâm tàng bất lộ, nếu việc này truyền đi chỉ sợ không có người muốn tin tưởng.

"Ta cũng rất muốn biết, nếu người là võ giả Thoái Biến thì vì sao không tự mình báo thù?"

Long Ngạo không phải người ngu, đương nhiên biết rõ, với thực lực của Long Nhất Lực, muốn chém giết Long Tinh quả thực chính là chuyện dễ dàng, còn có thể làm cẩn thận, không cho bất cứ kẻ nào phát hiện ra.

Cười cười, Long Nhất Lực nói ra:

"Bởi vì ta muốn khảo nghiệm người, xem như cho người một cơ hội."

"Cơ hội gì?"

Cái này Long Ngạo càng thêm hiếu kỳ, trước đó hấn đối với Long Nhất Lực không biết, chẳng lẽ người này có yêu thích đặc biệt gì?

"Long Ngạo, chuyện của người ta đã biết rõ toàn bộ."

Long Nhất Lực bung chén rượu trên mặt bàn lên, nhẹ khẽ nhấp một cái.

Ngấm lại, Long Nhất Lực tiếp tục nói:

"Mười năm trước người là đệ nhất thiên tài ở Xích Họa trấn, chẳng biết tại sao không cách nào ngưng tụ nội kinh đạt tới tuần hoàn không thôi, nhưng mười năm sau người đột nhiên quật khởi, tin tưởng người có lẽ được kỳ ngộ gì đó."

Long Ngạo cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn lên trước mặt Long Nhất Lực.

"Long Ngạo, người được kỳ ngộ gì ta không quan tâm, ta rất coi trọng sự kiên trì của người, suốt mười năm kiên trì, kẻ cả là ta đều không thể làm được."

Khoát khoát tay, lúc này Long Ngạo nói ra:

"Long Nhất Lực, người nguy trang cũng không tệ, mặt ngoài quần là áo lượt, kì thực là kỳ tài ngút trời, thiên tài như ngươi vậy ta rất buồn bực, Long gia vì sao không giữ cho chắc."

"Răng rắc."

Không biết lời Long Ngạo nói phải chăng xúc động Long Nhất Lực, hắn trực tiếp xuất một chưởng đánh chiếc ghế bên cạnh thành mảnh vỡ.

"Hừ, Long gia, nếu không phải thân là người của Long gia, hiện tại tin rằng ta có thể đi xa hơn, Long Ngạo, ta lần này tìm ngươi là muốn hợp tác với ngươi."

Hợp tác?

"Long Ngạo, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, ta là một vị Long võ giả, tin tưởng ngươi cũng là một vị Long võ giả, nếu không phải kiêng kỵ gia tộc Long thì ta đã sớm rời khỏi gia tộc ra ngoài, mà chuyện chúng ta là Long võ giả tuyệt đối không thể để cho gia tộc Long thị biết rõ, nếu không hậu quả không tưởng tượng nổi."

Long võ giả?

Long Nhất Lực là Long võ giả?

Nghe được Long Nhất Lực rõ ràng cũng là một vị Long võ giả, Long Ngạo xem như triệt để ngạc nhiên, bởi vì hắn tuyệt đối không ngờ Long Nhất Lực cũng nhận được sự tán thành của Cự Long.

Chẳng lẽ Long Nhất Lực cũng tiến vào Long cốc rồi?

Trong nội tâm Long Ngạo rất rõ ràng, cửa để tiến vào Long cốc rất nhiều, nếu không hắn cũng không có khả năng tiến vào Long cốc đạt được sự tán thành của tiểu gia hỏa. Xem ra Long Nhất Lực cũng là vận khí an bài, đạt được sự tán thành của Cự Long, trở thành Long võ giả.

Long Nhất Lực không nói gì, Long Ngạo cũng không hỏi nhiều.

"Long Ngạo, một năm trước ta trong lúc vô tình đạt được một bức bảo tàng đồ, trên đó ghi lại một nơi, bên trong có thể lấy được hai giọt huyết dịch Long thần, chỉ cần chúng ta có thể có được, chia ra sử dụng, tin tưởng thực lực chúng ta có thể có tăng lên rất nhiều."

Huyết dịch Long thần?

Đối với Long thần, Long Ngạo cũng có chỗ nghe nói qua, với tư cách người mạnh nhất, chí cao vô thượng của Long cốc, Long thần chính là Cự Long cường đại nhất, chính vì như thế, Long Ngạo mới rất ngạc nhiên, vì sao nơi này có được hai giọt huyết dịch Long thần.

Hình như có thể nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm Long Ngạo, Long Nhất Lực trực tiếp lấy ra bảo tàng đồ từ trong lòng ngực, nói ra:

"Ngươi tự xem đi."

Chỉ là quét mắt một vòng, Long Ngạo cũng đã nhìn rõ ràng, tuy nhiên trong nội tâm rất nghi hoặc, nhưng như vậy thật sự hấp dẫn khó có thể ngăn cản, dù sao hai giọt huyết dịch Long thần ý vị như thế nào trong lòng của hắn rõ ràng nhất.

"Long Ngạo, ta biết rõ ân oán của ngươi và Âu Dương Trọng, thứ cho ta nói thẳng, bằng thực lực của ngươi bây giờ muốn rung chuyển đế quốc Lôi Đình cơ hồ là một chuyện không có khả năng, huống chi sau lưng đế quốc Lôi Đình còn có Lôi Đình tông làm chỗ dựa, cho nên Long Ngạo, bây giờ việc duy nhất ngươi muốn làm chỉ có một, chính là nghĩ biện pháp tăng thực lực lên."

Gật gật đầu, đối với việc này Long Ngạo cũng nghĩ sâu tính kỹ qua, nếu tu vi của mình có thể đột phá cảnh giới Thoái Biến, như vậy cho dù Âu Dương Trọng khôi phục thương thế mình cũng không cần lo lắng, tuy nhiên Long Ngạo vẫn còn rất hiếu kỳ, hỏi:

"Long Nhất Lực, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu hỏi, vì sao ngươi lựa chọn ta?"

(*) Bất vi sở động: Không có động tĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Long Ngạo Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.